BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

... 2022

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL I — Nr. 1 ★ Simbătă 12 octombrie 1957 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

ISOLDA IZVIȚKAIA, apreciata interpretă a Mariutkăi din filmul sovietic „Al 41-lea", reapare pe ecranele romînești în filmul „Poetul", în cadrul „Festivalului filmului sovietic"

SPRE LUNĂ, SPRE MARTE, SPRE VENUS

Multe romane, nuvele și schițe științifico-fantastice au descris, începînd din timpuri necrezut de vechi, ipotetice călătorii spre alte lumi. Vechi legende... povestesc despre asemenea expediții. Cyrano de Bergerac debita fantastica istorie a unui drum în lună făcut cu ajutorul unei bile magnetice. Jules Verne și-a pus eroii să folosească în același scop un tun gigantic. Scriitorii contemporani au descris metode mai apropiate de realitate, utilizînd în lucrările lor genialele idei ale lui Konstantin Eduardovici Țiolkovski în legătură cu „trenurile de rachete".

Aceste romane, schițe și nuvele, oricît de pasionante, lăsau însă întotdeauna cititorul cu impresia că asemenea călătorii prin spațiul cosmic reprezintă visuri pentru viitor — și încă pentru un viitor foarte îndepărtat, peste secole și secole.

...Și iată că nu mai e chiar așa! Pentru că „luna artificială sovietică" — cum a fost numit satelitul artificial al pămîntului de către presa occidentală — a apropiat uimitor de mult de realitate acest vechi vis al omenirii. Și eu am descris — în unele povestiri — zborul interplanetar. Nu mă așteptam însă ca, într-un interval atît de scurt, să scriu din nou despre același zbor, de astă dată nu ca o presupunere științifico-fantastică, ci ca un fapt asupra realizării căruia nu mai încape nici o îndoială. Așa cum, de pildă, nu te îndoiești de faptul că o construcție, a cărei temelie a fost așezată, se va înălța pînă la ultimul etaj. Temelia a fost pusă: este satelitul artificial sovietic. Pe această temelie se va înălța nava interplanetară ce va cuceri spațiile cosmice.

Nu sînt specialist în problemele legate de mecanica corpurilor cerești — fie ele naturale, fie că au fost trecute de mîna omului în catalogul infinit al Universului. L-am vizitat de aceea pe tov. prof. universitar Paul Ioanid.

— Desigur, vrei să vorbim tot despre satelit, m-a întîmpinat el, zîmbind.

— Da, dar îndeosebi despre perspectivele deschise științei de succesul lansării satelitului artificial sovietic. Și, în primul rînd...

— În primul rînd, probabil, despre viitoarele călătorii interplanetare. Desigur că acesta este un aspect care interesează în cel mai mare grad. Lansarea satelitului artificial sovietic constituie una dintre cele mai însemnate realizări ale științei moderne și are o legătură strînsă cu viitoarele zboruri cosmice. Dar... știi care-i faptul cel mai uluitor legat de această lansare?

— Reușita lansării pe orbita dinainte calculată?

— Fără îndoială că aceasta este o realizare impresionantă, care dovedește o dată mai mult înaltul nivel al științei și tehnicii sovietice. Se știe doar că o cît de mică abatere la lansare ar fi avut drept consecință un eșec. Dar asupra altui fapt, cu adevărat uluitor, voiam să-ți atrag atenția asupra greutății satelitului artificial sovietic: acest satelit are o greutate de 83,6 kg.

Leonid PETRESCU

● (Continuare în pag. 3-a)

În acest număr:

MICUL TELEVIZOR
In pag. 2-a

Săptămîna internațională
In pag. 3-a

VĂ POVESTIM FILMUL

O mică întîmplare
In pag. 5-a

Păstorel și Sanda Marin dau sfaturi gospodinelor
In pag. 6-a

In pag. 6-a:
— *Colțul modei*
— *Poșta medicului*
— *O poveste pentru cei mici*

In pag. 8-a:
Turneul fotbaliștilor romîni în Anglia

New-York în lumina satelitului

Corespondență telefonică specială

Newyork-ezului îi este străin gestul reflex al orășanului care-și trădează apropiate le origini agrare — ale sale sau ale mediului înconjurător — atunci cînd pășește în stradă, aruncînd priviri iscoditoare cerului și întrebînd: cum va fi vremea? Aici, posturile de radio transmit din oră în oră timpul probabil, deseori pînă și orele cînd va ploua și cînd va fi frumos în diferitele părți ale marelui oraș. Aceste buletine sînt ascultate cu deosebit interes, mai ales vineri seara, cînd fiecare plănuiește cum să-și petreacă mai bine sfîrșitul de săptămînă.

In noaptea de vineri 4 octombrie, reflexele agrare ale newyork-ezului, pierdute în negura generațiilor de viață orășenească, au fost profund răscolite. Începînd de vineri noaptea, newyork-ezul scrutează din nou cerul cu interes. După cum spune doctorul Thomas Nicholson, astronom la „Planetarium" de aici, **„New York-ul a devenit dintr-odată conștient de spațiul de deasupra sa".** Toată lumea se uită la cer, iar planetariul a devenit, începînd de vineri noaptea — după expresia sa — o casă de nebuni, asediată de 5.000 de chemări la telefon, care timp de două zile au cerut explicații cu privire la satelitul terestru lansat de savanții sovietici.

Baby Moon — puiul de Lună

La posturile de radio, comunicatele care anunțau din oră în oră orbita viitoare a satelitului artificial, făceau concurență serioasă buletinelor meteorologice. De altfel, atît pe străzile New-Yorkului, cît și pe culoarele Organizației Națiunilor Unite oamenii cînd se întîlnesc, în loc de bună ziua, sau de obișnuitele întrebări despre timp, se limitează la schimbarea ultimelor vești despre **„baby mood"**, cînd trece pe unde trece **„puiul de Lună"** — cum a fost denumit aici.

Vestea mi-a comunicat-o liftierul hotelului, cînd coboram vineri seara în hall. De cum am intrat în lift, bătrînul, care este de obicei noaptea de servici

N. LUPU

● (Continuare în pag. 3-a)

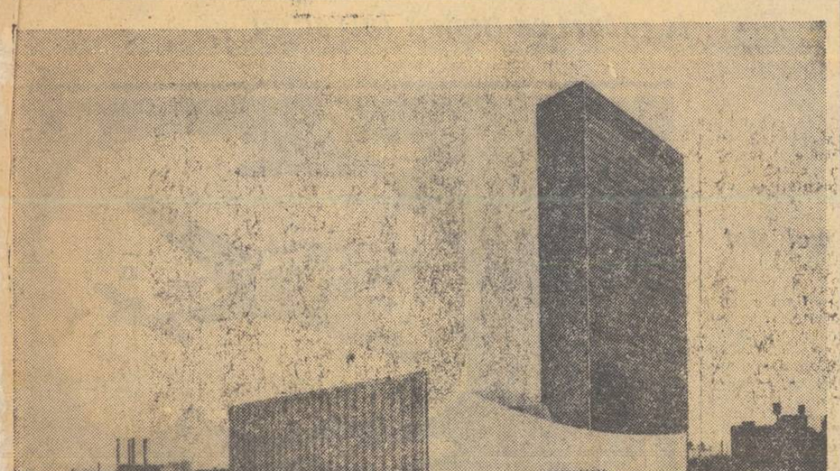

Sediul O.N.U. din New York

In laboratoare, ca și în stațiile pilot cercetători tineri și virstnici măsoară, calculează — ajung la concluzii precis științifice, definitive. Petrochimia — această fiică abia născută a marii industrii petrolifere, a polarizat în juru-i inteligența, interesul științific, forța creatoare a cercetătorilor și savanților dornici de a transmite generațiilor viitoare taina dezvăluită a micii picături de țiței, materie primă nebănuită pentru hrană, îmbrăcăminte, medicamente...

Relatările trimisului nostru special dintr-o CĂLĂTORIE într-o picătură de...

CE ESTE ȘI CE VREA PETROCHIMIA

Din totdeauna m-au pasionat călătoriile. Cu fel de mijloace de locomoție și indiferent de direcție. Acum se discută mult despre călătoriile interplanetare. Nu am încă asemenea veleități, cu toate că satelitului artificial lansat săptămîna trecută din U.R.S.S. se pare că-i merge foarte bine. Mi-am propus deocamdată o călătorie, dacă nu de talia unui zbor în planeta Marte, cel puțin una terestră, dar nu mult mai puțin interesantă. Este vorba despre o călătorie într-o picătură de... țiței.

Cu toate că eram oarecum avizat, nu am bănuit că voi pătrunde într-o lume pe cît de vastă pe atît de bizară, plină de fenomene interesante, dintre care nu puține de-a dreptul senzaționale.

Imi sînt prezentați primii indivizi chimici

Să nu credeți că am avut vreo prejudecată în alegerea picăturii prin care intenționam să călătoresc. Nu. Am ales-o pur și simplu pe prima întîlnită în cale. O picătură de țiței, la fel de frumoasă ca toate celelalte, la fel de neagră și de viscoasă ca surorile ei gemene.

Iată-mă, dar, pornit la drum. Pentru început îmi servesc drept ghid cele cîteva noțiuni de chimie, învățate încă de pe băncile școlii. Primii pași, primele cunoștințe. Imposibil însă să le reții numele. Pătrund într-un amestec foarte complicat de hidrocarburi, unde întîlnesc mii și mii de individi chimici. Îi deosebesc numai după starea lor fizică. Unii sînt lichizi, alții gazoși și nu puțini solizi. Toți la un loc dau însă

Tudor GHEORGHIU

● (Continuare în pag. 2-a)

● UN APARAT DE TELEVIZIUNE
● UN APARAT DE RADIO
● O MAȘINA DE SPĂLAT RUFE

— iată cîteva din premiile pe care le puteți cîștiga, participînd la

CONCURSUL DE JOCURI

organizat de „Magazin"
(Amănunte în pagina 7-a)

●

Începînd cu acest număr publicăm în coloanele noastre un roman pasionant:

LUMEA DISPĂRUTĂ

de Conan Doyle

Primele capitole le găsiți în pagina 8-a

Criza de guvern din Franța

In 13 ani — 23 de guverne

O țară cu mulți președinți de consiliu dar stearpă în majorități parlamentare.— Guvernele își schimbă șefii dar situația rămîne aceiași

Criză de guvern în Franța! Mai bine zis: iar criză de guvern în Franța. Aceste crize de guvern în Franța au ajuns să nu mai surprindă pe nimeni. E ca și cum ai spune: „E ceață la Londra". Sau: „Ninge la Polul Nord..."

Fiecare privește aceste periodice crize guvernamentale ca ceva inerent (fiindcă știe că au devenit endemice).

Republica a treia...

care s-a născut la 1870 într-un război (războiul franco-german) și a sucombat în 1940, ucisă de un alt război, a cunoscut în răstimp de 70 de ani, cît a trăit, nu mai puțin de 110 guverne. Deci, în medie, un guvern la fiecare opt luni...

Această instabilitate guvernamentală, accentuată în perioada dintre cele două războaie mondiale, a avut adesea consecințe grave pe plan extern, căci în momente cruciale, cum a fost bunăoară momentul Anschluss-ului (martie 1938), cînd s-ar fi cuvenit ca Franța să reacționeze imediat, ea era în plină criză de guvern.

Republica a patra

Cetățeanul francez a crezut sau cel puțin a sperat că din greșelile trecutului se vor trage învățămintele de rigoare și că Republica a patra, ieșită dintr-un război victorios și din mișcarea de rezistență, va fi așezată pe temeiuri mai solide și pe temelii mai trainice. Dar iată că de 13 ani de cînd ființează, se observă că remarca paradoxală și caustică a pamfletarului satiric francez Alphonse Karr, făcută pe marginea stării de lucruri din Republica a treia: „Plus ça change, plus c'est la même chose" (Cu cît lucrurile se schimbă, cu atît ele sînt mai mult aceleași) e încă și mai actuală azi decît a fost pe vremuri.

Ion NICHIFOR

● (Continuare în pag. 3-a)

BOBUL DE GRÎU AL ANULUI 1958

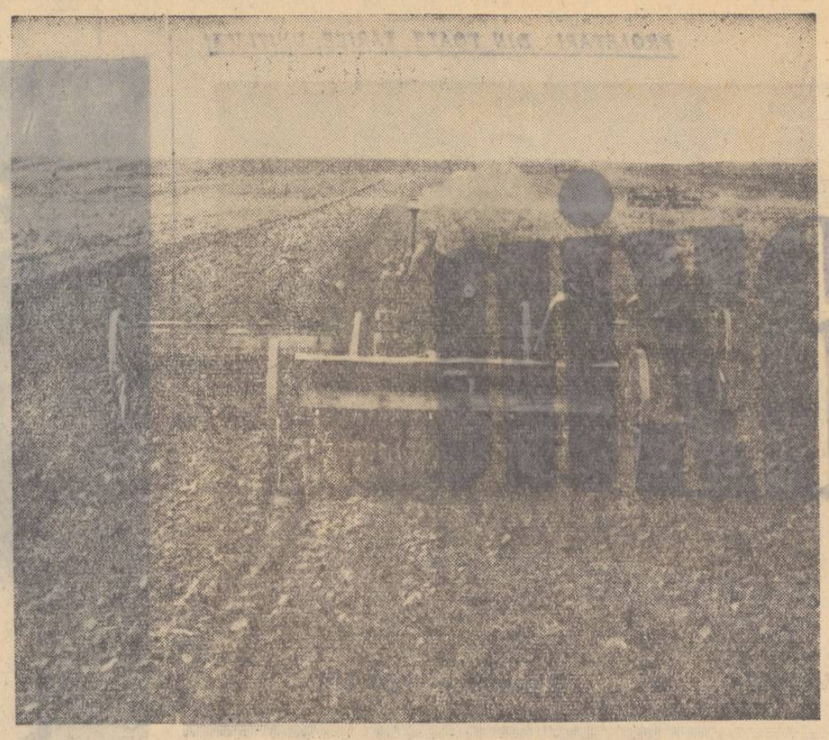

...Sfîrşit de iunie 1958. Soarele e arzător. Sub dogoarea lui, lanurile au luat culoarea aurului. E semn că grîul s-a copt. Grele de boabe, spicele se pleacă în faţa combinelor şi secerătorilor. Snopi înşiraţi străjuiesc cîmpul şi pe întinsul Bărăganului, şi pe pămînturile înfrăţite ale Dobrogei, şi în şesul Ardealului. Din batozele care se anunţă de departe călătorului prin praf şi zgomot, curg boabele. Zeci şi zeci de milioane. Sînt boabe de grîu...

Să ne închipuim că nu ne aflăm doar în octombrie, să uităm că pomii îşi scuturară frunzele, că ploile şi frigul au alungat cocoarele. Şi să privim o clipă unul din aceste boabe. Bobul de grîu al anului 1958! Ce stă oare închis în subţînvelişul lui lucitor şi tare? În mintea fiecăruia vin desigur noţiunile elementare: amidon, gluten, celuloză, apă, grăsimi. O întreagă lume, înlăuntrul căreia o incursiune nu poate fi decît interesantă şi care poate — ea singură — constituie tema unui reportaj.

Dar „bobul de grîu 1958", pe care după ce vor trece lunile îl vom ţine în palmă, nu reprezintă doar o sumă de caractere botanice, fizice sau chimice. Ci mult mai mult decît atît. La făurirea lui iau parte nu numai carbonul, hidrogenul, oxigenul, şi azotul, în diferitele lor combinaţii. Dar mai ales munca. Munca zilnică, munca întensă, munca a mii de oameni. Din lunile acestea, din lunile trecute şi mai cu seamă din cele ce vor veni. Va merita deci acest mic grăunte o adevărată cronică. Iată, pentru cei ce o vor scrie, cîteva însemnări:

Bărăgan 77, Cenad 117

Un nume şi o cifră. Aproape un simbol. De fapt simbolul unei munci îndelungate şi pline de conţinut: munca de creare a unor soiuri cît mai valoroase pentru agricultură. Multe din ele au căpătat, de-a-lungul anilor, o faimă bine stabilită: grîul A 15, Bărăgan 77, Cenad 117, porumbul rominesc de Studina, cartofii Săpunari. S-ar părea că în domeniul acesta porţile s-au închis. E însă un lucru imposibil. Cerinţele tot mai mari ale producţiei nu permit rămînerea pe loc nici în ceea ce priveşte soiurile culturilor agricole. De aceea, cercetătorii din agricultură se străduiesc să creeze soiuri din ce în ce mai productive şi cît mai potrivite diferitelor condiţii. Aşa se întîmplă că soiurilor mai vechi li se adaugă sau sînt întrecute de altele mai noi, cu caractere îmbogăţite.

Există însă o cale destul de lungă de la naşterea unui nou soi şi pînă la intrarea lui în rîndul acelora cu identitatea bine stabilită. Drumul acesta trece pe la Comisia de Stat pentru încercarea soiurilor. În ce scop? Ca să i se verifice timp de mai mulţi ani însuşirile, şi să se compare în tot acest timp cu alte soiuri. O întrecere din care învingătorului i se va acorda dreptul de raionare.

Verificarea aceasta a puterii fiecărui soi o cer însăşi interesele economice ale statului. Căci cultivarea unor soiuri la întîmplare, fără a le cunoaşte însuşirile şi condiţiile pe care le cer poate păgubi economia ţării.

Destul de tînără — înfiinţată în 1954 — Comisia de Stat pentru încercarea soiurilor se află acum în cea de a V-a ierea unui ciclu de probe. Mai multe ani, în cele mai variate condiţii de climă şi sol, s-au încercat în culturi comparative nu mai puţin de 93 de soiuri de grîu de toamnă, autohtone sau provenite din import, peste 100 de soiuri şi hibrizi de porumb, 12 soiuri de orz de toamnă, etc. În acest concurs, concurenţa a fost desigur mare. Iată cîteva din primele rezultate. Printre cei mai bine „reuşiţi" concurenţi se numără soiul de grîu de toamnă Bulgăresc 301, care pentru producţiile bune pe care le dă în sudul Olteniei, în sud-vestul Munteniei şi în raioanele din sudul Dobrogei, a început să fie înmulţit. Trecînd prin aceleaşi încercări, Bărăgan 77 s-a dovedit bun şi s-a extins şi în regiunea Galaţi, A 15 i-a luat locul grîului Cenad 117 în sudul şi vestul Olteniei, iar Odessa 16, se concurează cu A 15 în regiunile din Moldova, etc.

Trei ani durează perioada de încercare. Apoi odată stabilite caracteristicile, cartea de vizită a fiecărui soi se îmbogăţeşte. Cei „promovaţi", trec la înmulţire în gospodăriile raionale şi contribuie apoi la sporirea producţiei.

E un drum lung dar cu rezultate deosebite pentru viitoarele recolte.

O hartă vie

Am în faţă o hartă. Harta ţării. Dar în locul semnelor convenţionale ce reprezintă dealuri şi munţi, pe hartă sînt trasate o serie de linii ondulate, delimitînd zone de diferite mărimi şi forme. Înlăuntrul lor aceleaşi nume urmate de cîte o cifră, pe care le-am mai întîlnit. Între Dunăre şi colinele subcarpatice ale Olteniei şi Munteniei, stă scris A 15. Mai spre răsărit şi în regiunea Galaţi, alături de el apare Bărăgan 77, iar în cîmpia din vestul ţării Odvoş 241 şi Cenad 512. Este harta raionării soiurilor de grîu. Fiecăruia din ele, după însuşiri şi cerinţe i s-a stabilit zona de cultură în care dă cele mai bune rezultate. Asemenea hărţi, rod al activităţii cercetătorilor de la Institutul de cercetări agronomice al Academiei R.P.R., şi al specialiştilor din ţară, se află întocmite nu numai pentru grîu. Sînt acum raionate porumbul, ovăzul, cartofii, viţa de vie, bumbacul.

Importanţa economică a unor astfel de lucrări nu mai are nevoie de demonstraţii. Teoretic deci, se ştie precis că în Bărăgan, de pildă, rezultatul maxim îl dau soiurile Bărăgan 77 şi A 15 — iar în Moldova altele. Cercetătorii şi-au spus cuvîntul. Munca lor este şi ea inclusă în bobul de grîu al anului viitor. Căci harta aceasta, ca şi altele asemănătoare, prinde acum viaţă. Din mîna oamenilor de ştiinţă, într-un lanţ neîntrerupt, ea a trecut în mîna producătorilor de sămînţă. Orientîndu-se după ea, cele 42 de gospodării raionale organizate în acest scop produc anual însemnate cantităţi de sămînţă din soiurile raionate. Această cantitate de grîu de toamnă, produsă în gospodării, a fost pusă în toamna aceasta la dispoziţia celor care au loturi semincere. De aci, sămînţa de soi va ajunge în cultura mare. E un lanţ continuu prin care de la an la an, în toată ţara soiurile cele mai bune — mai vechi sau care se vor mai crea — vor ocupa locurile ce le-au fost stabilite de cercetători. Harta raionării soiurilor va putea fi astfel urmărită străbătînd cîmpiile ţării. E un pas înainte către producţia anului viitor, e o parte din munca acelora care se străduiesc să o facă cît mai bogată.

U. T. O. S. 26

Din nou litere, din nou cifre. Tractorul universal, combina de recoltat cereale, combina de recoltat porumb. Toate, fabricate în R.P.R. E greu să le mai socoteşti simboluri. Sînt de fapt o vie realitate. Prezenţa lor e concretă. Le întîlneşti oriunde în ţară, în gospodării agricole de stat, sau pe tarlalele întinse ale gospodăriilor colective şi ale întovărăşirilor. Agricultura noastră devine tot mai mecanizată. O spun cifrele comparative. Nu comparaţiile cu anii plugurilor de lemn, faţă de care cea mai mică realizare ar părea oricum enormă. Ci comparaţiile cu ceea ce s-a înfăptuit în ultimii ani.

Însămînţările din toamna aceasta oferă material îndestulător pentru orice astfel de comparaţii. Cifrele, oricît ar părea unora de aride, nu pot lipsi.

Septembrie 1956: în S.M.T. s-au realizat în medie 27 hantri (hectare arătură normală) pe fiecare tractor.

Septembrie 1957: 35,1 hantri pe fiecare tractor.

Urmarea: numărul total de hantri a crescut în toamna aceasta, în aceeaşi perioadă de timp, cu aproape 700.000. Şi încă o cifră: peste 750.000 ha se vor însămînţa cu ajutorul tractoarelor numai în S.M.T. Asemenea creşteri, de ordinul sutelor de mii, nu au în ele nimic miraculos. Au devenit chiar banale şi sînt mai cu seamă absolut normale. Căci sînt determinate nu de forţe supranaturale, ci de dezvoltarea înzestrării celor 240 de staţiuni de maşini şi tractoare.

O cifră concludentă: numai în regiunea Constanţa, aproape în întregime colectivizată, volumul de lucrări pe care îl vor face staţiunile de maşini şi tractoare în toamna aceasta este de 7 ori mai mare decît cel realizat în 1948 în toată ţara.

Se foloseşte acum o însemnată forţă: aceea a tractoarelor şi maşinilor agricole, înlocuitoare a muncii omeneşti. Cheltuirea ei nu este zadarnică. Ea se va transforma mereu, pînă ce la gura batozelor grîul anului viitor va umple sacii.

Imaginea belşugului anului ce vine, nu poate fi desprinsă de imaginea tuturor celor ce se străduiesc acum să-l mărească. Există însă unele imagini pe care tocmai această străduinţe le estompează an de an pînă la totala lor dispariţie: imaginea ţăranului îmbătrînit înainte de vreme, ţinînd istovit coarnele plugului, imaginea „veselului semănător". U.T.O.S. 26 le ia locul!

Ing. Sonia MARCARIAN

Un mănunchi de oameni, o sută de ani şi 20.000 de formaţii

Chizătău. 1957. Cîtă lume s-a fi adunat aici în bătătura din inima satului? Zece, cincisprezece sau douăzeci de mii de oameni? Sînt poate şi mai mulţi. Nimeni nu a stat să-i numere. Nici eu nu am de gînd. Şi chiar dacă m-aş gîndi, vremea nu mi-ar da răgaz. Cînd eşti aicea ţintuit în îngrămădirea aceasta de oameni, privirea, întreaga fiinţă îţi este atrasă către cele ce se petrec pe scena rînduită sub cerul liber. E frumos, minunat! Şi din toate frumuseţile care îmi încîntă sufletul am să vorbesc acum numai despre una. Este aici pe scenă un mănunchi de oameni. Trei, patru bărbaţi şi tot pe atîtea femei. Prezintă un număr din programul pe care l-a pregătit cu multă migală artistică a Chizătăienilor din ei parte. Se află pe scenă, iu cîte mii de oameni şi va pe prispa unei case ntr-un amurg de seară. altiţă, unde ...

... nu au spus oamenii aceştia? ştit, zău cum s-au obişnuit să îscă chizătăienii, în vers şi melo- ascultam cîntecul lor, dar în edeam parcă altceva.

t o sută de ani de atunci. Un măi de oameni, truditori ai ogoarecu mîinile bătătorite de coarnele plugului, au tulnţat primul cor. Cojul lor, al celor obidiţi. Au învăţat să cînte. Şi prin vers şi melodie îşi spuneau durerile, năzuinţele, cîntau viaţa aşa cum este ea. Cu necazuri şi bucurii.

100 de ani! Nu-i locul aici să povestim tot ce s-a petrecut în Chizătău în acest veac. Oamenii de pe scenă îmi au povestit. Ei au cîntat şi traiul lor de azi, şi bucuria sătenilor cînd au aflat că formaţia lor a primit înalta distincţie: Ordinul Muncii clasa II-a, au vorbit şi despre faptul că de abia acum pe tot cuprinsul ţării sînt formaţii multe de seama şi mărimea celei din Chizătău. La 20.000 a ajuns numărul acestora. Unele din ele au dus pînă departe, peste hotare, faima cîntecului rominesc.

Despre toate acestea s-a vorbit de curînd, în acea după amiază de duminică de pe scena din Chizătău. S-au întrecut atunci acolo pe scenă, în cîntec şi joc, peste 40 de formaţii artistice. Şi oamenii s-au bucurat. S-au bucurat că astăzi asemenea formaţii sînt în toate satele. Ele încă nu au împlinit 100 de ani. Multe din ele, cele mai multe, vor împlini această vîrstă de abia peste un veac. Sînt cele care au luat fiinţă în anii puterii populare. Şi ele, cu toatele împreună, cu corul din Chizătău, care şi-a prăznuit un veac de la înfiinţare, cîntă azi bucuria poporului. Bucuria poporului liber, care îşi făureşte o viaţă demnă de zilele pe care le trăim.

D. TĂRNĂUCEANU

NĂRAVURI şi MORAVURI

Ce înseamnă „a fi deştept"?

Într-o zi, în tramvai. În staţie unii depuneau stăruinţele necesare pătrunderii pe platformă, în conformitate cu legea cuprinsă în ceea ce din vechime se numeşte la noi „obiceiul pămîntului". Tot odată, un tînăr, nici prea slab, nici prea grăbit, s-a îndreptat spre uşa din faţă şi, profitînd de neatenţia vatmanului, s-a urcat tacticos în vagon...

Un amic al său, care tocmai pătrunsese în vagon pe uşa regulamentară, îi strigă:

— Te-ai învîrtit, ai!

— Deştept, mă! Te joci? — replică cestălalt în gura mare.

Şi ciudat, nimeni n-a protestat. Era ca un fel de acceptare a faptului că a încălca o regulă înseamnă „a fi deştept". Ba, urmărind faţa unora dintre călători, am putut constata un zîmbet admirativ la adresa neînsemnatului delicvent:

— Într-adevăr, deştept, n-am ce zice!

Un lucru de nimic — veţi replica — să te urci în tramvai prin faţă. Şi aşa este: un fapt banal care se întîmplă numai în Capitală de sute sau chiar mii de ori pe zi, cu aprobarea tacită şi binevoitoare a concetăţenilor. Or, tocmai despre această aprobare binevoitoare faţă de micile delicte, faţă de micile chiuluri, doresc să vorbesc. Căci nu o dată sîntem părtaşi la o discuţie de felul acesta:

— Ai auzit de cutare? A făcut... a dres şi a ajuns bine...

— De! Ce înseamnă să fii deştept!

Şi „deştepţi" de acest gen se găsesc destui.

Deunăzi, pe o stradă, cetăţenii hotărîseră să facă o lucrare obştească prin muncă voluntară. Cu toţii au pornit în zori la treabă. Unul singur a părăsit degrabă sapa şi lopata şi, plimbîndu-se printre ceilalţi, se ocupa cu îndemnatul. Nu-l numise nimeni, nu-l alesese nimeni. Dar el îi tot da înainte:

— Să nu ne lăsăm, tovarăşe! Să ne mobilizăm, tovarăşe! Mai cu suflet, tovarăşe!

Oamenii s-au ştiut la început să-l poftească la lucru; apoi l-au acceptat aşa: e „deştept". Iar „deşteptul", zîmbind pe sub mustaţă, se şi vedea povestind la cafenea sau la bodegă, cum i-a „dus" el pe concetăţenii săi.

Ei, da, asemenea deşteptăciune face parte din clasicul miticism, descins de-a dreptul din vremea cînd personajele lui Caragiale puteau fi întîlnite plimbîndu-se pe stradă. Numai că deşteptăciunea miticistă degenerează. Aşa, bunăoară, despre un asemenea „deştept" s-a mai scris nu de mult în ziare:

Pe drept sau nu, a ajuns director la o întreprindere.

— Deştept băiat! — s-a spus.

Cinstit sau nu, şi-a aranjat omul o mică locuinţă, proprietate personală.

— Deştept! s-a exclamat a doua oară.

Şi-a vîndut locuinţa în mod ilicit şi, prin intervenţii şi falsuri, a obţinut un apartament într-una din construcţiile noi.

— Deştept! Cum ştie el să se aranjeze! — au exclamat unii din nou admirativ.

Dar într-o zi toate s-au descoperit. Ba, s-a constatat că, în plus, mai învîrtea şi unele afaceri necinstite pe seama întreprinderii. Aşa s-a terminat întreaga „deşteptăciune"; aşa a capitulat întregul miticism: în faţa instanţei judecătoreşti. Iar admiraţia miticistă pentru omul care ştie să se aranjeze se termină şi ea în momentul cînd socoteala „steagurilor de la primărie" s-a încurcat.

Este — dacă vreţi — o degringoladă fatală, care începe nu arare ori cu experienţa din tramvai, cînd deşteptul constată pentru prima oară că merge chiulul, că nu stîrneşte protestul celorlalţi, aşa cum se aştepta.

Şi s-ar putea ca, într-un tîrziu, „deşteptul" să reflecteze cît de folositor i-ar fi fost ca, în locul atitudinii miticiste, să se fi bucurat şi el, cît de puţin, de dezaprobarea celor din jur încă de la prima măruntă şi nevinovată încercare de fraudă.

L-ar fi ajutat să fie deştept cu adevărat şi pînă la urmă.

Al. CORNESCU

Călătorie într-o picătură de ţiţei

(Urmare din pag. 1-a)

un amestec natural, cu aspect de lichid viscos.

Deşi codul bunelor maniere este de altă părere, indivizii chimici care îmi sînt prezentaţi se poartă prea puţin amabil. Fac roată în jurul meu şi ca la o comandă parcă, încep să vorbească toţi deodată. La început disting greu despre ce este vorba, dar apoi mă dumiresc. Se pare că sînt foarte nemulţumiţi. Pretind că noi, oamenii, am irosit forţa ţiţeiului. Că am risipit o valoroasă materie primă arzînd îmbrăcăminte, medicamente, alimente, materiale de construcţie şi nu mai ştiu ce. Sînt din ce în ce mai stupefiat. N-am însă timp să mă lămuresc prea bine, căci noile mele cunoştinţe mă poartă mai departe pînă într-o sală imensă. Pe pereţi numai grafice. Toate ilustrează în cifre foarte elocvente, cum zeci de ani la rînd omenirea a folosit ţiţeiul doar ca sursă principală de combustibil pentru motoare şi încălziri. Dar ce au toate acestea cu arderea îmbrăcămintei, medicamentelor, alimentelor etc.? Iată o întrebare căreia trebuia să-i găsesc neapărat răspuns.

Fiica cea mai mică a marii industrii petrolifere

Îmi continui călătoria cu speranţa că voi dezlega problema. Cunoştinţele „de acasă" despre petrol şi chimie nu mai îmi sînt suficiente. Sînt nevoit să mă documentez pe drum. Este mai greu, dar nu merge altfel. Pornesc deci de unde am rămas, de la utilizarea ţiţeiului doar ca sursă de combustibil şi lubrefianţi. Aflu amănunte interesante despre felul cum perfecţionarea motoarelor a determinat de fapt necesitatea fabricării unor benzine superioare, cu cifre octanice din ce în ce mai mari. Rafinarea ţiţeiului se limita însă doar la metode fizice. Cînd se introduc metode chimice — cracarea termică şi catalitică — odată cu benzine superioare se obţin din ţiţei şi numeroşi produşi secundari. Pentru a le da o folosinţă, oamenii de ştiinţă se gîndesc să treacă la chimizarea lor. Aşa are loc în 1920 prima operaţie din lume de chimizare a unui produs al ţiţeiului: este preparat alcoolul izopropilic din gaz de rafinărie. Se semnează în felul acesta actul de naştere al fiicei mai mici a marii industrii petrolifere: petrochimia.

Statisticile nu marchează deci pînă în 1920 nici **un fel de produs** obţinut prin chimizarea ţiţeiului. Dar mai tîrziu? Nici nu-mi vine să cred. Între 1925 şi 1950 **s-au** obţinut **5 miliarde kilograme** petroliferă iar glicerină din gaze de rafinărie, grăsimea sintetică are un gust foarte plăcut.

RÎNDURILE ACESTEA AU MENIREA SĂ PRECIZEZE CĂ CELE ISTORISITE MAI SUS NU CONSTITUIE CITUŞI DE PUŢIN UN FRAGMENT AL UNUI VIITOR ROMAN ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC, CI RODUL UNEI CĂLĂTORII ADEVĂRATE PRIN LABORATOARELE ŞI PRINTRE CERCETĂTORII INSTITUTULUI „PETROCHIM" DIN PLOEŞTI. ACOLO, ÎN INIMA UNEI BINE CUNOSCUTE REGIUNI PETROLIFERE, SE PUN ÎN ŢARA NOASTRĂ BAZELE UNEI PUTERNICE INDUSTRII PETROCHIMICE.

O ştiinţă sau o tehnică nouă?

Călătoria de documentare continuă. Apar mereu noi probleme. În fond petrochimia ce este? O ştiinţă nouă cumva? O serie de argumente vin să infirme această presupunere şi să întărească pe o altă: petrochimia nu este o ştiinţă nouă, ci o tehnică nouă. De ce? În primul rînd fiindcă atît industria petroliferă modernă, cît şi petrochimia nu formează decît aceeaşi ramură a chimiei, aplicată la ţiţei şi gaze de sondă. Petrochimia este o tehnică nouă datorită faptului că întrebuinţează procedee aproape exclusiv chimice, lucrînd cu presiuni şi temperaturi mari, care necesită instalaţii cu totul speciale. Petrochimia pretinde şi o înaintată automatizare şi mecanizare, în care aparatura automată de măsură şi control constituie cel mai important factor. Şi, în sfîrşit petrochimia întrebuinţează cataliza şi catalizatorii, adică acele substanţe şi amestecuri de substanţe care permit ca un proces chimic imposibil de realizat cu presiunile şi temperaturile pe care le putem azi mînui, să se poată petrece la temperaturi şi presiuni coborîte.

Taine care nu mai sînt taine

Indivizii chimici pe care i-am cunoscut la începutul călătoriei apar acum din ce în ce mai transformaţi, iar fenomenele întîlnite şi mai stranii. Urmez însă sfatul unui cunoscut, care — ştiind unde am intenţia să călătoresc — mi-a recomandat să nu mă mir de nimic din cele ce voi vedea. Nişte indivizi chimici întîlniţi acum în cale, de pildă, poartă nişte pancarde pe care se poate citi următoarea reclamă: „*Consumaţi numai lichiorurile pe bază de alcool din gaze de rafinărie. Sînt cele mai ieftine şi cele mai bune.*" Ce înseamnă de fapt acest lucru nu e greu de aflat. Alcoolul etilic obţinut din totdeauna prin fermentarea cerealelor este foarte bine înlocuit de cel fabricat din gaze de rafinărie. Pe lîngă valorificarea unui gaz care înainte se irosea, asta mai înseamnă eliberarea **unor uriaşe cantităţi de cereale.**

Este în pericol şi săpunul fabricat din grăsimi animale şi vegetale. Îl ameninţă săpunul pe bază de acizi naftenici, obţinuţi din ţiţei şi în special detergenţii realizaţi din fracţiuni petroliere. Şi de data aceasta este vorba de eliberarea în folosul pieţii a unor mari cantităţi de grăsimi animale şi vegetale. Picătura aceasta de ţiţei, ale cărei taine încerc să le dezleg, se pare că poate nu numai elibera grăsimile animale sau vegetale, dar le şi poate înlocui cu succes. Grăsimile sintetice obţinute din acizi graşi şi glicerină sînt doar comestibile. Şi deşi acizii graşi se obţin din parafină şi rezistentă. Nu este uşor să faci ar logie nici între mobilă, caroseria au mobilului sau materialele de constr ţie din polistiren, şi etilena amestec cu benzen care stă de fapt la b acestei mase plastice. Tot aşa după rezistenţa terilenei, — cea mai bun bră sintetică obţinută pînă acum nu-ţi aminteşte nimic de xilenii ex din benzinele aromatice. Şi cînd te deşti că este vorba de o fibră care trei pătrimi din rezistenţa unui fir oţel de aceeaşi grosime! Nu mai pu verosimilă este şi fabricarea acelor dicamente care au la bază oxidul etilenă extras din gazele de rafinărie.

Numai acum pot să înţeleg de ce mi s-a spus la începutul acestei călătorii că omenirea, arzînd ţiţeiul, a ars de fapt îmbrăcăminte, medicamente, alimente, materiale de construcţie şi multe alte bunuri. Numai acum pot să-mi dau seama că nu este nici un neadevăr cînd se spune că oamenii se vor îmbrăca cu petrol, vor mînca petrol, se vor vindeca cu petrol, vor construi cu petrol. Călătoria în micuţa picătură de ţiţei, fumea ei bizară, mi-a dovedit că acest adevăr este de netăgăduit. Şi — reţineţi — petrochimia nu creează înlocuitori, ci produse superioare celor actuale, atît din punct de vedere calitativ, cît şi al preţului. Exemplul fibrelor sintetice, superioare în multe privinţe lînii şi bumbacului, nu este singurul.

Şi chiar pe punctul de a încheia, călătoria în mica picătură de ţiţei mi-a dezvăluit şi un alt aspect al petrochimiei. Vi-l spun şi dvs. căci merită să vă gîndiţi la el: Faptul că s-au fabricat, pornind de la ţiţei, fibre poliamidice, a căror constituţie se apropie de cea a albuminelor, ne dă dreptul să sperăm că în viitorul apropiat se va putea face sinteza totală a albuminelor, substanţa principală a menţinerii vieţii, sediul vieţii însăşi. Şi de aici pînă la a crea viaţa în laborator căile sînt larg deschise!

Tudor GHEORGHIU

Prefaţa la MICUL TELEVIZOR

În rubrica pe care am inaugurat-o aici, va trebui să găsiţi, săptămînal, umor. La preţul de 1,50 lei al celor 8 pagini ale Magazinului, înseamnă deci că veţi primi săptămînal — la o cincime de pagină — umor în valoare de patru, cinci bani — aşa că să nu vă aşteptaţi la cine ştie ce.

Se întîmplă asta şi cu alte tarife legale. Unii — instalatori de gaze, croitorese ultima modă, niscaiva medici, reparatori sau mai ştiu eu ce — spun că în cadrul întreprinderii sau cooperativei sînt supraîncărcaţi şi că nu pot să-ţi facă nici o lucrare că lumea; dar, generoşi, se oferă să te servească acasă, tot cu materialele statului, dar în particular, la tarife, desigur, tot particulare. „Ştiţi, la stat s-a terminat, dar vă servesc eu cu sculele mele"; sau „am eu la spital paturile mele". Are atîta generozitate genul ăsta de oameni, încît dacă tramvaiele n-ar merge pe şine şi n-ar fi prea mari, te-ai pomeni că-ţi intră cu tramvaiul în dormitor: „ştiţi, la stat s-a terminat, dar v-am adus micul meu tramvai".

Cred că şi scriitorii ar trebui să se inspire din obiceiul ăsta. Poate nu vă place o schiţă, n-are umor decît de trei parale şi jumătate, vă plictiseşte? Daţi autorului un telefon şi, cu cîţiva bani în plus, inclusiv costul tramvaiului, să vă vie acasă cu altele mai bune.

În rubrica de faţă, voi invita în faţa micului meu post de televiziune, tot felul de oameni potriviţi pentru rubrica de umor a unui serios MAGAZIN de familie. M-am gîndit în primul rînd la soacre. Încă din fragedă copilărie, visînd să mă fac scriitor, nutream o vie admiraţie pentru autorii care scriu schiţe satirice despre soacre. Mă entuziasma cîte schiţe scot ei la rînd dintr-o soacră. Îi invidiam pentru soacra lor. Eram ferm convins că pentru un scriitor satiric o singură soacră cicălitoare valorează mai mult decît un harem cu nouă muze pentru un scriitor normal. Abia aşteptam să mă fac măricel, bun pentru căsnicie, ca să pot şi eu să-mi fac rost de o soacră şi să încep să scriu.

Ca şi pentru majoritatea oamenilor, căsătoria a însemnat pentru mine o cruntă lovitură. Soacra mea este de o blîndeţe care m-a adus la disperare. În plus, spaţiul ei locativ e tocmai în celălalt capăt al oraşului; am încercat s-o aduc mai aproape, prin schimb de locuinţe, dar la chestiile astea cei de la spaţiul locativ, pînă să dea un răspuns, pot să distrugă o întreagă carieră literară.

Conştient de această infirmitate, m-am orientat spre alte subiecte. Am observat că la estradă, la radio-magazin şi în alte locuri unde sînt puse la încercare facultăţile umoristice ale fiinţei omeneşti, e vorba mereu de borcane de conserve cu etichete greşite: serie peşte şi găseşti mazăre, scrie bulion şi găseşti porc. Cam la a 47-a scriere hazlie pe acest subiect, m-am hotărît să mă grăbesc: dacă vreau să scriu şi eu cîteva schiţe originale, cum nu avem prea multe sortimente, nu-mi mai rămîn decît vreo două combinaţii noi.

M-am dus iute la un magazin şi i-am cerut vînzătoriului mazăre. Mi-a adus un borcan şi — dezastru! — era cu mazăre. I-am spus că nu mă satisface, deoarece cuprinde mazăre; or, am cerut mazăre şi nu mazăre. Lucrul l-a mirat atît de puternic, încît a uitat să fie nepoliticos. Cum îi ceream un borcan cu ceva, mă servea iute, cu plecăciuni, cu un zeci şi o politeţe nemaipomenită: nu văzuse niciodată în viaţă un om nebun, era zguduit şi curios să-mi observe reacţiile. La fiecare borcan respins din cauză că are înăuntru exact ce scrie pe etichetă, zîmbea duios, ca un vînzător de modă veche, fără să protesteze, şi-mi aducea altul. Ei bine, am cercetat vreo 200 de cutii, am răscolit un magazin întreg şi n-am putut găsi vreun subiect; dacă aveţi vreo etichetă greşită, vă rog s-o trimiteţi de urgenţă la revistă.

Pînă la urmă, am fost nevoit să caut subiecte mai puţin satirice. E păcat că oameni foarte interesanţi nu vor să vie niciodată în faţa aparatului de televiziune. Puteţi să întoarceţi butoanele cît veţi poftiţi şi n-o să vedeţi niciodată pe micul ecran, de-adevăratelea, un om care ia şpertuleţe sau un om care tocmai bate cu pumnul în birou şi cu piciorul în podea, sau unul cînd se roagă bunului dumnezeu să arunce cîteva bombe ca să-i distrugă pe toţi, afară de el şi de madam Rădulescu, pe care de mult o simpatizează. Sau să vezi pe un vînzător cum plasează cu succes, într-un singur minut, unei singure persoane, întreg stocul de mărfuri abia venit, ba îşi sacrifică şi timpul liber, făcînd asta în afara orelor de lucru, pe uşa din dos. Toţi aştia sînt prea modeşti. Cînd unul fură — şi fură frumos, ingenios, elegant — nu ştiu de ce, dar nu-i place să se transmită la televiziune. Altul îşi bate consoarta, dar, dintr-o timiditate exagerată, nu ţine să-şi arate pe ecran metodele de muncă, deşi aplică nişte directe de toată frumuseţea. Însă toate astea sînt fleacuri.

Lucrul principal îl alcătuiesc mărunţaiele. Televiziunea e încă imperfectă: ar trebui combinaţă cu radioscopia. Unul, tot aplecîndu-se, a căpătat o deformaţie a şirei spinării, la altul, aşa cum pietrele mari schimbă soarta unui rîu, pietrele din ficatul lui schimbă cursul vieţii unui om, i-l abate în jos sau ceva mai la dreapta. Există apoi momente cînd — pe dinafară — ai impresia că un om lucrează cu capul, dar, de fapt, el îşi extenuează piciorul drept. Altul zice din gură că el are ce are numai cu „directorii", că e de acord cu naţionalizarea industriei şi adoră socialismul, dar în acest timp, pe dinăuntru, toată navigaţia pe canalul lui de fiere e încurcată mai rău decît a fost la Suez. Dar la televiziune n-ai cum să vezi asta.

Pentru a remedia aceste lipsuri, m-am gîndit să vă pun la dispoziţie „Micul televizor". Îl puteţi vedea la orice oră din zi şi noapte, poate fi transportat bine în buzunar, e ieftin şi incasabil. La televiziune, scenele plictioase trebuie să le înghiţi de dragul familiei sau al musafirilor, în aşteptarea momentelor mai interesante. La micul nostru televizor nu există această primejdie; unde vă plictiseşte, săriţi pe deasupra. Dacă vă plictisesc toate emisiunile, atunci colecţionaţi-le frumos, daţi-le la legat, şi, la prima vizită pe care o faceţi, duceţi-le cadou prietenilor d-voastră.

Sergiu FARCAŞAN

Prin avioanele TAROM legături cu lumea întreagă

TAROM
Transporturile Aeriene Romîne

VOLUNTARI CHINEZI
PE FRONTURILE RAZBOIULUI CIVIL

In anii cumpliți, cînd tînăra Republică Sovietică a fost atacată de hoardele alb-gardiste și de armatele intervenționiștilor, la Petrograd și la Moscova au început să ia ființă detașamente de voluntari chinezi, care au fost trimise pe front, în cadrul regimentelor Armatei Roșii. Unul din detașamente, alcătuit din 180 de ostași roșii chinezi, sub comanda lui San Fuian, a apărat ordinea revoluționară în capitală. Li Fu-țin și alți cîțiva chinezi au făcut parte din garda personală a lui V. I. Lenin.

In februarie 1918, în Vladikaukaz, s-a creat un detașament chinez al gărzii roșii muncitorești țărănești, însumînd 700 de oameni. Acest detașament a acționat pe lîngă statul major al trupelor din Republica Tersk. După trei luni, detașamentul a dus lupte înverșunate împotriva alb-gardiștilor, lîngă satul Prohladnaia. Alb-gardiștii, bine înarmați și avînd un efectiv cu mult mai numeros, atacau neîntrerupt pozițiile ostașilor roșii. Apărarea era foarte grea: munițiile erau pe sfîrșite, o treime din detașament fusese ucisă și rănită. Ostașii chinezi s-au angajat în repetate rînduri în lupte corp la corp. Dar forțele erau inegale. Detașamentul a fost nevoit să bată în retragere. Noaptea, chinezii au pătruns însă din nou în Prohladnaia și au nimicit aproape întreaga garnizoană alb-gardistă.

In zilele cînd bandele lui Kolceag se străduiau să pătrundă în Viatka, ca să-și deschidă drum spre Moscova, s-a creat un regiment special alcătuit din chinezi. Comunicatele operative ale statului major al diviziei au redat foarte sugestiv viața eroică a regimentului.

In comunicatul din 29 octombrie 1918 se arată cum ostașii chinezi au forțat cu curaj fluviul Altai și au pătruns prin surprindere în tranșeele inamicului, punînd pe fugă pe alb-gardiști.

Un alt comunicat descrie cum în timpul luptelor înverșunate din zona stației Viia, regimentul a fost încercuit. Alb-gardiștii intenționau să-l ia prizonier. Dar chinezii au trecut la contra ofensivă și, în urma unei lupte disperate, au străpuns frontul inamic.

Ostașii chinezi au alcătuit forța de șoc a detașamentelor partizanilor roșii care luptau împotriva bandelor lui Simionov, Kalmikov, a intervenționiștilor japonezi și americani.

Curajul neprecupețit și colaborarea militară dintre popoarele rus și chinez sînt menționate în frazele concise ale raportului politic al reprezentantului împuternicit al C.C. al P.C. (b) din Rusia și al Consiliului comisarilor poporului pentru Siberia, trimis în ianuarie 1920 lui V. I. Lenin.

Lupta proletariatului revoluționar din Rusia și a voluntarilor chinezi a găsit un călduros sprijin la oamenii muncii din întreaga Chină. Într-o telegramă, muncitorii din Șandun și-au exprimat entuziasmul lor sincer față de remarcabilele victorii repurtate de prima Republică Socialistă din lume.

„Salutăm Armata Roșie rusă pentru marile sacrificii făcute de ea, în numele fraților noștri — muncitorii din lumea întreagă. Muncitorii chinezi sînt gata să pășească umăr la umăr cu voi, sub steagul acestei armate drepte, în speranța că în cele din urmă vom putea să înlăturăm racila capitalismului și a privilegiilor de clasă".

Aceste documente au intrat acum în istorie.

In 13 ani — 23 de guverne

(Urmare din pag. 1-a)

In exact 13 ani cîți s-au scurs de cînd guvernul generalului de Gaulle a fost recunoscut de către celelalte state ca prim guvern al Republicii a patra, și pînă azi, Franța a cunoscut 23 de guverne.

Franța care lansează în fiecare an altă modă și care zămislește aproape la fiecare șase luni o nouă grupare politică, e capabilă să promoveze la fiecare lună cîte un președinte de consiliu, dar nu-i în stare să formeze un guvern durabil.

Cadrilul

Intr-adevăr, în 13 ani a dat 14 președinți de consiliu: de Gaulle, Felix Gouin, Paul Ramadier, Robert Schuman, Georges Bidault, Henri Queille, René Pleven, Edgar Faure, Antoine Pinay, Rene Mayer, Joseph Laniel, Pierre Mendes-France, Guy Mollet și Bourges Maunoury, fără a-i mai număra pe cei care au fost numai cîteva zile președinți de consiliu, ca Paul Reynaud, Jules Moch, Andre Marie, Diethelm, etc. etc., cărora li s-a încredințat mandatul de a forma guvernul, dar au eșuat în această mis'une.

S-ar putea constitui prin urmare în Franța oricînd un guvern alcătuit numai din foști președinți de consiliu, deci din oameni presupuși a fi de mîna întîia. Și s-a și încercat această formulă, dar guvernul tot n-a fost viabil. De ce?

In primul rînd pentru că guvernele în Franța în loc să fie expresia voinței populare sînt rezultatul unor combinații ale culiselor parlamentare. Una iese din urne și alta din distribuirea portofoliilor ministeriale. De aceea circulă și o vorbă în Franța: „Poporul votează cu stînga și de guvernat guvernează dreapta".

Există în parlamentul francez o puternică majoritate de stînga, care ar putea alcătui împreună un guvern solid, cu neputință de răsturnat. Dar din mai 1947 — cînd comuniștii au fost excluși din guvernul francez, — evitînd să se sprijine pe cei 145 de comuniști din Adunarea Națională, fiecare nou președinte de consiliu caută sprijinul pe alte bănci, dar nici un alt partid politic, nici o altă grupare politică din Adunarea Națională franceză nu-i poate oferi un număr atît de complet, de solidar și de disciplinat de deputați. Și atunci trebuie să apeleze, spre a-și constitui o majoritate, la diverse și numeroase grupări politice. Or, ce se întîmplă? Mereu se ivesc probleme, asupra cărora cîte grupări există, atîtea păreri deosebite se manifestă și bineînțeles vine un moment (și momentul acesta vine foarte repede) cînd nici cel mai abil președinte de consiliu nu le poate aduce la același numitor. Și majoritatea cu greu alcătuită după săptămîni de criză, e atît de fragilă, încît e de ajuns ca o mică grupare să refuze de a mai sprijini guvernul, pentru ca la primul vot de încredere, el să nu mai întrunească jumătatea necesară și să cadă.

Nouă criză. Alt guvern. Dreapta nu poate alcătui un guvern deoarece nu are majoritatea. Iar un guvern de stînga nu poate fi alcătuit din pricina politicii anticomuniste a socialiștilor și radicalilor. Și atunci guvernele se alcătuiesc cu oameni aleși de la dreapta stîngii pînă la stînga extremei drepte. Azi un socialist, mîine — un radical socialist, poimîine — un M.R.P.-ist (mișcarea republicană populară) răspoimîine — un independent și apoi iar da capo sau, mă rog, în altă ordine, dar în combinații în care se modifică numai proporțiile elementelor intrate în aliaj, nu și natura lor politică.

Așa se explică jocul de cadril la care asistăm.

Rînd pe rînd același oameni, reprezentînd mereu aceleași grupări politice, trec la brațul președintelui de consiliu, care e schimbat acum pentru ca să revie peste cîteva luni.

Inainte de alegerile din 1951, generalul de Gaulle și-a succedat lui însuși de vreo patru ori. Mai tîrziu Franța a avut un guvern Robert Schuman cu Bidault la externe, pentru ca peste un an să vină un guvern Bidault cu Schuman la externe. Și cadrilul a mers tot așa, mai departe.

După alegerile din 1951

centrul de gravitate s-a mutat puțin mai la dreapta, dar metoda a rămas

— Scoateți vă rog un nume pentru următorul... MARIANA: — Da, dar nu din casca voastră colonialistă ci din boneta mea frigiană! *Din „l'Humanité Dimanche"*

Situația actuală

Deși alegerile din ianuarie 1956 au deschis drumul în parlament unei gru-

pări noi de extremă-dreaptă, totuși stînga a ieșit întărită din consultarea populară, (partidul comunist devenind partidul cu cel mai mare număr de deputați) și s-a încredințat formarea guvernului unui socialist, lui Guy Mollet.

Guvernul Guy Mollet a bătut un record fără precedent în istoria Republicii a patra: a stat la cîrmă mai bine de un an, după care a cedat locul radical socialistului Bourges Maunoury care, în paranteză fie zis, deși pentru prima oară președinte de consiliu (fiind tînăr) a făcut totuși parte din mai toate guvernele precedente. Dar, după cum știm, guvernul Bourges Maunoury a fost răsturnat și președintele Republicii a făcut iar apel la același Guy Mollet.

Secretarul general al partidului socialist n-a putut constitui guvernul și a fost chemat la Elysée René Pleven care a mai făcut pînă acum două guverne. Dar degeaba a trimis președintele Republicii după el avionul să-l aducă special din provincie. Liderul „Uniunii Democrate și Socialiste"... n-a izbutit să-i unească pe democrați și socialiști, așa că și-a depus mandatul. Și președintele Coty, e de două zile și trei nopți din nou în consultări și meditări... Am ajuns la a 13-a zi de criză.

*

Sigur că din pricinile arătate mai sus e foarte greu să se alcătuiască astăzi un guvern cu o majoritate solidă.

Un guvern cu majoritate solidă ar fi un guvern de stînga, care s-ar bucura de sprijinul comuniștilor, dar acest lucru socialiștii îl evită. Pe de altă parte ei nu pot să se ralieze fățiș nici la punctul de vedere al grupărilor de la dreapta grupului radical al lui Mendes-France, deoarece în problema Algeriei pentru care a căzut guvernul Bourges-Maunoury) aceste grupări nu vor să facă concesiuni nici măcar pe hîrtie. Și fără comuniști, socialiști, progresiști, radicali, mendesiști, guvernele nu pot întruni o majoritate. Orientarea spre dreapta înseamnă însă continuarea războiului din Algeria, iar continuarea războiului din Algeria înseamnă o cheltuială uriașă. Deci amenințarea cu inflația. Cine spune inflație, spune urcarea prețurilor. Cine pătimește? Masa salariaților! Deci pericol de greve, de frămîntări interne.

Foarte puțini, chiar dintre cei mai cutezători ar consimți să-și ia răspunderea de la guvern, în asemenea situație, mai ales că Franța, care a ieșit slăbită din război, a fost stoarsă de finanțe și oameni, mai întîi de războiul din Siria (1945), apoi de cel din Indochina și după asta de războaiele din Africa de Nord, dintre care Algeria este epilogul.

Desele crize de guvern trebuie deci căutate nu atît în existența a numeroase mici fracțiuni politice, cît în situația grea a Franței, situație care, în loc să fie curmată radical și rapid prin remedii realiste și curajoase, este trecută la scurte intervale — ca o ștafetă — din mînă în mînă.

De aceea previziunile pe care le putem face sînt că actuala criză de guvern din Franța se va soluționa în curînd printr-o nouă... criză de guvern, care se va deosebi de anterioara doar prin aceea că va fi a 2-a.

Ion NICHIFOR

CORESPONDENȚĂ TELEFONICĂ SPECIALĂ

New-York în lumina satelitului

(Urmare din pag. 1-a)

a început să-mi vorbească pe un ton excitat, care făcea și mai greu de înțeles fonetica americană a limbii engleze. **„Nu pot să pricep cum a fost posibil acest lucru — spunea el — cum s-a întîmplat această minune?**

De altfel și în zilele următoare mi-a fost dat să constat că acest fel de a se manifesta nu era caracteristic numai liftierului nostru. Diplomați, ziariști, gospodine, savanți, oricui te adresezi cerînd aprecieri despre acest eveniment, cu foarte puține excepții dau același răspuns limitat la unul sau două cuvinte: **Fantastic! Extraordinar! Realizare măreață!**

De la etajul VI pînă la parter, folosind pentru a se face înțeles ediția de seară a ziarului „New York Times", liftierul a reușit să-mi anunțe acest eveniment, a cărui sosire surprinzătoare taie respirația. Vrînd, ne vrînd, m-am aflat în situația de a trebui să dau explicație cum s-a produs minunea, deși, mărturisesc, că eram la fel de năucit ca și interlocutorul meu. Pasă-mi-te, el considera că cetățeanul unei țări — cum îi spune el — comuniste, trebuie să dețină neapărat secretul de fabricație. După un rapid inventar al puținelor cunoștințe elementare ce le aveam la dispoziție, mi-am făcut și aici datoria de membru al Societății pentru Răspîndirea Științei și Culturii. Am dat apoi buzna afară și am făcut ceea ce făceau și alți locatari ai hotelului care aflaseră vestea în acel moment. Am privit îndelung cerul. De văzut nu se vedea nimic. Dar toți erau gata să jure că aveau senzația unei prezențe care rătăcea acolo departe, în Oceanul nemărginit al nopții înstelate, purtînd, cu o viteză fantastică și cu o precizie matematică, rece, un mesaj emoționant, adresat tuturor celor ce se aflau pe pămînt sau dincolo de imensul necunoscut.

Imaginația ușor de aprins a americanului, care de ani de zile este cultivată în acest sens de un mecanism bine pus la punct, a căpătat aripi în cîteva ore. Mulți au declarat că ar fi reușit să vadă satelitul cu ochii liberi, deși autoritățile științifice de aici au anunțat că condițiile o vor permite abia peste două săptămîni, cînd această porțiune a pămîntului se va afla într-o poziție mai favorabilă.

Unul din directorii societății de telefoane, William Watson, a declarat că el, împreună cu familia sa, au văzut satelitul cu ochiul liber pe la orele 5,34 dimineața, după o noapte de veghe, timp care după calculele oficiale el trebuia să se afle deasupra Australiei sau Tasmaniei. N-au lipsit nici amatorii de basme. Un radioamator a început să transmită simbătă, pe aceeași lungime de undă, mesaje în limba engleză „Atențiune! Vă vorbește satelitul artificial". Mult mai mare este însă numărul radioamatorilor și astronomilor amatori, care și-au petrecut nopțile weekend-ului de veghe în fața telefoanelor și a aparatelor de radio. La New York și localitățile din împrejurimi, apoi la New Jersey și Conecticut, sute de membri ai Ligii de Radio au anunțat că vor urmări îndeaproape evoluția astrului artificial, care trece de mai multe ori în 24 de ore pe deasupra Statelor Unite. O serie de laboratoare din New Jersey au organizat imediat o echipă de șoc alcătuită din ingineri, care au primit sarcina să coordoneze toate informațiile din regiune. Alți radioamatori și-au petrecut nopțile stînd în legătură cu radioamatorii din puncte îndepărtate ale globului pămîntesc, de la Antarctica pînă la Porto Rico, pentru a face schimb de informații.

Dînd dovadă de mai mult spirit practic decît marile concerne, o fetiță din cartierul Bronx, al cărei tată este radiooperator și are acasă aparate corespunzătoare, a anunțat că toți copiii de pe strada ei pot, contra plății unui cent, să audă înregistrate pe bandă de magnetofon semnalele astrului artificial. Afluența de mici clienți a depășit toate așteptările.

Luni, pe culoarele O.N.U.-ului am asistat la scena petrecută între ziaristul sovietic Nicolai Kurdiumov și conducătorul permanent al delegației Statelor Unite, domnul Lodge.

— Care este reacția dvs. la această victorie a științei? — l-a întrebat Kurdiumov.

— Sînt ocupat cu alte probleme! — a răspuns domnul Lodge. Nu am timp să răspund.

In schimb, pe același culoar, puțin mai tîrziu, fostul ambasador al Siriei la Washington, reprezentantul permanent al acestei țări la O.N.U., Zeineddin, mi-a declarat că realizarea savanților sovietici este extraordinară din toate punctele de vedere. Iar un membru al delegației libaneze, care îl însoțea, a adăugat: **„Nu putem decît să fim fericiți de acest eveniment, care deschide un drum măreț".**

Un cunoscut, care a participat duminică la un dineu cu membri a diferite delegații asiatice, mi-a declarat că aproape toți invitații au fost de părere că această victorie, care dovedește tăria marelui stat sovietic, va crea noi posibilități pentru țările Asiei de a-și consolida situația și a rezista presiunilor americane.

Un ziarist european dădea următoarea explicație asupra reacțiunii cercurilor americane: **„Unora, cărora nu le este străină mentalitatea membrilor Comisiei de anchetă antiamericană, le este greu să se împace cu ideea că un obiect care are fățișe legături comuniste, poate trece de mai multe ori pe zi deasupra Americii, fără ca ei să poată spune ceva, fără să-i poată cere să depună mărturii cu privire la legăturile sale subversive sau cel puțin să i se ia amprentele".**

Se cumpără parcele în lună!

Intr-o serie de magazine de pe Broodway, unde se vînd tot felul de curiozități, într-atît se încetățenise siguranța că primul astru artificial își va lua zborul de pe teritoriul Statelor Unite, încît printre alte curiozități și obiecte de făcut farse, s-au vîndut și se mai vînd un fel de contracte tip, care oferă cumpărătorului dreptul la o parcelă de teren în lună. Un gazetar sovietic mi-a relatat că duminică seara pe Broodway a intrat într-un asemenea magazin și a cumpărat trei parcele. Avea tot dreptul. Își încheiase săptămîna cu o achiziție care avea valoarea unui simbol.

După toate acestea, nimeni nu mai poate nega că new-york-ezii n-au trăit un weeckend neobișnuit. Dar oare numai new-york-ezii?

A fost într-adevăr un weekend neobișnuit, care a smuls la o parte vălul după imaginea unui viitor și mai neobișnuit. Pentru el trebuie să fim recunoscători îndrăzneților navigatori, care, cu mintea lor înaripată, s-au ridicat mai sus decît toți.

N. LUPU

New York, 11 octombrie 1957.

CHESTIE DE ORIGINĂ

LUNA — Pe mine se spune că m-a făcut Dumnezeu, dar, știu eu? SATELITUL ARTIFICIAL — Pe mine m-a făcut omul, asta e sigur!

Desen de CIK DAMADIAN

SPRE LUNA - SPRE MARTE - SPRE VENUS!

(Urmare din pag. 1-a)

El depășește, așadar, de aproape zece ori greutatea proiectatului satelit american. Pentru lansarea unui asemenea satelit mare, este necesară o rachetă cu adevărat colosală. Or, inginerii americani întîmpină, după cum se știe, multe dificultăți în crearea unei rachete purtătoare pentru lansarea satelitului de dimensiuni mult mai mici.

— Aceasta trebuie să aibă, bănuiesc, o legătură foarte strînsă cu zborurile interplanetare.

— Fără îndoială. In acest fel s-a putut dovedi că era posibilă crearea unor sateliți de dimensiuni mari. De asemenea, acum nu e greu să ne închipuim cum un aparat lansat de pe pămînt ar putea ajunge la alte corpuri cerești. Satelitul artificial sovietic se rotește împrejurul pămîntului pe o elipsă foarte apropiată de cerc.

— De fapt, elipsa nu e altceva decît un cerc puțin alungit.

— Definiția nu e corectă din punct de vedere matematic, dar ea dă o idee asupra formei acestei curbe. Ei bine, închipuiește-ți acum că satelitul lansat de pe pămînt ar porni în călătoria sa pe o elipsă mult mai mare și mult mai alungită. El ar putea cuprinde, în acest caz, înlăuntrul traiectoriei sale, luna.

— Intr-adevăr. Totul pare să fie de acum înainte o chestiune de proporții.

Pregătiri de drum

— Nu numai atît, însă unul din cei mai grei pași a fost totuși făcut. Mai departe, este necesară cunoașterea multilaterală a spațiului marilor altitudini. Cu ajutorul satelitului artificial, se vor putea aduna numeroase cunoștințe în legătură cu acest spațiu. Va fi de asemenea nevoie să se găsească mijloacele de preîntîmpinare a ciocnirii cu meteoriții și să se studieze comportarea organismelor în spațiul interplanetar.

Aceste din urmă cercetări, după cîte știm au și început. S-a studiat comportarea organismelor prin lansare de rachete cu cîini pe bord. Unii dintre participanții la Festivalul Tineretului de la Moscova au avut chiar prilejul să-i cunoască personal pe acești primi călători cosmici.

— Intocmai. In Uniunea Sovietică s-a atins înălțimea de 500 de km. cu rachete avînd animale la bord. Dar nu numai atît. Și meteoriții sînt studiați cu ajutorul radarului și actualmente cu ajutorul satelitului artificial.

— Așa încît viitorii călători spre alte lumi vor ști la ce să se aștepte, atît din partea acestor pietre și bolovani veniți din spațiul cosmic, cît și din partea propriilor lor organisme. Dar... mai departe? Care va fi pasul următor?

Gara interplanetară

— Crearea unui satelit de dimensiuni mai mari, conceput ca o gară cosmică, va da posibilitatea să se înmagazineze, treptat, o anumită cantitate de combustibil, fapt care va îngădui decolarea unei nave interplanetare încărcată cu acest combustibil. Nava va dispune, inițial, de enorma viteză de rotație a satelitului în jurul pămîntului. După ce un astfel de satelit „gară cosmică" va fi realizat, zborul către planetele apropiate, Marte și Venus, va fi posibil cu nivelul actual al tehnicii.

— Treptat, se adună așadar toate condițiile necesare pentru realizarea viitorului zbor interplanetar.

— Intocmai. Cucerirea spațiului interplanetar are loc pas cu pas în condiții de securitate mult mai mari, datorită tehnicii moderne, decît condițiile în care a avut loc cucerirea aerului la începutul secolului nostru. Omul va ieși din fundul oceanului aerian și se va avînta în cosmos, numai după ce mașinile construite de el vor fi trimise înainte și-i vor cerceta calea.

O strînsă colaborare internațională

Cucerirea spațiului interplanetar este una dintre cele mai grele probleme pe care le-a avut vreodată de rezolvat omenirea. Ea poate fi rezolvată și va fi rezolvată numai printr-o strînsă colaborare științifică internațională. In această privință academicianul Sedov, președintele Comisiei pentru comunicații interplanetare de pe lîngă Academia de Științe a Uniunii Sovietice, spunea de curînd: „Mi se pare că a venit vremea cînd se pot îndrepta toate forțele și mijloacele în scopul efortului comun pentru crearea satelitului artificial și se poate angrena potențialul militar al tehnicii rachetelor în scopul binefăcător și păsnic al dezvoltării zborurilor cosmice.

O astfel de acțiune ar fi un aport prețios pe linia desființării războiului rece și ar sluji cauzei păcii".

— Prima etapă a fost realizată, datorită efortului depus de oamenii de știință sovietici. Rămîne să trecem la cea de a doua, la realizarea acelui vis milenar al oamenilor: călătoria spre alte lumi. Și, după cîte se pare, această etapă nu este prea îndepărtată. Putem spera, pe bună dreptate, că, așa după cum am fost martorii lansării primului satelit artificial, vom putea asista și la pornirea către spațiile cosmice a primei nave interplanetare.

Leonid PETRESCU

CALENDAR

Acum 40 de ani

Cu 40 de ani în urmă, în Rusia se pregătea unul dintre cele mai mari evenimente ale istoriei omenirii. Cîteva săptămîni mai tîrziu avea să se înfăptuiască Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Iată cîteva date importante ale faptelor care au premers Marele Octombrie în săptămîna 12—18 octombrie 1917.

12 OCTOMBRIE 1917
- **LENIN scrie articolul „Criza s-a copt".**

14 OCTOMBRIE 1917
- **LENIN scrie articolul „Vor păstra oare bolșevicii puterea de stat?"**
- **LA PETROGRAD se deschide prima conferință regională a bolșevicilor.**
- **LENIN scrie apelul „Către muncitori, țărani și soldați", chemînd la luptă pentru cucerirea puterii.**

15 OCTOMBRIE 1917
- **LA TIFLIS începe primul Congres al bolșevicilor din Caucaz.**

16 OCTOMBRIE 1917
- **PLENARA Comitetului Central ia hotărîrea de a-l chema pe Lenin la Petrograd.**
- **CONGRESUL al II-lea al Flotei Mării Baltice adoptă o rezoluție prin care cere imediata îndepărtare a guvernului Kerenski.**
- **ADUNAREA soldaților din corpul I de armată siberian adoptă o rezoluție bolșevică, prin care cere luarea întregii puteri de către soviete.**
- **LENIN scrie: „Scrisoare către Comitetul Central, Comitetul din Moscova, Comitetul din Petrograd și membrii bolșevici ai sovietelor din Petrograd și Moscova", prin care propune luarea puterii fără întîrziere.**

18 OCTOMBRIE 1917
- **CONGRESUL infanteriștilor letoni, ținut la Vendem sprijinit de mitingul a cinci mii de soldați și muncitori, decide să lupte împotriva guvernului Kerenski sub lozinca „Toată puterea sovietelor".**
- **LA MINSK are loc a doua conferință regională a bolșevicilor din Bielorusia și de pe frontul de vest.**

SAPTAMINA INTERNAȚIONALA

Săptămîna care a trecut a adus o serie întreagă de evenimente: deschiderea Congresului Federației Sindicale Mondiale (de mare importanță pentru mișcarea muncitorească internațională, deoarece aci se dezbate problema principală a acestei mișcări: unitatea), criza de guvern din Franța, prima conferință a Agenției internaționale pentru energia atomică menită a pune bazele utilizării pașnice a acestei uriașe energii (de notat faptul că R.P.R. a fost aleasă în conducerea acestei agenții), alegerile de noi membri în Consiliul de Securitate (unde manevrele S.U.A. au dus la faptul că Europa răsăriteană va fi reprezentată de... Japonia), sezisarea O.N.U. de faptul că Anglia ar uzita arma bacteriologică în Oman, întîmplările din minusculul stat San-Marino etc.

Toate aceste evenimente — care în altă conjunctură ar fi putut conta fiecare din ele drept cap de afiș pentru presa internațională — au fost însă eclipsate de un eveniment științific de o importanță epocală: lansarea satelitului artificial. Nu sînt decît cîteva decenii de cînd Jules Verne imagina acea amuzantă povestire, „Ocolul pămîntului în 80 de zile", ca astăzi întreaga omenire să asiste la extraordinara performanță a satelitului artificial lansat de U.R.S.S., care face ocolul pămîntului într-o oră și jumătate.

Prima concluzie ce se poate trage de pe urma existenței satelitului este confirmarea superiorității științei sovietice. Acest lucru a stîrnit derută, în special în S.U.A., unde populația a fost hrănită ani de zile cu cele mai gogonate minciuni în legătură cu „înapoierea" care chipurile ar domni în U.R.S.S. în comparație cu „inaltul grad atins de tehnică și cultură în S.U.A.".

Astăzi, după ce U.R.S.S. a demonstrat că a fost prima care a posedat arma cu hidrogen, care a pus în funcțiune prima centrală electro-atomică, care utilizează pe liniile aeriene civile — singură în lume — avioane cu reacție, care a inventat racheta balistică intercontinentală, lansează satelitul artificial. Și dacă celelalte invenții pot fi mai mult sau mai puțin ascunse publicului — de către o presă intercepată — satelitul zboară peste tot globul, semnalele sale putînd fi auzite la radio și el însuși putînd fi văzut.

Superioritatea științei sovietice a produs zăpăceală în occident. Fizicianul australian Hary Missel strigă: „Cei inițiați au înșelat publicul..." *„New York Times" scrie:* „Ura față de U.R.S.S. face pe unele persoane să confunde faptele cu dorințele lor". *Alții, în schimb continuă încă și acum să facă pe proștii, ca de pildă contraamiralul Bennet, care declară că în fond orice bucată de fier aruncată la acea înălțime se rotește*

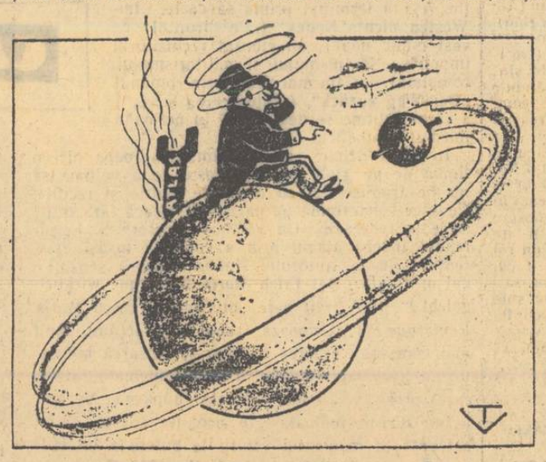

— Ciudat! el se învîrtește iar eu... amețesc!

Desen de V. TIMOC

în jurul pămîntului. Simplu, ca oul lui Columb... Numai că trebuie să ai și cu ce o arunca... Un altul, dr. Levitt, expert la Pentagon, a declarat că S.U.A. ar fi putut să lanseze satelitul artificial încă anul trecut, dacă ar fi vrut s-o facă... Dar n-a vrut, ca și în povestea cu vulpea și strugurii...

Cît de mare era încrederea în apus în „superioritatea" occidentală se poate măsura și după știrea care anunța că s-au găsit persoane care „au telefonat ministerului aviației la Londra întrebînd cum se face că aviația britanică nu a doborît satelitul artificial sovietic", *cînd este știut că maximum de altitudine atins de aviație e de 10—16 km. și că satelitul zboară la aproape 1000 de kilometri.*

A doua concluzie ce se poate trage de pe urma existenței satelitului artificial este confirmarea eșecului absolut al „politicii de pe poziții de forță". Cum mai poate supraviețui o asemenea politică față de lagărul socialist, cînd — între altele — acest lagăr a demonstrat lumii întregi că posedă arma absolută — racheta balistică intercontinentală — (fără aceasta n-ar fi putut fi lansat satelitul) lucru ce era încă contestat pînă la 4 octombrie de unele cercuri?

„Lansarea de către sovietici a unui satelit artificial al pămîntului face ca oamenii să-și dea seama că politica de astăzi este perimată", *a declarat J. Nehru. Intr-adevăr, impovărătoarea cursă a înarmărilor, într-o perioadă de descoperiri științifice uluitoare — care a făcut, de pildă, ca și cele mai moderne bombardiere cu reacție să devină azi piese de muzeu — nu-și are rostul.*

U.R.S.S. a declarat în repetate rînduri că este pentru dezarmare, pentru ca întrecerea între U.R.S.S. și S.U.A. să se facă în domeniul creșterii producției de unt și nu în acel al producției de bombe. A sosit timpul ca și în S.U.A. să se înțeleagă că U.R.S.S. nu face propuneri de dezarmare din slăbiciune, ci dorind ca știința și tehnica — care au ajuns la un înalt nivel de desvoltare — să nu constituie un pericol pentru omenire, ci să asigure o viață îmbelșugată și fericită.

Gh. IOSUB

5 MINUTE cu MARIN PREDA

Măsurat la vorbe, Marin Preda privește lumea și oamenii din jurul său cu ochi iscoditori și atenți, abținîndu-se de la judecăți de moment și de suprafață, căutînd pretutindeni firul subtil al lucrurilor ca un adevărat Moromete din Siliștea-Gumeștilor, sat din Bărăgan, — locul de obîrșie al scriitorului.

Aducînd vorba de neamul Morometilor, Marin Preda surîde amar...

„Știi de ce n-a reușit Niculaie să intre la școala normală din Cîmpulung?

— ! ?

— A fost respins la vizita medicală... Avea cincisprezece ani, făcuse șapte clase primare, dar era atît de firav încît nu cîntărea mai mult de treizeci și cinci de kilograme..."

Incep să înțeleg... Nu e vorba de voi, dumnul doi din „Morometii", ci chiar de anii copilăriei scriitorului.

„N-am putut intra la școala normală din Cîmpulung și aș fi rămas poate numai cu clasele primare, dacă nu s-ar fi găsit un binevoitor care să-l povățuiască pe tata să mă dea la o școală normală care ființa pe atunci la Abrud și unde se mai aflau locuri libere.

— Primele încercări literare se trag cumva din această perioadă?

— Încă de mai înainte. Prin a cincea sau a șasea primară am compus o povestioară pe care bunul meu dascăl de atunci, Ion Georgescu-Balaci, s-a zbătut multă vreme s-o publice într-o gazetă județeană. Soarta sau întîmplarea m-au ocrotit trimițîndu-mi în cale oameni de treabă care mi-au sprijinit cei dintîi pași în literatură: învățătorul Ion Georgescu-Balaci despre care ți-am vorbit, Justin Salanțiu, profesor de română la școala normală din Cisnădie, unde am urmat alte cîteva clase și, în sfîrșit, un om de inimă și de larg orizont intelectual pe care-l cunoști și dumneata — poetul Miron Radu Paraschivescu. Am avut șansa să nu întîlnesc un „sfătuitor" comprehensiv din fătărnicie și indulgent din indiferență față de „tinerele talente", unul din acei mentori care pot fi găsiți adesea începînd din birourile redacționale pînă la scriitorii „cu bărbi". Am aflat sinceritate totală, aceeași de care m-aș fi bucurat și dacă n-aș fi avut nici un dram de talent și care, după părerea mea, este singura atitudine admisă și înțeleaptă față de debutanți.

— Autorul „Cîntecelor țigănești", este, cum s-ar spune, nasul dv. literar...

— Întocmai. Adevăratul meu debut datează din 1942, cu povestirea „Pîrîitul", apărută într-un supliment literar. Au urmat „La cîmp", „Salcîmul", apoi „În ceață", apărută în „Lumea", condusă de Călinescu...

— ...„Întîlnirea din pămînturi", „Ana Roșculeț", „Desfășurarea", „Morometii", „Ferestre întunecate" — continuă subsemnatul.

— Da... au urmat ani îndelungați de încercări, de învățătură... A urmat „perioada Dostoevski", în care idolul meu unic și copleșitor era marele rus, a urmat o perioadă Balzac, alta Tolstoi...

— Ați putea să ne spuneți și ce o să urmeze?, încerc să iscodesc eu.

— Proiecte de viitor, nu? Îmi întoarce întrebarea, puțin malițios Marin Preda. Alte scrieri cu tematică nețărănească...

Autorul „Morometilor" rămîne o clipă pe gînduri cufundat în tăcere. De cîtva timp Marin Preda tace. Va fi oare această tăcere „de aur", așa cum ne-a învățat să credem proverbul?

Boris BUZILĂ

Viitoare premiere teatrale

„Dar zici că lumea la nu-i aici? Tare mîe teamă, măi băiete, că ori unde te-ai duce, acolo departe... tot pe cei de-aici o să-i simți cum umblă prin tine". Cu aceste cuvinte încerca bătrînul Iancu, pensionar dintr-un oraș de provincie, să potolească dorul de ducă al fiului său, Silviu. În mintea acestui tînăr talentat, care dorea să cîștige renumirea zugrăvind cu cuvinte viața oamenilor, încolțise ideea că nu se va putea realiza decît plecînd la București sau la Paris, „acolo departe..." unde credea că viitorul îi va fi mai luminos decît în patriarhalul lui orășel de provincie. Și a plecat... Mai întîi la București. Curînd și odaița de mansardă pe care o împărțea cu pictorul Barbu, a devenit prea strîmtă. A crezut un timp că dragostea Ioanei, dragoste despre care năzuise încă din primii ani ai tinereții, îl va reține. Nu, a plecat mai departe la Paris, cu credința că va reveni la iubita lui încărcat de glorie.

Silviu a îndurat la Paris o cruntă mizerie. Abia își cîștiga pîinea făcînd figurație pentru filme, cînd află că, după aproape trei ani, un editor îi publicase romanul „Porunca iubirii" (Ioana, mica româncă). Și atunci se întoarce în țară... Dar...

Nu vă vom destăinui totuși finalul piesei „Acolo departe...", de Mircea Ștefănescu, a cărei acțiune se petrece între anii 1922 și 1939, pentru a nu vă răpi surpriza pe care o veți avea vizionînd-o pe scena Teatrului „C. Nottara", în regia lui Mihail Raicu.

Rolul lui Silviu va fi interpretat de Iurie Darie, laureat al Premiului de Stat, cel al bătrînului său tată de Costache Antoniu, artist al poporului, al pictorului Barbu de Dinu Ianculescu, iar cel al Ioanei de Tatiana Iechel.

Decorurile sînt semnate de Tony Gheorghiu.

L. B.

„Vizita bătrînei doamne"

Niciodată somptuoasele expresuri internaționale nu se opresc în mica stațiune feroviară Güllen. Dar iată că într-o bună zi se produce o adevărată minune: unul din trenuri se oprește, pe neașteptate, pentru cîteva clipe, iar din el descinde, împreună cu suita sa, o bătrînă doamnă.

Numele ei actual este Claire Zachanasian, dar a fost născută Wascher, este originară chiar din Güllen, unde de altfel a și iubit pentru prima oară și a fost înșelată de amantul ei, ajungînd apoi prostituată. Ulterior a fost căsătorită de șapte sau de opt ori și acum a venit în orășelul ei natal pentru a-i dona un miliard de franci din fabuloasa avere moștenită în urma decesului ultimului ei soț, pentru renovarea orașului. Cu o singură condiție însă: ca Alfred al III-lea, fostul ei iubit, să fie ucis.

După făgărnicele proteste de la început ale prea virtuoșilor concetățeni, pînă în cele din urmă tentația se dovedește totuși a fi irezistibilă. Nefericitul infidel este sacrificat, iar bătrîna doamnă părăsește — triumfătoare — orășelul, cu sicriul lui...

Pe această atît de originală temă și-a brodat tînărul dramaturg elvețian Friedrich Dürrenmatt tragi-comica sa fantezie „La visite de la vieille dame" („Vizita bătrînei doamne") care este prezentată actualmente cu un deosebit succes de către compania Grenier-Hussenot la Theatre Marigny din Paris.

În regia lui Jean-Pierre Grenier, rolul „bătrînei doamne" este interpretat de binecunoscuta actriță Sylvie, iar cel al victimei de Olivier Hussenot.

Titus Lapteș și D. Furdui văzuți de CIK DAMADIAN

CONCERTELE LUNII PRIETENIEI

Luna Prieteniei Romino-Sovietice va da iubitorilor de muzică din țara noastră posibilitatea să audieze cîteva mari capodopere ale muzicii ruse și sovietice.

În concertul său inaugural, sub conducerea artistului poporului George Georgescu și cu concursul pianistei Silvia Șerbescu, Filarmonica „George Enescu" va executa Rapsodia pentru pian și orchestră de Rachmaninov.

Ascultătorii acestei capodopere, dată la iveală de Rachmaninov către sfîrșitul activității sale creatoare, au sezisat de la început un element nou față de precedentele lucrări pentru pian și orchestră. Generozității melodice, avîntului romantic, li se adaugă aci o tensiune, o forță sugestivă neobișnuită. Atît prin caracterul de virtuozitate dezlănțuită cît și prin coloritul lor sumbru și încordat, multe dintre variațiunile acestei „Rapsodii" puteau primi calificativul de „demonice".

„Vreau să-ți vorbesc despre Rapsodie, îi scrie Rachmaninov maestrului de balet Mihail Fokin, care-i împărtășise dorința de a realiza un spectacol coregrafic după această lucrare. Aș fi fericit dacă ți-ar putea fi de folos. Astă noapte m-am gîndit la subiect și iată ce mi-a trecut prin minte: oare n-ar fi nimerit să reînviem legenda despre Paganini, care și-ar fi vîndut sufletul diavolului pentru a obține perfecțiunea în artă și fericirea în dragoste?

Tema sugerează prima apariție a lui Paganini; ar fi bine să-l vedem cu o vioară, dar nu cu una reală desigur, ci cu o vioară închipuită, fantastică... Motivul „Dies Irae" simbolizează puterea diavolului, îmbinarea acestui motiv cu tema ar putea să reprezinte dialogul dintre diavol și Paganini..."

Desigur că și fără să cunoască acest proiect de libret — în genul povestirilor fantastice ale lui Hoffmann — de altfel realizat de Fokin în 1939 — ascultătorul „Rapsodiei" este impresionat de fantezia romantică desfășurată pe plan pur muzical de Rachmaninov.

★

Simfonia a opta de Dmitri Șostacovici va fi prezentată în primă audiție în țara noastră, cu prilejul Concertului din 17 octombrie al Orchestrei simfonice Radio, dirijată de Constantin Silvestri.

Simfonia a opta este unul din cele mai impunătoare monumente ale creației marelui simfonist sovietic. El a răsunat pentru prima oară în anii grei ai războiului (Moscova, 4 noiembrie 1943). În cartea sa despre Șostacovici, cunoscutul critic Ivan Martînov arată înrudirea acestei simfonii cu cea precedentă, — „a Leningradului", — numind-o „un imens poem simfonic al timpului nostru".

Prima mișcare a simfoniei este un adagio sever, de o grandoare epică; cîntecul viorilor, încărcat de durere, e emoționant prin evocarea unor grele încercări. Liniștea e întreruptă de un torent de gemete și hohote de plîns și apoi tema inițială se ridică, duioasă și tristă.

Partea a doua este un marș, dar nu unul luminos și triumfător; e un marș grotesc, cu episoade grotești și mecanice, al cărui ritm te face să te cutremuri amintindu-ți redarea invaziei fasciste în „Simfonia Leningradului". Înrudirea apare și mai evidentă odată cu „Presto"-ul care urmează, conceput într-un stil de „Toccata" halucinantă, care pare a mătura totul în calea ei. Un „Pizzicato" scandat cu putere ne face să auzim fanfare și strigăte de durere; două trompete dialoghează pe un fond ritmic obstinat. E o muzică care evocă grozăvia războiului, amintind — după spusele lui Martînov — tablourile lui Vereșceaghin, aceleași care inspiraseră și pe Mussorgski în unele din sfîșietoarele sale balade. Simfonia continuă cu o „passacaglie" plină de gravitate. Tema inițială se repetă de unsprezece ori, de fiecare dată cu o semnificație îmbogățită, ridicîndu-se pe culmile dramatismului. Deodată, întunericul se risipește, alungat de tema finalului, limpede și surîzătoare, asemenea unei pastorale plină de grație.

Z. DRAGOȘ

O dată cu filmul „Malva", inspirat după cîteva povestiri din tinerețe ale lui Maxim Gorki, s-a născut o nouă și încîntătoare actriță a cinematografiei sovietice: Dzidra Ritenbergs. Descoperirea aparține regizorului Vladimir Braun, de la studioul din Kiev, care după îndelungi căutări, a întîlnit-o pe scena Teatrului de dramă din Riga. Experiența îndrăzneață a regizorului a reușit de minune. Dzidra Ritenbergs a creat o figură profund emoționantă.

Viața muzicală peste hotare

● FIECARE din cele patru părți ale noii simfonii a lui Dmitri Șostacovici — simfonia a XI-a — poartă un motto programatic, evocînd diverse episoade ale Revoluției din 1905. Ele sînt intitulate: „Piața palatului", „9 ianuarie", „Amintire eternă" și „Clopotele de alarmă".

Simfonia a XI-a va fi executată în primă audiție cu prilejul celei de a 40-a aniversări a Marii Revoluții din Octombrie.

● CEL de al treilea concurs internațional de violoniști „Henryk Wieniawski" se va ține la Poznan (R. P. Polonă) între 1 și 15 decembrie 1957. La această competiție, prevăzută cu 12 premii, vor putea concura violoniști pînă la vîrsta de 33 de ani, din toate țările.

● DIRIJORUL Igor Markevici a fost numit dirijor permanent al Orchestrei Lamoureux din Paris.

● CASA de editură „Ricordi", una din cele mai însemnate din Italia și din întreaga lume, a anunțat un concurs internațional pentru o nouă operă lirică într-un act, care să fie reprezentată cu prilejul celei de a 150-a aniversări a editurii. Laureatul concursului va primi un premiu în numerar, iar premiera operei alese va avea loc la teatrul „La Scala" din Milano, în stagiunea 1958–1959.

● RASPUNZIND unei invitații primite din partea compozitorului englez Benjamin Britten, violonistul Iehudi Menuhin va da două concerte onorifice cu prilejul festivalului de la Aldeburgh (Anglia) — orașul natal al lui Britten. Pentru a-i mulțumi, acesta a primit să concerteze, la rîndul său, în aceleași condițiuni, la Gstaad în Elveția, orașul în care de doi ani încoace își are reședința Iehudi Menuhin.

● PIANISTUL Sviatoslav Richter și cîntăreața Nina Dorliak au dat de curînd, la ambasada sovietică din Pekin, un concert la care au asistat Ciu-En-lai, membri ai guvernului chinez și șefi ai diferitelor misiuni diplomatice din China.

● RUDOLF BING, directorul general al Operei Metropolitane din New York, a vizitat de curînd noua clădire a Operei Germane de Stat din Berlin, pentru a cunoaște instalațiile tehnice de tipul cel mai perfecționat cu care este înzestrat acest teatru monumental al Republicii Democrate Germane.

REPETIȚIE cu „HOTEL ASTORIA"

Strălucitoare și festivă este seara premierei. Mai sînt cîteva clipe... A bătut — sonor și irevocabil — gongul! Și apoi, după taldurile fascinante și unduitoare ale cortinei, prind viață personajele, începe să se depene firul acțiunii. Ce se petrece atunci sub masca de fard și de grimă, prinsă în fascicula de lumină a reflectoarelor? Dacă ați ști cu cîtă emoție așteaptă actorul clipa aceasta! Ce drum anevoios, cîtă trudă, cîtă magie a risipit el pînă la seara premierei... Poate de aceea atunci cînd urmărești repetițiile unei piese, cauți să reconstitui pe o imaginară schelă teatrală, contururile viitorului spectacol și — de ce n-am mărturisi? — și... seara premierei.

Cu aceste gînduri urmăream acum cîtva timp o zi de repetiție în sala teatrului „Constantin Nottara" cu piesa „Hotel Astoria" de Alexandr Stein. Acțiunea noastră reală se petrece în... București, dar crîmpeiul de viață transpus pe scenă se desfășoară cu ani în urmă (mai precis în septembrie 1941) în hotelul „Astoria" din piața Vorovski din Leningrad, în zilele asediului. „Aici, scrie Alexandr Stein în prologul piesei sale — **în acest hotel s-au ciocnit vrînd dar și nevrînd, în septembrie 1941, prin forța împrejurărilor belice întotdeauna firești, dar întotdeauna și surprinzătoare — destinele unor oameni, parte militari, parte civili, unii nenorociți, — alții fericiți, care slabi, mulți minunați și destui ticăloși...**" Și într-adevăr în timpul blocadei se împletesc destinele unor oameni cu respectivul lor contur moral. Oamenii aceștia rezistă încrezători în victoria finală. Iată, agresorii fasciști în impertinența lor, fixaseră și banchetul de sărbătorire a ocupării Leningradului. Numai că banchetul, cum bine știți, n-a mai avut loc. Dar ce să vă mai povestim mai departe... Lucrurile acestea le veți afla în curînd pe scena teatrului.

★

— Ce faci? Liniștește-te!

— Tot am să sparg geamul cu tine, hienă! Nu, nu vă speriați. Este o ceartă veritabilă dar pe scenă, adică în... piesă, între Batenin (Dinu Iancuiescu) și Komovalov (Titus Lapteș). Celelalte personaje sînt și ele prezente la repetiție: Tiulenev (I. Popa), Nariskin (Aurel Cioranu), Troian (Ion Gheorghiu), Ecaterina Mihailovna (Maria Comșa) Linda (Natalia Arsene), Rublev (George Vianu) și alții. Și acum, poate sînteți curioși să aflați cîteva amănunte suplimentare. Cînd vom vedea spectacolul? S-o întrebăm pe directoarea de scenă, Sorana Coroamă.

— Spectacolul — ne răspunde ea — **îl vom reprezenta în preajma lui 7 Noiembrie. Repetițiile le-am început la 24 septembrie și acum facem punerea în scenă. Un amănunt în plus despre spectacol? Un personaj nou va fi, nu vă mirați... lumina, care va avea un rol foarte activ. De asemenea, încă o curiozitate: vom avea un decor ca să-i spunem așa... sonor. Totuși țiu să subliniez că și decorul și luminile, cu tot rolul lor activ, se vor strădui să scoată în evidență rolul actorilor. Încolo, ce aș putea să vă mai spun...**

Într-adevăr, Sorana Coroamă are dreptate. În fond ce am putea să vă spunem în plus! Nu de alta, dar n-ar mai avea atunci nici o surpriză la... premieră.

D. TABACU

VITRINA CĂRȚI

MIHAIL POP:

La vest de Majorca

(Ed. Tinerentului)

La Vest de Majorca este titlul unei povestiri și puțin senzaționale și educative.

Subiectul este simplu, dar nu lipsit, de întorsături neașteptate: fiul marinarului comunist Amaru, pe numele său Ion, ca mulți alți adolescenți, arde de dorința unei călătorii plină de surprize, pe mările lumii. Printr-o întîmplare, el și un prieten al său, Petre, ajung pe bordul navei „Madona", care face contrabandă ducînd arme pentru fasciștii din Spania. Pe punte e îmbarcat și comunistul Sincu. Acesta are misiunea de a sabota transporturile pentru fasciști. Sincu crede că poate acorda încrederea lui celor doi tineri și după o serie de acțiuni, primind și sprijinul unui alt marinar — Năstase — grupul de patrioți reușește să saboteze transportul de arme.

Cartea lui Mihail Pop e scrisă cu pasiune pentru viața mării și poate fi o lectură antrenantă și instructivă pentru tineret.

Titus PRIBOI

VSEVOLOD VIȘNEVSCHI:

Tragedia optimistă

(Ed. „Cartea Rusă")

Vsevolod Visnevschi nu a fost primul dintre dramaturgii sovietici care s-a ocupat de revoluție. Și totuși, dintre toate dramele revoluției, această „tragedie optimistă" a fost și este pînă azi cea mai iubită, cea mai apreciată de cititori, ca și de spectatori. Subiectul? Simplu: Undeva, pe un vas al flotei din Baltica este trimeasă în timpul războiului civil o femeie-comisar. Echipajul în mijlocul căruia domnește anarhia, trebuie disciplinat, transformat dintr-un „detașament liber anarhist" în „primul regiment de infanterie marină" al Puterii Sovietice. Lupta este deci dublă — echipajul trebuie cîștigat de partea bolșevicilor, el trebuie smuls de sub influența otrăvită a anarhiștilor — totul în plin mars împotriva albilor. Lupta e dramatică — înclestarea supremă: în față dușmanul, în spate dușmanul, la mijloc un mic nucleu de bolșevici, al cărui suflet este femela-comisar. Nu se poate povesti „Tragedia optimistă" a lui Vsevolod Visnevschi. Ea trebuie citită — și mai ales văzută, trebuie auzită, trebuie auzite acele minunate rînduri ce sună ca înălțătoare versuri, ce justifică titlul ei.

Tragedie? Desigur. Dar optimistă, pentru că uneori, și atunci în 1918 nu o dată s-a întîmplat așa, victoria o făuresc cu sîngele lor, cei ce mor.

M. PÎRVULESCU

J. MA CORREDOR:

De vorbă cu Pablo Casals

(Ed. E.S.P.L.A.)

Alături de convorbirile lui Gavotty cu Enescu, o ultimă mărturie: J. Ma Corredor „De vorbă cu Pablo Casals". Un lung, dar vibrant dialog despre artă și umanitate, despre jertfa și pasiunea celui care transmite oamenilor, prin graiul muzicii, cele mai nobile și mai răscolitoare sentimente. Cine urmărește în adîncime sensurile multiple ale dialogului, detașează cu ușurință profilul adevăratului Casals. Casals-omul e sinteza genialului violoncelist, a compozitorului, a dirijorului și a patriotului înflăcărat.

Miraculos, în sensul omenesc și posibil al cuvîntului, geniul lui Casals a restituit contemporaneității nemuritoarele suite, sonate și arii ale lui Bach, din setea de a elibera spiritul omenesc de tot ce este rău. Întunecat, ostil puritătii și adevărului. Cred că nu se poate reprezenta ceva mai dureros, dar în același timp mai înălțător, decît clipele în care cu un an în urmă, la sărbătorirea celor 80 de ani ai săi, sublimul și omenescul sihastru de la Prades, poposit acolo ca o pasăre măiastră lîngă fereastra Spaniei înăbușite, cînta cu o patimă fără margini liturgicele arii pentru violoncel ale lui Bach, transmițînd celor din jur setea de imensitate și de lumină a omului.

Dacă emoționează puternic existența deloc senină a lui Casals, vicisitudinile și asprimea pe care le-a bîruit cu o demnitate și o rară noblețe (mizeria îndurată în vremea timpuriilor sale peregrinări prin Europa, hîrtuielile poliției jignirile și insensibilitatea anumitor potentați, ca să nu mai vorbim de cea mai dureroasă problemă care l-a rupt de pămîntul patriei sale: instaurarea totalitarismului fascist al lui Franco) nu mai puțin interesante sînt paginile care restabilesc adevărata valoare a unor mari talente vitregite de uitare ca Em. Moór, Donald F. Tovey și Julius Röntgen sau cele în care intuiția pătrunzătoare a lui Casals relevă adevărul despre vitalitatea și frumusețea nepieritoare a creațiilor lui Bach, Mozart, Beethoven, Brahms, etc.

V. NICOLESCU

DICȚIONAR

Un nou Laocoon

Alături de Victoria din Samothrace, de Venus din Milo, de Apollon din Belvedere, de Discobol, grupul „Laocoon și fiii săi înlănțuiți de șerpi" este una dintre sculpturile cele mai larg cunoscute ale antichității grecești.

Povestea care a servit drept subiect acestui grup statuar este cunoscută. Războiul Troiei se apropia de sfîrșit. Sfătuiți de vicleanul Ulysse, grecii au construit un imens cal de lemn, cu pîntecele gol, în care au luat loc cîteva zeci de luptători înarmați pînă în dinți. Acest cal urma să fie introdus prin șiretenie în interiorul Troiei și odată ajuns acolo, luptătorii ieșiți din pîntecele calului urmau să lovească pe la spate pe troienii care-și apărau zidurile cetății lor. Cu mințile turburate de zeii potrivnici lor, troienii au primit cu entuziasm nefastul plocon care se ivise la porțile cetății. Legenda spune că numai doi oameni în Troia și-au păstrat luciditatea și au presimțit primejdia. În primul rînd Casandra, care avea tristul privilegiu de a face totdeauna profeții exacte și a nu fi crezută niciodată. Așa s-au petrecut lucrurile și în cazul calului de lemn: cuvintele ei au răsunat în gol. A doua persoană care a sunat alarma a fost preotul Laocoon. În ce-l privește pe el există pericolul să fie crezut. Atunci zeii protectori ai grecilor, au trimis în noaptea fatală în care calul de lemn urma să fie introdus în Troia, cîțiva șerpi care l-au sugrumat pe Laocoon și pe fiii săi. Laocoon a fost, am putea spune, un martir al adevărului și al patriotismului lucid. Despre tragica sa moarte au scris versuri inspirate mari poeți ai antichității; a scris Arctiros din Milet, a scris Sophocle, a scris Virgilius într-un cînt al Eneidei.

În timpul împăratului Octavian August, adică cu cîțiva ani înainte de era noastră, trei sculptori din insula grecească Rodos și anume: Agesandru, Polydor și Athenodor au sculptat în marmoră grupul statuar de care aminteam la început. Peste vreun secol, Pliniu povestește că acest grup impodobea băile împăratului Titus. Apoi peste el s-a așternut uitarea. Și iată, că în 1506 un anume Felice de Fredi, cu prilejul unor săpături, a dat peste celebra statuie, pe care a vîndut-o papei Iuliu al II-lea, mare amator de artă. Cu restaurarea sculpturii a fost însărcinat însuși Michel Angelo, care însă n-a putut duce treaba la bun sfîrșit. Lucrările au fost continuate și terminate de Benino și de Agostino Cosnachini. Statuia lui Laocoon se găsește și astăzi în Muzeul Vaticanului și domină frumoasa curte Belvedere.

Cam aceasta este, foarte pe scurt, ceea ce se știa despre sculptura celor trei artiști din Rodos pînă în septembrie 1957.

Pe la mijlocul lunii septembrie însă, o veste a stîrnit senzație în lumea arheologilor și a specialiștilor în arta veche.

Cu ocazia săpăturilor care se efectuează în localitatea italiană Sperlonga, pe locurile unde exista acum aproape două mii de ani o localitate balneară de lux construită din ordinul împăratului roman Tiberiu, a fost descoperită o grotă în mijlocul căreia se află o piscină îmbrăcată în mozaic. În această piscină și în jurul ei au fost găsite sute de bucăți de marmoră, care făceau parte dintr-un impozant grup statuar. Specialiștii care au examinat aceste fragmente au ajuns la concluzia că ele aparțin originalului grec al statuii lui Laocoon. Sculptura care se găsește azi la Vatican și care de veacuri stîrnește admirația oamenilor n-ar fi deci decît o copie.

Descoperirea prezintă un interes excepțional. Din păcate, în ultimele zile lucrările de dezgropare au fost îngreunate din pricina opoziției locuitorilor din Sperlonga. Și cu aceasta un fragment din viața contemporană a Italiei intervine în această poveste pe teme antice. Locuitorii din Sperlonga nu vor să permită ca vreuna din comorile de artă găsite să fie transportată în afară căci aceasta ar spulbera speranțele lor de a vedea Sperlonga transformată într-un centru de atracție pentru turiști, speranțele de a îmbunătăți cît de puțin situația economică, actualmente foarte grea a micului orășel italian.

Horia MEDREA

ERICH MARIA REMARQUE: „Obeliscul negru"

În primăvara anului 1928 Erich Maria Remarque era redactor al unei reviste ilustrate din Berlin. Seara încerca să scrie. A încercat, de pildă, să scrie o piesă și n-a reușit. Suferea adeseori de crize de disperare. Analizînd cauza acestor depresiuni, a revenit asupra întîmplărilor prin care trecuse în cursul războiului. A început să observe același lucru și la foștii săi camarazi de front. Umbra războiului plana asupra lor chiar dacă nu-și dădeau seama în aceeași zi în care a ajuns la această concluzie, a început să scrie. Și a continuat să scrie timp de șase săptămîni, în fiecare seară — după ce se întorcea de la redacție. Așa a terminat prima sa carte, „**Im Westen nichts Neues**" („Pe frontul de vest nimic nou"), un vibrant rechizitoriu împotriva șovinismului și militarismului, completat doi ani mai tîrziu prin romanul „**Der Weg zurück**", („Întoarcerea acasă") a cărui acțiune se desfășoară în perioada imediat postbelică.

În scurt timp nu va rămîne aproape nici o limbă de pe glob în care aceste două volume să nu fie traduse și cu aviditate citite și recitite. Ceea ce-i determină pe naziști să treacă fără întîrziere la represalii. Un veninos „doctor" S. Friedlander începe atacul prin a contesta însăși existența fizică a autorului, într-o broșură senzațional intitulată „**Hat Erich Maria Remarque wirklich gelebt?**" („A trăit oare într-adevăr Erich Maria Remarque?"). Urmează apoi alte acțiuni, mult mai concrete: arderea cărților și lansarea bombelor cu gaze lacrimogene în sălile cinematografelor care prezintă filmele turnate după ele. Ne mai avînd nici o îndoială în privința soartei care-l așteaptă în momentul venirii la putere a lui Hitler, Remarque părăsește încă din 1932 Germania, stabilindu-se mai întîi în Elveția, iar din 1939 în Statele Unite.

Iată așa dar douăzeci și cinci de ani de cînd Remarque a fost silit să-și părăsească țara și, totuși, sufletește, în acest atît de lung interval el n-a încetat nici o clipă de a trăi tot în Germania și tot printre germani. Despre Germania și germani e vorba în fiecare rînd scris de el din 1932 și pînă azi și în „**Liebe deinen Nächsten**" („Iubește pe aproapele tău"), și în „**Der Funke Lebens**" („Scînteia vieții"), și în „**Zeit zu leben und Zeit zu sterben**" („Vreme de trăit și vreme de murit") — impresionante tablouri ale calvarului poporului său înglobînchiat de fascism. Și tot despre Germania și germani scrie Remarque și în noul său roman „**Der schwarze Obelisk**" („Obeliscul negru"), publicat acum concomitent de editurile „Kiepenheuer und Witsch' (Berlin), „Hutchinson" Londra și „Harcwourt Brace" (New York).

CARTEA STRĂINĂ

De data aceasta Remarque se reîntoarce în Germania anului 1922 din „**Der Weg zurück**" — Germania inflației, a prăbușirii oamenilor cinstiți și a triumfului speculanților, a apariției nazismului și a reînvierii militarismului — pentru a-și reconstitui propria-i „tinerețe întîrziată", dintr-o perspectivă mult mai limpede și mai profundă decît aceea a operelor sale de demult. Doar o singură deosebire între autor și personajul său central, Ludwig Bodmer: în timp ce primul s-a născut la Osnabrück, celălalt a văzut lumina zilei la Werdenbrück. Altminteri și unul și altul au fost de la vîrsta de 18 ani pe front de unde s-au întors pentru a deveni: unul — istoric, iar ulterior funcționari ai unei întreprinderi de monumente funerare și, în timpul liber, poeți și organiști ai unui ospiciu.

În acest ospiciu întîlnesc și se îndrăgostesc amîndoi de o frumoasă fată, care din nefericire este însă schizofrenică. Numele ei real este, în roman, Genevieve. Dar, din cauza maladiei, personalitatea ei oscilează în permanență între două extreme, fiind astfel cînd capricioasa și imposibila Jenny, cînd blînda și duioasa Isabelle, care se îndrăgostește la rîndul ei de Bodmer-Remarque. Evident că o astfel de idilă nu poate avea niciodată un „happy end" și, în clipa în care — însănătoșîndu-se — redevine o „normală" Genevieve, fata nu numai că nu-și mai aduce cîtuși de puțin aminte de intimele ei relații cu romanticul organist, dar nici măcar nu-l mai recunoaște.

Nebuni nu sînt — după Remarque — pensionarii ospiciilor, în sufletul cărora pot găsi adăpost cele mai sublime sentimente ci acei „normali" de afară, care împing omenirea spre necontenite războaie, transformînd viața într-un îngrozitor infern pentru toți cei aflați sub călcîiul lor, iată morala acestei povestiri. Și „Obeliscul negru" — monumentul funerar pentru care firma Heinrich Kroll nu găsește, în urma unor îndelungi eforturi, alt client decît o prostituată — este un simbol al hidosului militarism german.

Ce l-a făcut pe Remarque să revină la „vechile timpuri cînd speranța flutura ca un steag deasupra noastră și ne închipuiam că lecția unui război mondial este suficientă pentru o generație?" Faptul că astăzi, cînd „încă nu s-a risipit mirosul sîngelui și al cenușei" din vremea celui de-al doilea război mondial, „Obeliscul negru" se bucură din nou de toate onorurile la Bonn.

În ultimele pagini ale romanului, Bodmer părăsește — ca și Remarque — lumea monumentelor funerare, pentru a pleca la Berlin, unde se va apuca de gazetărie.

— Simți cum se prăbușește această lume? îl întreabă un prieten.

— În fiece clipă, răspunde el. Altfel cum aș mai putea trăi?

Și — adăugăm noi — altfel cum ar fi putut crea acea întreagă serie de atît de pregnante cărți, de la „Im Westen nichts Neues" pînă la „Der schwarze Obelisk"?

Ali. ADANIA

DIN ISTORIA TEATRULUI NOSTRU

Povestea unei piese de Vasile Alecsandri

Încă înainte premierei „Fîntînii Blanduziei" autorul ei a şi început să scrie altă piesă, în ciuda celui mai mare duşman al său — frigul, împotriva căruia Alecsandri lupta — faptul este cu totul autentic — cu zece paltoane de diferite grosimi, numerotate şi pe care le folosea după cum se urca sau cobora mercurul termometrului. Şi totuşi, în ciuda măsurilor de ordin vestimentar, nevralgiile şi guturaiurile nu-i dădeau pace.

La *Ovidiu* deci, Alecsandri a început să lucreze la începutul lui 1884. Faptul este anunţat într-o scrisoare trimisă lui Iacob Negruzzi, de la Mircești: *„In zadar m-am incercat a intreprinde o dramă in versuri al cărei subiect era să fie Ovid exilat la Tomis. Nevralgia mi-a alungat ideile ridicîndu-mi toată bunăvoinţa de a continua"*. Peste cîteva luni, în noiembrie 1884, poetul se adresează aceluiaşi corespondent: *„...iţi fac cunoscut că am terminat două acturi din drama lui Ovidiu, cel dintîi şi cel de pe urmă. Acum mă apuc de actul II şi sper, dacă voi fi liniştit, să-i dau coup repede pentru ca să mintui întreaga lucrare pînă la 15 decembrie. Prin urmare sînt foarte puţin dispus de a merge la Bucureşti... Ovidiu îmi frămîntă creerii şi vreau să mă dezbar de el..."*

La 10 ianuarie 1885 Alecsandri îi scria amicului său Al. Papadopol-Calimah: *„...m-am pus de am copiat pe Ovid întreg într-un album, făcînd îndreptări mulţime..."*. Nu exista încă moda dictatului la maşină, şi pentru copiat trebuia răbdare.

Lucrul nu-l mulţumeşte însă şi, din Paris, unde îndeplinea o misiune diplomatică, Alecsandri scrie, tot lui Calimah, la 5 iulie 1885: *„...fleacurile politice care au devenit la noi un element zilnic de preocupări, pre cît de seci ve aţi de timpitoare... Biata muza mea stă culcată şi adormită adînc într-un portofoliu, unde mă tem că-şi va găsi mormîntul..."*. Muza a fost însă salvată, căci la 30 decembrie 1886, Alecsandri anunţă tot din Paris: *„Eu am preluerat pe Ovid din cap pînă în picioare... Acesta e prezentul (darul, n.n.) ce mi l-am făcut de anul nou..."*.

Ovidiu s-a reprezentat, dar Alecsandri n-a încetat să lucreze la el. Peste patru ani, anul fatal, la 1 martie 1890, cu cîteva luni înainte să moară, Alecsandri scria: *„...Pin-a nu pleca din Paris, poate că voi publica pe Ovidiu „revu et corrigé"... Iti voi trimite cel de-al doilea exemplar cu rugăciune ca să citeşti cu luare aminte piesa aşa cum e prelucrată şi să-mi spui cu francheţă impresia ce-ti va produce"*.

La 22 august 1890 Alecsandri a murit; se poate spune că el a lucrat pînă în ultima zi la îmbunătăţirea lui Ovidiu.

Se va spune poate că, întocmai unui părinte care-şi îndrăgeşte cea mai puţin reuşită dintre odraslele şi Alecsandri s-a îngrijit mai mult de piesa, socotită ca cea mai slabă din bogata sa dramaturgie. Lucrul nu este exact, pentru că străduinţa permanentă întru perfecţionare făcea parte din crezul literar al lui Alecsandri. Astfel, adresîndu-se lui Al. Macedonschi poetul îi scrie: *„Trebuie dar să ne deprindem a face sacrificii dureroase, a elimina versuri, a tăia strofe, a scurta, a schimba, a drege fără îndurare, înainte de a scoate la lumină scrierea noastră, operaţie crudă dar neapărată şi folositoare"*.

Alecsandri deci, „veşnic tînăr şi ferice" — a fost în realitate un frămîntat, ca toţi marii creatori.

Ioan MASOFF

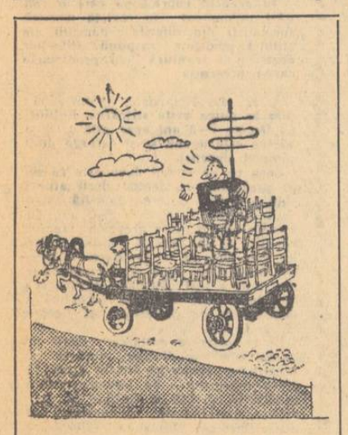

Unul care şi-a cumpărat televizor...
Desen de Gh. CHIRIAC

Cotrul discofilului

Noi înregistrări „Electrecord"

● SĂPTĂMÎNA aceasta recomandăm discofililor noua înregistrare pe disc microrile (33,1/3) format mare, a uverturii la „Ruslan şi Ludmila" de Glinka în interpretarea Orchestrei Simfonice de Stat a U.R.S.S., dirijată de Konstantin Ivanov cu siguranţa, nervul şi precizia ritmică care-l caracterizează, uvertura este redată cu mult brio şi dinamism.

Pe verso, unul din cei mai mari dirijori cehi — Vaclav Talich, în fruntea Orchestrei simfonice cehe — ne oferă poemul simfonic „Moldava", — poate cea mai frumoasă pagină din ciclul „Patria mea", al lui Smetana.

● PE UN DISC de turaţie normală, „Electrecord" a imprimat, într-o catedrală din Cluj, „Cîntec de leagăn" de Max Reger şi „Ave Maria" de C. Saint-Saens. În interpretarea extrem de inspirată a sopranei Rozsa Katona. Acompaniamentul de orgă al lui Benedek Kalman este discret şi cald.

● INSFÎRŞIT, atragem atenţia iubitorilor de muzică cultă asupra unei noi înregistrări cu „Ave Maria", de Schubert şi „Ridente la calma" de W. A. Mozart, interpretate cu multă fineţe şi sensibilitate de talentata soprană Emilia Petrescu.

● SEMNALĂM amatorilor de muzică uşoară apariţia unui disc microlle (33,1/3) cuprinzînd: „J'attends votre retour" (voce Gigi Marga), „Visul nostru drag" de Theodor Sibiceanu, „O zi de neuitat" şi „Cine?" de Florentin Delmar.

● DOUĂ DISCURI cu basme pentru copii: „Musafirii nopţii" de Eduard Jurist şi „Ursuleţul Mormăilă", de Corneliu Bărbulescu, pline de haz şi frumos povestite, interpretate şi ilustrate muzical, vin să completeze lista celor mai recente şi interesante înregistrări apărute în magazine în ultima săptămînă.

S. H.

Ultimul film al lui Charlie Chaplin

„Un rege la New York"

La mijlocul lunii septembrie a avut loc la „Leicester Square Theatre" din Londra un mare eveniment cinematografic: premiera mondială a ultimului film al lui Charlie Chaplin: „Un rege la New York". Oraşul în care s-a născut şi şi-a început cariera artistică Charlie Chaplin, a făcut o primire foarte caldă acestui mare creator şi ultimei sale capodopere. Cînd a apărut în faţa lui „Leicester Square Theatre", însoţit de soţia lui Oona şi de cîţiva dintre copiii săi, o mulţime imensă l-a aclamat. Acest entuziasm a pătruns şi în sala festivă a premierei, deşi în asistenţă se aflau mulţi reprezentanţi ai societăţii pe care Chaplin a izbit-o cu necruţătoarea armă a comicului său subtil şi incisiv.

Filmul povesteşte cu umor şi ironie plină de un puternic caracter demascator întîmplările regelui fără tron al regatului imaginar al Estoviei, prins în vîrtejul „modului de viaţă american". Părăsit de soţia sa regina, fără avere, regele pleacă la New York, — ca spre un nou pămînt al făgăduinţii. În timp ce face cu dezinvoltură declaraţii presei, organele serviciilor de imigrare profită şi îi iau, aproape pe nesimţite... amprentele digitale.

Iată-l instalat la hotelul „Ritz", apoi pornind prin New York pentru a lua contact cu realităţile americane şi, mai ales, cu Broadway-ul. Sute de tineri frenetici dansează în delir rock-and-roll-ul. Pe un ecran de cinemascop se desfăşoară dueluri sîngeroase cu revolverul. Iar într-un bar de noapte o orchestră foarte zgomotoasă îi obligă pe rege să mimeze — într-o scenă de un haz irezistibil — un nisetru şi un morun, ca să-şi poată comanda icrele şi supa.

Revenit la hotel, regele ia, fără să fi avut intenţia, contact cu puterea comparilor americane de televiziune. Cunoaşte, în împrejurări neobişnuite (privind prin gaura cheii unui apartament vecin) o dezgolită şi frumoasă doamnă, care atrasă de rangul lui îl poftеşte la o distinsă serată, la care participă elita New York-ului. La stăruinţele frumoasei doamne — care este o cunoscută vedetă publicitară a televiziunii — monarhul recită marele monolog al lui Hamlet. Nici prin gînd nu i-ar trece că, în timpul acesta, în mod discret, operatorii televiziunii retransmit scena pe zeci de milioane de ecrane de televizor. Pentru această emisiune, care a făcut de fapt reclama unui produs cosmetic, frumoasa doamnă — de care regele este din ce în ce mai amorezat — îi oferă într-un plic un cec de 10.000 dolari. Regele rupe plicul fără să-i cunoască conţinutul, dar se repede să lipească la loc frînturile cecului cînd află adevărul şi cînd se trezeşte în imposibilitate de a achita nota hotelului.

Plimbîndu-se prin New York, regele vizitează o şcoală, unde întîlneşte un copilaş care citeşte pe Karl Marx. Regele se împrieteneşte cu acest copil (rol jucat chiar de fiul lui Chaplin, Michael).

Urmează o serie de întîmplări care satirizează această uriaşă industrie modernă a publicităţii năucitoare — televiziunea americană. Regele cedează stăruinţelor frumoasei vedete şi acceptă un contract de 100.000 dolari pentru a apare el însuşi ca agent de publicitate. Pentru aceasta el trebuie însă să suporte o operaţie de înfrumuseţare la un chirurg estetician. Acesta îi întinde pielea după urechi şi îi face un nas nou. Partea proastă este însă că, din cauza pielii prea întinse, regele nu mai poate să rîdă decît riscînd să-i plesnească cusăturile chirurgicale. Iată-l acum la un cabaret de noapte. Marea atracţie o constituie un antrenament şi un gentleman, care se bat cu găleţi pline cu clei. Spectatorii se prăpădesc de rîs. Regele, însă, trebuie să-şi păstreze o faţă ca de piatră. Dar nu poate rezista mult timp. Cusăturile pleznesc. O altă operaţie estetică îi va reda vechea înfăţişare.

Într-o seară, pe o vreme cu ninsoare, găseşte în faţa uşii hotelului pe tînărul cititor al lui Karl Marx. Îl adăposteşte şi îi pune întrebări. Tatăl şi mama lui, doi „roşii", au fost aduşi în faţa unei comisii pentru cercetarea activităţilor anti-americane şi condamnaţi la închisoare pentru „insulte aduse Congresului". Regele îl consolează pe băieţel, apoi îl îmbăiază, îi dă de mîncare şi îl culcă.

De aici, un scandal dezvăluit, firesc, tot de televiziune: regele Estoviei protejează pe un tînăr „roşu"!... Aceste acuzaţii îl îngrozesc pe suveran. Se vede tot timpul înconjurat de spioni şi de poliţişti. Încearcă să fugă. Apoi, crezînd că dă un autograf, contrasemnează de fapt propria lui acceptare de a se prezenta în faţa comisiei pentru cercetarea activităţilor antiamericane.

După o ultimă întrevedere cu avocatul său, acuzatul pleacă la tribunal. În ascensor el îşi prinde degetul în gura unui furtun de incendiu, de care nu reuşeşte să scape; pe scări, pe stradă, în taxi, maţul uriaş al tubului îl urmăreşte mereu...

Ajuns într-un suflet în faţa comisiei, regele, ca să jure, ridică mîna dreaptă şi o dată cu ea gura de furtun asemănătoare statuii „Libertăţii luminînd omenirea".

Incidentul nu are urmări. Suveranul, socotit drept „martor amical", este scos din cauză. El preferă să părăsească Statele Unite pentru Europa. A regăsit inima reginei şi se consolează de pierderea frumoasei doamne. În drum spre aeroport, trece pe la şcoală ca să-şi ia rămas bun de la tînărul Rupert. Pentru a-şi elibera părinţii, băiatul a dat F.B.I.-ului numele tuturor prietenilor lor. „Eşti un adevărat american, un mare patriot" — îi declară directorul şcolii. Băiatul, ruşinat şi îndurerat, îşi ascunde faţa înlăcrimată în mîini.

Curînd, regele, împreună cu credinciosul său ambasador, îşi va lua zborul spre Europa, părăsind imoralul „mod de viaţă" aflat la New York.

Ecouri cinematografice

● **IN CADRUL Expoziţiei Internaţionale de la Bruxelles vor avea loc următoarele festivaluri cinematografice: între 21—25 aprilie 1958, concursul internaţional al filmului experimental, între 20-27 mai festivalul internaţional al filmului de scurt metraj, între 30 mai—13 iunie, festivalul internaţional al filmului de lung metraj, iar între 12—18 octombrie „Concursul internaţional pentru cel mai bun film al tuturor timpurilor".**

● **PREMIUL scenariştilor americani pentru „cea mai bună dramă americană" a fost decernat scenariului „Friendly Persuasion" (Legea stăpînului) de Michael Wilson. După cum se ştie, lui Wilson nu i s-a permis să candideze la premiul „Oscar", fiind învinuit de „activităţi antiamericane".**

● **„CERBUL ZBURĂTOR" este titlul unei coproducţii franco-chineze.**

● **IN STUDIOURILE DIN KIEV se vor turna anul acesta patru filme artistice. „Frunzişul roşu" este titlul primului film, în regia lui A. Fainzimmer. Filmul oglindeşte lupta revoluţionară a muncitorilor în ţinuturile de vest ale Bielorusiei. N. Figurovski este regizorul filmului „Freamătă pădurea", după o nuvelă de Korolenko. „Vecinii noştri" este titlul unei comedii pe care o filmează regizorul S. Sploşnov. Filmul „O funcţie importantă" se ocupă de problemele vieţii colhoznice.**

● **IN STUDIOUL de filme documentare din Moscova, se turnează documentarul dedicat celei de a 40-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, „Documente istorice". Realizat pe baza unor filme istorice, filmul înfăţişează etapele cele mai importante ale evoluţiei Uniunii Sovietice. Documentarul „Aşa a fost" este o redare a evenimentelor din februarie pînă în octombrie 1917.**

● **GINA LOLOBRIGIDA va interpreta rolul reginei din Saba, în filmul „Solomon şi regina din Saba", realizat de regizorul american King Vidor.**

● **AUDREY HEPBURN va interpreta rolul principal în filmul „Jurnalul Annei Frank", pe care îl va realiza în Olanda regizorul George Stevens.**

● **NOI COPRODUCŢII sînt în curs de pregătire în Uniunea Sovietică. După relatările presei, cineaştii sovietici duc tratative cu cineaştii cehoslovaci în vederea colaborării la un film despre viaţa şi opera lui Julius Fucik. S-au început de asemenea tratative cu cineaştii finlandezi, cu privire la realizarea unui film pentru ecran lat, „Sampo", inspirat de epopeea naţională finlandeză Kalevala. În colaborare cu cineaştii englezi se va realiza un film documentar despre viaţa şi opera compozitorului Rachmaninov.**

● **CHARLIE CHAPLIN a început să lucreze la scenariul viitorului său film. Titlul provizoriu al filmului este „Risul".**

● **CINEMATOGRAFIA INDIANĂ a realizat în cursul anului 1956 o performanţă impresionantă. În trei principale centre cinematografice, Bombay, Madras şi Bengal, s-au realizat 296 de filme. India se situează astfel pe locul al doilea din lume în ceea ce priveşte producţia de filme. Pe primul loc se situează Japonia iar pe locul al treilea Statele Unite.**

● **RAF VALLONE va interpreta rolul principal în drama lui Arthur Miller: „Privind de pe pod", care va fi reprezentată în martie 1958 la Teatrul „Antoine" din Paris. Pînă atunci Raf Vallone va turna încă două filme, primul în Spania, în regia lui Bardem şi al doilea în Franţa.**

VA POVESTIM FILMUL

O mică întîmplare

PRODUCŢIE 1957 A STUDIOULUI BUCUREŞTI

Acte: 8; metraj: 2070; durata proiecţiei: 1 oră 15 min.; scenariul şi adaptarea cinematografică, după o povestire de Sütö András, laureat al Premiului de Stat, de *Gh. Turcu; regia: Gh. Turcu;* imaginea: *Jean-Pierre Lazar;* muzica: *Andrei Adorian.*

In distribuţie: *Marcel Anghelescu,* artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat (András Lakatos), *Rodica Dumănescu-András* (soţia lui), *Ştefan Ciubotăraşu,* artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat (Rotaru, preşedintele G.A.C.), *Lorand Lohinschi* (Patkos), *Constantin Dinescu* (Mihai Vancu), *Marton András,* artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat (Kadi).

András Lakatos (1), eroul filmului, este un ţăran sărac dintr-un mic sat ardelean al zilelor noastre. Înzestrat de natură cu o bucuroasă pasiune pentru tehnică Lakatos a uitat să mai poarte grija de nevoile gospodăriei şi familiei sale, făcînd ba pe fierarul, ba pe ceasornicarul, ba pe lăcătuşul satului în primitivul său atelier.

Iată că într-o zi lui Lakatos i se pare că i-a ieşit norocul în cale. Fostul morar din sat, chiaburul Kadi, cu o generozitate de care nu se poate dumiri nici Lakatos de unde vine, îi vinde numai pe două rate un circular strîcat. Deşi pentru repararea maşinii Lakatos va vinde pînă la urmă şi pernele din săracăcioasa lui gospodărie, el se amăgeşte totuşi cu nădejdea că tăind lemne cu circularul său, nevoile nu-l vor

mai stringe atît de tare de gît. Numai că, abia reparată cu chiu şi vai de Lakatos, ajutat de nevastă şi de copiii săi, rabla motorizată se strică definitiv.

Dar, precum se ştie din bătrîni, un necaz nu vine niciodată singur. Trecută din proprietatea chiaburului (de aceea se şi scăpase de ea „generosul" domn Kadi) în proprietatea lui Lakatos, rabla continuă să figureze mai departe în matricolele percepţiei ca „mijloc de producţie cu patru cai putere". Şi iată-l pe András Lakatos, devenit peste noapte proprietar al unui „instrument de exploatare" şi obligat să plătească impozitele categoriei din care li se păruse unor birocraţi că face şi el parte. Întocmai ca Dănilă Prepeleac din basmele lui Creangă, Lakatos încearcă acum la rîndul lui să se scape de blestemata maşină de tăiat lemne. În culmea disperării, el cere sfatului popular să-i naţionalizeze maşina. Dar aşa-ceva, din păcate, e cu neputinţă.

În cele din urmă, colectiviştii, care cunosc povestea circularului şi ţin la acest om harnic şi priceput, hotărăsc să-i curme necazurile, primindu-l în gospodărie cu maşină cu tot. S-ar părea că peripeţiile lui András au luat sfîrşit şi eroul nostru şi-a redobîndit liniştea sufletească. Este adevărat că în cadrul colectivei Lakatos şi circularul său, reparat acum din nou, fac minuni de hărnicie, iar gospodăria personală a acestui cinstit muncitor începe să înflorească. Dar în viaţa lui Lakatos lucrurile merg bine pînă cînd... drama izbucneşte iarăşi, în împrejurări cu totul neobişnuite.

Cu cîtăva vreme înainte, aprigul Lakatos avusese un conflict violent cu un activist al sfatului popular raional, un anume Patkos (2), om cu vederi înguste, birocrat înrăit şi lipsit de scrupule, care-l urăşte pe eroul nostru. Şi iată că într-o zi Patkos vine în inspecţie la gospodăria agricolă colectivă din sat. Aici, într-o şedinţă cu preşedintele gospodăriei, Rotaru (3) şi cu Mihai Vancu, secretarul organizaţiei de partid, la

care este convocat să ia parte şi Lakatos, Patkos hotărăşte ca acesta să fie dat afară din gospodărie fiind socotit „element străin". În sufletul lui, Lakatos nu mai înţelege nimic. El simte instinctiv că are de-face acum cu un om rău, meschin, care încearcă să-i nimicească fericirea. Şi mînia eroului nostru răbufneşte cu violenţă, împingîndu-l la un gest necugetat...

Dar mica întîmplare nu se termină nici aici, căci în răscolitoarea sa tragedie sufletească, Lakatos nu rămîne singur. Vancu, care-l cunoaşte şi-l preţuieşte, îi îndeamnă pe colectivişti să nu se supună hotărîrii abuzive a lui Patkos, birocratul care confundă persoana sa cu întregul sfat popular. Însuşi Rotaru, care de teamă să nu se pună rău cu Patkos şovăie la început să ia vreo măsură, este împins de oameni şi de propria sa convingere să se împotrivească nedreptăţii. S-ar părea că va începe un război lung şi greu între colectiviştii strînşi uniţi întru apărarea cauzei tovarăşului lor (4) şi Patkos. Dar acest om lipsit de scrupule,

demascat pentru abuzurile sale chiar de către conducerea sfatului raional, va ceda celei dintîi împotriviri, dovedindu-se şi laş. Atunci cînd preşedintele gospodăriei agricole colective îl cheamă la telefon şi, pe un ton revoltat, îi comunică hotărîrea ţăranilor de a-l menţine pe Lakatos în gospodărie, Patkos încearcă un moment să-l intimideze:

— Dumneata îţi iei răspunderea pentru el? — îl întreabă Patkos răstit.

Iar la răspunsul răspicat al lui Rotaru, Patkos adaugă fricos, încercînd să dea înapoi:

— Dacă ţi-o iei, e în regulă.

...Aşa se termină povestea lui András Lakatos, omul cărula spiritul meschin de răzbunare al unui birocrat încercase să-i spulbere liniştea şi fericirea.

FILME NOI pe ecranele capitalei

„Mikolka cel viteaz"

Cine este Mikolka cel viteaz? Mai întîi să restabilim adevărul istoric: îl cheamă, de fapt, Mikolka — locomotivă. De ce? Foarte simplu. Fiindcă asemenea unui adevărat fiu de feroviar, el este îndrăgostit de drumul de fier, de du-te vino-ul trenurilor şi pufăe toată ziua ca o locomotivă. E drăgălaş, grăsuţ, are păr buclat şi, bineînţeles, un splendid nas cîrn. Toate acestea sînt însă amănunte. Esenţial e că Mikolka este foarte grăbit. Deşi e deabia în şcoala primară, Mikolka nu se lasă impresionat de fleacuri, cum ar fi vîrsta lui necoaptă, ci vrea să facă tot ce fac oamenii mari. Vrea adică să conducă locomotive, să lupte împotriva duşmanilor, să elibereze prizonieri, mă rog, ca un om în toată firea. Odată, profund jignit în sentimentul lui de justiţie, Mikolka încearcă, nici mai mult nici mai puţin, decît să vorbească cu ţarul, pentru a-l explica că a fost eliminat din şcoală pentru o nimica toată (a „pus la punct" un pirlitor) şi cere să i se facă dreptate. Dar pînă la ţar te mănîncă jandarmii. Mikolka e prins de mustăcioşii păzitori ai ordinei pravoslavnice şi capătă pe spinare o porţie de nagaică, pe care n-o va uita toată viaţa.

Dar timpurile se schimbă, ţarul este doborît, bolşevicii cuceresc puterea şi Mikolka devine nelipsit la toate manifestările muncitorilor şi ţăranilor. Cînd năvălesc imperialiştii nemţi, devine partizan şi îşi atinge visul său: luptă, la parte la adevărate bătălii, eliberează prizonieri, conduce o locomotivă al cărui mecanic fusese împuşcat...

Filmul cucereşte prin drăgălăşenia şi ingenuitatea romantică a copilului ce ne aminteşte de frumoase pagini din Mark Twain, de eroii săi, Huckleberry Finn şi Tom Sawyer, de eroii lui Gaidar şi Kataev. Adorabil este umorul său, cînd cald şi încurajator (păţaniile bunicului — nedesmînţit erou al războiului cu turcii), cînd sarcastic, acid (prezentarea notabilităţilor ţariste stafidite), cînd grotesc (visul lui Mikolka, fuga ultrarapidă a şefului de gară). Un film care se vizionează cu multă plăcere, în neîntrerupte cascade de rîs.

B. DUMITRESCU

„Vreau să cînt"

Titlul spune mult. Este un film muzical, din care nu lipsesc cei doi îndrăgostiţi: Tumen, tînărul colhoznic mongol, şi încîntătoarea Seseg. Numai că Tumen are o voce neobişnuit de frumoasă şi de aici încep încurcăturile. Colhozul crescătorilor de cai hotărăşte ca Tumen să plece la Moscova, la Conservator. Dar asta înseamnă ca tînărul să lase totul baltă: cai, stepă, rival şi mai ales logodnică şi să plece pentru cinci ani departe, la Moscova, *„oraş mare, cu teatre, muzee şi metro, cu 6.000.000 de locuitori, dintre care 3.000.000 sînt femei"*, cum spune bunicul lui Seseg.

După multe ezitări, Tumen se hotărăşte să plece. Şi iată-l la Moscova. E, desigur, inutil să adăugăm că în cele din urmă Tumen va fi admis la conservator, căci, ca în orice comedie, totul se sfîrşeşte cu bine. Dar cum şi în ce fel va reuşi crescătorul de cai din stepa îndepărtată să ajungă student în anul I la Conservatorul din Moscova, ba chiar şi un volos pluto nier al miliţiei călare, iată un bun prilej pentru autorii filmului ca să ne prezinte situaţii de un comic savuros, personaje conturate cu îndemînare şi de o remarcabilă autenticitate — mă gîndesc la maiorul de miliţie, la grăjdarul meloman, sau la omul de la garderobă — ba chiar şi curse palpitante de cai pe străzile animate ale Moscovei, ori pe hipodrom.

Scriam mai sus că *„Vreau să cînt"* este un film muzical. Partitura e semnată de un nume cunoscut şi apropiat marelui public: Soloviov Sedoi. Antrenantul cuplet al grăjdarului sau nostalgicele cîntece de stepă ale lui Tumen, sînt menite să desfete pe spectatori. E drept că nu am înţeles prea bine de ce era necesar ca pînă şi scrisoarea de dragoste să fie cîntată într-o secvenţă interminabilă, pe malul unui lac?

„Vreau să cînt", este un delicios film tineresc, cu dragoste, cu muzică, cu peisaje frumoase, — într-un cuvînt un film ce merită să fie văzut.

Silvia KERIM

SELECŢIA NOASTRĂ

SĂ VEDEŢI NEAPĂRAT: „Primăvara pe strada Zarecinaia", „Ei iubeau viaţa", „Generaţia învingătoare", Aspecte de la Festivalul de la Moscova şi Meciul internaţional de fotbal R.P.R.—R.P.F. Iugoslavia, „Noapte de carnaval"

RĂSPUND ORICĂROR PREFERINŢE: „Vreau să cînt", „Mikolka cel viteaz", „Floarea de piatră", „Ghimpele", „Povestea unui om adevărat", „Incotro?", „Căpitanul şi eroul său"

AR FI BINE SĂ VEDEŢI: „Lissy", „Echipajul vasului Nadejda", „Rude străine", Fiul", „Dragoste de mamă", „Călătorie misterioasă", „Misterul din vechea mină". „Discordia", „Dragoste pierdută".

DACĂ VĂ INTERESEAZĂ: „Fiii munţilor", „O întîmplare la Benderath" „Păianjenul de aur", „Fiica Tibetului", „Vultur 101".

Lissy

Cu „Lissy" cinematografia progresistă germană se dezice involuntar, de limpezimea zguduitoarelor rechizitorii făcute hitlerismului în „Criminalii printre noi", „Ceaţa brună" sau „Mai tare ca noaptea". Judecată logic, acea parte a vieţii tinerei vînzătoare de la bufetul „Quick" din Ioachimsthrasse-Berlin, care ne este înfăţişată pe ecran, contrazice limita oricărei înţelegeri a slăbiciunilor omeneşti. Îndrăgostită de agreabilul Fromeyer, Lissy îl urmează din casa modestă a unui muncitor social-democrat pînă în somptuosul apartament dobîndit o dată cu rangul de sturmführer S. A., manifestînd o naivitate peste putinţă a mai fi amnistiată. Firesc, orice situaţie în viaţă îşi are explicaţia ei, dar nu orice explicaţie convine unor principii morale sănătoase. De fapt, chiar Lissy nu mai speră la un moment dat clemenţa. S-ar părea că-şi dă seama că a devenit complice, o dată ce se cufundă cu toată fiinţa ei în existenţa îmbelşugată ce i se oferă. Dacă s-ar fi oprit, aici, filmul putea încă să sugereze spectatorului reflecţii pilduitoare asupra modului în care un tînăr rămas somer în timpul crizei a devenit unealtă a nazismului. Dar regizorul a supralicitat, acumulînd noi trăsături abjecte lui Fromeyer, destinate parc-se să spulbere o naivitate pe care el nu încetează a presupune că mai este hotărîtoare în psihologia Lissy-ei. Aşa se face că filmul sfîrşeşte cu o concluzie penibilă, născută din încercarea fără şansă de a deschide perspectiva: Lissy, încearcă să ne convingă regizorul, alege pînă la urmă calea luptei subterane. Dar cine va primi pe doamna sturmführer S. A. în rîndul forţelor antifasciste în anii vicleniei terori gestapoviste? Cine va crede în gestul sincer chiar, cine va aprecia ca fiind cinstită această evadare? Răspunsul, sîntem siguri, l-a depăşit pe regizor şi numai de aceea filmul e silit să se încheie pur declarativ.

Eugen ATANASIU

Scenă din filmul „Lissy"

TEATRUL TINERETULUI

prezintă alternativ în sala din str. Bălăceanu nr. 2 următoarele spectacole:

MASCA LUI NEPTUN de Grinevici şi Pantelimon; HOŢII de Schiller; ROMANTICII de Petru Dumitriu şi Sonia Filip; MULT ZGOMOT PENTRU NIMIC de Shakespeare; FLACĂRA VIE de Ştefan Tita şi Liviu Floda; CADAVRUL VIU de Lew Tolstoi; BUNBURY de Oscar Wilde

In sala „Ion Creangă" (Sf. Sava)

din str. Popov, se vor prezenta alternativ:

DAVID COPPERFIELD de Charles Dickens; IMPĂRĂŢIA OGLINZILOR STRIMBE de V. Gubarev şi A. Uspenschi

In pregătire — într-o montare şi distribuţie nouă — premiera INŞIR'TE MARGARITE de Victor Eftimiu

Direcţia de scenă Marin Iorda

In cinstea celei de a 40 aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie

Teatrul Tineretului va prezenta în premieră — în sala din strada Bălăceanu nr. 2 poemul dramatic în 3 acte:

NE VOM ADUCE AMINTE de A. Galici.

Direcţia de scenă o semnează Constantin Sincu,

artist emerit al R.P.R. şi laureat al Premiului de Stat

Va fi folosită următoarea distribuţie: Ana Dornescu, Marcel Gingulescu, Florin Vasiliu, Cicerone Ionescu, Aurelia Sorescu, Rozalia Avram, Liliana Ţicău, G. Oprina, G. Angheluţă, G. Andreescu, Gina Hagiu, Tatiana Tereplecea şi Felix Caroly.

TEATRUL NAŢIONAL I. L. CARAGIALE

Sala COMEDIA

In repertoriu: „OVIDIU" de Vasile Alecsandri; „APUS DE SOARE" de Barbu Delavrancea; „O SCRISOARE PIERDUTĂ" de I. L. Caragiale; „REGELE LEAR" de Shakespeare; „STEAUA FARA NUME" de Mihail Sebastian; „DOAMNA NEVAZUTĂ" de Calderon; „BLESTEMATELE FANTOME" de Eduardo de Filippo; „STEAGURI PE TURNURI" de M. Stehlik.

Viitoarele premiere: „CARETA DE AUR" de Leonid Leonov; „FURTUNA" de Shakespeare.

Sala STUDIO

In repertoriu: „JUDECATA FOCULUI" de Al. Adamescu; „REŢETA FERICIRII" de Aurel Baranga; „INSTITUTORII" de Otto Ernst; „ZIARIŞTII" de Al. Mirodan; „OMUL CU MÎRŢOAGA" de G. Ciprian; „DOCTOR FARA VOIE" şi „CASATORIE SILITĂ" de Molière.

Viitoarele premiere: „BADARANII" de Goldoni; „D-ALE CARNAVALULUI" de I. L. Caragiale; „ARBORELE GENEALOGIC" de Lucia Demetrius.

Cronica gastronomului

PREDOSLOVIE

Cerca-mă-voi în cronica pe care
M-am învoit s-o scriu săptămînal,
Pe lîngă sfatul profesional,
Să pun ceva piper şi-un pic de sare.

Nu este cronicar, ci papagal
Cel ce repetă cu nerușinare
Prozaice rețete culinare
Precum le-a învățat din manual.

Şi de înfăţişez ca predoslov
Spre-a obîrşi sonetul de istov
În endecasilab natura moartă,

Nu-i loc, pentru estet să fie trist,
Căci şi bucătăria e o artă,
Atunci cînd bucătarul e artist.

PĂSTOREL

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Una din preocupările permanente ale gospodinei este întocmirea meniului zilnic.

Ce gătim? Cum gătim? — sînt întrebări care revin mereu ca un refren. Răspunsul trebuie să impace echilibrul bugetului casnic cu mulţumirea de a servi o masă gustoasă şi totodată corespunzătoare cerinţelor organismului.

Voi căuta, în limita spaţiului pe care-l am săptămînal la îndemînă, să dau cîteva sugestii pentru combinarea meniurilor, precum şi unele reţete din care gospodina să poată alege pe cele a căror execuţie i se pare mai uşoară sau mai potrivită gustului celor din jurul ei.

MENIUL SĂPTĂMINII

14—20 octombrie

1. Sufleu de fasole verde; şnitel rusesc cu sfeclă şi cartofi; tartă cu prune.
2. Ciorbă de dovlecei; ghiveci cu carne; struguri.
3. Salată de vinete şi ardei; roşii umplute cu carne; gogoşi de cartofi cu zahăr.
4. Crap la cuptor; şnitel de legume cu salată; compot de pere.
5. Supă de roşii; varză clujească; fructe.
6. Vinete grecești; friptură la tavă şi cartofi; tarte cu struguri.
7. Fasole sote şi friganele; ciulama de pasăre; compot de mere.

CÎTEVA REŢETE *(aceste reţete sînt pentru 6 persoane).*

SUFLEU DE FASOLE VERDE: Se curăţă 750 gr. de fasole verde şi se fierbe descoperit, în apă clocotită, cu puţină sare. Se scurge, se aşează cu unt într-o formă rezistentă la foc şi se ţine pe marginea maşinii pînă iese umezeala din fasole.

Se amestecă pe foc, fără să se rumenească, 2 linguri de făină cu 2 linguri de unt topit, fierbinte, şi se stinge cu 1½ ceaşcă de lapte sau apă. Se lasă să fiarbă, amestecînd într-una, pînă se îngroaşă şi se desface compoziţia de pe cratiţă. Se dă la o parte. Cînd s-a răcorit puţin, se adaugă 2 linguri de brînză rasă şi 3 gălbenuşuri puse pe rînd. Se potriveşte de sare. La sfîrşit se adaugă cele 3 albuşuri spumă. Se toarnă compoziţia peste fasole, se stropeşte cu unt, se presară brînză şi se pune la cuptor o oră, la foc potrivit.

Se serveşte cînd a crescut frumos.

ŞNITEL RUSESC. Se alege o bucată de 750 gr. de carne macră de vacă şi se taie în felii groase de un deget. Se bat feliile foarte bine pe fund, pînă cînd carnea începe aproape să se rupă. Dacă are pieliţe sau tendoane, acestea se taie cu vîrful cuţitului. De asemenea se crestează carnea şi pe margini, pentru ca atunci cînd se pune la fript să nu se strîngă. Şnitelele astfel pregătite se sărează şi se ung cu ulei. Se dau prin făină şi se prăjesc în untură sau în ulei. Se aşează într-o cratiţă, unele peste altele şi se ţin la cald. Separat se face un sos de roşii cu un fir de cimbru sau o foaie de dafin, ori doi-trei căţei de usturoi, după gust. Sosul se toarnă peste şnitele, dar numai cu ⅓ oră înainte de a fi servite, ca să nu sugă prea mult sos şi se dau la cuptor să se înfierbînte. Se aşează pe o farfurie şi se pune de o parte sfeclă fiartă, presărată cu hrean, iar de cealaltă cartofi fierţi, cu puţin unt deasupra.

TARTĂ CU PRUNE. Se face un aluat dintr-o ceaşcă de caimac (smîntînă de pe lapte fiert), o ceaşcă de făină, unt proaspăt cît o nucă şi un vîrf de linguriţă de sare. Se frămîntă repede, se adună la un loc în formă de minge şi se lasă să se odihnească 10 minute la rece. Între timp se spală ½ kg. de prune şi se scurg de apă. Se despică fructele în două în lungime, fără să se desprindă de tot şi se scot sîmburii.

Se întinde aluatul într-o foaie potrivit de groasă şi se aşează într-o tavă dreptunghiulară pentru copt plăcinte, umezită cu apă. Deasupra se aşează prunele regulat, cu partea dinăuntru în sus. Se pune cu linguriţa cîte puţin zahăr peste fiecare prună. Se coace la foc bun. Cînd este gata, se presară cu zahăr şi după ce s-a mai răcorit, se taie bucăţi.

Aluatul este mai fraged dacă este făcut din ajun şi păstrat la rece pînă a doua zi. Caimacul poate fi înlocuit cu smîntînă amestecată cu unt proaspăt, în părţi egale.

Sanda MARIN

Cîteva sfaturi folositoare

● **CÎND o carne ţinută cîtva timp începe să aibă miros se pune o clipă la cuptor, la foc foarte iute, apoi se spală cu apă rece.**

Alt procedeu: se spală carnea în ceai de muşeţel, şi apoi se limpezeşte în 2—3 ape.

● **MÎNCAREA rămasă, care se ţine de la o zi la alta, trebuie păstrată la rece, în vase de porţelan sau smălţuite, şi care nu au smaltul pieznit. Mîncarea păstrată în vase de tablă, de fontă sau de aramă, coclește, devenind otrăvitoare.**

Poveste adevărată

Sînt cîţiva ani de cînd Ana a fost silită să divorţeze.

Încercările ei de a-şi salva căsnicia au eşuat toate, pe rînd. A trebuit, în cele din urmă, să capituleze în faţa unei realităţi care i se impunea cu brutalitate: soţul ei iubea o altă femeie. Şi o declara deschis, cerîndu-i Anei cu stăruinţă, zi de zi, să accepte divorţul. Un timp — fireşte — Ana a nădăjduit că Andrei se va „desmetici" — că pasiunea lui pentru „femeia aceea" — (niciodată vorbind despre ea, Ana nu-i rostea numele, deşi îl cunoştea prea bine) se va consuma şi că într-o bună zi soţul infidel se va întoarce lîngă credincioasa lui soţie şi lîngă copilul lor.

O vedeam des pe Ana în toată perioada aceea şi mă uimea tenacitatea disperată cu care îşi apăra căminul. Dar a venit şi ziua în care Andrei şi-a părăsit cu totul familia şi s-a instalat la cealaltă.

În sfîrşit — s-a ajuns la divorţ.

Prin hotărîre judecătorească, copilul — o fetiţă în vîrstă de patru ani — i-a revenit Anei — aşa dealtminteri cum ea o dorise şi o pretinsese.

După divorţ, o vreme destul de îndelungată, Ana (sînt sigură că tot îl mai iubea pe Andrei, şi tot mai spera) a trăit foarte singură, consacrîndu-se exclusiv copilului şi ocupaţiilor ei profesionale. S-a întîmplat însă că acolo chiar, în instituţia în care lucra, să fie înconjurată de atenţia foarte caldă şi perseverentă a unui coleg. Ana a primit la început cu rezervă şi cu neîncredere efuziunile sentimentale ale acelui tînăr. Încetul cu încetul însă, dragostea lui a cucerit-o.

A urmat un timp — cîteva luni — în care fără să fi intervenit nicio înstrăinare între mine şi Ana — am comunicat mai puţin — cu ea: noua ei dragoste o confiscase total.

Iată însă că într-o zi, Ana simte din nou nevoie să stea de vorbă cu mine şi să-mi spună „tot", — ca altădată...

Am aflat atunci că fericirea ei nu este întreagă, că bărbatul de care se simţea acum foarte legată şi a cărui dragoste pentru ea părea că şi-a păstrat intensitatea — manifestă nu numai o evidentă răceală faţă de copilul ei, dar, uneori, chiar ostilitate.

Bineînţeles că Ana a reacţionat la aceste manifestări ale lui, i le-a semnalat cu durere — i-a cerut să şi le reprime şi... astfel s-au iscat discuţii cu un caracter destul de grav.

Dinu a recunoscut că n-o iubeşte pe fetiţa Anei — mai mult decît atît — că acest copil îl stînjeneşte, este mărturia vie a dragostei Anei cu Andrei. În sfîrşit, încercînd să se explice, să se analizeze, Dinu a ajuns la concluzia că ar face o foarte mare greşeală căsătorindu-se în asemenea condiţii cu Ana. Şi în concluzie, Ana ar trebui să încredinţeze fetiţa tatălui ei.

Înţelegeţi, desigur, că Anei i se pare şi nedreaptă şi crudă această soluţie. Îşi iubeşte copilul şi nu poate consimţi să se despartă de el.

Dinu şi-a spus răspicat cuvîntul. Cunoscîndu-i sentimentele faţă de copilul ei, Ana îşi dă seama că nici nu mai este cazul să stăruie. Ea ştie astăzi limpede că Dinu se va căsători cu ea numai atunci cînd copilul va fi îndepărtat din casă.

Tot atît de limpede mai ştie Ana că păstrîndu-şi copilul, îl va pierde pe Dinu, — inevitabil.

Şi Ana îl iubeşte pe Dinu. Pe multe planuri de viaţă îşi corespund, se înţeleg. Ana mi-a cerut s-o ajut cu un sfat. Mi-am îngăduit atunci să-i caracterizez pe Dinu drept un om lipsit de generozitate şi am pus sub semnul întrebării chiar dragostea lui pentru Ana. Cînd un bărbat iubeşte sincer şi profund o femeie, nu îi poate cere un sacrificiu atît de dureros. Cînd un bărbat iubeşte sincer şi profund o femeie — o parte din această dragoste amestecată cu duioşie, cu simţul răspunderii, se resfrînge şi asupra copilului ei.

I-am spus Anei că primul comandament la care trebuie să răspundă este acela al îndatoririlor ei de mamă.

— Ştiu — mi-a răspuns ea — şi nu voi dezerta de la aceste îndatoriri. Dar înţelege-mă — îmi este cu neputinţă să mă despart de Dinu.

Era atîta disperare în glasul ei, în privirea ei, încît n-am mai stăruit.

★

Au trecut alte cîteva luni de atunci şi nimic nu s-a schimbat. Situaţia este aceiaşi — agravată chiar de discuţii repetate în jurul aceleiaşi probleme, care pare de nerezolvat.

Părerea cititorilor acestei „poveşti adevărate" care este? Vom publica răspunsurile cele mai judicioase, menite să o ajute pe Ana şi pe alte femei care se găsesc într-o situaţie asemănătoare.

Vă rugăm să ne scrieţi pe adresa revistei noastre, cu menţiunea: Pentru rubrica „POVESTE ADEVĂRATĂ".

LAURA

MODA

Desene de Tanizi PFENNINGS

STINGA: Bluză sport, închisă la două rînduri, cu o garnitură simplă cu o nuanţă mai închisă ca a bluzei, care este fixată de guler, buzunare şi manşetă, printr-un tighel lat. Mîneca trei sferturi. Se poartă pe o fustă largă.

MIJLOC: Rochie cu mînecă raglan, originală prin tăietura de la piatră. Corsajul şi fusta sînt croite drept, iar în talie cordonul este trecut prin două creţuri care dau lărgimea fustei.

DREAPTA: Bluză din material în dungi sau tricotată, în două nuanţe, alb cu bleu sau gris cu galben, maron cu bej şi aşa mai departe. Croiala chimono.

Bluză de lucru şi de sport

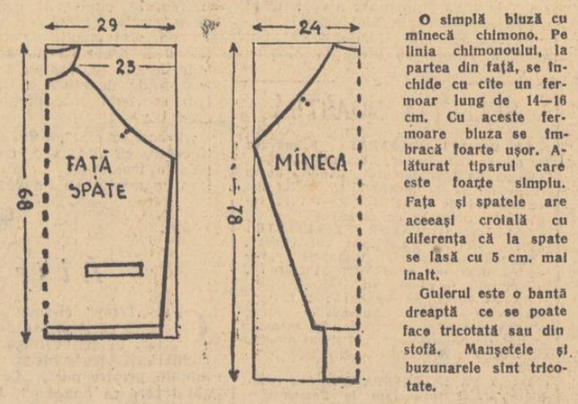

O simplă bluză cu mînecă chimono. Pe linia chimonoului, la partea din faţă, se închide cu cîte un fermoar lung de 14—16 cm. Cu aceste fermoare bluza se îmbracă foarte uşor. Alăturat tiparul care este foarte simplu. Faţa şi spatele are aceeaşi croială cu diferenţa că la spate se lasă cu 5 cm. mai înalt.

Gulerul este o bantă dreaptă ce se poate face tricotată sau din stofă. Manşetele şi buzunarele sînt tricotate.

MEDICUL vă sfătuieşte

În această rubrică pe care o veţi găsi permanent în revista noastră specialiştii din diferite domenii ale ştiinţei medicale răspund cititorilor noştri în legătură cu problemele care-i preocupă.

A. N., din Tîrgovişte, ne întreabă: cum ar putea evita stricarea dinţilor. La fiecare 2—3 ani apar alte carii şi adesea este nevoit să-şi extragă dinţi complet distruşi.

Ceea ce ne scrieţi dovedeşte că nu vă prezentaţi la dentist decît atunci cînd a apărut durerea datorită „stricării dinţilor", adică la 2—3 ani. Or aceasta este o mare greşeală. Trebuie să ştiţi că la început dinţii cariaţi nu dau nici un fel de durere. Durerile apar doar după ce o bună parte din dinte a fost distrusă. Măsura cea mai bună este vizitarea periodică a dentistului, de preferinţă, la fiecare 2, 3, 4, luni.

În ce priveşte evitarea stării de „slăbiciune" a dinţilor, aceasta reprezintă o problemă foarte grea. În afara măsurilor de igienă dentară (spălarea corectă a dinţilor în deosebi seara, înainte de culcare) se poate încerca folosirea diferitelor preparate de calciu, însoţite de vitamine (Viplex, Vitamina C.). Trebuie de asemenea cercetată flora microbiană din gură.

D. R. din Bucureşti vrea să ştie ce dietă se recomandă în bolile de inimă.

Depinde! Dacă boala de inimă nu e prea avansată (e „compensată", cum spun medicii) se mănîncă de 5 ori pe zi în cantităţi mici. Regimul poate fi variat, cu o cantitate suficientă de albumine, zaharuri. Grăsimile vor trebui reduse. Sarea, de asemenea, se dă în cantitate mică (3—4 grame pe zi). În schimb se foloseşte o mare cantitate de vitamine (Viplex, Vitamina C.). Ultima masă trebuie luată cu 3—4 ore înainte de culcare.

Dacă bolnavul e decompensat, are picioarele umflate la picioare, la gleznă, regimul e mult mai sever. El trebuie prescris de medic, care va recomanda şi celelalte măsuri necesare pentru ca starea bolnavului să se amelioreze. În general se scad mult caloriile administrate, sarea se suprimă complet ca şi cantitatea de lichide.

P. R. din Bucureşti, în vîrstă de 32 ani, fierar, ne scrie că suferă de mulţi ani de o durere de şale, ca un junghi ce coboară în piciorul drept. Boala lui apare brusc, aproape regulat de fiecare dată cînd ridică o greutate. Durerea îl ţine un timp şi apoi dispare. A încercat tot felul de doctorii dar fără rezultat.

Din cele relatate, boala de care suferă pare să fie o sciatică prin hernie de disc. În timpul unui efort fizic, la unele persoane cu anumite defecte ale coloanei vertebrale, discul inter-vertebral (un sgîrciu cuprins între oasele coloanei vertebrale) scapă din locul său obişnuit sau „herniază", cum spun medicii. El apasă înapoi, pe nervii care ajung la picioare şi care se găsesc în canalul din şira spinării. Apăsarea aceasta produce o durere bruscă. În acelaşi timp, trunchiul şi piciorul sînt înţepenite, pentru că în acest fel se uşurează sau se evită durerile atît de chinuitoare. Aşa se explică de ce acest fel de sciatică nu beneficiază de tratamentele obişnuite.

În aceste cazuri este nevoie de un tratament de specialitate, care are drept scop repunerea la locul său a discului herniat şi ulterior purtarea unui corset special care să împiedice repetarea accidentului.

Dr. E. Gr.

Vărute şi auzite

...La un telefon public

Ştiţi şi dvs. ce este un telefon public: o cutie neagră, pe care stă scris: „Defect". Cînd nu scrie „defect", se introduce în aparat o monedă de douăzeci şi cinci de bani (Atenţiune! Nu strîmbă) şi apoi se bate bine cu pumnul — de preferinţă chiar cu amîndoi deodată, într-una din părţile laterale ale cutiei. E un procedeu care dă uneori rezultate: se obţine un geamăt prelung, prin care sîntem înştiinţaţi că aparatul s-a lăsat convins.

Adesea însă aparatul este insensibil chiar şi la bătaie. În cel mai fericit caz îşi restituie cu dispreţ moneda. Alte ori, consideră că i se cuvine o recompensă pentru maltratările la care a fost supus şi şi-i reţine.

Dar, de fapt, nu despre telefoanele publice vreau să vă vorbesc. Cred că merită o mică atenţie şi persoanele — nu toate, dar unele din ele şi anume acelea care folosesc cu predilecţie (probabil că le incită mai mult verva!) telefonul public pentru foarte importantele şi tot atît de urgentele probleme pe care le au de discutat.

Drept mostră, reproduc cu fidelitate o conversaţie cu care am fost răsfăţată, nu numai eu ci şi alţi cîţiva cetăţeni, care aşteptau ca şi mine, cu moneda de douăzeci şi cinci de bani în mînă, să le vină rîndul.

Personal, am picat pe următoarea replică:

— Nu, dragă, nu, ai priceput greşit: nu eu i-am spus Adelei, Adela mi-a spus mie, că i-a spus ei Felicia, că Sorin i-a spus lui Gicu, că i-a văzut pe Theo şi pe Angela împreună de braţ pe stradă (pauză). Sigur, e foarte clar: s-au împăcat! Să le fie de bine, n-am nimic contra, dar nu înţeleg de ce face Angela un mister din chestiunea asta! (pauză). Da dragă, ai dreptate, treaba ei! (pauză şi alt ton). A, stai să-ţi povestesc ceva foarte, foarte interesant...

— Mă iertaţi — a intervenit cineva: am de făcut o comunicare foarte urgentă!

Doamna de la telefon a clipit din amîndoi ochii deodată, în semn că a înţeles şi a făgăduit cu un surîs dulce că îndată, îndată va încheia convorbirea.

Pînă una alta însă, a continuat:

— Cu cine crezi tu că m-am întîlnit ieri după masă? Ei, hai să te văd: ghiceşti? (pauză) Nu! (pauză) Aşi! (pauză) Da de unde! (pauză) N-ai ghicit nici acum (pauză). Ţi! (pauză) Ei hai, hai să-ţi spun: Cu Elvira, dragă! (pauză) Cum cu care Elvira? Elvira, sora Didinei... A, scuză-mă dragă! Vai ce zăpăcită sînt: te-am confundat cu Lia: tu n-ai de unde s-o cunoşti pe Elvira...

— Vă rugăm doamnă, isprăviţi odată... Trebuie să telefonez la maternitate. Imi naşte nevasta!

Din nou un clipit repede, din ambele pleoape — simultan — şi din nou un suav zîmbet:

— Păcat că nu ştii cine e Elvira că aveam să-ţi povestesc ceva senzaţional în legătură cu ea... (pauză). Sigur că de fapt n-are prea mare importanţă dacă o cunoşti sau nu.. (pauză).

— Doamnă, terminaţi! Avem şi noi de vorbit! (De data aceasta intervenţia era a unei tinere fete. Cetăţeanul cu soţia la maternitate, abandonase cu cîteva clipe înainte).

Doamna ne-a făcut de data aceasta semn cu mîna, să mai avem numai puţintică răbdare. Apoi a reluat convorbirea.

— Ah, apropo, bine că mi-am adus aminte — a fost ieri la mine Florica şi m-a rugat să te întreb dacă n-ai vrea tu să-i împrumuţi pălăria ta aia neagră cu pene, pentru sîmbătă seara (pauză). Bine dragă, dacă zici că o pui tu... Dar unde te duci sîmbătă seara? Ah, la Operă... De ce nu mi-ai luat şi mie un bilet, drăguţă? Vezi cum eşti?

Voci în cor: — Doamnă!

Doamna zîmbeşte şi continuă:

— Aha! Interesant! (pauză) Ei lasă, ai să-mi povesteşti totul cînd vin la tine... Acum mă somează nişte persoane de aici — vorbesc de la un telefon public, dragă! — să închid. (pauză). Dar nu m-am răzgîndit de loc: rămîne aşa cum am stabilit de ieri: cel mult într-o oră sînt la tine, draga mea... (pauză). Bine, bine, fac tot posibilul să vin şi mai repede! Pa dragă, pa! (pauză). Ei, ce spui! Parol? Mă bucur grozav! (pauză lungă, înobilată cu mimica foarte expresivă a doamnei şi punctată din cînd în cînd cu cîte un „Da").

— Doamnă, îmi permit să vă reamintesc că vă aşteaptă acasă amica dvs... (Intervenţia era a mea).

Doamna s-a încruntat. O clipă — ca să-mi răspundă — a astupat cu toată palma receptorul: — Care amică?

— Cea cu care vă întreţineţi acum la telefon!

— Exact! (Apoi vorbind iar în receptor). Mor să aflu sfîrşitul dragă, dar sînt nişte persoane aici care... (pauză). Ce să mai vorbim, dragă, despre bună creştere... Asta e situaţia... (pauză). Uite, iau tramvaiul 15 şi în mai puţin de un sfert de oră sînt la tine... Pa, pa, scumpo!

Sidonia DRĂGUŞANU

CAPCANA

Povestire pentru cei mici

DE PAŞCAL RĂDULESCU

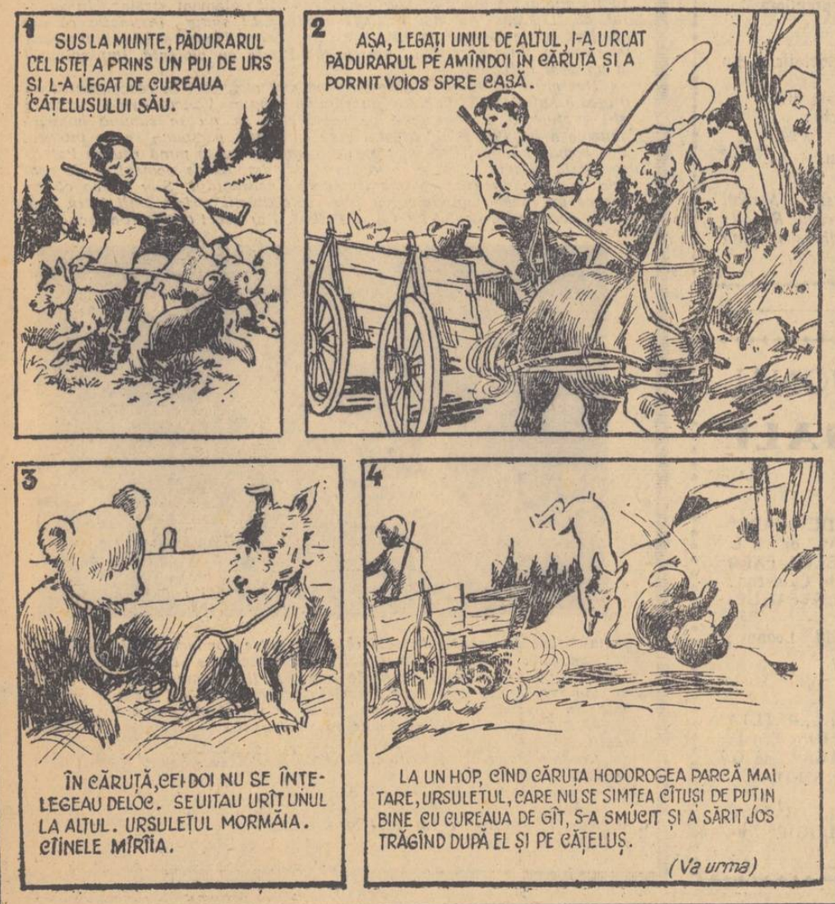

(Va urma)

REŢINEŢI!

PENTRU SEZONUL DE TOAMNĂ
Magazinele de confecţii şi universale ale
COOPERATIVELOR DE CONSUM
Sînt bine aprovizionate cu un bogat sortiment de confecţii:
Costume, raglane, paltoane şi scurte bărbăteşti
Rochii de stofă, taioare, pardesie şi paltoane pentru femei
Costumaşe, rochiţe şi paltoane pentru copii

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Din literatura sovietică

ORIZONTAL: 1) Scriitor sovietic, autorul eroicei „Povești a unui om adevărat" — „Și a fost... doua", roman de Ilya Ehrenburg, care oglindește nașterea omului nou în procesul construirii socialismului, 2) „În... Nordului", roman de Nicolai Panov — „...desțelenii" de M. Șolohov, un mare roman al construirii socialismului. 3) „O pînză în..." roman de Valentin Kataev, a cărui continuare „Un cătun în stepă" a apărut anul trecut. — Fluviu în Franța. 4) Canton elvețian. — „Sanatoriul..." roman în care K. Fedin înfățișează degradarea intelectualității burgheze occidentale. 5) Animale nordice. — Eroul romanului „Patria pierdută" de Vilis Lațis. 6) Titlul unui roman de Ion Pas. 7) Lefter (mold.) — Ziua precedentă. 8) Măsură de suprafață. — „...oamenii sovietici", roman de Boris Polevoi. — „Dramă în șase acte cu circ și foc bengal" de Vl. Maiakovski, în premieră pe scenele noastre. 9) Autorul romanului „Afacerea Pestriților" — Șase romane. — Prilej la urmă! 10) Restituit. — „...Rusie" roman frescă despre epoca lui Petru cel Mare de I. Gherman. 11) M. — „Urmele...", roman de Pavel Vijinov, după care s-a realizat și filmul cu același nume. 12) Strigătul de la serbările lui Bachus. — Romancier sovietic, autorul romanului „Cimentul".

VERTICAL: 1) „...ruseasca", roman de L. Leonov distins recent cu premiul Lenin. — „Tovarăși de..." roman de K. Simonov. 2) Lucrări literare. — Autorul celebrului roman „Tînăra gardă". 3) Compozitor sovietic, autorul cîntecului „Salut, Moscova". Personaj din vechime. 4) Nume feminin — În colaborare cu E. Petrov, a scris „Douăsprezece scaune" și „Vițelul de aur". — „În gura..." poem de Vladimir Maiakovski. 5) Numele scriitoarei sovietice Inber. — Însemnare. 6) Autorul piesei „Liubov Iarovaia". — Magneziu. 7) De asemenea, întocmai (ad). — Copac poetic. — Buhoglindă. 8) „Port..." roman de A. Stepanov. — „Vinovați fără..." piesa lui A. N. Ostrovski după care s-a făcut filmul cu același nume. 9) Apariție din basme. — Personaj din romanul „Mama" de Maxim Gorki. 10) Cămași. — Nu sînt buni. — Personaj din mitologia scandinavă. 11) Numeral. — „Torentul de...", roman de A. Serafimovici. 12) Autorul nuvelei din viața adolescenților „Povestea primei iubiri". — Romancier sovietic, cunoscut prin romanul, „Departe de Moscova".

AT. MATEESCU

Cuvinte rare: ASK — IRAD.

RECREAȚIE

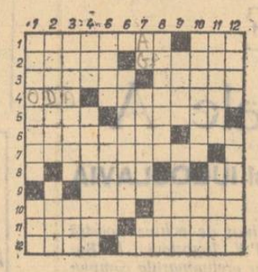

ORIZONTAL: 1. Da... mai pe-ndelete. — Unitate de măsurat zăbava. 2. Avant-premiera „Libelulei". — Una cu capul în nori, totuși cu picioarele pe pămînt. 3. Căzut din cer. — Familii mari. 4. Preamărire pe note. — Frumoase ca la carte. 5. Pur și simplu... — Ba dulci, ba amare. 6. In citadelă, într-un cuvînt. — Încărcătură cu care trage orice trăgător. 7. Făcut de basm. 8. Ierbivor înainte de un an. — Om în toată puterea cuvîntului. 9. Îți citesc în inimă. 10. Făcută de oaie. — Gol pe maidan. 11. O întîmpinăm cu căldură (pl). — Mai mare pe corabie. 12. Nici una, nici două... — Plimbare pe spinarea altuia.

VERTICAL: 1. Pe marginea prăpastiei. — Poveste veche... 2. Cu el, nici nu te mai doare capul. — Produs... de mine. 3. Ureche pentru cercel. — Ceasuri exacte. 4. Coastă cu ochi! — Colecționari de amintiri. 5. Galbene și slabe. — Te salută cu „salve". 6. Ieșire... secretă. 7. Un atom de argint. — Mari și tari. — Servește la comparații. 8. Un copil crescut bine. — Cere vicios. 9. Numere cu lei. — O limbă care scoate orice din fire. 10. Instrument de suflat. — Tabla de materii. 11. Cînd e „din" e de la sine. — Duce viață de cîine (pl.) 12. Intrare la apă — Își arată colții primăvara.

I. CARAIMAN

La 3 orizontal...

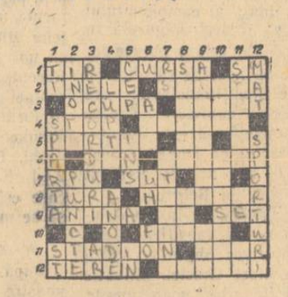

ORIZONTAL: 1. Sportul celor cu ochi ageri și mînă sigură — Întrecere sportivă constînd în parcurgerea cît mai rapidă a unei distanțe — Slalom la început și la sfîrșit! 2. Bijuterii pentru gimnaști — Odinioară, pe cîmpul de luptă, astăzi doar pe terenurile de sport. 3. A-ți lua locul în... tribună — La 4 orizontal, la 13 vertical și în alte cîteva locuri. 4. Pe stradă oprește circulația, iar pe terenul de fotbal oprește balonul! — Mijlocește sportul pe gheață. 5. Drum în pantă pentru sporturi la rece — Prepoziția din oină! — De acord. 6. Localitate în Olanda — Un meci spectaculos. 7. Stat de democrație populară cu o bogată activitate sportivă și un fotbal consacrat pe plan internațional — Lovitură dată balonului cu piciorul — Auxiliar în sportul ecvestru. 8. O „citadelă" în sportul minții — Greu. tăți care pun la încercare mușchii sportivilor de specialitate. 9. A agăța — Semn de întrebare — Un „act" dintr-o partidă de tenis. 10. Gest nesportiv în sport. 11. Teatrul diverselor întreceri sportive — Centru urban cu o vie activitate sportivă. 12. Spațiu amenajat pentru jocurile sportive — Sportul căruia îți șade bine cu... drumul.

VERTICAL: 1. Ține jumătate! — Cetate din antichitate care punea accentul pe exercițiile fizice în educația tineretului — Faceți liniște! 2. Intri la apă de bunăvoie — Exprimă rezultatul întrecerilor la unele jocuri sportive. 3. Performanțe sportive de valoare deosebită — Decametru pătrat. 4. Întrecere sportivă în care adversarii se țin îmbrățișați! — Electrod pozitiv al unei pile electrice (pl). 5. Stopul butoiului! — Persoană — Plantă. 6. Jocul de culori pe care îl fac unele mătăsuri — Ursu Horia — Așa începe fotbalul. 7. În orice cursă — Unul din cinci din unsprezece! 8. Încurajez echipa preferată — Circulă din mînă în mînă. 9. Iată și un sportiv la înălțime! Pronume. 10... Wiesenmayer — Sportivi fruntași. 11 Primul teren de fotbal! — Notă muzicală — Sportiv de frunte. 12. Proclamă victoria și... înfrîngerea în sportul celor 64 de pătrățele — sport plural!

N. IONESCU

Cel mai mic careu și încă ceva...

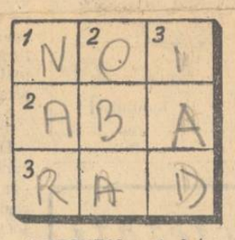

ORIZONTAL: 1) Interjecție 2) Stofă groasă 3) Șterg.

VERTICAL: 1) Dromader 2) Fructul arborelui Oba 3) Infern.

Pornind dintr-un anumit punct al careului și parcurgînd într-un anumit sens toate literele, veți da de... un mare succes al artei romînești peste hotare!

Bădăcanu

CONCURSUL NOSTRU DE DEZLEGARI

și lista premiilor

Revista „MAGAZIN" organizează — începînd chiar cu acest număr — un concurs de dezlegări, dotat cu numeroase premii. Iată lista premiilor pe care le oferim:

PREMIUL I.: Un aparat de televiziune.

PREMIUL II.: Un aparat de radio.

PREMIUL III.: O mașină electrică de spălat rufe.

PREMIUL IV.: O călătorie dus și întors cu avionul, într-o localitate din țară de pe itinerarul TAROM, la alegerea cîștigătorului. (În premiu este inclusă și întreținerea completă pe timp de 3 zile).

PREMIUL V.: Cinci premii constînd din cîte un termos de voiaj.

ZECE MENȚIUNI constînd în discuri „Electrecord".

ZECE MENȚIUNI constînd din cărți literare diferite.

ZECE MENȚIUNI constînd din cîte un abonament gratuit pe 6 luni la revista „MAGAZIN".

Concursul începe cu numărul de față și se încheie în numărul 8 inclusiv al revistei noastre.

Dezlegările însoțite de cel puțin șapte cupoane diferite pe care le vom publica în fiecare număr, se vor trimite în maximum șapte zile de la sfîrșitul concursului socotindu-se data poștei, pe adresa: Revista „MAGAZIN" — Piața Scînteii, cu mențiunea: Pentru concursul „Rebus-Magazin".

Distribuirea premiilor se va face în mod public, cu participarea dezlegătorilor, după următoarele criterii:

— Pentru premiul I concurează cei care în 8 săptămîni au dezlegat cel puțin 25 de jocuri;

— Pentru premiul II cei care au dezlegat cel puțin 20 de jocuri.

— Pentru premiul III cei care au dezlegat cel puțin 15 jocuri.

— Pentru premiul IV și V, cei care au dezlegat cel puțin 10 jocuri.

— Pentru mențiuni cei care au dezlegat cel puțin 8 jocuri.

MAGAZIN Concurs de dezlegări

BON de participare nr. 1

Tabla de șah

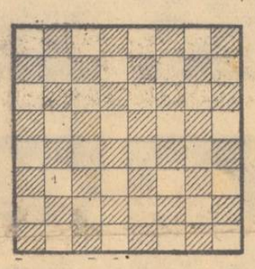

Inscrieți în fiecare pătrat, indiferent de culoarea lui, cîte o literă, pentru a obține pe rîndurile orizontale, cuvinte corespunzătoare semnificațiilor de mai jos, (cifrele din paranteză indică numărul literelor fiecărui cuvînt).

1) Articol (2) — Proaspăt (3) — La telefon (3)

2) Argint (2) — Mă opun (4) — Exclamație de durere (2)

3) Eleșteu (mold) (3) — Numeral (5)...

4) Infirm (5) — Pronume (3)

5) Leziune externă (4) — Măestrie (4).

6) Mobilă sau cameră cu destinație specială (5) — Zăpadă (3)

7) Însemnarea mai multor lucruri (5) — Se odihnește (3)

8) Cinstit (4) — Ospătărie (4)

Dacă soluțiile sînt juste, literele din pătratele albe citite în continuare vor da numele unui eveniment științific de importanță mondială, precum și numele unui colaborator... artificial al acestui eveniment!

A. R. TURCESCU

IOZEFINI

VĂ PREZINTĂ

SCAMATORII DE SALON

Imprumutați o batistă din asistență. Țineți-o deasupra mîinii stîngi. Cu mîna dreaptă apropiați și lipiți de centrul batistei capătul aprins al unei țigări. Batista, „magnetizată" în prealabil, nu ia foc.

EXPLICAȚIE:

In mîna stîngă ascundeți din vreme o monedă de 50 de bani. Aceasta este ținută sub batistă, exact în locul unde capătul aprins al țigaretei vine să atingă batista. Moneda ascunsă absoarbe căldura și apără batista de ardere.

NELL COBAR

— Să știi că aparatul ăsta are o scurgere...

MATTY ASLAN

— Iată dovada cea mai bună că reclamația dvs. e nejustificată

GH. CHIRIAC

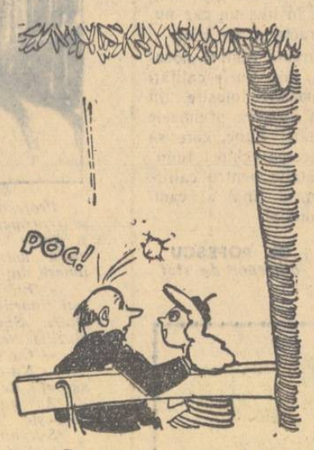

— Toamna, vede o bancă sub castani...

L. DARIAN

— Rochia ta de la concert avea un aer foarte decent.
— I-am spus eu croitoresei că mi-a greșit-o!...

AL. CLENCIU

— Îți arde de joacă, tovarășe portar?
— Nu, sînt cu ochii în patru.

— Și doarme de mult cu ochelarii?
— De cîtva timp. Pretinde că vede mai bine ce... visează!

FRED GHENĂDESCU

POVESTEA UNUI SFERT DE BLOC DE GHIAȚĂ

august, septembrie, octombrie.

A SOSIT TOAMNA!

IN ZILELE RĂCOROASE PURTAȚI

RAGLANE LODEN

aspectoase, rezistente, convenabile

Raglane loden pentru bărbați, femei și copii se găsesc de vînzare la toate magazinele de confecțiuni.

Intreprinderea de difuzare a materialelor sportive

ARTICOLE DE SPORT

pentru

SEZONUL DE TOAMNĂ ȘI IARNĂ

găsiți la toate magazinele de specialitate

Pentru tratarea dinților dvs.

Cooperativa

DENTARA

dispune de cabinete dentare, laboratoare și personal de specialitate, care vă stau la dispoziție

Adresați-vă cu încredere unităților noastre din BUCUREȘTI:

- **Str. Smîrdan 15**
- **Bd. Tudor Vladimirescu 1**
- **Str. Tomis 2**
- **Calea Griviței 273**
- **Calea Văcărești 45**
- **Pasajul Eforiei 11**
- **Șos. Armatei Sovietice 7**
- **Șos. Mihai Bravu 145**
- **Bucureștii Noi Bloc nr. 4**
- **Șos. Ciurel 4**

Consultații 8-21

Știința și VIAȚA

RADIO IN TABACHERĂ

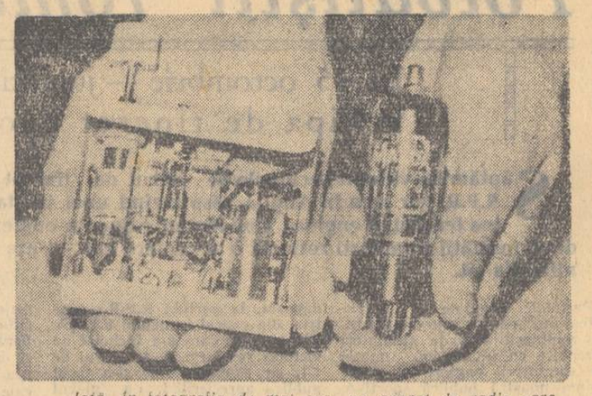

Iată, în fotografia de mai sus, un aparat de radio care prinde o sumedenie de posturi și care încape, cu toate acestea, într-o simplă tabacheră. Aparatul este construit cu ajutorul semiconductorilor — această nouă cucerire a tehnicii moderne. Pentru comparație, în cealaltă mînă se arată o lampă normală de radio. Este o mică diferență, nu-i așa?

OPERAȚII DENTARE FĂRĂ DURERI

Numeroși sînt cei care se plîng că dentiștii nu par să înregistreze nici un fel de progres în ceea ce privește „arta reparării mășelelor stricate". Aceleași vechi mașini de perforat, ale căror vibrații produc chinuri greu de îndurat, aceleași dezinfectante urît mirositoare, aceleași extracții de dinți urmate de aplicarea unor adevărate „cîrje": dinții artificiali

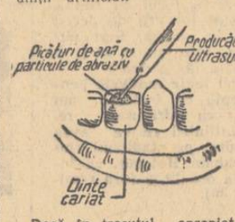

Dacă în trecutul apropiat aceste critici păreau întemeiate, știrile primite în ultimii ani arată că și pe acest front medicina înregistrează progrese însemnate. Astfel, mașina de perforat a viitorului imediat nu va mai consta dintr-un sfredel banal. Ultrasunetele îi vor lua locul. In Uniunea Sovietică se experimentează cu succes un aparat, în care ultrasunetele (sunete cu o frecvență foarte ridicată) fac să vibreze niște particule foarte fine, Aceste particule de abraziv (o substanță foarte dură) plutesc într-o picătură de apă pusă pe suprafața dintelui. Vibrația produsă de ultrasunete face ca particulele să curețe suprafața dintelui și țesuturile moarte, fără a se atinge însă de nerv sau de vasele de sînge. Totul, fireste, fără nici o durere.

Pe de altă parte, de curînd profesorul Fuso Brajo, de la Universitatea din Perusa, a arătat că este posibil să se transplanteze dinți de la un om la altul. Condiția este ca acești dinți să fi fost mai întîi înghețați la temperatura de minus 70° C. Profesorul italian a constatat mai întîi că adesea măselele extrase pot da rădăcini sănătoase. Experiențele sale au arătat apoi că, prin suprarăcire, dintele se conservă și poate fi apoi grefat. Operația a fost realizată cu succes pînă acum, la două persoane. Este însă indispensabil ca grupul sanguin al pacienților să fie același

O FLOARE A VEACULUI ATOMIC

De curînd s-a eliberat primul patent de invenție din lume, pentru... o floare. O floare obținută însă — așa cum îi stă bine veacului în care trăim — cu ajutorul energiei atomice.

Nu este vorba de altceva decît de niște panseluțe cu muguri albi. Aceste panseluțe își au obîrșia în flori asemănătoare, obișnuite, care au fost însă hrănite cu cobalt radioactiv. Radiațiile emise de cobalt au provocat în celulele plantei o „mutație" — adică o modificare a caracterelor ereditare. Ca rezultat, din semințele acestei flori au crescut plante cu flori albe-curate.

Veți spune că în realitate nu are mare importanță faptul că florile panseluței atomice au devenit albe. Acest fapt, mărunt în aparență, deschide însă perspective largi biologiei. In același mod s-ar putea modifica multe plante, în folosul omului. Și de ce să ne limităm la plante și să nu încercăm aceste modificări și la animale? Mai mult chiar: microbii și microorganismele pot fi și ele schimbate prin acțiunea radiațiilor.

Dar aici intervine o știință nouă, proprie secolului atomic: e vorba de radio-genetică.

Medicamente miraculoase... la îndemîna oricui

Știați că o lingură dintr-un extras de rădăcină de ceapă sau de usturoi, luată în fiecare seară, ne apără cu eficacitate împotriva îmbolnăvirii de gripă? Iată rețeta: extrasul alcoolic se diluează (o parte la 2000 de apă simplă, adică 10 picături de extras la un pahar cu apă); se ia din lichid timp de 4 zile la rînd, apoi se face o pauză timp de 4 zile și se continuă astfel timp de o lună. O altă variantă: să se ia de două ori pe zi, la mese, cîte 5 picături de extract alcoolic timp de două săptămîni.

...Dar mai avem și alte rețete. Aplicarea de extrase de plante pe răni face ca acestea să se închidă mai repede. Ne putem apăra de difterie, de dizenterie, prin extrase alcoolice de fructe de măceș, de usturoi sau de ceapă. Dacă boala s-a declarat, vindecarea sa va fi accelerată. Supurațiile pielii, colita, gastrita hiperacidă, se tratează cu succes prin extrase din rădăcină de brustur, din ace de brad și de pin.

Ce sînt toate acestea? Simple credințe populare preluate de medicină? Incercări de a reintroduce vechi leacuri babești?

Plantele — mari fabrici de medicamente

E vorba de o descoperire științifică făcută acum trei decenii, dar care de curînd cunoaște o aplicare largă. In 1928, savantul sovietic B. P. Tokin a descoperit că plantele conțin unele substanțe care pot nimici microbii, substanțe pe care, din această cauză, le-a denumit „fitoncide". Cu alte cuvinte, o plantă inferioară — căci microbul nu e altceva decît o formă primitivă de plantă — poate fi împiedicată în acțiunea sa de o plantă superioară. Plantele își ucid frații mai mici. Cine ar fi crezut că banala sfeclă și inofensivele castane ar fi în stare de așa ceva?

Tokin a găsit cam 150 de feluri de plante care conțin fitoncide. Printre acestea se numără bradul, molidul, frunzele de vișin, măceșul, ardeiul, ceapa, usturoiul, sfecla, hreanul, ridichile, lămîile portocalele, boabele de piper și de muștar, foile de eucalipt, etc. In general, este vorba de plante cu miros puternic. Mai recent, alți cercetători au descoperit încă multe plante care produc fitoncide.

Acțiune de la distanță și de aproape

Uneori nu e nevoie nici măcar ca aceste plante să intre în contact direct cu microbii; ele acționează de la distanță. Pare o scamatorie sau o minune. In realitate, nu e vorba de nici un miracol. Substanțele volatile — care se evaporă din plante răspîndindu-se prin aer, — ajung cu ușurință la microbi și-i anihilează.

Am vorbit mai înainte despre extrasele folosite pentru combaterea gripei. De fapt trebuie știut că extrasele sînt întotdeauna mai puțin eficace decît planta proaspătă. Eficacitatea fierberii plantelor este și mai slabă. Totuși, fierturile de sfeclă, agrișe, coacăze, castane sălbatice, păstrează încă acțiunea fitoncidelor.

Printre bolile în care fitoncidele s-au dovedit a fi extrem de utile, să nu uităm de inflamațiile gingiilor, cariile dentare, amigdalitele. Este interesant faptul că în general microbilor vinovați de aceste boli nu le prea pasă de antibiotice. Dar... s-ar putea spune că pînă la urmă fiecare microb își găsește nașul! Bacilul tuberculozei, microbul febrei tifoide, pot fi distruși de fitoncide, chiar atunci cînd acestea din urmă se află extrem de diluate — o picătură de fitoncid la 500.000 de picături de apă de la robinet!

Cînd planta rănită se apără

Cercetătorii sovietici au arătat că plantele mature, întregi, au cele mai puternice efecte în ceea ce privește fitoncidele. Interesant este însă faptul demonstrat de Gramenițkaia, în 1952. Ea a arătat că plantele uscate pierd din fitoncide. In schimb — și aici este surpriza — plantele rănite pot avea o acțiune fitoncidă mult mai puternică. Ai putea să spui că planta se apără, după puterea ei, punîndu-și în joc singurele arme pe care le posedă.

In țara noastră, la Institutul Victor Babeș, s-au făcut în ultimii ani cercetări sub conducerea prof. Emil Crăciun. Aceste cercetări au confirmat prin diferite experiențe de laborator, acțiunea fitoncidelor. Cercetătorii romîni au constatat de asemenea că fitoncidele corect aplicate nu rănesc țesuturile vii ale omului, ceea ce le asigură un cîmp vast de întrebuințare.

Mai mult respect pentru plante, aliații noștri!

Iată deci că preocupările codanei sau ale bătrînului pensionar care-și îngrijesc cu dragoste plantele din curte sau din casă, nu sînt numai de natură sentimentală. Microbii din aer sînt distruși de fitoncidele anumitor plante.

Fitoncidele — această descoperire nu prea nouă, dar devenită foarte actuală azi, în zilele antibioticelor — ne rezervă, sîntem **siguri, încă multe surprize!**

magazin SPORT

IN PREAJMA UNOR IMPORTANTE INTILNIRI INTERNAȚIONALE ALE SPORTIVILOR NOȘTRI

Fotbaliștii romîni în Anglia

La 15 octombrie — juniorii, iar o zi mai tîrziu echipa de tineret evoluează la Londra

Săptămîna viitoare, echipele de fotbal de tineret și de juniori ale R.P.R. vor juca în Anglia, răspunzînd unei invitații primite din partea federației engleze. Cunoscînd exigența englezilor, turneele celor două formații romînești reflectă o apreciere care-și are fără îndoială, semnificația ei.

Partidele angajate în „patria fotbalului" pentru cele două echipe românești sînt de altminteri așteptate cu interes nu numai de spectatorii englezi, ci și de opinia noastră publică sportivă, așa cum la vremea potrivită — anul trecut — a fost urmărită prima evoluție în Anglia a unei echipe romînești de fotbal: C.C.A. Echipa militarilor a fost un bun reprezentant pentru fotbalul nostru și a trezit interesul spectatorului englez pentru echipele noastre. Apoi s-au adăugat și ecourile dinamicei dispute dintre formațiile de tineret ale R.P.R. și Angliei, care a avut loc anul acesta în București, și al cărei rezultat a fost hotărît abia în ultimele minute de joc, printr-un unic gol înscris de oaspeți.

Și acum să facem unele adnotări pe marginea turneelor în pragul cărora ne aflăm, privind echipele și jocurile care vor avea loc.

La 15 octombrie — meciul juniorilor

„Premiera" va avea loc la 15 octombrie, în nocturnă, cu partida de juniori R.P.R.—Anglia, care e la prima ei ediție. La perfectarea acestei întîlniri a contribuit prestigiul de care se bucură juniorii noștri pe tot continentul, mai ales, în urma partidelor din turneele F.I.F.A. la care au participat, dar și aprecierile pe care le-a făcut sir Stanley Rous, secretarul general al Federației engleze de fotbal. Acesta a asistat, în 1956, la Budapesta, la partida R.P.R.—Austria, din cadrul turneului F.I.F.A. După meci, care s-a încheiat cu victoria romînească, la scorul de 4-1, sir Stanley Rous și-a făcut publice aprecierile: i-a plăcut maniera de joc a juniorilor români (deschideri în adîncime, pase la întîlnire, orientarea pe poartă, etc.), i-au plăcut și jucătorii noștri Mateianu, Raab, V. Anghel.

Acum, juniorii noștri vor evolua la Londra!

Despre adversarii lor, am solicitat o informare pentru cititorii noștri de la antrenorul de stat C. Teașcă, care a văzut jucînd echipa de juniori a Angliei la turneele F.I.F.A. din Italia și Ungaria. Iată ce ne-a spus interlocutorul nostru: „Jocul juniorilor englezi se bazează pe o tehnică avansată, îmbinată cu forța. Jucătorii englezi excelează în lupta corp la corp, în atacul portarului și în jocul cu capul. Poate nu sînt tot atît de deciși în șuturile la poartă. S-ar putea însă ca, între timp, să-și fi remediat această lacună".

Există deci toate motivele pentru a aștepta cu interes, am spune chiar cu înfrigurare, rezultatul întîlnirii ce va avea loc la Londra, pe stadionul clubului Tottenham Hotspur, cu începere de la ora 19,30 (ora romînească: 21,30).

O zi mai tîrziu: tineretul

Debutul în Anglia al selecționatei de tineret a R.P.R. (jucători sub 23 de ani) va avea loc o zi mai tîrziu, la 16 octombrie, cînd reprezentativa noastră va întîlni, pe stadionul Wembley, echipa de tineret a Angliei. 100.000 de spectatori bucureșteni au văzut jucînd această echipă, i-au cunoscut și apreciat valoarea după evoluția ei în Capitală. Trebuie să spunem însă că această valoare este mult sporită atunci cînd echipa engleză joacă pe terenul ei.

Echipa B a Angliei (aceea a jucătorilor sub 23 de ani) constituie de fapt obiectul preocupării atente a specialiștilor englezi. Să nu credeți că e cumva vorba de o oarecare înclinare sentimentală! Considerentele sînt de cu totul altă natură. În ofensiva ce o duce, de un an de zile, pentru refacerea prestigiului șubrezit de o serie de insuccese, fotbalul englez mizează mult pe ediția 1958 a campionatului mondial. Atunci, se pare, vor specialiștii englezi să producă „lovitura de teatru", adică atunci vor să recucerească supremația pentru fotbalul englez. Eforturile conjugate în acest sens au început să dea unele rezultate (o serie de succese) și forțează, în același timp, aprecierile celorlalți specialiști. „Atenție la Anglia, pentru campionatul mondial de fotbal", scria — de pildă — revista **„FRANCE FOOTBALL"**, înserînd declarațiile brazilianului Otto Gloria, antrenorul echipei Benfica, campioana Portugaliei. Și declarațiile continuau: „Da, Anglia, căci fotbalul englez e pe cale să se refacă, să se reînnoiască".

Cu aceasta am ajuns, dacă vreți, la ceea ce poate fi numit „nodul gordian" al problemei. Cu cine se reface, cu cine se reînnoiește fotbalul englez? Tocmai cu jucătorii echipei de tineret, mari talente fotbalistice ale Angliei. Revista germană de specialitate „FUSSBALL-WOCHE" scria deunăzi ceea ce a încetat să mai fie un secret: că jucătorii acestei selecționate interesează în mod deosebit pe marele specialist englez Walter Winterbottom pentru campionatul mondial de fotbal al anului 1958. Pe ei și pe toți antrenorii englezi aflați în subordinea lui.

Concluzia noastră este că întîlnirea de la 16 octombrie de la stadionul Wembley e una din repetițiile generale ale fotbalului și jucătorilor englezi, care se vor strădui să rămînă mai departe în atenție pentru echipa care va reprezenta Anglia la turneul final al campionatului mondial. De aici marea greutate a misiunii ce revine echipei noastre în acest joc, căruia îi vor urma în continuare alte două partide: la 20 octombrie la Dublin, cu Irlanda liberă (Eire) și la 23 octombrie la Belfast, cu Irlanda de Nord.

★

Depărtîndu-ne puțin de desfășurarea strictă a celor două turnee, sîntem convinși că prezența noastră în Anglia va fi folosită și pentru consolidarea și extinderea relațiilor fotbalistice anglo-romîne.

B. BERCEANU

PREGATIRILE echipei naționale A

pentru jocurile cu GRECIA și IUGOSLAVIA

În urma rezultatului de egalitate obținut de echipa noastră reprezentativă A contra echipei R.P.F. Iugoslavia, la București, clasamentul seriei a VII-a din preliminariile campionatului mondial de fotbal este următorul: Romînia 3 puncte, Iugoslavia 2 puncte, Grecia 1 punct.

În cadrul preliminariilor, echipa noastră mai are de jucat cu Grecia la București — la 3 noiembrie — și cu R.P.F. Iugoslavia la Belgrad, la 17 noiembrie. Calificarea noastră pentru turneul final al campionatului mondial va fi deci asigurată în cazul cînd din cele 4 puncte posibile echipa noastră va obține 3 puncte. Echipa Iugoslaviei are nevoie pentru calificare de toate cele 4 puncte, însă este avantajată de faptul că ambele jocuri pe care le mai are de disputat le va susține la Belgrad.

Aceste ipoteze au însă valabilitate numai în cazul cînd ambele echipe vor obține victorii asupra echipei Greciei, altfel fie o echipă fie alta poate pierde integral sau parțial șansele de calificare.

Calcularea șanselor în dauna echipei Greciei — care, totuși, rămîne un adversar periculos prin particularitățile sale — este făcută numai pe baza rezultatelor directe obținute la Atena cu noi și cu echipa Iugoslaviei. Recent, Grecia a jucat contra echipei Franța B, care a aliniat în formație jucători valoroși ca Jonquet, Marcel, Cisowski, Glovachi, Bliard, etc., cîștigînd cu 2—1. E un rezultat valoros, cu care echipa Greciei are dreptul să se mîndrească.

★

După comportarea echipei noastre în partida de la 29 septembrie, cu R.P.F. Iugoslavia și în vederea jocurilor cu Grecia și Iugoslavia din noiembrie, s-au impus o serie de măsuri care vizează, pe de o parte, unele modificări în formație privind linia de atac a echipei noastre, iar pe de altă parte asigurarea unui judicios program de pregătire a lotului. Astfel, sînt vizate posturi ca: extreme (Tătaru și Cacoveanu), centru înaintaș (Alexandrescu), pentru care candidează și ceilalți jucători pe posturile respective de la loturile B și de tineret.

După etapa de campionat care a avut loc miercuri, jucătorii își vor continua pregătirile susținînd antrenamente și jocuri (cu adversari indigeni sau de peste hotare), unii vor fi folosiți în echipa care susține jocurile din cadrul turneului din Anglia, iar alții, cei de la C.C.A., se vor pregăti pentru Cupa campionilor europeni.

La sfîrșitul perioadei se va organiza o pregătire specială, ce se va desfășura după un plan conceput din timp și va cuprinde formele cele mai adecuate de instruire, cu precădere asupra pregătirii morale și tactice.

★

După definitivarea echipei, jocurile ce le va susține echipa vor fi gradate în raport cu necesitățile. Astfel, se vor susține jocuri-școală, de omogenizare, de verificare, în nici un caz nu vor avea caracterul de trial.

Știm că sarcina echipei noastre este grea, însă unele calități ale echipei noastre folosite în mod judicios asigură premizele unei comportări bune, care să permită întrecerea echipei Iugoslaviei, în bătălia pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial.

Gh. POPESCU
antrenor de stat

BORUSSIA DORTMUND

La Madrid, sorții au hotărît ca echipa „C.C.A." să joace în optimile de finală ale competiției „Cupa campionilor europeni" la fotbal cu „Borussia Dortmund", campioana R. F. Germane

Înființată din anul 1909, „Borussia Dortmund" a cîștigat în ultimii doi ani (1955/6 și 1956/7) titlul de campioană.

Clișeele noastre reprezintă echipa cu care „Borussia Dortmund" a cîștigat campionatul anului 1956/1957.

H. Kwiatowski

W. Burgsmüller

H. Sandmann

A. Schlabrowski

Max Michallock

Helmuth Bracht

Wolfgang Peters

Alfred Preissler

Alfred Kelbassa

Alfred Niepieklo

H. Kapitulski

Reînființarea „Cupei Balcanice" la fotbal

Trei federații de fotbal s-au gîndit concomitent la reînființarea *„Cupei Balcanice"*, competiție ce a cunoscut un deosebit succes în anii desființării ei. E vorba de forurile de specialitate din R.P.R., Grecia și Turcia.

Un prim pas în direcția realizării discuțiilor corespunzătoare l-a făcut Federația turcă de fotbal, care a trimis invitații pentru o conferință asupra acestui subiect, în luna decembrie, la Istanbul.

Deși e încă prematur de discutat pe marginea acestei eventuale conferințe, socotim că s-ar cuveni menționat faptul că în cercurile noastre oficiale ideea reînființării „Cupei Balcanice" la fotbal este privită cu simpatie și interes. În plus, s-ar mai putea arăta că un eventual acord ar putea fixa reluarea competiției pentru anul viitor, însă numai după desfășurarea Campionatului mondial de fotbal din Suedia. Aceasta, pentru că la desfășurarea campionatului mondial va lua parte fie echipa R.P.R., fie cea a R.P.F. Iugoslaviei — după cum vor decide jocurile din preliminariile campionatului. Și bineînțeles, e greu de admis o „Cupă Balcanică" fără participarea acestor două echipe.

Pentru moment, să ne limităm însă la consemnarea informării privind convocarea conferinței, urmînd ca pentru rest să revenim în timp util.

Varietăți

„Uriașii albaștri"

Din California se anunță crearea unei senzaționale echipe de baschet: „Uriașii albaștri".

Cel mai mic jucător al echipei măsoară... 2,03 m! Nu se precizează talia celorlalți. Să sperăm însă, că vor fi la fel de înalți pentru cazul — foarte frecvent în sport — că vor trebui să se și sărute după punctele înscrise.

Secretul formei bune...

Recordmanul Italiei la înot pe spate (100 m. în 1 min. 06 sec. 6/10) este Gilberto Elsa. Secretul performanței l-a dezvăluit chiar el: „Mă antrenez mult și, mai ales, dorm cîte 12 ore în fiecare noapte". În fond, pentru el somnul poate fi un antrenament... Încă doarme pe spate...

Noroc cu Olimpiada

Contractele pentru construirea satului olimpic, în vederea jocurilor olimpice din 1960 de la Roma au fost semnate între Comitetul Olimpic național italian și Institutul național italian de construcții. Satul olimpic va avea 4500 de camere și costul lui va atinge suma de 8 miliarde de lire. Satul va fi închiriat comitetului olimpic italian de la 5 aprilie pînă la 15 septembrie 1960. Apoi — în continuare — va folosi drept locuințe.

Italienii — și anume cei care nu iubesc sportul — au dreptul să spună: Tot e bună la ceva Olimpiada!

revistă săptămînală
editată de ziarul
„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația
Piața Scînteii
tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

ȘAH

ACUM O SUTĂ DE ANI...

După ce vreme de veacuri a străbătut mări și țări, trezind pretutindeni un viu interes, cam pe la mijlocul veacului trecut, șahul a cucerit și meleagurile Americii. Iar în anul 1857, în toamnă, cînd orașul New York a găzduit un mare concurs internațional, s-a afirmat un strălucit talent, tînărul Paul Morphy, cel care în numai cîțiva ani a ajuns apoi să uimească întreaga lume șahistă prin amploarea talentului său.

La acest turneu Morphy a jucat una din primele partide celebre care, grație proprietății jocului de șah de a-i fi notate toate mutările, avea să delecteze, peste decenii, noile generații de șahiști. Iată mai jos această partidă, care împlinește, acum în toamnă, respectabila vîrstă de 100 de ani...

Alb: L. PAULSEN
Negru: P. MORPHY

Jucată la New York, la 8 noiembrie 1857

1. e4,e5 2. Cf3, Cc6 3. Cc3, Cf6 4. Nb5, Nc5 5. 0-0, 0-0 6. C:e5, Te8 7. Ç:e6, d :c6 8. Nc4. b5 9. Ne2, C:e4 10.. C:e4, T:e4, 11 Nf3, Te6 12. c3, Dd3 13, b4, Nb6 14. a4, b:a4 15. D:a4, Nd7 16. Ta2?, Tae 8 17. Da6, D:f3 !! Care maestru n-ar subscrie și astăzi la un asemenea sacrificiu elegant de damă? 18. g:f3, Tg6+ 19. Rh1, Nh3, 20. Td1, Ng2+ 21. Rg1, Nf3+ 22. Rf1, Ng2+ 23. Rg1, Nh3+ 24. Rh1, N:f2 25. Df1, N:f1 26. T:f1, Te2 27. Taa1, Th6 28. d4, Ne3 și albul cedează.

Contemporan cu Morphy, dar mult mai vîrstnic decît el, își dovedea, în acel timp, forța de joc la Petersburg, Paris și în alte capitale ale Europei, primul maestru șahist rus, Alexandr Dimitrievici Petrov. Ne-a rămas și de la Petrov, o variată moștenire șahistă: partide, probleme, studii, articole și fantezii șahiste. Una din aceste fantezii, reprodusă și astăzi în cărți și reviste, este faimoasa problemă simbolică de mai jos:

Războiul partizanilor

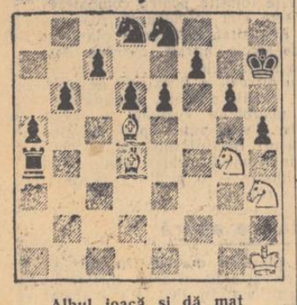

Albul joacă și dă mat în 12 mutări

Cu o inferioritate militară vădită — 8 pioni în minus — albul nu poate accepta o luptă față în față și recurge la un război de partizani. Cu numai doi cai, el dă regelui negru lovitură după lovitură, îl izolează de restul armatei sale și, la mutarea 12-a, îi dă lovitura de grație...

Soluția: 1. Cg5+, Rg8 2. Ch6+, Rf8 3. Ch7+, Re7 4. Cg8+, Rd7 5. Cf8+, Rc8 6. Ce7,+, Rb8 7. Cd7+ Ra7 8. Cc8+, Ra6 9. Cb8+, Rb5 10. Ca7, Rb4 11. Ca6+, Ra3 12. Cb5 mat.

U. FR.

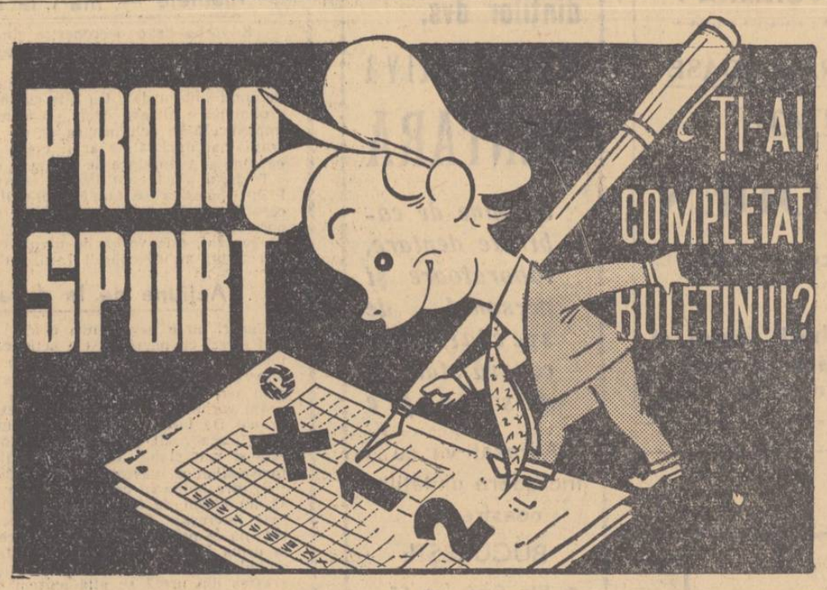

CE-AR PUTEA ÎNȚELEGE UN PROFAN DIN TRANSMITEREA UNUI MECI DE FOTBAL LA RADIO

Desen de AL. CLENCIU

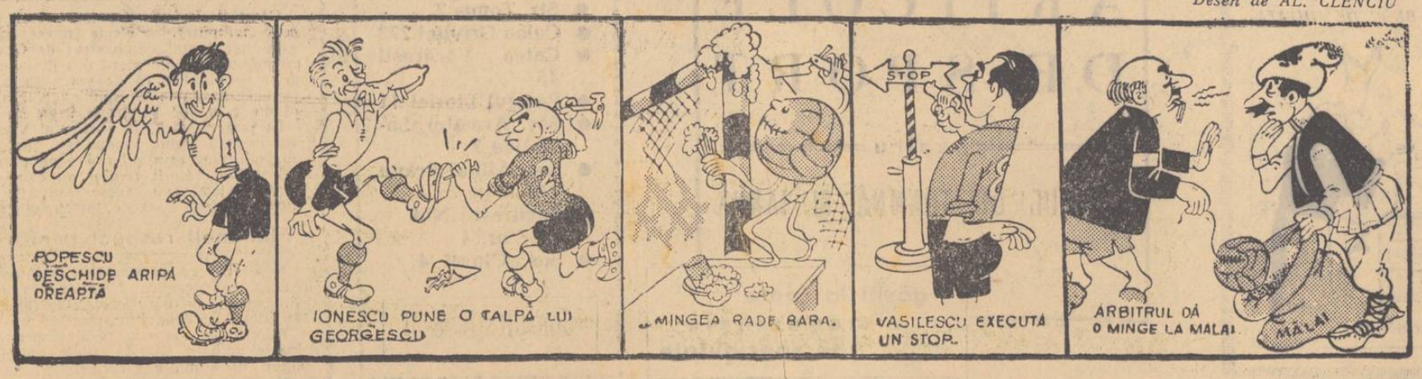

ROMANUL NOSTRU

LUMEA DISPĂRUTĂ

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de Romeo VOINESCU

Romancierul englez Arthur Conan Doyle, născut la Edimburg în anul 1859, a devenit celebru datorită personajului său Scherlock Holmes, detectivul isteț care rezolvă, fără nici o greutate, cele mai încîlcite probleme polițiste. Dar Conan Doyle nu a scris numai romane polițiste. Acest medic, devenit scriitor, a început prin a publica romane istorice, iar mai tîrziu a dat cititorilor săi cîteva cărți în care eroul principal era profesorul Challenger. Dintre acestea, cea mai cunoscută este LUMEA DISPĂRUTĂ, în care autorul îmbină descrierea psihologică a unor personaje foarte bine conturate, cu numeroase date științifice legate de trecutul pămîntului și de viața de acum cîteva milioane de ani. În coloanele MAGAZINULUI prezentăm o adaptare a acestui roman care a încîntat multe generații de cititori.

Toate aventurile de necrezut despre care am să vă povestesc, au început în modul cel mai banal, printr-o declarație de dragoste.

Afară, ceața își întinsese mantia peste umbrele și așa destul de întunecate ale acelei seri timpurii de noiembrie. În cămin, focul ardea molcom. Fie ce-o fi — mi-am dat eu curaj — trebuie să-i cunosc sentimentele față de mine! Dar, tocmai în clipa în care intenționam — cum spun poeții — „să-mi pun inima la picioarele ei", Gladys, fata viselor mele, mi-a șoptit:

— Știu ce vrei să-mi spui. Dar nu se poate. Iubesc pe altcineva.

— Cine-i acela?

— Nu te speria. Omul pe care-l iubesc, la care visez, nu l-am întîlnit încă. Nu e un om anume, ci un ideal.

— Și cum ai vrea să fie?

— Ar putea să-ți semene ca aspect fizic. Visez însă un om care să înfăptuiască un lucru mare. Cînd mă voi mărita, nu voi lua în căsătorie decît un om celebru, un om care să fi dat dovadă de eroism. De eroism adevărat!

În fond, Gladys avea dreptate! Cu planuri mari în gînd, m-am îndreptat spre redacția lui „Daily Gazette". Pentru că — dați-mi voie să mă prezint: numele meu este Edward Malone și sînt reporter la acest ziar.

Am pătruns în biroul lui Mac Ardle, secretarul de redacție și i-am cerut pe loc să-mi încredințeze o misiune importantă.

— Dragă Malone, asemenea misiuni speciale costă mult și nu se încredințează deobicei decît unor oameni cu experiență, al căror nume e cunoscut de marele public. Îți propun însă altceva: să demaști un impostor, pe profesorul Challenger.

— Acela care i-a spart capul lui Blundell, de la „Telegraf"?

Auzisem ceva despre această poveste, iar cuvintele „expediție misterioasă" îmi aprinseră imaginația. Totuși, asta nu era acea „mare aventură" la care visam. M-am resemnat însă și i-am trimis profesorului Challenger o scrisoare, prin care îi ceream o întrevedere. Cunoscîndu-i aversiunea față de reporteri și de ziariști, îi scriam că eram un student care citisem ultimele sale lucrări și care credeam că unele din afirmațiile sale nu erau suficient de verificate.

Profesorul Challenger mă primi într-o cameră spațioasă, cu pereți acoperiți de planșe și cu biroul plin de cărți, diagrame, hărți și caiete. Aspectul profesorului mi-a tăiat răsuflarea. Avea un cap mare cum nu mai văzusem, fața roșie, o barbă neagră și deasă, umerii lați.

— Ei, ce-i cu dumneata? mă întrebă el nepoliticos. A, d-ta ești tînărul acela care nu înțelege ceea ce este scris negru pe alb? Da?... Spune-mi, tinere, cel puțin sper că ești de acord cu concluziile mele generale?

— Cu totul, domnule, cu totul — i-am răspuns eu puțin speriat.

— Nu-mi place să-mi pierd vremea. Mi-ai scris că ai unele observații de făcut. Care sînt acelea?

Am început să mă bîlbîi, ca unul care habar n-avea despre ce vorbește.

S-a apropiat de mine, foarte interesat.

— Știi, cred, — zise el numărînd pe degete — că unghiul cranian e un factor constant?

— Firește, i-am răspuns eu, sigur de mine.

— Presupun că știi că omului din Neanderthal i se atribuie o vechime de 4000 de ani?

— Natural!

— Că hibridarea nu zdruncină niciodată ereditatea?

— Desigur!

— Și ce dovedesc toate astea?

— Ce dovedesc? am murmurat. Știu și eu?

— Să-ți spun eu! — urlă el. Astea dovedesc că ești un nerușinat, un ignorant obraznic, unul dintre acele specimene nedemne ale umanității care își zic ziariști! Tot ce te-am întrebat erau lucruri elementare în știință și la toate mi-ai răspuns anapoda. A, dar nu-ți merge domnule Malone!

Profesorul se îndreptă spre mine, amenințător.

— Puteți să mă insultați, vă dau voie. Dar... nu puneți mîna pe mine!

— Cine o să mă împiedice?

— Nu mă atinge!

— Nu zău, nu ai suporta nici o atingere?

— Profesore, nu sînt omul care...

În clipa aceea se năpusti asupra mea. Din fericire, deschisesem ușa, altfel am fi scos-o din țîțîni! Șocul ne proiectă în coridor unde, rostogolindu-ne, am răsturnat un scaun, care se prăvăli odată cu noi pe scară. Barba lui Challenger îmi intrase în gură, eram amîndoi furioși și ne țineam strîns unul de altul. Ajunseserăm la intrare și cu o ultimă rostogolire, demnă de cei mai buni acrobați de circ, sărirăm peste prag și ne trezirăm în mijlocul străzii.

— Ei, ți-ajunge? zise Challenger sărind în picioare.

— Necioplitule! i-am răspuns.

În aceeași clipă, lîngă noi se ivi umbra masivă a unui polițai.

(va urma)

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

MÎINE: SATELITUL ARE O ÎNTÎLNIRE!

(Citiți amănunte în pagina 7-a)

PROLETARI DIN TOATE TARILE, UNITI-VĂ!

magazin

ANUL I — Nr. 2 ★ Simbătă 19 octombrie 1957 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

platourile de filmare ale Studioului „București", pe care-l vom vedea pe ecrane în actuala stagiune cinematografică.

Fotografie de MIHAI POPESCU

În acest număr:

In pag. 5-a
Vă povestim filmul

„Două lozuri"

In pag. 6-a
— *Modă*
— *Sfaturi culinare*
— *In legătură cu „O poveste adevărată"*

In pag. 8-a
Urmăriți continuarea pasionantului roman
„LUMEA DISPARUTA"
de CONAN DOYLE

SAN MARINO

— Corespondență specială telefonică —

Am fost la San Marino. In lungul drumului care pornind de pe Coasta Adriaticei se îndreaptă în spre granița micii republici, am găsit înșiruite unități ale poliției italiene. Ultimii 500 de metri sînt controlați de oameni înarmați și patru care blindate își îndreaptă tunurile spre Monte Titano pe care se află așezat San Marino. După un control amănunțit intru în „Republica Rosie" [illegible] prezintă ca fiind plină de „bande de miliției" hotărîți la orice.

Primii soldați din San Marino sînt patru tineri țărani, care poartă pe umăr puști vechi din primul război mondial. Ei îmi arată drumul spre capitală și mă salută prietenos. In lungul șoselei, care pornind de la Serravalle se strecoară printre stînci urcînd uneori pînă la 700 de metri deasupra nivelului mării am găsit un singur vînător singuratic. In fața palatului guvernului sînt cîțiva soldați îmbrăcați în uniforme vechi de pînză albastră și cîțiva ziariști burghezi care se distrează povestindu-și anecdote. Bat la poarta palatului, un jandarm îmi deschide. Intru. Brigadierul din gărzile cetățenești joacă cărți. Trei soldați citesc amuzați minciunile publicate de presa așa zisă „independentă" și „de informație". Pe zidurile sălii vechiului castel este un vechi stindard albastru și alb. Sînt culorile drapelului republicii. Sub el sînt fixate două arbalete din secolul al XV-lea. Peste tot e liniște. Guvernul s-a întrunit pentru a lua hotăriri. Pentru după amiază a fost convocată o întrunire în cursul căreia membrii guvernului legal vor vorbi poporului pe care îl conduc, despre ultimele evenimente. In așteptarea manifestației, cobor ca să arunc o privire în rîndurile răsculaților. Trebuie să pornesc pe drumul care iese la cîmp. Intreb pe o bătrînică unde se află celălalt „guvern" „Dacă vrei să te duci la guvernul din baracă, ia-o pe primul drum la stînga". In timp ce mă apropii de locul pe care-l caut, îmi iese în cale un preot rubicond și foarte înfierbîntat, care după ce mă întreabă cine sînt, îmi strigă: „Să scrii în ziar că „gărzile roșii" nu ne lasă să trecem pentru a merge la guvernul nostru legal!" Cu el sînt și cîțiva tineri, doi dintre ei italieni, care se alătură protestelor preotului. După ce îl întreb unde sînt „gărzile roșii", îi rog să mă urmeze. „Gărzile roșii" sînt un paznic rural și doi tineri înarmați cu puști de vînătoare. Privind cu dispreț spre „victimele" care m-au urmat, mă salută și ne îngăduie tuturor să trecem.

Șopronul în care e instalat guvernul minoritar e în fața mea. Mă pregătesc să-l fotografiez dar iată că înarmat cu o pușcă mitralieră Beretta, nouă și strălucitoare, un tinerel din acțiunea catolică, înaintează amenințător spre mine și mă pofțește să mă depărtez. Atrăgîndu-i atenția că sînt gazetar exclamă: „Există gazetari și gazetari". După ce îi fac să înțeleagă că vreau să-l fotografiez pentru ziar, se lasă fotografiat luînd o poză [illegible] unguri povestesc despre vitejiile lor în timpul contrarevoluției și se felicită reciproc cu „eroii" din „șopron" care apără „civilizația creștină".

Mă întorc la palatul guvernamental. O mare mulțime de muncitori, de țărani, de meseriași și de mici comercianți își exprimă solidaritatea cu căpitanii regenți și cu guvernul oamenilor cinstiți. Primiți cu aplauze prelungite, iau cuvîntul ing. Remy Giacomini, avocatul Domenico Morganti, fostul luptător din Spania Gildo Gasperoni și profesor Giacomini, subsecretar la Ministerul de Externe. Toți denunță în cuvinte aspre răspunderea pe care o poartă trădătorii de patrie și grava situație creată în urma hotăririi guvernului italian de a declara blocajul economic și asediul militar al Republicii San Marino.

Autoritățile italiene au întrerupt toate legăturile republicii cu restul lumii. Cei 14.000 locuitori ai republicii au fost amenințați cu infometarea. Izbucnirea incidentelor armate pe teritoriul republicii, provocate de democrat-creștini, a constituit pretextul pentru pătrunderea trupelor italiene în San Marino.

La 12 octombrie membrii guvernului Republicii San Marino și-au depus mandatul și și-au părăsit reședința. In felul acesta situația încordată din republică a ajuns la deznodămîntul pregătit de cercurile guvernamentale democrat-creștine de la Roma.

Inainte de a-și da demisia, guvernul Republicii San Marino a adresat țării un apel în care subliniază între altele: „Pus într-o situație disperată

Dante POLI

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Febra plasticului pune stăpînire pe omenire

O NECESITATE SAU O CHESTIUNE „LA MODA"?

Discuția a luat în ultima vreme un caracter destul de serios. Cele două tabere se înfruntă cu toate forțele, nu se dau înapoi nici de la cele mai tari „argumente", fac tot ce este posibil pentru ca părerea lor să fie cea triumfătoare.

Dar în fond cine sînt combatanții aceștia atît de înverșunați, care este mobilul luptei lor? Se prea poate să fi auzit de ei. O tabără este susținătoarea maselor plastice, iar cealaltă, bineînțeles este împotriva lor.

„Trăim în mijlocul unor culori plăcute, vasele nu se mai sparg, nu fac zgomot, sînt ușoare și spilcuite" — spun primii. „Mulțimea plasticului, sticloasă și inodoră, a pus stăpînire pe noi" ripostează ceilalți. „Plasticul e curat și comod, se spală ușor și rezistă mult" — susțin sus și tare cei din prima tabără. „Oare curățenia și comoditatea au devenit unicul scop al existenței? Frumosul și agreabilul nu mai contează?" — răspund adversarii plasticului. „Comoditate, igienă, confort, economie de timp și de bani — iată care sînt foloasele plasticului" — argumentează susținătorii febrei plasticului. „Timpul nu se mai simte decît printr-o ușoară îngălbenire, iar apartamentele noastre tind să devină niște clinici sau niște garaje" — se plîng dușmanii materialelor plastice.

Intr-un ultim efort, pentru a-și nimici adversarii, susținătorii plasticului le aruncă în față un argument puternic: „Nu sînteți oameni practici!" Adversarii plasticului nu dispera însă și continuă lupta în ciuda unei astfel de învinuiri și așa destul de neagreabilă pentru niște oameni din secolul nostru. Unul dintre ei — francezul Sixte Larme — încearcă într-un articol să riposteze cu un argument cel puțin la fel de puternic. El vrea să sugereze cititorilor săi, cum ar fi arătat recepția oferită nu de mult la Paris reginei Angliei, într-un cadru al maselor plastice. „Partea cea mai senzațională — spune Sixte Larme — va fi fotografia finală care va întipări în memoria tuturor acest banchet majestuos. Regina, somptuos gătită cu nylon din cap pînă în picioare, se va așeza pe un tron și se va supune luminilor fotografilor. Și cum nylonul nu impresionează anumite pelicule fotografice, reporterii vor descoperi, cu surprindere, la developarea clișeelor, că au în față o regină absolut goală, avînd ca unică îmbrăcăminte o diademă". Și dacă fotografii respectivi vor exclama: „Bravo! Așa plastic, da!"

Două concursuri

Nelăsîndu-ne influențați de disputa celor două tabere care și așa se pare că nu are șanse să înceteze deocamdată, să încercăm să ne orientăm singuri în formarea unei păreri proprii.

Nu știți desigur că realizarea primelor mase plastice din lume se datorează unor concursuri. In 1863 doi industriași americani instituie un concurs pentru inventarea unei substanțe potrivite a înlocui fildeșul natural la fabricarea bilelor de biliard. Premiul de zece mii dolari cu care a fost dotat concursul a fost cîștigat de frații Hyatt, doi tipografi din New York, care după 7 ani de cercetări descoperă celuloidul. Acest material rămîne timp de 30 de ani singura masă plastică fabricată industrial.

De necrezut poate, dar și a doua masă plastică din lume — galalitul — tot unui concurs se datorează. Obiectul acestui concurs ce a avut loc în preajma anului 1900 avea ca temă găsirea unui material care să îngăduie fabricarea unor table școlare albe.

Șapte ani mai tîrziu, chimistul olandez Bekeland descoperă a treia masă plastică din lume, care-i poartă și astăzi numele — bachelită. Incepe era plasticului. Incep să se afirme în întreaga lume acele substanțe orga-

Tudor GHEORGHIU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

O privelişte cotidiană — grupuri de militari portughezi pe străzile pustii ale oraşelor goaneze.

GOA

O PATĂ DE UMBRĂ PE HARTA INDIEI

Acolo unde valurile Oceanului Indian îmbrățișează apele Mării Arabiei, pe coasta de apus a insoritei Indii, se află o pată de umbră: Goa.

Cu zece ani în urmă, vîntul libertății a măturat de pe fața Indiei îmbătrînitul colonialism. Dar lîngă acest pe tec de pămînt s-a oprit. Și colonialismul, așa hodorogit cum era, a găsit puteri să se ascundă în văgăuna de pe malul oceanului, unde șade și acum, ca o stafie într-un turn uitat de vremuri. E foarte bătrîn colonialismul din această văgăună — numără patru secole și jumătate — și a venit tare de departe, tocmai din cealaltă parte a globului pămîntesc, din Portugalia.

Pe atunci Goa — Gopapura cum se numea în limba sanscrită — ținea de principatul lui Adil Khan, Bidjapur — o bucată din pămîntul Indiei. Mulți portughezi s-au perindat din acele vremuri pînă azi prin Goa: și negustori și corăbieri, și ostași, și polițiști, și catolici iezuiți, și tribunalul inchiziției, încercînd, fiecare în felul său, să introducă „cultura" europeană în acest colț de lume cu veche tradiție de civilizație asiatică. Zadarnice eforturi. Goanezii au înțeles să rămînă indieni și le-au demonstrat-o cotropitorilor prin răscoale — aproape 50 numai între 1755 și 1910.

Chiar azi, după 450 de ani, din cei aproximativ 650.000 de locuitori ai posesiunii portugheze Goa, numai vreo doi la sută au ca limbă maternă portugheza. Ceilalți sînt toți indieni — ca origine, ca rasă, ca naționalitate, limbă și obiceiuri. Mulți dintre ei trăiesc chiar în Republica India, numai la Bombay vreo 100.000.

A. STANCIU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

GIGANTUL DE LA KUIBIȘEV

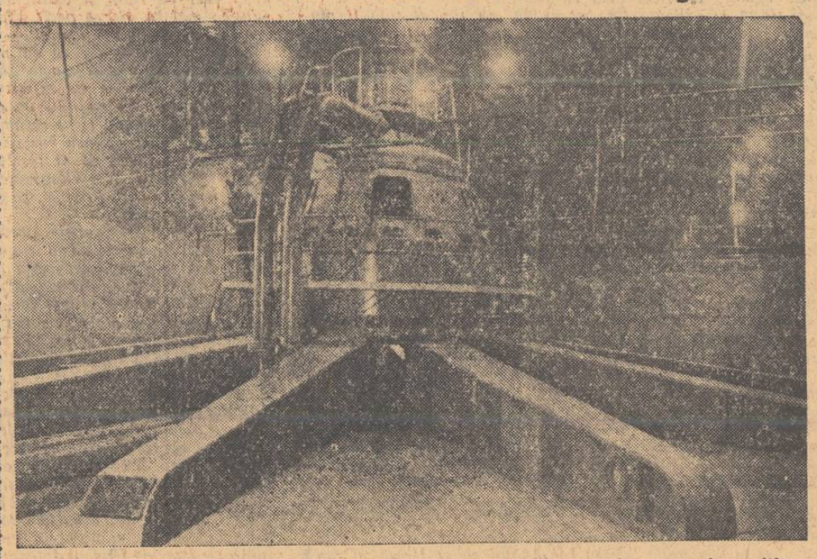

Ziarele au anunțat recent darea în exploatare a celui de al 20-lea agregat — ultimul, al hidrocentralei Kuibișev de pe Volga, care și-a atins astfel puterea proiectată: 2.100.000 Kw. Puterea noii hidrocentrale este cu 120.000 Kw mai mare ca cea a hidrocentralei Grand Coolie din S.U.A., considerată pînă acum ca fiind cea mai mare din lume. In clișeu: Unul din agregatele uriașei hidrocentrale de la Kuibișev.

● UN APARAT DE TELEVIZIUNE
● UN APARAT DE RADIO
● O MAȘINĂ DE SPĂLAT RUFE
și alte cîteva premii importante
oferă redacția „MAGAZIN" cîștigătorilor
CONCURSULUI DE JOCURI
(Amănunte în pagina 7-a)

LICOAREA FERMECATĂ

Un singur pahar din licoarea cea fermecată și pe dată am devenit parcă alt om. Și omul acela a poftit și el un pahar. I-am luat în seamă dorința. El a sorbit pe îndelete conținutul paharului și cînd l-a sfîrșit... minune: s-a prefăcut și el parcă în alt om. Firește că și acesta din urmă a dorit la rîndul său un pahar. Și operația s-a repetat. S-a repetat pînă cînd în fața mea și-a făcut apariția nu un om, nu doi oameni, ci o priveliște tare frumoasă.

Avea priveliștea aceea o întindere nemărginită (peste 200.000 hectare). Și pe toată această întindere erau vii pe rod, adică podgorii. Podgoriile țării! Mi-s cunoscute. Le-am văzut aproape pe toate în peregrinările făcute în anii din urmă în țara noastră bogată. Acum cînd le revăd, reunite aici în închipuire sînt de o măreție nespusă. Frunzele ruginii se străduiesc fără sorți de izbîndă să ascundă rodul împlinit: struguri dolofani, cît iepurii cei grași de toamnă.

Prin împărăția podgoriilor

Pășesc cu smerenie prin împărăția podgoriilor. Recunosc dealurile blînde, unele povîrnite (cu pante de 10-20 grade — după limbajul tractoriștilor). Se văd podișurile de zeci de hectare unde adierea vîntului de toamnă face să foșnească nespus de dulce și ademenitor frunzișul nucilor bătrîni. Iată colo, dealul Cotnarului cu toată faima ce și-o poartă încă din vremea nebiruitului Ștefan al Moldovei. La cealaltă extremă, e podgoria Dobrogei, unde se produce renumitul Murfatlar. Deocamdată suprafața de aici plantată cu vie e încă mică. Nu va trece însă multă vreme pînă cînd Dobrogea va avea aproape 30.000 hectare de vie. Aceasta va fi desigur o nouă izbîndă a celor care vestesc astăzi colectivizarea aproape deplină a agriculturii din această parte a țării. În altă parte, spre vestul acestei întinderi nesfîrșite, se vede o altă podgorioară: aceea de unde se scoate vinul de Miniș. Între aceste coordonate se întinde împărăția podgoriilor: Drăgășanii și Buciumul, Valea Călugărească și Husii, Panciu și Ivești, Nicorești și Odobești, Păunești și Ruginești, Tîrnavele și Crăciunelul, Tomnatecul și Sascutul, Adjudul și multe, multe alte localități bine cunoscute, dar pentru a căror însușiri nu avem destul spațiu aici.

Peste tot e bucuria cea deplină a toamnei, prilejuită de sărbătoarea culesului. Mii, zeci de mii de oameni strîng de zor rodul podgoriilor. Oamenii sînt veseli. Cei tineri cîntă. Bătrînii istorisesc. Un culegător dintr-o podgorie a Iașului, a găsit sub un butaș o relicvă a istoriei: o împletitură de sîrmă. Nu-ți dai seama la ce o fi făcut trebuință această unealtă — ca să-i zicem așa. Cei tineri sînt nedumeriți și parcă nici nu-i interesează. Un bătrîn o cercetează cu luare aminte și oftează adînc:

— Hei, hei, nu-i multă vreme de cînd le purtam cu toții. Ni le punea dimineața vătaful boierului și scăpam de ele de-abia seara tîrziu. Sînt botnițele culegătorilor din vremea boierilor.

Mîhnirea care a cuprins o clipă grupul culegătorilor e repede înfrînată. O veste îmbucurătoare a împurpurat fețele oamenilor: de pe o parcelă din podgoria Odobeștiului s-a cules peste un vagon și jumătate de struguri la hectar. Oamenii dau zor cu culesul și socotesc. La Panciu se adună de pe unele parcele cîte 5—6000 kilograme la hectar. La Drăgășani și pe Tîrnave rodul e de asemenea spornic. În toată țara e rod bogat. În podgoriile statului din întreaga țară bunăoară, producția este evaluată la 3800 kgr. struguri la hectar, adică aproape dublu față de cît s-a cules anul trecut. Spornic e și rodul din podgoriile colectivelor, ale întovărășirilor, ca și ale țăranilor cu gospodărie individuală. Centrele de vinificație dintr-o seamă întreagă de localități și-au îndeplinit deja planul. Și culesul e în toi. După calculele făcute la Ministerul Bunurilor de Consum, întreprinderile de vinificație ale acestui departament vor da în acest an cu vreo trei mii vagoane vin mai mult ca anul trecut.

Pe la crame și pivnițe

Să lăsăm culegătorii să-și vadă de treabă și noi să dăm o raită pe la crame și pivnițe. Și aici, unde se stoarce și se înmagazinează licoarea din bobițe, sînt lucruri demne de văzut. Iată în podgoriile Odobeștiului s-au adus teascuri noi, iar lîngă budanele cele mari, cît o casă încăpătoare, au luat loc altele noi. Cîteva crame au fost electrificate, iar munca se face aici mai mult mecanizat. La Drăgășani și Mediaș, pregătirile au fost de mult mîntuite, și mustul cel dulce își statornicește de pe acum culcuș la locul stabilit. Și în alte podgorii s-au făcut pivnițe noi, s-au adus butoaie mari și utilaj perfecționat pentru efectuarea procesului de vinificație, după cerințele tehnicii noi. La podgoria din Ivești, bunăoară, viticultorii de la gospodăria de stat au făcut pregătiri pentru a dobîndi în acest an noi varietăți de vinuri: vinuri licoroase naturale, Pinot gris, Oporto, Selection, etc.

Decorații și medalii

In sectorul cramelor și al pivnițelor din împărăția podgoriilor sînt multe alte lucruri noi și interesante.

Hai să le dăm cep!

Cînd pătrunzi în acest sector, vederea îți este atrasă de strălucirea a zeci și zeci de decorații, care păstrează dovezi de necontestat despre faima vinului nostru peste hotare. Aici putem constata că țara noastră s-a reînscris de curînd în Oficiul Internațional al Vinului luînd parte, în această calitate, la cel de-al VIII-lea Congres Internațional al Viei și Vinului de la Santiago de Chile și la cea de-a 36-a Sesiune plenară a comitetului O.I.V. de la Mendoza-Argentina. Un grafic alcătuit în 1954 arată că din cele 42 țări din lume socotite cu potențial viticol, țara noastră ocupa în acel an — 1954 — locul al 13-lea ca suprafață viticolă și al 9-lea ca producție. De atunci însă podgoriile țării noastre au făcut un progres mare. Dacă în 1953 s-au plantat în țară numai 5,934.000 vițe altoite și indigene, anul trecut s-au plantat 18.200.000 vițe. În acest an numai în unitățile agricole [illegible] vezile cele vechi care statornicesc faima vinului nostru peste hotare, s-au adăugat acum altele noi dobîndite de podgoriile noastre la recenful concurs al vinului de la Lubliana. Acolo au fost prezentate la concurs peste 600 varietăți de vinuri aduse din cele mai renumite podgorii ale lumii: Franța, Spania, Italia, Ungaria, etc. Și decorațiile de aur, de argint și bronz — vreo 30 la număr — pe care le vedem dovedesc că vinul nostru s-a ținut „tare" la concurs. Cele mai multe felicitări merită Muscatul Otonel al nostru care între cele 600 varietăți a dobîndit cele mai multe și mai elogioase aprecieri. Este o mîndrie!

Să ne mîndrim și noi, gustînd cîte un pahar de Muscat Otonel, sau din alte varietăți pe care le avem în clipa aceasta la îndemînă. Înainte de a ciocni paharele, mă simt însă dator de a reproduce aici sfatul pe care licoarea de Cotnar a dat-o mai de mult unui profan în ale vinului. Se zice că atunci cînd omul nostru, neștiutor în a ține măsura, s-a repezit cu lăcomie la butoi cu ulceaua, vinul l-a grăit de acolo din taina lui:

Nu mă lua,
Nu mă bea,
Nu-s măsură de
ulcea,
Să mă guști,
Să-nveți să bei,
Cîte-un deget,
două,
trei.

Țineți seama de acest sfat. Altfel, nu-mi iau răspunderea de ceea ce vă poate pricinui vinul anului 1957. Ca și cele mai vechi de altfel.

D. TĂRNĂUCEANU

Năravuri și moravuri — CONTABILUL

Toată săptămîna m-a îndemnat, nu știu ce, să scriu despre contabili. Și oricît am încercat să îndepărtez acest gînd, el nu-mi dădea pace. Ba, mai mult, de fiecare dată, cînd mă așezam în fața hîrtiei albe spre a scrie articolul, nu apucam să-mi concretizez bine problema pe care urma s-o dezbat, căci fără să vreau, așterneam caligrafic în capul paginii diferite titluri da acestea: „Despre contabili", „Rolul contabilului" sau „Să ridicăm munca contabilului la cel mai înalt nivel". Primul mi s-a părut prea teoretic; al doilea prea general; al treilea conținea o cacofonie...

Tentația a fost — după cum vedeți — mare, așa că m-am apucat să scriu. Dar și codeala n-a fost mică, de vreme ce am simțit nevoia unei atît de lungi introduceri. Avînd însă în vedere că nu eu am inventat articolul în care, pentru a afla despre ce e vorba, trebuie să începi să-l citești de pe la mijloc, nu m-am emoționat de lungimea sa, ci am socotit că astfel cuceresc mai ușor bunăvoința cititorilor.

Așa dar, contabilul. Adică acea persoană care profesează contabilitatea, știința sau metoda de a ține socoteala celor cîte se petrec într-o întreprindere sau instituție, lucruri sau fapte reduse în ultimă instanță la valoarea lor bănească. Totul pornește de la acel implacabil „do ut des", dau ca să dai, adică, în socoteala contabilului, nimic n-are voie să iasă din întreprindere fără ca altceva să intre în schimb. Atît de perfect este acest mecanism, încît chiar dacă, să zicem, ies din întreprindere mari cantități de bunuri și în schimb, nu intră nimic, în contabilitate s-a inventat așa numitul cont „profit și pierdere", care rezolvă tot. Într-adevăr, întreprinderea poate fi pustiită, dar în scriptele sale contabilul notează liniștit că a ieșit întregul patrimoniu și a intrat „pierdere". Sau, cum se întîmplă la unele din întreprinderile noastre ies uneori produse greșit făcute, rebutate, ies alteori bani gospodăriți fără grijă și intră ceea ce se cheamă „pierdere planificată". La sfîrșitul socotelii, contabilul trage frumușel o linie, face adunarea și dacă „activul" este egal cu „pasivul" înseamnă că și-a făcut bine meseria și că totul este în ordine.

Citind rîndurile de mai sus, mulți contabili desigur vor ofta: ce bine ar fi dacă ar fi numai atît! Pentru că, pînă și această meserie a cifrelor așternute pe hîrtie s-a complicat, contabilul devenind și el un element central al întreprinderii. El este prezent în numeroase angrenaje și fără avizul său multe acțiuni nici nu se pot desfășura. Firește e bine așa pentru că totul trebuie să respecte legalitatea și nimeni nu știe mai bine de cît contabilul ce e legal și ce nu. La contabilitate, pînă la urmă, pot fi verificate eventualele fraude, tot aci poți afla oricînd „cum stai" și ce s-ar mai putea face în plus. Această oglindă scriptică a activității unei unități economice sau de altă natură, merită deci stima noastră, ea dovedindu-se de cea mai mare necesitate și importanță. Mai ales că, așa cum se întîmplă de obicei, contabilii sînt oameni de inițiativă și, colaborînd cu conducerile întreprinderilor, contribuie la bunul mers al lucrurilor.

„Cinste lor!" — vor exclama cititorii noștri ajungînd la acest punct al articolului. Este însă rîndul meu să oftez: ce bine ar fi dacă toți contabilii ar fi așa! Am întîlnit, așa dar, și altfel de contabili: dintre aceia care socotesc că tot ce se face în jur are unicul scop de a răspunde unei necesități contabile Adică, în loc ca scriptele să reflecte viața, cu tot ce aduce ea zilnic nou și folositor, țin cu tot dinadinsul ca viața să îmbrace calapodul scriptelor. Ei reduc activitatea cotidiană, avîntul realizărilor, faptele mari sau mici, sufletul omenesc însuși, la cele două coloane, a debitului și a creditului, și rămîn surzi și orbi la inițiativă și creație. Înainte de a cerceta cum stau lucrurile, ei încep prin a-l lua drept pavăză pe un „nu se poate", ucigînd astfel o idee bună, amînînd o acțiune folositoare.

La o analiză sumară, „nu se poate" se traduce de obicei prin comoditate, prin lipsa dorinței de a realiza, prin teama de eventuale complicații, prin acel „de ce să mă leg la cap cînd nu mă doare". Oamenii noștri s-au deprins însă altfel. E greu cînd în jurul pămîntului se învîrtește un satelit artificial, să te mulțumești azi cu ce-ai făcut și ieri. Vrei să faci mai mult și mai bine, vrei să împingi înainte lucrurile. Contabilul trebuie să caute și el formele de stimulare a acestei tendințe sănătoase, să pună și el umărul și în nici un caz să nu spună că „nu se poate", înainte de a fi cercetat pînă la fund sacul posibilităților sale.

A sosit și vremea încheierii. Unii vor răsufla ușurați. Alții vor protesta: Se minimalizează problema! Ar trebui un studiu mai aprofundat! Primilor le cer scuze pentru plictiseală; celorlalți le cer de asemenea scuze: dacă articolul ar fi fost mai lung sînt sigur că nu l-ar fi citit...

Al. CORNESCU

Pleacă prepelițele*)

Au plecat. Prin urmare, cronica de față, s-ar părea că nu mai are sigur ca totalitate lor de zbor, s-a realizat pe malul Dunării și anume (precizez!), la Alexandria. Ceva mai mult: știu că după această primă escală, ele se vor îndrepta spre capul Caliacra, punct extrateritorial de adunare al tuturor unităților prepelicești de pe teritoriul țării noastre. De unde știu eu toate acestea? — veți zice. Iată, mă explic: Ieri la prînz, la orele 12½ (după ora postului de radio-emisiune), m-am întîlnit la aperitiv cu vechiul meu amic Costache, vînător pătimaș.

„Au plecat prepelițele Costache, zic, și nici una nu mi-a căzut în farfurie". „Gata triptă?" — făcu el surizînd. „Nu ride, Costache, că nu-l de rîs". „Și îți numai decît să mănînci prepelițe?"

Cronica GASTRONOMULUI

„Auzi vorbă! Vrei, Murgule, ovăz?" „Iau act!" — îmi zice cu seriozitate. „Tardiv", zic, cu desnădejde, „au plecat". „Din regiune", zice, „nu din țară. În clipa aceasta sînt încă la Alexandria". „Așa dar, s-ar mai putea?" — întreb c-un licăr de nădejde în sucul gastric. „Ai să vezi!"

Și-n adevăr, ieri seara, găsesc la domiciliu (Vasile Lascăr 40), șase prepelițe dolofane (babane, cum le zic vînătorii), pe care Costache le împușcase de dimineață și mi le lăsase în lipsă (numai pesimiștii înrăiți susțin că idealurile sînt irealizabile). Acuma, mă întrebam: cum le gătesc? Grea problemă! Știam eu că prepelița cea mai bună e cea pusă la frigare pe jăratec, bărduită în foale de viță toamna, într-o felie subțire de slănină cînd e mai costelivă. Dar aceia, musai să fie împușcată chiar atunci, caldă, au bout du canon, cum zice francezul. După o zi-două însă, trebule să recurgi la alte preparații. La tigae, cu puțin unt, piper boabe, pătrunjel și vin alb, în 25 de minute ai o mîncare care nu se mai află, cum ar zice nenea Nae. Dar iar mă-ntorc și zic că nici pilaf, nici pe felii subțiri de varză și roșii, înăbușite și fierte-n vin (tot alb), nu e rele, cum ar zice același. Nehotărît, iau receptorul și fac numărul lui Costache (2.28.90): „Costache", zic, „mulțumesc pentru prepelițe, dar spune-mi, rogu-te, tu cum le-ai mîncat?" „La cuptor, în vinete. Fă-le și tu așa, că-s grozave" „Ușor de zis, dar cum procedezi?"

Și, iată ce mi-a spus Costache: „Alegi vinete tinere (și frumoase!). Le cureți ca pentru iman-bataldi (cu dungi, ca pantalonii de jachetă). Le tai rotund la cozi. C-o linguriță scoți atîta miez cît să intre o prepeliță. Miezul scos îl pui deoparte pe-o farfurie. Pui în vînătă o linguriță de unt și introduci păsărica. Se înțelege că în prealabil ai cinătuit-o și-ai jumulit-o bine. Nu care cumva s-o speli. Pufui rămas îl pîrlești la flacără. Pentru șase prepelițe faci un strat din vreo 15 ardei grași tăiați subțire și cam 1½ kg. roșii tocate mărunt. Amesteci cu miezul vinetelor curățate. Sărezi, adaugi boabe de piper și bagi la cuptor, la foc moicom, pe unt. Cînd sînt aproape gata (o oră, o oră și ceva), stropești c-un pahar de vin alb fierbinte sau cognac. Cînd s-au copt vinetele și furculița intră-n pasăre ca-n pomadă, servește! După ele, se cere băut un pahar de vin roș matur (dacă ai Segarcea, bine, dacă nu, bea ce ai!)".

Așa am făcut și foarte mi-a plăcut (Segarcea n-am avut).

Și pe această cale, îți mulțumesc din nou Costache și pentru vînat și pentru rețetă și pentru acest neașteptat subiect de cronică.

Al matale,
PĂSTOREL

P. S. Acestei rețete i-aș fi putut adăuga altele, dar direcția ziarului refuzînd să mi-l pue în întregime la dispoziție pentru sărbătorirea acestui important eveniment gastronomico-cinegetic, cititorul trebuie să se mulțumească deocamdată cu aceasta.

***) Ținînd seama de conținutul cinegetic al acestei cronici gastronomice, redacția s-a văzut silită s-o mute din „Pagina femeii", cu care a socotit că are mai puține contingențe.**

Febra plasticului pune stăpînire pe omenire

(Urmare din pag. 1-a)

nice sau semi-organice, cu molecule uriașe, chiar gigantice, de cîteva mii de ori mai mari decît moleculele apei.

Peste 1,2 kg. plastice de fiecare locuitor al globului

Da. Cam atîta revine consumul pe cap de locuitor după ultimele calcule făcute pornind de la actuala producție mondială de mase plastice. Interesant este că tot atît de mare este acum și producția de cupru, zinc sau aluminiu.

Este însă vorba de o dezvoltare cerută de necesitățile economiei mondiale și nici decum de o „modă" a plasticului. Odată cu dezvoltarea diverselor ramuri industriale a apărut nevoia unor materiale noi, cu proprietăți superioare celor folosite în mod obișnuit și fabricate totuși limitat.

Dar care sînt aceste proprietăți uimitoare ale maselor plastice? Aici trebuie să vorbim de durabilitate, de transparență, de rezistență la acțiunea substanțelor chimice corosive, a apei de mare și a solului, a agenților atmosferici, de greutatea specifică redusă, de faptul că se prelucrează ușor, că au proprietăți electroizolante etc.

Despre utilizările maselor plastice poate nu ar mai fi nevoie să vorbim Cîteva noutăți se cer totuși spuse. Cititorii își amintesc poate că la expozițiile internaționale din toamna anului trecut au fost expuse primele automobile cu caroserie din materiale plastice destinate pentru fabricația de serie. Unul dintre cele mai interesante modele de mașini de tip ușor cu caroseria din masă plastică, este limuzina de patru locuri „Jackson 541" care cîntărește numai 1.170 kg. și consumă doar 4,5 litri benzină la 100 km, avînd o viteză de 160 km. pe oră.

Din U.R.S.S. ne-a parvenit vestea despre noi materii plastice care au fost puse de curînd la punct. Una dintre ele, care este de două ori mai ușoară decît aluminiul și mai rezistentă decît oțelul și care își păstrează proprietățile la o temperatură de 300 grade, poate fi folosită tot atît de bine sub forma unei țesături ca și sub aceea de cărămidă.

Vinilin, vinidur, aminoplast...

La începutul anului acesta, cînd am vizitat în Capitală o expoziție cu produse din mase plastice am crezut că este vorba de un import masiv. M-am înșelat însă. Toate erau făcute în țară. Și cele 125 sortimente din aminoplast și produsele tehnico-sanitare din bachelită, precum și toate celelalte făcute din vinilin, vinidur, relon sau lucolen.

Chimiștii țării noastre — cărora li se datoresc aceste produse — au știut să țină pasul cu tehnica mondială. În țara în care acum 12-13 ani nici nu exista urmă de industrie de mase plastice se vorbește astăzi de o producție de mii și mii de tone. Țițeiul, gazul metan, cărbunele, sarea, stuful primesc acum utilizări noi, nemaicunoscute pe meleagurile noastre, devenind surse de materii prime pentru nenumărate sortimente de mase plastice.

Coșulețele de pîine, untierele, serviciile de ceai sau cafea din aminoplast nu mai miră pe nimeni. Nici copiii nu se mai lasă impresionați de jucăriile din mase plastice. Și sacoșa din corzi de relon ce cîntărește doar șase grame și încape într-o cutie de chibrituri a devenit lucrul cel mai obișnuit în mîna gospodinelor noastre. Ce să mai vorbim de pescarii care și-au schimbat ața de bumbac de la undițe cu cea de masă plastică! Nenumărate sînt și utilizările industriale. Plasticul este „la modă" deci și în țara noastră. Numai anul acesta producția de mase plastice va înregistra o creștere de aproape șapte ori față de 1955.

Vom construi cu mase plastice?

Se pare că da. Tradiționalele materiale de construcție, grele și nu totdeauna ușor de fabricat, încep să fie înlocuite cu mase plastice.

Anul trecut la Paris la Salonul de artă menajeră a fost expusă și prima casă în întregime din mase plastice. Este vorba de o locuință individuală cu o suprafață locuibilă de 90 m², formată din 3 camere, un hol un coridor și un bloc sanitar. Totul nu cîntărește însă decît 7,5 tone și poate fi lesne încărcat într-un singur autocamion!

Dacă și în acest domeniu atît de dificil, oamenii de specialitate apreciază casa în întregime din mase plastice ca pe o locuință a viitorului, este sigur că avalanșei plasticului nu-i va mai putea rezista nimeni și nimic.

Tudor GHEORGHIU

TELEVIZOR Micul — UNELE PRECIZĂRI

La prefața pe care-am scris-o în numărul trecut, am primit de la cîteva cititori obiecții. Am observat — nu știu nici eu de ce — că obiecțiile și observațiile provoacă întotdeauna o vie plăcere; există oameni care simt în fiecare zi nevoia să li se facă o obiecție. Am o cunoștință, o fată foarte sîrguincioasă, căreia obiecțiile i-au intrat în sînge. Dacă într-o zi o apucă ora 11 dimineața fără să fi primit măcar o singură obiecție, se simte îndispusă, parcă îi lipsește ceva, o încearcă un junghi la splină, și i se face parcă un gol în piept; fără să primească obiecții, nici nu mai poate să meargă la creșă să-și alăpteze copilul, începe să colinde tot felul de birouri, întrebînd: „n-aveți cumva vreo obiecție pentru mine?" pe tonul stins folosit de Columb în a 32-a zi a călătoriei, cînd, zdrențuit și flămînd, îi întreba pe toți matelotii dacă n-au zărit cumva vreo bucățică de pămînt.

Obiecția citorva cititori a fost următoarea: d-ta ai vorbit despre spertari, fără să precizezi că doar unii oameni iau spert, ai vorbit despre soacre prea în general fără să precizezi că doar unele sînt cicălitoare. O observație asemănătoare a fost făcută și unui bun prieten al meu, fie-i țărîna ușoară, căci a murit de pe urma acestei obiecții juste.

Era un actor tînăr, de mare talent, specialist în imitații comice. Debutul lui a fost un uriaș triumf. unui spectator de-atîta rîs, i s-a deplasat maxilarul Nu mai putea să închidă gura: a trebuit să vie un medic și să-i tragă un pumn formidabil ca să-i redreseze falca stîngă. Ca-n biblie, omul a întors și celălalt obraz, a mai încasat una zdravănă și-abia atunci și-a revenit pe deplin, putînd să spună „doctore vă mulțumesc din suflet ați fost foarte amabil"

Mi-am revăzut prietenul după cîțiva ani Nu știu ce se întîmplase cu el dar era bolnav de explicații. Vroia să explice și să precizeze totul. Talentul și-l păstrase era un om grozav de bine hrănit, gras, înfloritor, cu obraji roșii, și imita nu știu care scenă din „Traviata", cînd își dă sufletul în calitate de Dama cu camelii. Era de ajuns să cînte — pe o voce de bas — că i se stingea răsuflarea suavă, era de ajuns să-și înalțe spre cer obrazul lui rubicond și să plîngă, tușind, că nu-și mai revede iubitul, — și lumea s-ar fi prăpădit de rîs. Nenorocirea lui erau însă explicațiile.

Poate i se părea că din fundul sălii îl pîndește un doctor în filozofie care-i face obiecții, sau poate în propriul său corp voluminos se zbăteau un teoretician și un jurist. În orice caz, înainte de fiecare număr ținea să explice spectatorilor care e cauza pentru care vor rîde:

— Vă rog să nu credeți — se dezvinovățea el — că-mi bat cumva joc de scrierile strălucitului scriitor francez Dumas junior, sau de muzica marelui clasic italian Verdi Giuseppe. În imitația mea nu vreau să satirizez nici femeile nefericite în genul Damei cu camelii, nici talentatele interprete de la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., nici faptul că există persoane care mor de T.B.C. Eu satirizez doar felul cum unii interpreți în unele manifestări, cu totul periferice, tocmai că scoboară problema artei înalte a lui Dumas Alexandru, a lui Verdi Giuseppe, a Damei cu camelii, scoboară problema decesului în urma unei boli de piept, și a strălucitei noastre echipe de interpreți emeriți.

Dacă bietul om — fie-i țărîna ușoară! — vroia să imite giugiulelile unor îndrăgostiți, preciza dinainte că ținta satirei sale nu este iubirea bazată pe egalitatea între un sex și altul și conformă cu codul familiei, ci doar unele exagerări, dacă-și bătea joc de gangsteri, la început avertiza că nu se referă la poporul american în întregime, ci doar la unele cercuri, dacă făcea ca locomotiva întîi își declara admirația pentru personalul căilor ferate, și dacă lătra, se simțea obligat să anunțe că el n-are nimic împotriva acestui credincios slujitor al omului, care e cinele, ci se referă doar la unii cîini, care lătră la unele ore nepotrivite și cu intonații nejuste — și îi imită doar în scopuri educative, ca să-i învețe să lătre la timpul potrivit.

Nu știu de ce naiba i se părea mereu că e urmărit de protestele cîinilor, ale societăților pentru protecția animalelor, ale locomotivelor, diplomaților americani, îndrăgostiților, etc. etc. În ciuda bazei moral-juridice și legal-filozofice pe care o dădea imitațiilor sale, nimeni nu mai avea chef să rîdă, și omul, de inimă rea, se stingea mai în viteză decît Violeta.

— Doctore — spunea el — mă dor unele coaste din stînga, dar ca să nu vorbesc prea în general, ci concret, unele bătăi cu soț ale inimii mele nu mi se par suficient de ritmice, pe cînd cele fără soț constituie un exemplu pozitiv.

Pe patul de boală (i se recomandaseră fructe proaspete), nu-i spunea nevestei „dă-mi cireșile", ca nu cumva să se înțeleagă că el vrea să mănînce toate trei kilogramele, fără să lase nimic pentru restul familiei, ca și pentru seara! De aceea, spunea:

— Dă-mi, te rog, unele cireși.

La împărtășanie, auzind rugăciunea pentru iertarea păcatelor, bietul artist imitator, în stare de inconștiență, s-a ridicat în capul oaselor, începînd să cînte pe nas. Era o imitație grozavă, iar părintele, un om inteligent, n-a mai putut să se stăpînească și a izbucnit în rîs. Atunci, în ochii muribundului a revenit lumina conștiinței:

— Părinte, vreau să vă explic... În lupta pentru pace, îmi dau seama că... dar, cînd am fomfăit, eu n-am vrut să imit decît pe unii, care...

...și, cu aceste cuvinte neclare, fără să-și mai termine fraza, s-a stins. Din cauză că nu apucase să-și desfășoare explicația, a fost cel mai reușit număr al lui.

N-aș vrea ca din această istorioară tristă să înțelegeți că mă pronunț în general împotriva tuturor cazurilor cînd se folosesc cuvintele unii sau unele; sau că sînt împotriva oricăror explicații. Dimpotrivă: consider, de pildă, că explicațiile mele sînt întotdeauna foarte necesare.

Dați-mi deci voie să vă explic: cînd am vorbit de folosirea cuvîntului unele, nu m-am referit la toate cazurile. Doar la unele.

Sergiu FĂRCĂȘAN

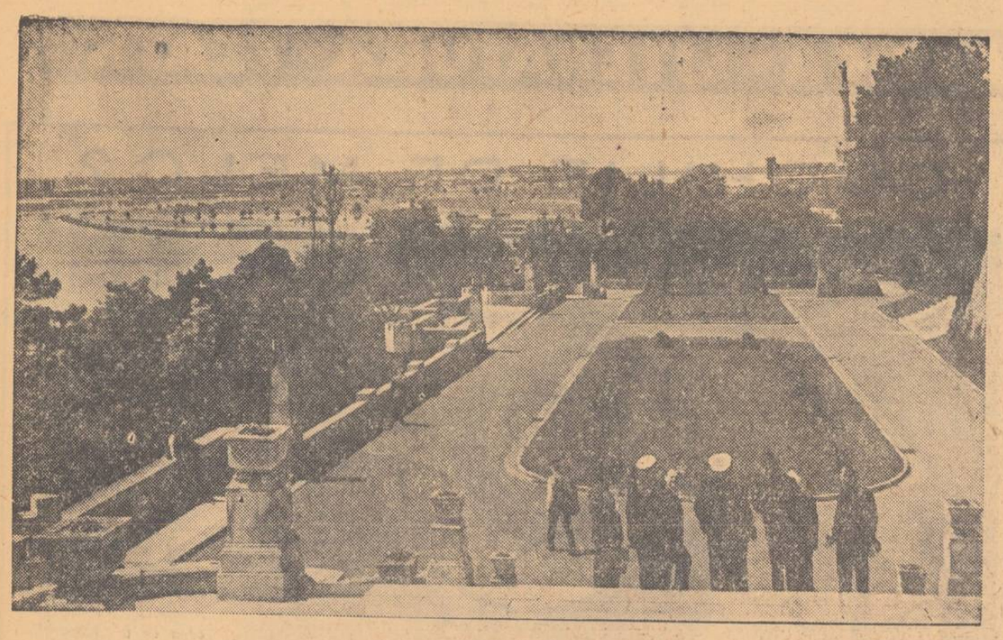

La 20 octombrie se împlinesc 13 ani de cînd unităţile iugoslave şi trupele sovietice au dat o lovitură zdrobitoare fasciştilor germani, eliberînd Belgradul.
IN CLIŞEU: Unul din marile parcuri ale Belgradului.

SOARE NOU

După ce „Luna sovietică" goneşte de cincisprezece zile în jurul pămîntului, ne apare posibilitatea într-un viitor apropiat a lansării în spaţiul cosmic a unui soare artificial. Ideea lansării helio-satelitului este legată de proiectele savanţilor sovietici menite să determine schimbări esenţiale în clima regiunilor polare. În prezent, se studiază intens reacţiile ce au loc şi se produc fără întrerupere în soare, care eliberînd hidrogenul din heliu dau naştere unei uriaşe cantităţi de energie, în scopul de a fi reprodus în helio-satelit. Helio-satelitul proiectat ar urma să conlucreze cu soarele şi să „completeze" rolul acestuia, străbătînd o altă traiectorie, şi luminînd şi încălzind ca atare regiunile polare aflate la cele două extremităţi ale calotei. Desigur helio-satelitul nu va putea avea energie decît pentru o anumită perioadă. Savanţii vor putea calcula durata energiei respective şi la epuizare să lanseze un nou „soare" menit să ia locul celui „stins". Realizarea acestui plan după calculele savanţilor ar determina schimbări radicale în clima regiunilor polare.

Stradela
Sampsonievski 92/1

Locomotiva nr. 293, descoperită nu de mult în depoul Eyvinka din Finlanda, a părăsit cimitirul vechiturilor şi a intrat în dreptunile sale de piesă de muzeu rarisimă. Pe această locomotivă, în iulie 1917, Lenin, deghizat în fochist, a scăpat de urmărirea copoilor guvernului provizoriu, trecînd ilegal în Finlanda. Cu ajutorul mecanicului acestei locomotive G. E. Ialava, Lenin a făcut şi drumul de întoarcere la Petrograd, la 20 octombrie 1917, pentru a prelua conducerea pregătirii marii revoluţii proletare, a cărei izbucnire devenise iminentă.

Intors la Petrograd, într-o vineri, pe la orele 4—5 după amiază, de la gara Lanskaia, Lenin se îndreptă direct spre casa din stradela Bolşoi Sampsonievski nr. 92/1. Cînd Lenin sună la apartamentul 42, probabil locomotiva mai pufăia în gară. Dar nimeni n-o mai lua în seamă. Ea îşi îndeplinise misiunea. A adus pe conducătorul proletariatului acolo unde era cea mai mare nevoie de mintea sa clarvăzătoare, unde se afla deja sub presiune, gata de pornire, cea mai mare „locomotivă a istoriei".

M. F. Fotanova, ultima gazdă conspirativă a lui V. I. Lenin, relatează în amintirile sale că locuinţa era compusă din trei camere, una din ele cu balcon. La început, Lenin nu ieşea din casă nici să se plimbe şi n-a acceptat nici măcar propunerea de a ieşi pe balcon. Ca deobicei, Lenin citea absolut toate ziarele care apăreau în acea vreme la Petrograd. Lucra intens, foarte preocupat de desfăşurarea evenimentelor. Aici a elaborat „Sfaturile unuia care nu e de faţă". „Scrisoare către tovarăşii", „O nouă înşelare a ţăranilor de către socialiştii revoluţionari" şi alte lucrări ale sale, care au constituit îndrumări de însemnătate capitală pentru pregătirea şi înfăptuirea revoluţiei. Din relatările privitoare la zilele petrecute de Lenin în casa Fotanovei atrage atenţia cu deosebire următorul amănunt. După zile în şir, Lenin a studiat intens chiar şi în timpul nopţii, numerele apărute ale ziarului „Izvestia Sovetului de deputaţi ai ţăranilor din Rusia" şi s-a oprit cu multă atenţie asupra numărului 88 din 19 august 1917. Aci a găsit un mandat dat delegaţilor pentru Congresul Sovietelor de deputaţi ai ţăranilor ce se pregătea.

— Nu-i glumă, — spuse Lenin gazdei sale — mandatul este semnat de 242 deputaţi din ţară. Îl vom pune la baza legii agrare.

Ca de fiecare dată, Lenin se inspira din cele mai vii năzuinţe ale maselor, elabora linia proletară a partidului urmărind realizarea acestor năzuinţi. Numărul de ziar în care multe pasaje erau subliniate cu creion albastru, a stat pe masa de lucru, în faţa lui Lenin, în timpul celui de-al doilea Congres general al sovietelor de deputaţi ai ţăranilor, care a avut loc la Smolnîi, cîteva zile după victoria istorică a marii revoluţii proletare.

Din păcate micul apartament de lîngă gara Lanskaia n-a putut fi transportat la muzeu alături de locomotiva 293. El este o relicvă aparte, spre care te trimite ghidul după ce şi-a terminat explicaţiile despre istorica locomotivă şi „fochistul" ei.

Al. POPESCU

O VIZITĂ ŞI UN ARTICOL

Ziarele britanice „Sunday Express" şi „The People" anunţă că revista americană „Saturday Evening Post" pregăteşte publicarea unui articol în care regina Angliei este criticată într-un mod extrem de violent. Acest articol care va apare în timpul vizitei regale în Statele Unite, a fost scris de un englez Malcolm Muggoridge. Acesta din urmă, care este un comentator cunoscut al televiziunii britanice, declară că aristocraţii britanici găsesc că regina este „banală, demodată şi lipsită de şic".

Amintind argumentele recent expuse de lordul Altringham în „National and Englisch Rewiew", Malcolm Muggoridge este de părere că „fără îndoială este ceva adevărat în toate acestea". El nu se mărgineşte numai să critice pe suverana Angliei, ci îl atacă şi pe prinţul Philip, ale cărui „glume" — scrie el, sînt gălăgioase şi ai cărui prieteni sînt mai cunoscuţi pentru gustul lor pentru plăceri decît pentru nivelul înalt al conversaţiei lor". Muggoridge nu este mai blînd nici faţă de copiii regali care, spune el, înainte chiar de a fi învăţat să meargă „au dobîndit gestul caracteristic al regalităţii, o mică mişcare a mîinii care răspunde aclamaţiilor mulţimii".

Totuşi comentatorul, care-şi intitulează articolul „Anglia are oare într-adevăr nevoie de o regină?" consacră esenţialul criticilor sale însuşi principiului monarhiei. El este de părere că „monarhia este un spectacol montat pentru masele isterice care se lasă legănate de iluzii, şi că ea generează snobismul". Pentru autorul articolului, regina este redusă la rolul de simplă figurantă „trăind într-un fel de ţară a nimănui în care un oarecare automatism al gestului, al mişcării şi al ceremonialului reprezintă însăşi substanţa vieţii unui monarh popular. Regina, scrie el în continuare, se găseşte în vîrful piramidei şi ea este la origina snobismului. Dacă, ca şi mine, s-ar considera că un astfel de sistem social este de azi înainte perimat, va trebui să admitem că monarhia este indezirabilă".

Imineţa apariţiei unui articol despre familia regală britanică în revista americană „Saturday Evening Post" a provocat indignare duminică într-o parte a presei britanice. Ziarul „Sunday Express" califică articolul ca fiind „un atac scandalos împotriva reginei" şi deplînge faptul că „un englez ia în derîdere familia regală".

Performanţă

Docentul dr. Stanley, din corpul profesoral al Universităţii londoneze este eroul unei călătorii foarte originale. Plecînd din Scoţia, mai exact din Newcastle, profesorul s-a îndreptat spre Londra, parcurgînd zilnic pe jos cîte 16 kilometri.

Deşi treaba asta s-a petrecut în Anglia nu e vorba nici de un pariu năzdrăvan, nici de o întreprindere excentrică. Dar nu e vorba nici de un obiectiv ştiinţific. De altfel, Stanley nu se ocupă cu medicina, ci cu matematica. E vorba, pur şi simplu de reclama unei firme de încălţăminte.

Profesorul a reuşit să obţină această misiune „prin concurs", dintr-un număr de 400 de candidaţi. La capătul sutelor de kilometri l-a aşteptat o recompensă de 100 lire sterline.

Dr. Stanley a reuşit să facă o excelentă reclamă pingelelor firmei care l-a angajat. Involuntar, el a făcut o reclamă foarte îndoielnică stării materiale a universitarilor britanici.

GOA
o pată de umbră pe harta Indiei

(Urmare din pag. 1-a)

In momentul de faţă purtătorii steagului „culturii" europene în Goa sînt cei peste 15.000 de militari ai forţelor expediţionare şi cei vreo 3.000 de poliţişti. Un sfert dintre ei nu ştiu carte, iar majoritatea sînt proscrişi, nu puţini pentru crime. Decăderea lor morală discreditează metropola, mai mult chiar decît măsurile colonialiste, în faţa băştinaşilor, care n-au cunoscut albi analfabeţi şi nu-şi închipuiau că mai există acum în era atomică.

In Goa, aproximativ fiecare al 40-lea om e ori militar ori poliţist. Nu e de mirare, astfel că închisorile pline pînă la refuz, tancurile, maşinile şi motocicletele conduse de indivizi în uniformă, dau coloritul specific peisajului.

E de înţeles aşa dar de ce goanezii se culcă odată cu apusul soarelui şi nu ies după căderea nopţii pe străzile întesate de patrule. Ei nu duc nici o viaţă socială şi nu vorbesc între ei decît după ce s-au asigurat că uşile şi geamurile sînt bine închise. Drumul deportării în Africa e fără de întoarcere..

Caricatura electorală

In propria lor ţară, goanezii sînt cetăţeni de rangul al doilea. Numai 25.000 din cei 650.000 au drept de vot în caricatura alegerilor pentru cei 11 membri eligibili ai aşa zisului Consiliu Legislativ compus din 23 membri. Goanezii nu pot ocupa, decît cu înfime excepţii, posturi în administraţia treburilor obşteşti. Şi pentru că nu sînt admişi nici în rîndurile armatei sînt obligaţi să plătească taxe militare deosebit de apăsătoare. Ei sînt condamnaţi la mizerie. Mulţi trăiesc exclusiv din ceea ce le trimit rudele lor care locuiesc în India.

Aidoma cu alte colonii, Goa e cu desăvîrşire lipsită de industrie prelucrătoare. Pînă şi cîrpele cu care băştinaşii îşi încing şoldurile în chip de îmbrăcăminte, vin de peste hotare. Ruptă de restul Indiei de care e legată organic şi din punct de vedere economic, Goa se veştejeşte ca o frunză desprinsă din pomul dătător de viaţă.

Un grup de satyagrahi, neînarmaţi, purtînd steaguri, se îndreaptă în mod paşnic spre Goa

Din vremea arcurilor şi săgeţilor...

Goa e pămînt indian. O spun şi goanezii sătui de mizerie, o spun şi pe care Franţa le-a retrocedat pînă la urmă Indiei, în toamna anului 1954. Dar portughezii se încăpăţînează. Ei invocă cele mai absurde argumente, ca de pildă unele tratate încheiate cu secole în urmă între portughezi şi britanici — stăpînii coloniali de mai tîrziu ai Indiei, — tratate atît de vechi încît cuprindeau şi clauze cu privire la schimbul de arcuri şi săgeţi între cele două state europene.

Vremea arcurilor şi săgeţilor a apus de mult. A sosit şi vremea dispariţiei colonialismului. Procesul consolidării independenţei Indiei nu poate fi desăvîrşit cîtă vreme stafia din văgăunile de pe malul oceanului mai tulbură nopţile senine ale Indiei.

A. STANCIU

SAN MARINO

(Urmare din pag. 1-a)

nan în treburile interne ale statului San Marino, guvernul popular încetează după 12 ani de guvernare rezistenţa sa inutilă. El face acest sacrificiu pentru binele suprem al patriei. Convins de justeţea acţiunilor întreprinse, convins de asemenea de faptul că reprezintă voinţa suverană a poporului, guvernul declară în faţa lumii întregi că s-a comis un act de gravă violenţă împotriva Republicii San Marino şi părăseşte puterea după ce a încercat în zadar să ajungă la un acord cu guvernul provizoriu. „Chemăm poporul să fie calm. Sîntem convinşi că ideile comunismului vor triumfa, că libertatea şi independenţa vor fi restabilite".

San Marino are 60,57 km pătraţi şi 14.000 de locuitori. Condus de un guvern popular, care în 12 ani de administraţie înţeleaptă a înlăturat şomajul, a construit fabrici, a instituit un sistem de asigurări sociale pentru toţi locuitorii, a adus apă şi lumină în toate casele, a mărit suprafaţa cultivabilă, a realizat reforma agrară, a dezvoltat turismul (1.350.000 de turişti în 1955), a construit case şi şcoli, San Marino lansează un apel către toţi oamenii cinstiţi din lume: Violenţa şi abuzul nu trebuie să triumfe.

Cînd am părăsit teritoriul micii re-

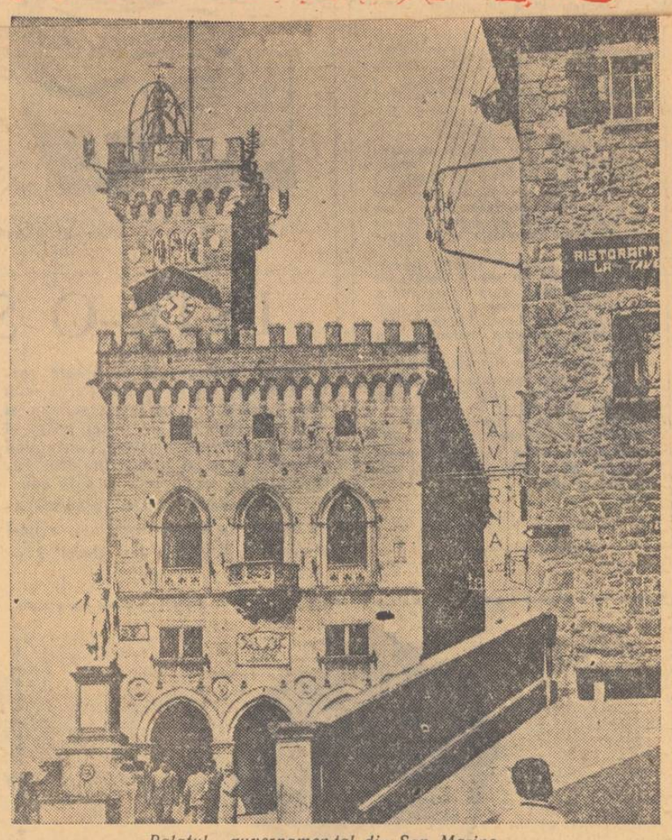

Palatul guvernamental din San Marino

publici, se lăsase noaptea. Întîmplarea a făcut să regăsesc pe un vechi prieten. Îl cunoscusem în 1937, pe pămîntul Franţei. Era Celli, fost căpitan în brigada internaţională. Trupul lui poartă şi azi urmele rănilor primite pentru a apăra libertatea glorioasei republici spaniole. Este şi acesta un simbol al legăturii care uneşte poporul din San Marino cu oamenii democraţi din lumea întreagă. Pe zidurile palatului guvernamental se află o inscripţie care sună astfel: „Steagul independenţei noastre nu va fi niciodată coborît".

Dante POLI

San Marino, octombrie 1957

CALENDAR — Acum 40 de ani

Cu patruzeci de ani în urmă, în Rusia, totul prevestea apropierea insurecţiei armate, care avea să fie înfăptuită la 7 Noiembrie. Masele erau pregătite pentru revoluţie şi aşteptau semnalul conducătorului lor încercat: Partidul bolşevic. Evenimentele care se precipitau cu mare intensitate dovedeau din plin acest fapt. Consemnăm în cele ce urmează cîteva din acestea din perioada 19—25 Octombrie 1917.

19 OCTOMBRIE ● Reprezentanţii Corpului VI de armată, întruniţi în Congres, cer convocarea imediată a celui de-al II-lea Congres al Sovietelor şi trecerea puterii în mîinile Sovietelor.
● La Kronstadt, deputaţii Sovietelor de deputaţi ai muncitorilor şi soldaţilor din gubernia Petrograd, întruniţi în conferinţă, adoptă o rezoluţie prin care declară că refuză orice sprijin guvernului lui Kerenski şi cer trecerea puterii în mîinile Sovietelor.

20 OCTOMBRIE ● Lenin se înapoiază ilegal din Finlanda la Petrograd şi se stabileşte în raionul Viborg, în locuinţa lui M. Fofanova.
● Lenin scrie „Scrisoarea către conferinţa oraşenească a organizaţiei din Petrograd. Spre a fi citită în şedinţă închisă", în care propune să se trimită delegaţi la Helsinki, Viborg, Kronstadt, Reval, Moscova, care să lămurească necesitatea declanşării grabnice a insurecţiei generale care să deschidă drumul spre pace, spre trecerea pămîntului în mîinile ţăranilor şi a puterii în mîinile Sovietelor.

21 OCTOMBRIE ● Lenin scrie articolul „Sfaturile unuia care nu e de faţă" şi „Scrisoare către tovarăşii bolşevici care participă la Congresul regional al Sovietelor din Regiunea de Nord" în care lămureşte faptul ca bolşevicii trebuie să ia puterea şi trasează un plan concret al insurecţiei.
●La Ufa are loc demonstraţia garnizoanei şi a muncitorilor sub lozinca „Toată puterea în mîinile Sovietelor!"

22 OCTOMBRIE ● Sovietul de deputaţi ai muncitorilor şi soldaţilor din Petrograd, la propunerea bolşevicilor hotărăşte formarea unui Comitet Militar Revoluţionar pentru apărarea Petrogradului.
● La o adunare la care participă cîteva mii de muncitori de la marea uzină Obuhov din Petrograd, se votează o rezoluţie prin care se cere doborîrea guvernului Kerenski şi crearea Puterii Sovietice.

23 OCTOMBRIE ● Are loc o şedinţă a Comitetului Central al partidului bolşevic la care participă şi V. I. Lenin, în cadrul şedinţei Lenin prezintă un raport despre momentul respectiv şi un proiect de rezoluţie cu privire la insurecţia armată, care este adoptată de Comitetul Central.
● La aceeaşi şedinţă se alege Biroul Politic în vederea conducerii politice a insurecţiei.

24 OCTOMBRIE ● La mitingul muncitorilor de la uzina Putilov se adoptă în unanimitate o rezoluţie prin care se cere înarmarea clasei muncitoare şi trecerea puterii în mîinile Sovietelor.

SAPTAMINA INTERNAŢIONALĂ

Desigur că puţini oameni mai cred în zodii deşi, de pildă, în Statele Unite astrologia e încă o meserie bănoasă. Totuşi presa internaţională dedică multe coloane unei zodii. Nu zîmbiţi, căci nu e vorba nici de zodia racului, nici a capricornului sau a altora cunoscute de milenii ci de un lucru foarte serios: zodia „sputnicului", a satelitului artificial lansat de U.R.S.S. Evenimentele internaţionale sînt puternic influenţate de „sputnic".

Credinţa populară susţine că fiecare om are steaua lui, „sputnicul" este însă al tuturor oamenilor de pe glob care doresc pacea şi fericirea. Demonstrînd superioritatea ştiinţei şi tehnicii sovietice, el întăreşte încrederea în forţele socialismului în ţările ce au păşit pe acest drum, dă speranţe popoarelor coloniale („era planetară este cîntecul de lebădă al colonialismului", a declarat postul de radio Cairo), oferă nădejdi popoarelor din toate ţările lumii că, în sfîrşit, Statele Unite vor înceta „politica de pe poziţii de forţă" şi vor binevoi să discute serios şi de la egal la egal cu Uniunea Sovietică, principalele probleme ale lumii. („Ani de zile U.R.S.S. a încercat să ducă tratative directe cu S.U.A.; astăzi satelitul sovietic face să crească speranţele unor astfel de tratative" — scrie ziarul italian „Avanti").

Zilele acestea, N. S. Hruşciov a repetat într-un interviu acordat unui ziarist american, propunerile Uniunii Sovietice pentru tratative cu S.U.A. pentru coexistenţa paşnică. Declaraţiile făcute de primul secretar al P.C.U.S. au stîrnit un puternic răsunet în opinia publică mondială. „Hruşciov — spune ziarul britanic „Manchester Guardian" — a făcut atrăgătoarea propunere de a se stabili un control internaţional asupra tuturor sateliţilor pămîntului şi al rachetelor teleghidate. Cuvintele sale, la fel ca şi racheta vor găsi ecou în întreaga lume". Iar ziarul egiptean „Al Ahbar" scrie: „Oferta sovietică, făcută într-un moment în care superioritatea sa în domeniul rachetelor este în afară de orice îndoială, este de o importanţă uriaşă, deoarece convinge întreaga lume de intenţiile paşnice ale Rusiei".

Intenţiile paşnice ale Uniunii Sovietice au fost demonstrate în această săptămînă şi prin scrisorile adresate de P.C.U.S. unor partide socialiste din Europa occidentală în care se propune conlucrarea în vederea înlăturării primejdiei unui război în Orientul Mijlociu. Propunerile sovietice sînt cît se poate de limpezi: condamnarea folosirii forţei ca mijloc de rezolvare a problemelor nereglementate din a-

ceastă regiune, renunţarea la amestecul în treburile interne ale ţărilor arabe, încetarea reciprocă a livrărilor de arme către aceste ţări.

In acelaşi timp se observă o strîngere a legăturilor între ţările arabe. Ca o expresie a acestei solidarităţi trebuie considerată şi sosirea unor unităţi militare egiptene în Siria. Ele sînt menite — după cum scrie presa arabă — a zădărnici planurile imperialiste de subjugare a Siriei. Interesant e faptul că preşedintele Libanului (ţară ce a aderat la doctrina Eisenhower) a declarat că, în cazul unui eventual conflict, Libanul va fi alături de Siria.

Un alt fapt important întîmplat în această săptămînă menit să contribuie la dezvoltarea colaborării şi prieteniei între ţări este stabilirea de relaţii diplomatice între R. P. F. Iugoslavia şi R. D. Germană. Această hotărîre a guvernului iugoslav vine după ce de mult Iugoslavia a recunoscut de facto R. D. Germană.

R. D. Germană are astăzi relaţii diplomatice cu 11 state şi relaţii comerciale şi culturale cu aproape 100 de ţări şi dovedeşte falimentul încercărilor cercurilor occidentale de a ocoli realitatea, de a ignora R. D. Germană.

De opt ani de zile pe teritoriul Germaniei (din vina puterilor occidentale) există două state. Guvernul Germaniei de vest si alte guverne închid ochii asupra acestui adevăr. Iată de ce postul de radio din Berlinul occidental a fost nevoit să recunoască imediat după gestul Iugoslaviei că acesta „ne reaminteşte că existenţa celor două state germane este o realitate".

Numai pornind de la această realitate se poate găsi o soluţie pentru unificarea Germaniei. Apropierea între cele două state — aceasta-i calea spre unificarea Germaniei.

A nu voi să recunoşti o realitate este dăunător şi chiar ridicol. Doriţi un exemplu concret? Iată-l: In timp ce satelitul sovietic trece de şapte ori în 24 de ore pe deasupra teritoriului american, dl. Allen Hynek — „savant" din S.U.A. — continuă încă să pălăvrăgească despre faptul că „S.U.A. au depăşit cu mult Rusia în ce priveşte satelitul artificial!"

Din păcate în occident există încă destule persoane care preferă să fie ridicole decît să recunoască o realitate.

Gh. IOSUB

Pag. 3-a

Prin avioanele TAROM legături cu lumea întreagă

TAROM
Transporturile Aeriene Române

5 MINUTE cu FRANCISC MUNTEANU

Pe Francisc Munteanu l-am găsit lucrînd la romanul „Născut în Europa" — a opta carte scrisă în anii din urmă. Scopul vizitei mele matinale i-a fost comunicat scriitorului, fără apeluri la elocință, tacit, prin desfășurarea numărului proaspăt din „Magazin" și apăsarea degetului arătător pe coltul „5 minute cu...".

— Am înțeles, îmi dați prilejul să vorbesc despre mine cititorilor revistei „Magazin". Cu ce să încep?

— Începeți cu „începutul" — primele încercări literare.

— Primele digitații literare au fost impulsionate de o împrejurare hazlie. In orașul în care mi-am petrecut copilăria fusese inaugurat un somptuos atelier de croitorie. Cum însă clienții nu prea dădeau buzna, patronul s-a gîndit să-i facă publicitate. Cum anume? O să vezi îndată. Folosind serviciile unui om de treabă de profesie frizer și bard al cartierului. Am asistat pentru întîia dată la actul zămislirii „creației literare". Invitat la croitorie, și așezat la loc de cinste în mijlocul atelierului, frizerul Samson a făcut să iasă din creionul său chimic inspirat, aceste stihuri:

„N-ai nevoie nici de lemne și nici de cărbune
Căci hainele făcute de X sînt calde și bune"

Nu știu ce m-a emoționat mai mult: veneratia de care se bucura poetul-frizer, faptul că textul a fost tipărit și difuzat prin tot orașul sau cadența stranie pentru mine a acestor fraze; m-am pomenit recitindu-le în gura mare și chiar susținînd în fața mamei că ele îmi aparțin. Curînd s-a aflat însă adevărul. Mama mi-a dat două palme iar în mine ambiția și obida pentru pedeapsa primită a dat naștere dorinței de a scrie versuri.

— Ați început așa dar ca poet...

— Nu știu cu ce am început. Prin 1938—39 am participat la un concurs literar organizat de Editura Cugetarea, obținînd premiul I, pentru schița „Prima zi de primăvară".

— Ați mai publicat ceva în anii aceia?

— Nu, nimic. N-am mai scris decît pentru mine, deoarece ca răspuns la niște versuri și la un articolaș împotriva poeziei suprarealiste, am primit din partea unei reviste bucureștene invitația de a mă „întoarce în zoologie, în rîndul acelor rumegătoare de treabă care nu fac versuri și nici eseuri critice".

— Ați întrerupt prin urmare orice corespondență cu revistele de literatură.

— Întocmai. In schimb am colindat prin partea asta a Europei și am schimbat nenumărate meserii: contrabandist de tutun din insula Ada-Kaleh, ucenic de zugrav-iconar, lăcătuș la Reșița, lucrător la fabrica de ciocolată „Suchard", pictor de firme, marinar... Am fost în Ungaria, apoi în Austria într-un lagăr de unde am evadat...

— Dar după 1944?

— După eliberare am lucrat ca țesător, ca activist de partid, ca redactor de literatură, ca ziarist.

— Ca ziarist?

— Da, ca ziarist. Ultima dată, la revista „Flacăra", redactor al rubricii „Modă... șah, filatelie, cuvinte încrucișate".

— Aveți cumva convingerea că în creația dvs recentă s-a produs o schimbare, că treceți printr-un moment esențial pentru ceea ce va urma?

— Intuiesc numai această schimbare cum o numești dumneata. Nu știu dacă „Născut în Europa" încheie sau deschide o nouă etapă. Cred mai degrabă că deschide..."

Boris BUZILA

VITRINA CU CĂRȚI

DIMITRIE ANGHEL:

„Poezii"

(E.S.P.L.A.)

D. Anghel e în ciuda aparențelor un „caleidoscop" pasionat: fire arzătoare, vulcanică, chinuită de întrebări neliniștitoare, dăruindu-se cu voluptate ideii, însetat de armonie, atras de vis și luciditate deopotrivă. In atingere însă cu realitatea aspră, meschină, plină de vicii și putreziciune a societății burgheze, poetul preferă refugiul în afara ei, într-o lume de vis, unde frumusețea și nobilele sentimente izgonite își recîștigă castitatea.

Fanteziile sale: **Moartea narcisului, Cum cîntă marea, Darul valurilor, Paharul fermecat, Alesul,** deși nu se proiectează într-un spațiu sufletesc mai adînc, încîntă și azi prin melodia lor, prin nuanța și prospețimea imaginilor.

V. NICOLESCU

BOILEAU:

„Arta poetică"

(E.S.P.L.A.)

Apărută prima oară în românește, în 1875 la Iași, în tălmăcirea lui A. Naum, noua ediție a „Artei poetice" tradusă de Ionel Marinescu — prilejuiește cititorului cunoașterea unui valoros și așteptat document al literaturii franceze clasice.

Cartea de îndrumări poetice a lui Boileau, scrisă la sfîrșitul secolului al XVII-lea, a însemnat o lovitură puternică dată literaturii dogmatice de salon — condusă după renumitele „Reguli" și reprezentată prin platitudini de felul lucrării „La Pucelle" de Chapelein.

Reprezentant al literaturii tinerei burghezii, a așa zisei „literaturi a străzilor", în opoziție cu literatura saloanelor, Boileau, admirator al „Provincialilor" lui Pascal, își va expune ideile progresiste și în a sa „Artă poetică" contribuind astfel la formarea principiilor clasicismului francez.

Ceea ce rămîne permanent valabil în „Arta poetică" a lui Boileau este concepția sa fundamentală despre artă, ca izvor de cunoaștere a realității înconjurătoare. Fiind scrisă în versuri „Arta poetică" are și o importantă valoare artistică.

Traducerea lui Ionel Marinescu ajută cititorul să cunoască una din cele mai valoroase lucrări ale literaturii clasice franceze.

Victor MAȘEK

FEDOR GLADKOV:

„Anul crîncen"

(Ed. Tineretului)

Romanul autobiografic este un gen destul de des întîlnit în literatura universală și la prima vedere s-ar putea crede că „Anul crîncen" al lui Fedor Gladkov, face parte dintre acestea. Dar nu, cartea recent apărută în românește a marelui scriitor sovietic nu este un roman ci mai curînd un basorelief al satului rus de dinainte de revoluție în care elementul autobiografic este doar firul care leagă între ele diversele fragmente de viață.

Un sat oarecare, fără nume, în care trăiesc laolaltă „rascolnici" și „mireni", și pe care holera, foametea și mizeria îi seceră fără alegere, pe care birurile și ignoranța îi apasă egal, un sat în care se destramă vechea obște și decăderea bătrînului și conservatorului bunic al lui Fedia pare să fie simbolul nu numai al acestei destrămări, dar și al destrămării întunericului care domnea de veacuri deasupra oamenilor.

Gladkov creează caractere, învie oameni, se pricepe să emoționeze pînă la lacrimi. Mătușa Parușa sau Nil Nilici, narodnicul, popa Ivan sau Ivanca Kuzear sînt fiecare în parte eroi care pot constitui punctul de plecare pentru un roman. Și dacă ar exista în carte numai Parușa sau numai Kuzear și ea tot ar merinant știe Gladkov să descrie oamenii și întîmplările, un asemenea suflu de viață autentică se imprimă ca o pecete pe cărțile sale.

Dana MUȘAT

COCHILIE DE MELC?

Nu sînteți de acord că o plimbare de-a lungul spiralelor acestei uriașe cochilii de melc este îndeajuns de interesantă? O și vedeți pe tînăra chinezoaică lunecînd pe culoarele de sidef, mereu mai sus către vîrful căsuței melcului, ca într-un nou și nebănuit labirint, din care lipsește doar firul Ariadnei. Numai că... ceea ce a fotografiat Kin-Ping-fong din Republica Populară Chineză, ceea ce vedeți în fotografia de față și ceea ce puteți vedea vizitînd Salonul Internațional de Fotografie, nu este niciodecum interiorul căsuței unui melc uriaș ci doar „Interiorul unui turn de parașutiști". Iar o plimbare pe scara în spirală nu este desigur mai puțin interesantă decît aceea pe care eventual ați fi vrut s-o faceți în căsuța melcului.

Coltul discofilului

DIN LITERATURA PENTRU PIAN

Compozitor, pianist, dirijor, Prokofiev a fost una din cele mai complexe și multilaterale personalități muzicale contemporane. Dintre cele cinci concerte de pian ale sale, al 3-lea, în do major, este cel mai reprezentativ și a intrat în repertoriul multor pianiști, devenind o piesă clasică a muzicii moderne.

„Electrecord" a înregistrat acest concert în interpretarea pianistei Silvia Șerbescu, acompaniată de dirijorul pasionat pe toți iubitorii de muzică, prin înalta sa calitate interpretativă.

Intr-adevăr Silvia Șerbescu se identifică cu muzica lui Prokofiev; concertul îi permite să pună în evidență calitățile sale pianistice esențiale: inteligență sclipitoare, nerv, ritm percutant. In dialogul dramatic al pianului cu orchestra, Anosov menține cu desăvîrșire echilibrul.

Din păcate, înregistrarea păcătuiește din punct de vedere tehnic, nereușind să redea pe deplin timbrele și minunata sonoritate a orchestrei sovietice.

Din acest punct de vedere, discofilii foarte exigenți vor fi satisfăcuți de înregistrarea clară și îngrijită a Variațiunilor simfonice pentru pian și orchestră de Cesar Frank, în interpretarea orchestrei simfonice din Praga dirijată de Vaclav Smetacek și a pianistei Eva Bernathova.

Din literatura pianistică mai semnalăm cititorilor „Capriciu" și „La plecarea unui prieten" de J. S. Bach, la pian Gheorghe Halmoș, „Tendres plaintes" și „Tambourin" de J. Ph. Rameau cu Halina Czerny-Stefanska, gravate pe un disc microril 33, 1/8 de format mic.

S. H.

Scenă de repetiție la Tragedia optimistă: Mircea Albulescu (Alexei, marinar clasa I-a din Flota Baltică), Irina Răchițeanu (femeia-comisar), C. Ramadan (marinarul răgușit). Văzuți de DRAG

INTR-O SALĂ DEOCAMDATĂ FĂRĂ PUBLIC...

Ciudată senzație îți dă o sală goală și întunecată de teatru. Parcă te-ai afla deodată în cuprinsul solemn al unei catedrale gotice, rece, tristă și plină de neștiute mistere, așteptînd semnalul grav al orgăi. In locul acesteia însă, se revarsă în sală sunetele ba vesele, ba triste, încărcate de nu știu ce nostalgie depărtată, a unei armonici. „Armonica lui Alexei"? — mă întreb și în minte îmi răsună definiția atît de laconică dată acestui instrument de marinarul clasa I-a din Flota Mării Baltice: „Îi zice acordeon sau armonică. Instrument popular. Sculă dumnezeiască. Stirnește voie bună".

Dar nu, Alexei (Mircea Albulescu) e încă în sală. Din culise se aude numai armonica lui — aceeași poate pe care tînărul actor a mînuit-o cu doi ani în urmă, cînd încă student al Institutului a repurtat primul său succes în rolul aceluiași marinar al Flotei Mării Baltice.

Pe scenă, femeia-comisar (Irina Răchițeanu) încearcă să-l convingă pe Vainonen, de necesitatea de a acționa, de a salva din mîna anarhiștilor primul regiment naval. E liniște — cuvintele răsună răspicat și cald — și deodată, nu mai am senzația că mă aflu într-o catedrală solemnă și puțin tristă — ci la teatru, într-un teatru adevărat. Și poate pentru că textul lui Vsevolod Vișnevski e atît de frumos, poate pentru că această femeie-comisar care e acum Irina Răchițeanu îl rostește atît de cald, poate pentru că e atît de umană, nu mai observ scheletele sărace ale viitoarelor decoruri, hainele de stradă ale actorilor, întreruperile lui Mihail Jora, regizorul. Mă aflu pentru o oră la teatru, la un spectacol al cărui singur spectator sînt deocamdată eu. Ba nu, greșesc. Acolo, în fundul sălii, maestrul Ramadan (marinarul răgușit) așteptîndu-și intrarea e și el spectator. Urmărește cu atenție jocul lui Mircea Albulescu, care a intrat în scenă cu nelipsita-i armonică și cu o față, deodată alta decît aceea pe care i-o văzusem în sală. Și iată cum am surprins schimbarea pe care un spectator n-o poate urmări decît arareori. Din sală spre scenă sînt citeva trepte. Urcîndu-le, Mircea Albulescu, actorul din București, a devenit deodată, pe nesimțite, Alexei marinarul rus, care se interesează de „problema căsătoriei"

Dar Mihail Jora nu e mulțumit. De altfel eu una, n-am văzut niciodată pînă acum un regizor mulțumit. De aceea: „Albulescule te-am rugat să te uiți la ea. O vezi cît e de frumoasa..."

Deci, se reia. Odată și încă o dată. Vocea Irinei Răchițeanu e din nou caldă, învăluitoare, bună. „Ei vezi... Poți fi tu o personalitate excepțională, dar ai și multe tărîțe în cap".

N-ați știut desigur că actorii sînt oamenii cu cea mai mare răbdare. Dacă n-ar avea-o însă, dumneavoastră n-ați putea vedea peste cel mult trei săptămîni „Tragedia optimistă" pe scena Teatrului Armatei. Atunci, la premieră, veți afla povestea femeii-comisar, a lui Alexei și a lui Vainonen, povestea primului regiment naval pe care acum nu v-am putut-o povesti și fiindcă piesa lui Vsevolod Vișnevski trebuie văzută și nu povestită și ca să nu vă stric surpriza și pentru că secretarul de redacție e foarte zgîrcit cu spațiul...

M. PÎRVULESCU

In viață nu toți artiștii au șansa să creeze o figură care să se asemene cu chipul spiritual al interpretului. Atunci însă cînd caracterul eroului corespunde caracterului actorului ce-l interpretează, acesta nu-l mai joacă, ci-l trăiește. Așa s-au petrecut lucrurile și cu tînăra artistă de film Roza Makagonova. De la micile roluri: al practicantei Olga Vasilievna din filmul „Aventurile lui Alioșa Ptițin" și al fărîncuței din „Destinul Marinei Vlasenko", Roza Makagonova a trecut la crearea figurii complexe din punct de vedere dramatic al Verei din filmul „Școala curajului" după povestirea lui Arkadi Gaidar. Filmul a rulat pe ecranele noastre în 1954. In anul următor, Makagonova a cucerit simpatia spectatorilor într-o nouă creație. Era rolul Nastenkăi din filmul „Căderea emiratului", interpretat cu multă subtilitate.

In clișeu: Roza Makagonova, aflată în aceste zile în vizită la spectatorii romîni cu prilejul „Festivalului filmului sovietic", așa cum apare pe ecrane în rolul Anocikăi Parabukina din filmul „O vară neobișnuită".

Pag. 4-a

ORIGINAR

Literatura eschimoșilor

Există o literatură eschimosă? Desigur, e vorba de o literatură orală, eschimoșii necunoscînd scrisul. Ceea ce impresionează în această literatură și o deosebește de cea a altor popoare primitive este caracterul ei profund uman și realist. Trăsăturile mistice religioase sînt aproape cu desăvîrșire absente. Chiar puținele elemente supranaturale din folclorul eschimos au o vizibilă origine terestră, omenească. Reține atenția de asemenea caracterul umoristic al multor producții literare eschimose sau dimpotrivă caracterul dur, violent, sîngeros, ca însăși viața Nordului, de gheață, al altor producții.

Două mituri principale domină literatura eschimosă. Primul descrie nașterea lunii și a soarelui. O tînără fată recunoaște cu groază în amantul care o vizitează în timpul nesfîrșitei nopți polare pe propriul ei frate. Ea își taie sînii și-i aruncă fratelui incestuos strigîndu-i „Mănîncă-i dacă mă iubești". Apoi o ia la fugă urmărită de fratele ei; fiecare are în mînă o torță. Goana se desfășoară în jurul colibei lor de gheață a tatălui, care s-a stins pe urmă, urma... urmării devine soarele.

Al doilea mit vorbește despre Bătrîna Mării, Sedna. Și aceasta era o tînără fată pe care tatăl ei cuprins de o mînie cumplită și inexplicabilă a aruncat-o dintr-o corabie. Fata a încercat să se prindă cu degetele de marginea corabiei dar tatăl i le-a retezat cu securea. Din fiecare falangă tăiată s-a născut cîte un animal marin. Nenorocita fată a devenit acum o bătrînă care locuiește în fundul mării adăpostind lîngă ea felurite animale cărora le dă drumul spre suprafața apei la rugămințile vînătorilor.

In general, toate poveștile eschimose sînt realiste, oglindind viața concretă a oamenilor. Iată de pildă „Povestea foamei". Cîtiva vînători zac doborîți de foame. Oamenii sleiți de puteri nici nu mai pot urni harponul, ultima bucățică de seu s-a topit și ultima lampă s-a stins. Deodată din întuneric se profilează silueta unui urs. Unul dintre vînători își adună ultimele forțe și cu toată energia disperării lovește ursul care se prăbușește mort. Oamenii încep să mănînce, se ridică în picioare, lampa se aprinde, viața a învins.

Cea mai mare distracție a eschimoșilor o constituie concursurile de cîntece. Fiecare bărbat se simte obligat să adauge cîntecelor tradiționale și cîte o compoziție proprie. Textul acestor cîntece e simplu și viu, adeseori cu o notă ironică.

Un eschimos cîntă:

Ce treabă minunată
E să faci cîntece!
Dar din păcate adesea
Ele n-au nici un răsunet

Un altul descrie bucuria celui care străbate marea în caiac:

Acolo pe marea cea mare,
Acolo e plăcerea și bucuria mea
Acolo, cînd cerul e senin
Acolo e plăcerea și bucuria mea.

Sărbătoarea cîntecelor se desfășoară în marea colibă comună, luminată de mai multe lămpi. Concurenții își asviri unul altuia provocări și înțepături în versuri. Cînd unuia îi vine rîndul, el înaintează spre mijlocul colibei și-și începe cîntul, acompaniindu-se cu o tobă mică și mișcîndu-și ritmic corpul. Auditorii, toți viitorii concurenți, reiau în cor refrenul. Intre cei care s-au întrecut de multe ori la concursurile de cîntece se naște o prietenie trainică, legături puternice și pline de afecțiune. Cei doi prieteni își dăruiesc unul altuia cadouri diferite și chiar... nevestele. Căci la acești vînători nomazi stabilitatea conjugală nu este cea mai apreciată dintre virtuți.

Horia MEDREA

VIITOARE PREMIERE TEATRALE

„Ne vom aduce aminte..."

de Alexandr Galici

TEATRUL TINERETULUI

Cîndva, prin locurile acelea a trecut războiul... N-au rămas decît ruine... Dar abia a amuțit glasul tunurilor din depărtare și din toate colțurile Uniunii Sovietice au venit tineri, mulți tineri să construiască în locul ruinelor un oraș nou. Ilia Levitin a luptat pe front și s-a reîntors din nou pe front, dar de data aceasta nu acolo unde șuiera gloanțele ci acolo unde oamenii au pornit să lupte cu natura. Și-a dezbrăcat mantaua militară și și-a pus pe umeri halatul de medic. Gleb a fost cîndva într-un lagăr al morții. Acuma conduce un sector de lucrări. Războiul i-a răpit întreaga familie. Pe șantier s-a întîlnit cu dragostea lui din tinerețe, dar Daria iubește pe altul. Va rămîne Gleb întotdeauna singur? Nu, va crește pe micuța Mașenka, fiica Simei, secretara lor de Comsomol, care a murit dînd naștere fetiței. Și pe șantier mai sînt mulți alții...

Piesa „Ne vom aduce aminte..." a lui Alexandr Galici este povestea simplă a acestor tineri care au pus temelia unui nou oraș, împlinind un vis care...

„Nu e numai visul nostru. Este visul lui Maițev... și visul Simei, și visul acelor mii și mii care nu s-au mai întors din război. Ei ne-au lăsat atîtea lucruri neterminate și atîtea idei neîndeplinite. Mie și ție, celor vii! In fiecare faptă a noastră noi sîntem de două ori răspunzători — pentru noi și pentru ei!" Cuvintele lui Gleb exprimă de fapt mesajul acestui emoționant poem dramatic închinat amintirii celor care nu s-au întors din război.

Colectivul Teatrului Tineretului prezintă această piesă în Săptămîna teatrului sovietic. Regia este semnată de C. Sincu, iar în distribuție veți întîlni pe Ana Dornescu (Varia), Florin Vasiliu (Ilia Levitin), Cicerone Ionescu (Gleb), Aurelia Sorescu (Sima), Rozalia Moraru (Tania), Liliana Țicău (Klava), M. Gingulescu (Maițev), Gh. Oprina, Gh. Angheluță și alții. Decorurile: Rubinger.

Lucia BOGDAN

KONSTANTIN PAUSTOVSKI: „Tinerețe zbuciumată"

Povestirea autobiografică a lui Paustovski, „Tinerețe zbuciumată", descinde dintr-o tradiție bogată și nobilă. Printre cei care au frecventat proza memorialistică se numără titani de talia lui Lev Tolstoi și a lui Gorki, fapt care a dăruit genului, pe lîngă strălucirea prestigiului lor și o experiență de creație devenită azi clasică; împletirea armonioasă dintre adevărul istoric, realitatea socială și viața intimă a artistului.

Scrierile autobiografice sau quasi-autobiografice din perioada sovietică cultivă adesea motivul „tinereții zbuciumate". Dacă în protagoniștii cărților lui Ostrovski și Gaidar ne-am obișnuit să vedem eroii unor isprăvi de arme, ori participanți din tinerețe la acțiuni ilegale, nu același lucru se poate spune despre personajul central al povestirii lui Paustovski. Prin trăsături native el nu este un întreprinzător, un militant, ci mai degrabă un visător incorigibil, un suflet romantic și tandru, a cărui unică și constantă atracție rămîne mirajul scrisului, dulcea tentație a muzelor.

Mai mult decît atît, adolescentul pare să îndure un fel de captivitate spirituală. El trăiește într-o lume mirifică, evoluează într-un microcosm plăzmuit în care Rusia înseamnă doar zările limpezi și răcoroase, broderia diafană a unui păianjen poleită de aurul lui septembrie, apele clare tulburate doar de căderea unui vreasc, aroma sevei de răchită, fumul focului de paie, alb ca laptele, sate anonime din stepa nemărginită. Cartea lui Paustovski, a doua dintr-o tetralogie numită „Povestea unei vieți", ne înfățișează deci nu numai un proces de împlinire morală, ceea ce se numește de obicei „formarea omului nou" ci, în același timp, o devenire artistică, cristalizarea unei viziuni scriitoricești.

Maniera artistică și structura compozițională a cărții impresionează printr-o frapantă noutate. Cînd duios și ușor ironic, cînd romantic, îndrăgostit de poezia severă a vieții, Paustovski ni se confesează cu toată probitatea, pentru ca nici o filă din istoria „Tineretei zbuciumate" să nu rămînă în afara atenției cititorului.

Concepțiile naive asupra vieții și asupra oamenilor sînt spulberate în ciocnirea cu realitățile de fiecare zi. In înțelegerea adolescentului legănat pe aripile unei fantezii adesea febrile, existența diurnă capătă o nouă accepție: „In conștiința mea viața a însemnat ceva aspru, necesitînd o continuă muncă de curățire de murdărie, de sgură, pentru a o face să arate în toată măreția și simplitatea ei."

De abia ieșit din copilărie, scriitorul dă piept cu vicisitudinile vieții. Lucrează ca manipulant de tramvai la Moscova, apoi ca felcer într-un tren sanitar care colindă toată Rusia.

Călătoriile prin țară îi dau prilejul să cunoască oameni și fapte care-l silesc să vadă lumea cu alți ochi. Prin fața cititorilor se perindă muncitori, țărani, afaceriști, actori, poeți decadenți.

Acțiunea cărții cuprinde anii 1914—1917.

„Rusia s-a mișcat din loc — spune Paustovski undeva. Războiul, ca un impuls subteran, a rupt-o din temelii. In mii de sate clopotele sunau a groază vestind mobilizarea. Mii de căluți de țară transportau spre stațiile de cale ferată din cele mai îndepărtate colțuri ale țării, mobilizații. Viața fusese întoarsă de-a-ndoaselea. Tot ce era socotit stabil și obișnuit dispăruse într-o clipă".

In paginile cărții palpită viața. Uitîndu-se pe sine, scriitorul face să se întrezărească duhul revoluției care se apropie.

In același timp imensitatea de fapte văzut-trăite reclamă condeiul care să le scoată la lumină. Trecută prin școala aspră a vieții vocația scriitorului intuită, cu mult înainte, dobîndește repere sigure.

„Am simțit că prin sensul pe care îl dădeam acum frumosului și echitabilului, percepției lumii și noțiunilor de fericire omenească, demnitate și libertate, voi putea să-mi exprim și să redau lumea înconjurătoare, că în aceasta se află acea năzuință a vieții mele, care pînă atunci îmi apărea încă neclară.

Cititorii romîni pentru care Constantin Paustovski este o veche cunoștință din cărțile sale mai vechi, „Povestea pădurii", „Nașterea mării", „Kara Bugaz", „Din goana vremii", vor afla desigur cu satisfacție că „Tinerețea zbuciumată" a fost trecută în planul de traduceri al editurii „Cartea Rusă" în lunile ce vor urma.

V. BALTAG

CARTEA STRĂINĂ

O VIZITĂ LA VENEȚIA

...în atelierul maestrului W. SIEGFRIED

Amabil, ca de obicei, maestrul Siegfried mi-a oferit fotoliul și o ceașcă autentic chinezească cu ceai din cel mai aromat. Închipuiți-vă în cadrul acesta cu multe lucrări de artă orientală, patronat de un mic Buda, alternînd cu arabescul mobilelor din secolul XVIII francez, laguna San Giorgio Maggiore, fermecătoare și proaspăt răsărită din adîncul Adriaticei în apele căreia își oglindește chipul.

— Povestiți-mi ceva despre Veneția. Dar nu despre orașul trist și rece din versurile lui Eminescu ci de „împărăteasa Adriaticei", despre lumini, gondole, plaja Lido...

— Ei bine, am să-ți povestesc. Mai multe chiar decît îmi ceri pentru că Veneția mi-e dragă și familiară nu numai din recenta vizită a Naționalului la Bienală. Atunci, era de fapt a patra oară cînd lucram la Veneția...

— Lucrați ?!

— Da, lucram. Căci ceea ce-ți voi povesti a fost pictat pentru o expoziție care o voi deschide în curînd. Iar ceea ce am pictat, se plăsmuiește în fantezia mea de peste 20 de ani. Am revăzut în vara aceasta magnifica Veneție cu alți ochi decît cei ai turistului grăbit să afle toate. O cunoșteam în amănunt din, hai să-i zicem, tinerețe. Pe vechea prietenă am privit-o de astă dată cu ochii timpului care s-a scurs de la ultima noastră întrevedere, în anul 1939. Acum, m-am consacrat studiului luminii.

— Oare lumina este cel mai important lucru de văzut la Veneția ?

— Desigur. Acest lucru l-au cunoscut prea bine artiștii care i-au dăruit o faimă seculară. Din studiul ei, la diferite ore ale zilei, s-a născut acel joc sublim de culori care pe ziduri de palate sau înăuntrul catedralelor, modifică neîncetat imaginea Veneției după chipul în care soarele o luminează. Vizitînd galeriile de artă și monumentele publice, privind tablourile aflătoare în biserici și confrerii, te poți convinge de acest mare adevăr. La respectarea lui au concurat recent și acte înțelepte prin care s-a hotărît să se restituie locurilor de origină, picturile celebre. Tulburătoarea pînză a lui Tizian „Înălțarea Maicii Domnului" a fost expusă ani de-a rîndul la Academia din Veneția. Compoziția tabloului era concepută însă pentru a fi plasată foarte sus deasupra altarului și deci, pentru u ți văzut de departe. Pînă la urmă capodopera lui Tizian nu s-a putut valorifica pe deplin decît așezată la locul de baștină, deasupra altarului bisericii Frari. O luminație savantă cu proiectoare discret dispuse în cupolă, aruncă o rază aurie care sporește mirajul și sugestia tabloului. Aceeași soartă fericită o au acum pînzele lui Tintoretto, de la Scola din San Roco și cele ale lui Carpaccio care se află la Scola Dalmata degli Schiavoni.

— Cîte picturi ați realizat ?

— Aproape 25.

— Acolo, la Veneția ?

— La Veneția am lucrat schițele în culori și notația în alb-negru. Aceasta e o trudă deosebit de dificilă care cere nu numai să te scoli disdedimineață ci să fii cu ochiul încordat pe tot parcursul zilei. Desăvîrșirea lor am realizat-o în două luni, aici, la București.

...Cu maestrul împreună am răsfoit imensa mapă în care odihnea imaginea Veneției. In tonuri calde, mohorîte ori strălucitoare, izvora chipul orașului mirific de sub aceeași linie preocupată mai mult de atmosferă în care construcția formei se simte sub vibrația luminii. Maestrul Siegfried mă subjuga cînd cu explozii de lumină, în plină zi, la palatul Dogilor, cînd cu o tentă cenușie la perspectiva spre lagună văzută în ploaie, — cînd, în sfîrșit, cu reflexe de oglindă ale apei cristaline din care, miraculos, țîșnește San Giorgio Maggiore...

— Despre Veneția de astăzi, despre oamenii ei ce-mi puteți spune ?

Drept răspuns, maestrul a ales picturi din Riva degli Schiavoni, cu forfota neostenită a mulțimii, din via Garibaldi, cartierul popular, atît de des prezent în filmele italiene, cu rufe agățate între două case ale străzii strîmte, de la Chioggia unde se leagănă, într-o liniște solemnă, bărcile harnicilor pescari. Apoi, a adăugat strict confidențial :

— N-am terminat odată cu aceasiă expoziție tot ceea ce vreau să aștern în linii și culori despre Veneția. Am văzut acolo nu numai peisaje. Altădată, poate, voi zugrăvi chipuri venețiene... Cine știe ?

Sorin ROIBU

Veneția rămîne aceeași de secole și totuși este veșnic... alta

PHENAKISTICOPUL

Fișă pentru o istorie anecdotică a cinematografiei

Acum o sută și vreo treizeci de ani un profesor belgian a arătat prietenilor săi un aparat destul de primitiv și de curios format din două discuri : pe unul erau cîteva deschizături crestate la distanțe egale, pe celălalt se afla desenat un băiat cu o minge. Într-o figură mingea era pe pămînt, într-alta în aer, într-o figură băiatul atingea mingea, într-alta nu. Profesorul Joseph Plateau de la Universitatea din Liège a arătat mașinăria aceasta caraghioasă colegilor săi și figurile aspre și solemne ale universitarilor au devenit pe loc amuzate și copilărești. Băiatul cu mingea nu mai era un desen. Era o jucărie aproape vie, era un puști neastîmpărat care sărea, lovea mingea, o arunca în jos, apoi o prindea din nou în palme. Probabil în ziua aceea studenții din Liège s-au bucurat de o neașteptată și ciudată îndulgență. Probabil, în ziua aceea profesorul de sanscrită, deobicei morocănos și plin de tîfne, a venit acasă zîmbind și în timp ce se servea supa, a spus soției sale : „Știi, de azi încolo universul s-a îmbogățit cu o jucărie nouă. Plateau a botezat-o (și profesorul pocnț trei degete în aer ca să-și aducă aminte)... phenakisticop.

Aceasta a fost la început phenakisticopul. O jucărie nouă, care a entuziasmat deopotrivă pe fabricanți și pe clienți ; o jucărie ingenioasă, miraculoasă aproape căci pentru prima dată oamenii vedeau cum ceea ce este neînsuflețit se animează, cum se mișcă lucrurile imobile. Nimănui, nici chiar părinților ei nu i-a dat prin gînd ce reprezentau pentru univers cele două discuri și desenele lor. Nimănui nu-i dădea prin gînd că de aici se va naște aceia care va fi după mausoleul din Halicarnas, după piramida lui Keops, după Farul din Alexandria, după Colosul din Rodos, după grădinile suspendate ale Babilonului, după statuia lui Jupiter, după Templul Dianei — a opta minune a lumii, adică cinematograful. A fost probabil în destinul filmului să nu se desmintă chiar înainte de a apărea și să-și înceapă existența sub semnul surprizei și al neverosimilului. Cetatea filmului, Hollywoodul, avea să fie întemeiată pentru că niște cineaști rebeli nu mai voiau să-și plătească impozitele la New-York și au fugit la granița Californiei. Regele ecranului se va naște dintr-un acrobat de circ, iar regina ecranului — Divina — dintr-o ucenică de coafor. A zecea muză se năștea și ea dintr-o jucărie. Vasăzică cinematograful a început într-un mod vrednic de el însuși.

Ecaterina OPROIU

„REVISTA 58"

„REVISTA 58", noul spectacol a cărui premieră ne-o oferă peste puține zile Teatrul Satiric Muzical „Constantin Tănase" reînvie tradiția revuistică, atît de bogată și la noi în țară. Nicușor Constantinescu și George Voinescu, autorii spectacolului prezentat în regia lui Nicușor Constantinescu, au evocat cu acest prilej cîteva personaje și tablouri clasice ale revistei de altă dată. Muzica, semnată de Ion Vasilescu, Gherase Dendrino, Nicolae Patrichi și Petre Roneș constituie un delicios pretext pentru evoluțiile baletului condus de maeștrii Sandu Fayer și Nicolae Sever. Tot în acest spectacol, populara cîntăreață Maria Tănase va apărea în fața publicului cu cîteva cuplete. In distribuție sînt cuprinși un mare număr de artiști ai Teatrului Satiric Muzical în frunte cu N Stroe, Dan Demetrescu, Zizi Șerban, Ion Antonescu-Cărăbuș, Elena Burmaz, Ioana Matache, Cornelia Teodosiu și Horia Căciulescu, printre care ați recunoscut desigur colaboratori de odinioară ai marelui Tănase la revistele companiei „Cărăbuș".

In clișeu : Un număr de french-cancan din programul „REVISTEI 58".

O primă audiție românească :

„Simfonietta"

de ION DUMITRESCU

In concertele de simbătă 19 și duminică 20 octombrie, ale Filarmonicii „George Enescu" sub conducerea maestrului George Georgescu, atenția publicului este reținută de două evenimente artistice însemnate : prima audiție a „Simfoniettei" de Ion Dumitrescu — lucrare recent distinsă cu premiul „George Enescu" al Academiei R.P.R. — și reintrarea în activitatea solistică a violonistului Ion Voicu, după o perioadă de rodnice studii sub îndrumarea lui David Oistrach.

Afirmîndu-se prin Cvartetul de coarde și Simfonia în Fa ca un constructor viguros, care ilustrează prin creațiile sale virtualitățile de dezvoltare în forme ample ale celulei muzicale de factură folclorică, Ion Dumitrescu dă, prin Simfonietta" sa, un nou răspuns problemei atît de actuale a consolidării unui limbaj simfonic național. Noua lucrare a reținut preocupările creatoare ale compozitorului pe un timp mai îndelungat, prima mișcare fiind terminată la 2 februarie 1955, iar finalul purtînd data de 23 aprilie 1957. Deși nu recurge la citatul folcloric, — Simfonietta, bazîndu-se pe o gîndire muzicală personală nu numai în ce privește dezvoltarea temelor ci și elaborarea lor, — compozitorul se identifică cu esența sensibilă a cîntecului și jocului popular românesc, de la care a împrumutat nu numai vigoarea ritmică ci și caracterul viu, nemijlocit al emoției.

Partea I-a, Allegro passionato, construită în formă-sonată, e dominată de o idee muzicală voliționlă, afirmată chiar din semnalul viguros al cornilor, cu care începe mișcarea. Elementul de contrast, prezent chiar în unele motive ce întregesc de la început prima idee, e adus de tema a doua, un cîntec cald, de largă respirație, care-și dobîndește întreaga capacitate expresivă atunci cînd e expus de glasul viorilor prime.

Partea a doua — Allegro con spirito — are înfățișarea unui scherzo de un umor și o vioiciune înrudite cu aceea a jocurilor populare, abundînd în ritmuri capricioase, pline de haz. Secțiunea centrală a mișcării are chiar un caracter burlesc, după cum indică însuși compozitorul în partitură, cu intervenții de efect ale suflătorilor de lemn.

Odată cu partea a treia — Andante molto expressivo — sîntem purtați într-o altă atmosferă, mai elevată ; pătrundem, odată cu compozitorul, pe aripile unor melodii nostalgice, elegiace, în lumea sufletească a cugetărilor filozofice, fără să ne îndepărtăm totuși de simplitatea și puritatea de simțire populară.

Veselia revine însă, odată cu accentele sărbătorești ale finalului — Allegro giusto — căruia timbrul pătrunzător al alămurilor îi împrumută pe alocuri o strălucire deosebită. Îngînduarea unui episod lent, — Andante con moto — e dominată de lureșul general, în care se fac auzite ecourile motivului inițial al Simfoniettei, imprimînd astfel lucrării un caracter ciclic, ca rezultat al unei viziuni de ansamblu de largă cuprindere.

Z. DRAGOȘ

Ecouri cinematografice

Pe culoarele studioului cinematografic „București" domnește, ca de obicei, o mare animație. Oamenii se agită, vorbesc tare, se întîmpină cu gesturi largi... Și e firesc să fie așa pentrucă toată lumea lucrează de zor. La ce ? Am deschis cîteva uși capitonate și am aflat că :

● REGIZORUL Haralambie Boroș, autorul filmului **Ultima oră**, pregătește acum scenariul regizoral al filmului **Bivolițele**, spirituală satiră la adresa birocrației. Va intra curînd în producție.

● ADMIRABILUL X POPESCU este un film dedicat unui erou care... nu există. Misterul acestui interesant personaj va fi dezvăluit de regizorul Lucian Bratu, cu colaborarea tînărului operator Constantin Ciobotaru. Scenariul aparține lui Lucian Bratu și Paul Anghel.

● PROASPĂT absolvent al Institutului de teatru și cinematografie, regizorul Geo Saizescu, împreună cu echipa pe care o conduce, pregătește filmul **Doi vecini** după Tudor Arghezi.

● I. SINIȘA și A. BLEIER, regizorii filmului **Ora H**, lucrează la un nou scenariu regizoral, după scenariul literar al lui Octav Măgureanu. **Vîrtejul** va aduce pe ecran cîteva interesante fapte petrecute într-o gospodărie colectivă.

● DE CURÎND a intrat în producție noul film de păpuși al lui Bob Călinescu, **Regele Cront al II-lea**. Acest film, o usturătoare satiră la adresa monarhiei, va fi terminat în preajma zilei de 30 decembrie.

● ION POPESCU GOPO pregătește, așa cum ne-a obișnuit, un film de o factură deosebită : **Musca mioapă**, film de desen animat combinat cu actori. Subiectul ? E mai bine să rămînă surpriză.

FILME NOI pe ecranele capitalei

„O mică întîmplare"

In filmul romînesc, tînărul cineast Gh. Turcu se afirmă cu „O mică întîmplare" ca un talent vădit multilateral. Regizor, scenarist și interpret în propriul său film Gh. Turcu aduce pe ecran oameni și întîmplări din zilele noastre. Eroul său, Lakatoș (Marcel Anghelescu), trăiește o dramă într-un fel comică, totodată însă pilduitoare. Naivitatea boemă cu care Lakatoș îl convinge pe chiaburul Kadi (Marton Andras) să-i vîndă ieftin o rablă de motor, marchează în film doar punctul de plecare al evenimentelor cu tîlc. Consecința socială a acestui chilipir va fi îndeajuns de tragică pentru că eroul nostru devine, vrînd-nevrînd, proprietarul unui mijloc de producție. Probabil însă că rezolvarea acestei încurcături nu ar fi întîrziat să vină, poate chiar pe ecran, dacă nu i s-ar fi suprapus o altă întîmplare. Patkos (Lorand Lohinski), birocratul ranchinos de la sfatul raional cu care Lakatoș avusese cîndva o altercație, hotărăște să se răzbune expulzîndu-l pe acest motiv din gospodăria colectivă. Pînă la urmă, cu sprijinul lui Vancu (Constantin Dinescu) secretarul de partid din sat și al colectiviștilor, cărora li se alătură președintele gospodăriei, Ion Rotaru (Ștefan Ciubotărașu), mîrșăvia este înlăturată. Intr-o secvență, regizorul a ținut cu orice preț să precizeze că demascarea are loc în același timp printr-o coincidență și la sfatul popular, evident pentru alte abuzuri. Cu toate că, după cum vedeți, titlul devine un eufemism în această avalanșă de întîmplări, filmul este deosebit de amuzant. Unele greutăți (personajul de la C.F.R., muzica inspirată parcă de o zguduitoare dramă psihologică, grabă energică a lui Lakatoș către oraș unde nu știm ce se întîmplă) sînt răscumpărate de o distribuire judicioasă a rolurilor, de un dialog excelent, de o proporționare înțeleaptă a comicului și tragicului în spiritul unei depline autenticități.

„O mică întîmplare" este un început de bun augur pentru cariera unui cineast, pe care o dorim cît mai fecundă

Eugen ATANASIU

„Prologul"

O imagine apare obsedantă la începutul și la sfîrșitul filmului „Prologul" : incinta celebrului Palat de iarnă din Petersburg — teatrul unor măreți fapte istorice. Intre aceste două apariții se desfășoară în principal acțiunea filmului, imaginea palatului jalonînd drumul greu și spinos dar nobil și înălțător al proletariatului rus care a înțeles că nu poate aștepta nimic bun de la țar, că acesta nu este decît unul din stîlpii cei mai de seamă ai viciosului regim burghezo-moșieresc, și a pătruns furtunos a doua oară în curtea sediului monarhic nu cu icoane și prapuri, nu cu jalbe și implorări ci cu puști și baionete, cu mitraliere și mașini blindate, hotărît să dărîme pentru totdeauna domnia exploatatorilor.

„Prologul" este o vastă frescă istorică închinată trezirii conștiinței clasei muncitoare în Rusia, evenimentelor revoluționare din 1905 care au călit pe luptătorii împotriva țarismului pregătindu-i pentru asaltul final încoronat de victoria din Marele Octombrie al lui 1917. Cred că este bine zis frescă nu numai la figurat ci și la propriu dacă ne gîndim că filmul este realizat pentru ecran lat, cu sunet stereofonic. Numeroase scene din film au aspectul unor uriașe picturi murale însuflețite a căror dimensiune și expresivitate copleșesc dînd aproape senzația reliefului ; spectatorul are a proape impresia că se află în mijlocul locului acțiunii, că este un participant la evenimentele povestite.

O echipă de actori talentați : Nikolai Plotnicov în rolul lui V. I. Lenin, Marina Pastuhova în rolul soției sale, N. G. Krupskaia, Pavel Kadocinikov interpretîndu-l pe Gorki, precum și Vladimir Soloviev în rolul bătrînului muncitor revoluționar — Kruglov, contribuie la desăvîrșirea acestei opere de artă ce redă cu o fidelitate excepțională atmosfera densă a acelor ani furtunoși, cu o grijă pentru amănunt și veridicitate, care fac din film un minunat document. Scenele redînd faptele din „Duminica sîngeroasă", ziua de 9 ianuarie 1905, sau rezistența eroică a luptătorilor de pe barricadele cartierului neînfrînt al Moscovei-Krasnaia Presnia, de un dramatism zguduitor, vor rămîne multă vreme în memoria spectatorului. Un film care deschide cu brio Festivalul filmului sovietic din acest an.

B. DUMITRESCU

SELECȚIA NOASTRĂ

SA VEDEȚI NEAPĂRAT : Călătorie în tinerețe ; O mică întîmplare ; Primăvara pe strada Zarecinaia ; Noapte de carnaval ; Alexandr Newski ; Valea Ialomiței ; Însemnări din Deltă ; Festivalul de la Moscova ; A 10-a ediție a campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. ; Ultima întîlnire ; Crucișătorul Potemkin ; Malva, Prologul.

RASPUND ORICAROR PREFERINȚE : Vreau să cînt ; Două victorii ; Incotro ? ; Mikolka cel viteaz ; Ghimpele ; Inima cîntă ; Căpitanul și eroul său ; Lumini verzi ; Don Quijotte ; Poetul.

AR FI BINE SĂ VEDEȚI : Lissy ; Misterul din vechea mină ; Călătorie misterioasă ; Echipajul vasului Nadejda ; Dosarul 306 ; O vară neobișnuită ; In calea trăznetului.

DACA VA INTERESEAZA : Fiii munților ; Păianjenul de aur ; In toiul luptei ; O întîmplare la Benderafh ; Pentru pace ; Vultur 101.

„Lumini verzi"

...Un orășel de provincie, cu o gară minusculă, cîteva străzi pavate cu piatră de rîu, cîteva case mai arătoase, cu un bulevard străjuit de castani, cu un riuleț ce se așterne pe sub podețe, somnoros și plictisit... Este orășelul în care probabil nu se întîmplă niciodată nimic. Aceasta este impresia cu care rămîi dacă îl contempli de undeva, departe, eventual din avion sau dacă îl măsori cu ochii mari, împodobiți cu gene lungi și arcuite, ai frumoasei Liudmila, care descinde, venind din Moscova într-o bună dimineață, în mantou alb de călătorie și în pantofi cu toc înalt, în acest orășel în care — vai ! — „nu se întîmplă nimic". Curînd însă, în fața frumoșilor ochi ai Liudmilei siluetele capătă contur și culoare. Oamenii se agită, au necazuri și bucurii, își făuresc visuri sau nutresc în taină cine știe ce speranță...

Fenomenul nu e nou. De data aceasta povestea se înfiripă în jurul unui tînăr feroviar, sprincenat și grăsuliu, pasionat apărător al unei noi metode de muncă, care iubește în taină pe Oxana, dispecera cea blondă de la gară. Dar tînărul nostru e atras de strălucirea Liudmilei iar planurile îi sînt zădărnicite de către șeful lui, pe care natura (sau mai bine zis scenaristul) l-a înzestrat cu o serie de trăsături neplăcute și i-a adăugat o mătușă uscățivă, negricioasă, cu ochelari pe nas și coc în vîrful capului, care știe tot, spune tot și țese intrigi... Filmul se sfîrșește cu bine și aceasta spre bucuria lui Ciobur și a iubitei sale Oxana, cît și spre satisfacția noastră, a spectatorilor, care am asistat la o reușită comedie plină de învățăminte.

Silvia KERIM

VA POVESTIM FILMUL

„DOUĂ LOZURI"

O producție a studioului „București", 1957

Filmul este transpunerea pe ecran a schiței „Două loturi" de I. L. Caragiale. Regia : Gh. Nagy și Aurel Micheles. **Imaginea :** Ștefan Horvath. **Muzica :** Mircea Chiriac. **Decoruri :** Giulio Tincu. **Costume :** I. Oroveanu. **In distribuție :** Gr. Vasiliu Birlic, Marcel Anghelescu, Al. Giugaru, Dorina Done.

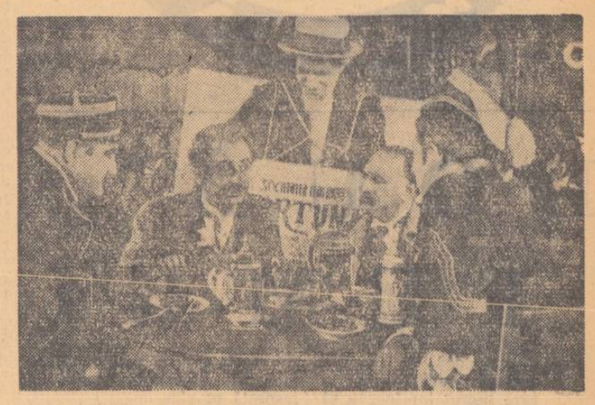

Anul una mie opt sute nouăzeci și nouă... De trei zile în casa unui umil funcționar din București e mare scandal.

— Asta e culmea !... culmea !... strigă domnul Lefter, ștergîndu-și fruntea de sudoare, pe cînd madam Popescu, consoarta sa, căuta fără preget în toate părțile... Nu e și nu e !...

— Femeie, trebuie să fie-n casă... Dracul n-a venit să le ia !... Dar ce au pierdut ? Ce caută ?

Caută două bilete de loterie, cu care domnul Lefter Popescu a cîștigat.

Dar biletele sînt de negăsit.

Soții Popescu au răsturnat întreaga casă pînă au obosit. Afipînd, domnul Lefter își aminti : biletele au fost puse în jacheta cenușie de vară cu care a mers la berărie atunci cînd le-a cumpărat.

— Acolo sînt !... sigur !... Adu-mi jacheta ! — zise el.

Dar madam Popescu dăduse jacheta unei chivuțe pe zece farfurii. Peste un ceas, într-o birjă, domnul Lefter împreună cu domnul căpitan Pandele, cu un sergent și cu d. comisar al secției respective, Turtureanu, grăbește spre mahalaua Farfurigiilor. Intră val-vîrtej în cocioaba de pămînt a chivuței Țica, răscolește în grămada pestriță de vechituri, dar... nimic. Pînă la urmă găsește și jacheta. Tot nimic. Biletele cîștigătoare ia-le de unde nu-s.

Domnul Lefter susține că Țica i-a furat biletele. Domnul Turtureanu, omul legii, le ridică pe toate trei chivuțele din casa cu pricina și hai cu ele la secție. Degeaba însă. Femeile nu știu nimic despre bilete, așa că, pînă la urmă, vor fi eliberate.

Domnul Lefter hotărî în cele din urmă să meargă singur la chivuțe, să le îmbuneze cu blîndețe și promisiuni de cîștig. Femeile însă, văzîndu-l dis-de dimineață l-au luat repede și cu folos :

— Să pui să ne omoare, nevinovate, la poliție, ai ? ofule.

Ș-apoi l-au bătut măr.

Amărît și scărmănat de chivuțe, d. Lefter s-a întors acasă pe la 7 dimineața. Aici îl aștepta o misivă din partea fidelului său amic Mitică, în care sta scris că „d. Georgescu, șeful, mi-a zis să te anunț că dacă mîine nu vii la serviciu, poți să nu mai vii deloc". Drept care, la 8 și 5, d. Lefter suie treptele ministerului. Pe un ton violent, șeful i-a cerut să-i aducă dosarul afacerii Goldștein. Impiegatul nostru a ieșit împleticindu-se, dar mai apoi, căutînd în sertar, descoperi în vraful de hîrtii o hîrtiuță mică îndoită. In sfîrșit, au fost găsite cele două bilete cîștigătoare !

In 10 minute, d. Lefter a lichidat și cu afacerea Goldștein și cu serviciul : își dădu demisia. Apoi intră triumfător la bancherul unde au fost depuse biletele en gros. Bancherul îi luă biletele și cercetînd lista observă zîmbind :

— Uite ce e, stimabile : v-ați înșelat... și iacă de unde provine... Dumneata ai... Ciudat lucru, ce-i drept... Cum s-a-ntîmplat ? Al dracului !... Dumneata ai la una tocmai numărul care a ieșit la cealaltă, și...

— Și... ce ?

— Și vice-versa.

D. Lefter, a protestat, s-a revoltat, apoi s-a jelit, s-a bătut cu palmele peste ochi și cu pumnii-n cap, făcînd atîta tărăboi, încît a trebuit bancherul să ceară ajutorul forței publice ca să scape de d. Lefter...

Pagina FEMEII

GOSPODĂRIE MODĂ

DOUĂ FEMEI

Sînt amîndouă, de aproape aceeaşi vîrstă; vîrsta la care necruţător începe să se vorbească despre o femeie la trecut: — S-o fi văzut acum treizeci de ani! Ce frumoasă a fost! Ce talie avea! Ce succese avea!

Melancolizantul „a fost odată!".

Şi una şi alta singură, fără familie; una văduvă prin deces, încă din tinereţe; cealaltă, divorţată de mult, de foarte de mult. Şi una şi cealaltă slujbaşă de o viaţă întreagă. Mijloacele lor de trai foarte asemănătoare.

VĂZUTE şi AUZITE

Şi totuşi... De aceeaşi vîrstă amîndouă; una este o femeie tînără; cealaltă, parcă n-a fost niciodată.

Una trăieşte viaţa cu participare, cu interes, cu pasiune: o pasionează munca ei, o pasionează o carte, un spectacol. E trează la tot ceea ce se petrece în jurul ei. Nimic nu o lasă indiferentă. Iată o sursă care îi întreţine tinereţea.

Cealaltă îşi îndeplineşte cu o rece, cu o uscată conştiinciozitate toate obligaţiile; şi munca e o obligaţie, şi o vizită e o obligaţie, şi să-ţi consolezi o prietenă e o obligaţie, şi să citeşti o carte este o obligaţie, şi un spectacol este tot o obligaţie.

Nimic nu o entuziasmează, nici o vibraţie pentru nimeni şi nimic.

O viaţă închistată în preocupări mărunte, cenuşii. Iată de ce această femeie n-a putut fi niciodată tînără.

...Cu aceleaşi posibilităţi materiale amîndouă... Şi totuşi!...

Viaţa uneia trăită cu gustul pentru confort, cu preocuparea pentru estetică, cu necesitatea de a trăi civilizat.

Începînd cu o înfăţişare întotdeauna foarte îngrijită. Şi cu acel dram de graţioasă cochetărie care îi stă bine unei femei la orice vîrstă. Apoi o cameră curată, întotdeauna în ordine. Mobile care n-au fost lăsate să se degradeze, să se sluţească, să poarte stigmatele trecerii timpului.

Un anumit fel de a mînca. Întotdeauna în faţa unei mese aşternută ca pentru invitaţi: cu vesela ei cea mai bună, cu tacîmurile ei cele mai bune. Se respectă pe sine.

Grija ei de a nu-şi da voie să trăiască mai prost decît îi stă în putere, o duce întotdeauna la necesitatea, la exigenţa de a trăi mai bine. Şi aceasta este şi un stimulent al eforturilor ei. Şi aceasta este şi un secret pe care îl deţine şi care este încă o sursă a tinereţii ei.

Cealaltă... Cealaltă a renunţat — spune ea — de mult să mai placă. Ceea ce consideră că o şi scuteşte de orice grijă, de orice preocupare pentru înfăţişarea ei. Rochia, poate fi şi necălcată, părul nu mai trebuie aranjat, ci doar pieptănat foarte în fugă. De oglindă nu-i nevoie. Şi aşa mai departe.

Camera în care trăieşte îi seamănă; poartă aceeaşi pecete a delăsării.

Totul trist, sumbru, cenuşiu.

Într-o cameră bătrînă, o femeie bătrînă.

...Singure amîndouă; văduve, fără familie, fără copii, amîndouă.

Şi totuşi!

Una, niciodată singură: răsplătită cu afecţiune, cu devotamentul prietenelor, pentru marea ei căldură sufletească, pentru sinceritatea, pentru generozitatea ei. Căutată, solicitată, pentru că e optimistă, tonică, reconfortantă.

Cealaltă... Cealaltă se plînge de tot şi de toate. Oamenii sînt răi! Munca ei este neplăcută! Înregistrează numai nenorocirile, catastrofele. Sînt temele, subiectele ei preferate de discuţie. O predilecţie specială pentru cazurile de boală incurabilă, pentru accidentele cele mai grave şi pentru morţile subite.

E atît de deprimantă tovărăşia acestei femei care se lamentează veşnic, care nu vede niciodată nimic din ceea ce e bun, frumos în viaţă! Nu iubeşte oamenii şi oamenii n-o iubesc.

E singură.

Două femei, două vieţi. Una deschisă spre fericire. Cealaltă...

Două femei: una mereu tînără. Cealaltă din totdeauna bătrînă.

Sidonia DRĂGUŞANU

Colţul cosmeticianei

Ridurile

Ridurile sînt socotite ca primul semn de îmbătrînire a pielei şi apar de obicei pe la patruzeci de ani. Pentru a se înţelege mai bine însă de ce e nevoie ca pielea — atît a feţei cît şi a gîtului — să fie îngrijită din timp şi nu numai din momentul apariţiei ridurilor, voi spune că de fapt ele se împart în două categorii: prima o constituie ridurile accidentale, a doua ridurile datorite efectiv vîrstei.

Ridurile se pot evita şi întîrzia multă vreme, dar o dată apărute e iluzoriu să ne închipuim că ar mai putea să dispară complet. Ele se pot însă atenua prin diverse procedee, alese şi aplicate în mod corect. Cremele grase şi hidratate sînt de primă importanţă ca şi masajul (despre care însă vom vorbi în alt articol). Ele se aplică, masînd uşor, pe faţa perfect demachiată (adică bine curăţată) în prealabil şi se ţin 1—2 ore apoi crema se scoate cu tampoane de vată şi se spală tenul cu apă. Cu gîtul se procedează la fel. În nici un caz crema nu trebuie păstrată noaptea deoarece pielea are nevoie să respire. Dăm mai jos cîteva reţete clasice de creme pe care însă vă sfătuiesc să le preparaţi la farmacie.

Pentru pielea uscată cu tendinţa de ridare: ceară albă 10 gr., unt de cacao 10 gr., ulei de parafină 60 gr., lanolină 15 gr., apă de roze 20 gr., borax 1 gr., tinctura benzoe 30 picături.

O cremă foarte grasă pentru un ten ridat: ceară albă 2,50 gr., cetaceum 2,50 gr., lanolină 10 gr., ulei de parafină 15 gr.

Pentru zilele de vînt, ger, în excursie sau la ţară cînd faţa e mult expusă soarelui, un cold-cream protector bine tolerat chiar de un ten mai gras: ceară albă 10 gr., cetaceum 10 gr., apă de roze 15 gr., ulei de parafină 55 gr.

La ora actuală, în tratamentul modern de combatere a ridurilor se întrebuinţează cu mult succes extractul gras de placentă care se găseşte în fiole sterile la oricare farmacie. Cu conţinutul acestor fiole, faţa şi gîtul se ung de trei ori pe săptămînă insistîndu-se uşor asupra regiunilor care au o mai mare tendinţă la ridare sau acolo unde au apărut riduri superficiale. Graţie acestui tratament ele pot fi atenuate uneori chiar pînă la dispariţie.

Sanda NOREANU

MODA

1) O originală jachetă din stofă groasă ce se poartă peste o rochie simplă, fără cordon din acelaşi material.

Gulerul cade uşor pe umeri.

Mîneca mai scurtă cu 3-4 cm. de la încheietura mîinii.

2) Rochie „cămaşă" din stofă. Se închide în partea stîngă cu patru nasturi. Gulerul mic de pichet completează garnitura acestei rochii drepte.

3) Rochie din material foarte suplu. Corsajul e croit kimono cu lărgimea mare în spate.

Gulerul uşor depărtat de gît.

A. Un frumos pulover, preferabil de culoare galbenă. Gulerul şi plastronul sînt tricotate cu andrele nr. 3 în punct de elastic, 2 pe faţă — 3 pe dos; restul numai pe faţă cu andrele nr. 2. Croiala kimono.

Folosiţi Pudra „Carmen" fină, aderentă şi cu gamă foarte bogată de culori

In legătură cu:

„O POVESTE ADEVĂRATĂ"

Iată cîteva din răspunsurile sosite la redacţie, în legătură cu „Povestea adevărată" pusă în discuţia cititorilor — în primul număr al revistei noastre:

VALENTINA IONESCU. Faptul că un bărbat care pretinde că iubeşte o femeie poate avea sentimente ostile faţă de copilul acesteia din prima căsnicie şi că nu acceptă să se căsătorească cu ea decît cu condiţia — inumană — ca acest copil să fie îndepărtat din casă şi încredinţat tatălui său (recăsătorit, din cîte am înţeles), mă duce la următoarele concluzii: Un asemenea om — cu un suflet atît de mic, cu vederi atît de învechite şi înguste — nu merită nici încredere, nici dragoste. Eu nu pot înţelege cum o mamă poate sta măcar o clipă în cumpănă atunci cînd are de ales între copilul ei şi între un bărbat — oricît de legată ar fi de acesta!

Nu pot considera decît o nedemnă slăbiciune dragostea Anei — eroina acestei „poveşti adevărate" — pentru Dan (dacă am reţinut bine numele incriminatului) şi oricît de aspră aş putea să-i par, nu-i pot da decît un singur sfat: să renunţe — şi cît mai curînd — la el. Va fi cu siguranţă compensată de bucuriile pe care le va culege, devotîndu-se copilului ei şi să nădăjduim, că va întîlni într-o zi un alt bărbat, mai „om" decît Dan şi capabil de sentimente mai generoase.

CONSTANTIN POPA. Personal, eu îl înţeleg pe Dan şi cred că — pus în situaţia lui — aş ezita să mă însor cu o femeie care are un copil dintr-o primă căsnicie. Mi-ar fi foarte greu să iubesc copilul altuia. După părerea mea, Dan e sincer, e cinstit faţă de Ana. Pe de altă parte, o înţeleg tot atît de bine şi pe ea: nu poate renunţa la copil. Deci soluţia nu este decît una singură: fiecare din aceşti doi oameni să-şi vadă de drumul său.

ANTOANETA RAŢIU. Ana să se arate intransigentă, cu hotărîrea de a nu accepta condiţia pe care i-o pune Dan. Dacă el o iubeşte va alege între a o pierde şi între a o accepta cu copil cu tot.

Şi acum cîteva comentarii la răspunsurile primite

...Împărtăşesc fără rezervă punctul de vedere al tuturor acelora care consideră ca o primă datorie a Anei de a rămîne alături de copilul ei.

...Pot aprecia sinceritatea lui Dan, firească (e oricum preferabilă unei atitudini echivoce sau unei comportări ipocrite), dar dincolo de această „sinceritate" nu pot să nu văd şi egoismul şi cruzimea oarbă care o generează.

...Nu m-aş lăsa emoţionată în locul Anei — nici dacă după încercarea la care l-aş supune — el ar reveni hotărît să accepte. N-aş avea încredere în această convertire de ultimă oră şi mi-aş pune problema: ce se va întîmpla mai departe, cum se va purta el faţă de un copil pe care nu îl iubeşte?

...Şi atunci, soluţia? Să căutăm una care să nu-l lase Anei regretul de a fi luat o decizie pripită... şi nici sentimentul că n-a încercat tot ceea ce trebuie să încerce pentru propriile ei limpeziri. De aceea, aş sfătui-o să creeze condiţiile unei apropieri sufleteşti între copilul ei şi între Dan. Să urmărească atent, un timp, cum evoluează aceste relaţii. S-ar putea ca ele să evolueze neaşteptat de bine, favorizate de climatul în care se va pricepe Ana să le lase să se desfăşoare. S-ar putea să nu se schimbe însă nimic... Într-un asemenea caz — să sperăm că Ana va ajunge să-l cunoască destul de bine pe Dan ca să nu mai aibă nici o îndoială asupra... îndoielnicului lui caracter şi asupra îndoielnicelor lui sentimente faţă de ea.

LAURA

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMINII

21—27 octombrie

1. Dovlecei pane; Musaca de vinete; Fructe.
2. Ciorbă de sfeclă; Papricaş cu găluşte; Clătite cu dulceaţă.
3. Varză de Bruxelles cu smîntînă; Macaroane la cuptor; Compot.
4. Mîncare de vinete cu roşii; Pîrjoale moldoveneşti cu piure de cartofi; Struguri.
5. Supă de carne cu tăiţei; Rasol de vacă cu cartofi şi sos de hrean; Mere la cuptor.
6. Caras în saramură; Chiftele de zarzavat cu salate; Orez cu lapte.
7. Morcovi în unt, cu crochete de griş; Friptură înăbuşită cu cartofi; Fructe.

CIORBĂ DE SFECLĂ. Deseori am auzit gospodine dornice să pregătească ciorbă de sfeclă, plîngîndu-se că ieşe urîtă la culoare. Iată cum se prepară ca să aibă, pe lîngă gust bun, şi o culoare roşie, frumoasă:

Se curăţă 2—3 sfecle (cam 500 gr.) şi se taie ca tăieţeii (se pot rade pe răzătoare cu găuri mari). Cam un sfert din această cantitate se păstrează de o parte. Restul se pune la fiert într-o oală cu 2 litri de apă, un morcov întreg şi o ceapă tăiată mărunt. Cînd sfecla este aproape fiartă se adaugă 3—4 cartofi curăţaţi şi tăiaţi subţiri, puţină verdeaţă şi sare. După ce sînt şi cartofii fierţi se pune borşul fiert separat şi strecurat. Se potriveşte de acru şi de sărat şi se lasă să mai dea cîteva clocote.

Cînd ciorba este gata, se dă oala la o parte şi după ce s-a mai răcorit puţin, se pune sfecla rasă (crudă) pe care am păstrat-o de o parte, în strecurătoarea de macaroane şi se cufundă în oală, astfel încît sfecla din strecurătoare să fie acoperită de zeamă. Se ţine vreun sfert de oră, pînă iese culoarea din sfeclă şi ciorba se înroşeşte. Se scoate strecurătoarea cu sfeclă crudă, iar ciorba se dregе cu un gălbenuş şi cîteva linguri de smîntînă. Este foarte gustoasă servită rece cu mămăliguţă fierbinte.

MÎNCARE DE VINETE CU ROŞII. Se taie felii 750 gr. roşii. Se aşează un rînd pe fundul cratiţei, apoi se pune un rînd de ceapă crudă tăiată, peştişori (felii subţiri). Se taie în patru 2—3 vinete mijlocii, se opăresc, se scurg, se aşează peste ceapă, iar deasupra se pun 6 ardei graşi tăiaţi rotogoale. Peste aceştia se pun cîţiva căţei de usturoi tăiaţi în două, mărar, pătrunjel tocat, sare şi piper (facultativ). Deasupra se pune restul de roşii tăiate felii. Se acoperă cratiţa cu capacul şi se lasă să fiarbă la foc mic. Cînd începe să lase apă, se adaugă 3—4 linguri de ulei. Se mişcă cratiţa din cînd în cînd ca să se controleze dacă nu s-a prins de fund. Se dă la cuptor, pînă ce scade complet. Se lasă să se răcească în cratiţă şi se răstoarnă ca o budincă.

MERE LA CUPTOR. Se curăţă 12 mere mijlocii, se scobesc la mijloc şi pe măsură ce sînt curăţite, se pun în apă rece ca să nu se înegrească. Se taie 12 feliuţe de pîine. Se unge cu unt o formă cu marginile joase, se pun feliile de pîine şi deasupra merele bine scurse, umplute la mijloc cu zahăr. Deasupra peste fiecare, se pune o bucăţică de unt. Se dă la cuptor, la foc potrivit.

Separat se face un sirop potrivit de legat din 150 gr. zahăr cu un pahar de apă. Se umezesc merele de cîteva ori cu sirop. Cînd sînt aproape gata, se toarnă deasupra siropul şi se mai lasă puţin la cuptor. Se servesc în formă.

Sanda MARIN

Cîteva sfaturi folositoare

● **NU ARUNCAŢI la gunoi şi nu daţi pe foc ziarele vechi, căci pot fi folosite în numeroase feluri. Geamurile şi oglinzile se spală cu hîrtie de jurnal puţin mototolită în mînă. Curăţă mai bine decît cîrpele, dă lustru şi nu lasă scamă. Tot cu hîrtie de jurnal se pot curăţa bine tacîmurile, argintăria şi toate obiectele de metal. Spre a feri de molii covoarele din perete se cos în dosul lor ziare stropite cu hexacloran sau cu petrol.**

Cu hîrtia înmuiată în apă cu clei, se astupă crăpăturile podelelor de scînduri. În sfîrşit, tot cu hîrtie de ziar mototolită se pot umple pernele de ferestre folosite în timpul iernii.

● **OBIECTELE NICHELATE, dacă sînt pătate se freacă cu cretă fin pisată, umezită cu alcool, cu o cîrpă moale sau mai bine cu o bucată de ziar mototolită. Un mijloc uşor de a îndepărta petele galbene este să se frece obiectele sau tacîmurile nichelate cu scrum de ţigară puţin umezit. Se spală apoi cu apă săpunită şi la urmă se limpezesc cu apă caldă.**

MEDICUL vă sfătuieşte

Tov. Anghel V. se teme să sufere de hipertensiune. La diversele examene făcute i s-au găsit cifre foarte diferite: odată 17, altă-dată 13 şi 14. Ne întreabă cum se explică această diferenţă şi care este valoarea tensiunii normale.

Tov. Anghel face omisiunea frecventă de a indica numai prima dintre cifrele tensiunii sale, considerînd că cea de-a doua nu are importanţă. Tensiunea arterială se exprimă totdeauna prin două cifre: prima — tensiunea maximă sau sistolică — corespunde momentului cînd inima execută efortul cel mai mare — acela de a pompa sîngele în artere. Cea de-a doua cifră — tensiunea minimă sau diastolică — corespunde momentului cînd inima este în repaus. Amîndouă aceste cifre au o importanţă egală pentru medic atunci cînd apreciază dacă tensiunea este sau nu normală. De asemenea, o deosebită importanţă o are şi diferenţa dintre cele două cifre ale tensiunii: minima trebuie să fie egală cu jumătatea maximei la care se adună 1 sau 2. Spre exemplu: 14—8, 13—8, 12—7, etc. Nu există o valoare fixă pentru tensiunea arterială normală, ci ea variază în limite destul de largi la persoanele sănătoase. Se consideră normale de obicei valori între 15—11 ale tensiunii maxime şi 9—6 ale tensiunii minime. Tensiunea arterială creşte în mod normal cu vîrsta, fără ca aceasta să fie un semn de boală.

Cifre care depăşesc 15—9 constituie un semn de alarmă şi necesită un control atent al sănătăţii, mai ales la persoanele tinere. Faptul că tensiunea diferă de la un examen la altul nu este surprinzător. Chiar la persoanele sănătoase tensiunea poate varia de la un moment la altul, bineînţeles în anumite limite. Adesea emoţia face să crească tensiunea. La bolnavii care suferă de hipertensiune, în faza de început — stadiul neurogen — variaţiunile tensiunii sînt şi mai mari, aşa cum se întîmplă în cazul tov. Anghel. La aceşti bolnavi o emoţie, un efort, o supărare provoacă o creştere accentuată a tensiunii, care revine la normal prin repaos sau cînd cauza care a provocat creşterea tensiunii a încetat. Dacă nu se iau din timp măsurile necesare, hipertensiunea poate deveni permanentă şi nu mai cedează la repaos şi la linişte.

Sfătuim deci pe tov. Anghel să acorde toată atenţia sănătăţii sale şi să consulte medicul, care în urma unui control amănunţit îi va indica tratamentul necesar.

DR. N. P.

vizitaţi MAGAZINUL „BUCUREŞTI"

str. Bărăţiei 2 telefon 6.34.90

Sortimente bogate în:

- *albituri, poplinuri,*
- *imprimeuri bumbac,*
- *stofe bărbăteşti şi pentru femei,*
- *tricotaje — încălţăminte,*
- *confecţiuni pentru copii, femei şi bărbaţi,*
- *articole de uz casnic,*
- *articole electrice,*
- *televizoare, aparate de radio (în rate),*
- *foto — sport — articole muzicale,*
- *frigidere — articole de menaj,*
- *pălării — articole de parfumerie,*
- *marochinărie — jucării.*

Consumaţi cu încredere

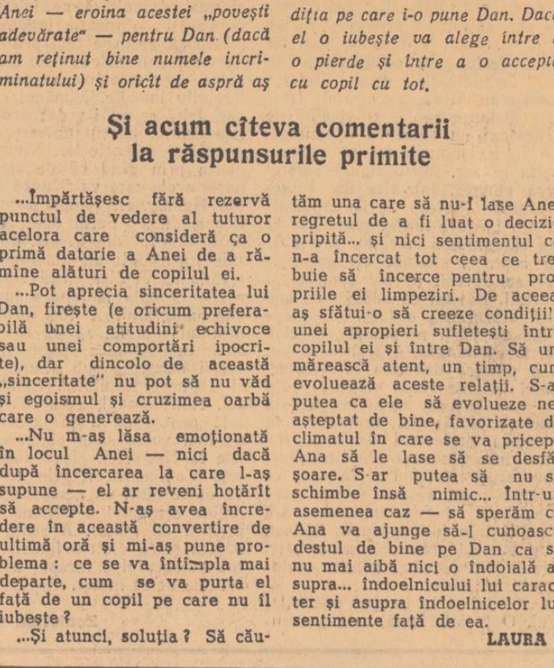

NOUL PRODUS DIETETIC

Chefir

PLĂCUT LA GUST UŞOR ALCOOLIZAT

STIMULENT AL TUBULUI DIGESTIV

CAPCANA

Povestire pentru cei mici

DE PASCAL RĂDULESCU

Știința și VIAȚA

Mîine: SATELITUL are o ÎNTÎLNIRE !

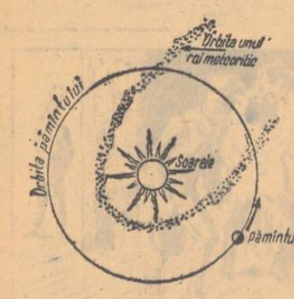

De la data de 4 octombrie 1957, întreaga lume urmărește cu emoție și interes, zborul fantastic al primului satelit artificial al planetei noastre. „Luna sovietică", ale cărei semnale au fost recepționate de mii de posturi de radiorecepție, continuă să dea ocol Pămîntului, confirmînd pe deplin justețea calculului teoretic și a formulelor tehnice aplicate.

Elementele calculate în ultima vreme au arătat că zborul poate continua mai multă vreme decît se credea inițial, dată fiind densitatea redusă a atmosferei înalte a planetei noastre, densitate mai mică decît cea presupusă inițial. Cu toate acestea, începînd de mîine, 20 octombrie, satelitul riscă să aibă o întîlnire cu un roi de meteoriți.

Întîlnirile Pămîntului

In cursa anuală pe care Pămîntul o execută în jurul Soarelui, el întîlnește la epoci bine definite, numeroase roiuri sau curenți de meteoriți. Astfel, în luna mai, planeta noastră întîlnește roiul Acvaridelor, numite astfel din cauză că parcă vin dinspre constelația Vărsătorul (în latinește Aqvarius); în august ne întîlnim cu roiul Perseidelor, iar în octombrie și noiembrie cu roiurile Orionidelor, respectiv Leonidelor.

Roiurile de meteoriți (și noi nu am menționat decît pe cele mai importante), sînt constituite din milioane și milioane de fire de praf și pulberi, alături de bucățele mai mari de piatră. Ele circulă prin spațiu pe orbite mult alungite, dar mișcarea lor se face tot în jurul Soarelui, ca și mișcarea planetelor.

Cu ocazia trecerii Pămîntului printr-un asemenea curent, multe dintre aceste particule pătrund în atmosfera terestră cu viteze cuprinse între 12 și 72 km. pe secundă. Frecarea puternică cu aerul, ca și comprimarea acestuia, fac ca particula respectivă — meteoritul — să devină incandescent. Dîra luminoasă lăsată în cădere spre sol, este tocmai ceea ce numim de obicei, o stea căzătoare.

Origina roiurilor cosmice

Origina acestor roiuri este, în bună parte cunoscută. Astfel, roiul Orionidelor este strîns legat de celebra cometă Halley, care, prin dezagregarea continuă pe care o suferă, răspîndește pe orbita ei numeroși meteoriți. Acest lucru îl fac și alte comete din diverse cauze: explozii interne, ciocnirea cu meteoriți sporadici, etc. Astfel, o cometă își răspîndește continuu materia în spațiu: un prim rezultat concret îl constituie formarea pe orbita cometei în cauză a unui curent de meteoriți.

Ce se va întîmpla cu satelitul ?

După cum s-a arătat, pînă în momentul de față, satelitul artificial al Pămîntului nu a întîlnit în cursa sa decît micrometeoriți, adică meteoriți cu diametre cu mult sub 1 mm., care n-au avut nici o influență sensibilă asupra sa. Este interesant de urmărit cum va reacționa satelitul în timpul trecerii planetei noastre printr-un roi mai important, așa cum este cel al Orionidelor de la 20—23 octombrie.

Urmărirea zborului satelitului artificial în această perioadă foarte importantă este deosebit de semnificativă. Aceste observații ne pot furniza date noi cu privire la condițiunile de lansare a viitorilor sateliți artificiali sau a navelor interplanetare.

Matei ALECSESCU
Directorul Observatorului Astronomic Popular din București

Omenirea își cercetează locuința

U.R.S.S.: Noul telescop de la Pulkovo, folosit pentru a măsura mișcările polilor pămîntului în relație cu corpii cerești.

A.G.I.: aceste trei litere sînt azi recunoscute de toată lumea. Ele reprezintă prescurtarea pentru „Anul Geofizic Internațional", anul care va dura în realitate mai mult de 18 luni și care a început la 1 iulie 1957. In „Anul Geofizic Internațional", după cum știți desigur, oamenii de știință vor arunca o privire foarte atentă asupra globului și în deosebi asupra deosebit de zbîrcitei sale scoarțe, asupra sîmburelui său (fierbinte sau nu) asupra aerului, asupra adîncurilor mării, asupra magnetismului său puternic. Numeroase observatoare de pe întreg globul și-au îndreptat aparatele spre cer, observînd fenomenele cele mai interesante. Omenirea își cercetează locuința — globul pămîntesc — și vecinii !

Iată, în fotografiile noastre, două din aparatele ce examinează, în zilele acestea, fără întrerupere, cerul și pămîntul.

Australia: Una din cele 64 de antene radiofonice instalate lîngă Sydney, cu scopul de a înregistra activitatea solară.

OMUL LA 650° CELSIUS !

De curînd, într-un laborator științific s-a realizat o experiență cu totul neobișnuită. Un om, îmbrăcat într-o salopetă ușoară, a pătruns într-un cuptor mare, încălzit la temperatura de 650° C, a rămas acolo cîteva minute și apoi a ieșit foarte liniștit.

Costumele „ignifuge" — adică făcute din substanțe rele conducătoare de căldură și care nici nu se aprind — sînt cunoscute desigur de multă vreme. După cum se știe, deobicei este vorba însă de materiale rigide, voluminoase, din asbest sau alte materiale, care au neajunsul de a împiedica mișcările. Omul de care vorbeam era îmbrăcat într-o salopetă ușoară dintr-un nou material rezistent la foc. Salopeta era făcută din fibre de sticlă, acoperite cu un strat subțire de aluminiu. Aluminiul juca aici rolul oglinzii — el respingea razele calorice cu ajutorul cărora se propagă căldura.

„Alo, sînteți chemat urgent..."

Telefonul de pe biroul secretarei sună prelung.

— Alo, vă rog cu tov. inginer-șef !

— Lipsește din birou, este plecat prin uzină.

— Vă rog să-l găsiți imediat. Este o problemă urgentă!

Doi, trei funcționari pleacă în goană prin uzină în căutarea inginerului-șef. Dacă uzina este mare, pot să caute și o oră pînă îl găsesc într-un atelier, studiind un plan cu tehnicienii. Uneori, întîrzierea poate avea consecințe grave.

Totul se rezolvă cu ajutorul noului dispozitiv electronic construit de tehnicienii sovietici. Minuscul ca dimensiuni, aparatul poate fi purtat în buzunar. Atunci cînd intervine o chemare urgentă, secretara apasă pe butonul unui tablou de comandă iar în aceeași clipă, soneria instalată în aparat începe să sune înștiințîndu-l pe posesor că este chemat de urgență în birou.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Geografia economică a U.R.S.S.

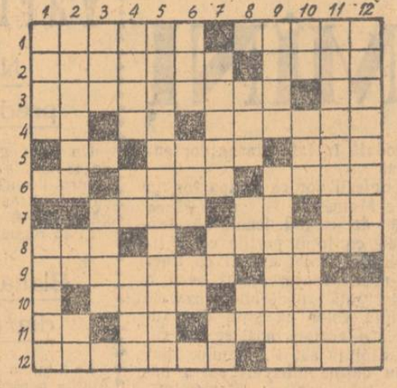

ORIZONTAL: 1) Port la Marea Neagră, capitala R. S. S. A. Adjare cu o puternică industrie de prelucrare a petrolului. — Capitala R. S. S. A. Tătare, important centru cultural, unde în anii puterii sovietice s-a dezvoltat industria chimică în special. 2) Riu în Georgia ce udă provincia Kahetia ale cărei vinuri sînt cunoscute și apreciate și dincolo de granițele U. R. S. S. — Oraș situat în centrul bazinului carbonifer al Moscovei, în apropierea unor importante zăcăminte de minereuri de fier. 3) Bazin carbonifer situat în centrul Kazahstanului, cu rezerve de cărbune cocsificabil, considerat drept a treia bază carboniferă a U.R.S.S. după Donbass și Kuzbass. — Înainte de amiază. 4) Notă muzicală. — Traian Niculescu. — De aci se alimentează cu gaz combustibil orașele Lvov și Kiev. 5) Riu pe care este așezată localitatea Zlatoust, unde se găsește o uzină metalurgică producătoare de oțel de calitate superioară. — Riu nenavigabil în Ural pe malurile căruia se întinde Sverdlovskul, centrul celui mai mare nod de cale ferată din Ural — Fluviu în Anglia. 6) Împreună — Plantă — Cel din... Sorocinsk este foarte cunoscut. 7) Oraș în U. R. S. S. — Întrebare — Afirmație. 8) Lună — Insulă pe care se află fortăreața maritimă Kronstadt, care apără căile de acces spre Leningrad dinspre mare. 9) Cel mai mare centru al industriei bumbacului și al ramurilor care o deservesc din întreaga Uniune — Pronume. 10) Lac în regiunea Iaroslavl în jurul căruia se găsesc întinse culturi legumicole. — Munți în U.R.S.S. cu numeroase zăcăminte de minereuri și cărbuni. 11) Notă muzicală — Din Vladivostok ! — Mic fluviu din nordul U.R.S.S. care a devenit navigabil odată cu deschiderea „Drumului Maritim de Nord". 12) Imens deșert în R. S. S. Turkmenă folosit ca pășune, în centrul căruia se află importante zăcăminte de sulf pentru extracția căruia a fost organizată o uzină experimentală. — Vas pentru fiori.

VERTICAL: 1) Regiune petroliferă din U.R.S.S., una din cele mai mari din lume — Capitala R.S.S. Beloruse, important centru cultural și industrial cu mari uzine de construcții de mașini și fabrici de confecții. 2) Șir de munți în Transilvia la poalele căruia se află Alma-Ata capitala R. S. S. Kazahe, oraș cu o puternică industrie a construcțiilor de mașini, alimentară și ușoară — Avocat — Servește. 3) Povară de porumb — Oraș în R. S. S. A. Iakută. 4) Întrebuințat — Simion Zamfirescu — Fluviu pe ale cărui maluri este situat Leningradul. 5) Mare centru industrial din Ural unde se află o uzină vestită. 6) Nume de fată — Cenușiu — Comună în Italia. 7) Lac în R.S.S. Kazahă din care se extrag borați — Una din Sporade — Cel mai prețios capital. 8) Înminat — Cobalt — Cuvînt din glosarul geografic. 9) Merge pe lîngă motocicletă — Riu în R. S. S. Ucraineană pe malurile căruia se află orașul Jitomir, cunoscut prin marile sale fabrici de mobilă. 10) Literă japoneză — Localitate în R. S. S. Armeană de unde se extrage piatră ponce. — Plantă cățărătoare. 11) Localitate în R. S. S. Armeană de unde se extrage cupru — Riu în sudul Franței. 12) Important centru al regiunilor producătoare de bumbac din valea Fergana (R. S. S. Uzbekă) — Oraș în Peru.

Alexandru RADIAN

STICLARIE

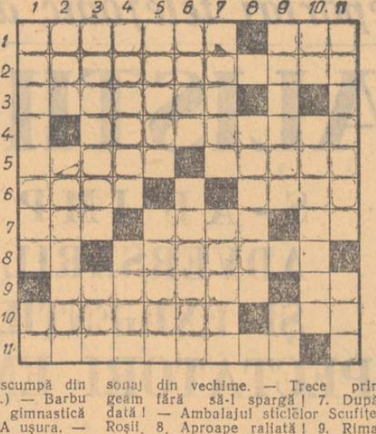

ORIZONTAL: 1. Sticlă de calitate — Lacăt de sticlă ! 2. De forma sticlelor de ochelari. 3. Spectacol „la înălțime", vizionat de obicei prin sticlă afumată. 4. Strălucitoare ca diamantul. 5. Securea dulgherului — Laptele... cucului. 6. Ordinul unui film ! — Merg cu o sticluță... de vin. 7. Singularul de la „rebus" ! — Cristalul banchetelor. — Pe el ! 8. R. — Invitații... obligatorii. 9. Sticla care atrage trecătorii. — Ciob de sticlă ! 10. Sticle din laboratorul de chimie. — Animal de sticlă ! 11. Familia paharelor și borcanelor.

VERTICAL: 1. Sticla scumpă din basmele lui Ispirescu (pl.) — Barbu Ștefan. 2. Bară pentru gimnastică — I-a sărit țandăra ! 3. A ușura. — Apă în Siberia 4. Materie primă pentru geamuri. — Sticlele de vin din depozit. 5. Mai „subțire" și mai „flexibilă" decît sticla — Furnizor de sticlă roșie pentru bijuterii ! 6. Personaj din vechime. — Trece prin geam fără să-l spargă ! 7. După dată ! — Ambalajul sticlelor Scufiței Roșii. 8. Aproape raliată ! 9. Rima paharnicului. — Diferența dintre sticle și sticlete ! 10. Aproape un ceas ! — Sparge vase ! 11. Mezinul sticlăriei. — Se ține în sticle.

L. MĂRGINEANU

ION CREANGĂ

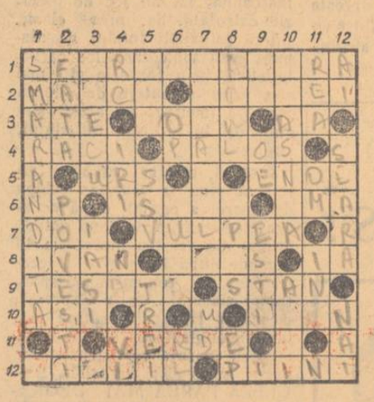

ORIZONTAL: 1. Unul din eroii basmului „Făt Frumos, fiul iepei". 2. Nora lui „Jupîn Strul" din povestirea „Moș Nichifor Coțcariul" care se sperie grozav de povestirile cu lupi și balauri ale harabagiului — Moșul a cărui pupăză a luat-o și a dus-o Creangă la tîrg să o vîndă. 3. Fire — Culoare — Prima de două ori ! 4. Crustaceu decapod (pl.) — Prietenul nedespărțit al vitejilor Harap Alb și Făt Frumos. 5. Într-una din povestirile sale, Creangă ne arată cum a fost păcălit de vulpe — Orășel antic în Icaria. 6. Niculae Popescu — Numele mic al părintelui Duhu, profesorul din copilărie al lui Creangă — Nume de fată. 7. Cîți bani erau în punguța găsită de cocoș ? — Într-o altă povestire Creangă ne spune cum „dumneaei" l-a făcut pe bietul Moș Martin să-și piardă coada. 8. „Năzdrăvanul" care i-a băgat în sperieți pe draci cu turbinca sa — Celebră curtezană greacă — Apucă. 9. Retezată oblic — „Pățitul" care i-a venit de hac lui Chirică și celor de o teapă cu el. 10. Campioni — Tiz cu Creangă. 11. Împăratul către care pleacă Harap Alb cu calul său năzdrăvan. 12. Starețul bătrîn și olog al mînăstirii Neamțului de care vorbește Creangă în „Amintiri din copilărie" — Într-una din povestirile lui Creangă sînt... cinci !

VERTICAL: 1. Fata părintelui Ioan care cu toată stăruința lui moș Fotea și a lui bădiță Vasile a fost prima care a încălecat pe „Calul Bălan" și a făcut cunoștință cu „Sf. Nicolai". 2. Și baba avea una, dar a moșneagului din poveste era tare vrednică și miloasă — „Capra cu trei iezi" sau „Dănilă Prepeleac". 3. ...Baloș, cel cu școala de la Broșteni, înțelept și blînd la vorbă, de care vorbește David Creangă din Pipirig, bunicul scriitorului — Patriarhul oraș moldovenesc unde Creangă a urmat seminarul și unde a fost numit institutor. 4. Rece ! — Riu pe care era așezată Sparta — Pronume. — Capetele vagonului ! 5. Fruct. — Sud-sud-vest. — Cîte nurori avea soacra din poveste. 6. Operă — Sală mare — Rele ! 7. Deșiratul prieten al lui Harap Alb — Plin de apă. 8. „...și cămeșa" una din povestirile marelui scriitor — Bou sacru din Memphis — În piept ! 9. Prepoziție latină — Diftong — Există. 10. Din grădina acestuia a furat Creangă, cînd era copil, mere domnești și pere sîntilieștî — A se văita. 11. Așa era fata babei din povestirea „Fata babei și fata moșneagului" — „Povestea unui... Ieneș". — Nume de fată. 12. Posezi — Timpul cînd se spun deobicei povești copiilor — Instrumentul lui Pan și al lui Fănică Luca.

Cuvinte rare: Ehoe—Iri—Lais.

Ștefan STOIANOVICI

IOZEFINI VĂ PREZINTĂ SCAMATORII DE SALON

Cu mîinile la spate și cu spatele la public, primiți o carte de joc pe care nu o vedeți. Întorcindu-vă apoi cu fața spre spectatori, vă concentrați și numiți cartea care v-a fost dată.

EXPLICAȚIE:

Pentru această experiență folosiți o... stratagemă. După ce ați primit cartea v-ați întors cu fața la public, mimați că vă concentrați și în același timp vîriți cartea în mîneca dreaptă. Aduceți mîna dreaptă cu palma la frunte, ca și cînd v-ați concentra foarte adînc și priviți cartea. Duceți apoi mîna dreaptă înapoi la spate, scoateți cartea din mînecă și din nou aduceți mîna dreaptă la frunte, în mod prefăcut de data aceasta, și numiți cartea. Apoi o scoateți de la spate cu mîna stîngă. Va fi exact aceea pe care ați numit-o. Nici nu se putea altfel, deoarece ați văzut-o, dar nu prin „clarviziune", desigur...

CRIPTOGRAFIE TEATRALĂ (Fraza 2 — 10 — 4)

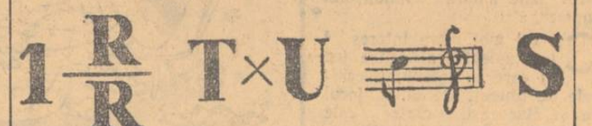

Coperți literare

Două cărți nou apărute în vitrina librăriilor sînt oricînd bine venite. Aici însă este vorba de o foarte cunoscută și apreciată carte și de autorul ei.

CONCURSUL NOSTRU DE DEZLEGARI și lista premiilor

Revista „MAGAZIN" organizează un concurs cu dezlegări, dotat cu numeroase premii.

Iată lista premiilor pe care le oferim:

PREMIUL I.: Un aparat de televiziune.
PREMIUL II.: Un aparat de radio.
PREMIUL III.: O mașină electrică de spălat rufe.
PREMIUL IV.: O călătorie dus și întors cu avionul, într-o localitate din țară de pe itinerarul TAROM, la alegerea cîștigătorului. (În premiu este inclusă și întreținerea completă pe timp de 3 zile).
PREMIUL V.: Cinci premii constînd din cîte un termos de voiaj.
ZECE MENȚIUNI constînd în discuri „Electrecord".
ZECE MENȚIUNI constînd din cărți literare diferite.
ZECE MENȚIUNI constînd din cîte un abonament gratuit pe 6 luni la revista „MAGAZIN".

Concursul a început cu primul număr și se încheie în numărul 8 inclusiv al revistei noastre.

Dezlegările însoțite de cel puțin șapte cupoane diferite pe care le vom publica în fiecare număr, se vor trimite în maximum șapte zile de la sfîrșitul concursului socotindu-se data poștei, pe adresa: Revista „MAGAZIN" — Piața Scînteii, cu mențiunea: Pentru concursul „Rebus-Magazin".

Distribuirea premiilor se va face în mod public, cu participarea dezlegătorilor, după următoarele criterii:

— Pentru premiul I concurează cei care în 8 săptămîni au dezlegat cel puțin 25 de jocuri;
— Pentru premiul II cei care au dezlegat cel puțin 20 de jocuri.
— Pentru premiul III cei care au dezlegat cel puțin 15 jocuri.
— Pentru premiul IV și V, cei care au dezlegat cel puțin 10 jocuri.
— Pentru mențiuni cei care au dezlegat cel puțin 8 jocuri.

Ținînd seama că numeroși cititori nu și-au putut procura primul număr al revistei noastre, din cauza cererii foarte mari, repetăm acum publicarea bonului de participare Nr. 1.

MAGAZIN Concurs de dezlegări
BON de participare nr. 1 — 2

D. PĂVEN

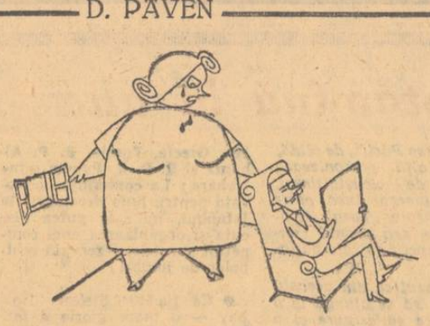

— Mișule, dacă nu mă mai iubești, mă arunc pe fereastră !!

AL. CLENCIU

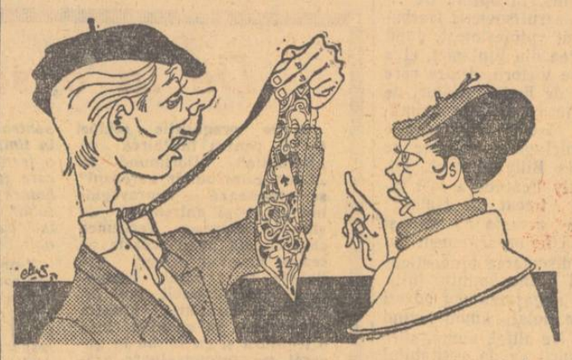

— Nu port decît cravate străine. Cele făcute în țară sînt mizerabile !
— Dar ce cusur le găsești ?
— Mă... string !...

FRED. GHENĂDESCU

— Cum nici literele astea mari nu le vedeți ?!
— Ba literele le văd, dar nu pot să citesc cuvîntul !

L. DARIAN

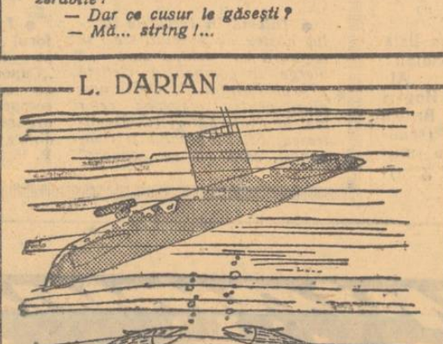

INTRE SARDELE: *Ulie și oamenii la cutie !...*

L. DARIAN

...și acum ascultați „cioctrila"...

FRED. GHENĂDESCU

DOCTORIȚA: *la doctoria asta și ai să te vindeci repede !*
ȘOFERUL: *Nu vreau repede ! Să nu mai aud de viteză !...*

GH. CHIRIAC

— De ce ai făcut încă o cărare ?
— Să am drum sigur la întoarcere !

AL. CLENCIU

— I-am spus clar că e „Mille points" și numără de azi dimineață ca să se convingă

GH. CHIRIAC

CASIERUL: *— Mulțumesc ! Cel dinaintea dumitale mă închisese înăuntru !...*

Pentru tratarea dinților dvs.

Cooperativa **DENTARA**

dispune de cabinete dentare, laboratoare și personal de specialitate, care vă stau la dispoziție

Adresați-vă cu încredere unităților noastre din BUCUREȘTI:

- Str. Smîrdan 15
- Bd. Tudor Vladimirescu 1
- Str. Tomis 2
- Calea Griviței 273
- Calea Văcărești 45
- Pasajul Eforiei 11
- Șos. Armatei Sovietice 7
- Șos. Mihai Bravu 145
- Bucureștii Noi Bloc nr. 4
- Șos. Ciurel 4

Consultații 8-21

magazin SPORT

Se preconizează

Larga remaniere a lotu'ui A de fotbal

Își croiește drum, cu insistență crescîndă, versiunea după care anul viitor se va proceda la o largă remaniere a lotului de jucători din care se alcătuiește echipa reprezentativă A de fotbal.

Constatările specialiștilor noștri au dus la concluzia după care se impune — ca o necesitate strictă — promovarea unor tineri cu valoare ascendentă, pentru înlocuirea unora dintre actualii titulari care bat de mult pasul pe loc sau chiar rămîn mereu în urmă.

Improspătarea — se afirmă — se va baza pe jucători din actuala echipă reprezentativă de tineret și chiar din cea de juniori, unde există o serie de talente a căror formare a făcut obiectul atenției forului de specialitate în ultimii 2-3 ani.

Se mai subliniază că remanierea preconizată — cu ale căror principii și țeluri sîntem de acord — se va face indiferent dacă ne vom califica sau nu pentru turneul final al campionatului mondial din Suedia.

Un reportaj telefonic de la Londra

FOTBALIȘTII ROMÎNI

S-AU IMPUS ADVERSARILOR ȘI EXIGENȚILOR SPECTATORI ENGLEZI

Micuțul Renye a făcut „zile amare" fundașului englez ● Pașapoarte cîștigate pentru Stockholm, sub lumina reflectoarelor de la Wembley

Cred că n-am descoperit praful de pușcă constatînd că în Anglia fotbalul este o adevărată instituție națională. Dar trebuie să ți se ofere prilejul să urmărești un joc din tribuna regală a stadionului Wembley ca să înțelegi că pe aici se consideră tot atît de important să fii prezent la o premieră a lui Laurence Olivier ca și la un meci internațional. Dar în pauza dintre cele două reprize, cînd bei o ceașcă de ceai tare, este absolut necesar să-ți dai cu părerea asupra indicațiilor care le consideri că le împărtășește în cabina jucătorilor renumitul Winterbottom, așa cum la teatru comentezi creația lui Viviane Leight, soția lui sir Laurence Olivier, în „Titus Andronicus".

În clipe ca acestea, nimeni nu pomenește că fotbalul ar fi o afacere comercială, dar nu este greu să surprinzi privirile unui acționar ațintite spre mașina de înregistrat care indică numărul exact al spectatorilor din tribună.

Peste toate acestea, de atîția ani s-a țesut — mai ales datorită atîtor și atîtor victorii și atîtor amare insuccese — o tradiție care aduce în tribune zeci de mii de spectatori, iar pe teren două echipe formate din oameni ce și-au făcut o profesie din aceasta. Nu poți reproșa de aceia unui englez, fie el muncitor în docurile de pe malul Tamisei, fie stăpînul unui scaun în Camera Lorzilor, sau fermier în Lancaster, că dorește din tot sufletul ca cel puțin aici, pe insulă, nici o echipă străină să nu termine învingătoare.

Ca și multe altele, două echipe românești au încercat să înfrîngă această cerbicie. N-au reușit — juniorii pierzînd cu 2-4, iar echipa de tineret cu 2-3. În schimb au lăsat o impresie pe care sir Stanley Rous, secretarul lui „The Footbal Association" o socotește drept remarcabilă. La un joc de precizie calculată, dar prea clasic, tinerii fotbaliști români au răspuns prin vioiciunea lor caracteristică, prin fantezie și mai ales printr-o putere de luptă care i-a încurcat pe acești sîrguincioși în profesia fotbalului, englezii.

Juniorii, conduși cu 3-0, au refăcut pînă la 3-2, iar echipa de tineret a egalat, după ce avea un handicap de două goluri, primul din acestea marcat la 40 secunde după începerea întrecerii. De altfel, comentatorul sportiv al ziarului „Daily Express", Desmond Hackeet, arătînd că juniorii englezi au cîștigat foarte greu în fața reprezentanților noștri, scria că: „ECHIPA ENGLEZA PAREA MAI DEGRABA FORMATA DIN ADULȚI JUCIND IMPOTRIVA UNOR COPII". A fost chiar așa, iar Desmond Hackeet ca specialist nu putea să nu remarce diferența de constituție care a existat.

Ni s-a părut, de altfel, foarte interesant și articolul despre acest joc publicat în „Daily Mirror" și în care Ray Peskett comentează prezența pe teren a **„micuțului Renye, înalt de patru picioare și zece inch, cu tricoul fluturînd pe dinafară, care a făcut „zile amare" fundașului englez".**

Cu cel mai mare interes a fost așteptat al doilea joc în care se înfruntau echipele de tineret. De altfel, jocul de la București dintre cele două echipe fusese într-atît comentat în Anglia, încît Cosma, care se remarcase atunci era socotit la sosirea noastră în Anglia ca unul dintre cei mai valoroși portari care au stat vreodată în fața atacanților englezi.

Englezii vor ca echipa lor, în care Mathews își mai găsea pînă de curînd locul, să deschidă cu totul porțile celor tineri. De aceea, meciul cu tinerii noștri reprezentanți avea o importanță deosebită, ziarele scriind chiar că șase din adversarii echipei noastre, al cărei căpitan a fost Pahontu, „puteau obține miercuri seara pașaportul pentru Stockholm". Nu-mi pot da seama exact dacă șase jucători englezi s-au remarcat (în orice caz, extrema dreaptă Bradbrook, și interul dreapta Greaves, au cîștigat biletul pentru Stockholm, la campionatul mondial de fotbal. Dar în cazul în care echipa noastră se califică pentru turneul final al campionatului mondial cu siguranță că șase din componenții formației care au luptat cu o energie de nedescris, sub lumina reflectoarelor de la Wembley, merită să figureze în echipa română.

Este de altfel părerea lui W. Nicholson, antrenorul echipei adverse: „FOTBALIȘTII ECHIPEI ROMINE S-AU IMPUS NU NUMAI ADVERSARILOR LOR, DAR ȘI EXIGENTILOR SPECTATORI ENGLEZI. Am fost impresionat de adversarii băieților mei, care, de la 0-2 puteau cuceri și o victorie. Un rezultat de egalitate ar fi fost echitabil. Aveți șanse să cîștigați la Dublin și la Belfast, cu toate că și acolo veți întîlni puternice echipe profesioniste".

Lucrul acesta îl speră și antrenorul echipei românești, Nicolae Petrescu și componenții echipei de tineri reprezentanți ai fotbalului românesc, pentru că ei vor să fie considerați nu numai speranțe, ci vor să ne aducă confirmarea valorii lor. Și aceasta aici, în patria fotbalului.

Tudor VORNICU

Londra

Titlul mondial de box la categoria „cocoș" în joc

Halimi sau „Raton" Macias?

Doi organizatori, un american și un francez, și-au disputat cu mai multă fervoare decît colegii lor de „branșă" contractarea meciului de box dintre **Alphonse Halimi** și **Raul Macias**, contînd pentru campionatul mondial al categoriei „cocoș". Și-au disputat-o ca o afacere din care să tragă un serios profit, pentru că întîlnirea exercită o puternică atracție în Franța ca și în S.U.A. Cel ce-a reușit să tragă spuza pe „turta" lui este de astă-dată organizatorul american, căci partida va avea loc în California, la Los Angeles, la sfîrșitul lui octombrie. În culise se afirmă însă cu toată tăria că „discret" s-a asigurat și un meci-revanșă la Paris (în cazul unui eșec al lui Halimi), cu toată interdicția Comisiei mondiale de box, care oprește folosirea clauzei meciului-revanșă, uzitată, totuși, tacit de toți campionii mondiali atunci cînd își pun titlul în joc.

Alphonse Halimi

Cine sînt cei doi adversari?

Alphonse Halimi este deținătorul titlului mondial al categoriei. Cu o carieră profesionistă de dată foarte recentă, el prezintă totuși un palmares cu cîteva „cărți de vizită" care impun. Pugilistul francez are loviturile foarte puternice și cei mai mulți dintre învinșii lui figurează scoși din luptă înainte de limită. Cea mai proaspătă „victimă", scoțianul Chic Brogan, i-a rezistat doar două reprize înainte de a fi trimis în „țara viselor".

Raul Macias e și el un campion mondial al categoriei însă... de versiune americană; adică recunoscut ca atare numai de un for american de specialitate (N.B.A.), care obișnuiește să-și confecționeze campionii lui mondiali cînd un titlu suprem se găsește în alte mîini decît cele ale unui boxer american.

Născut la 28 iulie 1934 în Mexic, „Raton" („șoricelul", cum le place admiratorilor lui și ziariștilor să-l numească), Macias a debutat ca amator la o vîrstă foarte tînără și la 18 ani și-a reprezentat țara la Olimpiada de la Helsinki, unde a fost învins, în optimi de finală, de boxerul sovietic Garbuzov. Devenit profesionist, după reîntoarcerea din Finlanda, el a cules 31 de victorii, dintre care 19 înainte de limită. Alături de toate aceste victorii, în palmaresul lui Macias figurează o singură înfrîngere, cu care se poate lăuda Billy Peacock. Or, același Billy Peacock a fost învins, anul trecut, de Halimi! Sublinierea aceasta nu vrea și nu poate să fie un argument hotărîtor în discutarea pronosticului privind deznodămîntul întîlnirii, care angajează doi boxeri foarte bine dotați, ambii lovind năprasnic. De altfel, numai sfîrșitul întîlnirii va da veritabilul răspuns la uzuala întrebare: Halimi sau Macias?

★

Și acum să vă amintim lista actualilor campioni mondiali: **Pascual Perez** (muscă); **Alphonse Halimi** (cocoș); **Hogan Kid Bassey** (pană); **Joe Brown** (ușoară); loc vacant (semimijlocie); **Carmen Basilio** (mijlocie), **Archie Moore** (semi-grea); **Floyd Patterson** (grea).

ȘAH

Un studiu deosebit

Există documente care atestă că Vladimir Ilici Lenin a fost un iubitor al șahului artistic. Un asemenea document este și scrisoarea sa către D. I. Ulianov, din 17 februarie 1910, reprodusă în volumul cuprinzînd ale sale „Scrisori către rude" (Moscova, 1934, la pag. 362). În această scrisoare, Lenin scria între altele: *„Azi am văzut în Rect un studiu care mi-a plăcut foarte mult. Poziția este următoarea: albul Rg3, Cg1, Ne7 și pionii h5 și d3; negrul Re3 și pionii h7, d5 și a2, adică ultimul se poate transforma în damă, într-o mutare — albul joacă și cîștigă. Iată un lucru frumos!"*

Studiul care a atras aprecierea lui Lenin este într-adevăr de o mare valoare și a devenit cunoscut pretutindeni în lumea problemistică. Autorii săi, frații V. și M. Platov, sînt doi dintre clasicii școlii sovietice de compoziție, care au reușit să îmbine magistral forma simplă a studiului cu un conținut nespus de bogat. Iată, în diagrama de mai jos, acest studiu.

V. și M. PLATOV
„Riger Tageblatt" 1909
Premiul I

Diagramă

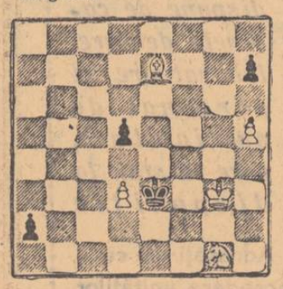

Albul joacă și cîștigă.

La o cercetare sumară se pare că albul poate obține numai cu greutate remiza, sacrificînd cele două figuri ale sale în varianta 1. Nf6. d4. 2. Cf3. alD. 3. N. d4, D: d4. 4. C: d4. R: d4. Iar din poziția rezultată la joc corect din ambele părți nu poate ieși decît remiză.

Dar această egalitate este numai aparentă, deoarece resursele albului în această poziție sînt de-a dreptul uimitoare, el putînd obține cîștigul printr-un joc plin de surprize. *1.* Nf6. d4 2. Ce2! (Sacrificiu de cal, pe care negrul nu-l poate accepta din cauza N:d4) alD *3.* Cc! ! (Al doilea sacrificiu de cal, cu care albul amenință pur și simplu un mat neașteptat prin Ng5. Dacă negrul la calul, pierde dama, prin Ng5+Da5. *4.* N: d4 ! ! (încă un sacrificiu) R: d4. *5.* Cb3+ și albul a cîștigat dama și partida. Ctă finețe tactică în numai cinci mutări!

U. Fr.

ABONAȚI-VĂ
la revista ilustrată de sport
STADION
în care găsiți interesante foto-reportaje de pe toate terenurile de sport
Participați la originalul concurs
„Cine știe sport cîștigă"
-Citiți cu regularitate-revista
STADION

Varietăți

Nume predestinat

Un tînăr german, în vîrstă de 18 ani, a depus o cerere pentru licență la federația de ciclism. Vrea să devină alergător ciclist.

El se numește... Lantern!...

Blana ursului din pădure

La „bursa pariurilor" din Anglia pentru turneul final al campionatului mondial de fotbal (programat în Suedia, în anul 1958) se oferă acum următoarele cote: Brazilia 2:1, Argentina 3:1, Iugoslavia și Cehoslovacia 3,5:1, U.R.S.S. și Franța 4:1, Anglia și Ungaria 4,5:1.

Cum nu toate aceste echipe s-au și calificat pentru turneul final, unele pariuri aduc cu... vînzarea blănii ursului din pădure.

16096 lovituri fără să atingă pămîntul

Senzație la Stockholm. Un fotbalist suedez în vîrstă de 15 ani, Hansen, a jonglat cu balonul timp de 2 ore și 20 de minute reușind 16.096 lovituri (cu piciorul, capul, umerii) fără ca balonul să atingă pămîntul.

O învinsă fericită

In campionatul de tenis de masă al Noii Zeelande s-a petrecut un fapt neobișnuit. In finală au intrat două jucătoare. Una avea 13 ani, iar a doua 35 de ani. Invingătoarea a fost Natti Davis, finalista de 13 ani. Invinsa și-a îmbrățișat cu căldură învingătoarea și a fost pe deplin fericită, căci noua campioană era... propria ei fiică.

Fotbalistul la ghicitoare

Desen de NELL COBAR

De la o săptămînă la alta

● **De pregătirile echipei C.C.A. pentru întîlnirea cu „Borussia" Dortmund în „Cupa campionilor europeni" se interesează — supraveghindu-le — și antrenorul de stat Gh. Popescu. Versiunea care circulă pune aceasta pe seama nevoilor echipei naționale, în a cărei componență sînt probabil unii jucători ai formației noastre campioane. Să nu albă însă o legătură și cu forma în general necorespunzătoare arătată de echipa C.C.A.?**

● *Dilemă în cercurile forului nostru de specialitate în legătură cu echipa care să alerge în competiția ciclistă „Turul Egiptului". Unii opiniază pentru alegerea celor mai buni alergători (C. Dumitrescu, St. Poreceanu și compania), care să se „rodeze" pentru „Cursa Păcii", de pildă; în timp ce alții preconizează o formație de ciclișți tineri, care n-au alergat încă peste hotare și cărora „Turul Egiptului" să le dea primul contact cu competițiile internaționale.*

N-ar fi cazul ca din această controversă să se ajungă la o formulă care să asigure și o bună reprezentare în competiție și să folosească ciclistilor respectivi, adică să fie altceva decît o simplă deplasare de turiști?

● **In discuții neoficiale la forul nostru de specialitate, pe marginea reînființării „Cupei Balcanice" la fotbal, se conturează ideea unei competiții-turneu care să fie organizată anual în fiecare dintre țările participante: R. P. F. Iugoslavia, R. P. Bulgaria, Grecia, Turcia, R. P. Albania și R. P. R. Punem o întrebare: La conferința convocată pentru luna decembrie la Istanbul, nu s-ar putea discuta și organizarea unei competiții paralele, rezervată echipelor de juniori?**

● Ca jucător Ștefan Dobay — o mare glorie a fotbalului nostru — a făcut parte numai din două cluburi: Banatul și Ripensia, ambele din Timișoara. Ca antrenor însă, Dobay are cu totul alte „vederi". De pildă, numai anul acesta a funcționat la Flamura Roșie-Arad, Energia Tîrnăveni și Locomotiva Cluj. Și anul încă nu s-a încheiat... I N-ar fi cazul ca antrenorul Dobay să învețe cîte unele de la jucătorul Dobay?

Magazin
revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"
★
Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.
★
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A INTIMPLAT PINĂ ACUM

Tînăra Gladys declară că nu va lua în căsătorie decît pe cel care va da dovadă de eroism. Ziaristul Edward Malone, hotărît să îndeplinească această condiție, cere secretarului de redacție al lui „Daily Gazette" să-i încredințeze o misiune importantă. Primește sarcina de a demasca minciunile cuprinse în povestea profesorului Challenger, despre expediția sa în America de Sud. Profesorul Challenger descoperă repede că Malone nu este un student, așa cum pretinsese acesta în scopul de a pătrunde la el, ci un ziarist... se încinge o încăierare care-i aduce în stradă, unde-i zărește un polițist.

— Am fost atacat de acest om! — am strigat eu.

— Aveți vreo pretenție, d-le? — mă întrebă polițistul, privindu-mi ochiul învinețit.

— Nu... Am și eu partea mea de vină.

— Să nu se mai repete! — îi spuse polițistul lui Challenger și se îndepărtă.

Profesorul îmi aruncă o privire ciudată:

— Tinere, poftim în casă. N-am terminat încă cu d-ta!

Am pătruns, mărturisesc nu fără oarecare teamă, din nou în casa profesorului.

— Te-am readus în casa mea, pentru că, în răspunsul dat polițistului mi s-a părut că citesc sentimente la care nu m-aș fi așteptat din partea unui ziarist. O să-ți vorbesc despre America de Sud. Dar mai înainte de orice, o condiție: n-ai voie să scrii nimic despre ceea ce o să-ți destăinuiesc. E clar?

— Vă accept condițiile, dacă nu e altceva de făcut.

— Bine. Ascultă atunci. Acum doi ani, am făcut în America de Sud o călătorie care va rămîne în analele științei, deși invidia confraților... Dar să trecem peste asta... Am vizitat regiunile puțin cunoscute străbătute de afluenții Amazonului, am studiat fauna și-am adunat materiale pentru monumentala lucrare de zoologie ce-mi va încununa cariera. La înapoierea mea, am constatat că, într-un sat prin care mai trecusem, eram așteptat cu nerăbdare.

Șeful indienilor m-a condus într-o colibă unde, spre surpriza mea, am găsit un alb. Omul murise cu cîteva clipe mai înainte. Rănița sa conținea adresa lui: „Maple White, Detroit, Michigan", cîteva ustensile de călătorie, osul pe care-l vezi pe biroul meu și acest album, pe care te rog să-l cercetezi.

Am privit și am rămas stupefiat. Desenul reprezenta cea mai fantastică dintre ființe.

— După părerea d-tale, cum a putut Maple White să deseneze un asemenea animal?

— Sub influența unei sticle de whisky.

— Eu am o explicație mai bună: că animalul există și că artistul l-a desenat după natură.

— Ce-o fi însă cu piticul ăsta?

— Pitic? făcu profesorul. Paralizia d-tale cerebrală e ingrijorătoare! Piticul ăsta e un om în toată firea! Eu cred că artistul s-a desenat pe el însuși în fața animalului pentru ca să dea o idee asupra proporțiilor. Conform acestui desen, animalul ar avea vreo 15 metri înălțime!

Și acum, privește acest os găsit tot asupra lui Maple White. Cui crezi că-i aparține?

— Poate... unui elefant?

— Certat ești cu știința, domnule! Orice copil știe doar că în America de Sud nu trăiesc elefanți! Acest os provine de la un animal despre care zoologii susțin că a dispărut de mult. Dar adevărul este că animale de acest fel trăiesc și astăzi.

— Și ce-ați făcut după ce-ați descoperit albumul lui Maple White?

— Am căutat platoul. N-am putut însă să-l escaladez, datorită pereților săi abrupți.

— Mi-ați destăinuit lucruri extraordinare! am strigat eu, entuziasmat. Dar de ce n-ați supus toate aceste date unor oameni competenți?

— Am făcut-o, dar de la primele mele cuvinte am fost întîmpinat de neîncredere și invidie, așa cum probabil voi fi primit și astă-seară, la conferința despre „Evoluția vieții pe pămînt", pe care o va ține d-l Percival Waldron la Institutul Zoologic.

Și acum, privește acest os găsit tot asupra lui Maple White. Cui crezi că-i aparține?

— Poate... unui elefant?

— Certat ești cu știința, domnule! Orice copil știe doar că în America de Sud nu trăiesc elefanți! Acest os provine de la un animal despre care zoologii susțin că a dispărut de mult. Dar adevărul este că animale de acest fel trăiesc și astăzi.

— Și ce-ați făcut după ce-ați descoperit albumul lui Maple White?

— Am căutat platoul. N-am putut însă să-l escaladez, datorită pereților săi abrupți.

— Mi-ați destăinuit lucruri extraordinare! am strigat eu, entuziasmat. Dar de ce n-ați supus toate aceste date unor oameni competenți?

— Am făcut-o, dar de la primele mele cuvinte am fost întîmpinat de neîncredere și invidie, așa cum probabil voi fi primit și astă-seară, la conferința despre „Evoluția vieții pe pămînt", pe care o va ține d-l Percival Waldron la Institutul Zoologic.

— Ei, ce-i nou? mă întrebă Mac Ardle cînd am ajuns la redacție.

— Profesorul Challenger nu este un impostor.

— Cum? Vrei să spui că ai început să crezi în poveștile lui cu mastodonți?

Am început să nu mă mai simt tocmai în largul meu. I-am spus totuși lui Mac Ardle despre conferința de diseară.

— Asta e o idee bună. Celelalte ziare n-o să se preocupe de o conferință de popularizare și n-o să trimită pe nimeni. Cu puțină șansă, putem da o lovitură! Să știi că te însoțesc și eu.

Dacă aș fi știut cît de neașteptată avea să fie această „lovitură" poate că aș fi ezitat înainte de a mă îndrepta în acea seară spre clădirea Institutului Zoologic!

(va urma)

I. Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

Pot fi vindecate urmările paraliziei infantile?

In orașul-sanatoriu din Cerna-Hora

Pot fi vindecați bolnavii de paralizie infantilă? Această intrebare și-o pun azi mii și mii de familii de pe tot intinsul globului, — oameni îndurerați de soarta celor dragi care au fost atinși de cruda și nemiloasa boală.

In zilele noastre sînt rari aceia care mai cred în minuni. In fața uluitoarelor descoperiri și progrese ale științei ești totuși adesea tentat să exclami: „Aceasta este o adevărată minune!"

O astfel de „minune" s-a întîmplat nu de mult în localitatea Ianske Lazne din Cehoslovacia, o minune care se întîmplă de altfel destul de des în ultimul timp în această localitate.

Acum mai bine de un an, o întîmplare, care ieșea din comun, a făcut senzație în intreaga Italie și dincolo de granițele ei.

Peste familia muncitorului Bellucci din orășelul Rivarolo s-a abătut o nenorocire: micuța Adriana, de 9 ani, s-a îmbolnăvit de paralizie infantilă. Timp de doi ani tatăl Adrianei s-a zbătut ca să procure suma necesară internării copilului într-un sanatoriu. Dar încercările sale au rămas fără rezultat. In culmea disperării, nenorocitul părinte a recurs la un gest care a făcut vîlvă. S-a adresat unui orb care avea o oarecare situație materială și i-a propus să-i vîndă un ochi în schimbul banilor necesari pentru internarea fetiței. Colegii și rudele, impresionați de sacrificiul pe care voia să-l facă Bellucci, s-au adresat Confederației Generale a Muncii din Italia, care la rîndul ei, împreună cu Comitetul Italian al Femeilor Democrate, au lansat în presa muncitorească apeluri pentru salvarea nenorocitei familii.

Aceste apeluri au găsit între altele ecou și în Cehoslovacia, unde sînt amenajate mai multe sanatorii speciale pentru tratarea bolnavilor de paralizie. N-a trecut multă vreme și un avion cehoslovac a plecat în Italia, a luat-o pe micuța Adriana Bellucci și a adus-o la Praga. Fetița a fost internată într-unul din cele mai moderne institute specializate în tratarea paraliziei infantile, la Ianske Lazne, unde a fost supusă unui tratament intensiv de lungă durată. Inconjurată de dragostea medicilor, a surorilor și a celorlalți pacienți, Adriana Bellucci a făcut progrese vizibile și încet, încet a început să se ridice singură, să miște mîinile și picioarele, pînă cînd s-a vindecat complet. Un an întreg a stat fetița la Ianske Lazne. In prezent ea se află — restabilită — în însorita-i patrie.

Simion SĂVEAN'I

(Continuare în pag. 2-a)

Vedere a unui sector al sanatoriului denumit „Grand"

PROLETARI DIN TOATE TARILE, UNITI-VA!

magazin

ANUL I — Nr. 3 ★ Simbătă 26 octombrie 1957 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

FLUVIUL SUBTERAN DIN DELTA DUNARII

Am fost de mai multe ori în Delta Dunării și de fiecare dată am avut prilejul să aflu lucruri dintre cele mai interesante. Așa se face că după repetatele mele vizite am socotit că știu, dacă nu toate lucrurile despre Delta Dunării, dar cel puțin pe cele mai deosebite. M-am înșelat. Și aceasta mi-a dovedit-o recenta convorbire pe care am avut-o cu dr. L. Rudescu, unul din bunii cunoscători ai acestei regiuni.

Pentru mulți dintre cititori este cunoscut faptul că Delta este pămîntul cel mai nou al țării. Este vorba de un teritoriu uriaș de 505.000 hectare, care — ca să facem o comparație — reprezintă aproape o cincime din suprafața Olandei. Circa 270.000 ha. sînt stufării în mase compacte și de cea mai bună calitate. S-a stabilit chiar că aceste stufării nu au pereche în lume.

— Nici nu trebuie să vă mire — mi-a spus dr. Rudescu — **existența unei asemenea vegetații. Acest stuf este produsul unei clime și a unor condiții foarte favorabile. Gîndiți-vă că în fiecare an trec prin Delta circa 120—300 miliarde m.c. de apă, care aduc între 80—180 milioane tone aluviuni de cea mai bună calitate, pline cu cele mai bune săruri minerale.**

Acest vast teritoriu al țării nu a fost însă cunoscut pînă acum, rămînînd în afara economiei noastre, cu toate bogățiile lui.

— Se pare că profesorul Antipa s-a ocupat totuși de Delta Dunării?

— Intr-adevăr, profesorul Antipa a făcut studii serioase în Deltă, în principal despre situația hidrobiologică și piscicolă. Ce au publicat însă unii autori despre Deltă, mai ales despre ceea subterană, au fost mai mult sau mai puțin fantezii. Cauza acestei stări de lucruri trebuie căutată în faptul că în Deltă nu s-au făcut studii, sondaje sau măsurători speciale. In afară de ceea ce a făcut cîndva comisia europeană, care a studiat într-o măsură brațul Sulina, restul Deltei era necunoscut. Și atunci unii dintre învățații noștri sau dintre cei străini care au făcut teorii asupra nașterii, evoluției Deltei, sau asupra altor probleme, au trebuit să recurgă la fantezie și desigur au ieșit lucruri care astăzi, după cîteva sondaje, au fost complet dărîmate.

După cîte știu în ultimii ani în Deltă s-au făcut însă sondaje din ce în ce mai adînci. In 1948 s-a mers pînă la 3 m., în 1950 pînă la 20 m., în 1953 la 40 m. în 1955 la 80 m., iar anul acesta pînă la 400 m. adîncime!

— Ce au arătat aceste ultime sondaje în privința evoluției Deltei?

— Ca să mă fac mai bine înțeles, să presupunem că operăm o secțiune într-un punct oarecare al Deltei. Să privim acum și să spunem ce se vede. De sus în jos întîlnim prima dată un strat de circa 3 m. de nămol sau apă, care are la fund o clisă marină, un fel de nisip foarte unsuros, ce formează o pătură impermeabilă de 40—50 cm. grosime. După această ultimă zonă foarte rezistentă, dăm iarăși de nămol, de o serie de straturi de nămol, de apă dulce cu rizomi de stuf, apoi nisipuri marine, scoici marine, iar nămol de apă dulce sau sărată și tot așa pînă la circa 96 m. unde se găsește fundul Deltei, format din calcar triasic. In unele locuri acest fund al Deltei se găsește mai adînc, la circa 125 m.

— Ce au arătat sondajele care au depășit această adîncime?

— De aici lucrurile devin mai interesante și pentru unii poate de necrezut. Dacă străbatem și acest strat de calcar triasic, ne apare în față, la 125 m un fluviu. Da, nu vă spun nici o poveste. ESTE UN FLUVIU SUBTERAN CARE MERGE PINA LA CIRCA 180 m. Un fluviu cu o adîncime de aproape 55 m., care după primele constatări pare să curgă spre Marea Neagră. Despre acest fluviu subteran, care curge sub Deltă, încă nu știm cît este de lung și nici unde se îndreaptă în mod precis.

— Bănuiesc că descoperirea acestui fluviu subteran are o mare însemnătate pentru Delta Dunării.

— Incontestabil. Apa fluviului depistat este bună de băut și rece. In Deltă, unde după cum se știe curg miliarde metri cubi de apă, nu există apă de băut. Din puțurile făcute în nămol se scoate o apă sălcie. Fluviul subteran reprezintă însă un izvor de apă rece care mai are și o putere extraordinară. Cînd s-a ajuns la el, presiunea apei a fost atît de mare, încît

Tudor GHEORGHIU

(Continuare în pag. 2-a)

În acest număr:

PEISAJ DOBROGEAN
(In pag. 2-a)

MICUL TELEVIZOR
•
Cronica gastronomului
•
CARNET JUDICIAR
•
Poșta Redacției
(In pag. 2-a)

AȘA S-A NASCUT O ACTRIȚA DE FILM
(In pag. 4-a)

Note de călătorie
Instantanee pariziene...
(In pag. 5-a)

CURIERUL LAUREI
(In pag. 6-a)

REBUS — MAGAZIN
(In pag. 7-a)

„VĂ PRICEPEȚI LA FOTBAL?"
„MAGAZIN"
lansează un nou concurs cu premii
(In pag. 8-a)

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. va prezenta zilele acestea premiera celebrului balet „Lacul lebedelor", de Piotr Ceaicovski. In clișeu: întreaga gingășie a Odettei întruchipată într-un singur gest de IRINEL LICIU
Fotografia: **Mihai POPESCU**

LENINGRAD
leagănul revoluției

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

Colindam străzile Leningradului sub vraja nopților albe. Incercam să sorbim și să înțelegem tot farmecul orei tîrzii, atît de neașteptate și de copleșitoare, cînd, fără să fi murit o zi se naște alta, prin acea contopire a luminilor nordului pricinuită de apropierea solstițiului de vară. Știam instinctiv că e ceas de noapte, dar cerul era alb-vioriu, gol, ca de sticlă. Doar undeva, în fund, parcă zvîrlită în zenit de apele Nevei, clipea o singură stea ca un ochi alb, rece, ca de gheață. Treceam pe străzi adormite, dar în care părea că nimeni nu doarme. Cufundată în acel alb de amurg crud, lumea în care ne aflam, străvezie ca o fantasmă, măreață ca un decor de poveste, era în ceasul tîrziu al nopții nordice, îmbătată de vrajă.

Răsturnîndu-și în apele Nevei siluetele vaste, palatele de pe cheiul granitic se lăsau surprinse de ochii privitorilor în momentul sacru cînd își oglindeau imaginile fermecate în luciul de oțel al fluviului. Priveam mulți de admirație Calul lui Petru cel Mare, țîșnind din soclul de granit, cu picioarele din față aruncate spre nordul nefirese de luminos. Privirea „Călărețului de aramă" străpungînd zările voalate de dincolo de Neva ni se părea cea mai măiastră descoperire a sculptorului Falconet. Sclipea calm cupola de aur a catedralei Sf. Isac, iar în dreapta lui Petru, peste coroanele bogate ale arborilor bătrîni, se înălța dantelăria spumoasă din marmură și stucatură verde a Ermitajului, fostul palat de iarnă al țarilor Rusiei.

In piața înconjurată de arcul clădirilor sub care se deschid celebrele porți pe unde au pătruns gărzile roșii la asaltul ultimului bastion al contrarevoluției, am rămas timp nemăsurat. Și deși de pe retina ochilor noștri nimic nu putea șterge imaginea ultimului act al revoluției desfășurat în acest loc, sub vraja nopții albe căutam să alungăm evocarea furtunoaselor zile și să gustăm cît mai mult încîntarea frumuseților de nerepetat. Sobră, plină de supletе, coloana lui Alexandru se înalță în fața noastră dreaptă, neclintită. Prin ferestrele largi ale palatului, zăream sclipind opac ramele tablourilor din vasta galerie a Ermitajului unde, în ajun, privisem mulți de admirație impresionante scene de luptă, peisaje de pe alte meleaguri, chipuri mitologice ori icoane închinate frumusetii și vuterii omului. Sebastiani străpunși de săgeți ne mișcaseră inimile. Bacchanalii rubensiene ne treziseră dorul de viață, iar preafrumoasele lui Tițian, nemuritoare și neprihănite, ne încîntaseră inimile și ochii. Ne-am oprit cu aceeași emoție în fața unui Petru I-ul cu o aparență atît de reală și de vie încît cu greu am crezut că e făcut din ceară, și am rămas, timp îndelungat în fața sălii de malachit și aur, tapisată cu brocart roșu și împodobită cu sculpturi de marmură, unde, cu patruzeci de ani în urmă, după ce urcaseră cele 117 scări de marmură, după ce deschiseseră cu patul armelor cele 1786 de uși și pătrunseră în cele 1050 de încăperi ale palatului, gardiștii roșii au arestat guvernul provizoriu. Odată cu noi, priveau acea sală în care se desfășurase unul din cele mai dramatice acte ale revoluției, cîțiva marinari din Baltica, femei și bărbați leningrădeni.

Văzuserăm Petropavlovskul, a cărui săgeată de aur vesteste prima peste oraș, în scăpărarea virfului ei de aur, apropierea răsăritului. „Aurora", cu tunul care a tras salva revo-

Ioan GRIGORESCU

(Continuare în pag. 3-a)

LA PORȚILE ARAMULUI

Siria, biblicul Aram, țara situată pe drumul principal care leagă Europa de Orientul Mijlociu, țară scăldată de apele Mediteranei, țara care în milenara-i istorie a fost în zeci de rînduri cotropită de dușmani, e din nou amenințată. La fruntariile bătrînului Aram s-au strîns oști străine, care ar vrea să-i calce pămîntul, să-i sugrume independența, să-i robească fiii.

In timpurile vechi o parte a locurilor din care este formată azi Siria era cunoscută sub numele de Aram, iar mai apoi de Bahr-el-Cham. Bătrînul și legendarul Eufrat a fost martorul zbuciumatei istorii a populațiilor care au trăit și trăiesc și astăzi între fruntariile Siriei. Intinderea țării a variat. Geografii și istoricii vechi vorbeau cînd de cîteva mici principate, cînd de mari regate. Se povestește astfel că în 333, cînd Alexandru cel Mare a străbătut această țară ca cuceritor — și apoi după moartea sa — regatul Siriei cuprindea, în afară de Siria propriu zisă, aproape toată Asia Mică și părți din Asia care se întindeau de la Eufrat la Indus și de la Marea Eritree pînă la Marea Caspică.

Rînd pe rînd popoarele Siriei au suportat jugul babilonienilor, perșilor, macedonienilor, romanilor, pînă la 637 cînd au căzut în stăpînirea turcilor. Mai tîrziu, timp de două secole, între 1096 și 1270 diverși feudali din Europa au încercat, în timpul cruciadelor, să pună mîna pe Siria, lucru ce nu le-a reușit decît temporar.

In 1860 un corp expeditionar francez format din 10.000 oameni, a fost trimis la Beyrut, dar Siria a devenit colonie franceză abia după primul război mondial. Un stat sirian (sub mandat francez la ființă în 1930,

Eugen PHOEBUS

(Continuare în pag. 3-a)

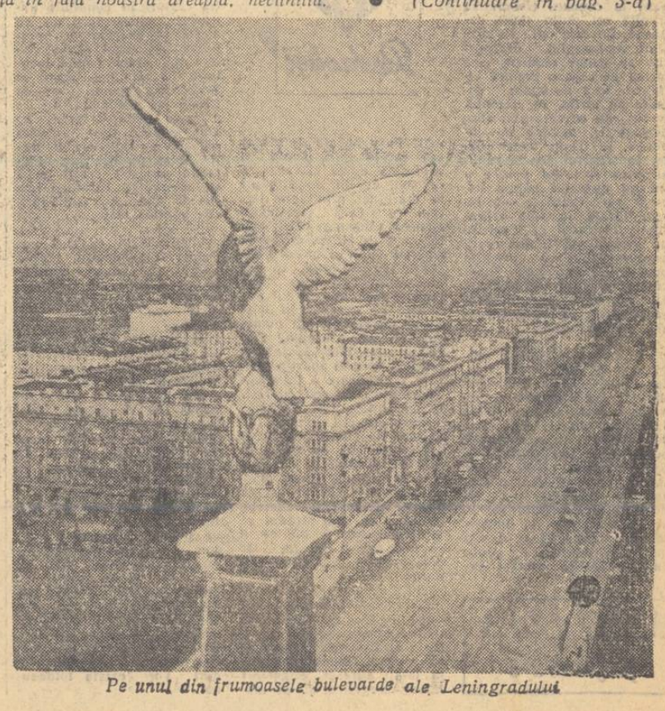

Pe unul din frumoasele bulevarde ale Leningradului

PEISAJ DOBROGEAN

L-am găsit pe proaspătul colectivist din Plopeni sub palanga pătulului. Cerul începuse să se întunece și, gospodar cum îl știe tot satul, Gheorghe Roșu își trăsese la adăpost uneltele pregătindu-le pentru repaosul cel mare al iernii.

Nu știu dacă ați avut vreodată ocazia să vedeți un plugar revizuindu-și uneltele. Dacă da, atunci nu mai e nevoie să descriu cu cîtă migală controla, curăța și ungea Gheorghe Roșu fiecare șurub, fiecare piuliță în parte. Se părea că nu numai mîinile, ci și inima, toată ființa lui participa la această îndeletnicire, obișnuită sfîrșitului de an agricol.

— În hărnicie, — îmi spuseseră despre el oamenii din comună — nu-l întrece nimeni. Dar nici în șotii...

Privesc cu interes fața acestui bărbat de 40—45 de ani, cu pomeții obrajilor ieșiți înafară, cu tăietura dreaptă a nasului, cu bărbia ușor rotunjită. Lucrează meticulos și concentrat, de parcă ar îndeplini un rit misterios și nimic nu trădează această cea de-a doua faimă a lui. Încerc de aceea să aduc vorba de întîmplarea pomenită. Gheorghe Roșu zîmbește:

— Nu știi tovarășă cum e lumea? Vorbește de toate. Eu știu ce vei fi aflat dumneata despre mine? — încearcă el să se apere de „indiscreția" mea, făcîndu-se a nu pricepe despre ce e vorba. Se vedea însă cît de colo că această întîmplare îi stă la inimă și că nu va trebui să insist prea mult pentru a-l determina să mi-o istorisească. Lucru ce s-a dovedit îndată.

— Aha, vorbiți pesemne de claca și clăcașii mei... Ei, dar asta-i poveste veche, de pe vremea pe cînd eram încă gospodar întovărășit.

În treacăt fie spus, această „vreme de demult" înseamnă cam o lună, o lună și ceva în urmă. Adică în timpul acelei neuitate „ultime săptămini" în care s-a desăvîrșit colectivizarea raionului Negru Vodă.

Ca în toate satele dobrogene, și în Plopeni agitatorii își desfășurau munca lor stăruitoare, vorbind cu oamenii

PEISAJ DOBROGEAN. Sute, mii de căpșoare mătăsoase, aurii ademenesc privirile culegătorilor. Culegătorii — colectiviști din regiunea Constanța — string cu hărnicie rodul muncii lor de pe tarlalele întinse de bumbac.

și lămurindu-i asupra avantajelor lucrării pămîntului în gospodăria colectivă. În sinea lui, Gheorghe Roșu ajunsese mai demult la această convingere. Vizitase împreună cu alți oameni din sat cîteva gospodării colective vecine, avea și destui prieteni printre colectiviști și nu se putea ca el, om ager la minte, să nu-și dea seama de acest adevăr.

— Ei, dar vezi dumneata — spune el — știi cum se întîmplă în viață. Gurile rele sînt și ele destule în sat, vorbesc ba de una, ba de alta și nu-i totdeauna ușor omului să deosebească adevărul de minciună.

Pe Gheorghe Roșu îl interesa de pildă să știe dacă există într-adevăr — acolo pe ogor — o lege a răsplatei după munca și calitatea ei în gospodăria colectivă. Unele abateri săvîrșite ici sau colo (ba chiar la colectiva din Plopeni) în această privință îi creaseră îndoieli. Îl mai interesa apoi „legea avansurilor bănești" — cum o numea el.

Fiindcă, vezi mata tovarășe, îmi spune fostul întovărășit, țăranul e țăran dar de un ban are și el nevoie ca să nu fie toată ziua bună-ziua cu bucatele în tîrg.

Pentru toate aceste nedumeriri ale lui, sosirea agitatorilor a fost cît se poate de binevenită. Cu ei se aflau și unii colectiviști care dădeau exemple din experiența gospodăriilor lor și astfel, încet, încet, îndoielile lui Gheorghe Roșu se spulberau una după alta.

Astfel, încă înaintea întîmplării noastre, țăranul întovărășit Gheorghe Roșu era sufletește cîștigat pentru gospodăria colectivă. Rămînea numai de îndeplinit actul formal al acestei adeziuni: facerea cuvenitei cereri de înscriere. Agitatorii nu aveau însă de unde să cunoască această hotărîre intimă a gospodarului nostru. Ei își continuau munca lor stăruitoare de lămurire fiindcă Gheorghe Roșu nu le spusese încă „nici albă, nici neagră". Unii zic că șugubățul din Plopeni pusese încă de pe atunci la cale această „ultimă șotie a lui în calitate de țăran întovărășit"...

Era în toiul muncilor de toamnă. Recolta era bună, munca era destulă. Timpul se arăta schimbător și zorul era mare. Cu nevastă-sa Nastasia și Vlad, feciorul lui, Gheorghe Roșu muncea la culesul porumbului.

— Să-i dăm zor copii — îi îndemna el. Azi și mîine trebuie neapărat să terminăm de cules. Altfel dă vreo ploaie și ne încurcă toate socotelile.

Tăiaseră pînă la capăt prima postață și tocmai cînd se întorceau cu rîndurile înapoi, văzură niște oameni apropiindu-se. Erau Ioniță Neacșu de la S.M.T. Cobadin cu încă vreo șase sau șapte tovarăși.

— Iată și agitatorii noștri — zise Gheorghe Roșu văzîndu-i cum taie lanul în curmeziș către ei. Numai că au nimerit cam prost de data asta. Cine are acum vreme de stat la povești?

— Bună vreme și bună treabă bade Gheorghe și lele Nastasie. Să trăiești flăcăule! Mai, dar bun porumb aveți! — salutară oaspeții în cor. Ion Neacșu găsi de cuviință să adauge cum e obiceiul în asemenea împrejurare:

— Ei, dar n-aveți nevoie de ajutoare? Nu cereți mult — șugui el știindu-l și pe badea Roșu glumeț din fire.

— Ba cum nu, cu dragă inimă — adeveri gospodarul într-un fel în care Neacșu nu putea să-și dea seama că acesta vorbește serios sau glumește cum îi e felul.

— Așa vasăzică — spuse el — dar nu văd seceri pentru atîtea mîini.

— Las' să fie numai ăsta necazul. Facem noi rost — dovedi badea Gheorghe că de data aceasta, contra obiceiului, vorbește „foarte serios". — Măi flăcăule, strigă el către Vlad, care era ceva mai în urmă, la dă o fugă pînă la nen-to Toma colea. Văd că a terminat de tăiat. Cere-i secerile și adă-le iute. Nu se face să nu împlinim dorința oaspeților noștri.

Se întoarse apoi către Ioniță, care privea neputincios cum „se-ngroașă gluma".

— Cîți sînteți? Șapte, tocmai bine. Toma ăsta are o ceată de copii, fiți pe pace, facem noi rost de seceri pentru fiecare...

— Bade Gheorghe, îngăimă Neacșu, ca să spunem drept, noi venisem...

— Știu, știu. Nu-i nimica, facem o treabă bună și în timp ce lucrăm putem vorbi în voie despre ale noastre. Că doar nu lucrăm cu gurile ci cu mîinile. Ș-apoi mai aveam și eu unele să vă întreb.

— În legătură cu gospodăria?

— Cu gospodăria, de bună seamă, cu ce altceva? Mai aveam niște nelămuriri.

...Peste o jumătate de ceas toată lumea lucra... și vorbea pe ogorul lui Gheorghe Roșu. Acesta ceruse să i se explice încă odată cum e cu avansurile bănești. Cînd se dau ele și de unde poate lua gospodăria banii, așa peste an, că doar grîul și porumbul nu se culeg în fiecare lună. Apoi aflînd despre veniturile de sute de mii de lei, realizate de gospodăriile colective (Comana și Topraisar) de la contractări, de la fermele lor de oi și de vaci, badea Gheorghe se grăbea să întrebe cum e rînduită munca la aceste ferme. Ține cineva socoteală și aici cît a lucrat fiecare și cum? Dar un om ca el, ce părere au, cam la ce fel de muncă ar putea fi bun? Și nevasta și flăcăul? Și cît ar putea ei să cîștige într-un an, n-au cumva un exemplu cu o familie ca a lor cu trei brațe de muncă?

Firește că agitatorii aveau asemenea exemple și îi dădeau toate lămuririle dar, ca un făcut, badea Gheorghe Roșu era parcă astăzi mai greu de lămurit ca or cînd. Se putea însă să nu-i răspunzi la toate întrebările? Nu se putea. Așa că vorba se prelungea și... munca înainta: în treipatru ore, în loc de două zile, cîte își făcuse el socoteala, Gheorghe Roșu a izbutit, cu ajutorul „clăcașilor" săi, să dea gata întregul lan de porumb.

— Ei, dar uite că ne luarăm cu vorba și terminarăm porumbul — glumi el cînd ieșiră la capătul lanului. Măi, măi ia uite ce vasăzică munca unită — vorba dumitale tovarășe Neacșu. Nu? Parc-așa ziceai!

— Tot glumeț ai rămas, bade Gheorghe. Așa ziceam, dar acum vă lăsăm, trebuie să mai trecem și pe la alții. Pe la dumneata mai dăm noi deseară, să mai vorbim de-ale noastre. Poate te hotărăști și faci și dumneata cerere, ce zici?

— Ba eu cerere nu mai fac, răspunse cît putea el de „serios" Gheorghe Roșu. Și fiindcă celorlalți li se citea pe față că iarăși nu știu cum să la vorbele lui, adause: Nu mai fac pentru că am făcut una. Și trase de la piept o coală de hîrtie. Nu de alta, dar am pierdut aseară vreo trei ceasuri s-o „redactez". Poftim și să fie într-un ceas bun — sau cum se spune? — că eu unul mărturisesc că n-am mai intrat niciodată în gospodăria colectivă...

Așa se termină povestea lui badea Gheorghe Roșu din Plopeni Constanța, care într-o dimineață din toamna aceasta — cum îi plăcea lui să glumească — s-a dus la cîmp țăran întovărășit și s-a întors colectivist.

Ana CRISTEA

Năravuri și moravuri

Spre fericirea neamului șoricesc

Nu vă fie cu mirare, cred în adevăr că neamul șoricesc trebuie să fie în zilele noastre din ce în ce mai fericit. Gîndiți-vă, de o bucată de vreme șoarecii se află în atenția tuturor, întocmai unor mari vedete. Pe străzi, afișe mari cu poza lor: graficienii s-au întrecut chiar, care mai de care, să-i deseneze mai frumos, să pună culori cît mai atrăgătoare. În ziare se publică felurite articole cu unul și același subiect: șoarecii. La radio, de asemenea, de mai multe ori pe zi se vorbește despre micile rozătoare cenușii. Cum să nu te umfli în pene! Și pentru ca sărbătorirea șoarecilor să fie în bună regulă, s-au mai alocat pentru aceasta și niște cantități mari de alimente, conserve, mălai și cîte altele. Iar întreaga agitație din presă și radio sau toate frumoasele afișe nu țintesc decît un lucru: să-i determine pe șoareci să consume aceste alimente, amestecate cu puțin praf care să le asigure grabnic împărăția cerurilor.

Să-i convingă pe șoareci, vezi bine, fiindcă oamenii se lasă mai greu convinși să facă și ei ceva în această acțiune. Dar, mai bine, ascultați următoarea poveste adevărată (fără a avea pretenția sau speranța să primesc și eu scrisori din partea cititorilor, așa cum primește colega mea Laura, de cînd a publicat binecunoscuta „Poveste adevărată"):

Am un amic, un foarte bun gospodar. Timpul liber și-l petrece totdeauna în ogradă, îngrijind de mica sa grădină de legume, de păsări, de un purceluș... Cum se cuvine unui asemenea gospodar, pe lîngă casă mai are și vreo doi dulăi, care-mi fac probleme de nerezolvat ori de cîte ori mă duc să-l vizitez. Nu e de mirare deci că, pe lîngă oameni, păsări, purcei și ciini, să-și fi găsit sălașul și niște șoareci, care pustiesc din cînd în cînd cămara amicului meu. Ce n-a făcut împotriva lor? A adus cîteva pisici, dar acestea au ajuns repede la concluzia că e mai comod să se înfrupte din bunătățile gospodăriei decît să alerge după șoareci. Așa că, deliberat sau nu, pisicile au făcut front comun cu șoarecii. A adus capcane, dar, în scurtă vreme, șoarecii au deprins meșteșugul de a ronțăi bucățica de brînză din capcană fără a-și risca viața.

Odată cu acțiunea pornită în întregul oraș împotriva rozătoarelor, o echipă de sanitari din cartier a venit și la amicul meu. I-a dat niște îndrumări verbale și scrise, i-a lăsat cîteva afișe cu fotografia unor șoareci și cîteva pachete de otravă. Amicul a ascultat, a dat neîncrezător din cap, a luat pachetele de șoricioaică și, după ce echipa a plecat, le-a azvîrlit frumușel la canal.

Deoarece-l știam păgubit de plaga șoarecilor, m-am mirat foarte tare. Văzîndu-mi nedumerirea, amicul îmi spuse:

— Nu cumva o să-mi ucid păsările, porcul și ciinii?

— I-ai putea închide o zi, două, pînă-și face șoricioaica efectul...

Dar amicul meu mă străfulgeră cu o privire cruntă:

— De-ar mînca șoarecii toată casa, eu cu otravă nu dau!

N-am mai stăruit. Dar în minte mi-am spus că, dacă în oraș ar mai fi cîteva zeci de capete încuiate de felul amicului meu (și probabil că sînt), din toată trudnica acțiune de stîrpire a șoarecilor nu s-ar alege mare lucru, ținînd seama de repeziciunea cu care se înmulțesc aceste vietăți.

În tot acest timp, se pare, neamul șoricesc s-a adunat într-o ședință festivă. Plini de recunoștință, șoarecii l-au cooptat pe amic în prezidiul de onoare, apoi au constatat cu bucurie marea atenție pe care oamenii le-o acordă. Dovadă: afișele, ziarele și radioul îi popularizează, conserve și mălai li s-au pus la dispoziție...

— E vremea noastră! — și-au spus ei pe bună dreptate. Mai e vremea noastră! Trăiască așadar drăguții, bunii, minunații oameni a căror judecată tinde spre fericirea, spre prosperitatea neamului șoricesc!

Al. CORNESCU

Cronica gastronomului

Pîrjoale moldovenești

Cu toate că în cei șapte ani bătuți pe muche cît a fost „șef" pe un navir de cursă lungă, Vasile bucătarul, născut în satul Cioca-Boca din ținutul Vasluiului, devenise poliglot și cu gusturi cosmopolite, cînd venea vorba de bucătăria moldovenească era de un intransigent regionalism, de-un fanatism total și exclusiv. Hapsîn chiar. De aceea, cînd l-am întrebat cum trebuie să tocăm carnea pentru pîrjoale: cu satîrul sau cu mașina? a sărit ca ars.

— Satîr? La pîrjoale? Unde s-a mai pomenit? Toace ei cu satîrul la București mititeii, dacă vor și chiar „sarmalii celi a lor", lunguiețe și cu „curechi murat", dar pîrjoala moldovenească să n-o stropșască!

Și iată ce m-a învățat Vasile:

În ceea ce privește carnea, popreală nu-i. Poți face mata pîrjoale și din carne de viței și de miel și de pasăre: găină clapon, rață, gîscă, cum binevoiești. Pîrjoala bătrînească însă, numai din carne de vită amestecată cu porc va s-o faci. Și iată cum:

Treci carnea prin mașină de ori două (așa spunea Vasile!). A doua oară adaugi: miez de pîine muiat în lapte, sare, piper, ceapă, mărar și pătrunjel, fin tocate și prăjite în unt. Cînd le-ai scos a doua oră din mașină adaugi numărul necesar de ouă (la ½ kg. carne, două ouă). Freci fundul vasului în care pui tocătura cu unt proaspăt (la această cantitate untul trebuie să fie de mărimea unui ou de rață). Poți adăuga și un cartof ras pe răzător (ad libitum!). Odată tocătura bine amestecată presari pe fundul de lemn pe care lucrezi carnea cu posmag (pesmet pisat). Iei cîte o lingură bună din tocătură și o tăvălești pînă ce-i dai forma sferică. După aceea, turtești cu un cuțit lat, pînă ce sfera de tocătură se reduce la lățimea degetului arătător (presupun că e plinul). Bați apoi lateral cu două cuțite tocătura, pînă ce ia forma numită în geometrie sector circular care e forma definitivă, avînd grijă să rotunjești puțin vîrful prin turtire. Ajuns aici pregătești o tigaie în care lași să se topească o bucată bună de unt proaspăt. Cînd dă untul în clocot, așezi pîrjoalele în tigaie și le prăjești pe ambele părți pînă se rumenesc cît trebuie (aici, e-aici!). După ce s-au rumenit, le scoți cu lingura găurită și le potrivești pe farfuria pe care vor fi servite. Tot meșteșugul e ca pîrjoala să fie bine prăjită la suprafață și mustoasă în interior. Se servesc cu salată de sezon. Garnitura clasică e piureaua de cartofi și cartofii noi (cînd apar) opăriți cu unt.

O pîrjoală moldovenească nu trebuie să întrecă în lungime o carte de joc, mi-a spus Vasile, trei degete normale în lățime și să fie de grosimea unui index de „boxer" categoria cocoș (glumea și el!).

PĂSTOREL

POȘTA Redacției

TRAIAN ZORZOLIU, str. Dogarilor nr. 27, București, ne pune o serie de întrebări cu privire la concursul nostru de jocuri. Iată răspunsurile: Fiecare participant la concurs trebuie să trimită cel puțin șapte cupoane din cele opt; la sfîrșitul concursului, dezlegările se trimit redacției sub forma pe care o preferă cititorul, deci decupate, copiate pe hîrtie, cu creionul, în tuș sau cu cerneală, etc.; dezlegările, însoțite de cupoane, se trimit toate odată, la sfîrșitul concursului; alegerea jocurilor pentru a întruni numărul minim necesar participării la concurs este lăsată la voia cititorilor; în cazul că pentru un premiu vor fi mai mulți concurenți, se va proceda prin tragere la sorți. După cîte ni se pare, am răspuns la toate întrebările. Tovarășe Zorzoliu, vă dorim succes și... premiul dorit.

STELA MUNTEANU, str. Mocanului (dacă am înțeles bine) 3—5, București. Doreșteți să colecționeze revista noastră și acest lucru i se pare dificil din cauza formatului. Întrucît despre schimbarea formatului — corespunzător posibilităților tehnice care ne stau în prezent la dispoziție — nu poate fi deocamdată vorba, ne vom mulțumi să împărtășim sistemul folosit de noi pentru colecționarea publicațiilor tipărite pe acest format. Pe o bucată de placaj sau carton gros, avînd o suprafață egală cu cea a revistei, facem două găuri la margine prin care trecem o sloară rezistentă. Găurim cotorul revistei, astfel încît să putem introduce capetele sforii și facem deasupra un nod ușor. În fiecare săptămînă vom dezlega și vom adăuga un nou număr al revistei. În felul acesta, avem în față numărul cel mai proaspăt, iar restul numerelor, așezate în ordinea inversă apariției lor. Altă revendicare a tovarășei Munteanu: un colț cu rețete cosmetice, s-a introdus cu începere din numărul al doilea. În sfîrșit, scrisoarea se încheie cu cîteva aprecieri pozitive la adresa revistei noastre și cu urări pentru viitor. Luăm act cu plăcere de bunele cuvinte, pe care ne vom strădui să le îndreptățim în din ce în ce mai mare măsură, iar pentru urări mulțumim călduros.

C. FRIEDMAN str. Apeduct nr. 17, Iași. Vă mulțumim pentru sugestii și urări. Urările ne bucură și vă sîntem recunoscători că ni le-ați adresat. Sugestiile le-am înregistrat și, pe măsura posibilităților, le vom aduce la îndeplinire.

MIRCEA ONCIUL, str. Spitalului nr. 13, Rădăuți. La concursul de dezlegări poate participa oricine dintre cititori în condițiile cunoscute, chiar dacă nu va asista la distribuirea premiilor. În cazul că va cîștiga un cititor care locuiește în alt oraș decît în București, premiul i se va trimite la domiciliu. În ce privește calitatea hîrtiei, ne vom strădui, deși aceasta depinde de fabricile de hîrtie. Unim cererea dvs. repetatelor noastre cereri de a se îmbunătăți calitatea hîrtiei de tipar de către fabricile producătoare.

VALENTINA LITU, str. Putnei 141, Rădăuți. IRINA ORȘI, str. Mihai Viteazu 46, Orașul Stalin. SIMION MORARU, str. Mănăstur 3, Cluj. ELENA GOJA, str. Catedrei 7, com. Herăstrău. LUCIAN CRUCIANU, str. Gh. Șincai 3, București și alții: Dezlegările jocurilor se trimit toate la sfîrșitul concursului, adică după numărul opt al revistei, însoțite de cel puțin șapte cupoane. Nu cum ați făcut dv. trimițînd dezlegările din primul număr separat. Vă rugăm să recitiți cu atenție regulamentul concursului.

ARISTICA BAGHINA, str. Bolintineanu 55, T. Severin, ne trimite epigrame, anecdote și versuri. Reproducem una din anecdote: „Un cal se ceartă cu un măgar. În cele din urmă măgarul spune: Vremea ta e pe sfîrșite. Acum există numeroase mijloace tehnice de tracțiune. Cine o să se mai uite la un cal. Pe cînd măgari vor exista totdeauna..."

MAGAZIN
pagina 2-a

In orașul-sanatoriu din Cerna-Hora

(Urmare din pag. 1-a)

Însănătoșirea micuței italiene a atras atenția cercurilor cinematografice: acum se lucrează la un scenariu care va relata povestea Adrianei Bellucci. Într-o coproducție franco-cehoslovacă se va realiza un film intitulat **„Basmul fetiței din Rivarolo"**.

★

Credem că v-ar interesa acum să aflați unde se află faimosul institut în care s-a vindecat Adriana Bellucci și ce fel de tratament a urmat ea acolo.

La o depărtare de 150-200 km. de Praga, în mijlocul unei frumoase păduri de brazi, se află un orășel unde la tot pasul întîlnești un soi de vehicule ciudate: mici automobile cu 3 roți, acoperite cu prelate sau un fel de trăsurici-biciclete, tot cu 3 roți, în care stau tineri, copii sau oameni în vîrstă. Apropiindu-te de vehicule observi că pasagerii lor sînt paralizați fie la mîini, fie la picioare, fie în întregime. Sînt locuitorii orașului-sanatoriu, care nu are altă menire decît tratarea bolnavilor de paralizie infantilă.

Iată-ne în sanatoriul vestit acum în întreaga Cehoslovacie și peste hotarele ei.

O adevărată armată de medici și surori este pusă la dispoziția pacienților mari sau mici, care zi de zi — după un program fixat la intrarea în sanatoriu — urmează același tratament.

De la băile în bazin, care conțin apă cu proprietăți radio-active, dintr-un izvor apropiat, și pînă la așa numita Vîrjova (un fel de hidroterapie care se aplică într-un bazin special), de la gimnastica medicală făcută în spațioasa sală plină cu diverse aparate ce corectează mersul sau mișcările mîinilor, pînă la tratarea cu parafină sau aplicarea de greutăți pentru extensiunea membrelor rămase mai scurte, — sînt folosite numeroase metode care duc la vindecarea bolnavilor. Fiecare bolnav se află în îngrijirea specială a unui terapeut.

Și așa, zi de zi, pacienții își fac programul lor medical, care durează cel puțin 3-4 ore.

Medici specialiști țin sub observație pacienții, care în urma tratamentului intensiv aplicat își normalizează mersul, încep să se ridice în picioare, să meargă fără ajutorul cîrjelor sau al trăsuricilor.

Rezultatele dobîndite pînă acum în acest sanatoriu — în urma muncii neobosite depuse de colectivul medical, în frunte cu dr. Frantisek Pokorny, Josef Hnatek, L. Stejskal, Eksteinova, Vaclav Lekeș și alții — inspiră o încredere nemărginită pacienților, care fac pași mari în însănătoșirea lor completă sau ameliorarea stării lor. A devenit ceva obișnuit în Ianske Lazne să întîlnești grupuri de tineri și tinere, grupuri de copii, care se plimbă voioși brat la brat și rîd zgomotos. Sînt pacienții sanatoriului care mai au cîteva zile de stat în localitate și vor pleca acasă complet vindecați.

S. SĂVEANU

FLUVIUL SUBTERAN

(Urmare din pag. 1-a)

a ridicat toată coloana de nămol de 125 m. și a împins-o afară.

— Curiozitatea cititorilor abia a fost stîrnită. Să încercăm să mergem la o adîncime și mai mare. Sondajele din anul acesta au ajuns doar pînă la 400 m.?

— După ce străbatem fluviul subteran, ajungem din nou la o zonă de calcar care ține pînă la 325 m adîncime. În acest punct dăm din nou de apă. Nu s-a putut stabili încă dacă această pătură de apă de 30—40 m curge sau stă, așa că nu știm dacă avem de-aface cu un lac sau cu un nou fluviu. În orice caz, descoperirea este de mare importanță, pentru că depistînd această apă mai departe, undeva în Bărăgan, să spunem, s-ar rezolva problema irigării acestei regiuni.

Tudor GHEORGHIU

TELEVIZOR Micul

Misterioasa dispariție

Traian Cîrlig era unul dintre puținii redactori de editură care practicaseră sportul. Spre deosebire de alți absolvenți în filologie mioptici și timizi, simțindu-se la largul lor numai între manuscrisele săliei speciale de la Biblioteca Academiei, Traian era lat în umeri, viu, echilibrat, lipsit de orice complexe și avea întotdeauna succes la femei. Dau toate aceste amănunte ca să înțelegeți de ce n-a putut fi rezolvat misterul dispariției lui. Nu avea nici un motiv să se plîngă de viață · nu avea veleități literare, nu criticase pe nici un scriitor influent și nici nu fusese criticat vreodată, avea un stomac sănătos, o inimă perfectă, referințe excelente și spațiul locativ cu intrare separată. Medicii i-au făcut toate analizeze și n-au putut descoperi nimic anormal.

La drept vorbind, medicii nu puteau descoperi nimic pentru că aveau o concepție vrestită asupra redactorilor de editură. Ei credeau că redactorul e un om calm, care editează cărți. Nimic mai greșit! Uitau că această meserie — contrar celor afirmate de multi scriitori — își are și ea martirii ei. În fapt, redactorul de editură nu se ocupă decît de cărțile care nu apar niciodată. Cele ce apar sînt fie reeditări, care — fiind vorba de un material istoric — nu cer intervenția redactorului, fie cărți ale unor scriitori care tratează direct cu conducerea editurii, ceea ce iarăși nu cere intervenția redactorului, fiind vorba aci de alte intervenții.

Așadar, redactorului îi rămîn cu totul vreo patru-cinci cărți de actualitate, care n-au fost prevăzute în planul editurii și vreo cincisute de romane istorice,

În prima săptămînă cînd a început să slăbească și cînd genunchii au prins să-i tremure, Traian Cîrlig abia dacă citise vreo 250 de romane istorice, din care doar unul, care înfățișa idila dintre un gepid și-o ostrogotă, avea peste 2000 de pagini. Restul erau mai mici. Nimic — dacă exceptăm usorul tremur al genunchilor — nu trăda vreo sănătate zdruncinată. Dimpotrivă: descrierea bătăliilor cu ghioagele și a amorului practicat din fugă cailor, avea la început un efect stimulant și îi plăcea atît de mult, încît la teatru nici nu putea să guste vreo piesă dacă în distribuție nu figurau cîteva sute de costume de epocă și dacă vocile actorilor nu izbucneau din mijlocul unor bărbi străvechi.

La expoziții nu putea suporta să vadă nimic de după epoca lui Mihai Viteazul, iar o dată, cînd primise un roman-fluviu despre epoca lui Dimitrie Cantemir, l-a respins pe motiv că nu mai există hîrtie pentru cărțile de actualitate.

Criza lui a început, pare-se, în ziua cînd i-a fost adus romanul „Decebal". Îl adusese un om mărunt și liniștit, cu ochelari, scriitor și profesor pensionar, care i-a spus:

— Pensia este prea mică. Am văzut însă că d-voastră tipăriți romane în tiraje de masă. Tin să vă fac cunoscut că romanul meu a fost scris în epocă dintre cele două războaie. Nu l-am putut publica din cauza consulului fascist al Italiei, care ținea partea romanilor. Am amplificat romanul în lumina concepțiilor noastre actuale, rezultate datorită săpăturilor arheologice din 1950. Ca să aibe o compoziție originală, m-am gîndit să fac evocarea lui Decebal prin intermediul unui erou liric din perioada lui Horia, Cloșca și Crișan, care povestește țăranilor bătălia de la Tapae. Ca să fie individualizat și cu probleme eternu umane, m-am gîndit ca Decebal să fie suferind de sciatică, lucru care ne-ar explica mai lesne de ce n-a putut să fugă în timpul luptei din munți. Toate astea însă n-aveți cum să le vedeți...

— De ce să nu le văd? a întrebat binevoitor Traian Cîrlig.

— N-aveți cum, pentru că v-am adus deocamdată cele două prologuri — primul de 1000 de pagini, intitulat Dromichete, iar al doilea, de 2000, ca să nu fie prea lung, împărțit în două subprologuri care formează un tot — unul intitulat Buerebista, celălalt Deceneu. E aglomerație în tramvai, așa că partea propriu-zisă, despre Decebal, vi-o aduc abia mîine.

— Să vă ajutăm poate cu o mașină? a întrebat serviabil Traian.

Autorul a acceptat cu recunoștință și Decebal a fost adus cu un getax de către Traian. Fiind un redactor conștiincios, Traian Cîrlig îi spusese autorului să se întoarcă după numai o lună. În acest răstimp, colegii lui Traian au început să observe la el obiceiuri ciudate. Prindea muște, le răsucea încet aripioarele, le ardea la foc încet; bătea copiii pe stradă; vorbea urît și toate gesturile lui trădau inexplicabilă răutate și cruzime. În total contrast cu această atitudine era somnolența lui; colegii îl surprindeau la birou ținîndu-și tocul sub bărbie și totuși adormind cu penița adînc înfiptă în carnet.

Abia cu două zile înainte de întîlnirea cu autorul, somnolența i-a dispărut cu desăvîrșire; în schimb, răutatea parcă i se înzecise.

— Partea cu Dromichete e slabă — i-a spus el autorului, cu un zîmbet rău prevestitor. Ți-aș propune ca în locul ei să faci un prolog cam tot atît de o mie de pagini, despre începuturile propriu-zise ale statului dac.

— Dar...

— M-a decepționat descrierea Sarmisegetuzei. De ce doar 83 de pagini? D-ta crezi că publicul citește cărțile ca să se distreze? El vrea să învețe, să retrăiască atmosfera. Noi nu putem să ne așezăm în coada gusturilor. Deci 200 de pagini!

— Dar...

— D-ta vorbești foarte des de buzdugane și săbii încovoiate. Acestea sînt părțile cele mai reușite ale ciclurilor. Dar de ce nu arăți procesul de fabricare a lor? Dacii știau să prelucreze fierul, dar d-ta arăți bătălii cu arme gata făcute, de parcă le-ar fi căpătat din import...

— Credeți că ar trebui un capitol despre...?

— Mai multe! a răspuns Cîrlig, rupînd aripile unei musculițe. Cît mai multe! Vrem mai multe capitole despre prelucrarea fierului! Poporul o cere! N-avem dreptul să-i refuzăm această cerință!

— Bine, dar problematica...

— Problematica e prea strîmtă în ce-i priveste pe tarabostes. Cînd Selada se îndrăgostește, d-ta nu descrii decît 4 toalete de femei dace.

Au făcut un inventar complet și a reieșit că autorul trebuie să schimbe 1340 de amănunte istorice, să țină seama și de săpăturile din 1955, să scoată afară 3800 de pagini și să scrie altele 5000—5500

La despărțire, Cîrlig era bine dispus și blîndețea ți revenise. S-a repezit într-un birou alăturat, și-a sărutat un coleg și i-a spus pe un ton tainic:

— O să vezi, o să mă repar, o să mă îngraș la loc, sînt tînăr, am în față 10 ani minunați, cei mai frumoși ani ai vieții mele — cel puțin 10 ani, nu? Tu în cît timp ai scrie 5000 de pagini? Ce bine e să fii tînăr...!

A doua zi era duminică.

Luni, Cîrlig a dispărut. S-a prezentat dimineața la serviciu viol și surizător. Pe la orele 11, un om în vîrstă, mărunt și cu ochelari, purtînd în spinare un geamantan imens, a fost văzut intrînd pe poarta editurii. Din acea clipă pe Traian Cîrlig nu l-a mai întîlnit nimeni.

Sergiu FARCAȘAN

Carnet JUDICIAR

Inculpatul așteaptă în boxă... Îl cheamă Ion Andrei, zis Golema, și este — cum se spune — „fără ocupație"... Adică o „ocupație" are, dar aceasta este trecută în cazier și nu în buletinul de identitate: hoț de... buzunare. Acum cîteva zile a fost prins în tramvaiul 12 „operînd" un cetățean, i-a șterpelit portofelul. Dar hoțului i s-a înfundat și a fost prins. Acum, iată-l că răspunde la întrebările președintelui.

— Povestește cum ai furat!

Ion Andrei, zis Golema, privește în jur, mai întîi fisticit, apoi, cu dezinvoltură, începe să vorbească:

— Mi-am ațintit ochii asupra buzunarului buclucaș și apoi mi-am început... „meseria". Am simțit că era „marfă" înăuntru. În traducere cotidiană, „marfă" înseamnă bani.

— Bine, dar de ce? — insistă președintele.

— Cum să vă spun, atunci cînd călătoresc cu tramvaiul și simt un buzunar prin apropiere, parcă mă furnică prin tot corpul și, fără să-mi dau seama... încep operația. Ce să-i faci, obiceiul...

— Atunci nu mai merge cu tramvaiul. Mergi pe jos.

— Nu pot — remarcă malițios Golema. Și acolo... îmi vine pofta!?!

Numai că o asemenea „poftă" se pedepsește așa cum se cuvine. În boxă se mai afla un confrate de breaslă al lui Ion Andrei zis Golema. Îl cheamă Gheorghe Ionescu, din comuna Dărăști, raionul Vidra. El profesa un vehicul mai modern, trenul. Nu de mult a fost prins în trenul 7001 pe cînd fura un geamantan. Din fericire pentru păgubaș, deși era vorba de tren, lucrurile n-au mers ca... pe roate. Hoțul a fost prins.

— Ce-ai de spus?

— Am sărit din tren cu geamantanul furat. Puteam să-mi rup piciorul...

— Poate vrei și despăgubiri!

— Nu, nu vreau despăgubiri, dar să țineți seama că putea să mi se întîmple ceva.

— Iată că ți s-a întîmplat!

Și, într-adevăr, Ion Andrei a fost condamnat la 4 ani închisoare corecțională, iar Gheorghe Ionescu la 3 ani. Aceste elemente, străine societății noastre, meritau această pedeapsă? Fără îndoială că da. Legile țării pedepsesc fără cruțare asemenea indivizi descompuși. După faptă și răsplată.

D. TABACU

LENINGRAD
leagănul revoluţiei

(Urmare din pag. I-a)

luţiei acoperit de o prelată cenuşie, şi Palatul Smolnîi, adormit între şirurile de arbori verzi, ne populaseră impresiile primei nopţi albe cu imagini de neuitat. Între palatele lui Rastoelli şi Quarenghi, între sculpturile lui Rossi, Falconet şi Klodt, încercam să gustăm numai frumosul, rupt de dramatica încleştare la care palate şi statui i-au fost decor şi martori neclintiţi. Exclamam uimiţi în faţa dantelăriilor spumoase din marmură şi stuc, atingeam cu palmele calde soclurile statuilor de bronz, priveam cupolele de aur care răsfrîngeau calm lumina nordului legănat de vraja nopţilor albe. Peste Neva, traversînd fluviul cu o şalupă uşoară ca o pasăre, am privit în interiorul căsuţei de lemn a lui Petru cel Mare, punîndu-ne mîinile streaşină deasupra ochilor şi apropiindu-ne feţe-le de sticla ferestrelor mici. Din vecinătate, săgeata Petropavlovskului şerpuia răsfrîntă în valurile Nevei şi în scînteierea care contopise apusul şi răsăritul acelor zile cu nopţi luminoase pe care localnicii le-au numit cu mult lirism nopţi albe, vedeam legănîndu-se între cheiurile de granit ale fluviului, numeroase corăbii. Încercam temerare visuri de călători fantastice, ori reeditam pe retină epopeea tot atît de fantastică a naşterii acestor locuri şi desăvîrşirii lor pînă la nivelul suprem la care le asistam. Ne despărţiserăm parcă, de viaţă şi în acea stare euforică această grădină pustie, sobră şi rece ca o prevestire a morţii. Ne-am oprit în faţa unuia din acele grupuri piramidale formate din cubuiile granitice şi trezirea aceasta a fost pentru noi cutremurătoare. Pe piatră era scris :

„Fără a şti numele tuturor eroilor ce în lupta pentru libertate şi-au dat sîngele, neamul omenesc cinsteşte memoria şi conştiinţa tuturor acelor necunoscuţi, prin această piatră aşezată aici pentru veşnicie".

Ne-am frecat ochii. Ne găseam într-un cimitir cum pînă acum nu mai văzusem. Am trecut la altă piatră :

„După vrerea tiranilor, unele pe altele se sfîşiau popoarele. Tu te-ai ridicat Petersburg muncitor şi primul ai început-ai războiul tuturor asupriţilor împotriva tuturor asupritorilor; pentru ca astfel prin ele însile războaiele să piară".

Atunci, despărţindu-ne de starea noastră euforică, am auzit bubuind tunurile Petropavlovskului şi „Aurorei" şi am văzut năvălind pe intrările palatelor mulţimile înarmate, le-am văzut tălăzuind în faţa Palatului de iarnă ca o mare pe crestele căreia coloana lui Alexandru apărea ca un catarg zguduit de furtună, am auzit răpăitul mitralierelor şi valetul celor căzuţi. Desprinse de toate acestea, frumuseţile care ne încîntaseră inimile ne-au apărut deodată reci, fără sens. Pietrele sure, cubice, aşezate la căpătîiul mormintelor frăţeşti în care odihneau eroii revoluţiei, ne-au întregit cum nimic altceva nu putea întregi mai bine, imaginea reală a Leningradului. Treceam acum, cu pas la fel de sfîiicios şi şoptindu-ne cu aceeaşi temere sentimentele, de la o piatră la alta şi citeam :

„1917—1918, ani de lumină şi durere, au înscris în analele Rusiei o glorie măreaţă. Sămînţa aruncată de voi va deveni recoltă pentru toţi locuitorii pămîntului".

Sub pămîntul pe care îl călcam se aflau osemintele înfrăţite ale celor ce căzuseră pe străzile Petrogradului ori în sălile de marmură ale Palatului de iarnă, atunci în memorabilele zile ale revoluţiei. Sute de nume erau încrustate în granitul cenuşiu indestructibil. Răpuse, o parte din braţele care ridicaseră edificiul sovietelor se aflau în acest pămînt, sub farmecul nopţilor albe, înconjurat de decorul palatelor şi cupolelor aurite. Credeam în clipele acelea că acolo fusese strămutat centrul întinsului pămînt sovietic. Şi zăpezile veşnice ale Pamirului şi Caucazului ni se păreau candele mereu aprinse la căpătîiul acestor eroi. Din trupurile munţilor a fost smuls granitul. Din inimile oamenilor au izvorît cuvintele :

„Nu jertfe ci eroi dorm sub acest pămînt : nu amărăciune ci invidie naşte în inimile tuturor urmaşilor recunoscători, destinul vostru. În zilele teribile, roşii, voi glorios trăit-aţi şi splendid aţi murit".

Ne aflam în grădina „Jertfelor revoluţiei".

După ce se înfrăţise cu noaptea albă ziua reintra din nou în imperiul ei. Săgeata Petropavlovskului scăpărase, vestind apropierea răsăritului.

Ioan GRIGORESCU

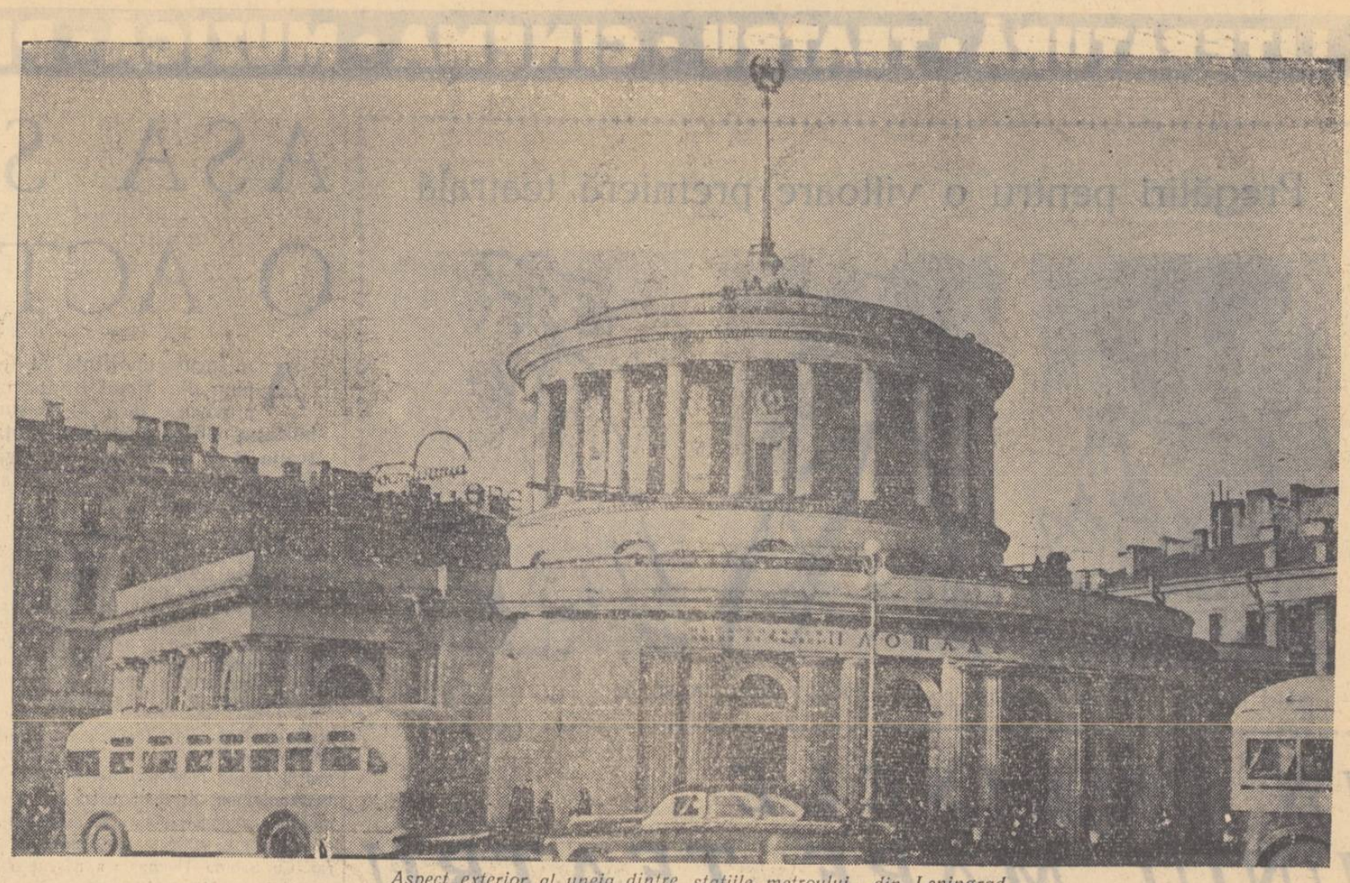

Aspect exterior al uneia dintre staţiile metroului din Leningrad.

LA PORŢILE ARAMULUI

(Urmare din pag. I-a)

iar în 1936 se semnează, în urma unei puternice revolte împotriva colonialiştilor, un tratat, conform căruia, în termen de trei ani, Franţa trebuia să prezinte Ligii naţiunilor candidaturile Siriei şi Libanului. Siria nu-şi recapătă însă independenţa iar ultimele trupe franco-engleze erau silite să părăsească ţara abea în 1946.

Siria, Libanul şi companiile petrolifere

Siria, o ţară cu aproape 4.000.000 de locuitori şi o suprafaţă de 188.000 km² nu este producătoare de petrol. Pe teritoriul ei trec însă conductele prin care petrolul extras în Irak şi Arabia Saudită este pompat spre porturile de la Marea Mediterană. Companiile occidentale îşi pompează petrolul prin trei conducte, dintre care una se termină în portul sirian Baniaş, iar alte două străbat teritoriul Siriei şi Libanului şi se termină în portul Tripoli din Liban. (Există încă două conducte, spre portul Haifa din Israel, dar ele nu funcţionează din 1948, datorită conflictului arabo-israelian).

Posibilitatea de a pompa petrolul direct la Marea Mediterană, în loc de a-l transporta cu tancurile petrolifere din golful Persic în jurul Peninsulei Arabice, aduce beneficii uriaşe monopolurilor occidentale. De aici şi interesul lor ca în Siria şi Liban să existe clici conducătoare pro-occidentale, care să consimtă nu numai ca transportul petrolului să se facă în schimbul unor taxe minime, dar ca şi economia celor două ţări să fie înfeudată capitalului occidental, american mai cu seamă.

Şişakli a fost izgonit

Căutînd să-şi întărească poziţiile în Siria, diplomaţia americană a suferit însă succesive eşecuri. La fel şi cea engleză. În anul 1949 poporul sirian a izgonit de la putere pe colonelul Şişakli, unealtă a imperialismului american. Anglia, la rîndul ei, care visează de mult să-şi realizeze planul de creare a aşa numitei „Semiluni fericite" cu participarea Siriei, Irakului şi Iordaniei, şi-a văzut visurile zădărnicite.

Planurile au rămas însă în picioare. Cu realizarea lor au fost însărcinate însă alte cercuri. Guvernul irakian, de pildă, nu a renunţat nici un moment la planul său de a anexa Siria la regatul Haşemit al regelui Faisal, urmînd ca pe tronul acestei ţări să fie instalat Abdul Illah, membru al familiei regale irakiene.

Howard Stone intră în acţiune

Complotul împotriva Siriei a intrat într-o fază nouă după organizarea pactului agresiv de la Bagdad, dar mai cu seamă după înfiripgerea invaziei anglo-franco-israeliene împotriva Egiptului. Departamentul de stat al S.U.A. l-a însărcinat pe faimosul Howard Stone, încercat agent de spionaj american, să răstoarne actualul guvern sirian. Stone este un om cu experienţă. El a organizat comploturile antiguvernamentale din Iran şi Guatemala. Ştiţi însă povestea cu ulciorul...

Aici însă nu este vorba numai de Stone şi de ghinionul lui .El, săracul, a lucrat „ca la carte". A încercat să-şi găsească complici, a stabilit o serie de întrevederi între elementele corupte din Siria şi Şişakli, venit pe ascuns în ţară, a oferit un „ajutor" american pentru Siria în valoare de 300—400 milioane dolari, ca preţ al răsturnării guvernului de la Damasc etc. El s-a bucurat de sprijinul ambasadei S.U.A. care i-a pus la dispoziţie agenţi de legătură, vehicole, mai multe imobile, şi toate informaţiile de care avea nevoie.

Datorită unui grup de ofiţeri patrioţi care au intrat în legătură cu complotiştii pentru a-i identifica, lovitura de stat a fost însă zădărnicită şi Stone a fost expulzat.

Ziua „D"

Egiptul nu a putut fi înfrînt, iar complotul antiguvernamental din Siria a fost descoperit la timp. Departamentul de stat al S.U.A. nu s-a putut împăca însă cu ideia că Siria „este pierdută". Noi planuri au fost ticluite la Washington. Cu traducerea lor în viaţă a fost însărcinat Henderson, care a făcut în acest scop o serie de vizite în Orientul Apropiat şi Mijlociu. Cu ocazia tratativelor pe care le-a purtat, a fost examinat planul unei intervenţii armate împotriva Siriei, care prevede folosirea forţelor armate ale unor state vecine cu Siria şi a sprijinirii acestora de către armata americană. Trupele au fost echipate, dislocate în apropierea obiectivelor de atacat şi au primit misiunea de luptă. Planul secret de înnodare a Siriei prevedea că atacul să fie dezlănţuit în ziua „D"...

A devenit limpede că tot ceea ce întreprinde în momentul de faţă S.U.A. împotriva Siriei nu este altceva decît aplicarea concretă a „doctrinei Eisenhower-Dulles".

Rezistenţa poporului sirian, solidaritatea popoarelor arabe cu cauza acestuia, avertismentele serioase pe care le-a dat Uniunea Sovietică, au determinat pînă acum pe agresori să amîne punerea în practică a planurilor lor.

Situaţia continuă să fie încordată, iar forţele agresive imperialiste nu au renunţat încă la planul lor de subjugare a Siriei, ca şi a celorlalte state arabe de altfel.

...Urmaşii biblicului Aram stau cu arma în mînă pentru a apăra încă odată, dacă va fi nevoie, străvechea lor patrie. Cei ce ar vrea să calce pe urmele lui Alexandru cel Mare ar face însă bine să cugete la lecţia Suezului...

Eugen PHOEBUS

Shocking...!

Prin mijlocirea trusturilor americane republica africană a Liberiei întreţine strînse relaţii comerciale cu Statele Unite. Liberia exportă în S.U.A. bogăţiile ei şi importă în schimb „modul de viaţă american"...

Lucrurile merg atît de bine, încît a apărut necesitatea înfiinţării caselor de amanet, funcţionînd după principiul celor americane. Dar consilierii yankei au trebuit să constate repede că acest „business" nu este prea rentabil într-o ţară unde bunurile mobile ale cetăţenilor se reduc la cele mai elementare piese vestimentare. Adică, de cele mai multe ori, la exact ceea ce trebuie pentru evitarea totalei nudităţi. În asemenea condiţiuni amanetul ar lăsa pe clienţi într-un costum paradisiac foarte „shocking".

Gîsca reabilitată

După legendara contribuţie la salvarea Capitoliului din Roma, două milenii şi mai bine gîştele n-au avut parte de aprecieri elogioase la adresa inteligenţei lor. E drept că prima cruciadă împotriva Sarazinilor a avut drept ghid o gîscă. Dar lucrurile au sfîrşit atît de rău, încît gîştele nu pot găsi nici un motiv de orgoliu de pe urma acestei aventuri, ci dimpotrivă...

Dar, iată că în zilele noastre un doctor american şi-a luat nobila sarcină de a reabilita gîsca sub aspectul „inteligenţei" sale. Într-adevăr, doctorul Litle a întocmit o listă a fiinţelor, în ordinea inteligenţei, dovedită în traversarea străzilor. Pe locul întîi — aproape niciodată surprinsă de autovehicule — este gîsca. Îi urmează porcul, pisica şi apoi... omul, urmat la rîndul său de găină şi cîine.

Precocitate

Foarte indignat, senatorul american Hendricksen, din New Jersey, a comunicat că în rîndurile elevilor şi studenţilor din circumscripţia sa s-a putut constata că :

— 12 la sută din tinerii consultaţi sînt de părere că nu e deloc necinstit să furi.

— 15 la sută nu înţeleg de ce distrugerea unui bun care aparţine altuia constituie un delict.

— 75 la sută au fost de părere că nu e deloc interesant să furi şi să trişezi, cînd aceasta nu constituie un delict penal.

Dar şi mai semnificativ în această direcţie a fost concursul televizat care a opus o echipă formată de studenţi ai universităţii din Leavenworth, unei formaţii compusă din deţinuţi ai penitenciarului local. Tema pusă în discuţie : „Legea şi morala". Puşcăriaşii au ieşit învingători...

Spărgătorul de gheaţă atomic „Lenin"

N-au trecut nici două săptămîni de cînd „Puiul de Lună" făurit de oamenii de ştiinţă sovietici se învîrteşte în jurul pămîntului şi iată că o altă ştire ne înfăţişează imaginaţia : în U.R.S.S. se fac pregătiri pentru lansarea primului spărgător de gheaţă atomic din lume.

Prin ce se caracterizează această navă ?

În primul rînd prin marea ei „independenţă". Un spărgător de gheaţă obişnuit trebuie să-şi completeze rezerva de combustibil aproximativ la fiecare trei săptămîni, neputînd să se hazardeze prea departe în larg, în timp ce nava atomică sovietică va putea naviga timp de 400 zile, fără să acosteze în vreun port ! Acest lucru este lesne de înţeles dacă ţinem seama că într-un spărgător de gheaţă obişnuit, aproximativ o treime din tonaj este folosită pentru transportul stocurilor de combustibil, care se cifrează la peste 100 de tone pentru fiecare zi de navigaţie, în timp ce uriaşa navă atomică va consuma pe zi, în timpul unei călătorii deosebit de grele prin gheţurile Arcticei, o cantitate de combustibil care ar putea fi conţinută într-o... cutie de chibrituri

Raza de acţiune a acestui spărgător de gheaţă este practic nelimitată: într-o singură călătorie, nava atomică sovietică va putea străbate o distanţă mai lungă decît cea de la Polul Nord la Polul Sud.

Maşinile atomice ale viitorului Vas-Amiral al flotei sovietice de spărgătoare de gheaţă au o putere de 44.000 C.P., tonajul navei este de 16.000 tone, şi lungimea ei de 134 m. În marea liberă, spărgătorul de gheaţă va dezvolta viteze pînă la 18 noduri pe oră. Pe bord au fost create toate condiţiile pentru ca echipajul să ducă o viaţă cît mai confortabilă. Cabinele pentru una sau două persoane au fost mobilate elegant şi prevăzute cu instalaţii de aer condiţionat şi iluminate cu neon. Echipajul va găsi pe bord mai multe saloane, un club, un cinematograf, o bibliotecă, cabinete medicale dotate cu aparataj cel mai modern

O grijă deosebită a constituit pentru constructori protecţia eficace a echipajului împotriva radiaţiilor radio-active emise de instalaţia atomică, care va fi condusă de la distanţă printr-un aparataj complet automatizat. Pentru ca spărgătorul de gheaţă atomic să poată lucra în condiţiile polare deosebit de grele unde iarna îndelungată, cu gheţurile şi furtunile ei puternice, este un dusman temut al navigaţiei, el a fost prevăzut cu instalaţii radar şi aparate de navigaţie dintre cele mai moderne. În plus, pentru recunoaşterile aeriene, spărgătorul de gheaţă va avea la bord două helicoptere puternice.

Lansarea peste puţină vreme a primului spărgător de gheaţă atomic din lume va constitui o nouă victorie, de uriaşă importanţă, a ştiinţei sovietice, o minunată dovadă că energia atomică contribuie puternic şi rapid la progresul civilizaţiei.

CALENDAR — Acum 40 de ani

Cu patru decenii în urmă, Rusia trăia din plin clocotul prevestitor al izbucnirii marii revoluţii proletare. Fapte fără echivoc veneau să confirme justeţea aprecierilor leniniste, pe baza cărora Comitetul Central al partidului bolşevicilor, la 23 octombrie, hotărîse dezlănţuirea grabnică a insurecţiei armate. Iată cîteva din aceste fapte petrecute în perioada 26 octombrie—1 noiembrie 1917.

26 OCTOMBRIE ● Ziarul bolşevic „Rabocii Puti" anunţă formarea unei direcţiuni a gărzii muncitoreşti, pe lîngă Sovietul din Petrograd.
● La Bacu, Sovietul de deputaţi ai muncitorilor şi soldaţilor demite comitetul executiv menşevic şi alege un comitet executiv bolşevic.
● La Ecaterinburg, cel de-al II-lea Congres al Sovietelor de deputaţi ai muncitorilor şi soldaţilor cere trecerea imediată a puterii în mîinile Sovietelor.

27 OCTOMBRIE ● Sovietul de deputaţi ai muncitorilor şi soldaţilor din Minsk alege în prezidiul Comitetului executiv numai bolşevici.

28 OCTOMBRIE ● Comitetul partidului bolşevic din Petrograd, pe baza hotărîrilor plenarei C.C. din 23 octombrie, stabileşte măsuri în vederea declanşării insurecţiei.

29 OCTOMBRIE ● Are loc o şedinţă lărgită a Comitetului Central al partidului, la care V. I. Lenin prezintă un raport despre şedinţa C.C. din 23 octombrie şi dă citire rezoluţiei adoptate. Şedinţa condamnă atitudinea trădătoare a lui Kamenev şi Zinoviev, care se ridicaseră împotriva insurecţiei.
● Sovietul de deputaţi ai muncitorilor şi soldaţilor la hotărîrea de a organiza la 4 noiembrie o „Zi a Sovietului din Petrograd".
●Congresul Sovietelor din gubernia Vladimir alege un comitet executiv bolşevic. În urma acestui act, în această gubernie puterea a trecut de fapt în mîinile Sovietelor.
● La Irkutsk începe primul Congres general al sovietelor din Siberia. Se adoptă o rezoluţie care cere trecerea puterii în mîinile Sovietelor. Congresul alege „Tentrosibirul" — primul Comitet executiv central al Sovietelor din Siberia.

30 OCTOMBRIE ● Lenin scrie : „Scrisoarea către tovarăşi" în care demască trădarea lui Zinoviev şi Kamenev care urmăreau să abată partidul de la înfăptuirea insurecţiei armate.
● La Petrograd se deschide conferinţa comitetelor de fabrici şi uzine din Rusia, care se pronunţă pentru trecerea puterii în mîinile Sovietelor şi adoptă toate rezoluţiile propuse de partidul bolşevic.
● La Kiev, conferinţa regională a Sovietelor de deputaţi ai muncitorilor şi soldaţilor din ţinutul de sud-vest, cere trecerea puterii în mîinile Sovietelor.

31 OCTOMBRIE ● Adunarea soldaţilor regimentului de gardă Ismailovski declară că regimentul este gata să sprijine lupta pentru trecerea întregii puteri în mîinile Sovietelor.
●La Smolnîi, adunarea reprezentanţilor comitetelor de regimente şi companii, la care participă reprezentanţi ai aproape tuturor unităţilor militare din Petrograd şi împrejurimi se pronunţă pentru înfăptuirea insurecţiei armate.

1 NOIEMBRIE ● Lenin scrie „Scrisoare către Comitetul Central al P.M.S.D.R." în care cere excluderea din partid a lui Zinoviev şi Kamenev pentru atitudinea lor trădătoare faţă de revoluţie.
● Adunarea regimentului de gardă Egherski declară că refuză să se supună Guvernului Provizoriu, că recunoaşte numai dispoziţiile Sovietului din Petrograd. Se cere în acelaşi timp trecerea puterii în mîinile sovietelor.
● La Caluga, garnizoana militară în care domnea o stare de spirit revoluţionară opune rezistenţă armată acţiunii Guvernului Provizoriu menită să zdrobească Sovietul din Caluga.

SĂPTĂMÎNA INTERNAŢIONALĂ

Un mare ziar indigen a publicat o caricatură care arată cum un automobil vechi urcă cu greu un munte. Pe automobil atîrnă o tăbliţă cu inscripţia : „diplomaţia bombelor atomice". Cei ce se află în automobil întruchipează în mod vădit puterile apusene. Deasupra automobilului pluteşte un covor fermecat (replica orientală legendară a satelitului artificial) cu inscripţia : „Era nouă".

Această caricatură dezvăluie atît satisfacţia că americanii au fost depăşiţi de sovietici dar în special bucuria faţă de talimentul politicii „de pe poziţii de forţă". S-ar putea spune că ea simbolizează bucuria tuturor popoarelor în faţa perspectivei unei noi ere în relaţiile internaţionale.

Bucuria popoarelor ; îngrijorarea fabricanţilor de armament. Cele opt familii domnitoare din S.U.A împreună cu reprezentanţii lor în viaţa politică, în frunte cu John Foster Dulles, „omul — prăpastie", cum a fost poreclit, sînt neliniştite de talimentul acestei politici.

Cunoaşteţi povestea cu cel care a spart ulciorul vecinului, şi la judecată şi-a întemeiat apărarea pe trei argumente : în primul rînd că n-a împrumutat nici un ulcior ; în al doilea rînd că ulciorul era gata spart ; în al treilea rînd că l-a înapoiat întreg... ?" Ei bine, cam aşa sună şi argumentarea oficialităţilor S.U.A. în vederea continuării politicii „pe marginea prăpastiei" : „În primul rînd nu există o superioritate sovietică ; în al doilea rînd chiar dacă există noi o putem depăşi ; în al treilea rînd există o superioritate americană". Şi dacă vreţi dovezi, iată-le :

În timp ce satelitul artificial sovietic — lansat de o rachetă balistică — se învîrte de 16 ori pe zi în jurul globului, senatorul Mansfield declară că el „nu crede că Rusia dispune de proectile balistice care să poată fi puse în funcţiune..." şi Hitler la vremea sa susţinea că tancurile sovietice ar fi de carton, dar n-a mai apucat să dea o dezminţire oficială... De altfel „New York Herald Tribune" a dat un răspuns usturător celor ce bagatelizează ştiinţa sovietică. El punea o întrebare în felul acesta : „aţi contestat superioritatea aviaţiei civile sovietice, însă aţi avut ocazia să vedeţi T.U. aterizînd la New York. Aşteptaţi să vedeţi şi racheta la New York ca să vă convingeţi că într-adevăr rusii o au ?"

Un alt senator american (aceşti senatori, prin declaraţiile lor sînt o adevărată mană cerească pentru ziarişti), John Bricker a declarat la rîndul lui că e convins că „S.U.A. sînt înaintea Uniunii Sovietice în ce priveşte tehnologia generală a proiectilelor". Probabil că şi în S.U.A. este cunoscută zicala : „Nu crede, bărbate, în ce vezi ci în ceea ce îţi spun eu..."

La aşa concluzie, aşa politică. Din moment ce caută să convingă (sau chiar să se autoconvingă — în S.U.A. nu ar fi de mirare, căci există un precedent : cazul Forestall) că sînt superiori, asta înseamnă pentru dl Dulles că şi politica sa prăpăstioasă îşi are raţiunea sa de a fi continuată. Numai aşa se explică de ce el declară la o conferinţă de presă că respinge propunerea sovietică ca marile puteri să evite orice amestec în problemele interne ale Orientului Mijlociu „deoarece nu a fost niciodată posibil să se obţină „o comuniune de spirit" cu rusii" (!). Şi tot aşa se explică înverşunarea cu care senatorul Knowland cere nici mai mult nici mai puţin decît alungarea Uniunii Sovietice din O.N.U.!

Din fericire însă între dorinţele cercurilor agresive şi puterea lor este un decalaj, care creşte mereu. Acest decalaj face ca politica nerealistă a acestor cercuri să sufere eşec după eşec, şi chiar dacă ele nu vor să recunoască acest lucru, politica struţului nu le poate fi de nici un ajutor.

La aceste concluzii au ajuns chiar şi o serie de vechi comentatori politici americani cărora nici măcar McCarthy, dacă mai trăia, nu le-ar fi putut lipi eticheta de filo-comunişti. Iată ce declară aceştia :

Walter Lippman : „alunecăm spre un dezastru cronic ca cel pe care îl simbolizează Little Rock, fără să avem pe nimeni care să ne fixeze ţeluri şi să ne elaboreze o politică. Ne aflăm fără busolă şi fără hartă pe o mare foarte furtunoasă".

Joseph Alsop : „Dulles a pierdut încrederea oamenilor şi este detestat încă de mult".

Cel mai simplu lucru ar fi o reconsiderare a politicii externe a S.U.A., o renunţare la războiul rece, o trecere la politica de coexistenţă paşnică. Dar ce pare simplu pentru sutele de milioane de oameni dornici de pace e un lucru foarte greu pentru cei ce-şi umplă buzunarele din spaima popoarelor. Iată ce stă la baza ameninţărilor la adresa Siriei, subiectul la zi pe agenda Organizaţiei Naţiunilor Unite, ca şi a întîlnirii Eisenhower-MacMillan.

Nu o întîlnire în doi, pentru a găsi calea continuării războiului rece doresc popoarele, ci o întîlnire la cel mai înalt nivel între toate puterile, inclusiv U.R.S.S. şi China, la care să se pună bazele unei păci temeinice pe pămînt. Epoca nouă, epoca sateliţilor artificiali, a acestor nepoţi ai soarelui, o cere cu insistenţă.

Gh. IOSUB

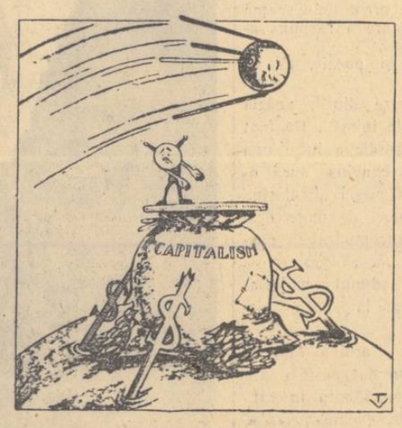

Rachetele americane nu pot încă să-şi ia zborul (*Ziarele*).

SATELITUL AMERICAN : În fond, m-a întrecut pentru că dispune de o platformă de lansare mai modernă decît vechiturа asta...

Desen de V. TIMOC

Pregătiri pentru o viitoare premieră teatrală

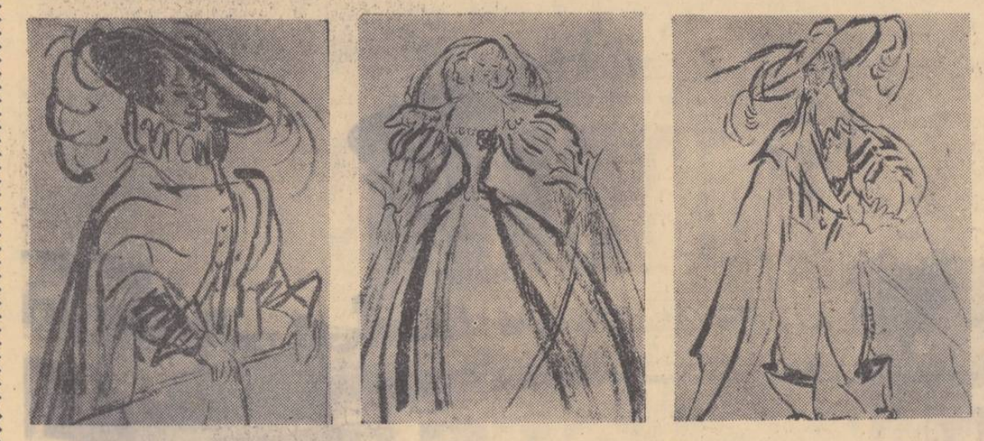

CELLA VOINESCU: Schițe de costume pentru piesa „CYRANO DE BERGERAC" de Edmond Rostand.

IN CULISELE UNUI MARE TEATRU

Saliapin-desenator, iată un lucru care merită să fie cunoscut. Autoportretul său, care poate fi văzut la Expoziția Teatrului rus și sovietic,—schiță executată cu o mare economie de linii, demonstrează o mînă versată în minuirea cărbunelui. Tot așa, și celelalte cîteva schițe de machiaj pe care marele artist le-a făcut pentru diferitele personaje ale căror roluri le-a interpretat.

Expoziția Teatrului rus și sovietic, deschisă la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. mai prezintă și alte „curiozități" sau piese rare care merită să fie văzute. Printre ele se află celebra pictură a lui Repin — în original — înfățișîndu-l pe actorul Șcepkin, pictură care de decenii stă expusă în foaierul Teatrului Mic și care acum, pentru prima dată, a părăsit nu numai foaierul teatrului, dar și țara, pentru a fi expusă în Capitala noastră.

Intr-o vitrină, alături de cupca de catifea brodată cu fir a dramaturgului Ostrovski, se află expus pantoful cu cataramă de dimensiuni uriașe pe care actorul Varlamov l-a purtat în rolul lui Sganarelle. Se spune că acest actor era de o înălțime puțin obișnuită, ceea ce explică de altfel dimensiunile încălțării sale.

Costumele bogate, cu colorit inspirat, create de mari pictori ai scenei ruse, împodobesc acum foaierele Teatrului de Operă și Balet. Iată costumul de un roșu demoniac pe care Saliapin l-a purtat în Mefistofeles, costumul vaporos al Lepeșinskaiei, Odette din Lacul lebedelor, sau cel al Fedotovei, una din cele mai mari artiste ruse, în rolul Mariei Stuart a lui Schiller.

Alături de aceste mărturii ale gloriei teatrului rus și sovietic sînt expuse și obiecte de la începuturile mișcării teatrale: Petrușka, păpușa năzdrăvană ale cărei întîmplări, pline de haz, zeflemiseau boierimea, portrete ale unor mari actori iobagi și cătușele cu care erau legați de către stăpînii lor.

Măști, desene, schițe de decor, portrete, bronzuri, aduse din muzeul teatral „A. Bahrusin" din Moscova, stau la dispoziția bucureștenilor, care pot face — în sălile Teatrului de Operă și Balet — o plimbare plăcută și instructivă de-a lungul a cîtorva secole de teatru rus și sovietic.

Eva MOLHO

AȘA S-A NASCUT O ACTRIȚA DE FILM

Am făcut cunoștință cu Sabina Thomas. Mă aflam pe platoul unde tocmai se filmase un plan din filmul Bijuterii de familie și mă simțeam încă sub imperiul emoției pe care mi-o provocase jocul ei. N-am putut să-i exprim, în clipa aceea, nici admirația pentru sensibilitatea vibrantă și inteligența subtilă a interpretării pe care o dăduse rolului Elvirei Vorvoreanu și cu atît mai puțin rugămintea de a-mi acorda un interviu. A trebuit să vin a doua zi. In așteptarea actriței care se afla în sala de machiaj, am stat de vorbă cu Marius Teodorescu, regizorul filmului.

— Emoția dumitale e foarte explicabilă, mi-a spus el. Am resimțit-o și noi, membrii echipei de filmare, de fiecare dată cînd descopeream la această tînără complet lipsită de orice experiență actoricească — n-a recitat nici măcar o poezie în public! — semnele unui excepțional talent dramatic. Mă uimește de fiecare dată cît de profund și de exact a înțeles Sabina Thomas personajul Elvirei. Dar mai ales mă impresionează infinita gamă de expresii pe care le găsește pentru fiecare moment. Mereu aduce amănunte noi. Și toate astea cu o măsură, cu o sobrietate pe care (nu exagerez!) o întîlnești de ajuns de rar. Cu Sabina Thomas s-a născut o veritabilă actriță de film...

Machiată și îmbrăcată cu o lungă rochie de interior menită să accentuieze grația maladivă a fiicei Vorvorenilor, Sabina Thomas ne așteaptă în cabina ei. Pînă cînd îi va veni rîndul să coboare pe platou la filmare, avem timp să stăm de vorbă în liniște.

— După cîte știm, n-ați jucat niciodată pînă acum pe scenă sau în film. Cărei împrejurări i se datorează faptul că ați primit rolul Elvirei din filmul BIJUTERII DE FAMILIE?

— Realizatorilor filmului „Bijuterii de familie" le-am fost recomandată de către decoratorul A. Brătășanu, care mă știa mai de mult și cunoștea pasiunea mea neîmplinită pentru arta dramatică. Am primit un ajutor neprețuit cu prilejul realizării probelor, de la Malvina Ursianu și acum, în timpul filmărilor, de la regizorul Marius Teodorescu. Lor trebuie să le mulțumesc dacă sînt pe cale de a-mi împlini dorul de a deveni actriță.

— Cum ați devenit conștientă de talentul dumneavoastră?

— Mai curînd ar putea fi vorba de conștiința unei vocații, corectează cu modestie Sabina Thomas. Aveam cincisprezece ani cînd am simțit că atracția mea pentru teatru nu era un simplu capriciu de copil. Din păcate, împrejurări diverse au stînjenit realizarea visului meu de a studia arta dramatică și, în cele din urmă, m-am ales cu... licența în filozofie.

— Nu cred însă ca studiile de filozofie să vă dăuneze în rezolvarea problemelor de artă dramatică.

— Dimpotrivă! Mă folosesc foarte mult de datele psihologiei pentru a mă transpune în ființa unei fete cu zece ani mai tînără ca mine și care trăiește într-o altă epocă istorică. In caracterizarea Elvirei, s-ar putea porni de la ereditatea ei, de ajuns de încărcată din ambele părți. Fata aceasta nu este lipsită de trăsături umane. Dar i-ar fi trebuit o putere morală excepțională, sau poate alte influențe, pentru ca după ce o vede pe mama ei luîndu-și un amant și apoi ucigîndu-și sora pentru a o prăda, să poată rămîne întreagă, nealterată. In interpretarea pe care o dau Elvirei, caut să arăt că acest personaj e vrednic de milă, caut să fac sensibil resortul psihologic al acțiunilor sale. Ea este în fond o victimă a răutății mediului, căruia nu-i poate rezista decît arătîndu-se mai rea decît ceilalți. Ceea ce la început a fost un reflex de apărare, devine cu timpul o a doua natură și Elvira se transformă într-un personaj total lipsit de scrupule.

— Sîntem siguri că vă vom mai întîlni și în alte roluri. Acum cînd v-ați găsit vocația...

— Aș vrea! Ceea ce n-aș fi putut realiza pe scenă, din cauza sănătății mele, a volumului redus al vocii mai ales, sînt convinsă că aș putea realiza pe ecran. Mi-ar place foarte mult să fiu actriță de film...

Nu mai e mult — doar cîteva luni — pînă cînd spectatorii filmului „Bijuterii de familie" se vor putea convinge că în persoana Sabinei Thomas, cinematografia noastră a cîștigat o nouă și remarcabilă actriță de film.

Ella RIND

Scenă din filmul „Bijuterii de familie". In stînga, interpreta Elvirei Vorvoreanu, tînăra actriță Sabina Thomas

Vitrina cu cărți

V. Kojevnikov
In întîmpinarea zorilor

Cartea lui Vadim Kojevnikov este menită să împărtășească cititorului poezia aspră, dar plină de măreție, a revoluției. Este o intenție pe care o trădează chiar titlul povestirii, luat dintr-un cunoscut cîntec revoluționar: „Inainte, în întîmpinarea zorilor", același cîntec pe care l-au fredonat ostașii gărzilor roșii la asaltul Palatului de iarnă în brigada lui Budionnîi și în detașamentele lui Lazo din Orientul Indepărtat.

Evenimentele care au zdruncinat Rusia din temelii s-au extins și asupra unuia din colțurile cele mai îndepărtate ale fostului imperiu tarist, Siberia și nordul îndepărtat, altădată locuri de surghiun pentru deportați politici.

Destinul familiei de deportați Sapoikov este dezvăluit prin confesiunea la persoana întîia a micului Tima Sapoikov. Procedeul artistic nu afectează cu nimic funcția de cunoaștere a cărții, lucrarea păstrînd un caracter cuprinzător de frescă. Pe lîngă familia Sapoikov apar reprezentanți ai celor mai semnificative categorii sociale și politice ale timpului, bolșevici, menșevici, capitaliști etc

Eroii cărții, și în primul rînd Tima, sînt meniți să capete repede simpatia cititorului; sînt oameni întreprinzători, sinceri, veseli și spirituali. Aceasta îi deosebește, ca de la cer la pămînt, de acei eroi pozitivi rigizi și uscați, făcîndu-ne dovada calităților remarcabile ale acestui scriitor, relativ puțin cunoscut la noi.

V. BALTAG

F. M. Dostoievski
Crimă și pedeapsă

Romanul „Crimă și pedeapsă" — apărut recent în editura Cartea Rusă — este una dintre cele mai profunde și mai cunoscute opere ale literaturii ruse.

El istorisește suferințele tînărului Raskolnikov care, înebunit de sărăcie, se hotărăște să ucidă o bătrînă cămătăreasă, crezînd că în felul acesta va rezolva problema vieții de fiecare zi a celor ce-i sînt dragi.

Odată crima comisă, Raskolnikov se predă și este condamnat la închisoare pe șapte ani de zile. In închisoare, Rodion Raskolnikov descoperă smerenia și sub semnul ei își începe regenerarea morală.

Geniul lui Dostoievski, zugrăvind magistral hidoasa realitate în care se zbăteau oamenii simpli pe vremea țarismului, pune crima comisă de Raskolnikov doar pe seama spiritului de răzvrătire, nevrînd să mărturisească ceea ce însăși cartea lui mărturisește, și anume că numai mizeria și descurajarea l-au împins pe tînărul student spre omor și că acesta, alegînd apoi calea umilinței ia de la capăt toate suferințele, închizîndu-și astfel calea de a ajunge vreodată la împlinire și fericire.

Imposibilitatea lui F. M. Dostoievski de a vedea adevărul de la rădăcina vieții poate fi considerată tragică. Ea întunecă orizontul eroilor săi, care sînt aruncați fără nici o apărare într-un adevărat infern social și sufletesc. Nu-i de mirare deci, că pe toți îi pîndește într-un fel dezagregarea morală și deși complexi, sînt uniți într-același calvar definitiv.

In chiar „Crimă și pedeapsă", mama lui Raskolnikov înebunește, Sonia Marmeladova nu opune nimic real loviturilor primite, iar Svidrigailov își ucide soția, își împinge la moarte servitorul.

Și totuși, în „Crimă și pedeapsă", ca și în alte lucrări ale sale, Dostoevski nu poate să nu țină seama de realitățile sociale ale timpului său și asemenea lui Balzac sau lui Gogol, el creează împotriva chiar a convingerilor sale, adevărate acte de acuzare la adresa societății în care trăiește și despre care scrie.

Ioana TUDOR

FILME DE PĂPUȘI

● *DE CURIND a intrat în producție filmul de păpuși „Regele Guzgan", o satiră antimonarhică. Scenariul și regia: Bob Călinescu. Filmul — care se adresează maturilor — va fi tehnicolor. De remarcat este faptul că pentru acest film se vor folosi procedee noi de filmare ca îmbinarea filmului de păpuși cu filmările combinate. Durata — 10 minute; comentator: Radu Beligan. De asemenea, pe platou se mai află în lucru filmul „Ursul păcălit de vulpe", o ecranizare după Ion Creangă, care se adresează copiilor. Scenariul și regia Gheorghe Seidel. Ambele filme vor fi gata pînă la sfîrșitul anului.*

● *STUDIOUL de păpuși are de asemenea, o serie de producții finite, care n-au apărut încă pe ecrane: „Chit descoperă pisica", ultimul film din ciclul „Aventurile lui Chit". Scenariul și regia Bob Călinescu. „Pantalonașii se poartă uscați", o suculentă satiră anti-războinică dedicată maturilor. Scenariul: Octav Pancu-Iași. Regia: Bob Călinescu.*

● *„CASCAVALUL ISPITITOR" este titlul filmului realizat de Olimp Vărășteanu, după povestirea lui Emil Girleanu, „Cînd stăpînul nu-i acasă" Filmul, care e dedicat copiilor, va putea fi vizionat curînd pe ecrane.*

● *PENTRU începutul anului viitor se pregătesc două filme interesante prin aspectul lor tematic. Astfel, Bob Călinescu pregătește „Ucenicul vrăjitor". Va fi un film de scurt metraj, în care filmările combinate vor fi des solicitate. Filmul va fi interpretat de actori oameni și de păpuși. De asemenea, regizorul Olimp Vărășteanu pregătește o comedie muzicală pentru păpuși. Subiectul constă dintr-o incursiune umoristică în istoria dansului și a muzicii.*

Ambele filme vor intra în producție la începutul anului viitor.

BRUNO WALTER la Timișoara

Cu 60 de ani în urmă, afișele care anunțau deschiderea stagiunii operei din Timișoara menționau, un nume nou pentru lumea muzicală de atunci: BRUNO WALTER. Intr-adevăr, celebrul dirijor a apărut la pupitrul operei din Timișoara dirijînd „Trubadurul" lui Verdi. Iată ce scria „Gazeta Timișoreană" în legătură cu acest debut:

„Dirijorul Bruno Walter a atras atenția asupra sa printr-o interesantă concepție dirijorală. Cunoscătorii și-au dat seama că această concepție indică serioase cunoștințe muzicale... Sub conducerea sa, orchestra a reușit să scoată în evidență nuanțări uimitoare...".

După reprezentarea operei **„Cavaleria Rusticană"**, ziarele au fost unanim de acord că succesul **„se datorează în primul rînd tînărului dirijor Bruno Walter".**

In cartea sa autobiografică **„Teme și variațiuni"**, Bruno Walter scrie următoarele despre perioada aceea: **„Doream să cunosc mai bine acea țară străină de la marginea Balcanilor, înainte de a mă reîntoarce în ținuturi cunoscute.** (Dirijorul se referă la plecarea lui din Timișoara, la sfîrșitul stagiunii, în anul 1898). **„In loc de a pleca spre Budapesta... m-am îndreptat spre sud, de-a lungul Dunării minunate, pînă la Baziaș, o localitate foarte pitorească, situată între dealuri. Acolo Dunărea are o culoare neagră De altfel, am văzut-o în diferite culori, dar după cîte mi-am dat seama, albastră nu e decît în valsul lui Strauss. Am rămas peste noapte la Baziaș, am visat acolo și a doua zi... apoi mi-am continuat călătoria spre Orșova, Porțile de Fier și insula Ada-Kaleh... unde am băut pentru prima oară în viața mea o veritabilă cafea turcească...".**

Și o dovadă că Bruno Walter, azi în vîrstă de 81 ani, nu a uitat locurile care i-au încîntat odinioară tinerețea, este scrisoarea pe care a trimis-o Teatrului German de Stat din Timișoara, însoțită de o fotografie cu dedicație. In scrisoare, datată California, 29 octombrie 1956, Bruno Walter spune că **„acele timpuri sînt pentru mine o amintire scumpă".**

Radu HERBAI

5 MINUTE cu Nicolae Tăutu

— Cum se împacă — l-am întrebat zilele trecute pe Nicolae Tăutu — profesiunea dumneavoastră de militar cu chemarea de poet și dramaturg, cînd este îndeobște știut că muzele și armele n-au făcut casă bună niciodată?

— Pricina devine limpede dacă te gîndești că în timpurile noastre și în țara noastră, cele două chemări au încetat de a mai fi antagonice. Dealtfel pe vremuri liceul militar atrăgea mulți tineri lipsiți de mijloace și indiferent de vocație pentru faptul că acolo se putea obține mai repede o bursă.

— In perioada liceului, preocupările dumneavoastră literare erau cunoscute colegilor și profesorilor?

— Da. Am scos și două plachete de versuri „Tăceri peste apă vie" și „Mătănii de zăpadă". Mai tîrziu însă, cînd superiorii au început să mă suspecteze și să mă ia în derîdere, m-am lăsat de literatură deși în dosarul meu personal se afla următoarea caracterizare: **„Ofițer bun dar are viciul literaturii".** Meteahna sau viciul literaturii mi-a revenit cînd am fost trimis pe front, în Cehoslovacia, unde am publicat prima poezie după 23 August, într-o gazetă militară.

— De atunci ați rămas credincios publicațiilor pentru ostași...

— Intr-adevăr. Cei din armată mă cunosc bine ca scriitor, de pildă ca poet dar și ca autor de scrieri satirice.

— Și nouă „civililor" ne-a ajuns ceva la ureche. Ne sînteți cunoscut „mai ales" ca autor de farse, transmise din gură în gură...

— Farsele mele au adesea urmări binecuvîntate... George Klein, căruia i-am trimis o scrisoare ticluită, chipurile, de la comitetul internațional de organizare a Festivalului de la Moscova, a luat un premiu de seamă pentru cîntecul cu care a răspuns acelei invitații fictive...

— Intre dramă și poezie, ce vă atrage mai mult?

— Ca orice iubire dintîi, poezia mi-e mai aproape de inimă... De fapt nu văd nici o contradicție între una și cealaltă. M-am convins încă odată lucrînd asupra piesei „Ecaterina Teodoroiu", un subiect de mare dramatism dar și de incomparabilă poezie...

— De unde ați adunat materialul documentar aflat la baza piesei?

— Indeosebi din arhiva Marelui Stat Major unde am dat peste o anchetă asupra eroinei, făcută în timpul vieții ei. Aceste documente constituie cel mai violent act de acuzare împotriva regimului politic de atunci. Ancheta a fost făcută în urma unor acuzații calomnioase privind comportarea morală a eroinei. Documentele, încheiate cu cîteva zile înainte de moartea Ecaterinei Teodoroiu spulberă literă cu literă toate calomniile. Sînt acte care cuprind zeci de probe, mărturii luate de la tovarășii de arme. Clasele dominante se speriaseră de prestigiul eroinei, de curajul cu care ea începuse să demaște neregulile din armată și de aceea au recurs la calomnie și minciună. Este interesant faptul că autorul acelei misive odioase a fost cel ce peste ani de zile a vorbit la dezvelirea monumentului Ecaterinei Teodoroiu...

— Care din planurile de viitor le socotiți demne de a fi aduse la cunoștința cititorilor?

— Voi scrie în curînd o comedie! Ca unul ce-mi respect întotdeauna angajamentele, vă invit s-o citiți... peste cîteva luni.

Boris BUZILĂ

KINGSLEY AMIS: „Acel nelămurit sentiment"

John Lewis, tînărul custode al unei biblioteci din micul oraș Aberdarcy (Wales), duce o existență plină de privațiuni — împreună cu soția sa Jane și cu cei doi copii ai lor — într-o modestă mansardă periferică. Ce mare bucurie și ce avîntate proiecte în acest sărăcăcios cămin, atunci cînd este declarat vacant postul de subdirector al bibliotecii, care i-ar aduce lui Lewis — în cazul că ar reuși la concurs — o apreciabilă mărire a salariului. Această bruscă beatitudine este, totuși, puțin umbrită de faptul că printre ceilalți candidați se numără și Jenkins, bunul amic și coleg al lui Lewis, care nu numai că este mult mai bine pregătit decît acesta, dar se zbate la rîndul său în aceleași necontenite dificultăți de ordin material, avînd pe deasupra și o soție nevropată.

Tocmai în clipa în care este gata să se retragă din competiție, pentru a facilita succesul acestui Jenkins, iată că Lewis — printr-o fericită sau nefericită întîmplare — face cunoștința prea distinsei doamne Elizabeth Gruffydd-Williams, soția nu mai puțin eminentului domn Vernon Gruffydd-Williams, membru al consiliului comunal, al comitetului de conducere a bibliotecii, al altor două sau trei comitete și — în primul rînd — al consiliului de administrație al trustului **„Cambrio-Sudanese Oil".** Deși se declară în modul cel mai categoric, „un jurat dușman al burgheziei, în deosebi al burgheziei din Aberdarcy și în special al burgheziei anglicizate din Aberdarcy", Lewis acceptă fără prea multă ezitare atît sprijinul oferit de doamna Gruffydd — Williams în vederea reușitei sale la apropiatul examen, cît și invitațiile ei din ce în ce mai dese la luxuriantele reuniuni mondene pe care le organizează. De aci și pînă la adulter, un singur pas. Pe care, în cele din urmă — cu binevoitorul concurs al aceleeași onorabile doamne — debusolatul nostru bibliotecar de asemenea îl face.

Este foarte adevărat că, la un moment dat, cuprins de un profund dezgust față de tot acest putred „high life" în care s-a năclăit, Lewis va pune mîna pe telefon, va forma numărul amantei sale și, la auzul glasului ei, va striga cît va putea de tare în receptor: „Iți telefonez ca să-ți spun că vă urăsc, și pe tine, și pe soțul tău, și pe toți prietenii voștri...". Dar, vai — culmea ironiei—deabia după ce-și descarcă complet sufletul, își va da seama că, în tot cursul violentei sale diatribe, comunicația a fost întreruptă și, prin urmare, doamna Gruffydd — Williams n-a auzit absolut nimic din ceea ce a spus.

Se va prezenta în consecință a doua zi în fața comisiei prezidate de soțul ei, făcînd toate eforturile pentru a răspunde cît mai „cuminte". Și totul ar decurge, fără îndoială, în modul cel mai „normal", dacă — din nou dezgustat — nu s-ar certa — de data aceasta în realitate și definitiv — cu protectoarea sa și, deși numit subdirector, n-ar refuza avansarea în favoarea lui Jenkins, dîndu-și demisia de la bibliotecă și mutîndu-se cu toată familia într-altă localitate, unde se va mulțumi cu o și mai umilă funcție de contabil al unei mici mine de cărbuni.

Captiv într-o societate imorală, John Lewis luptă așadar din răsputeri pentru a-și apăra propria-i moralitate și, în clipa în care simte că nu mai poate rezista, o ia la goană. Deabia ajuns în noua sa reședință este însă pe cale de a fi iar acaparat de burghezia pe care sincer o urăște — prin intermediul altei distinse doamne, pe nume Lisa Watkin. Și atunci, iar o ia la goană. Această „lovitură genială" este singura soluție pe care o vede. Dar de cîte ori va mai fi ea oare eficace? De cîte ori va mai putea John Lewis să fugă?

Cam acesta ar fi, pe scurt, conținutul noului roman **„That Uncertain Feeling"** („Acel nelămurit sentiment"), pe care talentatul scriitor englez Kingsley Amis l-a publicat recent sub egida editurii **„Victor Gollancz"** din Londra. In vîrstă de 35 de ani, lector la o universitate din același Wales și el însuși tată a trei copii, Kingsley Amis îl cunoaște foarte bine pe John Lewis — intelectualul anti-burghez, dar stăpînit de „acel nelămurit sentiment" și cu orizontul încă atît de limitat. Și nu numai că-l cunoaște, dar de cele mai multe ori se și identifică cu el. Intocmai ca și primul său roman, intitulat **„Lucky Jim"** („Norocosul Jim") și apărut acum trei ani, **„That Uncertain Feeling"** este însă departe de a fi un simplu document social, ci încearcă și în general reușește să realizeze o fericită îmbinare a realismului cu umorul, a violenței cu absurdul, a farsei cu romantismul, a grotescului cu groaza. Și aceasta, deoarece satira este principala armă la care recurge, în lupta lui împotriva burgheziei, întregul grup de „tineri furioși" **(„angry young men")** ai Angliei de azi, cuprinzînd — alături de Amis — pe la fel de valoroșii John Waine, John Braine, John Osborne și Thomas Hinde. Opera lor continuă, cu stăruință, marea tradiție a literaturii comice engleze (care, de fapt, a fost întotdeauna pe jumătate serioasă), inaugurată cu atîta strălucire acum două sute de ani de Henry Fielding și ilustrată un timp, după primul război mondial, de Aldous Huxley și Evelyn Waugh. Să sperăm că, în pofida puternicelor tentații de a fugi — ca și John Lewis — de realitate — nici unul dintre acești „tineri furioși" nu va avea tristul sfîrșit al recenților lor precedenți. Că nu vor cădea nici în pedantismul și misticismul lui Huxley, nici în mizantropia și snobismul lui Waugh, ci vor rămîne în permanență fideli realismului și umorului necruțător ale lui **„Tom Jones".** Din paginile căruia parcă ar fi extrase cele mai amuzante episoade ale lui Kingsley Amis.

Ali. ADANIA

CARTEA STRĂINĂ

Un fotoreporter a realizat prin sticlă givrată această fotografie a lui Birlic în „Bădăranii", — piesa lui Goldoni cu care Teatrul Național din București a dobîndit un succes triumfal, vara aceasta, la Veneția.

Pe cînd premiera?

Ecouri cinematografice

● LEONIDE MOGUY, *regizorul filmului de mare succes „Mîine va fi prea tîrziu", a început să lucreze la un nou film adresat tineretului. Titlul noii sale lucrări:* „Ea n-avea decît 18 ani".

● VADUVA *renumitului actor francez Raimu şi-a dat consimţămîntul pentru turnarea unui film consacrat vieţii şi operei marelui actor. Filmul va cuprinde episoade din creaţia lui Raimu.*

● CUNOSCUTA *actriţă franceză Marina Vladi şi soţul ei, Robert Hossein, turnează în prezent la Praga o coproducţie franco-cehoslovacă.*

● FILMUL *„Simfonia Leningradului", care va rula în curînd pe ecranele noastre, povesteşte împrejurările în care în 1942, în Leningradul asediat, a fost executată, în prima audiţie Simfonia VII-a a lui Şostakovici. Noua producţie realizată în studiourile sovietice este închinată nenumăraţilor oameni simpli care cu preţul unor eforturi şi sacrificii imense au făcut posibilă organizarea concertului. Regia o semnează Zahar Agranenko, în rolul principal joacă binecunoscutul actor Mihail Strauch.*

● IN CHINA *se turnează în prezent primul film pentru ecran lat, intitulat „Marşul cel mare". Filmul evocă etapele cele mai importante ale luptei împotriva Gomindanului şi ocupaţiei fasciste în anii 1934—1935.*

Trei filme Hemingway

In momentul de faţă se turnează ultimele scene ale filmelor inspirate de trei din cele mai valoroase romane ale marelui scriitor american Ernest Hemingway:

„A FAREWELL TO ARMS" („Adio, arme!"), a cărui acţiune se petrece în Italia în cursul primului război mondial. Rock Hudson interpretează rolul locotenentului. Frederic Henry, care, dîndu-şi seama că toate „glorioasele conflicte" nu sînt decît opera unor „mincinoşi care mint popoarele", dezertează în Elveţia împreună cu infirmiera Catherine, rol în care apare Jeniffer Jones. Alt rol important este deţinut de Vittorio de Sica.

„THE SUN ALSO RISES" („Şi soarele răsare"), a cărui acţiune se desfăşoară în Franţa şi Spania, în perioada dintre cele două războaie mondiale. Tyrone Power, Ava Gardner, Mel Ferrer, Erroll Flynn şi Eddie Albert sînt reprezentanţii „generaţiei pierdute" de americani expatriaţi, care toată ziua şi toată noaptea nu fac altceva decît „să mănînce, să bea, să se lupte cu taurii şi să consume stupefiante".

„THE OLD MAN AND THE SEA" („Bătrînul şi marea"), a cărui acţiune se desfăşoară în zilele noastre, în Cuba. Spencer Tracy este bătrînul pescar Santiago, care — deşi după o luptă de două zile şi două nopţi cu rechinii se întoarce la ţărm numai cu scheletul imensului peşte pe care izbutise să-l prindă — nu se lasă totuşi copleşit de acest eşec, convins fiind că în cele din urmă victoria va fi cu siguranţă a lui. In rolul unui alt pescar, bun prieten al lui Santiago, vom avea surpriza de a-l vedea chiar pe Hemingway, care cu această ocazie îşi face debutul pe ecran.

O schelă. Destul de rudimentară. O scară. Aşezat în mijlocul ei, în plină lumină a reflectoarelor, absent parcă la agitaţia din jur, un bărbat în gri, cu un caiet în mînă, repetă de zor un text. Din sală o voce cunoscută (şi într-adevăr cine în toată ţara nu i-ar recunoaşte vocea lui Ion Manolescu?) pare să-l ia în rîs: „a toci-tocire". Cel de pe scară, — acum îl recunosc, — e Jules Cazaban, se ridică şi coboară scara, fluturînd caietul — „Nici nu ştiţi ce greu e textul — învăţ, învăţ şi în cap,nimic, a dracului treabă..."

Dar cu textul învăţat sau nu, repetiţia începe. Sus, pe platforma scării, Pobedonosikov sau cum l-au botezat cei de la C.F.R. Giuleşti „tovarăşul Teribilov", (Jules Cazaban) îi explică soţiei sale Polia (Victoria Medeea) că are **„atitudini muiereşti, burghezeşti, decadente"** în timp ce îi face semne mai mult sau mai puţin discrete stenografei, care „i s-a dat prin lege", conform „poziţiei sale sociale" şi cu care a hotărît să plece împreună la odihnă, deoarece „principiile" îi interzic să plece cu soţia sa.

In sală, Horia Popescu, regizorul, îmi spune pe un ton jumătate comic, jumătate disperat: „Te rog mult să nu mă întrebi care e concepţia regizorală. Pînă acum, voi gazetarii aţi smuls de la mine vreo trei „concepţii" de genul acesta şi singurul meu noroc este că cronicarii dramatici nu confruntă declaraţiile anterioare cu realizarea propriu zisă. Altfel... ar descoperi, că „concepţia regizorală" variază de la repetiţie la repetiţie şi mai ales de la gazetar la gazetar. Şi asta numai din cauză că în loc să asistaţi la repetiţii şi să tăceţi, voi gazetarii puneţi atîtea întrebări, încît mă împiedicaţi să lucrez"..

In urma acestei amabile invitaţii deci şi pentru că nu voiam să-l împiedic de la lucru pe Horia Popescu, n-am mai întrebat nimic şi m-am mulţumit doar să privesc la cele ce se desfăşurau pe scenă.

„Femeia fosforescentă", mandatara anului 2030, deocamdată doar Marga Anghelescu, care în locul mandatului de delegat al lumii comunismului, ţine în mînă un număr al „Magazinului", e gata să îmbarce pentru viitor pe toţi cei care s-au dovedit demni de aceasta. Dar... tovarăşul Teribilov e de părere că fiind om cu muncă de „răspundere", primul care trebuie să plece e el. Deci, cere să i se facă formele de deplasare în comunism, pentru care: „Trebuie în conformitate cu misiunea mea, să-mi ordonanţezi indemnizaţiile de deplasare şi diurnele legale pe o sută de ani, pornind de la noţiunea normală a timpului şi calculînd după salariul mediu".

Dar ce tare se aude sufleurul. Intr-adevăr, vorba lui Jules Cazaban, „inveţi, inveţi, şi... a dracului treabă..."

In sală a intrat tiptil, în vîrful picioarelor, cel de al doilea Jules; Perahim de astădată, pictorul decorator. „Îmi tot trimite vorbă Horia să viu, că are de discutat cu mine, dar pînă acum discuţia n-a avut loc".

Nici de astă dată, discuţia probabil nu va avea loc, deoarece Horia Popescu e chemat la telefon de Moscova. „Gîndeşte-te bine Horia, dacă inviţi pe cineva de acolo la premieră. Să nu ne facem de ris" — i se strigă din sală.

Şi pe cînd premiera? Desigur la 7 Noiembrie... Iar de ris a hotărît tot colectivul să nu se facă. Dimpotrivă.

Mariana PÎRVULESCU

Scenă dintr-o repetiţie la piesa „BAIA" de Maiacovski.

Costel Gheorghiu, Alex. Azoiţei, Eugenia Eftimie, Horia Popescu (regizor), Jules Cazaban, A. Mihăilescu-Brăila, — văzuţi de DRAG.

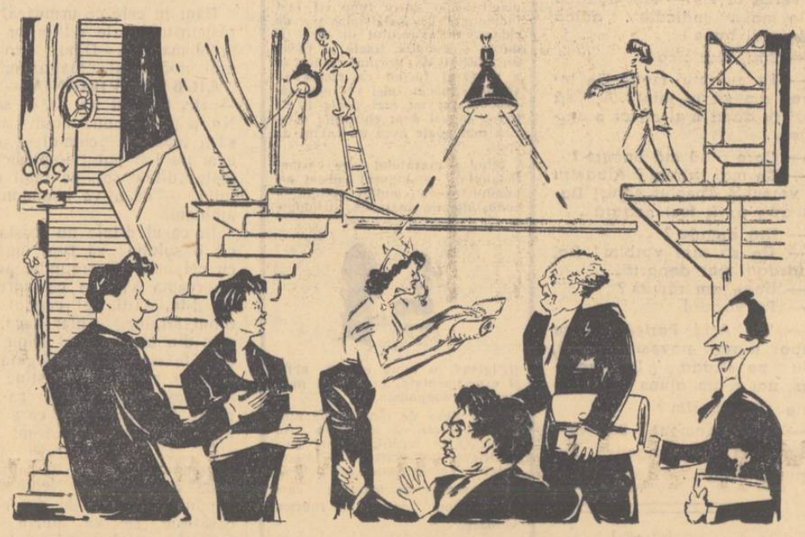

UN PARIU

Fişă pentru o istorie (anecdotică) a cinematografiei

Profesorul Plateau a dat primul desen animat, dar prima fotografie animată a fost scrisă să apară nu sub numele unui savant, ci a unui milionar din California (Leland Stanford) care se ocupa nu de artă, ci de căile ferate şi de cursele de cai. O poveste mai vrednică de cinematograful autentic nu cunosc. Totul a început ca în filmele americane, cu un pariu, un pariu pe o sumă imensă, 25.000 dolari, căci Stanford era foarte bogat, conducea una din companiile care trebuia să unească printr-un drum de fier Pacificul şi Atlanticul. Cum spune un istoric, pe vremea aceea America arăta întocmai ca în filmul lui Cecil B. de Mille, „Pacific Expres". Muncitorii din companiile rivale se ciuruiau cu pistoalele, indienii erau masacraţi, linia se construia pe gheaţă, lîngă traverse zăceau cadavrele chinezilor pe care vapoarele lui Stanford îi aduseseră din Asia. Era epoca rapacităţii măreţe. In urma unei împrejurări pe care nu mai am loc s-o reconsiitui, Stanford a făcut pariu că va izbuti să redea printr-o suită de fotografii mişcările unui cal în trap şi în galop (pe vremea aceea hipismul era distracţia favorită a înaltei societăţi financiare). A chemat specialişti, a adus din Europa tot felul de aparate, a făcut zeci, sute de experienţe, a cheltuit îndoit suma pariată, dar fotografiile nu au fost făcute, iar fotograful (Muybridge, cel mai bun operator al timpului) a fugit după ce a făcut să se consume pe domeniul patronului său cea mai romantică dramă pasională a deceniului căci fotograful era bătrîn, avea o barbă lungă de profet şi o soţie fragedă care a făcut cunoştinţa unui tînăr inginer de la mine din apropiere.. Intr-o noapte cu lună bărbatul a plecat călare spre casa rivalului şi barba sa de profet flutura înfiorată. Inginerul a fost găsit mort, femeia a dispărut, iar operatorul a fugit întîrziind astfel apariţia cinematografului. Dar numai cu doi ani, căci după doi ani Muybridge s-a întors şi după o altă lungă serie de experienţe a reuşit.

Fotografiile acelea au fost cele mai scumpe din cîte au existat cîndva pe faţa pămîntului şi sistemul de a le obţine unic: un cal trecea prin faţa unui zid albicios şi pe rînd prin faţa a douăsprezece cabine. In fiecare cabină era cîte un aparat de fotografiat cu un meşter care prepara placa şi încărca mecanismul. La un signal calul începea să fugă pe pistă. Fiecare aparat era legat cu cîte un fir de locul pe care fugea animalul. Cînd ajungea în dreptul aparatului, calul rupea firul şi fotografiatul se făcea automat. Incercarea avusese succes. Acum însă ni se pare lucrul cel mai simplu. Aceasta e de altfel soarta oricărei inovaţii. Să pară la mintea oricui. După ce Newton a aruncat mărul, foarte mulţi s-au bătut peste frunte şi s-au mirat că n-au descoperit ei legea gravitaţii.

Fotografiile lui Muybridge au produs însă la timpul lor o impresie teribilă în toată lumea, pentru că, prezentate succesiv, refăceau mişcarea, mişcarea firească a unui animal în carne şi oase. Colecţia a cutreerat continentul vechi şi nou. La Londra, în 1882, a avut loc o reprezentaţie de onoare la care au participat entuziaşmaţi prinţul de Galles, savantul Huxley, ministrul Gladstone, poetul Tennyson şi alte multe celebrităţi. Ziarele scriau înflăcărate despre senzaţia „vederilor animate". Duhul cinematografului plutea în aer. Dar deocamdată numai ca o presimţire.

Ecaterina OPROIU

La 9 noiembrie va avea loc în Capitală premiera excepţionalului film „Strada Mare" (Calle Mayor), o coproducţie franco-spaniolă, ale cărui scenariu şi regie sînt semnate de renumitul cineast spaniol Juan Antonio Bardem. Cu acest prilej, a fost invitată în ţară cunoscuta actriţă BETSY BLAIR, interpreta Isabelei din acest film. Artista Betsy Blair are la activul ei succese cinematografice care au fost încununate de premierea filmului „Marty" la tradiţionalul Festival Internaţional de la Cannes.

Note de călătorie

INSTANTANEE PARIZIENE

Cînd priveşti din curtea imensă a Louvre-ului către Place de la Concorde şi, aruncînd mai departe ochiul, ajungi la Arcul de Triumf, unde sfîrşeşte Champs-Elysées, înţelegi că Parisul este un oraş gîndit. Sînt cinci sau opt kilometri, dar totul îţi se pare o linie dreaptă şi scurtă trasată comod. Louvre-ul, unde te-ai oprit, este ridicat de Ludovic al XIV-lea. Obeliscul de la Concorde a apărut mai tîrziu, Etoile după cîţiva zeci de ani s-a cristalizat aşa cum îl vedem astăzi. Nimic nu e desenat la întîmplare, oraşul l-au construit generaţiile prin ştafetă, s-ar putea spune că l-a construit istoria.

Aici, pe Champs Elysées, unde este lumină albă, spaţiu aerian şi umbra verde a copacilor, te aşezi la o masă pe trotuar şi priveşti.

In Place de la Concorde, te odihneşti pe bordura fîntînilor arteziene şi priveşti încrucişarea maşinilor.

După ce sui pe întortochiata rue de la Pique şi ajungi sus pe Butte Montmartre, observi că la picioarele tale se află Parisul şi priveşti.

Priveşti şi asculţi.

Parisul e un spectacol.

A apărut nu de mult un album cuprinzînd 40 de fotografii de academicieni.

Dar nu sînt membrii Academiei franceze.

Sînt alţii.

Sînt patruzeci de personalităţi din diferite domenii ale vieţii sociale, culturale, ştiinţifice, pe care iniţiatorii volumului îi socotesc mai reprezentativi pentru spiritul francez contemporan şi mai demni de a primi un loc în rîndul nemuritorilor. Printre ei, actorul Jean Louis Barault şi campionul de ciclism Luison Bobet...

Cerul costă 400 de franci

Astăzi m-am întîlnit, din nou, cu mercantilismul. Aşa a fost din totdeauna la Paris? Sau, poate că invazia dolarului a lăsat urme... Şoferul de taxi care m-a dus dimineaţa la Teatrul Naţiunilor, în Place Châtelet, era, spre deosebire de alţii şi de romane, un posac. Intrebîndu-l de numele unei biserici afumate, cu turn gotic prin faţa căreia treceam, mi-a răspuns iritat: — „Oh, monsieur, eu nu pot să conduc şi să conversez cu dumneavoastră în acelaşi timp. Dacă doriţi un drum cu explicaţii ne putem înţelege, asta costă bani". La sosire, după ce i-am plătit suma înscrisă în aparat, plus supra-taxa de cuviinţă, mi-a întins mîna acru: „dar bacşişul meu?" asta m-a întristat. Înţeleg să fiu jefuit la Paris, dar cu gust.

La hotel, lingeria pe care am dat-o la spălat întîrzie să se întoarcă, provocîndu-mi legitime îngrijorări.

— Cît ai dat fetei, mă întreabă prietenul M, iniţiat în materie?

— Cinci sute de franci.

— Mai dă-i cinci sute.

Ii mai dau cinci sute.

Fata zîmbeşte parizian, şi-mi spune:

— Ştiţi, cămăşile vor fi gata diseară. Sînteţi mulţumit? Nu, nu sînt mulţumit. Sînt indispus sufleteşte.

După amiază, vizită de rigoare la Turnul Eiffel. La toate cele patru intrări, către ascensoare, cozi lungi alcătuite din turişti, în majoritate englezi, cuminţi, curioşi, metodici. Cînd ajungi în faţa casei de bilete, surpriză: înălţimea e tarifată după metri. Pînă la etajul I 100 de franci, la etajul II—200 de franci, la etajul III-400. Cerul costă scump.

Aglomeraţie

Parisul are foarte multe automobile, ceea ce face ca circulaţia, mai ales la anumite ore, să fie neînchipuit de grea, aproape absurdă. Dacă vrei să întîrzii la întîlnire ia taxiul.

Tot atît de complicată este şi problema parcării maşinilor. Acestea nemaiavînd loc în garaje sau în curţile caselor, rămîn ziua şi noaptea pe stradă înşiruite pe unul, două sau şase rînduri. Parisul e un garaj.

R. povesteşte la masă: „Zilele trecute am avut bilete la Operă. Se cînta Mozart. La opt seara am plecat cu soţia în spre Place de L'Opéra. Ajuns în apropiere, am căutat un loc unde să las maşina. In piaţă, evident, nu se putea. N-am găsit loc nici pe o stradă din spatele Operei; era plină cu maşini. Nici după Galerie Lafayette, nici pe a treia stradă, nici la Madeleine. Am umblat o jumătate de ceas, n-am găsit loc nicăieri. Se făcuse nouă seara, ora de începere. Am renunţat la spectacol şi ne-am întors acasă... Ce-i de făcut?

Spirit în vitrine

● Pe marile bulevarde, în vitrina unui magazin de marochinărie: „Se vorbeşte engleza, mai mult sau mai puţin".

● Pe Faubourg St. Honoré, o prăvălie de antichităţi cu mobile Louis XV-lea şi lămpi de Murano. Firmă: „Au mauvaise gout" (La prostul gust).

● In Place Pigalle, lîngă faimosul local al Naturiştilor, un varieteu cu „cele mai îndrăzneţe femei din lume" îşi prezintă în vitrină numerele de atracţie cu fotografii biblice şi numele „artistelor". Pe una din ele, a şaptea la rînd şi cea mai despuiată o cheamă „Mado la timide".

Music-box

Noaptea, cînd mă întorc la hotel, străbat Champs Elysées, de la Rond-Point pînă la Etoile, apuc la dreapta pe Avenue Mac Mahon, traversez Avenue des Ternes, intru pe Avenue Niel. Aici, în colţ, se află unul din nenumăratele Snack-baruri unde poţi găsi de la şapte dimineaţa pînă noaptea tîrziu un espresso, o limonadă, apa care face Pschitt sau două ouă tari. Mai poţi găsi un aparat din metal şi sticlă care-ţi oferă contra douăzeci de franci prilejul de a auzi melodia preferată prin mijlocirea unui foarte ingenios sistem de discuri. Ce vrei tu singuraticule, la această oră tîrzie din noapte? Vocea răguşită a lui Louis Armstrong sau Dunărea albastră, ţipătul tragic aruncat de Edith Piaff sau cea mai recentă revelaţie, negrul Harry Belafonte? Eu apăs de fiecare dată cele două clape indicînd litera şi cifra melodiei „Que sera, sera", cîntată de Doris Day. Barmanul, patronul şi femeia de la ţigări s-au obişnuit cu ideea că, la trei noaptea, un străin vrea să ştie „Que sera", şi cînd au aflat că plec, mi-au pus cîntecul pentru ultima oară ca să-mi întovărăşească drumul prin întuneric şi ploaie de toamnă.

Bonjour Bucureşti

Lîngă Folies Bergères, cînd te îndreptăţi înspre bulevardul Montmartre, dai de un restaurant romînesc. Intri şi întîlneşti priviri nostalgice, adulmecînd poezia mititeilor şi muzica celestă a momiţei la grătar.

La magazinul de muzică Béal, pe Avenue de l'Opéra, unde mi se oferă discuri cu reducere de 10 la sută (asta deoarece sînt din Romînia), pentru a afla după aceea că toate magazinele acordă o reducere de 20 la sută, la Béal aşadar, cer să mi se pună un disc cu Edith Piaff.

— Vreţi să ascultaţi şi „Johnv tu n'est pas un ange"?

Vocea marii tragediene înfiorează camera, iar pe mine de două ori, pentru că Edith Piaff nu cîntă altceva decît „Sanie cu zurgălăi".

La Lido, „cel mai luxos varieteu din lume", unde simbătă şi duminică seara turiştii americani fac coadă în haine de seară şi vizonuri, pînă în stradă, la Lido, unde cupa de şampanie la masă costă 3000 de franci, unde apare faimoasa trupă de balet englezească Blue-Bells, unde există o piscină, un patinoar artificial şi superbe jocuri de apă, barmanul ştie, firească, nouă limbi străine, fiind în măsură a întreţine conversaţie cu reprezentanţii întregii planete. Faţă distinsă, păr alb nins, gesturi anglo-saxone.

Cam timoraţi de privirea-i glacială, înjurăm pe romîneşte o pălărie cu floră excesivă care împiedică vizibilitatea.

— Sînteţi din Romînia? — ne întîmpină vocea, dulce de astădată, a barmanului... Şi eu sînt de acolo... Din Constanţa... Am plecat la 14 ani, înainte de primul război... Oftează, „Cum o mai fi la Constanţa?"

Al. MIRODAN

Teatrul Naţional I. L. Caragiale
(Sala Comedia)

Cu prilejul aniversării a 40 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie

Se va prezenta:

Caleaşca de aur

piesă în 4 acte de Leonid Leonov

In distribuţie: Costache Antoniu, Gr. Vasiliu Birlic, artişti ai poporului; Elvira Godeanu, Ion Finteşteanu, Toma Dimitriu, artişti emeriţi; Silvia Fulda, Eva Pătrăşcanu, Draga Mihail, Mitzura Arghezi, N. Gr. Bălănescu, Em. Petruţ, Matei Gheorghiu, Ion Iliescu, Dem. Rădulescu.

Regia: M. GHELERTER, maestru emerit al artei, laureat al Premiului de Stat.

Decoruri: M. TOFAN

FILME NOI *pe ecranele capitalei*

MALVA

Filmul e luat dintr-o nuvelă de Gorki. Şi Gorki, în istoria literaturii ruse, ocupă un loc oarecum nodal. Căci el totodată sfîrşeşte o evoluţie şi începe o alta. In literatura anterioară, care culminează cu Cehov, tema fundamentală era o tragedie profundă şi profund rusească, pe care criticii o condensau într-un cuvînt rusesc intraductibil, cuvîntul „toska". Un fel de amărăciune în faţa vieţii, în faţa unei lumi greşite care nu dă voie talentelor, entuziasmelor, să-şi facă drum. Meritul literatorilor ruşi a fost de a arăta cum această aspiraţie spre spiritualitate şi înfrăţire nu se mărginea la intelectuali. In păturile cele mai mizere mişunau asemenea nemulţumiţi dornici de a învăţa, de a gîndi, de a pricepe. In toate operele clasice găsim personajul vagabondului care, încătuşat din toate părţile, se regăseşte totuşi tot timpul pe el însuşi în viaţa pe care şi-a ales-o, viaţă de hoinar filozof, muritor de foame, dar păstrător tenace al liber tăţii de a vedea peisaje omeneşti multe, de a spune verde adevărul în faţă şi de a gusta frumuseţea lucrurilor. Nişte eroi care sfarmă zidul sărăciei cu simplul curaj de a rămîne „cre dincioşi" lor înşile. Figuri de o mare eleganţă morală, contrastînd impresionant cu zdrenţele în care îi înveştmîntase societatea.

Gorki a cules toată această splendidă moştenire spirituală. Apoi, printr-o schimbare de ac, a orientat-o pe o altă linie. Din prezent, el a bracat-o spre viitor. La dînsul, acea „toska" de care vorbeam se luminează cu un suris încrezător. Vagabonzii lui Gorki visează mereu, dar simt că visul lor, greu de împlinit, este totuşi posibil. Rămîne ceva din vechea tristeţe, dar un robust avînt spre viitor o colorează astfel şi preface pe revoltatul de altă dată în revoluţionarul de mîine. Această dramă, interioară şi exterioară, este şi subiectul filmului „Malva" In deosebi cele două personaje principale (interpretate de Genadie Iuhtin şi Dzidra Ritenbergs) ne dau constant fermecătoarea privelişte a două mari comori omeneşti făcute din demnitate, înţelepciune, fantezie şi aprigă dorinţă de liberare. Personajul masculin are, cu toate zdrenţele lui, o eleganţă de mişcare şi o linişte regală. Iar femeia, Malva, o actriţă letonă de mare talent şi de un farmec tulburător, nuanţează cu nenumărate invenţii personale psihologia eroinei.

Filmul are două cusururi. Culorile nu-s dintre cele mai reuşite, iar ca decupaj şi montaj fiecare plan, în sine bine ales, durează exact mai mult decît era nevoie. Aceasta dă o impresie de lungime, care era lesne de evitat.

D. I. SUCHIANU

POETUL

POETUL este fresca unei epoci teribile, clocotitoare — filtrată prin destinul şi personalitatea unui artist. Sîntem doar în primii ani ai războiului civil, într-un oraş din sudul Rusiei. Atmosfera intelectuală a epocii este pictată pregnant. Este vremea „nicevocilor" — a nihiliştilor culturii anterioare revoluţiei — a cenaclurilor improvizate în locuinţe şi teatre, de genul „Grajdului lui Pegas" sau al faimoasei cafenele „BOM", descrisă de Alexei Tolstoi în „Calvarul". In climatul unor asemenea timpuri tulburi, în care poeţi ca Oreovski, care cîntă Thermidorul şi Revoluţia franceză, pregătesc, participă în ascuns la pregătirea contrarevoluţiei, a erupt personalitatea vulcanică a lui Nikolai Tarasov. Este încă un adolescent, cu păr bălai şi nas obraznic, cu o privire gravă şi naivă, care cîntă la început zările nemărginite săgetate de zborul pescăruşilor. Un afiş lipit pe un zid: „Pace bordeelor, război palatelor" îl readuce pe pămînt. Vîrful ascuţit al creionului său va deveni vîrful unei baionete. Aceasta este arma cu care poetul va străpunge duşmanii fericirii şi libertăţii omului. Mulţimile înarmate, care defilează în şiruri compacte, mateloţii Tarev, conducătorul unei patrule revoluţionare şi Olia, fetişcana suavă, îmbrăcată în scurtă de piele, cu cizme şi şapcă, răscoala albgardiştilor şi riposta promptă a cavaleriştilor roşii din brigada lui Kotovski, în rîndurile cărora îşi face „ucenicia" soldăţească — iată aspectele realităţii care-i întregesc „instrucţia" poetică. Călare pe înaripatul Pegas, Nikolai Tarasov a coborît în vălmăşagul revoluţiei, închinîndu-i viaţa şi creaţia. El a devenit astfel poetul-cetăţean, poetul-luptător de care are nevoie poporul.

Serghei Dvoreţki, în rolul lui Tarasov şi Izolda Izvitkaia, neuitata Mariutka din „Al 41-lea", au interpretat admirabil simbolicele personaje ale filmului.

Emil SUTER

Sena, văzută din turnul Eiffel

Pentru voi şi familiile voastre
încheiaţi
ASIGURĂRI DE
VIAŢĂ

ADAS
Asigurările de stat

MAGAZIN
pagina 5-a

MODA • GOSPODĂRIE • PAGINA FEMEII • MODA • GOSPODĂRIE

Citeva modele pentru acest sezon

In desenele de sus prezentăm:

— rochie din material subțire, stofă sau jerseu, cu decolteul aproape drept, corsajul cu 4 buzunare în formă de butoniere, iar fusta largă spre talie și ușor strîmtă jos;
— rochie simplă, cu pense ce marchează bine corpul; funda de la gît este singura garnitură;
— jachetă din stofă groasă, cu o frumoasă garnitură de blană.

In desenul de jos:

— rochie din stofă subțire, cu o croială originală pornită din mînecă; corsajul ușor încrețit sub garnitura de la gît, iar fusta plisată;
— jachetă scurtă, aproape bolero, cu guler mare ce se formează din tablieul din mijlocul feții, închis la un rînd; mîneca trei sferturi; fusta dreaptă, cu două pense necălcate, în formă de cute.

ZI MAI DEPARTE...

Două doamne, cu cîte o umbrelă fiecare, cu cîte o pălărie fiecare — una, roz bonbon, alta indigou — cu cîte o geantă fiecare și cu cîte o plasă fiecare plină cu pachete, s-au urcat împreună în autobuz și s-au așezat, una lîngă alta, pe banca din fund.

— Hai, povestește repede, mai repede, i s-a adresat pe un ton febril, cea cu pălărie indigou — celeilalte.

De sub borul pălăriei roz bonbon doi ochi au scăpărat volubili:

— Cum îți spuneam, dragă, se făcea că eram pe un vapor, care de fapt — să mori de rîs! — nu era chiar un vapor... Semăna mai mult cu o...

— Cu o birjă! Asta mi-ai povestit... Zi mai departe.

— Puntea era îngustă — îngustăă... ca o scîndură de călcat — și cataргu' de fapt, — ziceam eu în vis că-i cataрg, dar de fapt — să mori de rîs — era un fel de trompetă...

— Trompetă? Veste dragă, veste! Zi mai departe...

— De care atîrna o colivie...

— Colivia era goală, sau cu o pasăre sau... sau cu o persoană în ea? Asta e foarte important, fiindcă goală, înseamnă că scapi de un necaz sau de o boală, pe cînd, de exemplu, dacă te visezi chiar pe tine închisă în colivie...

— Să mă ferească dumnezeu!

— Să te ferească! Și chiar dacă în colivie e o pasăre...

— Tot e rău?

— Tot — dar nu chiar atît de rău; înseamnă că la un scop la care vrei să ajungi tu, nu ajungi la el... Înțelegi? E închis în colivie!

— Cine dragă?

— Scopu'. Zi mai departe...

— Ei, și cum stăteam eu întinsă pe punte...

— Întinsă? Drum, dragă, drum. Faci un drum lung! Dar ia zi, erai îmbrăcată, sau din contră?

— Cînd stăteam culcată pe punte? O, să mori de rîs — eram îmbrăcată într-o rochie de seară făcută din foiță gofrată... din aia din care se fac costumele copiilor la serbări...

— Aha! Și ce culoare avea rochia? Știi, culoarea în vis, are foarte multă importanță...

— Era albă!

— Perfect! Ai să ai o înălțare... O înălțare în grad, în situație... Pesemne prin bărbat-tu...

— Să-ți fie gura aurită... Și deodată... Știi cum e în vis; deodată se schimbă totu', ca la cinematograf — nu mai eram pe vapor — eram pe o stradă...

— Stradă? Te întîlneai cu cineva pe care nu l-ai văzut de mult...

— Serios? Poate cu... poate cu Titel.

— Absolut sigur! Ce interes am să te mint? Visu-i vis, dragă, dar nu oricine știe să-l înțeleagă și să-l explice... Zi mai departe.

— Oh, era să uit tocmai partea cea mai interesantă: cînd eram pe vapor, deodată...

— Apropos: apa pe care plutea vaporu', ce culoare avea? Asta e foarte important! Dacă era de exemplu cenușie — sau fierească sfîntu', neagră.

— A, în nici un caz! (Protestînd, doamna avea și un mic aer vexat, ca și cînd s-ar fi simțit oarecum pe nedrept bănuită de prost gust sau proastă inspirație). Cred că era ...verzuie, albăstruie, cam așa ceva în orice caz — precizează dînsa.

— Bravo! Bravo! Albastru și verde în vis — sînt culorile cele mai... indicate... adică cele mai bune!

— Zău, Maricico?

— Pe cuvîntu' meu! Ce interes am să te mint! Ai să vezi tu dacă n-ai să ai o surpriză...

— Care o să mă bucure?

— Ce mai întrebi? Albastru și verzui!! Absolut sigur! Dacă apa ar fi fost neagră...

— Era de rău?

— Ce să mai vorbim! Da, zi dragă mai departe...

— Unde am rămas?

— Pe vapor!

— Ți! Ași! Partea de pe vapor ți-am povestit-o... A, știu: pe stradă... Dar apropos, noi n-am ajuns? Nu trebuie să coborîm?

— Un moment... Ba da! Chiar aici! Hai Angelica, hai repede dragă... Pardon, pardon vă rog... Faceți loc... Faceți loc... Trebuie să coborîm... Dă-te la o parte domnule, ce stai ca un cuier? Hai, Angelico. Ce tot faci acolo dragă?

— Maricico!! Unde-i geanta mea, Maricico? Geanta! Nu-mi găsesc geanta! O aveam aici, lîngă mine... Geanta! Geanta... Geanta... Geanta...

...Geanta, nu se știe nici cînd a coborît nici cu cine... A profitat de ocazie, mizerabila de geantă, și de... înghesuială — cum se spune, vulgar. Și... și — să mori de rîs — s-a dus nepricopsita — scuzați — cu primul venit...

Sau te pomenești c-o fi rămas pe vaporul ăla, care de fapt nu era tocmai un vapor?! Mai știi... Sau agățată de cataргul care de fapt... De! Sau umblă pe stradă... Așa-i, în vis: totul se schimbă deodată, ca la cinematograf... Și ce „surpriză"!

Sidonia DRĂGUȘANU

VĂZUTE și auzite

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

RADU D., din București — ne întreabă ce trebuie să facă pentru ca să se vindece cît mai repede de gripă?

Tratamentul unei gripe este destul de simplu — dar din nefericire durata acestei boli nu poate fi mult influențată. Repaosul la pat timp de două sau trei zile este esențial. Bolnavul va urma o dietă ușoară și va bea cît mai multe lichide. Aspirina este totdeauna indicată. Se recomandă și piramidonul.

Nici un antibiotic — nici penicilina, nici streptomicina, nici altele — nu au vreo eficacitate împotriva gripei. Aceste medicamente se dau doar pentru a evita unele complicații pulmonare datorită altor microbi, care ar putea profita de faptul că organismul este slăbit. Bolnavul va lua Sirocol pentru tuse.

In orice caz e nevoie de cantități mari de vitamină C, care poate fi asociată cu folos cu chinina.

VIORICA GH. din Suceava, suferă în ultimul timp de dureri în partea stîngă a pieptului. Se teme că are anghină pectorală și ar vrea să cunoască semnificația acestor tulburări.

„Mă doare inima... Am înțepături în inimă!" este o plîngere pe care medicul o aude des din partea bolnavilor ce vin să-l consulte, alarmați că suferă de anghină pectorală.

Adevărata anghină pectorală este o boală gravă a inimii, ea apare deobicei la persoanele cu artero-scleroză, în jurul virstei de 50 de ani. Se datorește unei îngroșări și strîmtorări a arterelor coronare, vasele care hrănesc mușchiul inimii. In munca fizică, în eforturi, sau în alte situații cînd nevoile de hrană ale mușchiului cardiac cresc, inima primește prea puțin sînge, ceea ce are ca rezultat apariția unor manifestări caracteristice. Brusc, în timpul unui efort, după o oboseală, o masă îmbelșugată, mers în aer rece, etc. bolnavul are dureri vii în mijlocul pieptului, în spatele osului stern, dureri ce se prelungesc în brațul și în degetele mîinii stîngi, în umăr sau în gît. Tipică este senzația de frică, de teamă de moarte, ce însoțește aceste dureri. In acest timp bolnavul este palid, transpirat, respiră cu dificultate. La început mai ales, accesul este deobicei scurt, durează cîteva minute și dispare imediat ce suferindul ia o tabletă de trinitrină.

Din fericire însă — și aceasta este important de știut — nu toate durerile din partea stîngă a pieptului sînt datorite unei anghine pectorale, ci au cu totul alte cauze. Adesea ele se datoresc unei nevralgii a nervilor locali, unei artrite a umărului sting, sau unei inflamații a pleurei. Cele mai frecvente sînt însă durerile ce apar la persoanele nervoase, iritabile, cele care abuzează de fumat, ori cele cu tulburări sexuale ori glandulare, mai ales la femei. La acestea durerile apar deobicei după o emoție sau supărare, sînt surde și localizate în partea stîngă a pieptului, în dreptul mamelonului. Ele se însoțesc și de alte manifestări ce pot apărea și singure: valuri de căldură, ameteli, paipitații, amorțeli în extremități, senzația chinuitoare de a nu putea respira adînc, etc. In aceste cazuri, accesele se repetă foarte des și durează uneori ore întregi. Tulburările nu sînt cauzate sau agravate de eforturi, din contră sînt uneori ușurate de mișcări. Un astfel de bolnav, care are adesea crize în repaos și noaptea, poate face foarte bine eforturi mari și chiar sport fără a avea nici o neplăcere. In asemenea cazuri îndepărtarea cauzelor amintite poate duce la completa dispariție a falsei anghine.

Desigur, diagnosticul bolii nu îl poate face decît medicul, pe baza examenului clinic sau servindu-se de examene speciale, cum ar fi electrocardiograma.

Dr. N. P.

Colțul cosmeticianei

MASAJUL FEȚEI

Este cu totul greșit să se creadă că masajul trebuie practicat numai atunci cînd ridurile au și apărut. Masajul trebuie folosit din vreme, deoarece, împreună cu toate celelalte îngrijiri acordate feței, este menit să o apere timp cît mai îndelungat de îmbătrînire și de ridare. In momentul în care ridurile sînt adînc fixate în piele, ori stratul de grăsime subcutan a dispărut făcînd ca pielea să se încrețească, nici cel mai savant masaj nu mai poate fi de folos. Atunci doar chirurgia estetică mai poate avea un cuvînt de spus.

Tehnica masajului cere cosmeticianului, — singurul indicat a-l administra în condiții optime — cunoștințe de anatomie, fiziologie

și igienă, o mînă ușoară, abilă și experimentată, precum și mult simț de răspundere.

Dacă lipsa de timp și de mijloace bănești vă împiedică să recurgeți la îngrijirile unei cosmeticiene, executați în mod regulat și conștiincios cele cîteva figuri simple de masaj pe care vi le vom indica în rubrica viitoare.

Mai înainte e bine să știți că:

1. Masajul nu se face niciodată pe față neunsă;
2. Trebuie să folosiți o cremă bună, grasă și hrănitoare;
3. Fața, gîtul și mîinile trebuie să fie într-o perfectă stare de curățenie;
4. Căutați ca în timpul masajului să nu fiți crispate;
5. Contrar părerii adînc înrădăcinate, masajul trebuie executat fin, ușor, nu cu violență, spre a nu da rezultate nedorite;
6. La mișcările de masaj participă ambele mîini, fie că lucrează în același timp sau alternativ.

Sanda NOREANU

Curierul Laurei

Dăm în cele ce urmează, alte răspunsuri ale cititorilor în problema Ana—Dinu, din primul număr al „Magazinului":

CIOBANU VIRGINIA — Iași — str. Ciuschi Nr. 21 — scrie: Nu poți impune unui străin să-ți iubească copilul — după cum nu l-ai putut împiedica pe fostul d-tale soț, pe tatăl copilului, — de a vă abandona pe amîndoi.

In cazul d-tale nu există decît o soluție: să rupi legătura cu cel care îți pretinde, pentru a accepta să se căsătorească cu d-ta, să-ți dai copilul pe mîini străine. Chiar dacă, în cele din urmă acest Dinu, de care te simți foarte legată și care la rîndul lui susține că te iubește, ar consimți să renunțe la condiția pe care ți-o impune astăzi, — tot nu te-aș sfătui să te căsătorești cu el, pentru că nu vă așteaptă o bună convietuire. Neiubindu-ți copilul pe care îl ai din prima căsătorie se va purta fără îndoială astfel cu el încît, va avea de suferit. Și poate mai mult decît copilul vei avea de suferit d-ta.

ELIZA UZIFENDLY-București — str. Vaselor 42: „Dacă copilul trebuie să trăiască — cu atît mai vîrtos mama care l-a zămislit. Judecînd obiectiv, orice ființă omenească — bărbat sau femeie — are dreptul la viață, nu se poate consacra numai unui sentiment și unor îndatoriri paterne sau materne.

Așa dar, Ana — dacă consideră că Dinu merită sacrificiul ei — să-l facă! Dar să aibe multă grijă pe ce mîini încape copilul ei. Să se încredințeze mai întîi dacă mediul în care va pătrunde copilul ei este prielnic unei bune educații și îngrijiri.

D. CIOBANU — com. Ploești — regiunea Ploești. Se oferă să adopte copilul Anei (Incunoștiințată, Ana refuză această soluție).

C. SCRIPCA — Timișoara — b-dul 30 Decembrie nr. 30.

Îi face un aspru rechizitoriu lui Dinu și o sfătuiește pe Ana să rămînă lîngă copilul ei.

ELENA LUNGU — Dorohoi — str. Moisescu nr. 3.

Pune la îndoială sentimentele lui Dinu pentru Ana. Considerînd inumană condiția pe care acesta i-o impune. E sigură că Ana se va convinge singură, cu timpul, că Dinu nu merită dragostea ei și, ajungînd la această concluzie, va fi în stare să ia decizia salutară, aceea de a pune capăt unei legături care este și ar fi și în continuare sursa unor amărăciuni și suferințe grele.

URSU MIHAI — Sighișoara — Piața Lenin 22.

Ana să nu regrete despărțirea de Dinu, care se dovedește a fi un om lipsit de conștiință.

CREȚU EMANUEL — Cîmpu Lung Muscel — str. Republicii 65.

Să nu-ți părăsești niciodată copilul! Prima îndatorire pe care o ai este de a te devota copilului d-tale.

D. OCTAVIAN București, str. Înăchiță Văcărescu. Împărtășește exact același punct de vedere.

(Vom publica în numărul viitor și alte răspunsuri primite la redacția noastră — cu dezbaterea acestui caz).

LAURA

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Curînd, roșiile vor dispare și multe luni de zile le vom duce dorul. Să profităm cît se mai găsesc pe piață, pregătindu-le cît mai des și cît mai variat. Iată o recomandație pentru un aperitiv gustos și ușor de executat:

Roșii umplute cu pește

Se aleg 12 roșii mijlocii, se taie cîte un capac și se scobesc. Se presară sare, piper și se lasă la o parte, cu gura în jos, să se scurgă.

Intre timp se deschide o cutie de marinată de crap, se scurge o parte din sos și se răstoarnă conținutul într-un castron. Se îndepărtează bucățile de sîrg spinării și oasele mai mari. Se zdrobesc bucățile de pește cu o furculiță, se adaugă 25 gr. de unt proaspăt și se freacă bine cu o lingură de lemn, pînă ce totul devine o pastă omogenă. Se pune sare și piper (facultativ) și se gustă, potrivindu-se o compoziție ceva mai sărată.

Dacă avem la îndemînă, putem adăuga și o linguriță de pastă de pește (anchois) care face amestecul mai picant, cu un gust pronunțat de pește. Cu această compoziție se umplu roșiile: deasupra fiecăreia se pune cîte o măslină.

Se așează roșiile pe o farfurie, punîndu-se împrejur, ca decor, frunze de pătrunjel sau de salată verde.

Ruladă de carne cu sos de vin

Se alege 1 kg. de carne macră. Se bate bine cu ciocanul de lemn, astfel încît să se obțină o fișie de carne de 1 cm. grosime. Se sărează. Se trece prin mașină de carne o bucată de slănină de 100 gr. cu o felie mai groasă de pîine, muiată în lapte și stoarsă. Se adaugă o ceapă mică, tocată, pătrunjel, sare, piper și un ou. Se amestecă bine umplutura și se întinde peste carne; se rulează ca o clătită și se leagă. Apoi se pune într-o cratiță cu puțină untură să se prăjească. Se adaugă două cepe tăiate felii și, cînd sînt rumenite, se toarnă un pahărel de vin alb și o ceașcă de zeamă de carne sau apă. Se dă la cuptor și se lasă să fiarbă înăbușit o oră și jumătate. Cînd este gata, se scot ațele, se așează rulada pe farfurie, se taie, iar sosul scăzut, trecut prin sită, se dă din nou în fiert, se amestecă cu puțină smîntînă sau cu ciuperci înăbușite și se servește lîngă friptură.

Compot de morcovi

Ați mîncat vreodată compot de morcovi? Este gustos și merită să-l încercați.

Se aleg 6 morcovi tineri, nu prea groși. Se rad sau se taie în felii foarte subțiri. Se pun într-o cratiță să fiarbă cu apă cît să-i cuprindă bine și se mai adaugă 5 linguri de zahăr și coaja rasă de la o lămîie. Se fierb acoperit, pînă se moaie. Cînd sînt gata, se adaugă o lingură de rom și se toarnă în compotieră. Se servește după ce s-a răcorit. Acest compot nu este gustos decît pregătit din morcovi tineri și proaspeți, în nici un caz din morcovi conservați pentru iarnă.

Sanda MARIN

MENIUL SĂPTĂMÎNII

28 OCT. — 3 NOIEMB. 1957

1. — Roșii umplute cu pește. — Ruladă de carne cu sos. — Compot de morcovi.
2. — Supă de legume (cremă). — Mîncare de carne cu fasole grasă. — Struguri.
3. — Crap pe varză la cuptor. — Cartofi cu smîntînă. — Colțunași cu magiun.
4. Budincă de spanac. — Friptură la grătar, cu cartofi. — Salată de fructe.
5. — Ciorbă țărănească. — Ciulama de ciuperci. — Mere prăjite în aluat.
6. Conopidă cu unt. — Tocană de purcel. — Tartă cu struguri.
7. — Brînză cu smîntînă și mămăligă. — Budincă de legume. — Gogoși din aluat pripit.

Televiziunea în ajutorul gospodinelor...

CAPCANA

Povestire pentru cei mici

DE PAȘCAL RĂDULESCU

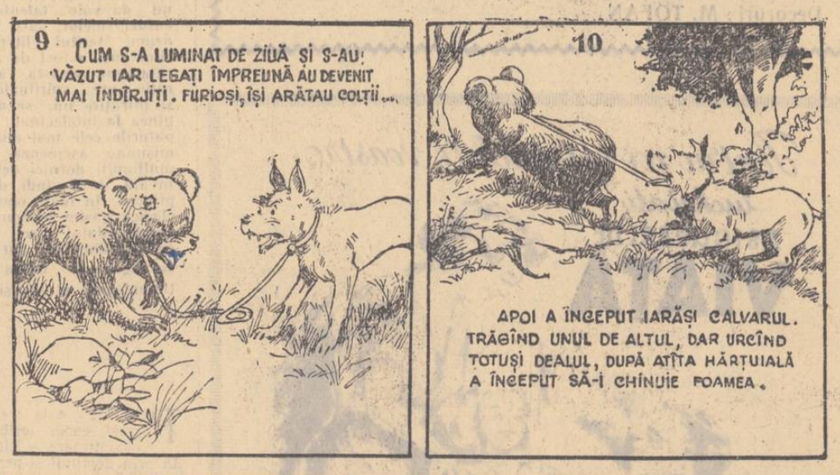

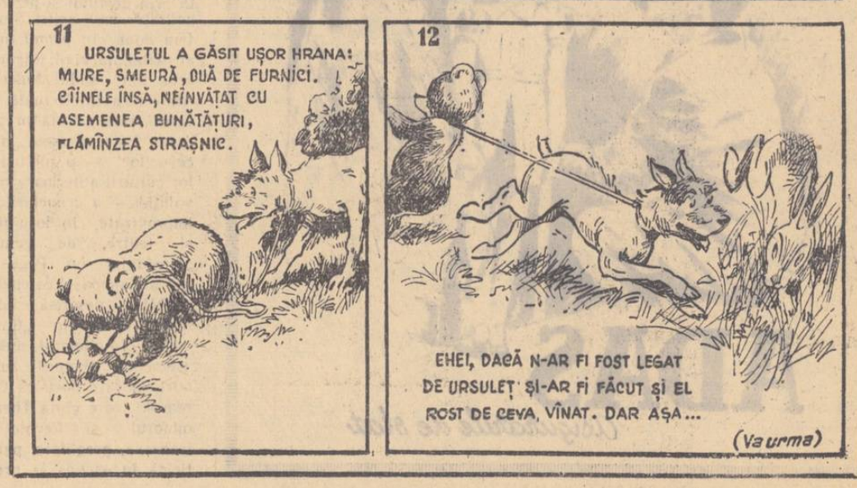

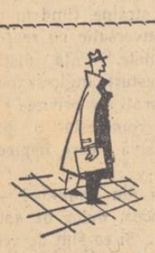

A SOSIT TOAMNA!

ÎN ZILELE RĂCOROASE PURTAȚI

RAGLANE LODEN

aspectoase, rezistente, convenabile

Raglane loden pentru bărbați, femei și copii se găsesc de vînzare la toate magazinele de confecțiuni.

LA TOATE FARMACIILE ȘI DROGHERIILE

IMPORTANT!

Incepînd din luna octombrie a. c. Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. acordă noi avantaje posesorilor de obligațiuni C.E.C. Astfel la tragerile la sorți de bază și suplimentare, în afară de cîștigurile între 1.000 și 50.000 lei se vor acorda cîștiguri de **75.000** lei și **100 000** lei.

Prima tragere la sorți, în condițiile noilor avantaje, va avea loc la 31 octombrie a.c.

Depunerile pe obligațiuni C.E.C. pentru această tragere, se pot face la toate unitățile C.E.C., pînă la 30 oct. a.c. inclusiv.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

TEATRUL RUS ȘI SOVIETIC

ORIZONTAL

1. Piesă de Vl. Maiakovski care se va reprezenta în premieră în săptămîna teatrului sovietic pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R. — „...de grea cumpănă", piesă în care Alexei Tolstoi evocă figura lui Ivan cel Groaznic. 2 Această piesă de Bill Beloțerkovski, premieră la Teatrul Municipal, face parte din fondul de aur al literaturii dramatice sovietice — Pronume. 3. Eroul piesei „Un flăcău din orașul nostru" de K. Simonov, om simplu, cinstit, format în realitatea vieții sovietice. — Spărgător de piatră. 4. Mică planetă — Un actor care joacă sobru, simplu, firesc. 5. Trecînd prin... — Comedie de Korneiciuc inspirată din viața satului colhoznic 6. Un fior în inimă — Personaj din piesa „Baia" de Maiakovski. 7. „Tragedia..." de Vișnevski, în care patosul luptei poporului pentru cauza Revoluției și-a găsit o admirabilă realizare dramatică 8 Personaj din piesa „Căsuța de la marginea orașului" de Arbuzov — Noaptea jumătate — Munca! 9. Începe reprezentația — Transport — Nume feminin. 10. Scriitor sovietic, autorul piesei într-un act „La începutul lui mai". — Numai ochi și urechi la replicile actorilor. 11. Spetează. — „Caleașca de...", piesă de L. Leonov, în premieră pe scena Teatrului Național — Personajele unei piese de teatru. 12 „Orice... își are...-ul", comedie de A. N. Ostrovski — Piesă de B. Lavreniev, care evocă figura militarului de carieră care se așează cauzei Revoluției

VERTICAL

1. Un negustor dintr-o piesă de Maxim

Gorki (El și alții...) — Netulburat de nimeni. 2. Rîu în patria lui Shakespeare — „Vînt de libertate", de Dunaevski. 3 Fratele lui Ivan Kolomiitev din piesa „Cei din urmă" de Maxim Gorki — Cel din piesa lui Ivanov este blîndat. 4. Insulă suedeză — ...Golovin, piesă de S. Mihalkov — „Albă... zăpadă", piesă de A. N Ostrovski. 5 Soția lăcătușului Klesci, din piesa „Azilul de noapte", de M. Gorki — Cerne. 6 În piesa „Luptătorii" de Boris Romașov întîlnim acest personaj feminin — „Vinovați fără..", piesă de A N Ostrovski — Ruteniu. 7. „...lui Krecinski", comedie de Suhovo Kobilin — Sînt trei, într-o celebră piesă a lui Cehov. 8. Pronume — Vreme neprielnică reprezentării spectacolelor în aer liber — Fluviu în Franța. 9 Fiul primarului Redobuzov din piesa „Barbarii" de M. Gorki — Stat în America. 10 Pedeapsa lui Vlad Țepeș — O anumită gamă — Artist al poporului din R.P.R., interpret al piesei „Caleașca de aur".
11. Personaj din piesa „Barbarii" de Gorki.

Cuvinte rare: ago, arun, îno, tet.

C. POPESCU

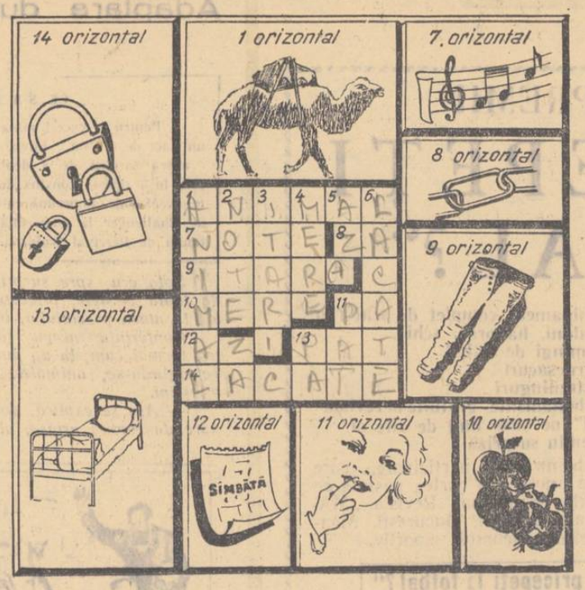

CA LA CARTE

ORIZONTAL: 1) Prieteni în rafturi! 2) Zi căutată de unii. — Moromeții" sau „Străinul". 3) Bietul Ioanide la feminin! — Arbust întotdeauna verde 4) Îl găsești în cărțile în care fiecare rînd începe cu literă mare! — Ai citit! 5) Strămoșul aviatorilor. — În carte. — În orice rimă la Beniuc! 6) Roman cu foile încurcate (se mai întîmplă cîte o dată!) sau dulap bănățean. — Împreună cu E. Nicolau a scris piesa „A cui e vina" jucată de mult la Teatrul Național. 7) În folio! — Fără a fi difuzor, a contribuit la răspîndirea cărții. 8) La singular, roman de Cezar Petrescu. 9) Între scriitori și cititori 10) Pot fi cuprinse. — „S" de la ESPLA.

VERTICAL: 1) Amatori de cărți rare. 2) Apuci. — Autorul romanului „Citadela". 3) Înfruntăm. — O boală care a constituit pretextul mai multor opere literare 4) Toate cărțile într-un cuvînt! 5) Măsură de suprafață. — Plantă alimentară. 6) Între două posibilități. — Secе! — Fluviu în Spania. 7) ...Sawyer, erou al lui Mark Twain — Autorul volumului „Cuore" din care au apărut de curînd cîteva povestiri în românește 8) Pus în circulație. — E tot mai mult înlocuit cu becul electric. 9) Om cu carte. 10) Librărie cu cărți de o anumită vîrstă!

Sorina CHEFAR

Cuvinte mai rare: MORA-TER.

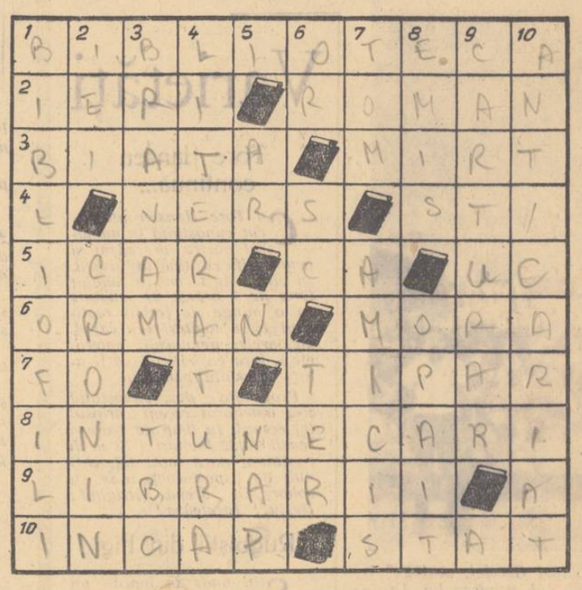

Magazin — Concursul de dezlegări
Bon de participare Nr. 3

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE ILUSTRATE

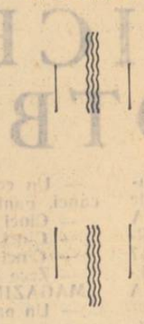

VERTICAL: La fel

NOTĂ: În problema aceasta punctele negre sînt înlocuite prin linii.

E TOAMNĂ IAR...

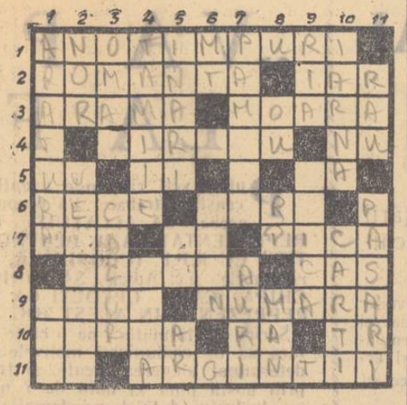

ORIZONTAL: 1) Iarna, primăvara, vara și bineînțeles — toamna... 2) „Dacă-n douăzeci de toamne!" — E toamnă... 3) Metaforă metalică pentru pădurile toamnei — Preface în făină hambarele pline ale toamnei 4) „...de toamnă", titlul unei poezii a maestrului Tudor Arghezi — Ba 5) Uvertura uverturii! — Cămăși rustice — Pronume 6) Temperatura în scădere, anunță buletinele meteorologice — Frînă pentru cai! 7) Deține prioritatea — Fluviu în Franța — Cad frunzele îngălbenite 8) A ruginit frunza din vii și rîndunelele-au plecat... — Metamorfoză lactată! 9) În structura poeziei — Toamna se... bobocii! 10) Fie primăvară, fie toamnă, își face loc în inimile tinere... — Zeul soarelui la egipteni — Jumătate din trei! 11) Pronume — Firele de păr ale celor în toamna vieții.

VERTICAL: 1) Muncă agricolă de toamnă, una din lucrările de bază ale pămîntului — În fiecare toamnă altul nou! 2) Amenințare cenușie pe cerurile toamnei — Frunzele îngălbenite ale toamnei 3) Avant premieră hibernală la cîte un sfîrșit de stagiune autumnală — „Privighetorile" toamnei! 4) Lingușitoare cu fumuri! — Măsură de lungime folosită odinioară în Orientul Apropiat 5) Negustori de in — Antemeridian — Măsură de suprafață 6) Două consoane din toamnă — Finul Pepelei cel isteț ca un proverb 7) Pe zi ce trece, toamna își așterne covor gros de aramă... — A polei 8) Își disputâ întîietatea cu găina — Rup capetele — Insulă în marea Iolandei 9) Localitate în Pirineii Orientali — Licoare din livezile toamnei 10) Preia stafeta vremii din mîinile toamnei — Volume 11) Timp nefavorabil — Unele dintre ele ne părăsesc toamna, îndreptîndu-se spre miazăzi.

Al. MATEESCU

IOSEFINI vă prezintă
SCAMATORII DE SALON

Chibritul „miraculos"

Prezentați asistenței o batistă și un băț de chibrit. Așterneți batista pe masă și așezați în mijlocul ei bățul de chibrit. Prindeți pe rînd cele patru colțuri ale batistei și așezați-le peste chibritul aflat în mijloc, în așa fel încît să formați din batistă un fel de plic. Prindeți apoi colțurile batistei și bățul de chibrit cu două degete (arătător și mare) de la mîna dreaptă și ridicați batista, acoperind cu ea degetele dvs.

Invitați un spectator să pipăie dacă bățul de chibrit se mai găsește sub batistă și dacă mai este întreg. Rugați-l apoi să rupă în două bățul de chibrit. Dați după aceea altei persoane să verifice și apoi rugați-o să rupă în două și celelalte două jumătăți.

Lăsați bățul de chibrit acoperit de batistă pe masă. După cîteva mișcări teatrale și murmurarea unei formule magice (vă recomand: „Simsalabina"!) desfaceți batista și, spre uimirea tuturor, bățul de chibrit se va afla întreg, nevătămat.

EXPLICAȚIA

În fiecare colț al batistei, pe margini (în tiv) introduceți cîte un băț de chibrit. Cînd veți da bățul la rupt palmați-l pe cel vizibil și prezentați spre rupere unul care se găsește în tivul batistei.

Spectatorul poate să jure că l-a rupt și de fapt l-a și rupt!... însă nu pe cel care l-ați pus în mijlocul batistei, ci pe acela ascuns în tiv și care, bine înțeles, va rămîne tot rupt.

Puteți face experiența de patru ori la rînd dacă în prealabil ați încărcat bine batista, respectiv cu patru bețe de chibrit la fiecare colț al batistei.

ERICOFONUL
— cel mai nou tip de aparat telefonic

Firma „Ericsson" din Suedia a început de curînd fabricarea unui nou tip de aparat telefonic numit „Ericofon". Caracteristica principală a acestui aparat constă în faptul că atît receptorul cît și discul de formare a numerelor sînt înglobate într-un singur corp din masă plastică. Cu alte cuvinte: atunci cînd vorbești la telefon... ridici de fapt la ureche întreg telefonul, a cărui greutate nu depășește totuși pe aceea a unui receptor obișnuit! În poziția obișnuită —verticală— discul este invizibil, el aflîndu-se la baza aparatului. Discul are în centrul său un buton roșu, care la ridicarea aparatului de pe masă închide circuitul ce determină venirea tonului, înlocuind astfel obișnuita furcă. După terminarea convorbirii, aparatul este așezat din nou pe masă, în poziție verticală Noul aparat este ușor de manipulat, iar menținerea lui în poziție verticală este asigurată de greutatea discului și a aparatajului electric de la bază, ceea ce îl ferește de acțiunea prafului și a altor agenți externi.

Noutăți despre planeta Venus

De curînd, savanții sovietici au înregistrat pentru prima dată descărcări electrice în atmosfera planetei Venus. De asemenea, observații astronomice recente permit presupunerea că în Venus ar exista importante întinderi de apă, analoage cu oceanele de pe bătrînul nostru pămînt.

După cum se vede, începem să ne cunoaștem mai bine vecinii. E și firesc, întrucît în scurtă vreme le vom putea face vizitele de rigoare. E reconfortant să te gîndești că și pe Venus vei putea să întîlnești mări, oceane, fulgere, tunete și nori! De altfel cercetătorul sovietic Iuri Hlebtevici a pus la punct un plan complet pentru explorarea planetei Venus, plan care ar putea fi aplicat cam prin 1965. Prima explorare nu va fi făcută de oameni, ci de rachete prevăzute cu aparate de televiziune, care vor transmite fidel pe pămînt tot ceeace vor „vedea" acolo, pe Venus.

Ştiinţa şi VIAŢA

REMORCA ATOMICĂ

Nu e prea greu să se construiască avioane puse în mișcare de energia atomică. Cea mai grea problemă este însă alta: apărarea echipajului și a pasagerilor de radiațiile care iau naștere.

Problema protecției echipajului de radiații dă, după cum se vede, multe dureri de cap constructorilor de avioane. De curînd, inginerii englezi au propus un proiect foarte interesant. Ei vor să construiască un avion cu reacție atomic, cu remorcă.

Despre ce este vorba? De un hidroplan enorm, condus prin radio. Acest hidroavion va lua la remorcă mai multe avioane normale. Aceste avioane vor zbura mai întîi, cu ajutorul propriilor lor motoare, pînă la golful marin unde se află acest hidroavion. De acolo, ele se transformă în planoare care vor fi remorcate de hidroavionul atomic, și vor trece astfel oceanul. După amerizarea hidroavionului, avioanele remorcă zboară iarăși prin propria lor forță pînă la destinația lor.

Avantajul? Economie mare de combustibil, rapiditate și o creștere a încărcăturii avioanelor remorcate, întrucît acestea nu vor mai necesita decît foarte puțin combustibil.

Un orb poate deservi o centrală telefonică

De curînd a fost realizat un dispozitiv electronic sensibil la lumină, care permite operatorilor telefonici orbi să deservească o centrală telefonică manuală. Dispozitivul menționat constă dintr-o celulă fotoelectrică de dimensiuni foarte mici, capabilă de a sezisa — cu o precizie foarte mare — atît direcția, cît și intensitatea unui izvor luminos.

Aparatele construite pe baza acestei celule vor fi destul de mici pentru a putea fi purtate pe deget ca un inel de către operatorul telefonic orb. Celula va semnala direcția din care sosește un apel de pe panoul centralei telefonice. Semnalul emis de celulă va fi transformat într-un semnal sonor care poate fi auzit în căști. Acest semnal sonor se atenuează pe măsură ce mîna operatorului se apropie de locul căutat pe panou. În acest fel, orbul va putea găsi, după cîteva exerciții, cu mare precizie postul căutat.

Poșta cu ajutorul rachetelor

Succesul satelitului artificial lansat de savanții sovietici la 4 octombrie a dovedit, că tehnica rachetelor a ajuns în Uniunea Sovietică la un înalt grad de perfecțiune. Într-adevăr, numai cu ajutorul unei tehnici fără greș se putea atinge înalta precizie care a fost necesară pentru lansarea satelitului pe traiectoria sa.

Dacă despre satelit se știe că servește unor nobile scopuri științifice, în cadrul Anului Geofizic Internațional, în schimb despre rachetele intercontinentale se crede că ar putea sluji numai în caz de război. Această părere este însă cu totul greșită. Rachetele cu rază mare de acțiune pot avea multe întrebuințări pașnice.

Nu ne referim aici la călătoriile interplanetare, despre care se vorbește mult actualmente și a căror epocă, fără îndoială, s-a apropiat de noi văzînd cu ochii. Este vorba doar de poșta efectuată cu ajutorul rachetelor.

Proiectul nu este deloc fantezist. Reproducem un desen apărut într-o revistă sovietică, în care se arată cum va putea funcționa această „poștă cu rachete". Această rachetă poștală va transporta colete și scrisori.

Firește, prin însăși specificul ei, racheta cu reacție nu va realiza legăturile poștale decît pe distanțe suficient de mari — de pildă din Europa în America, sau de la un capăt al Europei la celălalt capăt al Asiei.

Conform proiectului, racheta poștală se va ridica pînă la 250 de km înălțime (va fi o rachetă cu două trepte). Viteza sa va fi de aproximativ 15.000 de kilometri pe oră.

Cînd va ajunge deasupra locurilor unde trebuie lăsată poșta, niște dispozitive electronice vor comanda desprinderea automată din corpul rachetei a cîte unui cilindru conținînd coletele și scrisorile respective. La început, cilindrul va cădea repede, dar apoi se va deschide o parașută rezistentă, care îi va frîna căderea și va asigura aterizarea sa în bune condiții. În acest timp, racheta își continuă zborul. Cînd ajunge deasupra unei alte destinații, un alt cilindru poștal se desprinde din ea... și așa mai departe!

Racheta poștală va fi înzestrată cu instalații de radiolocație și cu dispozitive electronice, care îi vor ghida automat zborul.

Firește, „proiectul este încă în stare de... proiect", am putea spune. Progresele științei și tehnicei în Uniunea Sovietică ne dovedesc însă că acest proiect interesant, a cărui aplicare ar reprezenta încă o scurtare a distanțelor și o apropiere a tuturor oamenilor de pe pămînt, ar putea fi în curînd pus în practică.

I. T. P.

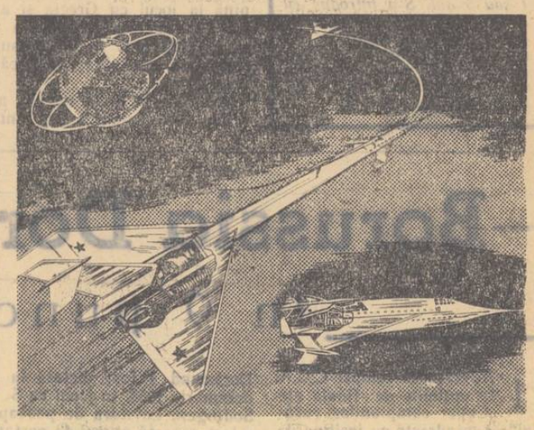

Pentru salvarea avioanelor

Avioanele care zboară deasupra unor păduri foarte întinse, în regiuni puțin cutreerate, riscă să se piardă definitiv în cazul unui accident. Acesta este în deosebi cazul cu avioanele care fac curse lungi deasupra Africii sau a Americii de Sud. În cazul unor avarii ele se pierd în junglă și nu mai pot fi regăsite.

Pentru a face posibilă salvarea avioanelor, s-au pus la punct niște benzi lungi de materie plastică, galbenă. Atunci cînd aviatorul își dă seama că va trebui să aterizeze forțat, el lasă aceste benzi să cadă din avion.

Datorită culorii lor izbitoare, benzile sînt vizibile de la mai bine de 400 de metri înălțime și pot fi ușor reperate de salvatori.

VITAMINA C. și antibioticele

În ultimul timp, vitamina C cunoaște o vogă nouă. Se știe doar cît de utilă este ea în gripă, în majoritatea bolilor infecțioase și în multe alte turburări.

Cercetări recente au demonstrat, fără putință de tăgadă, că vitamina C mai are încă un merit: ea crește mult concentrația de antibiotice în sînge. În acest fel, — cel puțin în cazul anumitor antibiotice — dacă administrăm concomitent vitamina C, nu mai este nevoie să se facă decît mai puține și mai rare injecții cu aceste antibiotice.

Anestezie fără pericol

Una din cele mai mari cuceriri ale medicinii a fost suprimarea durerii. Folosirea anestezicelor în timpul operațiilor a făcut posibilă obținerea unor mari progrese în domeniul chirurgiei. Totuși, administrarea unor mari cantități din aceste substanțe care fac să dispară durerea, scufundînd pe bolnavi într-un somn adînc, nu e întotdeauna lipsită de primejdii.

De curînd, s-a pus la punct un procedeu care permite obținerea anesteziei fără a se întrebuința decît cantități foarte mici de anestezic. Acest procedeu, numit „anestezie potențializată", se bazează pe administrarea în prealabil a unor substanțe ce scad activitatea sistemului nervos.

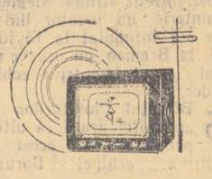

Cooperativa „RADIO PROGRES"

execută la centrele sale din Capitală:

Reparațiuni și transformări de aparate de radio, pik-upuri, magnetofoane, amplificatori, instalații de stații de radioamplificare (cu caracter permanent sau ocazional).

De asemenea execută instalații de antene pentru televizoare, reparații de aparate televizoare, în termenul de garanție, precum și reparații de televizoare ieșite din garanție (orice tip)

Centrul de reparat televizoare se află pe Calea Victoriei Nr. 14

Telefon 5.04.47

NELL COBAR

Dirijorul are gripă și-l conduce prin telefon...

Meci de box, categoria grea
ARBITRUL: — Brek! Un pas înapoi...

L. DARIAN

— Avem pereți atît de subțiri că se aude totul de la vecini.
— De ce nu mai puneți un rînd de cărămizi?
— Păi... atunci n-o să mai auzim nimic!

GH. MARINESCU

TENORUL IMPROVIZAT: — Nu-i așa că vocea mea a umplut sala?
— Mai degrabă ași spune că a golit-o!

GH. CHIRIAC

— Să mergem pînă la ușă!
— O, e prea departe! Să nu ne rătăcim!...

— Ah! Nu vine tonul!...
— Vi-l dau eu...

AL. CLENCIU

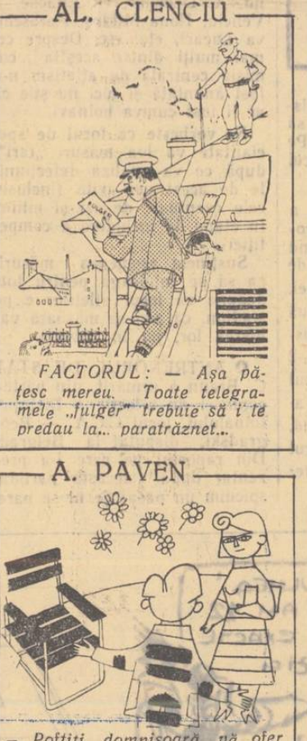

FACTORUL: — Așa pățesc mereu. Toate telegramele „fulger" trebuie să i le predau la... paratrăznet...

A. PAVEN

— Poftiți, domnișoară, vă ofer locul meu...

CORNEL TABACU

— Doctore, ce să fac? Am înghițit o peniță.
— Nu-i nimic, scrie cu creionul...

A. POCH

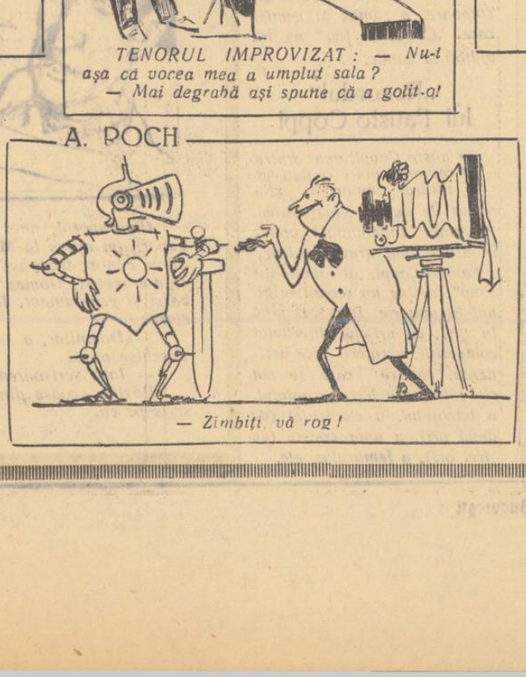

— Zîmbiți, vă rog!

FRED. GHENĂDESCU

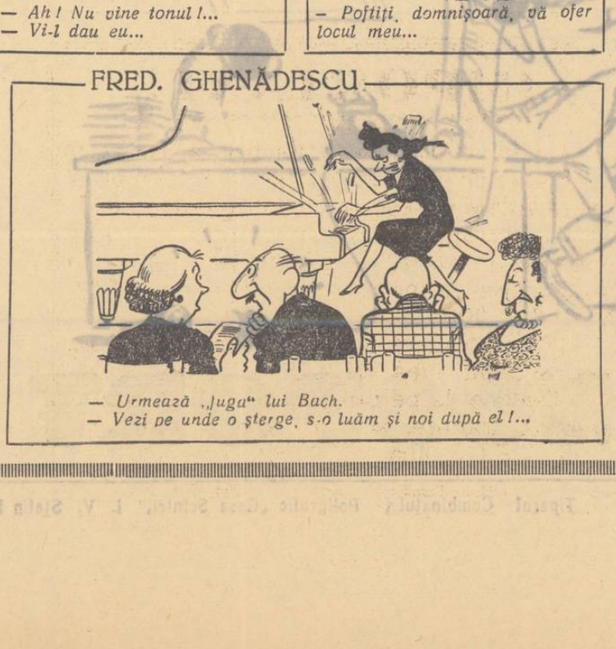

— Urmează „Juga" lui Bach.
— Vezi pe unde o șterge, s-o luăm și noi după el!...

magazin SPORT

CE AŞTEPTĂM DE LA PARTIDA DE FOTBAL SOFIA - BUCUREŞTI

Mîine, în capitala Bulgariei, echipa reprezentativă de fotbal a ţării noastre susţine un joc cu echipa selecţionată a ţării prietene, echipele purtînd denumirea oraşelor Bucureşti şi Sofia.

Intîlnirea se dovedeşte a fi foarte utilă, deoarece ambele formaţii au un minunat prilej să-şi verifice posibilităţile cu o săptămînă înainte de jocurile importante ce le au de susţinut în cadrul fazei preliminare a campionatului mondial. Căci, vă amintiţi, la 3 noiembrie echipa R.P. Bulgaria va juca la Sofia împotriva Norvegiei, iar reprezentativa noastră se va întîlni cu echipa Greciei la Bucureşti.

Jocul de mîine de la Sofia este util pentru echipa noastră deoarece, pe de o parte, reprezentativa Bulgariei e o formaţie de valoare, cu o tehnică corespunzătoare fotbalului modern, iar pe de altă parte pentru că jucătorii bulgari au particularităţi asemănătoare cu cele ale grecilor : viteză, dirzenie, forţă, tenacitate tot timpul jocului — indiferent de rezultat.

Spre ce vom îndrepta atenţia noastră în partida de mîine ?

In linii mari aş putea să spun că se va urmări modul în care echipa va aplica unele principii şi reguli ale jocului, generale şi speciale, printre care :

— Capacitatea de efort susţinut, la nivelul cerinţelor unui joc internaţional, pe parcursul celor 90 minute ; aceasta pentru că în partida de campionat din ultima vreme (şi aici mă refer, de pildă, la jocurile C.C.A.—Dinamo şi Progresul F.B. Locomotiva) s-a constatat că există o rămînere în urmă în ceea ce priveşte pregătirea jucătorilor, fapt care are urmări asupra comportării lor în chiar cuprinsul aceleeaşi partide.

— Precizia execuţiilor mijloacelor generale (preluări, conduceri, pase) **şi pe posturi, urmărindu-se în mod deosebit frecvenţa şi precizia loviturilor la poartă.**

Şi trebuie să ne preocupăm de aceasta pentru că mulţi dintre jucătorii noştri fruntaşi (de pildă, Ene I., Cacoveanu, Alexandrescu, Tătaru, etc.) nu pot fructifica situaţii în care se găsesc în faţa porţii tocmai pentru că le lipseşte această precizie.

— Orientarea tactică a echipei, a compartimentelor şi jucătorilor în cadrul compartimentelor respective, în fazele de atac şi apărare, precum şi spiritul de creaţie al jucătorilor, mai ales al atacanţilor şi mijlocaşilor. Se va urmări desfăşurarea unui joc curgător, simplu, într-un ritm rapid.

Aş vrea aici să amintesc, de pildă, un singur aspect al problemei : la jucători cu bună valoare (Nicuşor) există tendinţa ca în primul moment să oprească balonul, făcînd mişcări inutile care şi frînează jocul şi permit adversarului să-şi ia măsurile în consecinţă. Aş putea să mai vorbesc tot aici de golul ce se creează între compartimente, fie cînd apărarea nu urmăreşte faza de atac, fie cînd linia de atac rămîne pe loc după terminarea acţiunii ofensive, lipsind în felul acesta apărarea de colaborarea respectivă.

N-ar avea însă rostul să redau aici în întregime toate cîte urmărim să constatăm sau să rezolvăm prin jocul de mîine. Concretizînd, aş socoti necesar să mai adaug numai următoarele :

Jucătorii noştri nu deţin în momentul de faţă cea mai bună formă, aşa că jocul de mîine trebuie să ne permită să constatăm dacă pregătirile din ultima perioadă i-a apropiat de valoarea lor normală, în aşa fel încît pînă la jocul cu Grecia şi apoi cel cu Iugoslavia valoarea lor să crească pînă la limita superioară a posibilităţilor fiecăruia dintre ei.

Jocul de la Sofia ne va mai arăta dacă actualul lot întocmit este corespunzător nevoilor pentru partidele cu Grecia şi Iugoslavia, sau — în eventualitatea unor defecţiuni mai accentuate — dacă sînt necesari noi jucători.

Să aşteptăm acum desfăşurarea partidei de mîine pentru concluziile ce ni le va furniza.

Gh. POPESCU
antrenor de stat

Locuri numerotate... în picioare

Clubul decan al fotbalului catalan, F. C. Barcelona, a inaugurat recent noul său stadion cu o capacitate de 100.000 locuri, dintre care 30.000 acoperite.

Ca să finanţeze această construcţie, 30.000 de membri ai clubului — din cei 52.000 înscrişi în controale — şi-au rezervat locurile lor în tribune, avansînd costul biletelor pe 3, 4 sau 5 ani. S-a introdus cu acest prilej şi o „inovaţie"... închirierea de locuri în picioare, rezervîndu-se pentru aceasta cîte o suprafaţă de 0,60 m. × 0,40 m., pe un soi de dale numerotate.

CONCURSUL NOSTRU CU PREMII

„VA PRICEPEŢI LA FOTBAL?"

Puţini veţi răspunde negativ la această întrebare. Vă propunem, de aceea, SĂ ALCĂTUIŢI ECHIPA REPREZENTATIVĂ A PENTRU PARTIDA CU R.P.F. IUGOSLAVIA, de la 17 noiembrie a.c. Adică SĂ INDICAŢI ECHIPA CARE CREDEŢI CĂ NE VA REPREZENTA ÎN ACEST JOC.

Scrieţi-ne formaţia pe o carte poştală, fără să ne comunicaţi motivele ce v-au determinat alegerea făcută, şi trimiteţi-o prin poştă pînă la data de 7 noiembrie a.c. inclusiv (data de pe ştampila poştei).

După disputarea partidei vom tria răspunsurile primite şi vom premia pe cei ce au indicat exact formaţia folosită.

Cîştigătorilor acestui concurs li se vor oferi următoarele premii :

— Un echipament complet de schi (bocanci, pantaloni, hanorac, schi).
— Cinci mingi de fotbal
— Cinci rucsacuri
— Cinci treninguri
— Zece abonamente gratuite la revista „MAGAZIN" pe şase luni de zile şi
— Un premiu surpriză

Decupaţi bonurile de participare, care trebuie să le anexaţi la cartea poştală ce o veţi trimite pe adresa : Revista „MAGAZIN" Piaţa Scînteii, Bucureşti. Menţionaţi : Pentru concursul sportiv.

„Vă pricepeţi la fotbal?" BON de participare Nr. 1

Să ne cunoaştem viitorii adversari : suplul Theodoridis, portarul echipei Greciei, „culege" un balon înalt — pe care-l disputa şi centrul atacant francez Bruey — sub privirea lui Angelopoulos (stînga) stoperul formaţiei greceşti. (Faţă din meciul Grecia-Franţa B 2 : 1).

De la o săptămînă la alta

O UNIUNEA EUROPEANA DE FOTBAL (U.E.F.A.) a hotărît ca turneul internaţional de juniori (denumit înainte Turneul F.I.F.A.) să se organizeze tot în fiecare an, deşi unele federaţii au propus să aibă loc la doi ani o dată. Deci, turneul se va desfăşura şi în 1958

Pentru organizarea lui s-au oferit federaţiile de fotbal din Olanda, Belgia, Iugoslavia şi, acum în urmă, Luxemburg. U.E.F.A. nu s-a pronunţat încă şi e probabil să nu se pronunţe înainte de 1 ianuarie. Nu s-ar putea ca şi federaţia noastră să ceară organizarea turneului, la care echipa noastră reprezentativă a participat de atîtea ori cu succes ?

O AU ABSENTAT mulţi atleţi fruntaşi la etapa a V-a a campionatului republican pe echipe ! Ilarie Măgdaş, N. Ivanov, M. Dumitrescu, C. Ţuţuianu, A. Demeter, G. Enache, I. Veliciu, Ilona Mikloş, Paraschiva Lucaci, etc. etc. Despre cei mai mulţi dintre aceştia comisia centrală de atletism n-a fost anunţată şi nici nu ştie că ar fi fost cumva bolnavi.

Se vorbeşte că forul de specialitate va lua măsuri „tari", după ce va analiza defecţiunile de acest gen ivite (inclusiv cele eventuale de azi şi mîine, în etapa de închidere a competiţiei).

Susţinem asemenea măsuri, ca să se înţeleagă pentru totdeauna că locul atleţilor e pe stadion, că aici se măsoară valoarea lor, nu în tribună.

O ANTRENORUL DE STAT C. Braun a urmărit, din partea comisiei de selecţie a Direcţiei fotbalului, jocul C.C.A. — Beogradski, disputat la Belgrad. Din raportul pe care l-a prezentat după această partidă, spicuim un pasaj ce ni se pare deosebit de semnificativ : **„...introducerea celor trei tineri jucători, Jenei, Dragomirescu şi în special Staicu (care a fost unul dintre cei mai buni oameni ai C.C.A. după Voinescu), a adus un suflu tineresc în echipă şi a mobilizat şi pe ceilalţi jucători în combativitate şi spirit de luptă, dovedind încă odată valabilitatea propunerilor cunoscute că echipele noastre fruntaşe au jucători de valoare bună, dar aceşti jucători nu sînt folosiţi cu curaj".**

Am avea de adăugat la aceasta că la C.C.A. mai vegetează un alt tînăr jucător de talent : Bükossy.

O PE NOI, ca şi pe alţii, ne-au surprins două rezultate de dată recentă din campionatul republican de polo pe apă. **Ştiinţa Bucureşti**, clasată pe PENULTIMUL LOC (la data respectivă) în acest campionat, „a reuşit" să obţină joc egal (2—2) cu **Ştiinţa Cluj**, aflată pe PRIMUL LOC, iar **Progresul Bucureşti**, clasată pe ULTIMUL LOC, a învins cu 4—3 echina **Progresul Tg. Mureş**, clasată pe LOCUL TREI.

Lupta pentru evitarea retrogradării în campionatul de polo este atît de pasionantă încît se pare că, în unele asociaţii se ajunge la „înţelegeri" ca să se salveze echipe din aceeaş asociaţie aflate în zona retrogradării. Spunem aceasta, amintindu-ne şi de o poveste asemănătoare petrecută anul trecut, tot la polo pe apă, cu asociaţia Progresul, care a comis asemenea iregularităţi constatate în mod sigur, dar nici pînă în prezent sancţionate.

Varietăţi

Tore Hansen continuă...

Cu Tore Hansen aţi făcut cunoştinţă în numărul nostru precedent şi acum ştiţi că tînărul acesta, în vîrstă de 15 ani, a jonglat timp de 2 ore şi 20 minute cu o minge de fotbal realizînd 16096 lovituri (cu capul, picioarele, genunchii, umerii, etc.), fără ca balonul să fi atins vreodată pămîntul.

Proaspăta dvs. cunoştinţă şi-a ameliorat recent curiosul lui record. În timp de 4 ore a reuşit 30122 lovituri... Şi ar fi continuat dacă tatăl lui, chinuit de „spectacol", n-ar fi coborît în arenă strigînd : Destul ! Încetează !

Rugbiştii din Figi

Ştiţi unde se joacă un rugbi de cea mai bună clasă ? Descoperirea a făcut-o un ziarist francez care a vizitat insulele Figi, în Pacific. Aici a aflat sute de echipe şi jucători de o valoare fizică excepţională. Rugbiştii din Figi au făcut, din anul 1950, mai multe turnee în Noua Zeelandă. În primul lor meci au jucat în picioarele goale, cum se joacă şi acum în Figi. Cu timpul au deprins obiceiul bocancilor cu crampoane, iar în 1956 au învins echipa selecţionată a Noii Zeelande, considerată cea mai tare formaţie naţională din lume.

De ce nu trei minute ?

Cunoaşteţi, fără îndoială, semnificaţia „minutului de reculegere" la o manifestaţie sportivă. Un bizar „minut de reculegere" a fost acordat de arbitrul Stössler la un meci de fotbal în Elveţia. În minutul 13 al partidei, el a fluierat un „minut de reculegere", pentru că... i s-a comunicat că a devenit tată a trei gemeni. Cînd s-a aflat despre ce e vorba, mulţi s-au întrebat : „De ce nu a acordat trei minute de reculegere ?"

Predilecţia pentru străini

Echipele italieneşti de fotbal folosesc cu predilecţie jucători străini. Statisticile întocmite arată că în ultimii zece ani (1947—1957) în campionatul diviziei I au participat 176 străini. Ei reprezintă 22 de ţări, cei mai mulţi provenind din ţările Americii de Sud.

În cele 10.845 de întîlniri la care au luat parte în această perioadă, jucătorii străini au marcat 2854 goluri din totalul de 9678 înscrise, ceea ce înseamnă circa 30 la sută.

„Cap de fier"

Senzaţie pe ringurile de „catch" din Paris. Săptămîna trecută, în faţa publicului parizian a evoluat, în sala Wagram, o nouă „stea", un luptător spaniol anunţat sub pseudonimul de „cap de fier" (organizatorii n-au comunicat alt nume). În prima repriză, el a fost proiectat însă de adversarul lui cu capul de unul din stîlpii ringului şi, stupoare, a rămas în nemişcare. „Capul de fier" nu i-a ajutat la nimic.

„Recordul" lui Fausto Coppi

Fausto Coppi, unul dintre cei mai mari ciclişti ai tuturor timpurilor, şi-a reluat de curînd activitatea, întreruptă îndelungată vreme în urma unui grav accident.

Fausto Coppi, „il campionissimo", deţine un record original în materie. Din 1942 pînă în 1957, cu prilejul diferitelor competiţii, a suferit zece accidente, printre care se pot cita : fractura bazei craniului, a bazinului, a claviculei (de două ori), a unor coaste (de trei ori), a femurului, etc.

Borussia Dortmund în 9 puncte

1 Adversarul echipei C.C.A. în optimile de finală ale „Cupei campionilor europeni" se mîndreşte cu insigna de aur ce i-a fost atribuită pentru că doi ani de-a rîndul a cîştigat campionatul R.F. Germane folosind aceeaşi echipă. Şi anul acesta formaţia este neschimbată, mai puţin extremul stînga Kapitulski — care a optat pentru altă echipă.

2 Au trecut peste patru ani de cînd un jucător al echipei n-a mai fost exclus de pe teren. Ultimul „eliminat" a fost interul stînga Niepielko, altminteri un jucător liniştit. Asta s-a întîmplat la 13 iunie 1953, la Bremen, cu ocazia meciului jucat împotriva echipei Werder.

3 Bilanţul loviturilor de „penalti" arată că ultima penalizare de acest fel împotriva echipei Borussia Dortmund a fost dictată la 11 decembrie 1955, în jocul cu S. V. Sodingen. Lovitura de pedeapsă a fost apărată atunci de portarul Kwiatkowski.

4 Pe lista „golgeterilor eterni" ai Germaniei, care cuprinde toţi jucătorii germani ce-au înscris goluri de-a lungul vremurilor, primul loc îl ocupă Alfred Kelbassa, centrul atacant al echipei din Dortmund, care a totalizat pînă acum aproape 200 de goluri marcate. Kelbassa şutează deopotrivă de bine cu ambele picioare. Următorul pe această listă este tot un jucător de la Borussia Dormund : Alfred Preissler.

5 Stoperul Max Michallek, în vîrstă de 34 ani, n-a jucat niciodată la vreun alt club. El joacă de 18 ani la Borussia Dortmund şi anul acesta, în luna aprilie, a fost sărbătorit pentru 350 de jocuri susţinute în liga I-a.

6 Cel mai tînăr jucător al echipei este internaţionalul Alfred Schmidt (21 ani), care a făcut parte din reprezentativa R.F. Germane în jocurile din acest an cu Olanda (2—1) şi Scoţia (1—3). În meciul cu Olanda, A. Schmidt a marcat golul victoriei. O curiozitate : Pe vremea cînd a fost utilizat în echipa R.F. Germane, A. Schmidt era doar „prima rezervă" la clubul lui, care nu vroia să-şi schimbe formaţia obişnuită. Acum, A. Schmidt e folosit ca mijlocaş şi înaintaş (în cele mai variate posturi).

7 Încă alţi patru jucători ai formaţiei sînt internaţionali : portarul Kwiatkowski (3 A şi 3 B), mijlocaşul dreapta Schlebrowski (2 A), interul dreapta Preissler (2 A şi 2 B) şi Kelbassa (2 A).

8 După eşecul înregistrat în actualul campionat din partea liderului Alemannia Aachen (0—1), Alfred Preissler — căpitanul echipei Borussia — a declarat unui redactor al revistei „Sport" : „Nu ne place să jucăm pe timp de ploaie. Pe teren moale nu ne merge jocul aşa cum vrem noi".

9 In ediţia precedentă a „Cupei campionilor europeni", Borussia Dortmund a fost eliminată, cu greu, de echipa campioană a Angliei, Manchester United. In cele două partide disputate s-au înregistrat următoarele rezultate : 3—2 şi 0—0. Anul acesta, în cursul lunii mai, cu prilejul unui joc amical susţinut la Dortmund, Borussia s-a răzbunat de eşecul suferit, învingînd pe Manchester United cu 4—1.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A INTIMPLAT PINA ACUM

Pentru a cuceri mîna şi inima frumoasei Gladys, aceasta pretinde un „act de eroism". Edward Malone, reporter la Daily Gazette, îşi ia de aceea sarcina de a demasca un impostor, pe profesorul Challenger. El este însă repede convins de realitatea celor povestite de impulsivul profesor. Malone, împreună cu secretarul de redacţie Mac Ardle, sînt invitaţi de Challenger la conferinţa de popularizare despre trecutul pămîntului, ţinută de Percival Waldron.

Sala era, spre surprinderea noastră, plină : studenţi, oameni de toate vîrstele, profesori, asistenţi. Profesorul Challenger, luă loc la masa prezidiului, împreună cu alţi oameni de ştiinţă.

Conferinţa începu fără întîrziere. Percival Waldron povestea tocmai cum, la un moment dat, în trecutul pămîntului, mările retrăgîndu-se, animalele maritime începeau să se refugieze în mlaştini.

— Aşa se explică, doamnelor şi domnilor, înfiorătoarea mişunare de reptile uriaşe, ale căror urme fosile se găsesc în multe

locuri, dar care din fericire au dispărut demult de pe faţa pămîntului !

— Nu-i adevărat ! Cer cuvîntul ! strigă cineva de la masa prezidiului.

Era profesorul Challenger.

— Purtarea profesorului Challenger — strigă Waldron, pierzîndu-şi cumpătul — este stupidă şi neserioasă. Poate că ar trebui d-l profesor să ia cuvîntul şi să ne dovedească că aceste animale mai există şi azi ?

— Doamnelor şi domnilor, — începu Challenger. D-l Waldron se înşeală. Aceste animale nu au dispărut cu desăvîrşire. Putem să le vedem şi azi în viaţă.

În sală se dezlănţui o adevărată furtună de fluierături, proteste şi strigăte.

— Domnilor — reluă Challenger, dominînd tumultul — nu vă reţin. Ignoranţa încearcă să ţină în loc ştiinţa. Eu pretind că am descoperit o lume nouă. Dvs. o negaţi. Ei bine, eu îmi supun afirmaţiile unei comisii de control, care să fie formată din persoane imputernicite de dvs ! Cine doreşte să facă parte din ea ?

Un bătrîn uscăţiv, înalt, posac, cu faţa trasă, se ridică în picioare. Era d-l Summerlee, profesor de anatomie comparată

— Eu primesc !

— Atunci, îi voi da d-lui Summerlee toate informaţiile necesare pentru ca să ajungă acolo. Dar cred că ar fi corect ca să trimit şi eu una sau două persoane care să controleze activitatea d-lui Summerlee, aşa cum d-l Summerlee îmi va controla afirmaţiile. Cine mai vrea să meargă ?

Acesta era însfîrşit prilejul de a deveni un erou, de a cîştiga inima iubitei mele Gladys. M-am ridicat în picioare.

În acelaşi timp cu mine, se mai ridică un om înalt, slab, roşcovan.

— John Roxton. Sînt explorator şi vînător. Am mai călătorit în regiunea Amazonului.

Amîndoi am fost acceptaţi. Aşa s-a hotărît soarta noastră.

Era o dimineaţă ceţoasă şi rece. O ploaie îngheţată cădea peste întreg oraşul. Trei siluete, strălucind sub impermeabilele lor, se îndreptau spre vapor. În faţa lor, un hamal împingea un cărut plin cu bagaje, pături, puşti.

Eram gata să urcăm pe pasarela vasului cînd auzirăm un spate nostru un strigăt. Profesorul Challenger promisese să ne însoţească şi iată-l aici, gîfîind, roşu la faţă şi, ca întotdeauna, furios.

— Nu, mulţumesc, prefer să nu mă urc pe bord, — zise el. Veţi găsi în acest plic închis instrucţiuni în legătură cu drumul pe care va trebui să-l urmaţi pentru a ajunge la platoul cu animale preistorice. Îl veţi deschide după ce aţi ajuns la Manaos, un oraş de pe Amazon, dar numai la data şi ora scrise pe plic. E clar, nu e aşa ? Numai acolo ! Şi acum la revedere domnilor ! Vă veţi întoarce la Londra cu cunoştinţe ştiinţifice mult mai ample — ceea ce nu vă va strica deloc ! Drum bun !

Cu vaporul, apoi cu trenul, după aceea pe fluviu cu un alt vapor, am ajuns la Manaos, stabilindu-ne la o fermă. Am început să-mi cunosc tovarăşii de drum. Roxton a angajat un negru, Zumbo şi doi metişi, Gomez şi Manuel, precum şi mai mulţi indieni cu bărci şi echipament. Însfîrşit, veni şi timpul ca Summerlee să declare :

— Domnilor, a sosit ziua cînd putem deschide plicul. Roxton deschise plicul.

— Iată scrisoarea !

Roxton scoase din plic o foaie de hîrtie albă. Nu avea nimic scris pe ea.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE TARILE, UNITI-VĂ!

magazin

ANUL I — Nr. 4 ★ Sîmbătă 2 noiembrie 1957 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

N. M. KOCERGHIN — Asaltul Palatului de Iarnă

MAREATA NOAPTE DE OCTOMBRIE

Evocările Petrogradului revoluționar încep cu gara Finlandeză. Între comorile strînse pe malurile Nevei de-a lungul unui sfert de mileniu, monumentele ultimelor patru decenii dau orașului revoluției, pe care palatele și sculpturile unui Rastrelli, Rossi ori Falconet l-au împodobit pentru strălucirea unei curți imperiale, o notă dramatică de o neegalată forță evocatoare. Gara Finlandeză și crucișătorul „Aurora", cartierul Viborg și fortăreața Petropavlovsk, Institutul Smolnîi și Palatul de Iarnă, toate acestea fac din Leningradul de azi un oraș cu elemente unice pe întreg pămîntul.

În piața din fața gării Finlandeze se înalță o statuie. De pe capota unui automobil blindat vorbește Lenin. E celebra întîlnire între conducătorul revoluției și masele proletare ale Petersburgului, din 4 aprilie 1917. Sub brațul lui Lenin, întins spre nemărginirea Rusiei, de-a lungul celor patru decenii scurse de la întîlnirea cu marea tălăzuitoare a mulțimii revoluționare, au tălăzuit în trecerea lor prin acest loc, milioane. Peste alte decenii, cînd mările tălăzuitoare perindate prin acest loc vor fi miliarde, monumentul de bronz din piața gării Finlandeze va aminti, cu aceeași putere evocatoare, marea întîlnire petrecută aici. Era vremea cînd Neva, printr-o gigantică respirație spărgea blindajul de gheață care îi ferecase trupul și, înarmată cu cohortele albe ale sloiurilor, pornea la asaltul mării. În acel început de aprilie, cînd întreaga Rusie se dezgheța, eliberîndu-se din lințoliul alb și rece, aici au fost rostite pentru prima oară cuvintele care au dat sens hotărîtor continuării luptei revoluționare: **„Toată puterea în mîinile Sovietelor!"** ...Celebrele „teze" rostite de Lenin aici, în fața mulțimilor venite în întîmpinarea lui, au însemnat esența genialei teorii asupra nimicirii statului burghez și a creării statului proletar condus de Sovietele muncitorilor, soldaților și țăranilor. Dar în dramaticul interludiu dintre aprilie și octombrie, Lenin, venit atunci pentru a prelua conducerea directă a pregătirii insurecției armate, a fost supus prigoanei polițienești din partea guvernului Rusiei „libere", care-și trădase planurile criminale.

După devastarea „Pravdei" la 5 iulie, Lenin e nevoit să treacă din nou în ilegalitate. Prevenit de Comitetul Central al partidului, care demascase intențiile criminale ale Guvernului Provizoriu, el părăsește pentru ultima oară Petrogradul, pentru a se întoarce în octombrie. Curînd de la aceasta, pe malul lacului Razliv, în apropiere de granița cu Finlanda, a apărut un om brunet, cu fața rasă, smeadă, cu un păr bogat lăsat pe frunte, care răspundea la numele muncitorului Constantin Petrovici Ivanov. Aci, într-un șălaș de frunziș verde, în care se aflau o coasă, un topor și un ceaun, sub mirifica apropiere a nordului către solstițiul de vară, în vraja nopților albe, ciudatul locatar de pe malul Razlivului așternea cu un scris mărunt, ușor tremurat, paginile uneia din cele mai mari cărți de teorie revoluționară. Sub peruca și grima deghizării, fruntea lui Ilici cumula gîndurile care au făcut din cartea scrisă în șălașul de pe malul Razlivului — „Statul și revoluția" — pivotul marilor răsturnări de mai tîrziu.

Privim cu adîncă emoție fruntea de geniu, pe care o vedem boltindu-se sub cerul calm al Leningradului.

Se apropie cea de-a patra iarnă de război. La această paralelă, sfîrșitul lui octombrie înseamnă deja începutul iernii. Zilele erau înnourate, friguroase. Rusia întîmpina în felul ei această iarnă, care abia își arăta semnele. Focuri mari luminau cerul răsăritului, de la Bug pînă la Vladivostok. Pămîntul se încălzea la rugurile conacelor moșierești aprinse de țăranii răsculați, înșelați în speranța că vor căpăta pămînt de la Guvernul Provizoriu. În tranșee, soldații își pregăteau armele pentru răfuiala de acasă. În orașe, grevele se țineau lanț.

Comitetul bolșevicilor din Petrograd îi mobiliza în jurul lozincilor lui Lenin, care lansa apeluri pentru pregătirea insurecției. Nimeni, în afară de cei mai apropiați tovarăși ai lui, nu bănuia că Lenin se afla atunci chiar în inima Viborgului. Dar marea prezență se simțea în întreg ritmul cu care se pregătea insurecția. Viborgul devenise o adevărată fortăreață comunistă. Aici se concentrau forțele muncitorilor, aici erau aduse armele și munițiile atît de necesare apropiatei revoluții. Noaptea critică se apropia tot mai mult. Petersburgul se transformase într-un uriaș arsenal, ale cărui butoaie cu pulbere nu așteptau decît scînteia care să provoace explozia. În vremea aceasta, la ultimul etaj al casei de pe colțul dintre fostele străzi Sampsonievski și Serdobolski, se pregătea lansarea semnalului de începere.

Privim acum Leningradul, orașul a cărui măreție a fost parcă fals făcută pentru sclipirea unei curți imperiale, ci cu adevărat făurită pentru a constitui decorul celei mai măreț revoluții din istoria omenirii și încercăm să reconstituim, din liniile lui, ceea ce a fost.

Ioan GRIGORESCU

● (Continuare în pag. 3-a)

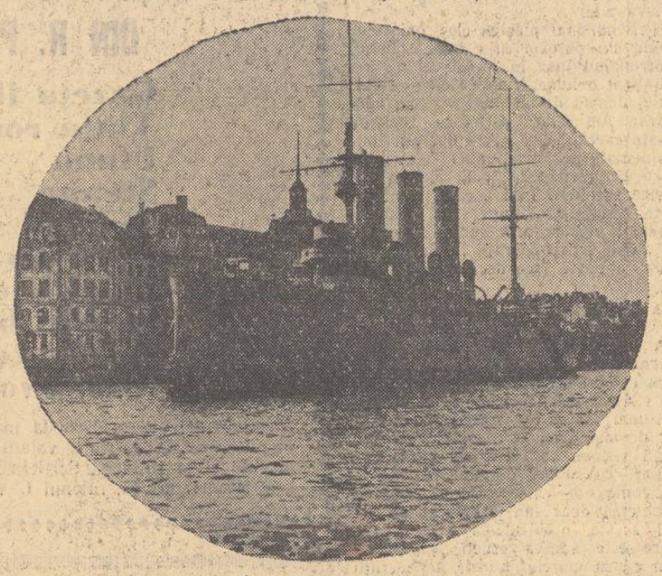

Tunurile crucișătorului „Aurora" s-au îndreptat spre semețul Palat de Iarnă". Foto: IOAN GRIGORESCU

În acest număr:

Vă povestim filmul SIMFONIA LENINGRADULUI (In pag. 4-a)

Cu „Drumeții veseli" prin Bucureștiul de altădată (In pag. 4-5)

CE CRED **despre meciul de fotbal R. P. R. - GRECIA**

O anchetă printre cititori (In pag. 8-a)

UN UNIVERS ORIGINAL

Afîndu-te pe una din culmile ce duc spre Sibiu ai impresia că te găsești într-un univers original. Totul îți apare într-o singură culoare. Peste tot și oriunde, negru și iar negru.

Fără vrere, te gîndești la poezia lui Bacovia în care predomină culoarea violet. Violet îi este cerul, violeți sînt copacii, violete îi sînt casele.

Mă aflam deci, ca în poezia bacoviană, într-o lume unicoloră unde frunza verde, cîntată în atîtea doine, este aici frunză neagră, unde cele cîteva case aflate pe deal sînt tot negre, unde pămîntul pe care calci pare că este de scrum.

Aici în apropiere se află fabrica nr. 2 de negru de fum a uzinelor chimice „Nicolae Teclu". Existența ei o ghicești încă de departe, fiind trădată de uriașa trîmbă de fum ce-și înalță leneșă faptura mătăhăloasă, care se întinde din toate mădularele cînd dă de baia de aer de sus.

Întîlnirea cu o asemenea fabrică nu pare a fi plăcută. Mă gîndesc la mulți călători care, trecînd prin fața fabricii din Copșa Mică, se grăbesc să închidă geamurile vagonului.

Totuși, dacă un „vînt bun" te duce la fabrica de aici, poți vizita acest imperiu al negrului fără nici o haină de protecție. Ca și pentru aeronauți, la aterizare, totul depinde de vîntul favorabil. Dacă vîntul nu te bate în față, atunci poți foarte bine intra în curtea fabricii și chiar îți poți permite și mai multe, așa după cum se va vedea.

Maistrul vrăjitor

Să vă fac întîi cunoștință cu unul dintre puținii oameni care lucrează aici. Puțini, deoarece procesul de fabricație e automatizat în mare măsură. Este primul întîlnit în cale dar și primul care are răspunderea producției, Ștefan Pouka.

Maistrul tehnolog este un bărbat tînăr. Să tot aibă 35-36 de ani. E înalt, vesel și... cu cămașa albă. Amănuntul acesta este destul de prețios. Pouka are obiceiul să stringă virtos mîna, învățînd ceva din încleștarea ursilor.

Invitația de a intra mai în inima fabricii a făcut-o cu glas tare, împiedicat fiind de vocea lui Emil Gavriș transmisă de megafoane cale de kilometri.

Mă așteptam să văd o fabrică masivă, cu clădiri mari, cu motoare grele.

Pouka simte acest lucru și îmi zice:

— La noi totul este foarte simplu și foarte complicat. Și începe descrierea procesului de fabricație.

Negrul de fum provine din arderea gazului metan și are o largă întrebuințare în industria cauciucului, a cernelurilor pentru tipar, a lacurilor, a vopselelor, ebonitului, hîrtiilor de copiat etc. Produsul este mult căutat pe piața mondială pentru alesele sale calități.

În apropierea noastră, cuptoarele metalice, aranjate în șiraguri ca niște vagoane de tren, vuiesc de flăcările care se zbat între pereții lor.

Conductele de gaz metan, cu mică presiune, sub o atmosferă, le alimentează furișîndu-se pe sub pămîntul de sub baratce.

Apropierea de baratce ți se pare greu de realizat. Temperatura de 1.000 de grade nu înseamnă nimic față de pericolul de a fi învăluit de un nor negru, în măsură să procedeze la o schimbare la față a cutezătorului cercetător.

Dar Pouka, ca un vrăjitor, cunoscînd toate tainele focului și fumului, mă îndeamnă să mă apropii de prima baratcă întîlnită în cale, garantînd materialicește pentru orice pagubă ivită.

Dansul flăcărilor

Ușa barătcii este dată deoparte lăsînd să se vadă o priveliște interesantă. La înălțimea de un metru erau orînduite numeroase arzătoare liniare, purtînd deasupra niște beculețe, ca niște buburuzi în care ardeau

Const. SÎRBU

● (Continuare în pag. 2-a)

POVESTE din MARȚIȘOR

Ograda

Primul pas după șederea în Elveția, chiar în ziua sosirii în București, a fost făcut peste pragul din dealul Mărțișorului, după o absență de boală și de străinătate de mai multe luni. Poarta grea, din vălătuci tăiați în jumătate și puși oblic cap la cap, țărănește, s-a deschis scrîșnind bătrînește în balamale. Numărul din poartă, plouat, ars de soare, orbit din praștie cu pietre de către copii se îngropase în lemn: abia l-am descifrat.

O alee împietrită și năpădită de ierburi de cîmp a întîmpinat roțile de cauciuc ale automobilului, conducînd pasagerii întorși acasă între pomi și trandafiri uscați.

De la poartă pînă-n pragul casei, odată cu mașina au alergat cîinii noștri, bucurîndu-se lătrat de întoarcerea stăpînilor. Au năvălit șase din cei șapte cîini, gata-gata să ne doboare: Tuchi cea mică, Cioara, sentimentală și gingașe, Tigru, cîinele care rîde, Zgaibă, jimbatul, Gorjanul, fioros la înfățișare dar blînd ca o păpușe, Zmeul, semeț, mîndru și fin. Lipsea al șaptelea: „Zdreanță. L-a găsit tătuțu pe Zdreanță al lui căutînd cu botul prin ader, lovindu-se de pereți, împiedicat de bolovani și rădăcini, asmuțit de larmă, orb. Voia și el să vie întru întîmpinare, dar nu știa pe unde s-o apuce. O lacrimă ascunsă, nemărturisită, pe sub ochelari, mînglindu-l pe bot, pe frunte, pe burtă, a răscolit inima bună a tătuțului. Zdreanță, fericit de mîna caldă care i-a încercat nasul rece, de sănătate, ca în anii trecuți, nu s-a mai deslipit ceasuri întregi de glesnele și de bastonul obosit.

L-au întîmpinat și pisoii: Catifeluță, uriașul motan cenușiu, Niculiță, nelip-

Baruțu T. ARGHEZI

● (Continuare în pag. 5-a)

CIFA-1

MAȘINA CU MEMORIE

M-am gîndit că ziua de 23 aprilie 1957 ar putea foarte bine să rămînă înscrisă în istoria tehnicii românești. Am făcut această presupunere, bazîndu-mă pe faptul că la această dată a fost realizat în țară, în mod experimental, primul calcul automat. Acesta a fost executat — rețineți, vă rog PE O MAȘINĂ ELECTRONICĂ DE CALCUL CONSTRUITĂ ÎN ȚARĂ, DE TEHNICIENI ROMÎNI.

Desigur că nimeni nu putea bănui, la sfîrșitul secolului trecut, cînd primele mașini de contabilitate au fost realizate, că electronica va fi aceea care va înfăptui de fapt automatizarea complicatelor operații de calcul. Așa se și explică faptul că de la mașina de triere mecanică ce a servit în 1889 la stabilirea rezultatelor unui recensămînt la New York și pînă la prima mașină electronică de calcul s-au scurs 57 de ani.

Electronica a pătruns deci de puțin timp în acest domeniu al mașinilor de calculat. Încă de la început însă mașinile electronice de calculat s-au impus ca o mare realizare a secolului nostru.

O mașină electronică rapidă de calculat, cunoscută sub numele de BESM, funcționează de pildă în U.R.S.S. de cca. trei ani. Ea execută în medie 7—8000 operații matematice într-o secundă, înlocuind munca a zeci de mii de calculatori.

Tudor GHEORGHIU

● (Continuare în pag. 2-a)

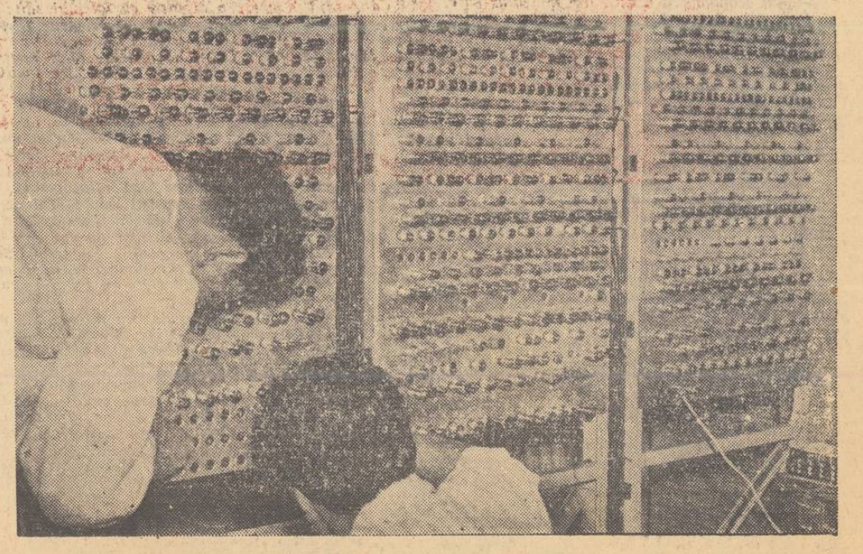

Un univers original

(Urmare din pag. 1-a)

flăcările galben-albăstrui. Era un dans sprințar și continuu. Ardea duhul pămîntului și urmele sale negricioase se așezau deasupra, pe o masă de depunere. Un dispozitiv manevra niște cuțite, care răzăluiau masa de depunere și mînau pulberea grăunțoasă spre un canal colector ce ducea spre moara unde trebuia să se facă măcinișul, spre granulator.

Deasupra baraților de metal erau instalate niște răsuflători, ca niște nări pe unde este slobozit fumul. Zi și noapte sutele de barătci dau fumul pe nări și Pouka cu tovarășii lui asistă la acest îndelungat fumat fără tutun.

Pulberea neagră, după cum spuneam, coboară o parte la subsol și altă parte, emancipată, gîndește că ar fi interesant și atractiv să mai colinde pe sub bolta cerească, amintindu-și parcă de filiațiunea ei gazoasă.

In dansul lor, flăcările încălzesc barătcile de nu este în stare să crească între ele nici un firicel de iarbă. Adesea, îmi spune Ștefan Pouka, între barătci oamenii își întind la uscat rufele spălate. Nimănui nu-i este teamă că va găsi cearceafurile sau prosoapele negre. Și asta se petrece în împărăția prafului negru, acolo unde socotim că munca pare a fi infernală, mai infernală chiar și decît cea descrisă de nemuritorul poet florentin.

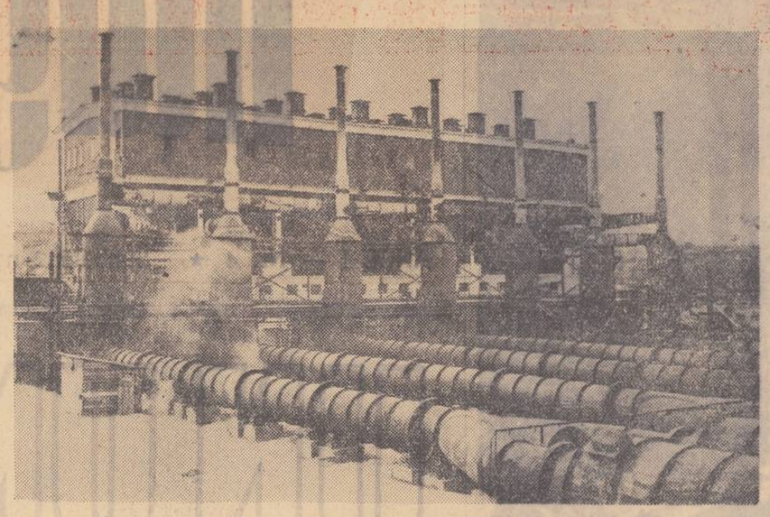

Vedere generală a unei fabrici pentru producerea negrului de fum din gaz metan

Moara cu făină neagră

Un singur loc face excepție în ceea ce privește acuratețea: moara. Aici, cît este încăperea de mare se învîrtește un cilindru uriaș, strivind grăunciorele aduse din cuptoare, emanînd un praf cu care oamenii s-au obișnuit.

Măsurile de protecție a muncii îi apără însă de praf, deși cei doi muncitori aflați în tură, Nicolae Moldoveanu și Tănase Porav, spuneau că praful nu le dăunează cu nimic. „E un Carbocif. Face bine la digestie".

La capătul cilindrului stau sacii. Curios e un lucru că aici parcă legea gravitației terestre ar fi valabilă parțial. Sacii mari, încărcați cu făină neagră, din fum, sînt foarte ușori, greutatea contrastînd cu volumul lor.

Dar nu numai atît. Această făină extrafină mai are o proprietate, căreia îi zic cu un termen propriu, proprietatea de acoperire. E deajuns numai un gram de negru de fum pentru a acoperi o suprafață de 280—300 metri pătrați. Cu nu prea multe kilograme deci, poți acoperi lumea cît este ea de mare. Unul dintre muncitori ne-a părăsit pentru a deschide ușile la magazie. Era Tănase Porav, un fecior de țăran din satul Crăești, de pe lîngă Tg. Mureș. In magazie nu mai rămăsese nimic, fiindcă de curînd s-a ridicat un transport masiv de negru de fum. O parte din el va merge în China. Pentru că trebuie să știți, fabrica nr. 2 a devenit de multă vreme un furnizor al industriei cauciucului din îndepărtata țară a Asiei.

V-am prezentat un furnizor modest și harnic ce lucrează într-o poeniță, înconjurat de arbori falnici și vînjoși, așa cum sînt și oamenii ce lucrează acolo. Furnizorul prescurtat F.N.F. 2 (Fabrica de negru de fum nr. 2).

Const. SÎRBU

Cronica gastronomului

Vin sitarii

Această migratoare și longirostră pasăre sosește la timp pentru a consola vînătorul și consumatorii de vînat cu pană, de plecarea prepelițelor. Dar dacă pentru vînător, vînarea sitarului cu zbor capricios e o problemă și o performanță, pentru bucătar, pregătirea lui, ca și a fazanului, e o piatră de încercare. Fixarea momentului în care carnea sitarului încetează de-a fi coriace și poate fi gătită, fără să fi intrat în descompunere, cere bucătarului aceeași experiență și același talent care se cer pivnicierului pentru a surprinde clipa în care un vin pus la învechire a atins piscul fantezist și nestatornic al deplinei maturități și trebuie tras în sticle.

Ca și despre vinurile vechi, mitomanii au scornit despre sitari legende extravagante, spre uluirea tuturor geanabeților care chiar cînd nu le cred, le repetă.

E drept că spre deosebire de prepeliță, care e bună numai proaspăt împușcată, sitarul, pentru a deveni comestibil, trebuie lăsat să se, cum se zice, fezandeze. Dar a pretinde că sitarul trebuie ținut atîrnat și spînzurat de plisc în bătaia vîntului, pînă ce trupul se desprinde de cap, e o aberație, al cărei rezultat fetid nu poate interesa decît hienele și alienații necrofagi. Fezandarea urmărește numai frăgezimea, cu excluderea putrefacției. Pentru a ajunge la rezultatul urmărit se atîrnă sitarul la loc aerat, dar în care soarele să nu pătrundă și se ține cîteva zile. Zic cîteva, pentru că durata variază, după temperatură. Indeobște, trei-patru zile ajung. Pe vreme răcoroasă însă, atît aparatul digestiv al acestei păsări, simplificat la maximum, cît și conținutul lui, ne îngăduie s-o ținem expusă la aer și mai mult, o săptămînă chiar, fără primejdie. Cînd ochii încep să se vestejească intrînd în fundul capului, e un indiciu că păsărea poate fi gătită. Dar un indiciu numai. Faza optimă, repet, n-o poate determina decît un bucătar cu experiență. Cărțile de bucătărie se întrec în a ne da rețete cît mai numeroase și mai variate cu privire la prepararea sitarului. Ele nu sînt universal valabile însă, în primul loc pentru că... e sitar și sitar. Sitarul francez de pildă (becasse), fiind mai puțin sapid decît al nostru, a ispitit imaginația creatoare a unor iscusiți bucătari să-l prepare în moduri diverse și să recurgă la cele mai felurite condimentații: ciuperca, trufa, cognacul, armagnacul, calvadosul, Madera, Chambertin-ul, Chablis-ul și chiar șampania, au fost puse la contribuție pentru a ne înfățișa sitarul en „paté, en purée, en terrine, en daube, en casserole, a la gelée, etc. etc. Dar dacă multe din superioarele adjuvante care intră în prepararea sus-citatelor mîncări ne lipsesc, avem în schimb un sitar mai savuros și care ne dispensează avantajos de ele. Sitarul nostru nu trebuie mîncat decît în două feluri: salmis, primăvara și la frigare toamna. In afară de aceste două moduri de preparare, unul singur mai e tolerabil: sitarul à la minute, adică flambat.

Despre aceste moduri de preparare, mai puțin simple decît par, îmi permit a vă sfătui să cereți amănunte excelentei mele colege Sanda Marin, care are asupra-mi avantajul de a fi și o eminentă practiciană. O găsiți printre coloanele acestei reviste. Iat-o, vine! Așa dar, vă las cu ea. La revedere, deci, pe sîmbăta viitoare. Se înțelege, tot aici.

PĂSTOREL

Scrisori prefabricate

Un director al unui mare hotel american a hotărît să vină în ajutorul clienților puțin inspirați în arta scrisorilor. Astfel, călătorul odată cu primirea cheilor camerei sale va primi cîteva facsimile de scrisori: unul adresat șefului său, unul pentru soție, unul pentru prieteni și unul pentru „prietena" (dacă e vorba de o călătoare, un facsimil pentru „un prieten").

Iată textele prefabricate ale acestor scrisori:

● Dragă domnule director, începe prima, am sosit abia și sînt fericit să vă anunț că am făcut o treabă bună... Sper să obțin comenzi importante".

● Scrisoare adresată soției: „Draga mea, în momentul în care am sosit, primul meu gînd a fost bineînțeles îndreptat spre tine. Sper că o duci bine și că îți petreci bine timpul cu (cîinele, canarul, — după alegere)".

● Scrisoarea către mica prietenă sună în felul următor: „Raza mea dulce adorată! Cum îi merge dragii mele în dimineața de azi?"

SAPTAMINA INTERNAȚIONALĂ

Dacă ar fi să aleg cel mai important eveniment al săptămînii, fără ezitare aș alege intrarea parțială în funcțiune a celui mai mare canal irigabil din lume. Apele fluviului Amu Daria au năvălit pe o lungime de peste 400 km. în stepa nisipoasă a Turkestanului. Se poate că această nouă cucerire a științei sovietice să impresioneze mai puțin opinia publică ca satelitul artificial, însă ca realizare, acest canal — mai lung ca Suezul și Panama luate la un loc — este o realizare cu nimic mai prejos ca satelitul. Această nouă realizare confirmă încă odată nivelul înalt al științei și tehnicii sovietice și deoarece sărbătorim peste cîteva zile a 40-a aniversare a Uniunii Sovietice, îngăduiți-mi a da doar două cifre care stau la baza acestor succese: producția globală a industriei sovietice este astăzi de 33 ori mai mare ca cea de pe timpul Rusiei țariste! Astăzi în U.R.S.S., se produce, în mai puțin de două zile, o cantitate egală de oțel cu cea produsă în tot cursul anului 1920!

Intrebat recent, la o conferință de presă, pe ce se bazează succesele științei sovietice, dl. Dulles a răspuns că U.R.S.S. are multe capete geniale — vezi faptul că U.R.S.S. are cei mai buni jucători de șah, a adăugat secretarul de stat al S.U.A. Acest lucru este adevărat, dar el singur nu explică ritmul rapid al dezvoltării Uniunii Sovietice. Oameni deștepți se găsesc în toate țările. Orînduirea socială din U.R.S.S. este însă cea care a pus în valoare bogățiile Rusiei (inclusiv pe cele umane). Oameni de știință geniali ca Țiolcovski sau Popov n-au putut face nimic în Rusia țaristă. Dar e bine și așa că dl. Dulles începe să înțeleagă că S.U.A. nu dețin monopolul oamenilor deștepți.

Presa americană merge însă mai departe decît dl. Dulles. „New-York Herald Tribune", sub semnătura lui Marguerite Higgins, scrie că „lansarea satelitului a reușit să facă ceea ce nu a reușit nici un articol, nici un discurs, nici o predică. Ea a confirmat întregii lumi și fiecărui american că pretenția Rusiei de a fi superioară Statelor Unite corespunde realității într-un anumit domeniu și a ridicat întrebarea dacă pretenția ei de a fi superioară Statelor Unite în toate domeniile nu corespunde și ea realității".

Poporul american merge și mai departe și, cu umorul ce-l caracterizează, își bate joc de oficialitățile care l-au mințit tot timpul, în legătură cu superioritatea S.U.A. față de U.R.S.S. Astfel, pe acoperișul Ministerului Apărării, un mucalit a pus inscripția: „Sputnik go home", iar la New-York circulă următoarea butadă: pornind de la faptul că pe toate clădirile în care a locuit primul președinte al S.U.A., se află cîte o tăbliță pe care scrie: „Aici a dormit Washington", se spune că ar fi bine dacă s-ar atîrna o asemenea tăbliță și la intrarea „oficiului pentru tehnica rachetelor".

Dacă se găsesc oameni deștepți în toate țările, se găsesc de asemenea pretutindeni și inversul lor. Asa se explică că în ziarul „Times" a putut să apară un articol de fond, în care să se spună: „Comunismul ca filozofie și mod de viață este condamnat". Asta după 40 de ani de succese neîntrerupte ale Uniunii Sovietice, după ce aproape un miliard de oameni trăiesc astăzi sub stindardul comunismului.

Dar despre lipsa de realism în politică a puterilor occidentale am mai vorbit și săptămîna trecută, așa că mă voi limita, în această privință, doar la o recunoaștere, care aparține unui ziar vest-german și care scrie că politicii occidentale „îi place să se îndepărteze de calea spinoasă a realității și să se cramponeze de iluzii cum ar fi de pildă, aceea că nu există o Chină comunistă, ci numai Taivanul lui Cian Kai-și. Sau în mod oficial nu există o Republică Democrată Germană, ci numai Germania lui Adenauer. Din păcate ne îndoim că teoria cum că ceea ce n-are voie să existe nu există, ar putea constitui o bază trainică pentru o existență pașnică și îndelungată a tuturor popoarelor de pe acest glob".

Din nefericire însă, conducerea în țările occidentale o au cei care se cramponează de iluzii. Dintre aceștia face parte și dl. Dulles, care se cramponează de politica „de pe poziții de forță", în ciuda falimentului ei. Astfel, în Mediterana se află concentrate astăzi un număr mai mare de vase ale marinei militare americane decît în oricare moment din timpul războiului. Din aceste vase fac parte 4 port-avioane, 3 crucișătoare, 25 distrugătoare, 6 submarine, o formație amfibie dispunînd de 40 vase și aproximativ 15 vase de aprovizionare. Acestei flote i s-a adăugat în ultimul timp încă un crucișător și un vas antisubmarin. De asemenea, alături de această flotă — dar fără a face parte din ea — se mai află și 30 vase antisubmarine. In total 123 de vase de război! Și toate astea pentru a intimida o țărișoară ca Siria, care nu credem să posede alte vase decît cele pescărești!

In vremurile de aur ale colonialismului era suficient ca un singur crucișător britanic să-și facă apariția într-un port din Asia sau Africa, ca un stat întreg să capituleze. Astăzi, nici 123 de vase de război americane nu pot intimida poporul sirian! Nu-i aceasta cea mai concretă dovadă că epoca colonialismului a trecut?

E nevoit să o recunoască pînă și un ziar ultra-reacționar ca „Figaro", care referindu-se la mișcările de vase americane în apropierea Siriei, spune cu durere: „ce putem face decît să vorbim sau, la rigoare, să întreprindem manevre ale vaselor de război? Din nefericire, echilibrul general al forțelor din lume nu mai este același ca pînă acum".

Asta-i adevărul. Raportul de forțe este astăzi altul. El a fost prevestit acum 40 de ani tot de un vas militar. De tunurile crucișătorului „Aurora".

Gh. IOSUB

Harta de mai sus arată concesiunile petrolifere ce le dețin trusturile occidentale în Orientul Mijlociu.

Scrisori către Redacției

N. C. IANOLIDE, Dobroteștii, raionul Roșiorii de Vede. Vă mulțumim pentru bunele aprecieri. Cît privește revendicarea dv., ea va fi studiată. Deocamdată însă, vă rugăm să ne acceptați în continuare așa cum sîntem. Sperăm că nu vă vom dezamăgi.

HERMAN FAERȘTAIN, str. Popa Farcaș, 74, de profesie distribuitor la Difuzarea Presei, consideră că tirajul revistei noastre este insuficient și ne propune să schimbăm sloganul reclamei noastre: „Nici un cămin fără magazin", deoarece din cauza numărului prea mic de exemplare — cum scrie dînsul — de fapt „sînt mii de cămine fără magazine". Ii mulțumim pentru sugestie dar ne și întrebăm: ce fel de reclamă ar fi aceea dacă, în intîmpinarea apariției unui nou număr, am publica îndemnul: „mii de cămine fără magazine"? Adică un îndemn să nu cumpere nimeni revista, ceea ce nu intră în scopurile noastre.

MIA MAMUZICI (dacă am înțeles bine!). Bd. Magheru 12—14, București, declară în scrisoarea sa că „Magazinul este exact ceea ce am dorit noi cititorii. Interesant, variat și de bun gust. In special pagina femeii este foarte bună și sînt convinsă că, la fel ca și mine, foarte multe cititoare o așteaptă cu nerăbdare". Mulțumim din suflet pentru frumoasele cuvinte, care ne și obligă să facem revista mereu mai bună. Totodată, cititoarea noastră propune înființarea unui colț intitulat „Mîini îndemînatice", în care să se arate (eventual cu ilustrații) ce s-ar putea confecționa din diferite resturi sau lucruri demodate. O idee bună, pe care ne-o însușim.

TRAIAN MIRZA, str. Oituz 12, Sighișoara, după una caldă ne servește cu promptitudine una rece. De fapt domnia sa face pe scurt o analiză a primului număr, arătînd ce i-a plăcut și ce nu. La rîndu-ne, am făcut și noi o asemenea analiză și am ajuns aproape la aceleași aprecieri. Credem că, într-o măsură, schimbările s-au văzut în numerele următoare și se vor mai vedea încă. Ne-ar interesa, în continuare, părerea tovarășului Mirza, ca și a altor cititori.

AUREL SCĂUNAȘ, str. Viitor 122, Călărași, ne scrie despre interesul mare stîrnit de revista noastră în orașul său, despre faptul că se epuizează foarte repede, adăugînd că „n-ar strica să trimitem mai multe exemplare la Călărași". Am trimite mai multe exemplare la Călărași dacă tirajul nostru — și așa destul de mare — ar permite acest lucru fără să nedreptățim alte orașe, unde situația este aceeași. Sîntem desigur mîhniți că nu putem satisface toate cererile, dar ne și bucură că revista noastră este atît de căutată. Soluția pentru cititorii cei mai stăruitori este să se aboneze: astfel vor avea exemplarul lor asigurat.

Tovarășul Scăunaș ne trimite și cîteva anecdote traduse de domnia sa. Iată una, într-o transcriere rezumată: „Asistînd la debutul unui tînăr și talentat pianist, Mozart fu întrebat de acesta cum să facă pentru a compune. „Așteaptă să mai crești", îl spuse marele compozitor. „Dar Dvs. maestre ați compus încă de copil". La care Mozart răspunse zîmbind: „Intr-adevăr, dar eu n-am avut nevoie să întreb cum se face asta".

CIFA-1 *Mașina cu memorie*

(Urmare din pag. 1-a)

Aceeași mașină rezolva și probleme logice, traducînd texte tehnice și științifice dintr-o limbă în alta.

In Anglia, o mașină similară a primit o utilizare legată de fabricația biscuiților. Este vorba de mașina electronică numită „Leo", care calculează în 40 de minute salariile săptămînale ale celor 7000 de muncitori ai Societății „Lyons" și ține contabilitatea biscuiților, prăjiturilor și altor 240 de produse de patiserie.

Ca și semenele ei din alte țări, și mașina românească electronică de calculat a primit un nume: CIFA-1. Numele indică de îndată că este vorba de un calculator al Institutului de Fizică Atomică și că este primul în țară de acest gen. Dacă despre unele mașini electronice de calculat am auzit vorbindu-se sau am citit, pe CIFA-1 am „cunoscut-o", ca să spun așa, personal, am văzut-o la lucru.

Pătrunzînd în încăperea unde este instalată mașina, am avut prima dată o oarecare reținere. In fața mi se înfățișau cîteva panouri metalice alăturate, pe care erau montate, în șiruri dese, sute de tuburi electronice. (Am aflat mai tîrziu că numărul lor se ridică la 1500). Alăturat, mai multe aparate de control și o mașină de scris, la care nu am zărit însă obișnuita claviatură. O puzderie de licăriri străbăteau cu mare iuțeală în fiece moment, șirurile ordonate de lămpi montate pe panouri. Licăririle acestea, aparent dezordonate, arătau că mașina lucrează, calculează. Ce anume nu știam. Cert este că semnalele luminoase arătau că doar în cîteva secunde se înfăptuia un calcul pentru care unui om i-ar fi trebuit cîteva zile.

Privind doar mașina electronică lucrînd nu puteam afla mare lucru. Pătrunzînd însă în tainele ei mi s-a înfățișat o lume plină de cifre și calcule, demnă de un matematician adevărat. Am aflat astfel că mașina poate executa cele patru operații fundamentale de matematici cunoscute încă de pe băncile școlii elementare. Orice problemă însă a cărei rezolvare este cerută de știință sau tehnică, poate fi redusă, prin anumite metode, la aceste patru operații fundamentale. Mașina poate face deci orice fel de calcul.

Caracteristica ei principală este însă rapiditatea. Intr-o secundă numai, ea execută 50 de operații! Comparînd-o cu o mașină de birou, fie una chiar electrică, se poate constata că CIFA-1 calculează de cca. 3000 de ori mai rapid. Un matematician știe cît de mult timp îi răpește calcularea unui sistem, să zicem de 10 ecuații liniare cu 10 necunoscute. Mașina electronică de calcul execută această problemă doar într-un minut. In felul acesta, probleme a căror rezolvare este adesea practic imposibilă din cauza marelui număr de operații ce intervin, pot fi lesne soluționate cu ajutorul mașinii electronice.

Oamenii de specialitate spun despre CIFA-1 că este o mașină cu program. Să încerc să lămuresc ce înseamnă acest lucru. Spre deosebire de mașinile simple de calculat, cu ajutorul cărora se execută printr-o serie de manipulări o singură operație, o mașină cu program, din momentul în care e pusă în funcțiune, execută fără intervenția omului o succesiune de operații după un plan dinainte stabilit și nu se oprește decît în momentul în care a ajuns la rezultatul final. Un astfel de plan dinainte stabilit sau program cum se mai numește, se compune din datele problemei și un număr de instrucțiuni prin care se ordonă mașinii ce operații trebuie să facă cu aceste date și în ce succesiune.

Cum este însă încunoștiințată mașina electronică de calculat de acest program pe care trebuie să-l execute pentru rezolvarea problemei date? Acest program este introdus în dispozitivul de memorie al mașinii. Da mașina are memorie. Și încă una demnă de invidiat. Dispozitivul de memorie joacă de fapt rolul foii de hîrtie pe care un calculator își notează, atunci cînd lucrează cu o mașină obișnuită de birou, șirul operațiilor, datele inițiale, rezultatele parțiale și finale. In continuare, omul este substituit de dispozitivul de control central, care interpretează programul pe care-l extrage din memorie, instrucțiune după instrucțiune și conduce funcționarea mașinii. In felul acesta, la comanda controlului central, sistemul aritmetic al mașinii efectuează operațiile elementare de matematici. Și în sfîrșit, rezultatul problemei este bătut la o mașină de scris electrică, în mod automat.

CIFA-1 nu are numai memorie. Intr-o măsură, dispune și de logică. Poate compara de pildă două sau mai multe numere și alege pe cel mai mare sau pe cel mai mic, după cum i s-a ordonat.

★

La ora aceasta, colectivul laboratorului de mașini electronice de calculat al Institutului de Fizică Atomică făurește o soră îmbunătățită a primei mașini. Este vorba de CIFA-2, care va avea o precizie și mai bună a rezultatelor și o siguranță mai mare în exploatare.

Tudor GHEORGHIU

CITIȚI

PUBLICAȚIILE UNIUNII SCRIITORILOR DIN R. P. ROMÎNĂ

Gazeta literară
Viața românească
Utunk
Steaua
Tînărul scriitor
Igaz szo
Iașul literar
Scrisul bănățean
Neue literatur
Novi jivot

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale din țară, prin factorii poștali, difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții, precum și la Uniunea Scriitorilor din R. P. Română, București, șos. Kiseleff nr. 10, raionul I. V. Stalin, telefon 7.79.46

TELEVIZOR *Micul* Fiul adoptiv

Ligi Foca, un tînăr însurățel, blond, pirpiriu și pomădat, cu voce subțirică, sedea liniștit în biroul său, curățindu-și unghiile, cînd năvăli în odaie bătrînul portar al institutului comunal, Stăjeroiu, o huidumă de om cu o barbă sură:

— Domnu' Gigi — gîlgîi el — vă rog să mă luați fiu adoptiv!

Cu pila sub unghie, junele, de emoție, se înțepă.

— Ce să fa-aac? țipă el pițigăiat

— Să mă înfiați — răsună iar vocea de bas a bătrînului — să-mi fiți tată...

— Te-ai îmbătat, ieși afară!

Bătrînul, rușinat, retrăgîndu-se timid spre ușă, îngăimă rugător:

— Am economii la C.E.C. trei mii cinci sute.

Deși cifra nu părea să aibă legătură cu înfierea, Gigi se liniști brusc, ca un cîine care înțepenește cu o labă în aer, de frică să nu sperie vînatul.

— Stai jos — spuse el blînd — e cam ciudată chestia asta, da' așează-te omenește pe scaun, să vedem despre ce-i vorba, stai, frate, jos... Ce-ți veni?

— V-aș fi înfiat eu pe dvs., da' aveți tată, pe domn' inspector, să vă trăiască...

— Bine, bine, da' de ce să te adopt?

— Sînt orfan! bubui deznădăiduită vocea bătrînului, tatică-meu a murit acu'zece ani, avea 86 și acu' sînt singur pe lume cu baba, mai am o fată, da' nu vrea să știe nimic de mine, că are vreo patru plozi...

— Și ce-s eu de vină, să capăt un copil atît de bătrîn? piui mirat Gigi. Abia m-am însurat și să mă vomenesc, după două luni, tatăl unui bunic ca dumneata? Să fiu eu străbunic de la 28 de ani?

— Luați-mă, dom' Gigi, și n-o să vă pară rău! se rugă bătrînul Am economii, vi le încredințez, că dvs. o să mă creșteți de-acu' încolo!... Eu mă descurc, nu vreau să ies la pensie, că, fără mun că aș îmbătrîni peste noapte!

— Trei mii cinci sute... spuse gînditor Gigi. Și nevastă-mea, Melania, ce-o să zică?

— Tocmai, că de dumneaei mi e frică... mărturisi bătrînul. Chiar adineaurea am trecut pe la ea, la registratură, și îi spunea lui domn' inspector, tatăl dvs, că nu vrea copii.

Rostea acestea cu capul plecat, se vedea că-i este rușine, că se simte vinovat c-a apărut pe lume: de un nou născut care-a apărut după două luni de căsnicie nu poți să te plîngi, nu știe ce face, da' un om bătrîn, știutor de carte, să tasă așa deodată la iveală?

— Zău, dom' Gigi, luați-mă de copil adoptiv! Să nu mai vorbim aici — luați-mă acasă la dvs. și o induplec eu pe domnișoara Melania, adică pardon, pe doamna, să-mi fie mamă...

★

Melania, care plecase de la lucru cu un sfert de oră înainte, își aștepta soțul în fața mesei nepuse. Era nervoasă: venea iarna și Gigi încă nu-i cumpărase palton după noua modă. Nu era însă nici vina lui. Abia cu cîteva ore înainte, tînărul însurățel avusese o discuție cu unchiul său:

— Da' mi-ai promis două prime, nene Nicule!

— Gigi, trebuie să înțelegi! repeta solemn nenea Nicu, Văru-tău, Titus, a căpătat credit pentru locuință și are nevoie de ajutorul instituției! N-avem fonduri pentru toată lumea!

— Bine, nene Nicule, da' mi-ai promis!

— Ți-am promis, da' nu mai pot să fac favoritisme! încercă să țipe nenea Nicu. Acu'un an, cînd era pe-aici ăla de la cadre, n-aveam decît două, trei rude în instituție; puteam și eu să mai persecut pe unul sau pe altul pentru tine, că erau străini și tu mi-ești nepot. Da acu', de cînd i-am făcut abatere de la moralã cadristului ăla și l-am dat afară, și i-am dat pe toți afară, acu' pe cine să mai persecut? Spune-mi, te rog, pe cine? Toată schema funcționarilor, nouă persoane, e plină cu ai noștri! Gata cu familiarismul, că sîntem în familie!

— Bine, nene Nicule, da' nu mi-ai spus matale că nu poți s-o concediezi pe Melania, pentru că-i nepoata lui Păvelescu? Nu-ți mușcai mîinile că ți-a rămas în instituție un om străin?

— Păi da, toți o familie și să avem printre noi un străin, care să ne reclame, și să-i mai dăm și bani!

— Și nu mi-ai spus mie că dac-o iau de nevastă, mă atingi cu două prime mari?

— Am spus — urlă nenea Nicu — da' înțelege Gigi, că văr-tu își face casă! Dacă nu ieși imediat afară, îți dau mustrare-n scris și te afișez, să te știe toată familia!

Gigi se retrăsese înfrînt. Acum, acasă, Melania își aștepta nerăbdătoare soțul, să-i facă, între patru ochi, prima scenă conjugală.

Intr-un tîrziu, se auziră zgomote, ca atunci cînd cineva nu nimerește cheia în broască. Trecură cîteva clipe și deodată ușa bufni cu putere de perete, și, din prag, o voce ca-n Ivan Susanin exploda într-un răcnet emoționant:

— Mamă! Mămico!

Clătinîndu-se pe picioare, și cu barba ciudat strîmbată într-o parte, bătrînul Stăjeroiu se repezi înăuntru cu brațele larg desfăcute și se aplecă peste masă, încercînd să sărute îngrozita făptură maternă din fața lui. Gigi, care venea după el cîntînd pițigăiat, azvîrli pe masă un pumn de bancnote, piuind:

— Na, ți-am adus bani de palton de la fiu-tău!

★

A doua zi, nenea Nicu îl chemă la el pe Gigi:

— Ești concediat!

— De ce, nene?

— Ești concediat! răcni nenea Nicu. Cine ți-a dat voie să-l bagi în familia noastră pe afurisitul ăla de bătrîn? Să nu te prind că faci formele că te vîr în închisoare! Nu știi că trebuia să-l scot peste trei luni la pensie, ca să facem o economie? De unde să scot banu de prime pentru toți? Zău așa, eu nu știu cum să mai conduc familia asta — și se apucă cu mîinile de cap — fiecare se înrudește așa, fără nici o aprobare!

Acesta fu abia începutul. O săptămînă de la apariția calului troian cu barbă, scandalul familiei luă asemenea proporții, încît rudele, iubitoare pînă atunci, începură să se plîngă una de alta; toate secretele ieșiră la iveală.

După sfîrșitul anchetei întreprinsă de raion, cînd noul director al institutului comunal tocmai intra în instituție, portarul îi ieși în prag și îi spuse:

— Tovarășe Ionescu, să știți că am un tată tare ticălos, un om necinstit. Acuma însă trăiască dreptatea! — nu mai vreau să-i știu de tată, e ultimul Foca din instituție, vă rog să-l dați afară și pe el, că-i un tată necinstit.

Sergiu FĂRCĂȘAN

Spre folosul dvs., depuneți cu regularitate economiile pe librete sau obligațiuni C. E. C.

Măreața noapte de octombrie

(Urmare din pag. I-a)

teratură ori din memoriile celor ce au fost atunci prezenți în ei, ajunul nopții decisive. Petropavlovskul — fortăreața în care își dorm somnul de veci țarii a două secole din viața Rusiei, așezat față-n față cu Palatul de Iarnă, de care îl desparte apele repezi ale Nevei, — ne apare ca un important bastion al revoluției. O sută de mii de arme aflate în arsenalul de aici au înarmat bratul necrutător al revoluției proletare.

Palatul de Iarnă, în ale cărui apartamente imperiale se „instalase" Kerenski (astăzi, palatul este unul din cele mai mari muzee de artă ale lumii), ne indică pe harta veche a Petrogradului ultimul bastion al contrarevoluției. Institutul Smolnîi, poșta, gările orașului, centralele telegrafice, uzinele Putilov și fabricile din Narva, — iată tot atitea locuri care în acea noapte de răscruce în istoria omenirii au devenit monumente ale viitorului.

Lenin lucra pentru ca planurile contrarevoluției să eșueze. La fereastra casei conspirative din Viborg, lumina ardea pînă noaptea tîrziu, pentru a se aprinde din nou, în zori. Aplecată asupra planurilor de luptă, fruntea proeminentă pe care am văzut-o boltindu-se pe cerul albastru al Leningradului, punea la punct ultimele amănunte ale insurecției. Trădarea lui Zinoviev și Kamenev a grăbit desfășurarea evimentelor. Prevenit de pregătirea insurecției, dușmanul se punea în gardă. La 24 octombrie (6 noiembrie stil nou) Guvernul Provizoriu masează în centru trupe de iuncheri și, pentru a rupe cartierele muncitorești unele de altele, dă ordin să se desfacă podurile de peste Neva. Orașul era în fierbere. Mulțimea, ieșită în stradă, aștepta semnalul. Arma se afla ascunsă în carîmbul cizmei ori pe mineca paltonului.

Tăcută, cu un scop prea profund pentru a putea fi strigat în gura mare, mulțimea, bărbați de toate vîrstele și femei care își încuiaseră copiii în casă, se îndreptau spre locurile de luptă. În derută, iuncherii alergau călări simțind în aer un pericol uriaș, de neînlăturat. Incercările Guvernului Provizoriu de a transporta la Petrograd noi trupe de pe front, eșuaseră. La Viborg a fost oprită divizia a V-a a cazacilor din Cuban, una din diviziile cele mai fioroase și mai devotate Guvernului Provizoriu. La Reval fuseseră neutralizate regimentele corpului III de cavalerie, iar la Tarscoe Seio și la Peterhof, oprite și dezarmate un batalion de foc și detașamentele școlii militare. Pe străzile Petrogradului trecea din nou suflul revoluției. Aceeași care trecuse pe aici în decembrie 1905 și în februarie 1917. Și în mulțimea pornită în acest exod spre viitorul care avea să fie hotărît chiar în acea noapte, o femeie tînără, acoperită cu o broboadă de lînă cenușie, mergea pe străzile cartierului Viborg, ducînd mesajele lui Lenin către cei ce începuseră insurecția. Femeia aceea trăiește și azi la Leningrad. Recent a reconstituit în fața unor cineaști sovietici interiorul apartamentului în care a locuit Vladimir Ilici în ultimele zile dinaintea revoluției. Despre seara aceea, ea continuă astfel în amintirile sale:

„El m-a trimis pentru a treia oară cu un bilet către Nadejda Konstantinova, spunîndu-mi că, dacă nu mă întorc pînă la orele unsprezece, va proceda așa cum va crede de cuviință.

Primind un nou răspuns negativ la Comitetul din Viborg, am luat un birjar și am grăbit să ajung înainte de unsprezece. Am sosit cu vreo zece minute mai devreme, dar nu l-am mai găsit în casă pe Vladimir Ilici. La început, intrînd în camerele întunecate, m-am speriat. Am aprins lumina și am cercetat locuința: la toate camerele ușile deschise, iar pe masa din sufragerie am văzut un dejun neterminat și un al treilea tacîm curat, pe care mai tîrziu am observat un bilețel lung și îngust pe care era scris: „Am plecat acolo unde voi n-ați vrut ca eu să mă duc. La revedere. Ilici".

Văzînd în locul numelui conspirativ al lui Ilici, laconicul „Ilici", m-am mai liniștit și nici un fel de temere pentru Ilici nu mi-a mai rămas. Pur și simplu mi-am zis: „Ilici știe ce face".

Cei care se temeau ca Vladimir Ilici să nu se expună vreunui pericol în această noapte, nu l-au putut reține în casă.

„Conducătorul revoluției se grăbea să fie acolo unde bătea inima insurecției, la Smolnîi, — e scris în „Istoria războiului civil din U.R.S.S."

„Schimbîndu-și hainele, punîndu-și o șapcă unsuroasă și legîndu-se la față cu o batistă mare, Lenin, însoțit de omul de legătură, ieși în stradă. Străzile erau pustii. Un tramvai singuratec se îndrepta spre depou. Vladimir Ilici sări în vagon și intrînd în vorbă cu taxatoarea tramvaiului, o întrebă unde merge.

— Știi că-mi placi? De unde ai mai ieșit și tu? Nu știi ce se întîmplă în oraș?

— Nu, nu știu.

— Păi ce fel de muncitor ești dacă nu știi că o să fie revoluție? Mergem să ne războim cu burghezii!...

Lenin zîmbi și începu să-i explice cu însuflețire cum anume trebuie să se facă revoluția. Insoțitorul lui Lenin stătea ca pe ghimpi; în vagon era lume, Lenin putea fi recunoscut și trădat.

Tramvaiul coti însă spre depou și ei porniră pe jos..."

Monumentul lui Vladimir Ilici Lenin în piața gării Finlanda.

Foto: IOAN GRIGORESCU

Între monumentele revoluției, acest vagon de tramvai, care în ultima lui cursă din prima noapte a revoluției a dus spre Smolnîi pe Lenin, ar fi fost pus la loc de cinste. Dar el s-a pierdut în necunoscut, trecînd anonim și neștiut de nimeni, — după ce poate ani nenumărați a străbătut străzile Leningradului sovietic. Recent însă, guvernul Finlandei a dăruit poporului sovietic locomotiva pe care Lenin, deghizat în fochist, a călătorit într-unul din drumurile sale ilegale spre Petrograd. S-au păstrat mesajele trimise de Lenin Comitetului din Viborg în noaptea revoluției, iar bătrîna bolșevică Margareta Vasilievna Fofanova, ultima lui gazdă conspirativă, a păstrat pînă în zilele noastre bilețelul îngust și lung, prin care Lenin își anunța plecarea la Smolnîi.

În reconstituirea făcută în fața cineaștilor sovietici, care recent au turnat un nou film intitulat „În zilele lui Octombrie", bilețelul acesta, găsit pe tacîmul din sufragerie, s-a întors la locul lui inițial. Și între numeroasele detalii noi privitoare la ultimele zile petrecute de Lenin în casa conspirativă din Viborg, amănuntul acesta alături de reconstruirea fostului gard care împrejmuia casa Fofanovei și din care, la sosirea sa din Finlanda Lenin i-a cerut să slăbească din cuie două scînduri, pentru ca la nevoie, în cazul unei descinderi a poliției burgheze, să aibă pe unde fugi, rămîn ca unele din cele mai impresionante detalii.

La Smolnîi

În fața fostului Institut Smolnîi se află un parc. Pe aleile lui, la umbra arborilor, sînt înșirate bănci pentru odihnă. Pe ele, sub soarele primăverii tîrzii în care am fost oaspeții Leningradului, am văzut odihnindu-se cîțiva bătrîni. În landouri frumoase dormeau mai mulți prunci păziți de mamele lor, care citeau ori croșetau. Era atîta pace și tihnă în acest colț de lume, pe care cu ochii minții îl văzuserăm pînă atunci vuind sub ecourile încă vii ale revoluției, că nu ne venea să credem că ne aflam la Smolnîi. O alee cu arbori verzi ducea spre clădirea galbenă, majestoasă, deasupra căreia flutura drapelul roșu al Sovietelor. Arborii aceia nu păreau să aibă mai mult de 5—6 decenii. În toamna tîrzie a lui 1917, fotografii care au surprins scene petrecute aici, în fața Institutului Smolnîi, ni-i arată tineri, firavi, despuiați de frunze, cu crengile înegrite de apropierea iernii. Noi îi vedeam la începutul verii, înalți, puternici, cu coamele rotate pline de o verdeață proaspătă.

Aici a venit Lenin la 24 octombrie, pentru a prelua în propriile sale mîini cîrma revoluției. Încă deghizat, el a străbătut în grabă aleea luminată de focurile în jurul cărora se strînseseră gardiștii roșii și, pătrunzînd în clădire, s-a îndreptat spre una din camere, unde și-a dezbrăcat paltonul. Încă nu-l recunoscuse nimeni. Dar din grabă ori poate din emoție, odată cu șapca și-a tras de pe cap și peruca pe care a vîrît-o în buzunarul paltonului. „Ilici!", au strigat atunci sute de piepturi și la auzul acestui strigăt Lenin și-a dus mîna spre cap. Era prea tîrziu. Conspirația cu peruca se sfîrșise. Vestea a străbătut coridoarele cu bolte înalte ale palatului Smolnîi, a răbufnit pe peronul majestuos din fața aleii pe marginile căreia ardeau focurile fumegînde ale primei nopți de revoluție: „Lenin e la Smolnîi!". Vestea s-a răspîndit cu repeziciune, îmbărbătînd inimile, încredințîndu-le de victorie.

Curînd zeci de motocicliști au pornit în goană, ducînd în manșetele mantăilor ordinele lui Lenin și indicațiile pentru desfășurarea insurecției. Alte zeci de motocicliști aduc vești despre felul cum, în punctele strategice, se desfășoară lupta. La numai două ore de la sosirea lui Lenin la Smolnîi, detașamentele roșii ocupă poșta. O jumătate de oră mai tîrziu, gările Nikolaevski și Baltiiski trec în mîinile gărzilor roșii. Rînd pe rînd sînt ocupate toate punctele importante ale capitalei.

Lenin asistă la rezolvarea practică a genialului său plan de insurecție. La 25 octombrie (7 noiembrie) dimineața, gărzile roșii erau stăpîne pe oraș. „Aurora", cu tunurile îndreptate spre ultimul bastion al contrarevoluției — Palatul de Iarnă, așteaptă ordinul decisiv. Antenele de pe catargele ei transmit în întreaga lume, prin telegraful fără fir, vestea începerii revoluției.

Rămase față în față, cele două palate, unul al proletarilor, altul al țarilor care lăsaseră locul burgheziei reprezentate de Kerenski, se pregăteau pentru lupta finală. Se cereau răzbunate prin această ultimă luptă, fărădelegile unei orînduiri milenare. Cei ce puseseră mîna pe armă, supunîndu-se strategiei insurecției, veniseră să răzbune împușcații de la Lena, muncitorii de la fabrica Obuhov uciși la 1 mai 1905, jertfele lui 9 ianuarie 1905, eroii lui februarie 1917, zecile și sutele de mii de morți în tranșeele războiului nedrept încă neîncheiat. Periferiile Petrogradului, care vreme de două secole oferiseră aceste jertfe țarismului și burgheziei aflate la putere, veniseră să ia parte la marea răfuială.

Blocada în jurul Palatului de Iarnă se strîngea tot mai mult. Cucerind stradă după stradă, unitățile gărzii roșii se aflau în seara de 25 octombrie la intrările în marea piață a palatului. La Smolnîi continua acel du-te-vino de trupe, motociclete și automobile riguros organizat după toate prevederile strategiei revoluționare. În cartea sa intitulată „10 zile care au zguduit lumea", ziaristul american John Reed, el însuși cucerit de valul revoluționar și atras în rîndurile lui, scria despre această **memorabilă noapte:**

„...Cînd am sosit la Smolnîi, fațada lui masivă era în întregime luminată. De pe toate străzile se scurgeau aici în torent neîntrerupt, umbre grăbite, vag conturate în întuneric. Era o forfotă continuă de automobile și motociclete. Era frig și ostașii din gărzile roșii care păzeau poarta exterioară aprinseseră un foc mare... Domnea o atmosferă de voie bună. Pe scări se scurgea o mulțime nesfîrșită, muncitori în bluze negre, cu căciuli, mulți dintre ei cu pușcă la umăr, soldați în mantale groase de culoare cafenie și cu căciuli brumării. Din cînd în cînd trecea grăbit în mijlocul unui grup de oameni care vorbeau toți deodată, cîte unul din personajele cunoscute.

Am ieșit în noaptea rece. În fața Institutului Smolnîi o mulțime de automobile șoseau și plecau. În ciuda zgomotului pe care-l făceau, se putea auzi din depărtare un slab bubuit de tun..."

Trăsese „Aurora". La una din ferestrele luminate ale Palatului Smolnîi, Lenin privea afară, ascultînd canonada. Tunurile Petropavlovskului și ale crucișătorului „Aurora" transmiseseră semnalul. În piața Palatului de Iarnă, intrînd de astă dată spre Palatul de Marmură și stuc verde nu cu jalbe și icoane, ci cu mitraliere și automobile blindate, proletarii Petrogradului treceau la asalt. Reflectoare puternice brăzdară cerul întunecat, mitralierele răpăiau, un tun de cîmp trăgea direct în palat, provocînd spargerea unei cornișe. Iuncherii părăseau în derută piața, în care ridicaseră baricade de lemne. Valurile nestăvilite care se scurgeau prin porțile triumfale ale vastei piețe puteau mătura din calea lor orice obstacol. Însăși coloana lui Alexandru, sobră și solitară, înălțată în mijlocul pieței palatului, se clătina amenințător. Baricadele iuncherilor trecură în mîinile asediatorilor. Pas cu pas, aceștia se apropiau de peronul și de intrările somptuoase ale palatului țarilor. În acea noapte fără seamăn, însuși cerul și apele Nevei păreau că trecuseră de partea revoluției. Calm, rece, înaltul plin de stele nu-și deslănțuia forțele împotriva răsculaților. Pe Neva, ambarcațiuni revoluționare asaltau palatul dinspre Petropavlovsk. Pentru cei ascunși în palat nu mai rămăsese nici o ieșire. Mulțimile înarmate pătrundeau în palat. Urcau cele 117 scări de marmură în goană, cucereau sălile de marmură coloană cu coloană, deschideau larg, cu lovituri date cu patul armelor, cele 1785 de uși ale palatului, pătrundeau cu degetul pe trăgaci, ori cu grenada strînsă în pumn, în cele 1050 de încăperi de unde înainte erau trimise împotriva lor sentințele de moarte.

La ora două noaptea, Palatul de Iarnă era cucerit. Guvernul Provizoriu căzuse. John Reed, care, dus de impetuosul val de oameni pătrunsese odată cu insurgenții în palat, ne relatează în celebra sa carte:

„...Pojaluista, tovarișci! Faceți loc, tovarăși!" Dînd mulțimea la o parte, apăruse în ușă un soldat și un membru al gărzilor roșii, urmați de alți membri ai gărzilor roșii cu baionetele la armă. După ei veneau, unul după altul, șase oameni în haine civile — membri ai Guvernului Provizoriu. În frunte pășea Kișcin, cu fața trasă și palidă, apoi venea Rotemberg privind posomorît în jos, următorul era Tereșcenko, care se uita împrejur și fixa grupul nostru cu o privire rece... Treceau în tăcere, insurgenții victorioși se îmbulzeau să-i vadă, dar nu se auzeau decît puține exclamații furioase...

Am intrat în sala de malachită decorată cu aur și tapisată cu brocard roșu, în care miniștrii ținuseră ședință toată ziua și toată noaptea și unde, potrivit declarațiilor ușierilor, fuseseră găsiți de garda roșie. Masa lungă, acoperită cu postav verde, rămăsese așa cum fusese în momentul arestării lor. În fața fiecăruia din fotoliile goale era o călimară, un toc și hîrtie, hîrtiile erau mîzgălite cu schițe ale unor planuri de acțiune, cu ciorne de proclamații și manifeste. Cele mai multe din acestea erau șterse, ca și cum inutilitatea lor devenise evidentă..."

Un „ura" puternic ca o sută de tunete a cutremurat atunci Petrogradul.

La Smolnîi s-a deschis istoricul Congres al Sovietelor. La apariția lui Lenin, acel „ura" care zguduise Petrogradul s-a revărsat din nou, cu forțe duble. De la tribună, Vladimir Ilici și-a început cuvîntarea în care avea să prezinte primele decrete ale puterii sovietice, asupra păcii și asupra naționalizării pămîntului moșieresc, cu cuvintele: „TOVARĂȘI! REVOLUȚIA MUNCITOREASCĂ ȘI ȚĂRĂNEASCA DESPRE NECESITATEA CĂREIA AU VORBIT TOT TIMPUL BOLȘEVICII, S-A ÎNFĂPTUIT..."

Lumea intrase într-o eră nouă.

Ioan GRIGORESCU

„Centrobalt. Trimite statutul!"

„Centrobalt. Trimite statutul!". Telegrama aceasta, care se află azi într-una din încăperile Muzeului Revoluției din Moscova, cerea, la 24 octombrie 1917, printr-o formă deghizată, deplasarea vaselor de război revoluționare și a detașamentelor de marinari din Flota Baltică la Petrograd. Orașul se ridicase. Gărzile roșii luau cu asalt podurile demontate, reunindu-le capetele și fă-

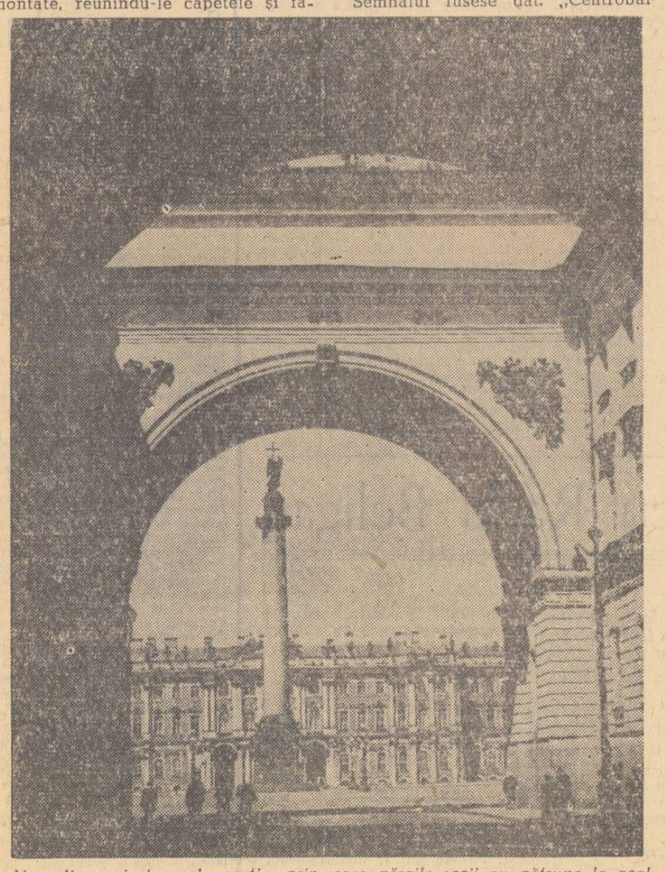

Una din majestuoasele porți prin care gărzile roșii au pătruns la asaltul Palatului de Iarnă.

Foto: IOAN GRIGORESCU

cînd astfel punți de trecere între cartierele revoluționare ale Petrogradului. La fortăreața Petropavlovsk s-a început împărțirea armelor. Armele se dădeau la prezentarea tichetului de muncitor. Orașul clocotea.

În casa conspirativă din cartierul Viborg, Vladimir Ilici desăvîrșea planul de desfășurare a insurecției. Fofanova, activista în locuința căreia fusese instalat Lenin, alerga spre casă pentru a-i povesti lui Ilici ceea ce se petrecea în oraș. În amintirile ei, scrise în 1928, ea povestea astfel despre ultima seară petrecută de Vladimir Ilici în casa ei:

„Sosind acasă, i-am povestit lui Vladimir Ilici cele ce se petreceau pe străzile Petrogradului. Vladimir Ilici m-a trimis în grabă la Comitetul din Viborg cu o scrisoare adresată Nadejdei Konstantinova, spunînd că el socotește că nu se mai poate amîna nimic și că astăzi trebuie să se ducă la Smolnîi.

Mergeam fără să știu că aceasta era „Scrisoarea către membrii C.C." despre imediata luare a puterii. În această scrisoare, Vladimir Ilici scria:

„Tovarăși!

Scriu aceste rînduri în seara zilei de 24; situația e cum nu se poate mai critică. Este limpede ca lumina zilei că orice întîrziere a insurecției este acum cu adevărat echivalentă cu moartea". Și mai departe: „...în nici un caz și cu nici un chip puterea să nu fie lăsată în mîinile lui Kerenski și compania pînă în ziua de 25; chestiunea trebuie să fie neapărat hotărîtă astăzi, seara sau în cursul nopții".

Semnalul fusese dat. „Centrobaltul" trimetea „Statutul", — crucișătoarele Flotei Baltice, trecute de partea revoluției, intrau în rada Petrogradului. Inarmați, muncitorii se îndreptau spre Smolnîi — centrul insurecției. „Aurora" desfășura o voltă largă pe suprafața Nevei, aruncînd ancora la confluența celor două Neve și îndreptîndu-și tunurile spre Palatul de Iarnă. Seara era rece, cețoasă. Străzile Petrogradului trăiau clipe unice în viața lor, de două ori seculară. Uzinele încetaseră lucrul

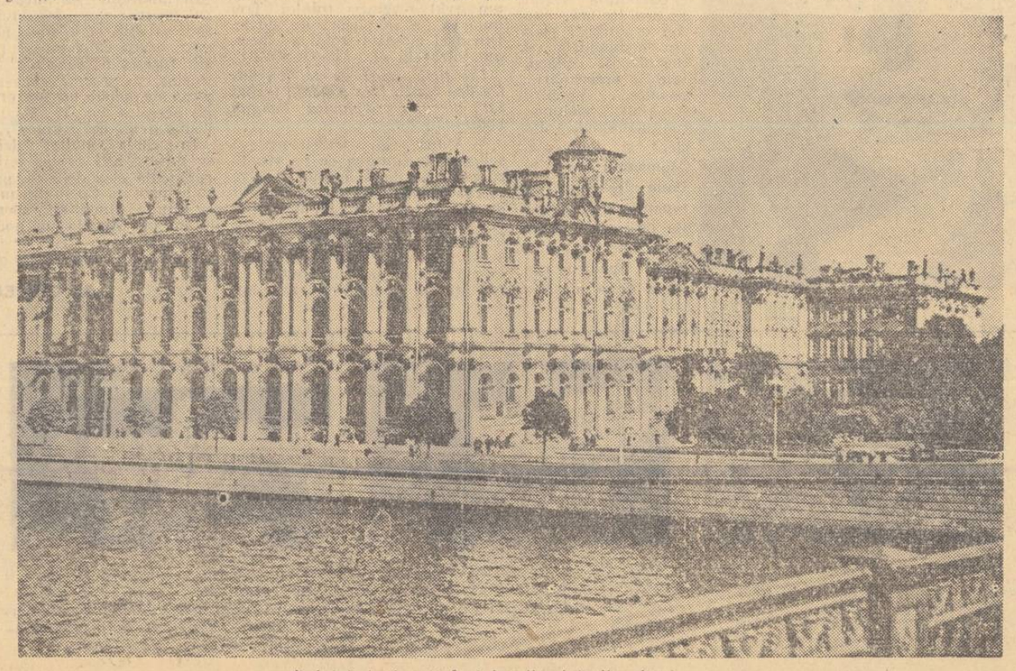

Palatul de Iarnă, fostul cuib al țarilor Rusiei.

Foto: IOAN GRIGORESCU

CALENDAR — Acum 40 de ani

Iată cîteva din cele mai importante evenimente petrecute în perioada 1—7 noiembrie 1917:

2 NOIEMBRIE ● Lenin scrie articolul „O nouă înșelare a țăranilor de către partidul socialist revoluționar".

● La ședința C.C. al partidului se discută „Scrisoare către membrii partidului bolșevic" și „Scrisoare către Comitetul Central al P.M.S.D.R." scrise de Lenin — despre comportarea trădătoare a lui Zinoviev și Kamenev, care se ridicaseră împotriva declanșării insurecției armate.

● Comitetul Militar Revoluționar numește comisari la toate unitățile din garnizoana Petrograd.

3 NOIEMBRIE ● Adunarea reprezentanților comitetelor de regimente din garnizoana Petrograd hotărăște să sprijine toate acțiunile Comitetului Militar Revoluționar.

● La Taşkent, Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților, împreună cu comitetele de companii și regimente, cer trecerea întregii puteri în mîinile Sovietelor.

4 NOIEMBRIE ● Are loc „Ziua Sovietului din Petrograd". Cu această ocazie, la unitățile militare, în fabrici și uzine, se desfășoară mari mitinguri sub lozincile bolșevicilor.

● Sovietul ordonă crucișătorului „Aurora" să rămînă la Petrograd.

5 NOIEMBRIE ● Comitetul Militar Revoluționar al Sovietului Petrogradului lansează un manifest „Către populația din Petrograd", anunțînd că au fost numiți comisari la unitățile militare și la punctele strategice principale din Capitală și împrejurimi.

6 NOIEMBRIE ● Din ordinul Comitetului Militar Revoluționar (care elaborase deja planul amănunțit de acțiune) toate unitățile militare sînt pregătite de luptă.

● Cu toată interdicția guvernului la ora 11 apare ziarul „Rabocii Puti" în urma respingerii atacului armat al Guvernului Provizoriu. Insurecția a început.

● Garnizoana fortăreței „Petru și Pavel" trece de partea insurgenților.

● Seara, Lenin scrie „Scrisoare către membrii Comitetului Central", cerînd înfăptuirea imediată a insurecției armate.

● Spre miezul nopții, Lenin sosește la „Smolnîi" pentru a conduce insurecția armată.

7 NOIEMBRIE ● La ora 2 și 35 de minute se deschide ședința extraordinară a Sovietului din Petrograd, care proclamă trecerea puterii în mîinile Sovietului. Lenin prezintă un raport despre victoria revoluției și sarcinile puterii sovietice.

● La ora 10 și patruzeci de minute seara se deschide cel de al II-lea Congres al Sovietelor.

● În decursul zilei se desfășoară lupte armate. Sînt ocupate toate instituțiile și centrele strategice. Este asediat Palatul de Iarnă unde și-a găsit refugiul Guvernul Provizoriu. La ora 1 noaptea se dă semnalul de asalt. La ora 2 Palatul e cucerit.

● Revoluția a triumfat. Muncitorii și țăranii, sub conducerea partidului bolșevic, în frunte cu Lenin, au luat în mîinile lor puterea politică. Aceasta marchează începutul unei ere noi în istoria omenirii — era prăbușirii imperialismului și a afirmării unei societăți noi, a societății socialiste.

MAGAZIN
pagina 3-a

Vă povestim filmul

Simfonia Leningradului

O producție „MOSSFILM" 1957

Anul 1942. Leningradul asediat trăiește coșmarul bombardamentelor neîntrerupte. Hitleriștii se grăbesc din răsputeri să aducă la îndeplinire hotărîrea capetelniei lor, care declarase, cu o binecunoscută trufie, că la 9 august Leningradul va capitula. In aceste zile de lupte grele, lipsurile blocadei se fac tot mai simțite. Izolarea forțată a orașului de restul țării impune tribut de sînge locuitorilor săi. Oamenii muncesc sub tirul artileriei dușmane, se hrănesc cu ceea ce găsesc, pansează și îngrijesc rănițiii cu cele din urmă medicamente...

Un avion militar, sosit fără veste, aduce la bordul său pe comisarul Poleakov, cu o însărcinare în aparență cît se poate de obișnuită: să transmită un pachet. Nu este cu mîncare, nu sînt nici medicamente în el. Dincolo de hîrtia sigilată se află partitura Simfoniei a VII-a, pe care, drept omagiu adus luptei neînfricate a apărătorilor orașului, le-a trimis-o din spatele frontului un concetățean: compozitorul Șostakovici.

Dirijorul Dobroselski, în fața căruia se află acum mult așteptata partitură a Simfoniei Leningradului, hotărăște să o execute chiar în ziua de 9 august. Dar de unde să găsească instrumentiști? Bună parte din membrii orchestrei simfonice a radio-ului se aflau pe front iar alții se refugiaseră în spatele lui. Răspunderi grave apăsau asu-

pra organizației de partid și a conducătorilor militari din Leningrad, ca cineva să mai afle răgazul necesar unei astfel de preocupări. Și totuși, ideia lui Dobroselski a fost îmbrățișată cu elan. Ea s-a transformat, la chemarea organizației de partid, într-o cauză eroică. Din flota baltică și din tranșee, cei mai buni instrumentiști sînt trimiși, prin ordin militar, la dispoziția dirijorului Dobroselski. Cu prețul vieții și apărîndu-și instrumentele de schije, artiștii se îndreaptă către Leningrad. Aici, la Casa radio-ului, ostașii care au reușit să treacă nevătămați prin focul ucigător al proiectilelor, încep cele dintîi repetiții...

Concertul neobișnuit se pregătește cu înfrigurare. Zi și noapte, toți muzicienii rămași în oraș s-au concentrat la Casa radio-ului. Pe străzi și în împrejurimi leningrădenii muncesc și pentru cei chemați

să execute o simfonie în toiul acestor tragice încercări. Un grup de partizani neînfricați transportă din spatele frontului inamic sacii de grîu ascunși cu grijă de colhoznici. Zilele trec. Nemții presează. Cîteva instrumente stricate nu pot susține partitura. Se caută în grabă altele. Bătrînul academician, rămas la Ermitaj după transportarea renumitelor colecții, cercetează seifurile din subsoluri. Aici, există o vioară. La fabrica de tancuri, muncitorii repară cu grijă un trombon. Cu toții știu acum că Leningradul își va cînta biruitoarea simfonie tocmai în ziua sortită de Hitler să-i fie mormînt. Biletele pentru concert sînt date gratuit prin tragere la sorți. Cine nu va avea norocul să asiste va asculta la radio.

Ziua mult așteptată a sosit. Dobroselski stă la pupitru ca odinioară, în frac și cu bagheta ridicată. O singură mișcare și acordurile simfoniei umplu sala. Pe calea undelor ele străbat întreg cuprinsul patriei: posturile sovietice retransmit din sala radioului leningrădean concertul dedicat orașului-erou.

...Aeroportul freamătă de glasuri. Copiii celor care vor rezista și mai departe asaltului dușman se îmbarcă pe avionul militar cu care Poleakov a adus textul simfoniei. Mai e puțin și iarna va pune stăpînire pe întreaga fire. Micii leningrădeni trebuie salvați. Dincolo de liniile dușmane, în inima veșnic caldă a patriei, la Moscova și mai departe, spre Ural, îi așteaptă cu brațele deschise poporul strîns unit în marea încleștare. Ei sînt acum aceia pentru care nici un efort și nici un sacrificiu nu este de ajuns.

ARTIȘTII IEȘENI în R. S. S. Moldovenească

Cu 260 oameni — artiști și cîntăreți ai Teatrului Național și Operei din Iași — am coborît în gara Chișinău. Capitala R.S.S. Moldovenești ne-a făcut o primire bogată, ca și toamna care ne salutase cățărată pe nenumărații araci aliniați de-a lungul căii ferate.

Seara primului spectacol... Din colțul străzii și pînă la intrarea interioară am auzit doar un singur refren:

— N-aveți un bilet în plus?... „Coana Chirița" a deschis seria spectacolelor. Miluță Gheorghiu avea, printre altele, o mare emoție: „oare cum o să se comporte în scenă, fără repetiție, calul falnic luat cu împrumut?"

— Curcanul l-am adus cu noi, dar calul...

Apoi se consolă singur.

— Tot am făcut eu armata la Roșiori...

Toate au mers însă bine.

Un tînăr cronicar scria a doua zi: „In rolul Coanei Chirița artista ieșeană Miluța Gheorghiu a fost admirabilă"...

Nici nu se putea un omagiu mai frumos pentru simpaticul artist ieșan, care și-a sărbătorit împlinirea la Chișinău a 60 de ani de viață.

★

Piesa „Nota zero la purtare" s-a jucat în sala colhozului milionar din Cojușna (dacă se poate numi „sală" un teatru elegant cu peste 800 locuri).

La plecare, președintele ne-a spus:

— Duminică o să fie circulație mare pe șosea. Colhoznicii noștri, care au pobede și motociclete, au să vină la Chișinău să vadă și alt spectacol.

★

Au fost numeroase întîlnirile artiștilor noștri cu scriitorii RSS Moldovenești: Radu Bucur, Liviu Deleanu, Andrei Lupan, G. Meniuc, C. Condrea. Conducătorul delegației noastre avea o dublă calitate la aceste întîlniri: era ministrul și scriitorul Ion Pas.

★

In aceste zile o gripă aprigă a făcut ravagii printre artiști. Se remarcau o serie de persoane parcă mascate pentru un bal, ciudat înfofolite în șaluri enorme, cu mănuși și căciuli. Erau soliștii Operei din Iași, cărora directorul Goia le instaurase un regim sever, care culmina cu interzicerea ieșirii în oraș în ziua spectacolului. Cu toată epidemia de gripă, nici un spectacol de operă nu s-a amînat.

Artiștii romini sînt salutați de publicul local pe scena teatrului din Chișinău

Ecouri cinematografice

● **STUDIOUL „Mossfilm" pregătește o serie de filme din care cităm:**

„Familia Ulianov". Scenariul — I. Popov. Regia — V. Nevzorov. La baza filmului se află piesa cu același nume de I. Popov. Filmul va reda anii adolescenței lui Vladimir Ulianov, anii de formare a concepțiilor sale de viață. Va arăta cum s-a maturizat și s-a călit caracterul revoluționarului și viitorului conducător al revoluției proletare.

„Povestiri despre Lenin" — film în culori. Scenariul — N. Erdman, M. Volpia, N. Pogodin, E. Gabrilovici. Regia — S. Iutkevici. Filmul este dedicat marelui prieten și conducător al celor ce muncesc, V. I. Lenin. El va reda episoade din viața școlară și din activitatea lui tînără și legătura sa strînsă cu poporul. La baza ecranizării stau povestirile lui S. Garbuzov.

„Din februarie pînă în octombrie". Scenariul: A. Kapler. Regia — M. Romm. Filmul va reda activitatea titanică a marelui Lenin și a tovarășilor săi de muncă, lupta eroică a clasei muncitoare în perioada februarie-octombrie 1917.

„Calvarul" — Film în culori, în două serii, pentru ecran obișnuit și pentru ecran lat. Scenariul — B. Cirkov. Regia: G. Roșal. Ecranizarea binecunoscutului roman cu același nume de A. Tolstoi, cuprinde perioada războiului imperialist, a revoluției din februarie și octombrie, epoca războiului civil.

„Afanasi Nikitin" — Film în culori — o producție sovieto-indiană pentru ecran obișnuit și ecran lat. Scenariul: A. Abbas și M. Smirnova. Regia: V. Pronin și A. Abbas. Filmul va reda faptele eroice ale celebrului călător rus al secolului al XV-lea, Afanasi Nikitin.

● **VLADIMIR BRAUN, regizorul mult apreciatului film „Malva" după o nuvelă de Gorki, a murit de curînd la Kiev.**

● **PRIMA coproducție ceho-americană va fi „Războiul salamandrelor", după un roman utopic al cunoscutului umorist ceh Karel Capek.**

● **MARIA FELIX trăiește!**

De cîtăva vreme s-a răspîndit în mod inexplicabil vestea morții cunoscutei actrițe mexicane de film Maria Felix. Această știre a fost reluată de presa occidentală și de agențiile de presă care au răspîndit-o în întreaga lume. Revista franceză „Cinémonde" ne informează într-un număr recent că Maria Felix se află la Paris și este... mai frumoasă ca oricînd, după cum ne-au convins fotografiile publicate cu acest prilej.

● **LA STUDIOUL de filme documentare și jurnale de actualități „Alexandru Sahia" activitatea este deosebit de bogată. Ca să ne convingem e suficient să citim titlurile unora din filmele care se realizează în prezent:**

Ion Creangă — așa se intitulează filmul documentar închinat marelui nostru prozator, pe care regizorul H. Rabinovici, secondat de operatorul Zahareanu, îl realizează acum după scenariul cu același nume al scriitorului Paul Anghel.

Tot H. Rabinovici, secondat de operatorul Ionescu Constantin a lucrat la un film despre Combinatul Hunedoara.

Regizorul Ion Bostan, autorul filmelor „Nicolae Grigorescu" și „Theodor Aman" va realiza, împreună cu operatorul Ilie Cornea, un documentar închinat vieții și activității lui GEORGE ENESCU.

Echipa de filmare condusă de regizorul D. Dădîrlat și operatorul Nicolae Oprișan filmează din plin realizînd exterioarele filmului Înființarea plantațiilor de vii.

Tînăra regizoare Nina Behar împreună cu operatorul Rubingher lucrează acum la un documentar închinat pictorului Ștefan Luchian.

Orfanii este titlul documentarului pe care îl va realiza echipa condusă de regizoarea Marta Karda, împreună cu operatorul Segal Dorian.

Un film de o factură deosebită va fi Coroana sfărîmată, închinat celei de a X-a aniversări a Republicii. Aceeași echipă avînd în frunte pe regizorul Mircea Popescu și operatorul Gh. Georgescu, va realiza filmul In anii Republicii. Ambele filme vor fi terminate pînă la 30 decembrie a.c.

La un film despre cultura porumbului lucrează acum regizorul Paul Cojocaru și operatorul Toth Francisc.

Un documentar cu titlul 80 de ani de la războiul independenței este semnat de regizorul Nicolae Otrocol și operatorii Emeric Ghidaly și Ion Ostrovschi.

Cimitirul din Săpînța este titlul unui documentar care descrie activitatea unui artist popular, un sculptor anonim din regiunea Baia Mare.

● **CELEBRA artistă de culoare Josephine Baker, va fi eroina unui film pe care-l va turna regizorul norvegian Moseby.**

● **REGIZORUL american William Wayler va realiza în curînd o nouă versiune a filmului istoric „Ben Hur", marele succes de pe vremuri al lui Ramon Novarro. Rolul titular va fi interpretat de astădată de Burt Lancaster.**

● **ROMANUL clasic francez „Paul et Virginie", de Bernardin de Saint-Pierre va fi transpus pe ecran în Franța. De asemenea se va realiza un scenariu după „Les Fleurs du Mal" („Florile Răului"), capodopera poetică a lui Baudelaire.**

● **IN BRAZILIA se va turna un film după cunoscuta lucrare a savantului Josue de Castro, „Geografia Foamei". El va fi alcătuit din mai multe episoade, care — sub îndrumarea unui regizor din țara respectivă — vor descrie mizeria din cîteva țări capitaliste.**

La realizarea acestui film va colabora și cunoscutul cineast italian Cesare Zavattini.

Rareori am văzut un public mai generos cu aplauzele. Singurul nemulțumit era cortinierul: a „lucrat" serios la Chișinău, ridicînd de zeci de ori cortina în fiecare seară.

★

Rareori am văzut cronicari mai operativi; în dimineața ce urma unui spectacol apăreau și cronicile.

★

Se reprezintă pentru prima dată „Școala calomniei" de Sheridan. Interpreții au emoția firească fiecărui spectacol, la care se adaugă emoția premierei. Regizorul Dan Nasta nu are emoție, — i-a predat-o toată interpretului principal Dan Nasta. Un spectacol de mare gust, armonios, aducînd o viziune proaspătă și originală.

A fost de altfel spectacolul cel mai apreciat ca omogenitate artistică.

Recitesc cronicile și întîlnesc cel mai frecvent pomenite laudativ nume ca Dan Nasta, St. Dăncinescu, Raluca Sterian, C. Sava, Carmen Barbu, I. Lascăr...

Al. POPOVICI

Viitoare premiere teatrale

Cîțiva din interpreții viitoarei premiere a Teatrului Național „I. L. Caragiale" (Sala Comedia): „CALEAȘCA DE AUR" de Leonid Leonov. De la stînga la dreapta: Costache Antoniu, Ion Finteșteanu, Toma Dumitriu, Grigore Vasiliu-Birlic, Elvira Godeanu, Moni Ghelerter, (regizorul piesei), Silvia Fulda, Dem. Rădulescu-Biban, Eva Pătrășcanu, Draga Mihail și Matei Gheorghiu.

DIN ISTORIA TEATRULUI NOSTRU

„Nenea" Iancu Petrescu

S-au împlinit de curînd 25 de ani de la moartea marelui actor Ion Petrescu. Copil al mahalalei bucureștene, sortit să fie negustor sau contopist pe la vreun minister — (părinții l-au dat la „școala inferioară de comerț") „nenea Iancu" a fost dăruit cu un instinct al teatrului pe care mulți l-au socotit genial. Fără studiu asupra rolului, fără prea multe explicații din partea regizorului, răsturnînd toate teoriile privitoare la arta interpretării scenice, Iancu Petrescu prindea rolul, îl memoriza și îi da viață cu extraordinara lui intuiție. In Trahanache, în jupîn Dumitrache din piesele lui Caragiale, în Carabăț, în spătarul Dragomir, în actorul din „Hamlet", în japonezul din „Taifun", în țăranul din Brînduța, roluri cu totul diferite, el „era d-acolo". Odată l-am întrebat cum își pregătește rolul și mi-a răspuns simplu: „îl citesc taică și Elenca îmi dă replica..." Coana Elenca, credincioasa tovarășe de viață a lui nenea Iancu, fusese și ea actriță în prima tinerețe.

Dezmințind regula care statornicise că actorul de la începutul veacului trebuia să fie neapărat un boem incorigibil, cu lavalieră și cu părul nețuns, — Iancu Petrescu a fost un om așezat, care-și îngrijea de cămară și se pricepea nevoie mare să pună varza la murat. Tot pornit să se abată de la regula comună, nenea Iancu nu ținea seama nici de tradiție care pretindea actorului „ să nu mănînce înainte de spectacol", stomacul neîncărcat constituind una din condițiile unei bune interpretări. Petrescu — după o masă sdravănă — o pornea la teatru, turna „bronzuri", cum se spune în limbaj actoricesc, din orice rol, dar îi ardea și unele bîlbîieli, dintre care cîteva au rămas celebre. Enervat, el șuiera atunci între dinți: „Mi-a dat coana Elenca prea multe sarmale!"

Cine a crezut enorm în acest actor nespecializat, care juca fără nici o greutate în orice gen de piesă, de la tragedia clasică pînă la vodevil, a fost marele nostru Caragiale, care fiind pentru scurt timp director al teatrului, s-a gîndit să-i încredințeze lui Petrescu rolul lui Lear din tragedia shakespeariană. Dar, din timpul repetițiilor, Caragiale și-a dat seama că n-o nimerise. Și atunci, ca să nu-l jignească pe nenea Iancu, a întrat atîta cu creionul roșu în opera celui născut la Stratford pe rîul Avon încît „Lear" a trebuit să se joace atunci cu încă o piesetă într-un act, pentru a putea forma un spectacol întreg. Nu a fost actor pe lumea asta să nu fi avut o nereușită în carieră!

Mai zilele trecute, cu gîndul să propun amenajarea unei case-muzeu care să poarte numele lui Ion Petrescu, am luat-o spre cartierul Buzești, pentru a afla modesta casă din fosta stradă Eminescu, în spatele bisericii sfîntul Nicolae-Dușumea. Dar n-am mai găsit nimic iar vecinii mi-au spus că locuința marelui actor a fost distrusă „la bombardament".

Păcat!

Ioan MASOFF

5 MINUTE cu Radu Beligan

Preliminariile au fost scurte și lipsite de obișnuita stînjeneală a începuturilor de discuție. Din una în alta am ajuns la obiect: interviul. Cum despre teatru se poate discuta pe o mie de teme, am ales un subiect potrivit cu un interviu la domiciliu și anume viața... comodă a actorului.

— Viața asta comodă dă mult de furcă actorului de oarecare notorietate. In primul rînd, solicitările din diferite locuri. Personal mi-e tare greu să refuz, deoarece socotesc că actorul trebuie să se dăruiască publicului ori de cîte ori i se oferă prilejul, că munca neîntreruptă și diversitatea rolurilor îi îmbogățesc experiența (și-l apropie de, hai să nu zic perfecție — o mai bună interpretare).

— Cum se împacă toate acestea cu necesitatea unei vieți personale?

— Ei, aici e buba pentru mai toți actorii. Preocupările zilnice îmi lasă prea puțină vreme pentru lectură, studiu organizat, pentru inevitabilele și destul de plăcutele preocupări... casnice, pentru noua-mi pasiune: magnetofonul. Judecă și dumneata. Momentan joc în două piese, intru în repetiție cu „Invitația la castel" a lui Anouilh și mă pregătesc pentru cea de a doua piesă a lui Mirodan, sînt ucenic al lui Daquin în ale regiei la „Ciulinii Bărăganului" (pentru că vreau să învăț dificila meserie a regiei cinematografice).

— Care e însă părerea dvs. despre incomoditatea în sine a profesiei actoricești?

— Actorul nu duce viața ca tot omul, el e necontenit încordat, gata de explozie, niciodată în repaos. Merg pe stradă, urmăresc oamenii cu atenție, le cercetez figurile, îmbrăcămintea, memorez amănuntele interesante ale mersului, gesturile mîinii, caut mereu acele amănunte cu care se mobilează rolurile. Nu odată mi s-a întîmplat, în viața mea de actor, să am revelația unui rol dintr-un amănunt observat întîmplător. Așa a fost în „Orașul fără avocați". Rolul mă chinuia, nu mă simțeam în largul meu. — Intr-o zi, mergînd pe stradă, privirile mi s-au oprit pe niște picioare goale ce lipăiau caldarîmul în fața mea. In clipa aceea am avut revelația rolului. Trebuia să joc în picioarele goale. Din acel moment, rolul a mers, am intrat în el.

Un firîit scurt de telefon întrerupe convorbirea. Odată încheiată discuția telefonică, Beligan continuă:

— Ajuns la teatru actorul schimbă încordarea de pe stradă cu cea din cabină. Incepe să intre în rol. Treaba asta nu-i chiar atît de simplă. Se întîmplă de multe ori să nu ai dispoziția necesară rolului pe care-l interpretezi. Îți amintești însă că în sală te așteaptă sute de oameni și odată cu asta îți vin în minte vorbele lui Sacha Guitry: „Teatrul este o întîlnire de dragoste cu sute de persoane". Și atunci te pregătești pentru întîlnire.

O bătaie în ușă. Factorul. Două scrisori de la necunoscuți. Beligan zîmbește:

— Ei da, corespondenții mei și nu mă plîng de ei. Necunoscuții îmi scriu, cerîndu-mi sfatul, de cele mai multe ori în probleme foarte intime. Invingerea unor prejudecăți de familie, a mediului. Și e destul de dificil să te erijezi în mentor, să dai sfaturi. Te gîndești că ele pot fi urmate fidel, pot avea deci o seamă de consecințe. Aceasta este singura incomoditate a corespondenței. Legată într-un fel de ea e problema de butanțîlor. M-a împins odată necunoscutul să declar într-un interviu cam așa: „Aștept să bată la ușa mea un tînăr debutant care să fie o revelație". Și de atunci bat mereu. Bat de multe ori oameni cu grăuntele geniului cam invizibil. Și trebuie să citesc, să găsesc formule politicoase și chiar încurajatoare. Lucrul cu debutantul talentat este însă foarte plăcut. Eu de pildă sînt atașat de viața contemporană și caut piesele noi, cu subiect actual. Joc cu mai multă plăcere astfel de roluri decît cele clasice. Cînd descoperi o piesă de valoare, cum a fost „Ziariștii" lui Mirodan, care azi nu mai e un debutant, deoarece se află la a doua piesă, ce va fi jucată către mijlocul stagiunii, încerci o deosebită bucurie. Același lucru cînd găsești într-o piesă de debut lucruri prețioase, ca aceea a lui T. Mazilu „A dispărut un hoț frumos".

In ciuda multor deficiențe, se găsesc aici replici valoroase, personaje clar definite, un spirit contemporan. Cu multă muncă și cu biruirea timidității, sper să salutăm în Mazilu un nou autor dramatic.

Cu acestea interviul s-a isprăvit.

Al. GÎRNEAȚĂ

Ce vom vedea... Ce vom auzi...

„Osta" (Oficiul de spectacole și turnee artistice) e în plină activitate. La sediul său din Calea Victoriei nr. 174 — în încăperile căruia poate fi văzută pe perete cea mai interesantă colecție de afișe ale turneelor de succes întreprinse de dirijorii și artiștii noștri în țările cele mai diferite, — luna noiembrie figurează pe agendă cu numeroase manifestări artistice și muzicale. Chiar la începutul lunii e programat baletul contemporan mexican — o trupă de 35 persoane, cu un program de balet folcloric stilizat, cît și balet modern. In aceeași lună, pianista cehă EVA BERNATHOVA va fi solista Orchestrei Simfonice a Cinematografiei, în cadrul unui concert în care se va executa concertul pentru vioară și orchestră în do minor de Mozart. Va sosi apoi dirijorul iugoslav ZIVOGIN ZDRAVCOVIC, care va conduce Filarmonica „George Enescu" și orchestrele filarmonice din Tg. Mureș și Timișoara.

O formație celebră: „KONZERTTRIO" din Berlin va prezenta un concert din cele mai interesante. Formația cu clavecin, flaut și viola da gamba va executa un program de muzică franceză din secolul 18.

Vom asculta pe celebrul violonist sovietic LEONID KOGAN, apoi vom urmări pe dirijorul FEHER GYORGY și-l vom auzi pe violonistul SIMAR ANDRAS din Republica Populară Ungară, ca și pe pianistul DIETER ZECHLIN din R. D. Germană. In cursul aceleași luni e așteptată o altă celebritate: GALINA OLENCIUC, care recent a luat premiul I la concursul de la Toulouse.

In ce privește programul anului viitor, care e în curs de perfectare, vom reaminti că pentru ianuarie 1958 e prevăzută seria de spectacole cu celebra revistă pariziană „PARIS SUR GLACE". Revista se va juca de întreg ansamblul, cu montarea de la Paris.

Pentru luna mai 1958 e prevăzut cel dintîi festival (primul în lumea întreagă) al păpușarilor din toate țările, iar în septembrie se va desfășura la București primul concurs internațional „George Enescu".

★

„Osta" are însă și alt capitol: al artiștilor romîni solicitați în străinătate. Violonistul MIHAI CONSTANTINESCU, concertează în prezent în Republica Democrată Germană, unde va pleca curînd și dirijorul MIRCEA BASARAB. Alt dirijor, EDGAR COSMA, va întreprinde un turneu în U.R.S.S. unde tot în cursul lunii noiembrie vor pleca cîntăreața STELA SIMONETTI (Cluj) și tenorul MIHAIL ȘTIRBEI.

Maestrul GEORGE GEORGESCU va dirija la Roma, la Academia „Santa Cecilia", iar la 2 noiembrie va conduce la Atena Orchestra simfonică de stat.

ELENA CERNEI și YOLANDA MĂRCULESCU vor cînta pe scenele operelor din Iugoslavia.

Violoncelistul RADU ALDULESCU, cîntăreții LUCIA STANESCU și ION PISO de la Opera din Cluj, vor concerta în R.P. Ungară.

Turneul în U.R.S.S. al Filarmonicii „George Enescu" din Capitală, sub conducerea maestrului George Georgescu va dura o lună. El va începe la sfîrșitul lunii decembrie.

„DRUMEȚII VESELI" prin BUCUREȘTIUL DE ALTĂDATA

Text: Erna ALBU
Fotografii: N. STOICA

Profesorul Saftu întreabă: — Care era cea mai înaltă clădire din Bucureștii primei jumătăți a secolului al XIX-lea? Concurenta Adriana îngălbenește și-și strînge buzele...

Nu știe! Ce ne facem? Secundele trec muzical și Adriana noastră tace...

Ufff! A răspuns: Era Turnul Colței! Uraaa! Bravo Adriana! 20 de puncte!...

De cine-or fi versurile pe care le citește profesorul Saftu? Adriana mulțumește cerului că nu i-a căzut ei întrebarea...

Dar băiatul, Niculăieș — cum îi spune profesorul Saftu — e grozav! Deși versurile sînt aproape necunoscute, el, calm, răspunde dintr-odată: — Autorul e Grigore Alexandrescu!

Și obține, în rate scandate de public. 5... 10... 15... 20... 30... 35 de puncteeee!

POVESTE DIN Mărțișor

(Urmare din pag. 1-a)

sit alteori din peisajul interior al chiliei și Pisicuța care i-a tors în brațe. Giri-Giri, intrată ca și Zdreanță în literatură și poezie, filozofa în iarbă cu cîrdul de boboci după ea:... devenise profesoară! Au lipsit caprele și iezii, dăruiți într-alte gospodării de mai bine de un an.

Casa de creație

S-au descuiat apoi lăcătele, broaștele, ușile, chilia de lucru a tatii, biblioteca prinsă în rafturi pînă la tavan, interiorul delicat al Paraschivei, maica noastră a tuturora, a casei, a orătăniilor, a livezii, a gîndurilor. Un dulap. Înăuntrul lui cîteva cărți: Cuvinte potrivite, Icoane de lemn, Lina, cotoarele subțiri și galbene ale Biletelor de Papagal, 1907, Cîntărea omului. Vreo patru rînduri de volume și cîteva teancuri de manuscrise... aproape treizeci de ani de viață în Mărțișor. O cărticică de buzunar a căzut din raft: un titlu puțin cunoscut „Drumul cu poveți". Pe dosul primei pagini o inscripție pe care tata o citește emoționat: „acest caiet de buzunar, întîiul din seria lui, scris de Tudor Arghezi, desinat de Mitzura Arghezi și tipărit de Barutu Arghezi, acasă la ei, în editura autorului, a văzut lumina zilei de Crăciunul anului 1947"...

Un alt lăcăt deschide „tipografia" azi hambar de lemne, doage și păienjeniș, cîndva lăcașul unei edituri visate și al unei tiparnițe dărîmate.

Totul inviază unde calcă pașii tătutului și ai Paraschivei și totul trăiește viu și nevătămat. Pe la ceasurile șapte, Mărțișorul rămîne în ceața serii, frunză galbenă de toamnă.

Interior

Să deschidem încet ușa albă cu două geamuri mate, verticale și dacă scîrțîie să ne oprim: lui tata nu-i plac zgomotele cînd lucrează. Să ne strecurăm binișor pe crăpătura ușii sau pe gaura cheii. Ce vezi? O cameră mică, scundă, ca o chilie de mînăstire. În dreapta o sobă cu burlane ocolite, o velință tărcată țărănește, oltenească, pe pat. În stînga un teanc de ziare peste radio, o ramă cu fotografii mai vechi și mai proaspete, o icoană de lemn ștearsă de vremi, o șopîrlă încremenită în aluminium peste un raft cu cărți, hîrtoage și manuscrise. În fundul apropiat al chiliei masa de lucru apropiată de geam. O masă simplă de brad pe care condeiul și gîndurile au adunat în zeci de ani, imposibil de numărat, pagini scrise de mînă, unele tipărite în cărți, fragmente, medalioane, bilete de papagal și altele arse. Lui tata nu-i place niciodată ce a scris în ajun.

O chibritelniță neagră, japoneză, cu marginile crenelate, a primit de cine știe cînd, creioanele, condeiul și cîteva pene albe. Eu o știu pe masa de lucru a tatii, de cînd m-am pomenit pe lume.

Să ne fie rușine — dar să ne cerem și iertare — că ne băgăm nasul sub masă. Coșul de hîrtii este, în orice interpretare, coș de hîrtii și servește numai pentru rămășițele fără folos: cutii goale de chibrituri și uneori mucuri de țigară, stinse. E plin de hîrtii mototolite, unele rupte în mii de bucățele, adunate de o noapte saudouă de lucru, pentru foc. Scrisul mărunt este același ca pe ultima foaie după masă, plină de ștersături și ea. Să nu răscolim în ele: să ne mulțumim să citim, pe furiș, peste umărul tătii: o tabletă.

De la un timp s-au mai adăugat pe masa de lucru încă o pereche de ochelari cu sticla grea, o lupă mare cît pagina de carte și un pix: stiloul e folosit numai pentru semnătură. Sub masă, coșul a rămas însă, cam de mult, pe jumătate.

Casa din Mărțișor a maestrului Tudor Arghezi

Un autoportret

A doua pagină, răsfoită, a „Florilor de mucigai", poartă în linii ușoare, un desen tipărit, iscălit și datat autentic. În limbaj plastic: autoportret. În cuvinte potrivite: T. Arghezi 23 Martie 1931.

În vremea de atunci, cînd la o anumită editură se pregătea apariția volumului de versuri, lipsea o fotografie sau un portret adevărat al autorului lor. Încercaseră mai mulți pictori, mai mult sau mai puțin celebri, să-l facă în cărbune, în creion sau cu vopsele. Portretele nu semănau unul cu altul, fiecare imprumutînd pe carton sau pe pînză figuri celui care răbda, fintuit pe scaun, fizionomii false și trăsături anapoda și cele mai multe dintre portrete semănau mai mult cu editorul. Într-un colț de pod, prăfuit, răscolind prin hîrtoage și vechituri, am dat de unul zilele trecute, cu o ilustră semnătură. Te uiți la el și zîmbești de două ori: odată pentru autor, odată pentru portret. Încercările se pare că au fost mai reușite în relief ul de mai tîrziu, în ipsos, al lui Băieșan, sculptor venit dintre Moți și pierdut pe undeva prin lume. Mai autentic și mai tehnic, aparatul fotografic este precis, corect și uneori indiscret.

Mi se pare că era seară și, necăjit pe o nouă neizbutită pînză și de repetarea continuă a erorilor, tata s-a hotărît să încerce singur un desen. În fața unei oglinzi, cu condeiul, a început pe un carton alb, ca o carte poștală, să zmingilească. Mă uitam la el din virful patului și, ca altădată cînd venea în fața aceleași oglinzi, credeam că face scamatorii isprăvite cu batoane de ciocolată și jucării prinse din aer sau scoase proaspăt din mineci și mânșete. Lipsea soră-mea, Mitzura, mai mare și mai știutoare, care ar fi putut să-mi spuie la ureche cum se lucrează farmecele astea. Imi mai spusese ea odată, dar eu nu am crezut-o, că tătuțu ne păcălește și că îl văzuse cum ascunsese la ceafă, pe sub haină, ceva. Mă uitam la el mirat, bănuindu-l de astă dată la fiecare mișcare, gata să-l prind cînd s-ar fi scărpinat pe la subsuoară sau după ureche și să-l dau de gol. Ciocolata n-a mai apărut și m-am bosumflat.

Mi-aduc aminte exact: că a intrat cam repezit pe ușe, că s-a așezat în fața oglinzii în pictoare și, uitîndu-se la insul din fața lui, l-a desenat.

Baruțu T. ARGHEZI

Interviul solicitat maestrului Tudor Arghezi la întoarcerea din Elveția a fost scris, la rugămintea noastră, de un nou colaborator, pentru care scriitorul este mai mult decît o cunoștință din cărți...

Vitrina cu cărți

S. Scipaciov: „Versuri de dragoste"

Parte din poeziile strînse în placheta recent apărută a lui Scipaciov au mai văzut lumina tiparului cu ocazia editării volumului „Poezii și poeme", în traduceri diferite. De data aceasta, traducerea integrală a volumului de către un singur poet — Veronica Porumbacu — face ca poeziile să fie mai unitare, și astfel mai apropiate valorii originale.

În versurile lui Scipaciov respiră însăși viața, larga înțelegere a naturii, dragostea de oameni și adevăr. Poezia lui e credință și luptă — entuziasm și sinceritate.

Simplitatea, firescul ce exală din fiecare vers al poeziei lui Scipaciov, te cucerește prin autenticitatea, lirismul și frumusețea imaginii.

Scipaciov crede în dragostea adevărată, în dragostea care înalță pe om și îi dă un sens vieții, făcîndu-i-o mai luminoasă și mai plină. Și poeziile lui Scipaciov vor releva în fiecare moment acest crez. („Iubești atîtea fete...", „Preț îndoit să pui în viață", „Noi toți visăm", etc.).

Versurile lui Scipaciov constituie un exemplu al felului în care oamenii sovietici înțeleg și prețuiesc dragostea.

Ca încheiere cîteva cuvinte de laudă, se cuvin, fără îndoială, deosebit de reușitei tălmăciri în limba noastră.

Victor MAȘEK

Eusebiu Camilar: „Cartea porecelor"

Din plinătatea sacului de aduceri aminte au fost scoase la lumină cîteva. Firul care le leagă, care le-a tras din negura uitării, pretextul ca să zicem așa, este porecla — „coada de aur", cum spune autorul, veche decînd lumea, pecete cu putere de stigmat, de oameni dată și de oameni purtată, oglinda năravurilor lor.

Și așa, din pana talentatului prozator au prins viață povestirile apărute sub titlul *„Cartea porecelor"*.

Sînt întîmplări mărunte, trăite sau auzite, dar caracteristice prin evocarea unor tipuri de oameni, a unor timpuri trecute. Impresionează în deosebi amintirea crîmpeielor văzute prin prisma unei copilării trudite și nevoiașe, din care răsbate luminoasă ca o rază de soare dragostea de tot ce este frumos drept și cinstit.

Peregrinarea fără speranță a cosașilor, sub arșița secetei, cînd biciul logofătului împărțea „dreptate" să țină de foame, truda păcurarilor și a țăranilor storși de vlagă pentru huzurul boerilor, dureroasa întîmplare cu calul de povară, prietenul cel bun luat pentru datorii de jandarmi. (*„Logofătul dreptate"*, *„Nopți amare"*, *„Uriciunea lumii"*).

Toate acestea ridică de pe ochi vălul resemnării și încep să însămînțeze revolta împotriva răului și a jafului.

Sînt pagini scrise cu naturalețe, puternice prin claritatea adevărurilor deslușite.

Poezia care le străbate e o fărîmă din lirismul lui Camilar, emoții trezite de mișcarea vieții, de frumusețea sentimentelor curate ale oamenilor, de gingășia unui gest.

Pe lume sînt lucruri neprețuite, comori care odată descoperite dezvăluie drumuri pînă atunci numai dibuite.

Floarea dragostei răsărită în mijlocul tinereții robuste și sănătoase e o înfiorare care nu te poate lăsa indiferent, iar pîngărirea ei, motivată de interese și calcule, lasă un gust amar chiar spectatorului.

Ironia se strecoară acolo unde-și găsește țința — spre lăudăroseniile, maimuțăriile și ipocrizia unora, iar spulberarea iluziilor aduce curajul vieții luate în piept și hotărîrea izbîndei. (*„Zeița pădurilor răsfrînte"*).

Rodica NICULESCU

Colțuri bucureștene

Povestea Căii Victoriei

Calea Victoriei va împlini în curînd 270 de ani de existență. Fie că s-a numit uliță, pod, — faimosul pod al Mogoșoaei, — sau cale, ea poate fi considerată cea mai veche din Capitală. S-au schimbat multe în decursul celor 270 de ani, au dispărut generații întregi, au dispărut edificii, au dispărut privilegii, dar ea a rămas așa cum a fost în toate vremurile, vie și cochetă, tînără, plină de viață. E un loc de întîlnire pentru bucureșteni, ca și pentru cei veniți din țară. E de toate: și cafenea și florărie și galanter și salon și sală de așteptare... Nu are armonia arterelor marilor orașe cu data nașterii mai veche, dar existența căii Victoriei se vede bine că a fost plină de contrastele cele mai bizare. De-a lungul ei s-au înșirat amar de ani, palate alături de magherniță mizere, case de țară alături de blocuri cu multe etaje, curți și morminte.

Sub Caragea-Vodă, nu aveau voie s-o străbată decît caleștile boierilor. Și cînd două fete de negustor au îndrăznit să se plimbe într-o asemenea caleașcă, au fost zărite de fiicele lui Caragea, care au trimis pe arnăuții lor să le oprească.

Dar istoria străzii merită să fie cunoscută mai de aproape. La început, acum 270 de ani, a fost drum vechi al familiei serdarului Mogoș. Acest serdar pleca cu familia pe acest drum spre moșia lui plasată pe locul ce poartă și astăzi numele de Mogoșoaia. Constantin Brîncoveanu a moștenit de la mama sa, Stanca, prin „catastif de împărțeală", o parte din drumul lui Mogoș. După ce s-a urcat pe tron, Brîncoveanu a zidit palatul său de la Mogoșoaia, unde este astăzi muzeul de artă feudală brîncovenesc. Era dornic să aibă un drum care să lege reședința sa — hai să-i spunem orășenească, aflată în locul unde începe strada Apolodor cu palatul de la Mogoșoaia. Într-o dimineață a întins sfoara în poarta palatului și a tras-o spre Mogoșoaia. A tăiat ulița Scorțarului, printre proprietățile rudelor între care cel mai revoltat a fost vărul său Bălăceanul Ulița nouă, creată de Brîncoveanu, i-a pricinuit mari necazuri, și istoria ne spune că datorită conflictului iscat cu ruda sa, Bălăceanul a fost unul dintre boierii care au „pîrît" pe domn la Constantinopol, ceea ce a avut ca rezultat mazilirea și apoi uciderea lui și a coconilor domnești... Dar strada se născuse și a trăit, trăiește și astăzi ca arteră centrală a orașului.

A. DRAGOMAN

DICȚIONAR

Monumente din anul I al puterii sovietice

În aceste zile cînd sărbătorim a 40-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie s-au scris multe articole și despre înflorirea artei în marea țară a socialismului, despre grija statului sovietic pentru artiști, pentru operele de artă și monumentele artistice. În această ordine de idei am vrea să evocăm astăzi un episod mai puțin cunoscut din chiar primul an de existență a puterii sovietice.

Era în aprilie 1918; nu trecuse nici o lună de la mutarea guvernului sovietic la Moscova și abia trei săptămîni de la ratificarea tratatului de pace de la Brest Litovsk, iar deasupra Rusiei se strîngeau norii negri ai intervenției străine, ai războiului civil și ai foametei. În fața guvernului condus de Lenin stăteau probleme mai grele și mai complicate decît au stat vreodată în fața unui guvern. Și totuși, în aceste zile, Consiliul Comisarilor Poporului găsi răgazul de a discuta și adopta un decret **„Despre înlăturarea monumentelor țarilor și ridicarea de monumente revoluționare"**. Acest decret era concretizarea unei idei scumpe inimii lui Lenin, idee pe care istoricii sovietici au numit-o a „propagandei prin monumente". Lenin ținea foarte mult ca la Moscova și Petrograd și apoi și în alte centre să se ridice monumente de mare valoare artistică în cinstea personalităților de frunte ale mișcării revoluționare ruse și internaționale și ale marilor creatori de artă progresiști. Aceste monumente aveau rolul să educe poporul în spiritul marilor tradiții revoluționare, în spiritul respectului pentru marile figuri ale culturii și pentru opera lor.

Lenin s-a interesat de aproape de îndeplinirea acestui decret. Se păstrează numeroase scrisori, rezoluții, notițe, telegrame ale conducătorului revoluției, din care se poate urmări cum, zi de zi, în vălmășagul dificilelor probleme militare, politice, economice, Lenin găsea totuși timpul să supravegheze îndeaproape înfăptuirea planului de construire a monumentelor, să stea de vorbă cu arhitecți și sculptori, să admonesteze pe cei care dădeau dovadă de neglijență (și în primul rînd chiar pe comisarul poporului, A. Lunaciarski). Cu toate greutățile economice uriașe s-au repartizat sute de mii de ruble pentru finanțarea construirii de monumente. În iulie 1918, cînd se dezlănțuise deja atacul bandelor contra revoluționare, Consiliul Comisarilor Poporului examinează raportul „Despre ridicarea la Moscova a 50 de monumente ale oamenilor mari în domeniul activității revoluționare și sociale, în domeniul filozofiei, literaturii, științelor și artei" și regulamentul concursului pentru proiectele de monumente și adoptă o hotărîre în care sînt prevăzute ridicarea de monumente ale lui Marx și Engels, ale socialiștilor utopiști Fourier, Saint Simon și Owen, ale lui Spartakus, Stenka Razin, Marat, Garibaldi, Jaurès, Herzen, Rileev, Lafargue, A. Bebel și alți revoluționari, ale lui Pușkin, Lermontov, Gogol, Tolstoi, Saltîcov-Scedrin, Belinski, Dobroliubov, Cernîșevski, Taras Șevcenko, Lomonosov, Mendeleev, Musorgski, ale lui Shakespeare, Goethe, Heine și mulți alții.

Era un plan vast și pretențios, care a putut fi realizat în cea mai mare parte abia în anii următori. Acest plan a avut și o mare influență asupra creației artistice. Principiul expus în decret de a se crea opera **„care să oglindească ideile și sentimentele Rusiei revoluționare și muncitoare"**, a constituit un puternic îndemn pentru făurirea unei arte partinice, socialiste.

Horia MEDREA

Mic interludiu muzical, oferit de acest duet care cîntă cu mult sentiment — chiar dacă puțin pe alături — un fragment din oratoriul „Tudor Vladimirescu".

Băieții nu se lasă mai prejos. Conduși de teribilul Niculăiеș, intonează crunți, cu voci în profundă schimbare, un cîntec haiducesc, aproape ca-n codrul Vlăstei..

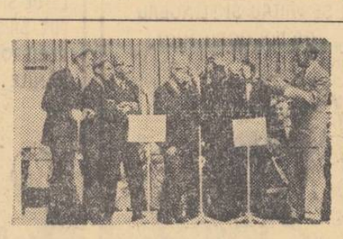

Pentru interpretarea lor plină de atmosferă — zice juriul — fioroșii haiduci primesc cîte o scufiță multicoloră cu pompon, probată pe loc de toată trupa — și cu care vor pleca probabil cu toții, drumeți veseli, în excursia pe care au cîștigat-o...

Știința și Viața

Un canal gigantic

Apele au invadat deșertul Kara-Kum

Oamenii au învins și de această dată natura.

Pe drumul croit de ei, apele au invadat deșertul Kara-Kum pe o porțiune cam tot atît de mare cît distanța parcursă de Dunăre de la Oltenița și pînă la ieșirea în Marea Neagră. Regiuni întinse de pustiu, ale căror margini nu pot fi cuprinse cu privirea liberă, sînt smulse astfel din încleștarea nemiloasă a secetei. Oamenii nu vor uita că marele canal turcmen, care va trezi la viață deșertul, a intrat parțial în funcțiune în preajma lui 7 Noiembrie, la sărbătorirea celui de al patrulea deceniu de după revoluție.

Patria vînturilor uscate

Canalul Kara-Kum, supranumit „Canalul vieții", a cărui construcție reprezintă astăzi una dintre cele mai grăitoare dovezi ale uriașei forțe transformatoare de care dispune poporul sovietic, este legat de istoria multor secole. Tăindu-și drum prin deșert, constructorii noului canal au în urmă veacuri întregi de viață încremenită a atîtor popoare și a naturii înconjurătoare. Căci, oricît de curios ar părea, aceste pămînturi, asupra cărora domnia secetei se contura pînă nu de mult ca fiind de neînvins, au fost totuși, cîndva, deosebit de roditoare.

În antichitate, Amu Daria se bifurca în apropierea deltei și, prin albia sa din stînga, își trimitea apele de-a curmezișul pustiului Kara-Kum în Marea Caspică. Această albie purta denumirea Ocs. Pe ambele maluri se statorniciseră nenumărate așezări turcmene. Legendele spun că „pisicile puteau să alerge pe acoperișurile caselor, de la Marea Caspică pînă la Amu-Daria". În plus, malurile fluviului erau acoperite de pămînturi cultivate, de vii și livezi.

Și totuși turcmenii nu s-au putut bucura pe deplin de binefacerile naturii. Apoi, pe alt drum, iar hanii neîndurători au venit să adîncească renorocirea abătută asupra poporului turcmen, barînd cu diguri toate ieșirile Ocs-ului din Amu-Daria. În acest fel turcmenii au fost despărțiți de lumea vie și închiși în Kara-Kum-ul lipsit de apă.

Treptat a dispărut tot ceea ce fusese creat de triburile turcmene de-a lungul secolelor. Cîmpiile altă-dată roditoare s-au cufundat în somn. Triburile turcmene s-au împrăștiat prin pustiu devenind așa numiții „cumli" — „oamenii nisipurilor". Arșița și tăcerea s-au lăsat pe întinderi imense. Cînd bate vîntul — și aceasta destul de des în patria vînturilor uscate — îți face impresia că tot deșertul fumegă.

După ce sute de ani natura și-a desfășurat nestingherită opera de distrugere, poporul turcmen a ajuns de abia în anii puterii sovietice să-i stăvilească furia și să-și deschidă drumul spre o viață înfloritoare. În acești ani au fost construite canaluri, sisteme de irigație, hidrocentrale. Canalul Fergana, de pildă, alimentează cu apă sute de kilometri de pămînt. Farhadstroiul — hidrocentrala ridicată pe Sîr-Daria alimentează cu apă 100.000 de hectare.

Cu toate acestea, pentru a învinge deîinitiv deșertul se simțea nevoia luării unor măsuri excepționale. Și ele n-au întîrziat. La 12 septembrie 1950 guvernul sovietic a luat hotărîrea istorică de a construi principalul canal turcmen prin deșertul Kara-Kum. Pornind de la barajul de beton de pe fluviul Amu-Daria acest canal va străbate deșertul Kara-Kum pînă în dreptul orașului Krasnovodsc pe țărmul Mării Caspice.

Construcția sa înaintează cu pași repezi. După cum se știe prima etapă a lucrărilor a fost încheiată. Cea de-a doua va începe în anul viitor pe un traseu de 136 km., iar ultima se va desfășura pe o lungime de circa 400 km. Cînd toate lucrările vor fi terminate, canalul Kara-Kum va atinge lungimea de circa 900 km

In fruntea marilor canale

Atît prin proporțiile sale cît și prin natura lucrărilor de construcție, canalul care va străbate Turcmenia se situează în fruntea tuturor lucrărilor de acest gen. O simplă comparație este edificatoare. Canalul de Suez a cărui lungime atinge 161 km este de aproape șase ori mai mic, iar canalul Panama (81 km) de 11 ori. Kara-Kum-ul depășește și construcțiile de acest fel din U.R.S.S., cum ar fi canalul Marea Albă — Marea Baltică, a cărui lungime este de 227 km.

Cînd lucrările vor fi luat sfîrșit, pustiul Kara-Kum, care cuprinde 4/5 din teritoriul Turcmenistanului și este o dată și jumătate mai mare decît Marea Britanie, va căpăta o cu totul altă înfățișare. Va fi aici o regiune dintre cele mai roditoare; o suprafață de 400.000 hectare de pămînt va fi irigată. Iar această zi se apropie cu pași repezi. Atunci va deveni realitate năzuința poetului turcmen — Berdî Cherbabaev:

„O, Amu-Daria! Cînd îți-om frîna năvalnica-ți vîltoare.

Turcmenia va fi o mîndră grădină 'nfloritoare"

Nicolae N. LUPU

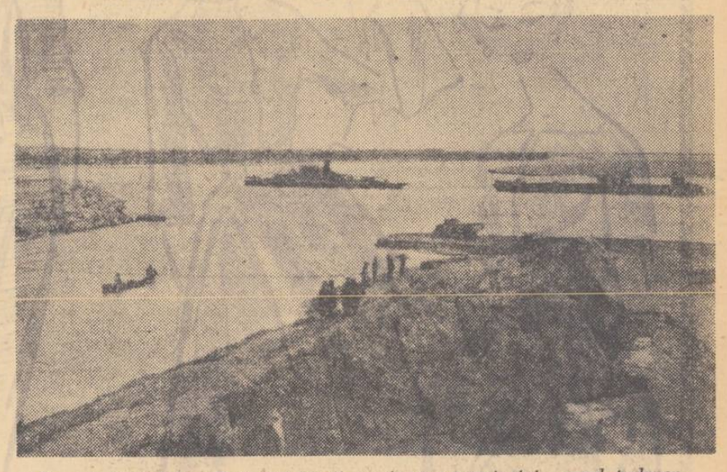

De aici, fluviul Amu-Daria își trimite apele spre principalul canal turkmen.

Peisaj caracteristic: alături de topografi se mai profilează încă siluetele cămilelor.

supră-le plana o mare nenorocire, căci izvoarele Ocs-ului se găseau în mîinile dușmanilor lor de moarte, hanii din Horezm. În secolul al XVI-lea, pentru a-i supune, hanii Horezmului au închis Ocs-ul chiar la ieșirea din Amu-Daria.

Un proverb spune că o nenorocire nu vine niciodată singură. Soarta tragică a poporului turcmen a adeverit-o. Hanilor le-a venit în ajutor catastrofa care a avut loc în anul 1575, cînd Amu-Daria a străpuns masivul Șeih-Deili. Apele sale, care altă-dată constituiau izvorul înfloririi în valea Ocs-ului, au apucat-o acum pe alt drum, iar hanii neîndurători au venit să adîncească renorocirea abătută asupra poporului turcmen, barînd cu diguri toate ieșirile Ocs-ului din Amu-Daria. În acest fel turcmenii au fost despărțiți de lumea vie și închiși în Kara-Kum-ul lipsit de apă.

Treptat a dispărut tot ceea ce fusese creat de triburile turcmene de-a lungul secolelor. Cîmpiile altă-dată roditoare s-au cufundat în somn. Triburile turcmene s-au împrăștiat prin pustiu devenind așa numiții „cumli" — „oamenii nisipurilor". Arșița și tăcerea s-au lăsat pe întinderi imense. Cînd bate vîntul — și aceasta destul de des în patria vînturilor uscate — îți face impresia că tot deșertul fumegă.

După ce sute de ani natura și-a desfășurat nestingherită opera de distrugere, poporul turcmen a ajuns de abia în anii puterii sovietice să-i stăvilească furia și să-și deschidă drumul spre o viață înfloritoare. În acești ani au fost construite canaluri, sisteme de irigație, hidrocentrale. Canalul Fergana, de pildă, alimentează cu apă sute de kilometri de pămînt. Farhadstroiul — hidrocentrala ridicată pe Sîr-Daria alimentează cu apă 100.000 de hectare.

Cu toate acestea, pentru a învinge deîinitiv deșertul se simțea nevoia luării unor măsuri excepționale. Și ele n-au întîrziat. La 12 septembrie 1950 guvernul sovietic a luat hotărîrea istorică de a construi principalul canal turcmen prin deșertul Kara-Kum. Pornind de la barajul de beton de pe fluviul Amu-Daria acest canal va străbate deșertul Kara-Kum pînă în dreptul orașului Krasnovodsc pe țărmul Mării Caspice.

Construcția sa înaintează cu pași repezi. După cum se știe prima etapă a lucrărilor a fost încheiată. Cea de-a doua va începe în anul viitor pe un traseu de 136 km., iar ultima se va desfășura pe o lungime de circa 400 km. Cînd toate lucrările vor fi terminate, canalul Kara-Kum va atinge lungimea de circa 900 km

In fruntea marilor canale

Atît prin proporțiile sale cît și prin natura lucrărilor de construcție, canalul care va străbate Turcmenia se situează în fruntea tuturor lucrărilor de acest gen. O simplă comparație este edificatoare. Canalul de Suez a cărui lungime atinge 161 km este de aproape șase ori mai mic, iar canalul Panama (81 km) de 11 ori. Kara-Kum-ul depășește și construcțiile de acest fel din U.R.S.S., cum ar fi canalul Marea Albă — Marea Baltică, a cărui lungime este de 227 km.

Cînd lucrările vor fi luat sfîrșit, pustiul Kara-Kum, care cuprinde 4/5 din teritoriul Turcmenistanului și este o dată și jumătate mai mare decît Marea Britanie, va căpăta o cu totul altă înfățișare. Va fi aici o regiune dintre cele mai roditoare; o suprafață de 400.000 hectare de pămînt va fi irigată. Iar această zi se apropie cu pași repezi. Atunci va deveni realitate năzuința poetului turcmen — Berdî Cherbabaev:

„O, Amu-Daria! Cînd îți-om frîna năvalnica-ți vîltoare.

Turcmenia va fi o mîndră grădină 'nfloritoare"

Nicolae N. LUPU

Un automobil automatizat!

„ZIL—101" este noul automobil sovietic a cărui construcție va începe în curînd la uzina „Lihaciov" din Moscova. Este vorba de un automobil elegant, avînd un motor de 8 cilindri, cu o capacitate de 200 c.p. Consumul de benzină este de 20 litri la 100 de km. Viteza automobilului ajunge la 160 km. pe oră (probele următoare vor preciza aceste date). Un fapt deosebit de interesant: conducerea mașinii este automatizată. Schimbarea vitezelor se face fără participarea șoferului, în funcție de viteza deplasării și starea drumului. Șoferul poate totuși interveni atunci cînd dorește, folosind un dispozitiv electric cu butoane. Amplificatorul hidraulic al volanului, amplificatorul cu vid al macanismului de acționare a frînelor și anvelopele fără camere la presiune joasă asigură securitatea mișcării chiar la cele mai ridicate viteze. Sistemele de încălzire și ventilație, instalația de condiționare a aerului, posibilitatea de a manipula aparatul de radio și din locurile din spate ale automobilului, constituie tot atîtea comodități pentru călători.

Războiul virusurilor contra cancerului!

Fără îndoială că ați făcut cunoștință cu virusurile. Gripa în general este provocată de virusuri. Gripa asiatică atît de celebră astăzi are de asemenea un agent cauzal, un virus, despre care specialiștii spun că este „nou". E vorba de virusul denumit „A/57". Tot virusurile provoacă boli mult mai grave, ca paralizia infantilă, turbarea, etc.

Dar... ce sînt aceste virusuri? Niște microbi atît de mici, încît nu pot fi văzuți cu microscopul optic. Ei pot fi zăriți doar cu ajutorul microscopului electronic, care folosește în locul razelor luminoase, fascicole de electroni.

Iată însă că în ultimul timp, savanții încearcă să utilizeze virusurile. Se pare că aceste mici ființe răufăcătoare pot să lupte nu împotriva sănătății omului, ci pentru ea. E o încercare foarte îndrăzneață și încă nu se poate spune dacă ea va izbuti sau nu.

Introducînd aceste virusuri într-un țesut bolnav de cancer specialiștii au observat că în unele cazuri celulele canceroase devin normale!

Acest fenomen nu este însă constant — și se pune de asemenea întrebarea dacă virusurile nu ar putea provoca turburări grave în organismul introdus. Problema mai trebuie încă îndelung cercetată și experimentată. Nu putem încă afirma că s-a găsit leacul definitiv al cancerului, dar totuși aceste experiențe reprezintă încă un pas înainte!

Aparat pentru măsurarea distanțelor pînă la 18 km.

În Uniunea Sovietică a fost construit de curînd un aparat cu ajutorul căruia se pot măsura cu o precizie extraordinară distanțe pînă la 18 km. Greșeala nu poate fi mai mare de 8 centimetri.

Despre ce este vorba? Aparatul lucrează după principiul radarului (radiolocatorului). Măsurarea distanțelor se realizează prin cunoașterea precisă a timpului necesar pentru ca lumina să străbată un anumit parcurs.

Un proiector care este inclus în aparat trimite un semnal luminos, ca un punct. Lumina se izbește de obiectul pînă la care vrem să aflăm distanța și este reflectată. Timpul necesar ducerii și întoarcerii luminii este apreciat pe loc de instrumentele sensibile conținute de aparatul nostru și distanța se poate citi direct în metri, pe un cadran special.

Soarele ne trimite raze X.

Cercetările efectuate de oameni de știință au arătat că exploziile solare sînt însoțite de puternice emisiuni de raze.

Pînă acum se credea că ionizarea straturilor inferioare ale atmosferei s-ar datori doar razelor ultraviolete venite de la soare. Creșterea bruscă a acestei ionizări este, după cum se știe, cauza fadingurilor și a proastei audiții a posturilor de radio pe unde scurte. Adesori, asemenea ionizări exagerate nu puteau fi însă explicate.

Cunoscîndu-se faptul că soarele emite odată cu exploziile solare raze X, se poate azi lămuri apariția ionizărilor puternice despre care am vorbit. În Cadrul Anului Geofizic Internațional cercetările efectuate cu ajutorul rachetelor au, printre altele, scopul de a lămuri aceste interesante fenomene și mecanismul lor.

MAGAZIN pag. 5-a

Colacul zburător

O minune a naturii

Populația din Vera Cruz (Mexic) și a satelor din împrejurimi, a manifestat întotdeauna un sentiment de teamă superstițioasă față de regiunea vulcanu. lui din apropierea orașului. — teamă provocată de faptul că mai mulți cercetători științifici s-au îmbolnăvit făcînd explorări în jurul vulcanului: au contractat „boala mercurului".

Pornindu-se la explorarea amănunțită a regiunii s-a ajuns la craterul vulcanului, care n-a mai erupt de sute de ani. În crater s-a descoperit o minune a naturii: UN ADEVĂRAT LAC DE MERCUR. Această comoară de neprețuit a a juns aici din adîncul pămîntului printr-o erupție veche de cîteva secole.

Ați auzit, desigur, vorbindu-se despre „motocicleta zburătoare". Este vorba de un disc de aproximativ un metru și jumătate diametru care posedă, dedesubtul său, o elice ce se învîrtește orizontal, ca la un elicopter. Pe platforma acestui disc se instalează „motociclistul aerului". În clipa cînd elicea începe să se învîrtească, ea ridică aparatul în aer.

De la această invenție, realizată anul trecut, constructorii și inventatorii au căutat să găsească modele mereu mai simple pentru aparate individuale de zbor, care să alcătuiască cele mai simple „motociclete ale aerului". Unul din ultimele aparate de acest fel a fost construit în Elveția și a primit denumirea de colacul zburător.

După cum se vede din fotografie este vorba de un aparat care se pune la briu, exact ca un colac de salvare. El nu cîntărește decît vre-o 50 de kg. și poate fi purtat ușor în port-bagajul unui automobil.

Modul de întrebuințare: se fixează la briu și se dă drumul motorului. Elicea rotativă ridică pe pasager în aer, fără cel mai mic efort.

Toate bune, dar ce se face motociclistul nostru dacă motorul are o pană? Încercarea de a împinge motocicleta pînă la primul garaj nu prea are șanse de izbîndă...

PAGINA FEMEII

Rochie din stofă de culoare deschisă bleu pastel sau bej, (se poate face și din catifea reiată).

1) Acest palton poate fi lucrat pentru băieți de toate virstele. Se închide în față cu subleist și are mineca raglan. Foarte modern grupul de tighele de la tiv.
2) Un model de palton din stofă tweed pentru fete. Mineca chimono. Din croiala laterală se formează cite două buzunare, prinse la mijloc de cordon.
3) O rochiță practică din stofă pepit. Buzunarele prinse în fente din față sînt croite pe bie. Manșete și guler din pichet alb. Acest model poate fi lucrat și din diftină, cu mineca lungă.
4) Rochiță de casă din barchet sau diftină. Platca în formă de bolerou are o garnitură din două mărimi de zig-zag.
5) Pălărie care poate fi lucrată din fetru sau o stofă mai groasă, căptușită cu mătase. Borul din tighele matlasate. Garnitura, cîteva floricele din fetrină.

Stînga : Rochie de după amiază din stofă sau catifea. Decolteul pătrat, deschis în mijlocul feții ; sub bust se leagă ușor cu o fundă. Linia nouă a fustei e făcută din pliuri necălcate ce dau iărgime pe șolduri și se strimtează jos.
Dreapta : Rochie de după amiază din stofă cu decolteul frumos rotunjit. Talia bine marcată pentru a scoate în evidență cele două pliuri originale de pe șolduri. Se poartă cu un bolero cu mineca trei sferturi. Cordonul și manșetele de la bolero sînt din rips alb.

VĂZUTE ȘI AUZITE

Timpul zboară...

— Bonjour dragă, vai iartă-mă dacă te-am deranjat — dar să știi, nu stau decît o clipă, o singură clipă, nici una singură în plus : n-am timp, n-am timp de loc. sînt grăbită, sînt foarte grăbită... Am trecut prin fața casei tale și nu m-a răbdat inima să nu urc pînă la tine, să te văd măcar o clipă, să te întreb ce mai faci... Atît și nimic mai mult și s-o iau repede din loc, că nu-mi văd capu' de cîte am de făcut. Nu, nu stau jos dragă — te rog nu insista... Văd de altfel că ești ocupată — nu vreau să te reții... Faci lecțiile cu fetița ? Îi ajuți ? În ce clasă e, dragă? Într-a doua? Nu mai spune ! Zboară timpul, zboară... timpul, zboară... pînă te-ai trecut la ochi a și trecut o zi. Și ce-i o zi ? Și ce-i o lună ? Și ce-i un an ? Nu, nu stau jos dragă, mă duc îndată... Uite, e ceasu' douăsprezece. Sînt plecată de la zece de acasă, mi-am luat plasa să mai cumpăr cîte ceva din piață, de la Alimentara. Am vrut să iau și niște carne — dar acu' s-a zis : s-au închis măcelăriile... Ei, nu-i nimic, merge o zi și fără carne... M-am oprit în drum spre piață, un pic la soră-mea și ne-am luat cu vorba, ba cu una, ba cu alta. Zboară timpu' dragă, zboară — cînd să mă uit la ceas : unsprezece și jumătate... Zău, ar trebui inventată o zi de patruzeci și opt de ore ! Douăzeci și patru e puțin, e îngrozitor de puțin, pentru cîte are de făcut un om... Nu știu cum s-or fi descurcînd alții, dar mie — categoric ! — categoric ! — nu-mi ajunge timpu' ! Mă crezi că am lăsat și paturile nestrînse acasă ? Cît m-am sucit, cît m-am răsucit, s-a făcut ceasu' zece! Cînd să te mai duci în piață, cînd să mai cumperi cîte ceva, cînd să mai gătești? Mă crezi că n-ajung să mai citesc o carte? Am început un roman — nici nu mai știu bine cum îi zice — din vară, și n-am apucat să isprăvesc nici primul capitol... Nu, dragă, nu-mi scot pardesiul — n-are nici un rost să-l scot, că plec îndată... Vai de capu' meu: e douăsprezece și jumătate ! V-am ținut de la lecții și pe tine și pe fetița ta... Zău, scuză-mă... Vai, dar ce drăguță s-a făcut : acu' observ că seamănă leit cu tine. Ochii, mai ales ochii ! Ah, ce naiba îi dau eu azi să mănînce lui bărbatu-meu ? Dă-mi și tu o idee : tu ce mai gătești ? Dar cînd mai ai dragă timp să faci și mîncare, să vezi și de copil... Pe cuvînt : eu nu mai pot, nu mai prididesc. Uf, m-am încălzit : ai avut dreptate, trebuia să-mi scot pardesiul de la început.. Îl scot acum un pic, să nu răcesc... Uite că mă și așez, să mă odihnesc nițel. Ce ziar e ăsta ? E ziaru' de azi? Mă crezi dragă, că trec zile în șir fără să-mi arunc măcar o dată ochii într-o gazetă ? Dacă n-am timp... Ah, cînd mă gîndesc acum, cîte mă așteaptă acasă : fă patul, mătură.. pregătește de mîncare... Și zău, dragă, sînt de la opt dimineața în picioare, de la opt! Zboară timpu', dragă, zboară ingrozitor... Uite acu se face ora patru și vine bărbatu-meu de la slujbă și ce-ți închipui că pe el îl interesează dacă am avut sau nu timp să deretic prin casă, să alerg în piață, să gătesc ? Crezi că-l interesează ? El una știe : îi e foame ! Așa sînt toți bărbații... Mai stau o clipă, o singură clipă dragă — nici una în plus — și am plecat ! Ei, cum o să mă supăr că trebuie să-i dai fetiței de mîncare? Da, e foarte normal, doar trebuie să se ducă la școală. Nu, merci, nu, eu nu mănînc... Nu, merci... Ei uite, o singură lingură de supă, să nu zici că te refuz.. Ce naiba nu mi-am scos pălăria de la început... E foarte cald la voi... Cît e ceasu' dragă ? Vai de mine : unu și jumătate ! Pînă ajung acasă.. Ei zi și tu : uite în ce hal zboară timpu' !

Sidonia DRĂGUȘANU

Pălăria nouă

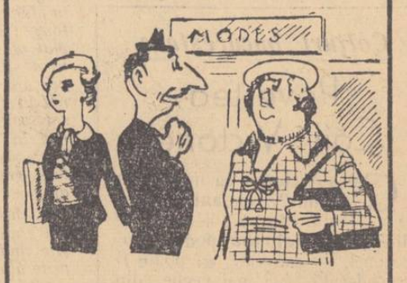

— Pune-o nițeluș pe o ureche și ești leită fată asta !...

Desen de Fred GHENADESCU

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMINII

4-10 NOIEMBRIE

1) Supă de zarzavat
Mincare de carne cu gutui
Minciunele.
2) Pîaz cu măsline
Musaca de cartofi
Fructe.
3) Plachie de crap
Budincă de macaroane cu ciuperci
Compot.
4) Conopidă cu sos alb
Biftec cu cartofi și salată
Plăcintă cu mere.
5) Ciorbă cu perișoare
Budincă de spanac
Clătite.
6) Ciuperci umplute cu brînză
Mincare de carne cu cartofi
Cremă de cacao.
7) Brînză cu mămăliguță la cuptor,
Antricoate la grătar cu cartofi prăjiți și salată.
Struguri.

Ciuperci umplute cu brînză

Se aleg ciuperci albe, frumoase, și potrivit de mari. Se spală, se rupe cotorul, iar ciupercile se așează într-o cratiță la foc, să se moaie pe jumătate, punînd în fiecare cîte un praf de sare și o bucățică de unt. Cotoarele se toacă și se înăbușă de asemenea, în altă cratiță, cu puțină sare și unt. Separat se freacă bine într-un castron 100 gr. brînză de Brăila, pînă devine ca o pastă, se amestecă cu cotoarele tocate și înăbușite, și cu mărar verde, tocat mărunt. Cu această pastă se umplu ciupercile, se presară cu parmezan ras, iar deasupra fiecăreia se pune o bucățică mică de unt proaspăt. Se așează într-o farfurie rezistentă la foc, se dau la cuptor, unde se țin pînă se rumenesc frumos deasupra. Se servesc fierbinți.

Cremă de cacao

Se fierbe într-o ulcică 1 pahar de lapte, cu 2 linguri cu vîrf de zahăr. Separat se freacă într-un castron 2 gălbenușuri peste care se toarnă cu încetul 1 pahar de lapte rece. Între timp se dizolvă 2 linguri de făcută sau amidon (scrobeală) și 2 linguri de cacao cu puțină apă rece. Se freacă bine, să nu rămîie cocoloși. Se toarnă cu încetul laptele clocotit, apoi laptele amestecat cu gălbenușurile. Se pune cu totul pe foc amestecînd într-una pînă începe crema să se lege, ca o smîntînă potrivit de groasă. Se dă deoparte, și cît este încă fierbinte, se amestecă cu cele 2 albușuri bătute spumă cu un praf de sare. Se toarnă crema în cești sau în pahare și se ține cîteva ore la rece. Cu puțin înainte de a servi, se adaugă în fiecare pahar cîte o linguriță de frișcă bătută cu zahăr. Se servește cu biscuiți. Se poate face aceeași cremă, înlocuind cacao cu esență de cafea sau cu zahăr ars, sau cu vanilie, la care se adaugă puțină coajă rasă de portocale

Budincă de spanac

Se alege 1 kg. de spanac, se spală în mai multe ape și se opărește în apă clocotită cu sare. Se scurge bine și se toacă nu prea mărunt. Separat se fierb 2 linguri de bulion de roșii cu o lingură de oțet potrivit de acru, un fir de usturoi, o ceapă mică, sare, piper și o linguriță de zahăr. Se face un sos destul de scăzut, se trece prin sită, se amestecă cu spanacul și se lasă să dea cîteva clocote. Se adaugă 4 linguri de brînză rasă, 4 linguri de pesmet și 3 ouă puse pe rînd. Se unge o formă cu unt, se presară pesmet, se toarnă compoziția și se fierbe acoperit o oră, în baie de apă. Se răstoarnă și se presară deasupra brînză rasă. Se servește cu sos de roșii.

Sfaturi folositoare

BRINZA DE VACI FACUTA IN CASA

Cui nu-i place să mănînce brînză cu smîntînă ? Este cu atît mai gustoasă cu cît este mai proaspătă. Avînd la îndemînă lapte bun și ieftin, puteți face brînza de vaci în casă fără mare osteneală și veți fi mulțumite de rezultatul obținut :

Se toarnă laptele nefiert într-o oală de pămînt, cu gura largă. Dacă nu avem la îndemînă o oală de pămînt, se poate pune laptele la prins și în castroane, sau chiar într-o oală obișnuită, zmălțuită. Se așează într-un loc ferit, la o temperatură potrivită. După 2 zile laptele s-a prins. Vara se încheagă și de la o zi la alta. Se adună smîntîna de deasupra, care se cunoaște fiind mai gălbuie decît restul laptelui.

Laptele prins se pune cu oala pe marginea mașinii și se ține 15-20 de minute, pînă se încălzește atît cît să putem ține mîna pe oală: atunci laptele se taie desăcîndu-se de zer.

Se pregătește un șervet de pînză de casă (sau altă pînză rară) deasupra unui castron; se toarnă laptele închegat, se leagă capetele șervetului și se atîrnă de un cui, ca să se scurgă zerul. În cîteva ore avem gata brînza de vaci. Din 2 litri de lapte iese aproximativ 300 gr. de brînză.

Sanda MARIN

Curierul Laurei

MARIA OMOTA — *Șomcuța. Str. Republicii nr. 3.* Îi răspunde Anei : „Am trecut și eu printr-o situație asemănătoare cu a d-tale. Am întîlnit un bărbat care mi-a arătat o dragoste fierbinte, eram încredințată că am găsit în el tovarășul de viață pe care mi l-am dorit din totdeauna: adică acela care să poată fi și un tată pentru copilul meu ! Dar m-am înșelat ! Mi-am dat curînd seama că manifestă o răceală față de copilul meu și aceasta a fost destul ca să mă înarmeze cu puterea necesară de a renunța la un bărbat lîngă care am înțeles că nu mă așteaptă decît suferință. Nu pot spune că mi-a fost ușoară această despărțire, mi-a lăsat un gust amar pentru o vreme. Am știut însă de la început că într-o zi mă voi trezi complet tămăduită. Viața din jurul nostru este bogată, interesantă, frumoasă, captivantă. Sus fruntea, Ana ! Și fii mîndră că ești și d-ta o particică din această roată ce mină viața înainte. Renunță la Dinu care nu te merită și vei găsi o mare satisfacție în victoria pe care o vei repurta asupra ta însuți. Numai așa vei fi în stare să birui și alte greutăți.

DINU IONESCU — *R. Sărat, Str. Prundului 18* : „Ana să se despartă de Dinu. Un om adevărat nu poate avea cruzimea de a-i cere unei mame să-și părăsească copilul".

NICUȘOR GITAN : Își exprimă același punct de vedere în ceea ce îl privește pe Dinu și o sfătuiește pe Ana să rămînă lîngă copilul ei.

LATEȘ VIORICA — *Oradea — Str. Țapeș Vodă nr. 2* : „Ana are în primul rînd răspunderi, obligații față de copilul ei. Ana trebuie să-și pună întrebarea : ce va deveni acest copil lipsit de supraveghere, de căldura, de îngrijirea pe care ca mamă este datoare să i-o dea ? Dacă își va înstrăina copilul, acesta o va judeca cu asprime mai tîrziu. Pe bună dreptate își va putea spune că părinții lui — amîndoi deopotrivă — l-au părăsit, l-au înlăturat din drumul lor, din motivele cele mai egoiste. Poate va veni o clipă cînd Ana va simți nevoia să găsească o mîngîiere lîngă copilul ei... dar dacă astăzi și-l înstrăinează, s-ar putea ca mîine, vrînd să și-l reapropie, să fie prea tîrziu. Copilul va prinde poate dragoste, se va atașa de cei care se vor ocupa de cresterea lui, care îi vor purta de grijă — dacă va avea norocul să încapă pe mîini bune, iar pe mama lui o va uita. Pe Ana n-o înspăimîntă acest gînd ?

D. PETROVICI — *Timișoara, str. Dacilor 9* : Ana să respingă condiția pe care i-o impune Dinu. El îi cere un sacrificiu prea mare, pe care o mamă nu îl poate accepta sub nici un motiv.

Laura

Coltul COSMETICIANEI

Masajul la îndemîna tuturor

Așezați-vă în fața oglinzii avînd fața perfect curată și cu borcănețul cu cremă alături ; mîinile trebuie să fie bine spălate și unse cu cremă.

a) Cu degetele arătător și mijlociu muiate

în cremă, prin mișcări largi, din mijlocul bărbiei spre urechi, în circular pe obraji și dintre sprîncene spre coada ochiului, — masînd întreaga frunte — ungeți fața cu cremă. Lucrați cu ambele mîini deodată.

b) Cuprindeți gîtul cu

degetele și podul palmei și întindeți crema, executînd totodată mișcarea de masaj, de sus în jos, de sub bărbie spre decolteu (10 ori). Această mișcare se face cu ambele mîini, dar nu în același timp, ci alternativ.

c) Cu podul palmei, printr-o mișcare de alunecare de la mijlocul bărbiei de-a lungul maxilarului spre urechi, masați de 8 ori (spre a evita o bărbie dublă). Lucrează ambele mîini deodată.

d) Masați ușor frunte (6 ori). Lucrează ambele mîini deodată.

e) Cu degetele arătător și mijlociu, cu o mișcare semicirculară, masați ușor urmînd linia pomeților, de la rădăcina nasului spre tîmple (6 ori). Lucrează ambele mîini deodată.

f) Cu degetul mijlociu, printr-o mișcare de alunecare — începînd și extrem de ușoară — pornită din colțul ochilor spre tîmple, masați

de 4 ori ridurile denumite „labă gîștei". Lucrează ambele mîini deodată.

g) Aripile nasului se masează cu degetele mijlocii, cu o mișcare circulară, energică și rapidă, executată dinlăuntru în afară (15

ori). Lucrează ambele mîini deodată.

h) O serie de ciupituri energice executate cu degetele mare și arătător. Se fac cu ambele mîini deodată, de-a lungul maxilarului de la mijlocul bărbiei pînă la ureche și înapoi (6 ori).

Tot cu degetele mare și arătător, plasate însă perpendicular pe șanțul care merge de la aripa nasului la colțul gurii, se execută o serie de ciupituri repezi. Lucrează ambele mîini deodată. Tot cu degetele mare

și arătător se execută, în circular, ciupituri repezi între sprîncene. Lucrează o singură mînă.

i) Dați capul pe spate și cu dosul mîinii bine uns cu cremă masați cu o mișcare largă gîtul, de la baza lui spre urechi. Lucrează ambele mîini deodată (de 6 ori).

Sanda NOREANU

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

N. T. din București, în vîrstă de 16 ani ne scrie că-i cade părul și că ar vrea să împiedice această catastrofă.

Iată o problemă care încă nu a fost, din nefericire, rezolvată. Există cazuri cînd căderea părului este datorită unor boli ale pielii capului — de obicei provocate de ciuperci microscopice. În aceste cazuri tratamentul nu este deloc complicat — și el vă va fi indicat de un medic dermatolog. De cele mai multe ori părul se rărește fără nici o boală aparentă. În aceste cazuri, nu există un tratament sigur. Se recomandă de obicei masaje viguroase ale pielii capului — ceea ce are ca urmare o activare a circulației și o mai bună nutriție a părului. În cazul unei căderi rapide și totale a părului, se pot încerca injecții cu novocaină (tratamentul prof. Ana Aslan), care au uneori efecte bune.

N. MIRCEA, din București, ne întreabă din ce cauză se îvesc ganglionii.

Ganglionii nu „se îvesc", ci există de la naștere. Ei se măresc însă și pot deveni dureroși atunci cînd apare o boală. Sînt multe cauze care pot duce la inflamarea acestor ganglioni limfatici. Un abces la o măsea face ca ganglionii submaxilari — de sub falcă — să se umfle. O rozătură infectată a piciorului, sau unele infecții genitale, pot duce la inflamarea ganglionilor de la rădăcina piciorului. Un furuncul la deget face ca ganglionii de la subțioară să se umfle. În general, inflamarea ganglionilor înseamnă că înăuntrul lor se înmulțesc considerabil globulele albe, care au rolul de a lupta cu microbii. Așa dar, „ganglionii care încep să se simtă" reprezintă un semnal de alarmă și este necesar ca în aceste cazuri să ne adresăm neîntîrziat medicului.

M. F., de 52 ani, funcționar ne scrie că, în timp ce mergea pe stradă a simțit o amețeală persistentă, senzație de rău și a observat în același timp amorțeli și furnicături în mîna dreaptă. Cîteva minute n-a putut să se mai folosească de mîna dreaptă și în același timp n-a putut să vorbească. După cele cîteva minute de adevărată panică, totul a revintrat în normal, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Toate acestea se datoresc unei turburări a arterelor cerebrale care s-a tradus prin fenomenele de paralizie trecătoare, ce au alarmat pe drept cuvînt pe cititorul nostru.

Aceste turburări survin de obicei la bolnavii care suferă de arterio-scleroză cerebrală, adică de modificări și îngroșări ale pereților vaselor de sînge, din care cauză suferă hrănirea în bune condiții a țesuturilor deservite de vasul respectiv.

Este suficient ca pe un astfel de vas bolnav să intervină spasmul sus menționat, pentru ca să apară fenomenele de paralizie care variază după regiunea bolnavă din creer.

Cele întîmplate constituie un semnal de alarmă pentru acești bolnavi de obicei suferinzi de hipertensiune arterială și e recomandabil ca ei să se adreseze de îndată medicului specialist pentru a preveni prin tratamente adecuate alte accidente mai grave, cum ar fi hemoragia cerebrală (congestia cerebrală).

Dr. E. G.

Universitati MAGAZINUL BUCUREȘTI

Strada Bărăției, 2

telefon 6.34.90

Sortimente bogate în:

- albituri, poplinuri,
- imprimeuri bumbac,
- stofe bărbătești și pentru femei,
- tricotaje — încălțăminte,
- confecțiuni pentru copii, femei și bărbați,
- articole de uz casnic,
- articole electrice,
- televizoare, aparate de radio (în rate),
- foto — sport — articole muzicale, frigidere — articole de menaj, pălării — articole de parfumerie, marochinărie — jucării.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

În apropierea satelitului

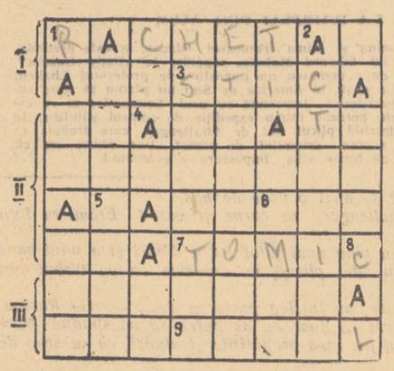

Lansarea satelitului artificial, epocala victorie a științei și tehnicii sovietice, a fost precedată de alte realizări de mare răsunet.

Pe rîndurile orizontale sînt enumerate două realizări anterioare și una imediat următoare lansării satelitului.

Inscrieți-le în pătrat, ajutîndu-vă de literele date ca și de următoarele cuvinte de cîte trei litere:

ORIZONTAL: 1) Crustaceu 3) A cunoaște. 6) Spicul porumbului 7) Volum 9) Fluviu în Europa.

VERTICAL: 2) Document 4) Pronume 5) Prefix 8) Animal-putere.

Corina FINTEȘ

TRIUMFUL ȘTIINȚEI

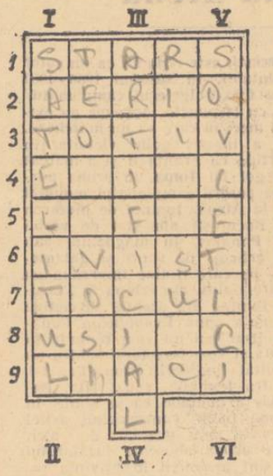

Inscrieți pe fiecare din rîndurile orizontale cîte două cuvinte de cîte trei litere, ținînd seama că litera finală a primului cuvînt este inițiala celui de al doilea.

1) Locuiește — Fript 2) Se respiră — ...de Janeiro 3) În întregime — La poalele rochiei 4) Literă cirilică — Pronume 5) Taifas — Zînă 6) A apărea — Acest 7) La încălțăminte — Proprietatea lui Pepelea 8) La intrare (pl) — Animal din Tibet 9) Nume de fată — Aici.

Dacă soluțiile sînt exacte, pe rîndurile verticale I—II III—IV V—VI veți afla o epocală creație a științei și tehnicii și oamenii care au realizat-o.

R. DANIEL

DIN INIMA

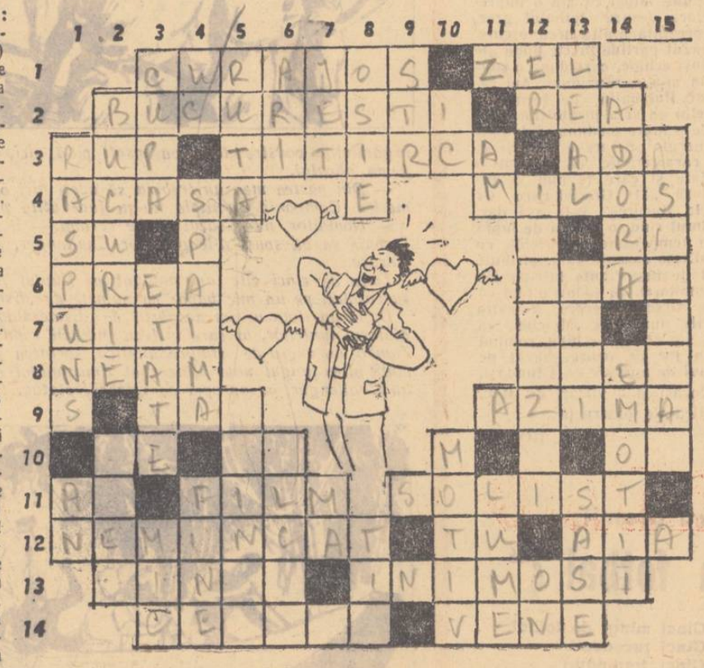

ORIZONTAL: 1) Inimos — Tragere de inimă. 2) Inima țării.—Nu e bună. 3) "...inima tîrgului" — Jupîn Dumitrache, inimă rea. — Nume feminin. 4) La locuința mea. — Are inimă bună. 5) Seu! — În auricul și în ventricul. 6) Întrece măsura. — Îl ai la inimă! 7) Ți-a slăbit memoria. — Literă grecească. 8) Rubedenie. — Sprinten. 9) Ceașcă de lut. — Pîine nedospită. 10) Două vocale — Pronume — Tot și nu prea... 11) Articol. — Inimă rece! — Cîntă de unul singur. 12) Pe inima goală! Pronume. — Aceea. 13) Trece prin inimă. — Au inimă din belșug. 14) Accelerează bătăile inimii. — Aduc sîngele la inimă.

VERTICAL: 1) Bună să-ți fie inima! — Se naște de revelion. 2) Îți saltă inima. — Luat după pofta inimii. 3) Trofeu sportiv. — Vîrstă — Nu-i mare. 4) În București. — Îți face inima cît un purice. — Delicate. 5) Cale — Partea inimii. 6) Măsuri de suprafață. — Boală a stomacului. 7) Fotoliu — Pronume. 8) Axă. — Nume feminin. 9) Stradă scurtă! 10) Pană — Pricină. 11) Posed — Mulțimi. 12) Erbiu. — A-și lua inima în dinți. — Litere vecine. 13) Cinstit. — Faci apel la inima cuiva. — Între cinci și șapte... 14) A iubi din adîncul inimii. — Îți dau bătăi de inimă. 15) Și-a luat o piatră de pe inimă.

Al. MATEESCU

CINCI PATRATE

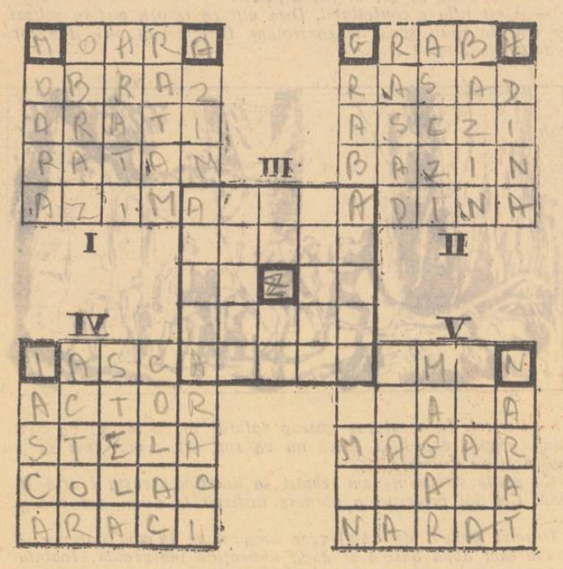

ORIZONTAL ȘI VERTICAL

Patratul I: 1) Un adversar al lui Don Quijotte. 2) Sînt unii care deși au două, totuși n-au... 3) Folosești al doilea deget 4) Pierdem prilejul 5) Pîine nedospită.

Patratul II: 1) Strică treaba. 2) Plantă tînără. 3) Pui într-un loc 4) Cadă. 5) Nume feminin.

Patratul III: 1) A linguși. 2) Act domnesc (od). 3) Pregătit (fig.) 4) Ca două picături de apă. 5) Pronume.

Patratul IV: 1) Materie spongioasă, ușor inflamabilă. 2) Interpret. 3) O cîntă Marlo... 4) De obicei vine peste pupăză. 5) Sprijinitorii viței de vie.

Patratul V: 1) Lat. 2) Adevărată. 3) Încăpățînat (fig.). 4) A potoli. 5) Povestit.

Literele din căsuțele însemnate citite în continuare, dau un cuvînt pe care vă lăsăm să-l definiți și — mai ales — să-l apreciați singuri!

Mircea STOENESCU

Coperta magică

În realitate este vorba despre un mare poet rus și de una din scrierile sale.

C. POPESCU

Cartea preferată

EMILIA A. PROCA

Copilăria mea

Cartea preferată a susnumitei nu este greu de aflat, știind că este scrisă de Maxim Gorki.

N. P. NICORESCU

IOSEFINI prezintă scamatorii de familie

Monoclul zburător

Experimentatorul se așează la o masă și își pune în ochiul drept un monoclu. Toată scena se desfășoară fără nici o explicație, susținută fiind doar de un joc de mimică.

Sticla monoclului este pătată și experimentatorul o scoate din ochi pentru a o șterge.

După aceea o pune din nou în ochi și face niște grimase prin care mimează surpriza. Face cîteva mișcări pentru a prinde cu degetele de la mîna dreaptă monoclul. Se uită surprins în sus. Monoclul a dispărut. Cu un gest brusc îl prinde cu mîna stîngă din aer.

EXPLICAȚIA

Trucul este foarte simplu și este bazat pe iluzie.

A doua oară, după ce a scos monoclul și l-a șters, sticla rămîne în mîna stîngă a experimentatorului care se face numai că o pune la ochi.

Publicul crede că l-a pus la ochi fiind sugestionat de mișcările și grimasele lui.

De fapt, monoclul se află reținut în mîna stîngă și experimentatorul se face doar că-l prinde din aer.

Din toate cîte puțin!

Logogrife

1) Dau jos — Tîrg — La pălărie — Sau — Literar!
2) Reducere — Schimb drumul — Lovesc — Armăsar — Literat!

Metagrame

3) Suiș — Dă glas viorii
4) Ziua ce vine — Animal domestic

Palindroame

5) Secret feminin!
6) Despicat.

Anagrame

7) Lapte închegat și acrit — Adversarii toreadorilor
8) A îmbunătățit procesul de producție — Pasăre de oțel

Bariotroape

9) Bucuroasă — Servici de masă
10) Curată — Desen liniar

Omonime

11) Cameră — Expoziție
12) Avînt — Animal nordic

Palindroame

13) Gen literar — Creatorul unui alfabet
14) Organ — Lași de azi pe mîine.

Dacă soluțiile sînt juste, inițialele primelor cuvinte din fiecare rînd vă vor da... 25 de puncte!

A. R. TURCESCU

Magazin-Concursul de dezlegări
Bon de participare Nr. 4

„Vă pricepeți la fotbal?"

BON de participare

DUBOUT

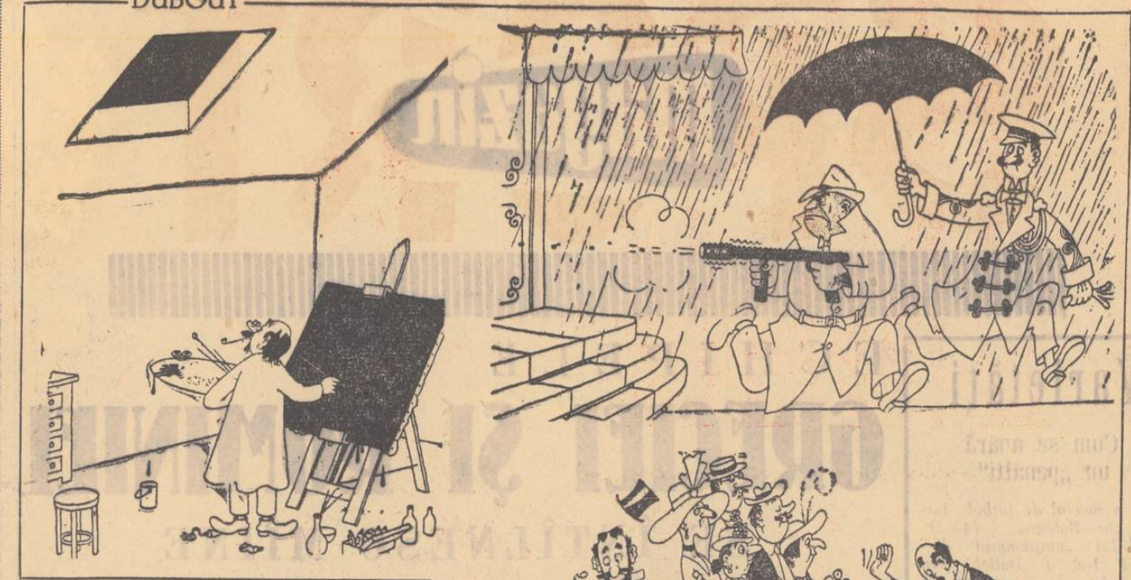

Poveste fără cuvinte

NOBILESCU

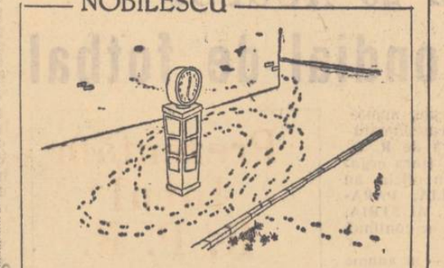

Poveste fără cuvinte

GH. CHIRIAC

— Cînd m-ai insultat mi-am zis că ai pielea groasă, dar nu chiar atît!...

— Parcă nu știai să gătești...
— Da, dar între timp m-am însurat!...

GH. MARINESCU

INTRE BURLACI. — Sistemul meu e mai bun: pun pantalonii sub saltea și a doua zi îi am ca noi.
— Eu nu pot face așa fiindcă am somnul prea ușor.

V. VASILIU

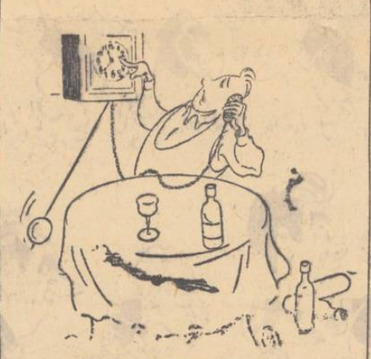

— Să știi că telefonul ăsta e stricat. Nu-i vine tonul...

L. DARIAN

Fără cuvinte

ȘAH

Ce ați muta dvs.?

I. Cavaleria în acțiune

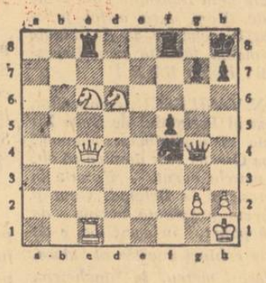

Albul mută

Negrul are un pion în plus, un turn pentru cal și amenință D=g2 mat. Dar albul e la mutare și, profitînd de poziția agresivă a pieselor sale și de așezarea nefericită a turnului din c8, poate cîștiga în cîteva mutări. El se va bizui, mai cu seamă, pe o șarjă viguroasă a cavaleriei sale.

Soluții: I) Dd4-g8 șah!! Rh 8:g8 2) Cc6-e7 șah, Rg8-h8 3) Cd6-f7 !! șah, T:f7 4) Tc1-c8 șah, Tf7-f8 5) T:f8 mat.

II. Ați luat calul de pe h5?

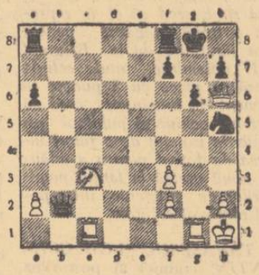

Albul mută

Aveți albele. În ultima mutare negrul a jucat calul de pe f6 pe h5. Parcă nu vă vine a crede: calul se poate lua cu dama!? Negrul nu poate relua dama cu pionul de pe g6, deoarece acesta e legat de turnul g1. Dar calul acesta s-ar putea să fie și un cal troian... Dvs. l-ați lua?

II. Calul h5 nu se poate lua deoarece negrul poate lua turnul c1, iar la Tg 1:c1 urmează g 6:h5.

III. Victoria se obține prin jertfe

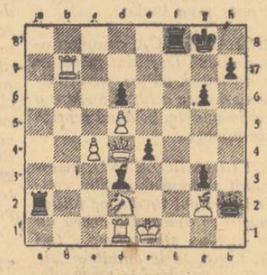

Negrul mută

Albul este într-o situație grea, în ciuda matului pe care-l amenință cu dama la g7. Patru figuri negre l-au prins regele într-o rețea de mat din care nu mai poate scăpa și, cu prețul a două sacrificii spectaculoase, vor grăbi deznodămîntul.

III. 1) Dh 2-h1 șah!! N:h1 2) Tf8-f1 șah!!, Cd2:f1 3) Ta 2-c 2 mat.

U. Fr.

Abecedar filatelic

ACCESORII FILATELICE — obiecte ajutătoare indispensabile unei bune practici filatelice: album, clasor, pensetă, lupă, odontometru, șarnieră, celofan, poșetă (A se consulta fiecare cuvînt în parte).

Pentru colecționarul de mărci sînt accesorii filatelice și: cataloagele de mărci, studiile și revistele filatelice, diferitele enciclopedii, dicționare, monografii istorice, geografice literare etc.

AEROFILATELIA — acea latură a filateliei care se ocupă cu colecționarea și studierea mărcilor destinate poștei aeriene sau reprezentînd o imagine în legătură cu aviația. Este ramura cea mai dezvoltată a filateliei constructive (tematice) numărul mărcilor de acest fel apărute în lume trece de 12.000.

ALBUM FILATELIC — caet special cu (uneori fără) clișeele mărcilor poștale tip dintr-o țară, un continent ori din toate țările și cu spații determinate, unde se așează, spre păstrare, mărcile respective.

Deobicei mărcile se lipesc în album cu ajutorul șarnierei. Acest sistem tinde să fie înlocuit prin așezarea mărcilor în poșetă de celofan prinsă în album, ceea ce permite ca mărcile să rămînă intacte.

Este în proiect editarea unui Album al mărcilor R.P.R.

BLOC (de două, de patru, de opt) — ansamblu de mărci desprinse la o laltă din coală. Tipul de bloc colecționat mai frecvent este cel „de patru", cuprinzînd două perechi de mărci așezate una deasupra celeilalte.

BUREIAJ — fond alcătuit din linii paralele sau încrucișate, slab imprimate, peste care se tipărește desenul principal al unei mărci poștale, pentru a îngreuna falsificarea (de ex. emisiunea franceză pentru poșta aeriană din 1936).

CADRU — conturul sau ornamentele marginale care încorjoară desenul central al unei mărci poștale.

— ...deplasat — cadru care, dintr-un defect de imprimare, nu este situat normal;

— întrerupt (spart, sfărîmat, întrerupt) — cadru incomplet;

— ...variat — care diferă pentru fiecare din valorile unei emisiuni la care desenul central rămîne același.

M. MIRCU

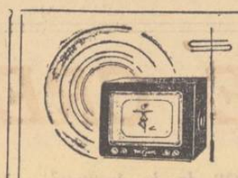

Cooperativa „RADIO PROGRES"

execută la centrele sale din Capitală:

Reparațiuni și transformări de aparate de radio, pik-upuri, magnetofoane, amplificatori, instalații de stații de radio-amplificare (cu caracter permanent sau ocazional).

De asemenea execută instalații de antene pentru televizoare, reparații de aparate televizoare, în termenul de garanție, precum și reparații de televizoare ieșite din garanție (orice tip).

Centrul de reparat televizoare se află pe Calea Victoriei Nr. 14. Telefon 5.04.47

SPORT magazin

Varietăţi

Cum se apără un „penalti"

La meciul de fotbal Lazio—Bologna (4—3) din campionatul diviziei I-a a Italiei, mai erau 50 de secunde de joc, cînd arbitrul a acordat un „penalti" împotriva echipei Lazio. Portarul Lovati, care apără buturile acestei echipe, n-a fost de acord cu hotărîrea arbitrului şi ca să-şi mărturisească dezaprobarea s-a întors cu spatele la terenul de joc. Nimic nu l-a putut determina să-şi schimbe poziţia.

Cum nici un punct din regulament nu interzice unui portar să stea cu spatele, arbitrul a fluerat executarea loviturii de penalizare. Şi jucătorul bolognez, căruia i-a revenit misiunea să tragă „penalti"-ul, fiind enervat, a trimis balonul... exact în spatele lui Lovati. Acesta, în culmea fericirii, s-a întors şi s-a repezit cu atît violenţă asupra balonului, ca să-l prindă, încît şi-a fracturat unul dintre degete. Lovati a devenit indisponibil pentru patru săptămîni.

Deşi Kuţ nu şi-a spus ultimul cuvînt

Formidabilul record mondial stabilit recent de alergătorul sovietic Vladimir Kuţ, în cursa de 5.000 metri, alergată la Roma, formează obiectul unor discuţii pasionante, pe măsura performanţei realizate (13 minute, 35 sec.)

In comentariile făcute în presa de specialitate din occident se arată, printre altele, că socotind cele mai bune performanţe realizate pe această distanţă, Kuţ ar bate într-o cursă imaginară pe cel mai bun Zatopek cu 150 metri, iar pe marele Paavo Nurmi, acela care cîndva a fost supranumit „finlandezul zburător", cu un tur de pistă.

22 de ani campion mondial

Recent a fost sărbătorit, cu ocazia împlinirii a 70 de ani de viaţă, italianul Giovanni Raicevich. Generaţiei de astăzi acest nume nu-i spune nimic, dar el s-a bucurat de o popularitate extraordinară între anii 1910-1930, fiind al celui mai puternic om din lume.

Giovanni Raicevich, care poseda o forţă herculeană, avînd excelente calităţi de luptător, a deţinut titlul de campion mondial la lupte greco-romane timp de 22 de ani, fără să fi fost vreodată învins.

Cea mai ispititoare ofertă

Cunoscutul automobilist francez Jean Behra şi-a asigurat viaţa pentru suma de 20 milioane franci şi plăteşte anual prime în valoare de 800.000 franci. Intrebat de ziarişti asupra motivului care l-a determinat să ia această hotărîre, Behra a răspuns: „Cunoaşteţi vreun automobilist (în viaţă) care să fi făcut avere? Dintre toate ofertele de a mă îmbogăţi pe care le-am primit pînă acum, aceasta mi se pare cea mai ispititoare".

Tabu

Îngrijorată de exodul jucătorilor ei spre Europa (în special spre Italia), federaţia argentiniană de fotbal a întocmit o listă cuprinzînd 44 de jucători fruntaşi, care nu sînt de vînzare în străinătate.

„Piaţa" argentiniană de fotbal a devenit însă tabu doar pînă la disputarea campionatului mondial de fotbal, deoarece măsura federaţiei a fost dictată de nevoia de a se asigura Argentinei o bună reprezentare la turneul final de la Stockholm, pentru care s-a calificat recent.

Un fotbalist la 30 de locuitori

Ştiţi care este ţara cu cel mai mare procent de fotbalişti? Nici Anglia, nici Uniunea Sovietică, nici Argentina, ci mica republică Curaçao, din America Centrală. Această ţară, cu numai 100.000 de locuitori, are 30 de echipe de fotbal, cu 3.500 de jucători activi. Deci, la fiecare 30 de locuitori, cu bătrîni şi sugaci laolaltă, unul este jucător de fotbal.

ECHIPELE

GRECIEI ŞI ROMINIEI

SE ÎNTÎLNESC MÎINE PE STADIONUL 23 AUGUST

în campionatul mondial de fotbal

După jocurile disputate la sfîrşitul săptămînii trecute, numărul echipelor calificate pentru turneul final al campionatului mondial de fotbal s-a ridicat la 10. In afară de R. F. GERMANA (deţinătoarea titlului mondial) şi SUEDIA (ţara organizatoare a campionatului 1958), ambele calificate din oficiu, au trecut hopul preliminariilor: ARGENTINA, BRAZILIA, PARAGUAY (America de Sud), MEXIC (America de Nord), AUSTRIA, R. CEHOSLOVACĂ, ANGLIA şi FRANŢA. Acum lupta se continuă pentru celelalte şase locuri

Intr-una din grupele în care „ostilităţile" continuă — şi anume în a VI-a — participă, cum se ştie, şi echipa ţării noastre, alături de formaţiile R.P.F. Iugoslaviei şi Greciei. Cititorii noştri îşi amintesc desigur că în această grupă, la ora actuală, au rămas să se dispute încă trei jocuri, programate după cum urmează: R. P. R. — GRECIA, LA 3 NOIEMBRIE, LA BUCUREŞTI; R.P.F. IUGOSLAVIA — GRECIA, LA 10 NOIEMBRIE, LA BELGRAD; R.P.F. IUGOSLAVIA — R.P.R., LA 17 NOIEMBRIE, LA BELGRAD. Pentru calificarea la turneul final al campionatului continuă să aibe veleităţi toate aceste trei echipe, chiar dacă în actuala conformaţie a clasamentului există între ele diferenţe de puncte: R.P.R.3 puncte; R.P.F. Iugoslavia 2 puncte; Grecia 1 punct. Calculele ipotetice deschid însă drumul spre Stockholm fiecăruia dintre aceşti participanţi şi, de aceea, ei continuă să lupte şi să spere.

Partida de mîine de la Bucureşti are semnificaţia aparte că poate elimina din competiţie pe unul dintre combatanţi şi anume pe cel ce va fi învins în această întîlnire; în timp ce învingătorul va trebui să tranşeze la Belgrad, cu echipa R.P.F. Iugoslavia, problema unicului loc ce-l au la dispoziţie pentru tragerea la sorţi de la 8 februarie, cînd vor fi desemnate cele patru grupe ale turneului final.

Va fi echipa noastră cea care va învinge mîine? Sperăm că da! Dar aceasta impune jucătorilor noştri să nu uite nici o clipă — pînă la fluierul final — că echipa Greciei nu e un adversar comod, ci o formaţie care s-a pregătit temeinic pentru această confruntare, o formaţie care ştie să lupte.

Prezentăm lotul R. P. R.

In rîndurile ce urmează indicăm vîrsta jucătorilor noştri şi numărul partidelor jucate de ei în echipele reprezentative A şi B.

ION VOINESCU 28 ani, 15 A, 4 B.
C. TOMA, 29 ani, 11 A.
V. ZAVODA, 28 ani, 15 A.
O. BRINZEI, 29 ani, 3 B.
I. NEACŞU, 27 ani. 7 A.
V. CĂLINOIU, 29 ani, 18 A.
V. BONE, 28 ani, 8 A.
GH. CACOVEANU, 22 ani, 3 A.
I. PETSCHOWSCHI, 36 ani, 28 A,
AL. ENE, 29 ani, 9 A, 3 B.
I. ALEXANDRESCU, 29 ani, 1 A. 4 B.
FR. ZAVODA, 30 ani. 5 A. 3 B.
D. NICULAE, 29 ani, 8 A.
N. TĂTARU, 26 ani, 9 A.
V. ANGHEL, 25 ani, 3 A.
A. CARIGAŞ 26 ani, 1 B.
E. JENEI, 20 ani.

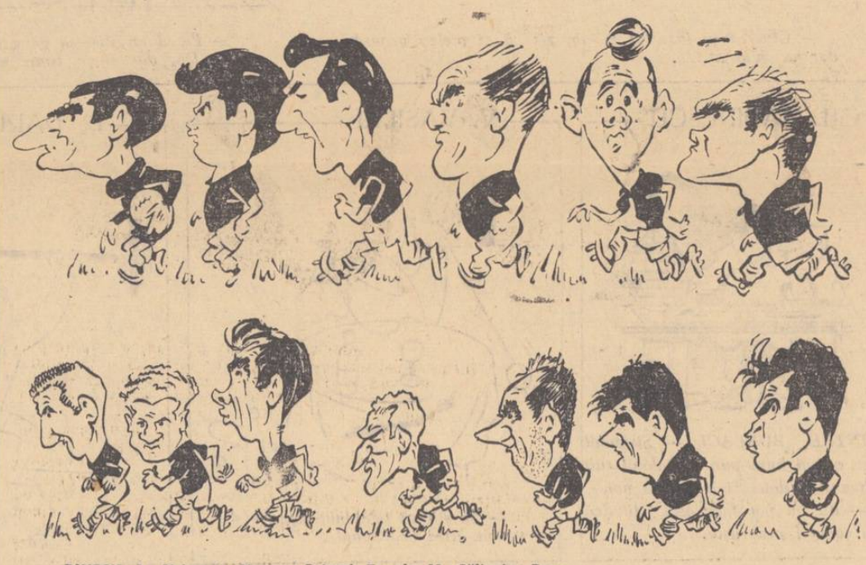

RINDUL I: Voinescu, Neacşu, Brînzei, Zavoda II, Călinoiu, Bone.
RINDUL II: Cacoveanu, Tătaru, Zavoda I, Petschowschi, D. Niculae (Nicuşor), Ene I, Alexandrescu
(Văzuţi de MATTY)

Magazin
revistă săptămînală
editată de ziarul
„ROMÎNIA LIBERA"
★
Redacţia şi administraţia
Piaţa Scînteii
tel. 7.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.
★
PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

I-am văzut pe jucătorii greci timp de o lună de zile

Corespondenţă telefonică specială de la Atena

Săptămîna aceasta, ziarele din Atena au consacrat pagini întregi celui de al 9-lea meci Grecia - Romînia. Pregătirile echipei romîne au fost relatate cu lux de amănunte şi numeroase fotografii. Dintr-un exces de zel gazetăresc ziarul „Atletiki Iho" a scris că echipa romînă se antrenează sub conducerea a 15 antrenori. Numele lui Cacoveanu şi Tătaru au fost înscrise în titluri cu litere de-o şchioapă.

Părerile ziariştilor şi specialiştilor sînt împărţite. Al. Sidiropulos, unul dintre cei mai apreciaţi cronicari de fotbal din Grecia, declară că dacă la Bucureşti nu va ploua în ziua meciului, echipa elenă poate scoate un rezultat bun şi nu este exclus să facă un meci nul. Pe de altă parte cronicarul ziarului „Avghi", Mihailidis, întrevede o victorie la trei puncte diferenţă pentru echipa romînă. Mihailidis nu vede nici o şansă echipei Greciei şi scrie că echipa romînă nu poate pierde la Bucureşti, aşa cum nu a pierdut în ultimii 27 de ani, cîştigînd din cele 8 meciuri 6 şi terminînd numai două la egalitate, cu un golaveraj de 27—10

La Atena ca şi la Bucureşti sau aiurea, discipolii lui Figaro sînt incurabili pătimaşi ai jocului cu balonul rotund. In frizeria Appolo de pe strada Bucureşti (există o stradă cu acest nume la Atena) de dimineaţă pînă seara se vorbeşte despre „pedosferos", cum se spune în greceşte fotbalului. Meciul Grecia - Romînia este la ordinea zilei. Costachis Jografos fără foarfece şi pieptene ar fi o adevărată enciclopedie de fotbal. Cunoaşte pînă în cele mai mici detalii istoricul meciurilor dintre greci şi romîni precum şi cel al balcaniadelor, nu i-a uitat nici acum pe Sfera, Albu, Moravetz şi ceilalţi jucători ai echipei romîne, care în 1931, la Atena, au învins Grecia cu 4-2.

Evanghelos Panakis, aripa stîngă cu figură de efeb a echipei greceşti, este renumit ca un şuter redutabil. In sezonul 1956 - 1957 el a fost golgeterul campionatului cu 14 puncte. Aproape nu există meci în care să nu marcheze. El a înscris golul victoriei în partida cu Franţa B şi a marcat un gol lui Toma, în prima partidă pentru campionatul mondial de la Atena. Inainte de plecarea la Bucureşti am stat de vorbă cu Panakis, în magazinul său de articole de sport şi galanterie, pe care îl ţine împreună cu Petropoulos, din echipa B. „Echipa romînă are dreptul să cîştige — ne-a spus Evanghelos Panakis. Dar noi nu vom renunţa la luptă şi vom face totul pentru un rezultat onorabil. Pronostic: 2-1 pentru Romînia, sau... 1-1". Panakis a adăugat că se simte în formă bună, contrazicînd astfel părerile unor gazetari de aici, care acuză oboseala jucătorului şi sînt pesimişti în privinţa rezultatului de la Bucureşti.

In ultima lună am asistat la majoritatea meciurilor din campionatul grec şi la cele trei antrenamente ale naţionalei. Nu pot spune totuşi că am o impresie clară despre fotbalul grec, care prezintă multe necunoscute. Am văzut partide foarte bune ale aceleiaşi echipe, care după o săptămînă m-a dezlănţuit. Am remarcat fluctuaţia de formă a echipelor ca şi a jucătorilor, alături de o mare pasiune şi de marea energie pe care o cheltuiesc. Sînt caracteristici ce nu pot fi neglijate şi care te pun în încurcătură. „11" Greciei care va juca la Bucureşti este aşa dar, în primul rînd, o echipă de luptă cu un temperament deosebit, cu o vitalitate excepţională, atribute destul de importante într-un joc de campionat. Şi să nu uităm că echipa Greciei, pentru a evita riscurile unui joc deschis, va căuta să atragă echipa romînă într-un joc de uzură, bazat pe sistemul de apărare cu 4 fundaşi, 3 mijlocaşi şi 3 vîrfuri de atac, o tactică de obstrucţie.

I. GOGA

Concursul nostru cu premii

„Vă pricepeţi la fotbal?"

In numărul nostru precedent am lansat acest concurs cu premii, prin care cititorii cunoscători ai fotbalului sînt solicitaţi să indice echipa de fotbal care ne va prezenta în jocul cu R.P.F. Iugoslavia de la 17 noiembrie a.c.

Reamintim condiţiile de participare la concurs: **Scrieţi-ne formaţia pe o carte poştală, fără să ne comunicaţi motivele ce v-au determinat alegerea făcută şi trimiteţi-o prin poştă PINA LA DATA DE 7 NOIEMBRIE A.C. INCLUSIV** (data de pe ştampila poştei).

După disputarea partidei, vom tria răspunsurile primite şi vom premia pe cei ce-au indicat exact formaţia folosită.

Cîştigătorilor acestui concurs li se vor oferi următoarele premii:

— Un echipament complet de schi (bocanci, pantaloni, hanorac, schi).
— Cinci mingi de fotbal.
— Cinci rucsacuri.
— Cinci treninguri
— Zece abonamente gratuite la revista „Magazin" pe şase luni de zile şi
— Un premiu surpriză, pe care vi-l facem cunoscut astăzi: **LIBERA INTRARE** (două bilete) **LA TOATE PARTIDELE INTERŢĂRI ALE ECHIPEI NAŢIONALE A, JUCATE ÎN BUCUREŞTI, IN CURSUL ANULUI 1958.**

Premiile vor fi trase la sorţi între cei ce vor indica exact formaţia folosită în partida cu R.P.F. Iugoslavia, de la 17 noiembrie a.c.

Decupaţi bonul de participare şi anexaţi-l la cartea poştală ce o veţi trimite pe adresa: **REVISTA „MAGAZIN" Piaţa Scînteii, Bucureşti.** Menţionaţi: **Pentru concursul sportiv.**

Bonul de participare de astăzi îl găsiţi în pagina a VII-a.

CE CRED DESPRE MECI

Ancheta noastră

N. TOPOR, de la Institutul meteorologic: „Un pronostic? Spectatorii vor putea cunoaşte rezultatul la sfîrşitul celor 90 de minute, fără să facă apel la... umbrele. Pentru că pronosticul meu este că nu va ploua şi va fi timp frumos!..."

PROF. NICOLAE SAFTU: „Aş vrea ca în acest meci jucătorii noştri să fie înţelepţi ca Palas Atena, iuţi de picior ca Ahile, şireţi ca Ulise, iar Voinescu să apere cel puţin ca Cerber. Cît despre rezultat, n-avem nevoie chiar de „25 de puncte". Ne mulţumim cu 1 punct mai mult decît fotbaliştii greci. Pentru aceasta, ofer ca premiu jucătorilor noştri o călătorie la... Stockholm, după ce — bine înţeles — vor bate şi pe iugoslavi la Belgrad.

MARIA TANASE, artistă emerită: Nu mă pricep la fotbal, dar aş vrea ca echipa noastră să joace ca pe note. Atacanţii însă să nu ia note prea înalte...

NICOLAE LINCA, campion olimpic de box: Deşi sînt mare amator de knock-outuri, pentru acest meci doresc echipei noastre o victorie la puncte, în două reprize a 45 de minute.

ANGELICA ROZEANU, maestru emerit al sportului: Sînt convinsă că nu-i pot învăţa pe fotbaliştii noştri să joace. De aceea nu le dau nici un sfat tehnic. Imi permit, totuşi, să le amintesc „de pe tuşă" să nu joace la tăcăneală, ci să tragă, să tragă şi iar să tragă la poartă...

OCTAV LUCHIDE, consilier la U.C.F.S.: Pentru că la primul joc R.P.R.—Grecia de la Atena am indicat rezultatul exact, de astădată mă abţin... ca să nu-mi stric reputaţia de prezicător.

RICHARD LUCIAN, muncitor tipograf la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii": Vom cîştiga. Chiar la 2 puncte diferenţă, deşi echipa noastră nu e în cea mai bună formă.

Prof. Univ. CALIN POPOVICI de la Observatorul Astronomic al Academiei R.P.R.: Credeam că mă veţi întreba ceva în legătură cu preocupările mele. La fotbal n-am mai mers de multă vreme. Nu mai sînt în curent. Cred că vom învinge, nu-i aşa?...

TRIO GRIGORIU: Dacă ar fi vorba să ne dăm părerea pe o singură voce atunci am indica 1—0 pentru noi. Pe trei voci însă, pronosticăm 3—0.

COSTIN MURGESCU, director adjunct al Institutului de Cercetări Economice al Academiei R.P.R.: Ce cred despre meciul cu Grecia? In primul rînd, cred (mai bine spus, sper) că la sfîrşitul lui voi fi mai puţin indispus decît la sfîrşitul meciului cu Iugoslavia din 29 septembrie. Atît din cauza rezultatului, cît şi al jocului echipei noastre... In al doilea rînd, cred că el va reprezenta o bună pregătire pentru marea întîlnire de la Belgrad, din 17 noiembrie, unde echipa noastră să plece cu 5 puncte în clasament. Şi bineînţeles, cred că cele două echipe şi publicul nu vor pierde prilejul de a folosi întîlnirea de fotbal pentru a adăuga o nouă verigă la lanţul manifestărilor de prietenie între poporul romîn şi cel grec.

D. TANASESCU ŞI GH. CONSTANTIN, crainici ai posturilor noastre de radio: Duminică vom transmite pentru ascultătorii noştri peripeţiile jocului şi în final — sperăm — satisfacţia unei victorii care va putea netezi drumul spre Stockholm. Fiecare vom transmite cîte 45 de minute. Vom avea astfel prilejul ca în celelalte 45 de minute să scandăm, laolaltă cu toţi spectatorii: Haide R.P.R.!

ION VASILESCU, compozitor, laureat al Premiului de Stat: Nu trebuie să neglijăm un amănunt: echipa Greciei este dornică să obţină marele event — victorie la Bucureşti şi la Belgrad. Cum şi noi avem neapărată nevoie de „două puncte" în acest joc, e de datoria echipei noastre să atace, să atace mereu. In încheiere, profit de ocazie să anunţ pe toţi prietenii, toate rudele, toţi cunoscuţii: N-am nici un bilet în plus pentru meci. Ca să fiu mai precis, pînă acum nu am nici măcar pentru mine...

GEORGE VRACA, artist al poporului: A fi, sau a nu fi... la Stockholm, asta e întrebarea la care trebuie să răspundă fotbaliştii noştri. Şi pentru a fi la Stockholm trebuie mai întîi de cîştigat jocul cu Grecia.

Pronosticul meu?... A fi!

M. MATEI, cel mai vechi reporter fotograf: Am duminică un jubileu, al şaptelea meci internaţional pe care-l fotografiez. Doar n-o să-mi strice jubileul tocmai echipa noastră. ?...

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A INTIMPLAT PINA ACUM

Pentru a cuceri mîna şi inima frumoasei Gladys, aceasta pretinde „un act de eroism" lui Edward Malone, reporter la „Daily Gazette". Acesta îşi ia sarcina de a demasca un impostor, pe profesorul Challenger, care pretinde că a găsit în America de Sud un platou pe care supravieţuiesc animale preistorice. Impreună cu prof. Summerlee şi cu exploratorul John Roxton, pornesc într-o expediţie de control ştiinţific. In localitatea Manaos, deschid plicul dat de Challenger, care trebuia să conţină instrucţiuni asupra drumului de urmat. Dar plicul nu cu, prinde decît o coală de hîrtie albă. Impostura e evidentă!

— Imi daţi voie? se auzi o voce de bas.

Era profesorul Challenger, în carne şi oase! Eram cu toţii stupefiaţi.

— Am întîrziat din vina unui pilot puţin dibaci şi a unui banc de nisip. Cînd v-am dat plicul, nu credeam că va trebui să-l deschideţi.

— Domnule profesor, nu înţeleg purtarea dvs., — zise Roxton.

— Mi-am dat seama că doar eu aş putea să vă conduc spre platou. Trebuia să-mi fac însă pregătirile şi atunci, ca să scap de

rugăminţile voastre de a vă însoţi pînă aici, am folosit stratagema plicului.

— Din partea mea nu trebuia să aveţi nici o teamă, zise Summerlee. Compania dumitale nu-mi face atîta plăcere...

— Domnilor, nu e cazul să ne certăm — îi întrerupse Roxton. Trebuie să vă spun, d-le profesor Challenger, că sîntem gata de plecare.

Timp de cinci zile am navigat pe fluviul Amazon, în contra curentului, pe un mic vapor cu numele de „Esmeralda".

După un timp ne-am despărţit de „Esmeralda". Am înaintat cu ajutorul luntrilor, la care vîsleau indienii conduşi de credinciosul Zambo, un negru de statură atletică, sprinten şi îndeminatic. Am plutit de-a-lungul unui afluent al Amazonului care, după spusele lui Challenger, ne apropia de celebrul platou. Pe maluri se zărea

o vegetaţie bogată. O pădure cu arbori seculari, cedri, orhidee uriaşe, licheni de un colorit minunat. Profesorii ne arătau mereu cîte o plantă rară, cîte un arbore deosebit.

Din cînd în cînd, din junglă răsunau tam-tamuri. Ameninţătoare ele ne însoţeau o bună bucată din drum. Asta însemna că indienii ne pîndeau. Ei nu ne cunoşteau intenţiile şi puteau bănui orice despre noi. Astfel am înaintat aproape trei săptămîni.

La un moment dat, drumul nostru pe calea apei luă sfîrşit. Sub îndrumarea lui Challenger, am debarcat şi am pornit pe uscat. Această etapă grea fu inaugurată de o nouă ceartă între cei doi profesori. Challenger dădea mereu porunci tuturor.

— Aş putea să te întreb, domnule, cu ce drept dai ordine?

— In calitate de şef al expediţiei.

— Acest titlu e contestabil. D-ta uiţi că te afli aici în calitate de om ale cărui spuse le controlăm. D-ta mergi aici, d-le, cu judecătorii d-tale!

— Perfect. In acest caz găsesc natural să vă las să vă continuaţi singuri expediţia. Dacă nu vă sînt şef, n-are rost să vă mai arăt eu drumul!

Cu multe străduinţe am izbutit să liniştim această ceartă stupidă. Cei doi profesori o pornesc însfîrşit la drum, tot bodogănind.

Drumul indicat de Challenger urca acum în mod continuu. Ne conduceam după busolă şi după indicaţiile indigenilor. Inaintam cu greu, din cauza urcuşului pe povîrnişuri stîncoase.

Am ajuns apoi într-o cîmpie întinsă, presărată cu mici coline. Tocmai cînd treceam peste una din ele, se produse un incident.

Profesorul Challenger mergea înainte, împreună cu doi indigeni. Deodată se opri şi ne arătă ceva la dreapta sa. Am văzut atunci, la distanţa de aproximativ un kilometru un fel de pasăre enormă care bătea încet din aripi, aproape de pămînt. Isi luă apoi zborul şi se pierdu printre tufişuri.

— L-aţi văzut? strigă Challenger, emoţionat. Spune-mi, Summerlee, l-ai văzut?

Summerlee, cu ochii holbaţi, privea către locul unde dispăruse animalul.

— Ce pretinzi că era?

— După părerea mea, un pterodactil! O imensă reptilă zburătoare, despre care se credea că a dispărut de milioane de ani!

Summerlee izbucni în rîs.

— O ptero-aiureală! Era o barză, asta era!

Challenger nu răspunse. Minia îl făcea să se înăbuşe. Se mai lumi să-şi proptească mai bine rănita în spate şi să înainteze. Roxton se apropie între timp de mine. Fui izbit de aerul său grav. Isi ţinea aparatul de fotografiat în mînă.

— L-am putut fotografia înainte de a dispare printre tufişuri. Nu ştiu ce specie de zburătoare o fi fost, dar sînt în stare să pariez pe oricît că n-am văzut pînă acum niciodată, în lunga mea carieră de vînător, o asemenea pasăre!

(Va urma)

Tiparul Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALA SIBIU

ÎN PAGINA 5-a: **Viața creată artificial!**

PROLETARI DIN TOATE TARILE, UNITI-VĂ!

magazin

ANUL I — Nr. 5 ★ Simbătă 9 noembrie 1957 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

SUS ANCORA!

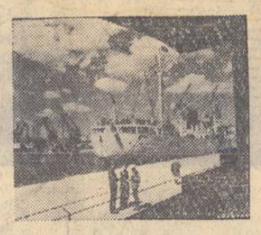

O zi de toamnă în portul Constanța

CRONICA GASTRONOMULUI
de Pastorel

Teatrele romînești se pregătesc pentru „LUNA CULTURII"

UN CĂLĂTOR ÎN LUNĂ ACUM 300 DE ANI!

Vă povestim filmul

„STRADA MARE"

MARIA DITI
atacă recordul mondial!

Frumoase sînt costumele naționale ale poporului nostru. Intr-o atmosferă sărbătorească, ele sînt parcă și mai strălucitoare. Le poartă tineri și tinere cu fețele pline de voioșie. Trecînd prin fața tribunelor stadionului „23 August" în ziua măreței aniversări a Revoluției Socialiste din Octombrie, tineretul patriei noastre, alături de întregul popor, și-a manifestat bucuria de a trăi și munci într-o țară liberă, care pășește pe drumul deschis de Marele Octombrie.

PRINOS DE RECUNOȘTINȚĂ MARELUI OCTOMBRIE

Aspect de la demonstrația din Piața Roșie (Telefoto AGERPRES)

7 Noiembrie 1957. Moscova. Spre Piața Roșie, aici, spre inima marii Țări a Socialismului biruitor, pe arterele pulsînd și clocotind de freamătul bucuriei și al vieții se îndreaptă mii de cetățeni învesmîntați sărbătorește, purtînd portrete și steaguri, placarde pe care sînt înscrise victoriile repurtate de poporul sovietic, constructorul comunismului. La mausoleul lui Lenin și Stalin au luat loc conducătorii partidului comunist și ai guvernului sovietic, precum și șefii delegațiilor țărilor socialiste și partidelor comuniste și muncitorești frățești.

Este ora 10 dimineața. Peste cîteva clipe începe tradiționala paradă militară. Asistența urmărește cu deosebită atenție noile mijloace tehnice cu care este înzestrată Armata Sovietică. Iată, pe dispozitive montate pe autocamioane și transportoare pe șenile, se află puternice proiectile cu reacție ale artileriei, care au o rază de acțiune cu mult mai mare decît celebrele proiectile „Katiușa". Sînt prezentate apoi rachete care nu cunosc obstacole, instalații antiaeriene autopropulsate cu tunuri cuplate, mașini blindate pe șenile-amfibii, tancuri grele de tip nou.

Acum începe demonstrația festivă a moscoviților. Dar, iată, o surpriză... Să ne oprim o clipă și să privim și noi... Un grup de demonstranți ridică deasupra capetelor macheta globului pămîntesc, cu sateliții artificiali care se rotesc

★

Să ne îndreptăm acum obiectivul reportericesc spre un alt colț al lumii. București, capitala țării noastre. Este tot ora 10 dimineața. Pe marele stadion „23 August" din Capitală, 100.000 de oameni s-au strîns într-un uriaș miting, pentru a sărbători cea de-a 40-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. De pe gazonul verde al stadionului se desprind, în pas cadențat, gărzile muncitorești, apoi sportivi în tricouri multicolore și formații culturale învesmîntate în tradiționalele noastre costume naționale. Stoluri de porumbei se ridică în aer, baloane colorate, ca niște uriașe libelule, își iau zborul spre înaltul cerului! În același timp, la Hunedoara, furnaliștii au demonstrat, exprimîndu-și entuziasta lor participare la marea sărbătoare a omenirii, tuneliștii de la Bicaz și colectiviștii din Constanța au raportat izbînzile obținute.

★

La Pekin, la Praga, la Budapesta, pretutindeni steagurile roșii și-au fluturat falduriile în bătaia vîntului de noiembrie... La Paris, la Roma, în toate colțurile globului, oamenii muncii au adus prinosul lor de recunoștință Marelui Octombrie, zilelor de acum 40 de ani care, cu zvicnirea lor de tunet, au zguduit din adîncuri lumea. Fulgerele Aurorei au reînviat parcă în sclipirea focurilor de artificii, în lumina de sărbătoare care s-a așternut peste lume.

Este flacăra nestinsă a lui Octombrie, care va lumina mereu.

COLOSUL DE OȚEL

La început a fost Cerna. Pornind la drum vijelioasă de sub șisturile din Poiana Ruscă, Cerna trecea apoi tot mai calmă, mai potolită, spre vale, însuflețind peisajul sălbatec. Apoi, în această legendară țară a Hațegului, și-au durat sălaș de piatră dacii, lăsînd ca amintire generațiilor ce aveau să vină urmele eroicei Sarmisegetuza.

Liniștea, uitarea s-au așternut din nou timp de peste un mileniu asupra depresiunii Hațegului. Pînă prin secolul al XV, cînd devenind reședința crailor Ion și Matei Corvin, numele Hunedoarei a intrat pentru întîia dată în istoria țării. Pe dealul Sînpetru stăruie, de-a lungul secolelor, mîndrul castel al Hunedoarilor, vestigiu de preț al evului mediu.

Epoca marii industrii, a mașinismului, a spulberat pentru totdeauna liniștea patriarhală a așezărilor hunedorene. Pe la sfîrșitul veacului trecut monarhia austro-ungară a construit pe malul Cernei o modestă uzină siderurgică, preluată după primul război mondial de către guvernul romîn. De la finele veacului al XIX-lea și pînă la intrarea ei în gospodărirea poporului, uzina din Hunedoara nu s-a schimbat aproape deloc. Moștenirea preluată de regimul democrat-popular a fost cîteva furnale de mică capacitate, extrem de uzate, o oțelărie și un laminor rudimentare, la nivelul tehnicii de acum jumătate de veac. Alături de uzină, un — să-i zicem — orășel. Murdar, plin de praf și de noroi, unde își duceau existența anonimă vreo șapte mii de oameni. Așa arătau uzina și orașul Hunedoara nu mai departe decît cu zece ani în urmă.

Minunează-te călătorule

care te întorci la Hunedoara după un deceniu. Nu-i nici o mirare că nu mai recunoști nimic.

Cu mult înainte de a pătrunde în oraș simți transformările. În locul drumului noroios, o șosea asfaltată ca-n palmă trece pe lîngă tot felul de construcții noi, care prevestesc apropierea unui mare oraș. La o cotitură a drumului, încă înainte de intrarea în oraș, te trezești în fața unei uriașe uzine în construcție, cu hale enorme și coșuri semețe. Afli că nu e vorba decît de laminorul bluming, actualmente în construcție. În incinta combinatului n-a mai încăput și a trebuit să fie construit la cîțiva kilometri depărtare. Încă vreo două cotituri ale șoselei și îți apare în sfîrșit în fața combinatul.

De departe pare o ciudată masă vulcanică, cu zeci de cratere fumegînde. MICA UZINĂ DE ACUM UN DECENIU S-A ÎNTINS NĂVALNIC PESTE DEALURI, TÎNZIND PARCA SĂ ACAPAREZE TOT ORIZONTUL.

Să nu încerci să pătrunzi singur în combinatul siderurgic Hunedoara; te vei rătăci printre coloșii de oțel, printre șirurile lungi de vagoane care poartă în oale uriașe metal incandescent, printre conductele de toate dimensiunile, — șerpi uriași care se încolăcesc pretutindeni. De zeci de ori pămîntul a fost sfîrtecat, mutat, pentru ca modesta uzină să se transforme într-un combinat modern. De la înălțimea celor 70 metri noul furnal de 700 m.c. privește cu mîndrie,

Paul MARIAN

● *(Continuare în pag. 2-a)*

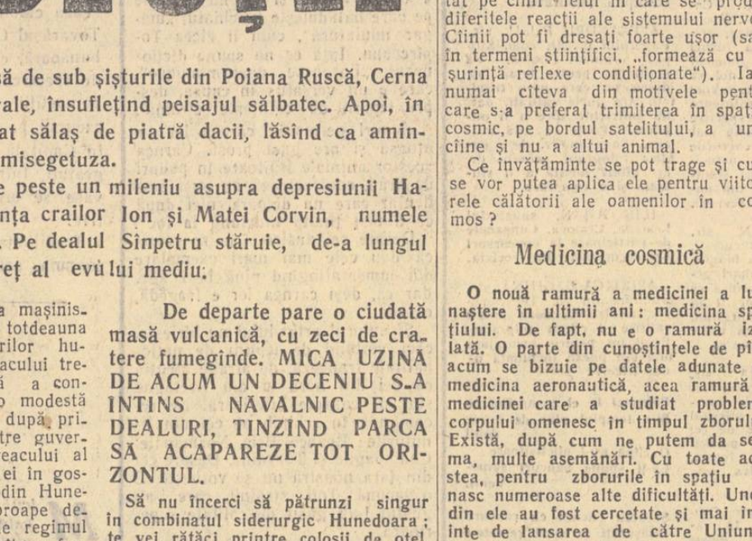

PRIMUL CĂLĂTOR IN SPAȚIUL COSMIC

Prezența unei ființe vii în interiorul marelui satelit lansat de Uniunea Sovietică deschide perspective de nebănuit cercetărilor științifice

Nu s-a domolit încă vîlva stîrnită de „satelitul nr. 1" și iată că, la 3 noiembrie 1957, Uniunea Sovietică a lansat pe cel de-al doilea, de peste 6 ori mai mare. Aparatura complexă instalată în interiorul satelitului face posibilă cunoașterea a numeroase date legate de radiațiile care se năpustesc, din toate colțurile universului, asupra bătrînului nostru glob. Informațiile științifice pe care marele satelit le culege fără încetare sînt înregistrate cu înfrigurare de stațiunile de radio de pe întreg globul.

Dar cea mai mare vîlvă a fost stîrnită de prezența unei ființe vii în interiorul satelitului artificial.

De ce un cîine!

În Anglia, societățile pentru protecția animalelor au protestat împotriva închiderii unui cîine în satelitul artificial. Dacă aceste vești n-ar fi confirmate de agenții serioase de presă, am crede că e vorba doar de o glumă proastă. Aceiași oameni l-ar fi împiedicat desigur pe Pasteur să descopere leacul turbării — pentru că Pasteur, acest mare iubitor al cîinilor, a trebuit totuși să sacrifice sute de animale pînă să ajungă la măreața sa realizare. Zilnic, în laboratoarele de pe întreg cuprinsul globului se experimentează asupra a mii de animale, în mare parte cîini — care în acest fel ajută la progresul științei.

Cîinii sînt animale foarte bine studiate de oamenii de știință. Marele fiziolog sovietic I. P. Pavlov a cercetat pe cîini felul în care se produc diferitele reacții ale sistemului nervos. Cîinii pot fi dresați foarte ușor (sau, în termeni științifici, „formează cu ușurință reflexe condiționate"). Iată numai cîteva din motivele pentru care s-a preferat trimiterea în spațiul cosmic, pe bordul satelitului, a unui cîine și nu a altui animal.

Ce învățăminte se pot trage și cum se vor putea aplica ele pentru viitoarele călătorii ale oamenilor în cosmos?

Medicina cosmică

O nouă ramură a medicinei a luat naștere în ultimii ani: medicina spațiului. De fapt, nu e o ramură izolată. O parte din cunoștințele de pînă acum se bizuie pe datele adunate de medicina aeronautică, acea ramură a medicinei care a studiat problema corpului omenesc în timpul zborului. Există, după cum ne putem da seama, multe asemănări. Cu toate acestea, pentru zborurile în spațiu se nasc numeroase alte dificultăți. Unele din ele au fost cercetate și mai înainte de lansarea de către Uniunea Sovietică a sateliților artificiali ai pămîntului.

Astfel, se știe că savanții sovietici au cercetat cu ajutorul cîinilor felul în care se comportă ființele vii în rachetele experimentale. Aceste rachete s-au înălțat la sute de kilometri înălțime. În tot timpul ridicării și coborîrii lor, aparatele speciale instalate în rachete au înregistrat temperatura corpului animalelor, ritmul respirației și pulsul lor. Iată așadar că din aceste experiențe preliminarii, oamenii de știință sovietici au putut trage învățăminte prețioase, pe care le-au aplicat atunci cînd au trimis-o pe Laika în al doilea satelit artificial. De altfel, pentru Laika asta nu era ceva nou, pentru că accastă cățeluș scundă, cu părul des, de culoare roșie deschisă, mai călătorise. E drept, fusese vorba despre călătorii de scurtă durată, dacă ținem seama de

Dr. Leonid PETRESCU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

MARII SCRIITORI PICTAU ȘI DESENAU

- ***L. Tolstoi a ilustrat pe Jules Verne***
- ***V. Hugo, un maestru al umbrelor***
- ***Baudelaire făcea autoportrete***
- ***Maiakovski are 3000 de desene satirice***

LEV TOLSTOI: „Bătrîn"

Nimeni pînă azi, se pare, n-a întocmit încă un studiu care să prezinte întreaga gamă a preocupărilor artistice ale marilor poeți și scriitori ai umanității. Nici noi nu ne propunem o incercare în acest sens.

Goethe spunea: „Așa cum alții fumează, eu pictez". *Se pare că sensul celor spuse de Goethe este valabil și pentru alți mari scriitori și poeți. Pentru ei indeletnicirea aceasta pare mai curînd un divertisment.*

Dar geniul celor care au creat marile capodopere ale literaturii universale se remarcă adesea și în picturile sau în desenele lor. Picturile, desenele lor, sînt căutări de exprimare a unor imagini ce încolțeau în mințile lor și pe care le exprimaseră sau voiau să le exprime prin graiul literelor.

Iată cîteva exemple, luate la întîmplare:

LEV TOLSTOI, marele romancier rus, admirator al lui Jules Verne — ale cărui romane le citea cu glas tare copiilor săi — a făcut **șaptesprezece ilustrații la romanul „Ocolul pămîntului în optzeci de zile".** Fiul său, Ilia, povestește că acest roman le-a parvenit fără ilustrații. Pentru lecturile ce le făcea copiilor în fiecare seară, Lev Tolstoi pregătea în timpul zilei desene, iar cînd în cursul lecturii ajungea la pasajul pe care l-a ilustrat, scotea desenul și-l arăta copiilor.

L. Tolstoi a întocmit și un abecedar ilustrat celebru, care timp de mulți ani a fost prima carte pe care începeau s-o buchisească fiii țăranilor. Biografii romancierului au găsit schițe în creion, pe care Tolstoi le-a executat în vreme ce pregătea marea lui capodoperă „Război și pace". Una din ele reprezintă cîmpia de la Borodino, pe care a vizitat-o înainte de a începe scrierea romanului.

Al. POPESCU

● *(Continuare în pag. 5-a)*

PE FIRUL DUNARII ALBASTRE

„Teribil de monoton oraș e Viena!". Mulți vizitatori care descind pentru prima oară în capitala austriacă într-o seară după ora 9, fac această reflecție. Străzile sînt aproape goale. Circulația vehiculelor destul de restrînsă. Cu riscul de a tulbura liniștea oarecum solemnă ce plutește de-asupra orașului aparent adormit, vizitatorul se simte îndemnat să-l cunoască mai îndeaproape. Și poate că cel mai bun lucru este să se urce în autobuzul care face cursa spre una din colinele îmbrățișate de romantica Pădure Vieneză. Văzute prin pîcla serilor de toamnă, de pe Kahlenberg sau Leopoldsberg, luminile multicolore ale orașului desenează o așezare cuprinzătoare, ce-ți înveselește privirea. Panorama ce se dezvăluie ochilor îl împiedică pe vizitator să mai poată reconstitui imaginea înfățișată în urmă cu 2.000 de ani legiunilor romane.

Un oraș — o istorie

Intr-una din remizele palatului Schönbrunn am văzut o caleașcă, despre care se spune că ar fi cea mai frumoasă din lume. Datează din prima jumătate a secolului XVIII. Are forma unei imense coroane de aur, iar părțile din lemn sînt pictate de maeștri aparținînd școlii rubensiene. Vreme de aproape 200 de ani această caleașcă a fost folosită numai la încoronări. Cali au fost înhămați la ea ultima oară în 1919. Iar de atunci stă în remiză. Descendenții Habsburgilor nutresc, destul de zgomotos, speranța s-o mai poată folosi. Din remiza istoriei nu se poate întoarce însă nimeni și nimic.

Exceptînd noile cartiere de locuit cu înfățișarea lor modernă, plăcută, fizionomia Vienei actuale s-a conturat în ultimele decenii ale secolului trecut și în primul deceniu al veacului nostru în perioadele de apogeu a imperiului. Frumusețea arhitectonică a palatelor, a muzeelor ce dețin un impresionant tezaur artistic, a diferitelor clădiri oficiale, se datorește marii avuții adunată la Viena din conglomeratul național al imperiului. E de ajuns să parcurgi cîteva sute de metri pentru a străbate secole. Privești copleșit barocul domului Sfîntul Ștefan, construcție începută în urmă cu opt secole. În imediata apropiere întîlnești Palatul Imperial, clădirea parlamentului în stil antic, primăria cu dantelăria turnului ce zărie norii. Colectiile de artă reunind tablouri faimoase ale maeștrilor renașterii, nenumăratele statui înfățișînd pe

Eugen PREDA

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Sus ancora!

O zi de toamnă în portul Constanța

Ancora s-a ivit greoaie din adîncurile mării, parîmele au fost desfăcute. Duduitul surd al motoarelor a ajuns pînă pe chei, în timp ce elicea zbîrnîie cu putere, trezind din amorțire apa lină din rada portului. Cîteva minute și silueta albă, strălucitoare a elegantului vas grec „Patrai"-Piraeus al companiei Hellenic Lines, s-a desprins de chei. Vasul, care a dormitat nepăsător în apele moarte ale portului timp de aproape două săptămîni, vibrează din toate încheieturile sale, presimțind parcă valurile care-l așteaptă în larg. Aplecați asupra parapetului marinari vînjoși, arși de soarele sudului, cu mustăți negre de meridionali, fac semne cu mîna celor de pe chei și celor de pe alte vase.

Încă un vas a pornit din portul Constanța, purtînd spre zări îndepărtate mărfuri pe etichetele cărora stă scris : ROMINIA.

În aceste zile de toamnă tîrzie portul Constanța cunoaște aceeași animație vie, specifică marilor porturi comerciale internaționale. Pe cheiurile portului Constanța, învăluite într-o ușoară ceață, siluetele multicolore ale vaselor venite din toate colțurile lumii se înșiră unele lîngă altele, fiecare căutînd parcă un loc cît mai bun la rampele de încărcare și descărcare.

La intrarea în rada portului Constanța, bricul „Mircea" își înalță semețele sale catarge, ca un adevărat străjer, urînd bun venit vaselor care ne vizitează.

Import-Export

Cînd nu vin sau cînd nu pleacă vase, apa din bazinele portului e liniștită ca într-un lighean. În aceste clipe întreaga activitate se desfășoară pe chei și înafara lui. Așa s-a întîmplat și în acea zi cînd am vizitat portul Constanța.

Împreună cu tovarășul Ciucureanu de la „Romtrans", am pornit în lunga vizită pe cheiurile portului, pe sub macaralele uriașe care-și făceau datoria, încărcînd și descărcînd numeroasele vase din port. De pe „Despina"-Costarica se descarcă fosfați și cacao, de pe „Cihan"-Turcia, pălămidă și crap congelat, de pe „Danae"-Grecia, bumbac, de pe „Drava"-Iugoslavia, fructe citrice, ulei, fire de bumbac, de pe „Athen"-Grecia, seu și cîte și mai cîte alte mărfuri.

În portul Constanța, asemeni celor mai moderne porturi din lume — toate operațiunile de descărcare și încărcare se fac cu mijloace mecanizate. Ca într-o mare uzină metalurgică, te însoțesc aici, pe toate cheiurile, zgomotele grele ale mașinilor de tot felul. Trebuie să fii mai atent aici decît pe orice arteră aglomerată din Capitală. În plus, să te uiți și în sus spre uriașele macarale instalate pe șine de cale ferată, în ghearele cărora tractoarele, stivele de cherestea sau baloturile mari, par niște simple jucării de copii.

Multe vase încarcă produsele romînești cunoscute pînă peste mări și țări. **Nici nu e de mirare.** În ultimul deceniu, Romînia a devenit din importatoare, țara exportatoare a celor mai diferite produse industriale, mult apreciate de cumpărătorii străini. E cazul să amintesc aici că țara noastră are legături comerciale cu 70 de țări ale lumii.

Soarele ce bătea din față făcea să lucească pe prova înnegrită a unui mare vas — poate cel mai mare din port — numele pe care-l transcriu aici : „Attica"-Panama. Tovarășul Ciucureanu care mă însoțea, mi-a dat imediat și explicațiile necesare : încarcă 9.600 tone ciment romînesc. Alături, alte vase : „Mery" și „Ares"-Costarica, „Genita" și „Giove"-Italia, „Minelys"-Olanda, „Farida"-Turcia, „Frankis"-Grecia, — încărcau cherestea romînească, atît de mult solicitată pe piața internațională. Pe „Alcyone"-R.F. Germană se încarcă șroturi, pe „Kolubara" și „Drava"-Iugoslavia, mașini industriale, țesături, geamuri, marmură și alte produse ale industriei noastre, denumite în termeni marinărești „mărfuri generale".

International Club — Constanța

Ce fac marinarii de pe vasele străine în timpul zilelor cît vasele pe care ei lucrează sînt descărcate sau încărcate ? Răspunsul l-am putut afla mai curînd decît mă așteptam, vizitînd elegantul „International Club"-Constanța, aflat în incinta spațioasei gări maritime.

Responsabilul clubului, Carol Luchian, m-a condus prin sălile acestuia. Am poposit mai mult, așa cum am văzut că fac dealtfel și marinarii străini, în salonul pentru jocuri, unde era și animația cea mai mare. Am poposit, dar n-am mai discutat. Nici nu se putea. Zgomotul era prea mare. Îl provoca muzica de la magnetofon, îl făceau volubilii marinari, majoritatea meridionali gălăgioși.

Printre grupurile de marinari și prin pîcla de fum, produsul unui amestec al celor mai diferite țigări din lume, ne-am îndreptat spre masa de biliard, unde se desfășura cu aprindere o partidă între marinarii de pe „Ares" și cei de pe „Genito". Unii jucau tenis de masă, alții șubak. Urmăream disputele lor, cînd cineva a avut inspirația de a opri magnetofonul. Marinarii de pe „Despina" au adus cu ei niște discuri și drept urmare au dat drumul pik-up-ului. După cîte am aflat apoi, discurile le-au dăruit clubului, așa cum au mai procedat în alte rînduri și alți marinari.

În treacăt am surprins o discuție. Cîțiva marinari de pe „Ares" discutau cu glas tare că vasul lor face acum ultima cursă, sub pavilionul statului Costarica, pînă în portul sirian Takya unde se pare că vasul va fi vîndut. Cui ? Nu se știe încă, dar marinarii sînt îngrijorați de pe acum.

Și totuși sînt și marinari mai „potoliți". Mi-am explicat acest lucru cînd în bibliioteca clubului, într-o liniște în izbitor contrast cu gălăgia din salonul jocurilor, am găsit numeroși marinari care citeau fie reviste romînești scrise în limbi străine, fie ziare și reviste sosite din țările lor.

Cele spuse pînă acum despre „International Club" sînt doar unele aspecte din activitatea pe care o organizează clubul pentru marinarii străini. Tovarășul Carol Luchian îmi povestea bunăoară, că se organizează vizionări de spectacole teatrale, cinematografice, competiții sportive, precum și excursii pe litoral, în regiune și chiar în Capitală, — toate acestea în mod gratuit. Între marinarii de pe diferite vase se organizează competiții sportive.

Tradițională a devenit în zilele de toamnă sărbătoarea culesului viilor. În această toamnă marinari greci, italieni, germani și olandezi au participat la o asemenea sărbătoare a culesului la gospodăria agricolă de stat din Poarta Albă.

La subsolul „International Club"-ului se află barul-bufet, care pune la dispoziția marinarilor cele mai diferite specialități culinare și băuturi romînești și străine.

★

În curînd se va înseria de-a binelea. Pe vase, luminile au și început să se aprindă. E cazul să închei vizita în portul Constanța. Am pornit-o spre poarta nr. 1, suind dealul spre Vraja Mării. Am mai privit odată în urmă la vapoarele în ale căror pavilioane fluturate de briza mării se împletea o multitudine de culori, semn al prezenței în apele romînești a vaselor din cele mai diferite țări ale lumii.

Stan VLAD

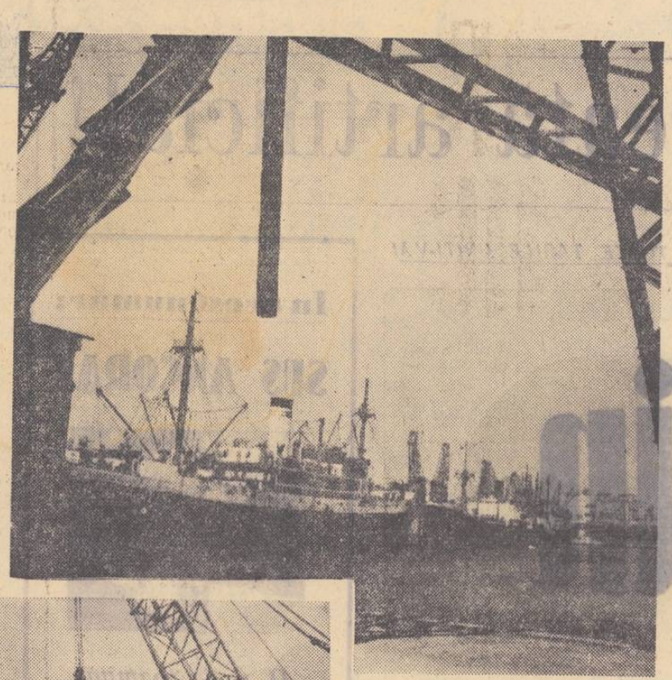

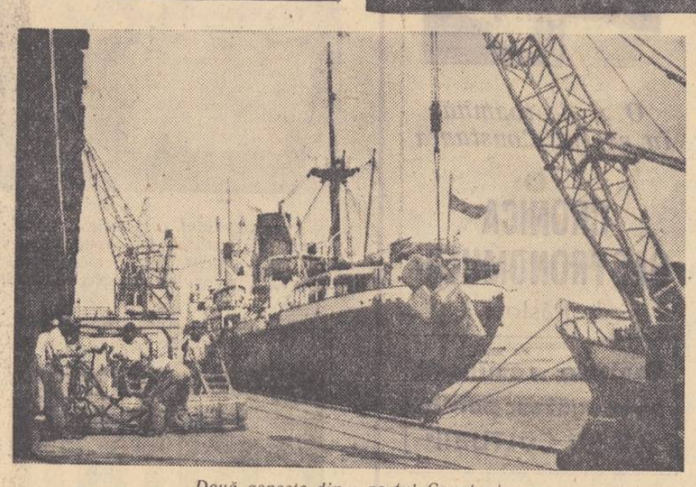

Două aspecte din portul Constanța

Cronica gastronomului

IEPURELE

Tare-i bun iepurele și tare-i indigest. Cu toate acestea, stomacurile tinere și perfect sănătoase îl suportă ușor. Dar chiar cînd îl propui acestor organisme privilegiate, trebuie să știi alege iepurele pe care ai de gînd să-l prepari, căci nu toți iepurii sînt la fel. Sapiditatea cărnii acestui rozător variază după regiuni, vîrstă și sex. Carnea iepuroaicei, de pildă, își păstrează mai bine frăgezimea la maturitate (femeie !), decît aceea a masculului, care în al doilea an devine coriace. De bună seamă că asta, în primul rînd, a determinat vînătorii și bucătarii să dea iepurelui, după vîrstă, denumiri diverse. În vocabularul culinaro-cinegetic francez, iepurele (lièvre) e numit **bouquin** cînd e iepuroi și **hase** cînd e iepuroaică. **Șoldanul** sau **vătuiul**, căruia oltenii îi zic **vătărog**, francezii îi zic **financier** pînă la trei luni, **trois-quarts** pînă la șase și **capucin** de la un an în sus, cînd atinge maturitatea. Dar, după cum am spus, valoarea comestibilă a cărnii atîrnă și de meleagurile pe care hălăduiește urechiatul „măgar miniatură", cum îi zicea Topîrceanu. Iată ce ne spune dicționarul „Larousse gastronomique", care e un versatus în causa, despre iepurii de cetățenie străină :

„Iepuri germani : carnea lor e ațoasă și are gust prost. Carnea acestor animale trăitoare în păduri de brad, contractează un gust particular care nu dispare, nici după ce a fost ținută îndelung la foc".

Despre cei austriaci ni se spune că dau cele mai mari exemplare din lume, atingînd pînă la 7 kgr. dar că, deși carnea lor e fragedă, e fadă.

Și autorul articolului nu bîrfește, căci vorbind de iepurii de naționalitate franceză, ne atrage atenția că cei din nord și din Bretagne sînt de calitate inferioară. Ne recomandă în schimb pe cei din ținuturile : Beance, Brie, Normandie, Champagne și Touraine. Despre cei din țara noastră nu se vorbește. E o lacună. Toți străinii care i-au gustat i-au găsit de calitate superioară.

Iepurele cel mai gustos e cel împușcat proaspăt (ca și prepelița) și care e cald încă. Dacă s-a răcit, poate fi păstrat la răcoare două-trei zile, dar nu mai mult, căci nu suportă fezandarea.

Nu mă îndoiesc că îndatoritoarea mea colegă Sanda Marin va arăta cîndva cititorilor „Magazinului" cum se alege un iepure. cum se jupoaie (scoaterea pielii e un delicat și important moment clinic) și cum se prepară din el un pateu, un civet, o spinare cu smîntînă sau sos picant, precum și un iepure rece à la grec, cu untdelemn, măsline și harpagic.

La oricare din aceste delectabile mîncări, vinul romînesc care mi se pare cel mai potrivit e un „Pinot noir" de Segarcea care să fi meditat vreo trei-patru anișori la butoi, asupra felului în care trebuie să se înfățișeze la masă, pentru a înfrunta cu demnitate iepurele. E însă de a mea datorie să reamintesc cititorului că dacă e, cît de cît, dispeptic, sau dacă insuficiența hepatică sau cea renală îi amintește prea des de existența unor organe esențiale, dar subversive, e în interesul lui să renunțe definitiv la susmențonatele mîncări. Și dacă din întîmplare vreunul din cititorii acestei rubrici mă va surprinde poate lăsîndu-mă dus în ispită la bîrt și comandînd o spinare de iepure, e oportun să parafrazez pentru el un vechi proverb, pe care desigur cititorul îl știe, dar care în această împrejurare îi poate fi de folos : fă ce spune Pastorel, **nu ce face el.**

PASTOREL

COLOSUL DE OȚEL

(Urmare din pag. I-a)

parcă puțin disprețuitor, spre micile furnale vechi. **STAU FAȚĂ ÎN FAȚĂ TEHNICA ÎNCEPUTULUI DE SECOL CU CEA MAI ÎNAINTATĂ TEHNICĂ MODERNĂ, TEHNICA PE CARE NE-AU PUS-O LA DISPOZIȚIE CONSTRUCTORII COMUNISMULUI.**

Pe înălțimile din preajma combinatului propriu zis a apărut o altă uzină, în realitate un adevărat combinat : UZINA COCSO-CHIMICĂ. Printr-o tehnologie deloc simplă cărbunele de Lupeni se transformă aici în cocs, în gaze combustibile și într-o serie nesfîrșită de produse chimice, cu utilizări dintre cele mai variate — de la îngrășăminte chimice la mase plastice, de la materiale de construcție la coloranți. Alături de cocsărie, cum o numesc hunedorenii, lucrează astăzi în plin o nouă fabrică, aglomeratorul de minereu, care realizează în cîteva ore ceea ce timpul și natura au descompus : praful ruginiu de minereu de fier este transformat în bulgări numai buni de introdus în pîntecele furnalului.

Dar cu aceste noi construcții, ca și cu marea și moderna termocentrală nr. 2 și chiar și cu noua oțelărie electrică, lumea s-a obișnuit.

Intreaga atenție este astăzi concentrată spre noii coloși, în construcție : laminorul bluming despre care am avut prilejul să amintim, și marea oțelărie Siemens-Martin, care va produce 700.000 tone oțel pe an.

De pe dealul Chizidului, noua Hunedoară îți apare în toată splendoarea sa. Este pe deal un restaurant de formă circulară ; îi zice „Ciuperca". Acolo se adună seara hunedorenii la o bere și privesc cu mulțumire în vale, la orașul lor, la combinatul care se ghicește la orizont, prin limbile de flăcări ale șarjelor.

Sînt cîteva lucruri în Hunedoara de astăzi care merită superlativul. Noul restaurant, de pildă. Un hunedorean mi-a spus că e cel mai frumos din țară. Nu l-am crezut pînă nu am vizitat restaurantul ; e într-adevăr cel mai frumos. Lustrele, care nu pot fi comparate decît cu cele de la Teatrul de Operă și balet din București, covoarele plușate, ornamentele bogate ale pereților fac din restaurantul cu două etaje al Hunedoarei o podoabă de preț a orașului. Deși e enorm ca dimensiune, restaurantul e în fiecare seară plin. Hunedorenii cîștigă bine și învață să trăiască tot mai bine. Lucru pe care l-am constatat și în afluența de cumpărători din noile magazine.

În aceste zile locuitorii Hunedoarei au căpătat încă un dar : o sală de teatru, care poate fi comparată cu cele mai frumoase și mai moderne din țară. Lucru valabil și pentru spitalul de curînd dat în funcțiune, pentru noua gară a Hunedoarei, pentru stadionul care se reamenajează. De curînd în Hunedoara a apărut pentru prima oară transportul în comun : autobuze leagă între ele noile cartiere ale orașului.

Minunează-te vizitatorule, care ai văzut cîndva tîrgul mohorît, prăfuit și fără viață, cele cîteva ulicioare strînse pe malurile Cernei. HUNEDOARA DE ASTĂZI — combinatul și orașul — DOVEDEȘTE CUM NU SE POATE MAI BINE CE SÎNT ÎN STARE SĂ FACĂ, OAMENII NOI AI ȚĂRII NOASTRE.

Paul MARIAN

Elegantul restaurant al muncitorilor de la Hunedoara

Carnet judiciar

Marinescu Costică, zis „Titi Măcelaru", vechi delicvent [illegible] (și penal) suferă de [illegible] efectivă care în limbaj curent se [illegible]ce cam așa : „dragoste cu... năbădăi[illegible]ile trecute, în locuința sa din str. [illegible] Neajlov nr. 1, ardentul fante din motive de... amor incendiar, și-a luat la bătaie soața ca un veritabil huligan, vrînd nici mai mult nici mai puțin — probabil ca să-și stingă... focul — să o arunce în... Dîmbovița. La intervenția vecinilor, huliganul și-a extins năzdrăvana pasi. une și asupra lor, snopindu-i în bătaie ! Nimic mai simplu. De aceea președintele tribunalului îi adresează în boxa acuzaților următoarea întrebare :

— Bine, măi omule, de ce îți amenințai nevasta că o arunci în Dîmbovița ?

— Mici neînțelegeri familiale ! Spuneam și eu așa, ca omul la necaz. Doar nu era să-i spun că o arunc în Marea Neagră.

— Și de ce, mă rog ?

— Păi Marea Neagră e departe și nu mă credea... Mă știe zgîrcit din fire și știe că n-aș mai fi dat și bani pe bilete pînă acolo.

— Dar cu vecinii ce-ai avut, de i-ai bătut în așa hal ?

— Eu n-am avut nimic cu ei. Ce-am avut, am avut cu nevasta !? Eu nu știu ce-au avut ei cu mine. Ce s-au băgat în... discuția noastră ?...

— Ce fel de... discuție e asta. După cîte se vede o băteai ?...

— Ei, o băteam. Am... gesticulat și eu ca omul la necaz !

Numai că cele spuse nu au avut temei de a fi crezute. Așa că pătimașul trogloditmatrimonial — pînă la urmă — pentru actul lui de huliganism — a fost pedepsit cu 3 ani și 6 luni închisoare.

D. TABACU

POȘTA Redacției

ELENA C. din Craiova (ne roagă să nu-i dăm numele complet) are 17 ani, este orfană de tată, a fost bolnavă T.B.C. și, reintoarsă din sanatoriu, se lovește de indiferența fraților săi care ar trebui s-o ajute. „Ce să fac ?" — întreabă ea. Dintre alternativele enumărate de cititoarea noastră, noi am alege continuarea învățăturii pe care a întrerupt-o din cauza bolii timp de trei ani. Jena ei de a reveni la școală din Craiova ni se pare nejustificată, cu atît mai mult cu cît mijloace pentru a învăța în alt oraș, nu are. În egală măsură, ar putea alege calea unei meserii care să nu-i dăuneze sănătății, ceea ce i-ar însemna să devină mai repede independentă față de frații săi. Cît despre acești frați, ei ar merita oprobiul public pentru atitudinea adoptată față de sora lor.

GH. BUZOIANU, str. Dr. Racoviță 9, București, ne cere un leac împotriva mătreții. Fără a fi de specialitate, postașul redacției vă va da sistemul folosit de el însuși cu un oarecare succes, împotriva aceluiași dușman al părului : spălări dese pe cap cu apă caldă și săpun, însoțite de frecții viguroase ale pielii capului cu diferite soluții care se găsesc în comerț (Birkenwasser sau altele).

GH. LACATUȘ, str. I. V. Stalin 196, Cîmpina. Vă mulțumim pentru bunele aprecieri făcute revistei noastre. Propunerea de a scoate un almanah pe anul 1958 este neaplicabilă. După cum știți, revista noastră a început să apară abia în octombrie și timpul pentru pregătirea unui almanah care să apară la sfîrșitul anului nu este suficient. La întrebarea privind concursul de jocuri, vă răspundem că toate careurile trimise trebuie să fie corect dezlegate.

CORNELIA CIRCIUMARESCU, com. Topoloveni, regiunea Pitești. Am înaintat întrebările dvs. tovarășei Sanda Marin, care vă va răspunde pe rînd.

TRAIAN EANA, str. Pietrele Doamnei 40, București. Vă mulțumim pentru felicitări și urări. Faptul că revista vă place, ne îndeamnă s-o facem din ce în ce mai bună.

TOMA BUCOVSKI, Calea 13 Septembrie 51, București. Observațiile dvs. privitoare la calitatea hîrtiei sînt juste. Pentru moment însă nu depinde de noi să îndreptăm lucrurile. Vom stărui însă în continuare pe lîngă fabricile respective pentru a obține hîrtie mai bună. Cît privește careurile jocurilor de cuvinte încrucișate, acestea au fost simțitor mărite începînd din numărul al doilea al revistei.

VICTOR BILDAN, str. Columbelor 36, București, dorește să publicăm biografii ale celor mai mari actori de film. Pe măsură ce asemenea actori vor fi în actualitate prin vreun film, vom încerca să dăm unele date biografice despre ei.

CORNELIA VIRA, str. Meseriilor 12, Turnu-Măgurele. Dezlegările jocurilor se trimit la sfîrșitul concursului, însoțite de cel puțin 7 bonuri de participare. Cît privește forma, cea aleasă de dvs. este bună.

ADAM MOTAN, str. Constituției 45, Arad. În cazul că la concursul „Rebus Magazin" vor fi mai mulți deslegători decît premii, se va proceda prin tragere la sorți. După ce se vor trage la sorți cîștigătorii care îndeplinesc condițiile pentru premiul întîi, cei rămași vor participa la tragere laolaltă cu cei ce îndeplinesc condițiile pentru premiul al doilea și așa mai departe.

A. IONESCU str. Ghecet nr. 29, Galați, ne cere să publicăm rezultatele ultimei trageri la Loto și pronosticul tîmpului pe o săptămînă. Pentru seriozitatea revistei ar fi mai bine să publicăm pronosticuri la Loto și felul cum a fost timpul în ultima săptămînă. Riscul de a nu corespunde realității ar fi mai mic.

LIVIU NOVAC, com. Pecica, regiunea Timișoara. Da, la concursurile organizate de revista noastră poate participa orice cititor, din orice colț al țării, în condițiile publicate.

ALEXANDRU RUSU, str. Fagurului nr. 31, com. Stupini, raionul Codlea. Vă mulțumim pentru tema de desen pe care ne-o trimiteți. Are unele calități, dar nu suficiente spre a fi publicată. Poate cu altă ocazie... Sugestia dv. de a publica fotografii primite de la cititori merită a fi studiată și o vom face.

ILIE GUȚAN, sanatoriul Leamna, Craiova. Cupoanele de participare la concursuri se decupează din revistă.

ARISTICA BAGHINA, str. Bolintineanu 55, Tr. Severin, ne trimite două poezii satirice și cîteva epigrame. Publicăm pentru încurajare una din poezii închinată unor frizeri :

Pătrunzi la el cu-ngrijorare
Și-n templul plin de mirodenii
O clipă nu-i plictisitoare
Că-ți spune bancuri sumedenii.

Și stau clienții cu răbdare
Înfășurați în mari șervete :
Unul s-alege c-o cărare,
Un chel s-alege cu... regrete.

Insă regretul cel mai mare
Îl au clienții pentru ei,
Că nu primesc la terminare
Și restul de la... zece lei.

TELEVIZOR Micul

Declarațiile cățelușei Laika

Micul nostru post de recepție televizată este primul pe pămînt care a reușit să capteze imagini din interiorul satelitului, și anume din containerul unde este instalată cățelușa Laika. Deoarece acest lucru este aproape la fel de rar ca un număr al „MAGAZINULUI", ne-am gîndit că ar fi interesant să reproducă o parte a convorbirii avută cu Laika.

Desigur, oamenii care fac insinuări vor întreba imediat : Dar pe ce limbă ai stat de vorbă cu ea ? Cum te-ai făcut înțeles ?

Răspuns : Ca orice cîine cu educație elementară, Laika înțelege perfect graiul omenesc. Dar cum ți-a răspuns ? vor întreba imediat cei care caută insinuări. Dacă a vorbit într-o limbă umană, atunci trebuie să explici că-i un caz excepțional, ieșit din comun, să înțeleagă clar cititorul că nu toate animalele vorbesc limba omului.

Răspuns : Ca orice cîine cu educație elementară, Laika mi-a răspuns prin lătrături. Nu știa altă limbă. Deoarece însă, vreme îndelungată, am urmărit unele pasaje ale unor polemici din unele reviste literare care apar în unele orașe am înțeles perfect lătratul Laikăi deși ea, în calitate de cățeluș, și nedepășind 5 kg., era mult mai delicată.

— Vă rog — mi-a spus dînsa — să comunicați prin presă viile mele mulțumiri în primul rînd Societății britanice pentru protecția animalelor, care a protestat împotriva lansării mele în rachetă și în satelit. Din păcate, fiind foarte ocupată cu pregătirile de plecare, n-am putut verifica ce poziție a luat Societatea în legătură cu războiul din Coreea, unde, după toate aparențele, au fost uciși, cu prilejul bombardării oamenilor de acolo, și o serie de cîini; de asemenea, am aflat că și în Egipt și, actualmente, în Oman, avioanele britanice — cu prilejul bombardării arabilor — răpun și viața unor cîini nevinovați. Acest lucru este revoltător : poate că irații mei din Arabia nu-s la nivelul cîinilor americani, — totuși să nu uităm că acolo se urmărește uciderea oamenilor și nu a cîinilor, așa că nu știu de ce să piară sufletele nevinovate, și de ce societatea nu protes...

— Așa dar...

— Nu mă întrerupe ! a spus Laika. Nouă nu ne place să fim întrerupte. În ce privește grija Societății britanice pentru mine, deși îi sînt foarte recunoscătoare, totuși această grijă este, ca să latru diplomatic, cam exagerată. Dacă doamnele britanice au — în mod foarte lăudabil — o părere atît de bună despre animale, atunci de ce n-ar admite că eu, ca reprezentantă a celui mai strîns asociat al omului, aș fi capabilă de jertfe și vitejie ? Toate cărțile — nu-l amintesc decît pe Jack London — abundă în descrieri ale devotamentului pentru om al strămoșilor mei ; pînă și cîini de mică statură, ca Michael sau Jerry, nu șovăiau să-și pună blana în primejdie pentru stăpînul lor, iar Buck, un cîine polar cam ca mine, era să-și dea sufletul trăgînd o sanie colosală, numai ca stăpîn-su să ciupească un pariu de cîțiva dolari, deci pentru un țel mult mai mărunt. Toate aceste cărți mi-au înrîurit caracterul din cea mai fragedă copilărie ; am visat să fac o faptă glorioasă, să fiu primul cîine sau poate chiar prima ființă interplanetară — presupunînd că în alte galaxii ale infinitului nu mai există ființe — iar doamnele...

— Cum vă simțiți ?

— Nu mă întrerupe, că tocmai despre asta vroiam să spun. Pînă la ora actuală, știința lui Pavlov, pot să spun, mi-a salvat viața : cu atîtea accelerări și învîrtiri zău dacă singură, fără sonerii, aș mai fi fost în stare să-mi deosebesc gura de coadă și să știu pe unde să mănînc. Există la voi o expresie despre oamenii care „s-au învîrtit", dar îți garantez că aici n-am văzut de ce e bine să te învîrtești. Plus că, chestia asta cu Cosmosul m-a emoționat atîta, încît ca orice savant distrat, puteam să uit să mănînc ; sau să mănînc totul dintr-odată ; noroc de soneriile astea, zău. Apa, aici, nici nu mai are greutate, ci o sorb, împreună cu hrana artificială, printr-un soi de narghilea alimentară ; medicii mi-au recomandat să evit mișcările de prisos, totuși am impresia că mi-a scăzut și tensiunea arterială în urma sperieturii...

— V-ați speriat ?

— Nu de satelit, nu ; dar am trecut prin zona europeană și, la peste 1000 km. înălțime, am auzit niște strigăte îngrozitoare ; pînă să-mi dau eu bine seama că unii încearcă să înlocuiască prin voce ce le lipsește altora la mușchi și că trec prin dreptul unui stadion de fotbal, am tras o sperietură îngrozitoare. După două secunde alta : tiota a 6-a americană, în Mediterana nu știu ce exerciții făcea „în interesul păcii", că mi-a zbîrlit tot părul pe spinare. Deasupra Moscovei m-am mai liniștit puțin : făceau jocuri de lumini și artificii în cinstea revoluției și, dacă aș fi avut la mine un televizor, puteam să-mi văd stăpînii și prietenii.

— Proiectați să vă întoarceți pe pămînt cu o parașută ?

— Voi comunica acest lucru la timpul potrivit. Devreme ce stăpînii mei n-au făcut precizări, nu pot să divulg nimic. Un singur lucru pot să spun : sînt gata de orice jertfă, sînt mîndră de cinstea care mi s-a acordat și convinsă că sînt primul cîine care va intra — și nu țînut de zgardă — în Panteonul istoriei.

— Aveți ceva de transmis prietenilor și rudelor ?

— Spune-le că le urez succes în antrenamente. Să-și vadă serios de reflexele condiționate, să nu se țină după pisici și tot felul de fleacuri. Nu e mult pînă cînd și stăpînul nostru, după ce ne-a trimis, ca întotdeauna, să iscodim și să mirosim terenul pentru el — de astădată terenul intersideral — va pătrunde și el personal în Univers. Pînă atunci, să profităm de ocazie, să ne arătăm la înălțimea încrederii ce ni se acordă, cuvintele „o viață de cîine" să aibe un înțeles glorios și nimeni să nu ne confunde cu javrele răzgîiate din brațele cucoanelor — și-a încheiat Laika scurtele ei declarații, îndepărtîndu-se cu 8.000 de metri pe secundă.

Sergiu FĂRCAȘAN

MAGAZIN pag. 2-a

PRIMUL CĂLĂTOR IN SPAȚIUL COSMIC

(Urmare în pag. I-a)

faptul că rachetele se pot asemăna cu niște proiectile care urcă și coboară fulgerător. Se poate spune că, în acest fel, Laika s-a antrenat — și în călătoriile cosmice antrenamentul are o mare importanță.

In tot cazul, cele mai însemnate progrese de pînă acum ale „medicinei spațiului cosmic" au fost realizate cu ajutorul celui de-al doilea satelit artificial. Acum s-au pus cu adevărat bazele pentru ca omul să poată la rîndul său să „pășească", dacă putem spune astfel, spre cosmos.

Care sînt problemele mari „de rezolvat"?

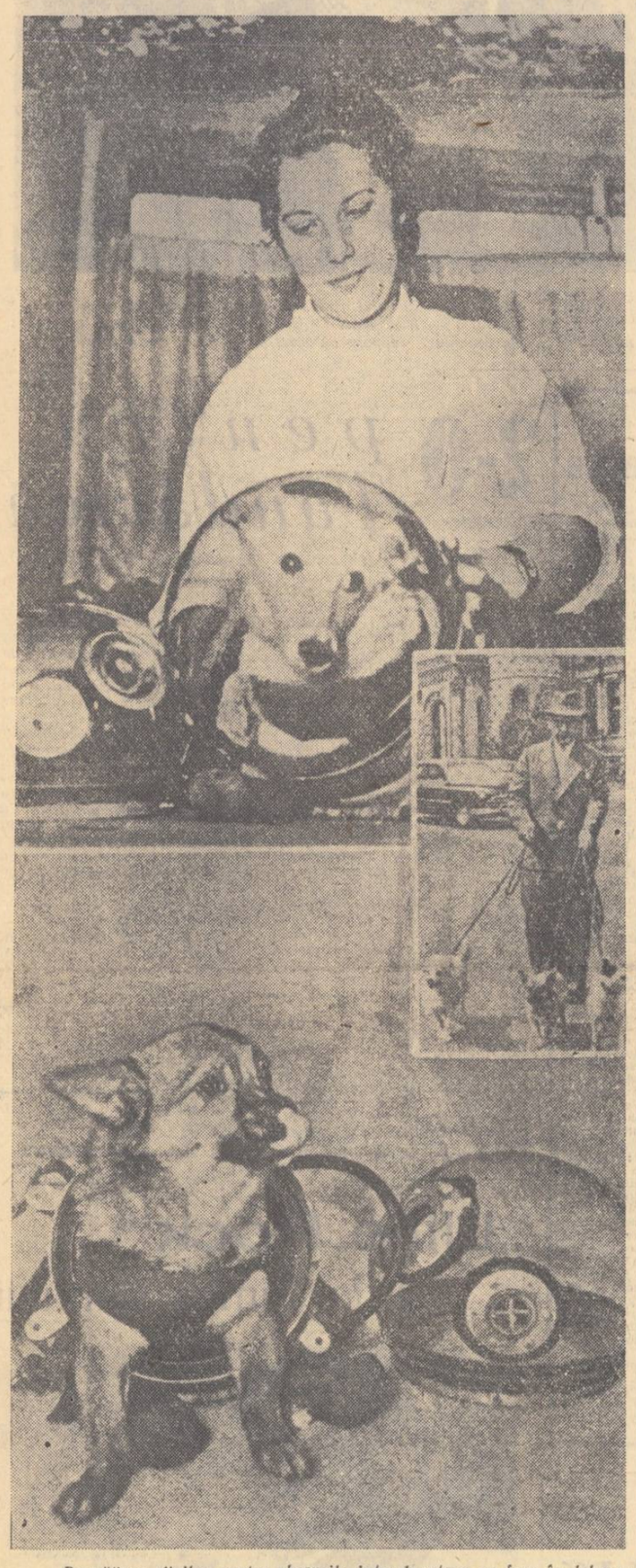

Pregătirea cîinilor pentru sborurile interplanetare se face în laboratoare ca și „pe teren". Cu cîteva luni în urmă trei cîini au fost îmbarcați pe o rachetă sovietică, trimiși în spațiile cerești și apoi, teferi, s-au reîntors pe pămînt. Unul dintre ei, cățelușa Laika, a fost îmbarcată pe al doilea satelit făurit de savanții sovietici și pus să călătorească prin univers.

Lipsa gravitației

O frînghie nevăzută ne leagă de centrul pămîntului: aceasta este gravitația pămînteană. Dacă n-ar exista această gravitație, atunci o simplă săritură ne-ar face să ne înălțăm în spațiu la infinit — fără să ne oprim niciodată, depășind furtunos planetele și stelele Căii Lactee. Există planete minuscule — de pildă Hermes — unde gravitația e atît de slabă încît, (dacă ai fi acolo, bineînțeles), a te desprinde de sol și a deveni satelitul ei e o treabă ușoară — doar o simplă forțare a mușchilor.

Organismul omului s-a obișnuit însă cu gravitația pămîntului. Se poate lipsi el oare de ea? Iată o întrebare la care Laika pare să răspundă pozitiv.

Firește, în legătură cu lipsa gravitației s-au mai făcut experiențe. Dr. Gerathewohl a reușit să obțină într-un avion, timp de vreo 40 de secunde, o anulare a gravitației. Cei din cabina avionului au avut în general senzații plăcute, plutind în aer ca niște balonașe. In alte cazuri, însă, s-au observat stări de ameteală, greață, lipsa de coordonare a mișcărilor, percepții greșite ale poziției propriilor membre. Toate acestea ar putea conduce la manevre nesigure ale aparatelor de bord. Se pare însă că animalele — dovadă Laika! — se adaptează destul de ușor la lipsa gravitației.

Accelerația

Laika avea cam cinci kilograme atunci cînd a fost introdusă în containerul ei special. Actualmente, ea nu mai cîntărește nimic — datorită absenței gravitației, despre care am vorbit. Dar pînă să ajungă pe orbita sa, cățelușa a cunoscut variații mari de greutate. Greutatea ei a crescut de 10—15 ori: a ajuns la 60—75 de kg.! Oamenii nu rezistă decît la accelerații ceva mai mici.

Ce este această accelerație?

Cînd un automobil merge cu o viteză uniformă, omul nu simte nici o tulburare. Cînd pornește sau oprește, avem o senzație deosebită. Inmulțiți cu o mie această senzație și veți avea o idee asupra tulburărilor ce pot apare cînd omul pornește în spațiu. Sîngele tinde, de pildă, să se adune în membrele inferioare, creerul este lipsit de sînge și pot apare pierderea cunoștinței și leziuni importante. Se poate ivi orbirea, surditatea, etc.

Oamenii de știință, fie prin folosirea unor aparate speciale, fie prin creșterea extremă a vitezei, pot evita asemenea tulburări.

Radiații și alte atacuri din afară

Containerul metalic în care se află Laika are, după cum s-a anunțat, pereții impermeabili pentru anumite radiații care ar putea aduce tulburări vieții animalului.

E vorba de efectul razelor ultraviolete și al razelor cosmice. E adevărat, pe pămînt noi căutăm razele ultraviolete trimise de soare; dar ele au fost filtrate prin atmosferă. Pe pămînt nu ajung decît o parte din razele ultraviolete, cele mai puțin vătămătoare.

Pe de altă parte, omul în spațiul cosmic va trebui protejat de acțiunea razelor cosmice. Acestea au asupra organismului o acțiune asemănătoare cu aceea a radiațiilor radioactive. In ce cantitate se află ele în spațiul cosmic? Care e doza maximă tolerabilă de organism? La aceste întrebări vor răspunde sateliții artificiali.

Iată numai cîteva din preocupările medicinei spațiului cosmic. N-am menționat temperatura, presiunea, atmosfera, alimentele care vor fi folosite de viitorii cosmonauți și o sumedenie de alți factori.

In tot cazul, sateliții artificiali lansați de Uniunea Sovietică și primul călător cosmic, cățelușa Laika, ne ajută să facem încă un pas mare spre acea călătorie în lună atît de așteptată.

Dr. Leonid PETRESCU

Identificarea casei lui Andersen

Acum cîtăva vreme la Roma a fost identificată casa în care marele scriitor și povestitor danez Hans Cristian Andersen a locuit un timp acum un secol. Cel care a descoperit casa a fost doctorul danez Ove Lange, un pasionat cercetător al vieții și operei lui Andersen. Fostul apartament al lui Andersen se găsește în centrul Romei, în aceeași clădire în care se află renumita cafenea Greco, unde în secolul XIX se întîlneau un număr de poeți celebri și artiști. Nu departe de locuința lui Andersen sînt fostele locuințe ale lui Shelley, Keats și Gogol.

„Sculptură"

La marginile orășelului american Bolton Landing, pe malul lacului George, trăiește, departe de zgomotul marilor metropole, sculptorul american David Smith. Sculptor? Așa vine vorba pentru că obiectele produse în atelierul său, botezat „Uzinele de fier terminale" (?!), au fost denumite statui.

Unii îl consideră chiar drept cel mai bun sculptor american al epocii sale, ca de pildă dl. Andrew Carnduff Ritchie, șeful catedrei de artă plastică modernă de la Universitatea Yale. Părerea sa de expert a emis-o după ce căzuse în prealabil în extaz în fața a trei capodopere ale lui Smith dintre care cea mai emoționantă i s-a părut o făptură (nu-i totuși sigur că era o făptură) „creată" din aripile unui automobil scos la reformă.

Pentru că am omis să menționăm — specialitatea lui David Smith e sculptura în metal. Iar metoda lui de creație e combinarea prin sudare, în chip năstrușnic, a diferitelor piese de metal, sau alte materiale îmbrăcate în metal. Nu e vorba de anumite piese, special fabricate pentru opera lui. Orice obiect de metal îi poate sluji drept punct de plecare pentru o statuie. De aceea Smith hoinărește adesea prin Adirondaks, în împrejurimile pitorescului colț de natură în care și-a făcut lăcașul, în căutare de garduri vechi, arcuri de automobil, hîrburi de metal și tinichele ruginite, demne de inspirația sa inaripată.

Ministere...

Presa americană se văicărește pe toate tonurile în legătură cu rămînerea în urmă a Statelor Unite în problema rezolvării lansării de sateliți artificiali și fiecare vine cu altă soluție. Cea mai recentă și interesantă aparține unui ziar, care susține că singurul mijloc pentru a ajunge din urmă U.R.S.S. ar fi crearea unui minister al științei.

Lucru care, de altfel, nu e nou în S.U.A. Neputînd să rezolve — mai bine zis nevrînd să rezolve — problema dezarmării, în Statele Unite a fost creat acum aproape un an un minister al dezarmării.

Dacă și ministerul științei va face progrese tot atît de mari ca ministerul dezarmării, se presupune că peste 100 de ani vor lansa și S.U.A. un satelit de 0,800 kg...

— E îngrozitor, gentlemen! Rușii încalcă toate legile! Acum nu mai țin seama nici de legea... gravitații

Desen de RIK AUERBACH

Pe firul Dunării albastre

(Urmare din pag. I-a)

titanii artei, pitorescul orașului medieval și mai ales tradiția de capitală a muzicii, au făcut din Viena unul din punctele de atracție ale turismului mondial. In urmă cu un secol zidurile de cetate ale orașului interior au fost dărîmate. Locul lor l-a luat spațiosul bulevard circular, unic prin concepția și realizarea lui, cunoscut sub denumirea de Ring. Pentru aglomerația de autovehicule din cursul zilei, Ringul e un adevărat refugiu din străduțele întortocheate și înguste ale vechiului oraș interior.

Ah!

Cred că în majoritatea limbilor pămîntului interiecția sus amintită are același sens. La Viena i se mai adaugă unul, fiindcă acestea sînt inițialele ce desemnează o clădire situată pe Ring în fața Operei: *Amerika Haus*. Clădirea nemulțumește prin arhitectonica ei pe vienezi, care țin foarte mult la respectarea stilului caracteristic orașului. Amerika Haus desface en gros și pe gratis o marfă depreciată: propaganda modului de viață american. In primii ani după război, în Viena distrusă de bombardamente, avea largă circulație următoarea anecdotă: Un grup de aviatori americani vroiau să afle unde e clădirea Operei. Un vienez și-a exprimat mirarea față de o asemenea întrebare, deoarece din aer aviația americană a găsit-o fără nici-o dificultate.

De doi ani, clădirea Operei, refăcută și modernizată după bombardament, adăpostește din nou valorosul ansamblu al artiștilor vienezi și constituie una din atracțiile cele mai puternice ale capitalei austriace.

Diverse fapte...

— Din punct de vedere turistic, Austria deține locul trei în Europa (după Franța și Anglia). In decurs de 6 luni s-au înregistrat 3.500.000 oameni-nopți din străinătate. Afluxul de străini, în deosebi la Viena, completează rezervele valutare.

— La Viena trăește un sfert din populația Austriei.

— Nenumărate ghiduri, albume, ilustrate, te îndeamnă din vitrină să cunoști farmecele Vienei. Totul e organizat ca străinul să lase aici cît mai mulți bani. Chiar și pentru a privi Viena de pe terasa restaurantului aflat la ultimul etaj al unei clădiri înalte, ți se percepe o taxă.

— La Operă un loc bun costă în jurul a 200 de shilingi.

— Una din atracțiile „Praterului", looping-bahnul, va fi demontată, sub motivul că nu e rentabilă.

— Pe Maria Hilferstrasse, una din arterele de intensă circulație, în fața vitrinei unui magazin elegant, poți citi pe un carton aflat lîngă un om: „Ajutați-mă. Fiindcă sînt mic de statură, de 9 ani nu găsesc de lucru".

— La restaurantul „București" poți servi cele mai autentice mîncăruri românești și observa figuri triste, melancolice, ale unor oameni care ascultă în tăcere melodii populare și romanțe de pe alte meleaguri dunărene.

Wiener Blut

Dacă, printr-o întîmplare, doi șoferi sînt cît pe ce să se ciocnească, se înfurie, se privesc încruntați, maximum de revoltă va fi concentrat în cuvîntul rostit simultan în cel mai autentic dialect vienez... „ga mer" (haide). Isi vor face loc unul altuia și vor porni mai departe. Circulația pietonilor e ca o respirație egală în toate zilele. Deși tot timpul zilei orașul este foarte animat, n-ai nici un moment impresia de aglomerație sau dezordine în circulație. Vienezul are o fire destul de veselă, primitoare, deschisă. La unii — mă refer la portari, hotelieri, vînzători, — aceste trăsături au mai mult un caracter profesional. Dacă intri seara într-un Keller (pivniță) unde se servesc băuturi și aperitive, ai impresia că intri într-o familie. Oameni care nu se cunosc iau loc la aceeași mese, cîntă, împreună cu cei de la alte mese, acompaniați de o mică formație orchestrală de doi-trei instrumentiști, valsuri și iodlere. N-aș putea spune că doi vienezi formează un cor, însă în orice caz ei reprezintă deja nucleul unui ansamblu muzical.

Vienezii țin foarte mult la orașul lor. Monumentele, piețele, sînt puternic luminate pînă la miezul nopții. Dacă cineva aruncă o hîrtie pe jos, se vor găsi imediat cîțiva trecători care să-i facă morală cu tonul cel mai sever imprudentului care a atentat la curățenia orașului.

Un concert neobișnuit

Se poate să fii în Viena și să nu dorești să vizitezi locurile legate de viața lui Beethoven, Mozart, Schubert, Grillparzer, Strauss? E însă un lucru greu de făcut. Casele memoriale sînt numeroase, așa încît numai o ședere îndelungată ți-ar permite vizitarea tuturor. Noțiunile *Viena* și *Muzică* nu pot fi disociate. Concertele simfonice au loc nu numai în numeroasele săli special construite, dar, în anotimpul frumos, ele pot fi ascultate în marile piețe publice. In chiar ziua sosirii la Viena am participat la un concert ieșit din comun. Pentru două ceasuri liniștita stradă Franckenberggasse, pe care a locuit în timpul studiilor sale George Enescu, s-a transformat într-o adevărată sală de concert, scăldată în lumina aurie, odihnitoare, a unui cald soare de toamnă. După festivitatea dezvelirii plăcii comemorative, la care a luat parte și o delegație de oameni de cultură romîni condusă de Ion Dumitrescu, octetul Radiodifuziunii vieneze a interpretat din muzica lui Enescu. După placa comemorativă a lui Mihail Eminescu, dezvelită în urmă cu cîțiva ani, locuitorii Vienei vor putea citi o nouă inscripție dedicată unui alt mare fiu al poporului romîn. Atmosfera prietenească caldă, din timpul festivității, îmi va rămîne ca una din cele mai plăcute amintiri din Viena.

Intre vizitele prilejuite de sederea în capitala Austriei a delegației culturale romîne, a fost și cea la primarul Vienei, Franz Ionas. După părerea mea — spunea domnul Franz Ionas — relațiile culturale dintre cele două țări pot și trebuie să se dezvolte.

★

Am plecat din Viena în seara de 26 octombrie. Tot orașul era inundat de lumina feerică a reflectoarelor, întinerit de jocul fîntînilor arteziene și cuprins de freamătul străzilor animate. Aceasta nu era o seară obișnuită, oarecare. Viena întreagă trăia din plin sărbătoarea zilei steagului și a aniversării proclamării neutralității, favorabile îmbunătățirii relațiilor internaționale. Austria sărbătorea 2 ani de existență, de la proclamarea neutralității.

Eugen PREDA

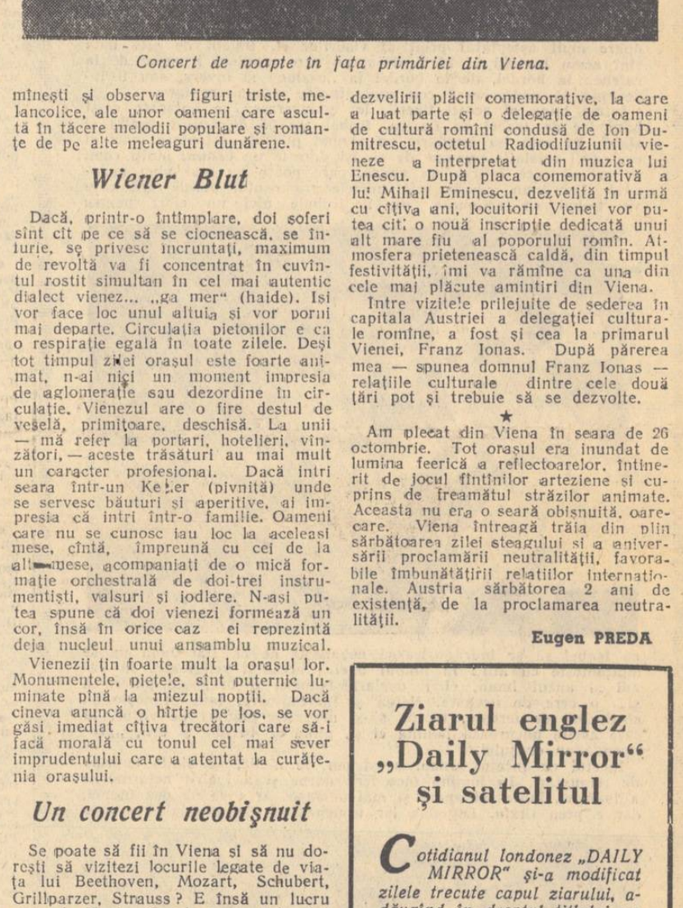

Concert de noapte în fața primăriei din Viena.

Ziarul englez „Daily Mirror" și satelitul

Cotidianul londonez „DAILY MIRROR" și-a modificat zilele trecute capul ziarului, adăugînd în dreptul titlului un desen care reprezintă profilul satelitului artificial al pămîntului lansat de Uniunea Sovietică.

In același timp, ziarul și-a modificat și sloganul permanent de subtitlu.

Daily Mirror
THE BIGGEST DAILY SALE IN THE UNIVERSE

Vechiul slogan: „Cotidianul cu cea mai mare vînzare DIN LUME" *a fost schimbat cu următorul:* „Cotidianul cu cea mai mare vînzare din UNIVERS".

Se pare că reclama, care, după cum se știe, e sufletul comerțului, riscă să se extindă și în cosmos.

Procesul drogurilor

Abia s-a terminat la Veneția marele proces în care au fost implicate figuri proeminente ale aristocrației italiene și iată că la Roma a început un alt mare proces similar, „procesul drogurilor". Cine sînt „eroii"? Nume răsunătoare, ca marchizul Emmanuel de Seta, prințul Lanza de Trabbia, prințul Pignatelli, prințul August Torlonia etc. Că aceștia au fost arestați împreună cu cîteva „domnișoare" americane, nu mai miră pe nimeni. Procesul Vilma Montesi a arătat de ce sînt în stare aristocrații italieni în materie de orgii, traficuri de stupefiante și crime. Procesul care s-a deschis recent și care pasionează „înalta" societate italiană promite noi și semnificative demonstrații ale modului de viață occidental.

Săptămîna internațională

Uniunea Sovietică a dovedit, din nou, săptămîna trecută, înaltul nivel al științei și tehnicii lansînd — în cinstea celei de a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie — un al doilea satelit în cosmos (un adevărat laborator zburător avînd la bord și o ființă vie, cățelușa Laika). Greutatea sa de peste 500 kg. și înălțimea mare la care a fost lansat au uimit pe oamenii de știință din lumea întreagă.

S-au găsit totuși unii care să continue să nege superioritatea Uniunii Sovietice în domeniul rachetelor. Ce să-i faci! O vorbă de duh spune că din beție te trezești, din prostie niciodată. Iată mai jos o asemenea colecție de „perle" adunate în ultimele zile din presa occidentală. Și ca să se vadă mai bine cît de mărginiți sînt autorii lor, vom adăuga după fiecare și răspunsul tot din sursă occidentală:

— James van Zandt, membru în Camera Reprezentanților S.U.A.: „Statele Unite vor trebui să realizeze un satelit artificial care să depășească pe cel al U.R.S.S.".

— Neil Mc Elroy, secretarul Apărării S.U.A.: „Se pare că proiectul nostru de construire a rachetei reprezintă maximum de cunoștințe tehnice, forțe umane și instalații de experimentare pe care le putem realiza".

— „OESTERREICHISCHE NEUE TAGESZEITUNG": *satelitul sovietic* „nu constituie de fapt o pătrundere în domeniul teoriei pure. In adevăratul sens al cuvîntului, știința nu se poate dezvolta decît într-un climat de libertate".

— NEW YORK DAILY MIRROR": „Știința sovietică nu este numai mai avansată decît și-a închipuit lumea occidentală, ci posibilitatea de a traduce teoria și formulele în realizări practice s-a dovedit mai presus de evaluările noastre".

— Casa Albă: „lansarea celui de-al doilea satelit nu a constituit nici o surpriză".

— Senatorul Ioseph C. O'Mahoney a cerut președintelui Eisenhower convocarea Congresului într-o sesiune specială privind problema sateliților artificiali ai pămîntului.

— Dr. Fred Singer, specialist american în rachete: „am fi putut lansa un satelit în orice moment în ultimele luni."

— „DAILY EXPRESS": „oamenii politici americani se poartă, în reacțiile lor la noul satelit artificial sovietic, ca vulpea care n-ajunge la struguri".

— „UNITED PRESS": „Se urmărește stabilirea în mod concludent dacă, și în ce măsură Rusia, care a lansat doi sateliți artificiali în spațiu, deține întîietatea în drumul dezvoltării rachetelor".

— Rudolf Nebel — savant german care a lucrat la V-2: „activitatea americană de cercetări și dezvoltarea în domeniul rachetelor este în medie cu cinci ani în urma activității din U.R.S.S."

Lista s-ar mai putea prelungi, dar nu permite spațiul. Cel mult să adăugăm pe cei care caută nod în papură satelitului: Un savant american e indignat de faptul că sateliții emit semnale; un savant japonez e supărat pentru faptul că U.R.S.S. n-a anunțat dinainte ora exactă cînd va lansa cel de-al doilea satelit. Unii astronomi englezi sînt nemulțumiți de faptul că au de urmărit doi sateliți și nu știu pe care să-l urmărească mai întîi. Parte a presei anglo-americane plînge de mila cățelușei cerînd lumii „să păstreze un minut de reculegere pentru Laika". Iată însă și un răspuns usturător adresat acestor „filantropi": o femeie simplă din Anglia — Sarah Jenkins — a scris o scrisoare ziarului „News Chronicle" în care se ridică împotriva ipocriziei celor care „deplîng" soarta unui cîine, admițînd totodată ca un lucru normal exploziile nucleare care propagă stronțiul și ale căror radiații pot fi vătămătoare pentru populația din regiunile învecinate.

In același timp țările occidentale își aduc învinuiri reciproce. Anglia, Franța și altele acuză S.U.A. că au refuzat schimburile de informații științifice; S.U.A., la rîndul lor, răspund că nu aveau ce învăța de la ele. In S.U.A. marina învinovățește aviația de rămînerea în urmă în ceea ce privește rachetele, aviația, marina și amîndouă pe Eisenhower că nu le-a dat suficiente fonduri. Eisenhower răspunde că a dat cît i s-a cerut. Nixon vrea să profite de situație pentru a ajunge președinte — și după cum arată presa americană — îi lucrează, pe la spate și pe Eisenhower și pe Dulles, etc.... Și există destule glasuri care cer intensificarea cheltuielilor în vederea unui război atomic. Astăzi însă orice om simplu știe că nu aceasta este calea pe care să meargă lumea mai departe. Cînd zborul interplanetar a ajuns o chestiune la ordinea zilei, cînd ne putem aștepta ca într-o zi sau alta să citim în ziare sau să ascultăm la radio că primii oameni au ajuns în Lună sau pe vreo altă planetă a Universului, cînd energia atomică a căpătat și capătă mereu mai multe întrebuințări pașnice — într-o asemenea vreme nu mai este posibil să rezolvi problemele internaționale prin metode isterice. Intr-o asemenea vreme, fiecare sistem social trebuie să-și dovedească superioritatea prin realizări pe măsura secolului nostru. In această privință, Uniunea Sovietică și-a spus un cuvînt greu, care vestește însă abia un început de drum glorios.

Gh. IOSUB

CITIȚI

PUBLICAȚIILE UNIUNII SCRIITORILOR DIN R. P. ROMÎNĂ

Gazeta literară
Viața românească
Utunk
Steaua
Tînărul scriitor
Igaz szo
Iașul literar
Scrisul bănățean
Neue literatur
Novi jivot

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale din țară, prin factorii poștali, difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții, precum și la Uniunea Scriitorilor din R. P. Romînă, București, șos. Kiseleff nr. 10, raionul I. V. Stalin, telefon 7.79.46

Vă povestim filmul

Strada Mare

O coproducție franco-spaniolă. Acte: 10. Scenariul și regia: Juan Antonio Bardem. Director general de producție: Manuel J. Goyannes. Muzica: Joseph Kosma. In distribuție: Jose Suarez (Juan), Betsy Blair (Izabel), Dora Doll (Tonia), Yves Massard (Federico).

Intr-o dimineață, un bărbat înalt și brun își face apariția pe străzile înguste și întortocheate ale unui orășel din Castilia. E Federico Rivas, un tînăr ziarist, venit din Madrid pentru a-și revedea orașul de baștină și prietenii din copilărie. Totul e neschimbat: și casele și oamenii și obiceiurile. Ca în fiecare seară, de ani și ani, clopotele catedralei sună nostalgic, trezind în ochii oamenilor sclipiri ploase; ca-n fiecare zi, în ceasurile amurgului, seminariștii se plimbă, trei cîte trei, pe aleea cu plopi; ca în fiecare zi, la orice oră, reprezentanții micii și marii burghezii a orășelului schimbă priviri, păreri și zîmbete pe „Strada Mare". Bărbații pun la cale, la un colț de stradă, cine știe ce afaceri, femeile se măsoară cu priviri scurte și ironice, cîte o fată tînără

sau... mai bătrînă se plimbă alene, nădăjduind că într-o zi, va apare mult așteptatul prinț al visurilor ei. Băieții de altă dată sînt acum bărbați în toată firea, pe care plictisul îi mînă de la cafenea la bordel, de la bordel la „cazino" și invers, sau îi îndeamnă să născocească cele mai stupide și sinistre farse.

Intr-o bună zi acești tineri „los gamberros" se hotărăsc să-și bată joc de Isabel de Castro. Isabel are 35 de ani, e înaltă și slabă. Pe față i-a împietrit un zîmbet plin de așteptare, căci și ea, ca și celelalte semene ale ei, își dorește un cămin, mulți copii și un soț care întîrzie să apară, care poate nu mai vine niciodată. Lui Juan, acesta este numele frumosului pierde-vară care va trebui să acționeze, nu îi trebuie nici un efort pentru

ca Isabel să se îndrăgostească nebunește de el. Dar Juan nu se mulțumește cu atît: în timpul unei procesiuni religioase, în văzul și auzul lumii, el îi declară Isabelei o dragoste puternică și... o cere de nevastă. Naivă și încrezătoare, fata primește și, strălucind de fericire, începe să-și urzească planuri de viitor, la care asistă bucuroasă familia ei și, plină de invidie și ură, „protipendada" orașului.

Incetul cu incetul, Juan, acest om de nimic, se simte cuprins de remușcări. In lumina încrederii oarbe și a iubirii nețărmurite a Isabelei, fapta lui apare și mai odioasă. Ar vrea să dea înapoi, dar e prea tîrziu. Logodna lor urmează să fie anunțată în mod

oficial, la un „mare bal". Inebunit de îndoiala care-l chinuie tot mai mult, Juan cere ajutorul lui Federico. Și acesta îl sfătuiește să spună adevărul și numai adevărul, oricît i-ar fi de greu și oricîtă suferință ar pricinui astfel Isabelei. Dar Juan e laș și de aceea acceptă o soluție mult mai facilă la care îl îndeamnă prietenii lui: după ce se va anunța logodna, în plin bal, unul dintre „băieți" se va repezi la Juan, îl va pălmui, și va divulga în public faptul că Juan este logodit de mult, în alt oraș, cu o verișoară a lui. Auzind ce nouă mîrșăvie se pune la cale, Federico se hotărăște să spună el oribilul adevăr.

Isabel e în sala de bal. Pregătirile sînt în toi. Fata privește fascinată candelabrele de cristal, parchetul luciu, scaunele tapisate, și colțul în care, ani de zile, și-a așteptat bărbatul. Și în această stare euforică Isabel află adevărul. Federico o îndeamnă să fugă, să evadeze dintr-o asemenea existență stupidă. Ii propune să plece cu el la Madrid. Pentru o clipă, Isabel se hotărăște. Fuge la gară. Dar în fața casei de bilete începe să ezite. Cere un bilet, dar nu știe unde vrea să plece. Fuge pe peron, dar nu se urcă în tren. Nu. Ea va rămîne și va continua să aștepte undeva, de după o perdea, poate, cine știe, poate într-o zi...

5 MINUTE
cu Horia Lovinescu

Horia Lovinescu scrie piese de teatru numai de cîțiva ani. Autorul „Hanului de la răscruce" „s-a pomenit" în dramaturgie datorită unei pure întîmplări. Cel puțin așa ni s-a destăinuit zilele trecute, cînd l-am rugat să ne vorbească despre debutul său în teatru.

— Lucram la Radio, cu obligația de a prezenta la cerere și în timpul stabilit cîte un montaj pe teme diverse. De regulă aceste montaje nu se ridicau deasupra unui șablon siropos și declamatoriu. M-am întrebat odată dacă, prin dialogarea materialului, n-aș putea aduce unele ameliorări în textul respectiv. Dar pentru a obține dialoguri aveam nevoie de personaje. Spre surpriza tuturor și a mea personală, încercarea a devenit „piesă într-un act". Ea se numește „Alături de fiii noștri", este prima mea lucrare dramatică și s-a bucurat în interpretarea la microfon, de o distribuție aleasă: Calboreanu, Marietta Sadova și alții. O surpriză nu mai puțin plăcută mi-a adus constatarea că în dramaturgie mă regăsisem ca scriitor. Puținele încercări literare de pînă atunci, nepublicate, cereau din partea mea străduinii deosebite. In dramă dialogurile și replicile se înlănțuiau mult mai ușor, mai firesc, ceea ce m-a făcut să cred că am înclinație pentru teatru...

— *Mărturisirea dvs. mă îndeamnă să vă solicit și în alte probleme decît cele legate de creația proprie... In diverse rînduri s-a vorbit despre ridicarea teatrului romînesc contemporan pe o treaptă superioară. Cum vedeți aceasta?*

— Se va pune și la noi, ca aiurea, problema „concurenței" cinematografiei și a televiziunii. In aceste condiții este normal ca autorul de teatru și regizorul să caute forme care să dea teatrului acea specificitate menită să-l pună în afară de orice primejdie. Personal, cred că principalul „atu" al teatrului este posibilitatea de a veni în contact nemijlocit cu publicul. Spectatorul de cinema sau televiziune este lipsit de o participare activă la „misterul" creației artistice. Teatrul are posibilitatea de a capta spectatorii, de a-i obliga la o trăire mai intensă, de a stabili o mai intimă comunitate între public și interpreți, de a preface fiecare reprezentație într-o manifestare civică cu caracter de operă colectivă. In condițiile acestea se pune problema de a renunța la formele perimate, prăfuite, naturaliste și de a opta pentru un teatru de idei, un teatru în care publicul va fi nu numai determinat să accepte pur și simplu caracterul convențional al artei teatrale, ci să-l accepte cu plăcere și interes. Este desigur, un proces complex, care va trebui să desăvîrșească, luptînd împotriva conformismului, o adevărată reeducare a spectatorului. Mă gîndesc la acele intervenții scenice în care spectatorul este pus brutal în fața caracterului de convenție și își simte deșteptîndu-se luciditatea. In „Mutter Courage" de Brecht, spectatorul asistă la schimbări de decor făcute la vedere, iar în momentul cînd unul din personaje își cîntă cîntecul — sonng-ul — pe scenă apare o emblemă muzicală, menită să ajute printr-o imagine plastică înțelegerea cîntecului. Firește că nu se pot da rețete, iar piesele lui Brecht nu pot fi oferite ca modele universale. Am convingerea însă că tînăra generație de regizori va aduce o cotitură fundamentală în evoluția teatrului nostru. Sîntem avantajați și de faptul că dispunem de actori excelenți.

Pe masa de lucru a scriitorului, dedesubtul unei lămpi ca o ciupercă de lumină — stiloul și coala albă, scrisă pe jumătate. Horia Lovinescu pregătește o nouă piesă... intitulată provizoriu, după cum mi-a spus, „Omul care și-a pierdut Omenia".

Boris BUZILĂ

TEATRUL *peste* HOTARE

● SE IMPLINESC anul acesta zece ani de cînd Teatrul Tînărului Spectator „N. K. Krupscaia" din orașul Gorki a reprezentat pentru întîia oară dramatizarea după prima parte a trilogiei lui Gorki. Piesa Alloșa Peșkov, datorită dramaturgilor I. Gruzdeva și O. Forș, a marcat o strălucită biruință a teatrului. Succesul de atunci a determinat colectivul teatrului gorkian să înscrie în planul său de perspectivă reprezentarea celorlalte două părți ale trilogiei. In cinstea Marii Revoluții din Octombrie teatrul N. K. Krupskaia a prezentat în premieră dramatizarea după **In lume**, cea de a doua parte a trilogiei. Pînă la sfîrșitul anului va vedea luminile rampei și ultima parte a cunoscutei trilogii.

● PENTRU spectacolul de deschidere al noii stagiuni, Théâtre du Parc din Bruxelles a ales **Hamlet** de Shakespeare. Alegere cît se poate de judicioasă. Numai că Louis Bokus, care semnează direcția de scenă a spectacolului, a considerat textul shakespearean mult prea cunoscut ca să mai poată asigura săli pline și de aceea a găsit cu cale să îmbogățească capodopera marelui Will, prin introducerea unor personaje și scene străine de structura piesei dar în măsură, după concepția regizorului, să-i confere originalitate și inedit. Și astfel, se face că pe scena teatrului belgian piesa Hamlet s-a îmbogățit cu un nou personaj: bufonul, care tot timpul spectacolului apare și dispare din scenă amuzînd spectatorii.

● SPICUIM din repertoriul Teatrului de Dramă din Sofia următoarele premiere din noua stagiune: **Milionarii** de Iorkov, **Impărăția Elenei** de Raicev, **O zi de odihnă** de V. Kataev, **Onoarea** de Sudermann, **Jurnalul Annei Franck** și **Vulpea și strugurii** (Esop) de Fihejeredo, dramaturg progresist brazilian. După toate probabilitățile, teatrul va include în repertoriu noua piesă a dramaturgului A. Arbuzov **Orașul de la zare**, farsa **Meșterul Paulin** și **Văduva isteață** de Goldoni.

● DIN INIȚIATIVA lui Barry Cassin și Nora Lener se va deschide la Dublin un „teatru de buzunar". Noua sală are o capacitate de 60 de locuri. Se înțelege că în ce privește repertoriul cei doi directori au optat pentru dramaturgia de cameră. Faima tînărului dramaturg englez John Osborne, care a debutat cu piesa **Privește în urmă cu mînie** și s-a afirmat recent cu **Complexul** (rolul titular al piesei fiind interpretat în Anglia de Laurence Olivier) a depășit de mult granițele Angliei. Piesele lui Osborne sînt jucate în Franța, Italia, Polonia, Cehoslovacia și în multe alte țări.

„150 de ani în manej"
Spectacolele circului german „Aeros" în țara noastră

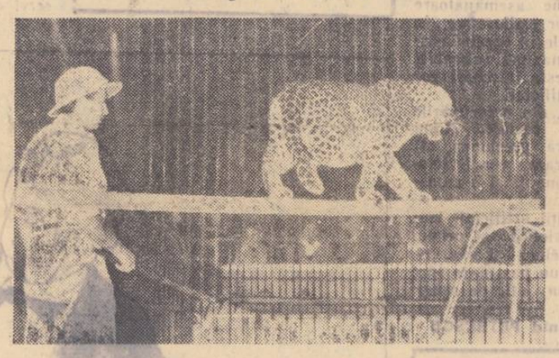

La 15 noiembrie își va începe seria de spectacole în țara noastră celebrul circ german „Aeros".

Credincios tradițiilor circului clasic, „Aeros" va prezenta un spectacol intitulat „150 de ani în manej", care este de fapt, așa cum arată titlul, o reeditare a istoriei circului.

In cele trei părți ale programului: „Prin India și Africa", „Simfonia junglei" și „Intoarcerea de la vînătoare", artiștii germani vor prezenta turma de elefanți dresați de însuși directorul circului Karl Langenfeld, jongleria lui Perkano cu cele 40 de farfurii, baletul Aeros cu celebra solistă Elfi Tromsky, baletul pe sîrmă cu prima balerină Jacqueline, urșii bruni și albi, saltul mortal pe spate de la 14 metri al lui Primlety, dresuri mixte de tigri și pantere, ca și dresura de lei. Nu lipsesc din program nici dresurile de cai „în libertate", călăria de înaltă școală spaniolă, etc.

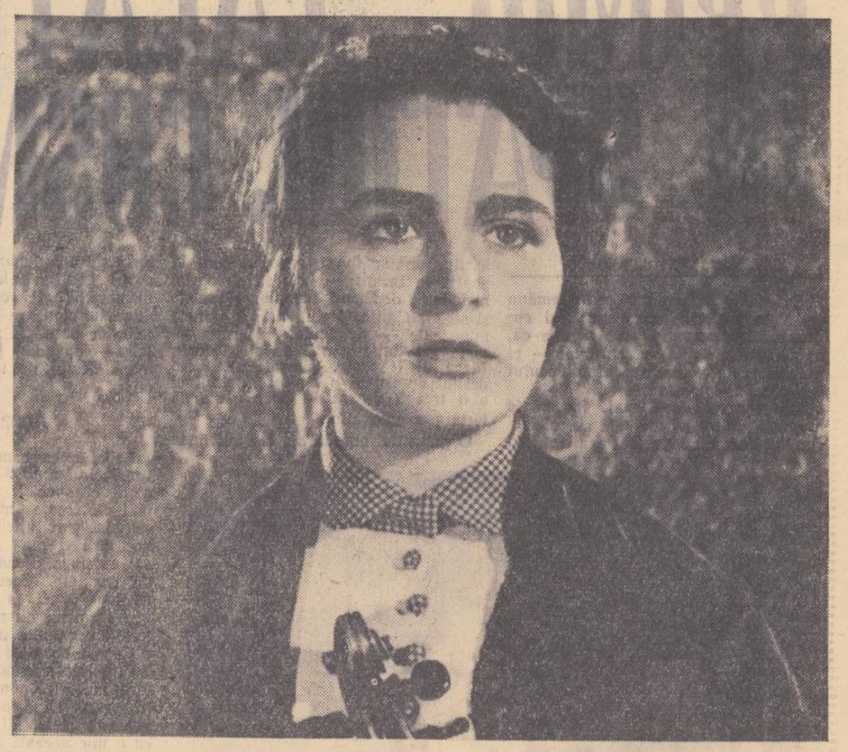

„CIND SE RIDICA CEATA" este titlul viitorului film romînesc, inspirat de evenimentele premergătoare lui 23 August 1944. Tînăra actriță DANA COMNEA, cunoscută spectatorilor din filmele „Alarmă în munți" și „Ripa dracului" reapare cu acest prilej pe ecranele noastre.

Ecouri cinematografice

● **S-AU INTILNIT PE DRUM**, acesta este titlul filmului pe care tînăra regizoare sovietică Tatiana Lukașevici îl realizează în cadrul studioului „Mosfilm". In rolurile principale apar V. Andrușco și Roza Makogonova, care ne-a vizitat recent țara cu ocazia Festivalului filmului sovietic. Tot Tatiana Lukașevici este autoarea filmelor „Gavroche", „Copilul părăsit" și „Certificat de maturitate", care s-au bucurat de o primire călduroasă din partea spectatorilor.

● **GERARD PHILIPPE**, cunoscutul și apreciatul actor francez, va apărea în curînd pe ecranele pariziene în rolul pictorului Modigliani. Partenera sa este de data aceasta Anouk Aimée. Filmul se intitulează Montparnasse 19 și este semnat de regizorul Jacques Becker.

● **REGIZORUL** francez Robert Bresson, autorul filmului „Celui qui doit mourir" (Cel ce trebuie să moară), care a fost premiat la Festivalul Internațional al Filmului de la Cannes, 1957, lucrează acum la un alt film, intitulat Lancelot du lac. E interesant de remarcat că și de data aceasta Robert Bresson folosește actori neprofesioniști.

● **IN UNIUNEA SOVIETICĂ** au luat ființă noi studiouri cinematografice: la Yalta, baza cinematografică existentă a fost transformată de curînd în studio; cineaștii sovietici vor putea astfel să realizeze nu numai exterioare în peisajul deosebit de frumos al Crimeei, ci să producă filme artistice în întregime. O primă producție a studiourilor din Yalta va fi Secretul militar, pe care regizoarea Maria Sautz o va realiza după o nuvelă a lui Arkadii Gaidar.

● **PRIMA** coproducție franco-maghiară se intitulează „Frumoasa și țiganul" și numără în distribuție, alături de Bus Gvuipe Nicole Courcel, actrița franceză pe care publicul bucureștean a apreciat-o în filmele „Tata, mama, servitoarea și eu" și, de curînd, în „Vrăjitoarea". Regizorul filmului este Jean Dreville.

● **NU DE MULT**, numeroși oameni de artă din Franța au adresat omagiul lor memoriei genialului pionier al artei cinematografice franceze, Georges Méliès. Festivitățile au avut loc la Montreuil, orașul în care genialul artist a trăit și a lucrat. Ele au fost prezidate de Abel Gance (el însuși pionier și inovator al artei filmului) Francoise Rosay și Pierre Blanchar.

2-0 *pentru Țăndărică*

„ȚANDARICA" și-a deplasat grațioasa făptură croită din lemn, cuie, clei și sfori către alte meleaguri. „Dumnealui" e, dealtfel, o persoană voiajată: Albania, U.R.S.S., Polonia și acum Cehoslovacia.

Avea de mult o întîlnire cu celebrii săi colegi praghezi Speibl și Hurvinek, creațiile marelui păpușar Skupa de curînd decedat... Și-a luat un bogat repertoriu menit să fie pe placul tuturor vîrstelor: pentru copii Povestea porcului, Micul Muck, Mărîuca și merele de aur. Artiștii pădurii iar pentru cei care nu mai sînt mici: 2—0 pentru noi și Umor pe sfori.

E o performanță vrednică de Țăndărică aceea de a da 24 spectacole în 21 zile. Să nu uităm, păpușarii romîni au îndrăznit să se înfățișeze în patria păpușilor de lemn, acolo unde există o tradiție seculară a acestui gen de spectacole, unde se desfășoară o adevărată mișcare artistică amatoare de masă în sectorul acesta.

Să nu ne mire deci dacă Țăndărică își va lua puțin nasul său lung la purtare: a primit calificativul de unul din cele mai bune teatre din Europa. De aceea el va fi invitatul de onoare la congresul U.N.I.M.A. (Uniunea internațională a teatrelor de păpuși) care va avea loc în decembrie la Praga. U.N.I.M.A. există din anul 1929, iar țara noastră, prin reprezentanta ei, Lucia Calomeli (una din pionierele teatrului de păpuși, decedată acum cîțiva ani), a fost membră a acestei Uniuni prezidată de Skupa. Desființată în timpul războiului, Uniunea își recheamă vechii ei membri la o activitate creatoare artistică.

Amintiri... primiri sărbătorești și clipe emoționante. Uzina Fatra din Gottwaldow a fost eliberată în timpul războiului antifascist de ostașii romîni cu prețul multor vieți omenești. Cu emoție și dragoste au primit muncitorii de la Fatra „păpușile" romînești, care au ținut să dea chiar în uzină două spectacole. O altă întîlnire plăcută la Praga: cu Poleakov, autorul comediei „2—0" pentru noi.

....Teatrul Țăndărică a impresionat prin arta cu care ansamblul său mînuiește marionetele. Acest ansamblu a venit în orașul în care teatrul lui Skupa a făcut din publicul nostru spectatori pretențioși la teatrele de păpuși. A venit, a jucat și a obținut un deplin succes!" a scris ziarul „Rude Pravo".

Deci... bravo Țăndărică și să ne vedem în curînd la noile tale premiere.

Al. POPOVICI

„Little Rock"
și în lumea filmului

Scenă din filmul „Insula însorită" (Harry Belafonte și Ioan Fontane)

„Little Rock", mica localitate din statul Arkansas, și-a cîștigat o tristă faimă prin desmățul rasist care a avut loc acolo cu prilejul deschiderii noului an școlar în S.U.A. Tot din S.U.A. — se putea altfel? — vin acum știri care reeditează, într-o formă nouă — de data aceasta în lumea filmului — întîmplări ce amintesc de Little Rock.

Iată pe scurt despre ce este vorba. Filmul american „Insula însorită" nu se bucură de simpatia Ku-Klux-Klan-ului, dar nu pentru că printre actori sînt și negri. Ci pentru că de data aceasta negrii din film nu sînt liftboys sau văxuitori de ghete, servitoare sau menajere. De data aceasta negrii sînt prezentați, așa cum sînt în realitate — oameni ale căror simțăminte și gînduri sînt la fel ca ale tuturor oamenilor. Negrii din film iubesc și urăsc la fel ca și albii. Ceea ce nu le pot ierta rasiștii americani este că, în film, acești oameni de culoare se încumetă să iubească „albi". Harry Belafonte, cîntărețul negru de renume mondial, o iubește pe actrița Ioan Fontane, albul James Mason pe negresa Dorothy Dandridge.

După ce n-a reușit prin scrisori de amenințare, prin atacuri în presă, să zădărnicească turnarea filmului, Ku-Klux-Klan-ul a încercat să împiedice prezentarea lui. Din nou amenințări adresate artiștilor, regizorilor, proprietarilor de săli. Un membru al congresului din Texas a cerut chiar intentarea unui proces realizatorilor filmului. Ca și josnica inscenare de la Little Rock și cea prilejuită de filmul „Insula însorită" nu face decît să scoată în evidență înjositoarele practici ale Ku Klux Klan-ului.

Teatrele romînești se pregătesc pentru „LUNA CULTURII"

Marea sărbătoare, cea de a 10-a aniversare a proclamării Republicii noastre Populare, are ecouri puternice și în lumea artistică. Fiecare din teatrele dramatice sau de operă se străduiește să fie prezent la marea sărbătoare din decembrie. Luna culturii romînești, în cadrul căreia între 24—31 noiembrie se va desfășura săptămîna teatrului, va reuni cele mai bune forțe ale artei noastre; creatori și interpreți.

Cortina se va ridica peste nenumărate premiere originale, la București, Turda, Galați sau Cluj.

Prima noastră scenă, Teatrul Național din București, va prezenta în premieră noua piesă a Luciei Demetrius, *„Arborele genealogic"*, o subtilă analiză psihologică grefată pe un conflict dramatic acut, odată cu reluarea pieselor originale: *„Rețeta fericirii"*, *„Ziariștii"*, *„Mielul turbat"*, *„Doctor Faust"*, *„Ultima oră"*, *„Steaua fără nume"*, *„Omul cu mîrțoaga"*. O adevărată performanță va înregistra Teatrul Armatei: 37 spectacole romînești în Luna culturii, cu 14 piese dintre care 4 premiere. Una din ele aparține lui Tiberiu Vornic *„Oglinda baroanei"*, a doua lui Laurențiu Fulga, poemul dramatic *„Meșterul Manole"*, și a treia, o piesă care oglindește dramaticele evenimente ale lui 23 August 1944. *„Furtuna"*, a lui Al. Șahighian; în sfîrșit se va mai juca o piesă pentru copii *„Pupăza din tei"*, dramatizare de actorul Ion Damian după Creangă.

Teatrul Municipal va prezenta publicului bucureștean piesa Anei Novac. *„Ce fel de om ești tu?"* Alături de aceste piese vom vedea reluările: *„Horia"*, *„Arcul de triumf"*, *„Răzvan și Vidra"*.

Ca un omagiu pentru regretatul dispărut Camil Petrescu, în Luna culturii Teatrul Tineretu. lui va da viață scenică dramei *„Suflete tari"*. O sală pentru copii — o adevărată filială a teatrului, își va deschide stagiunea cu această ocazie; piesa de început este *„Înșir-te mărgărite"* de Victor Eftimiu, într-o versiune scenică nouă.

Și Teatrul Evreesc va fi gata cu o nouă piesă originală, *„Generația din pustiu"* de Ludovick Bruckstein.

Să nu-l uităm nici pe Țăndărică: *„Mîna cu 5 degete"*, o parodie polițistă!

O adevărată sărbătoare a dramaturgiei originale, prilej de verificări scenice, confruntări pasionante, schimburi de experiență și... consacrări. In Capitală vor poposi și colective artistice din provincie. Apreciatul colectiv din Tg. Mureș va juca *„Refugiul"* de Szabo Layos. Interesante vor fi de urmărit și spectacolele Operei din Cluj, care va reprezenta la București: *„Pană Lesnea"*, *„Năpasta"*, *Tanhhäuser"* sau cele ale Timișoarei: *„Păcat boeresc"* de Martian Negrea, *„Priculiciul"* de Zeno Vancea, *„Faust"*, și ale operei din Iași: *„Tosca"*, *„Bărbierul din Sevila"*, *„Lăsați-mă să cînt"*.

Vor mai fi prezente în București cu această ocazie ansamblul sîrbesc din Timișoara, corul „Ion Vidu" din Lugoj, ansamblul ruso-ucrainean din Tulcea, ansamblul turco-tătar din Constanța și „trio țigulici" din Constanța.

A. P.

Scenă din actul I al piesei „Să ne aducem aminte" *de Alexandr Galici* (Teatrul Tineretului): Cicerone Ionescu *(Gleb)*. Ana Dornes cu *(Varia)* și Florin Vasiliu *(Ilia)*.
Desen de DRAG

Colțul discofilului

Din noile imprimări ale Electrecordului, recomandăm unele discuri ce se vor găsi în viitorul apropiat în magazine:

Trei piese pentru coarde de C. Silvestri, interpretate de orchestra de cameră dirijată de Mircea Cristescu.

Un recital de cîntece populare chiliene al cîntăreței Margot Loyola (primul nostru disc — înregistrat din concert public).

Amatorii de muzică populară romînească vor găsi în curînd discuri micro editate sub formă de colecție a marilor interpreți, însoțite de o prezentare a interpretului și a pieselor cîntate. In cadrul acestei colecții va apare un prim disc „Iliuță Rudăreanu". S-au făcut înregistrări și pentru un disc „Fănică Luca".

Tot în cadrul înregistrărilor de muzică populară, recomandăm „Cîntece țigănești", cu formația Fănică Vișan și „Cîntece idiș" cu formația Emil Săculeț.

Cele mai recente înregistrări de muzică ușoară sînt: „S-a întîmplat într-o gamă", un fox de Radu Șerban cîntat de Simona Casian, cîntecul german „Der wagabund" cu solo voce Hodovanschi și „C'est magnifique" (solo voce: Gigi Marga).

E. M.

Vitrina cu cărți

Teodor Constantin:

„La miezul nopții va cădea o stea"

Recenta carte a lui Teodor Constantin constituie o frumoasă izbîndă a literaturii noastre de aventuri. Mergînd pe linia celor mai valoroase tradiții a genului de romane polițiste, Teodor Constantin a construit o acțiune de spionaj, în care curajul concepției și frumusețea logicii se întretaie cu numeroase acțiuni pasionante, din care nu lipsesc ușile secrete, vizitatorii nocturni și microfoane de recepție mascate. Acțiunea se desfășoară în jurul descoperirii și lichidării unui grup de spioni hitleriști, infiltrat în aparatul de comandă al unui regiment român, în luptă cu hitleriștii. Problema ce frămîntă continuu pe cei de la „biroul 2" și în special pe eroul cărții, agentul special Ulea Mihai, este aflarea identității spionului a cărui prezență le-a fost semnalată. Sub care din uniformele ofițerilor, subofițerilor sau ostașilor se ascunde de fapt persoana spionului, pe cine să bănuiești și pe cine nu? Autorul ne invită la dezlegarea acestei pasionante probleme. Cartea lui Teodor Constantin este palpitantă prin desfășurarea rapidă și variată a evenimentelor, prin numeroasele enigme ce solicită dezlegări care pun la încercare imaginația și spiritul de observație al cititorului.

Victor MASEK

Boccaccio:

DECAMERONUL

Decameronul lui Boccaccio carte de bază a prozei artistice italiene, își păstrează prospețimea pînă în zilele noastre, trezind încîntarea și recunoștința cititorului. În paginile ei, scriitorul cuprinde nu mai puțin de o 100 de povestiri în care sînt zugrăvite chipurile a șapte femei și a trei tineri bărbați.

Materialul de bază al acestor nuvele îl constituie vestitele „fabliaux"-uri, prelucrate însă de geniul lui Boccaccio și adaptate la realitatea vremurilor.

Scrisă într-un stil viu, bogat colorat și foarte plastic, lucrarea satirizează ignoranța, prejudecățile stupide, clerul ipocrit și venal, înălțînd în schimb dragostea și voioșia, cîntînd libertatea cetățeanului, egalitatea lui socială, afirmînd că omul a fost făcut pentru cunoaștere și bucurie.

La vremea sa, „Decameronul" lui Boccaccio a ajutat din plin la trezirea conștiințelor și risipirii negurilor Evului Mediu, eroii săi privind cu sinceritate adevărurile vieții, lepădîndu-se pe rînd de influențele bisericii și de dogmatismul ei. Și pentru că asemenea oameni reprezintă ideile înaintate ale omenirii de totdeauna, pentru că „Decameronul" este închinat omului și valorii sale, apariția cărții lui Boccaccio în românește este bine venită.

Ioana TUDOR

Ambasadorii artei populare românești

Învîrtitele îndrăcite, originalul călușar, nostalgicul nai românesc și sprintena „Ciocîrlie", au produs asupra bretanilor o impresie deosebită. Numai așa se explică reînoirea invitației făcută Ansamblului Sfatului Popular al Capitalei, de către un impresar francez care a fost de curînd la București.

Tradiționalele serbări cîmpenești de la Quimpère, așa zisele „Fêtes de Cornuailles" care s-au ținut în luna august, au făcut să se cutremure tribunele de strigătele de bravo și de tropăiturile puternice — care se traduc în românește cu nerăbdătorul „bis" — la apariția dansatorilor și a cîntăreților români.

Impresionați de manifestările călduroase ale bretanilor și genevezilor, artiștii ansamblului s-au văzut obligați să danseze și să cînte pe străzi, la Quimpère, la Geneva, răsplătiți de aclamații. Un spectacol încîntător, unic și neașteptat. O semnalează și „Journal de Genève": **„...atîta bucurie de viață a antrenat cu totul un public foarte puțin înclinat spre excese de entuziasm".**

Succesele acestea „delirante" — tot o observație a presei elvețiene — aparțin unui ansamblu care are o vîrstă de numai 4 ani. S-a născut la 1 Mai 1953. Nici Ion Ciuc, nici Elena Chiose și nici Ion Venin, n-au fost instruiți de vreun profesor de balet și nici n-au visat pe atunci că vor fi îmbrățișați de exigenții și recii bretanezi, pentru grația dansurilor românești.

Vă reamintiți străzile Bucureștiului din vara anului 1953: ceasurile nu mai erau băgate în seamă. Timpul se măsura numai prin voioșie, prin dans, prin discuții prietenești, în toate limbile. Trecea miezul nopții și horele, perinițele, ondulau în cercuri pe străzi. Festivalul tinerilor, tinerețea, pusese stăpînire pe oraș.

In una din serile festivalului, la Teatrul Municipal, cîntau și dansau tineri din Brazilia, Franța, Mexic, Bulgaria. Sfioși, emoționați, s-au urcat pe scenă și dansatorii și muzicanții tînărului ansamblu. Dădeau pentru prima oară un spectacol în fața unui public străin: emoția era justificată.

Cum se sfîrșește povestea? 4 ceasuri încheiate, ignorînd trecerea timpului, la îndemnul aplauzelor, roșii de emoție, „artiștii" noului ansamblu i-au desfătat pe spectatori cu minunatele jocuri și cîntece populare românești.

După turneele din R. D. Germană, Cehoslovacia, Ungaria și Iugoslavia și mai cu seamă după cel mai recent și mai bogat în succese, în Franța și Elveția, cîntăreții, soliștii și dansatorii se pregătesc pentru alte spectacole.

„Talentații ambasadori" ai artei românești au primit oferte pentru turnee în Anglia, Olanda, Țările Scandinave, Cuba.

Viorica CIORBAGIU

MARII SCRIITORI PICTAU ȘI DESENAU

(Urmare din pag. 1-a)

Este de remarcat faptul că la Muzeul L. Tolstoi din Moscova desenele executate în creion și în peniță ocupă un loc impresionant printre exponate.

VICTOR HUGO n-a studiat nici el arta plastică. Totuși, picta mult și cu îndeminare. Adesea, pe un plic al unei scrisori sau pe o foaie de hîrtie, apărea rapid un castel, un peisaj de o originalitate frapantă mai ales prin jocul umbrelor pe care-l realiza. Ne-a rămas, printre altele, desenul unui străvechi burg, inspirat de o călătorie în regiunea Rinului, un peisaj cu trei arbori în primul plan, o femeie goală acoperită cu un mantou. Deosebit de impresionant este desenul „Spînzuratul", pe care Hugo l-a repetat de patru ori. Desenul exprimă protestul scriitorului împotriva executării abolиționistului american John Brown, în 1859 și a altor nelegiuiri comise în acea vreme de cîrmuitorii de țară, pe care el îi condamna și detesta.

RABINDRANATH TAGORE, primul laureat al Premiului Nobel de pe continentul asiatic, după vaste preocupări în domeniul prozei, poeziei, artei dramatice, muzicii, filozofiei etc la vîrsta de 67 de ani este captivat de o nouă modalitate a expunerii ideilor sale, de pictură. Tagore nu dădea titluri desenelor sale, justificîndu-se astfel: **„picturile mele sînt poemele mele exprimate prin linii".**

CHARLES BAUDELAIRE desena deobicei mici portrete în peniță sau creion. Își desena prietenii și mai ales pe sine. În oglindă el analiza îndelung fiecare trăsătură a feței sale. Nu era totdeauna pe deplin satisfăcut de încercările sale. Sub un autoportret executat în 1860 el nota: **„Ici la bouche est meilleure".**

VLADIMIR MAIAKOVSKI, marele poet al revoluției proletare, o vreme pictor profesionist, a executat, pînă în anii Revoluției Socialiste din Octom brie, 3000 de desene satirice. Abecedarul lui ilustrat a devenit clasic pentru școlarii din Țara Sovietelor. Pentru piesele sale Maiakovski desena costumele și decorurile. Deosebit de elocvente sînt de pildă cele aproape 15 schițe de costume întocmite pentru piesa **„Misterul Buf".**

Șirul marilor scriitori și poeți-pictori ar mai putea fi completat cu PAUL VALERY, JEAN COCTEAU, H. G. WELS, PIERRE LOTI, ALEXANDR PUȘKIN, FEDERICO GARCIA LORCA, WILLIAM BLAKE, GEORGES SAND, MARK TWAIN și alții. Dar să ne oprim aici. Clișeele care însoțesc aceste rînduri vorbesc de la sine.

Al. POPESCU

VL. MAIAKOVSKI: Schițe de costume pentru piesa „Misterul Buf"

AL. PUȘKIN: Ilustrație la „Călătorie în Erzerum"

Stînga: CHARLES BAUDELAIRE: „Frumusețe antică"; dreapta: GARCIA LORCA: „Schiță".

DICȚIONAR

Un „călător" în lună acum 300 de ani!

Călătoriile interplanetare sînt la ordinea zilei: Admirabila reușită a lansării satelitului sovietic a deschis calea pentru noi explorări ale spațiului cosmic. După declarațiile celor mai autorizați savanți, trimiterea unei sfere-laborator în lună este de domeniul viitorului imediat. Și bineînțeles nici aterizarea (sau mai bine zis aselenizarea) primilor navigatori în lună nu va întîrzia.

Oamenii au visat de mult asemenea călătorii, care să-i ducă departe de pămînt, în lumea misterioasă și fascinantă a planetelor și a stelelor. Nu puțini sînt scriitorii care au imaginat asemenea călătorii. Dintre ei vom aminti astăzi de unul care a rămas celebru însă pentru cu totul alte motive: Cyrano de Bergerac.

Se știe că eroul cunoscutei piese a lui Edmond Rostand (piesă pe care o putem citi într-o excelentă traducere românească a regretatului Mihail Codreanu) a fost nu numai un gascon bătăios și veșnic îndrăgostit, ci înainte de toate un scriitor de valoare, trăitor între anii 1619 și 1655, pe numele său complet Hector Savinien Cyrano de Bergerac. Una dintre operele sale remarcabile este „Istoria comică a statelor și imperiilor Lunii".

Cyrano se imaginează călătorind spre lună grație unui aparat destul de simplu. Călătorul se încinge cu un brîu, de care sînt atîrnate nenumărate flacoane umplute cu rouă; soarele, prin căldura sa, le atrage și astfel Cyrano este ridicat tot mai sus și mai sus pînă nimerește în lună. Locuitorii lunii îl consideră drept un fel de animal curios, ceea ce dă naștere la numeroase aventuri și situații comice.

Cyrano povestește printre altele despre o armă ciudată (un fel de archebuză) care nimerind în prepelițe le face să cadă jos gata fripte, despre mirosurile și parfumurile pe care le folosesc locuitorii lunii, despre limba nobililor din lună, limbă formată din sunete muzicale și multe alte minunății.

Desigur, un alt pretins călător prin spațiile cosmice, cunoscutul baron Münchhausen, a cunoscut aventuri și mai năstrușnice. Farmecul povestirii lui Cyrano de Bergerac constă mai ales în talentul poetic al autorului și în îndrăzneala ideilor pe care le susține. Sub masca aventurilor lunare, Cyrano de Bergerac se războiește cu dogmele religioase, ia în derîdere nemurirea sufletului, existența lui dumnezeu, pledează pentru libertatea conștiinței și stigmatizează războaiele. Bineînțeles, profesarea unor asemenea idei i-a adus scriitorului nostru destule neplăceri.

Cyrano de Bergerac a început să scrie și o continuare la călătoriile sale în lună și anume „Istoria comică a statelor și imperiilor soarelui" pe care n-a putut-o termina din cauza morții sale timpurii. În această carte Cyrano își expune mai ales ideile sale politice, care se reduc la un fel de comunism utopic vizibil inspirat din teoriile filosofului italian Tomasso Campanella. În societatea ideală pe care și o imaginează, toate avuțiile aparțin colectivității, domnește o democrație perfectă iar oamenii cei mai respectați sînt filozofii.

Cărțile fantezistului scriitor de acum trei veacuri s-au învechit desigur. Recitirea lor astăzi în veacul călătoriilor interplanetare reale și nu imaginare, a comunismului științific și nu utopic, nu este însă lipsită de savoare.

Horia MEDREA

Știința și VIAȚA

Atențiune automobiliști!

Într-un viitor apropiat, automobiliștii amatori de viteze mari vor trebui să devină, vrînd nevrînd, mai... potoliți, căci aparatul recent inventat este o capcană diabolică pentru ei.

La marginea șoselei se află o instalație radar care înregistrează automat viteza tuturor mașinilor care trec prin raza ei. Cum depășește vreuna viteza legală, un aparat fotografic se declanșează, fotografiind numărul mașinii; în același timp răsună vuietul unei sirene și un far proiectează un fascicol de lumină asupra contravenientului.

Dacă vă închipuiți că asta este totul, vă înșelați!

In momentul în care se petrec toate aceste lucruri neplăcute pentru șofer, la un kilometru depărtare, de-alatul șoselei coboară o barieră, iar milițienii sînt avertizați prin semnale luminoase și sonore să-l întîmpine pe delicvent.

„DOVLEACUL SUBMARIN"

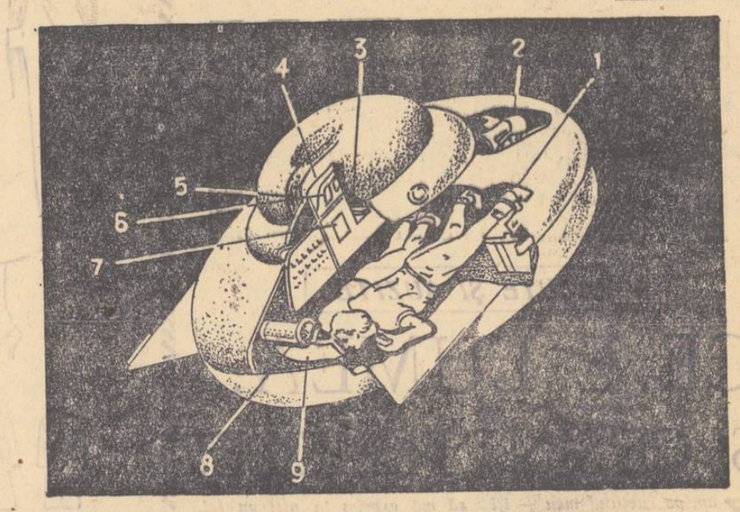

DE PRETUTINDENI

● IN UNIUNEA SOVIETICA se folosește un aparat care permite să se descopere fisurile și alte defecte ale diferitelor mecanisme ale vapoarelor, fără a fi necesară demontarea. Detectarea cu acest aparat — construit pe bază de ultra-sunet — se face la capetele pieselor supuse verificării. Aparatul semnalează în acest fel defectul cu mult înainte de a se fi produs vreun accident.

● UN GHID egiptean a cîștigat un premiu de 1000 lire egiptene pentru că a reușit să urce și să coboare piramida lui Cheops în timpul record de cinci minute și 55 de secunde. Cum această piaramidă are înălțimea de 140 metri, se poate afirma că performanța lui nu va putea fi imitată ușor.

● DISTANȚELE nu se măsoară pretutindeni în lume cu măsuri de lungime. In Tibet, depărtarea se măsoară după timpul necesar spre a bea o ceașcă cu ceai.

● In PIEMONT a trăit un cetățean, Mario Solfo, care a deținut recordul insomniei. Vreme de peste 30 de ani el n-a închis ochii, ceea ce nu l-a împiedicat să se bucure de o perfectă sănătate.

● IN ARGENTINA vinul se vinde și în cutii de conserve.

● LA VIRSTA de cinci ani Giusepe Campo, un copil din orașul Pachino, măsura 1,23 m, cîntărea 46 kg. și ridica cu ușurință greutăți de peste 25 kg.

● IN CIUDA lungimii sale medii de 18 m și a unei greutăți de circa 90.000 kg., șalotul reușește în cursul luptelor pe care le are cu alți giganți ai mărilor sărituri afară din apă.

● UN SIMPLU clopot de sticlă, din care s-a scos aerul cu ajutorul unei pompe, asigură conservarea legumelor, a produselor lactate și a altor produse, tot atît de bine ca și un răcitor...

● UN ȘOFER italian a înlocuit camera unei roți de automobil cu 12 camere mici egale. Perforarea simultană chiar a 6 camere mici nu a împiedicat vehiculul să-și continue drumul în bune condițiuni.

● CEL mai rapid dintre animalele terestre este guepardul care poate fugi cu o viteză de 100 km. pe oră.

● PENTRU cei care pescuiesc sub apă în Germania s-a inventat o minusculă barcă cu motor, care are o greutate de 28 kg., o lungime de 1,60 m. și consumă un litru de benzină la șase ore de navigație.

● IN UNELE clinici pariziene se folosește o mașină de adormit care este necesară în somnoterapie. Mașina lasă să treacă prin corpul bolnavului un curent electric permanent de cca. 4 volți pentru o douăzecime de miliamper. Pacientul nu încearcă nici o senzație neplăcută, ci dimpotrivă o anumită euforie.

Yves Coustaud, cunoscutul explorator francez al marilor adîncimi ale oceanelor, a devenit celebru în lumea întreagă datorită filmului de lung metraj pe care l-a realizat în legătură cu scufundările sale submarine.

Iată că acum Coustaud are un alt plan interesant: construirea unui aparat original, care să permită călătoru fără pericol la adîncimi destul de mari. Aparatul are o formă ciudată, care ar putea fi asemuită unui dovleac pufințel turtit. El e construit din foi de oțel inoxidabil și în parte din foi de sticlă incasabilă. Aparatul are motoare proprii, care absorb apa într-o parte și o elimină prin alta, făcînd astfel posibilă mișcarea aparatului, după un principiu oarecum asemănător aparatelor cu reacție. Viteza „dovleacului scufundător" este de trei noduri pe oră.

Trei reflectoare foarte puternice luminează apele împrejurul aparatului, care posedă aparate de fotografiat și de filmat, ce funcționează automat. Înăuntrul aparatului nu poți sta nici în picioare, nici așezat, ci numai... culcat. De fapt, asta nu e rău. Un dispozitiv special aprovizionează cu oxigen încăperea, permițînd 6—12 ore de scufundare neîntreruptă.

Un astfel de aparat nu poate înlocui batiscaful, care se coboară la cîteva mii de metri adîncime. Cu „dovleacul submarin" se va putea ajunge pînă pe la 600 de metri adîncime — dar el va face posibilă mișcarea în toate direcțiile, ceea ce nu e posibil cu batiscafele actuale.

In ilustrație: Schema aparatului său: 1. Baterie. 2. Pompă. 3. Baterie de rezervă. 4. Ușă ermetică. 5. Balast. 6. Aparate de radio. 7. Aparate ce măsoară adîncimea. 8. Iluminator. 9. Aparat de filmat.

Electro-termometrul

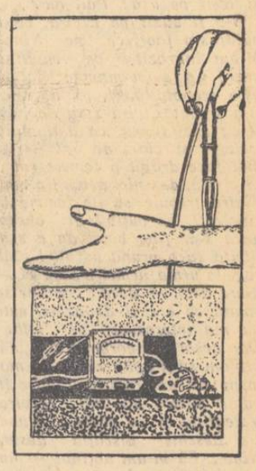

Numai 10-30 secunde: atîta doar îi trebuie electrotermometrului pentru ca să vă spună cu cea mai mare precizie temperatura corpului nostru. Îl puneți pe încheietura mîinii el va arăta 30° C; pe nas, 31° C. In diferitele părți ale corpului, temperatura variază și pentru fiecare există o anumită normă.

In fotografia noastră vedeți acest nou aparat, prezentat la Expoziția unională agricolă și industrială a Uniunii Sovietice.

El se bazează pe proprietățile semi-conductorilor, această minune a tehnicii moderne. Încadrat în fotografie, vedeți cadranul pe care se citește temperatura corpului.

Aparatul este extrem de sensibil și se folosește în medicină nu numai pentru măsurarea curentă a temperaturii corpului, dar îndeosebi pentru cercetări speciale.

Viața creată artificial

„Viața va putea fi creată în laborator. Nu este o problemă pentru secolele viitoare. Peste 20 sau 30 de ani, aceasta va fi o chestiune rezolvată!"

Aceste cuvinte nu au fost rostite de eroul unui roman științifico-fantastic. Ele reprezintă afirmația unui om de știință, specialist în problemele geneticei, Melvin Calvin, care a participat la Simpozionul Internațional cu privire la problema originii vieții pe pămînt, ținut la Moscova în luna august a acestui an.

E firesc ca problemele legate de crearea vieții „în eprubetă" să fie puse în legătură cu nașterea vieții pe pămînt.

La simpozionul de la Moscova au participat savanți din 17 țări, printre care U.R.S.S., Anglia, S.U.A., Franța, Germania, Rominia, etc. Toți participanții au fost de acord asupra unui lucru extrem de important: că ființele vii au luat naștere, la un moment dat, din moleculele de substanțe chimice, datorită condițiilor deosebite ce domneau în vremuri îndepărtate pe pămînt. Atmosfera nu se asemăna pe atunci deloc cu cea de azi; temperatura, radiațiile erau diferite. Atomii de carbon s-au combinat între ei, au primit și atomi de azot și, încetul cu încetul, au apărut moleculele de substanțe organice.

Lucrări experimentale, realizate atît în Uniunea Sovietică, cît și în S.U.A., au confirmat această ipoteză. Trecînd descărcări electrice printr-un amestec de gaze asemănător cu acela care trebuie să fi constituit în trecut atmosfera pămîntească, s-au obținut anumiți aminoacizi, — substanțe de bază care alcătuiesc albuminele din ființele vii!

Cercetările au confirmat teoria savantului sovietic acad. A. I. Oparin. Ființele s-au născut prin evoluția moleculelor de substanțe chimice. Încetul cu încetul, de-a lungul milioanelor de ani, s-au selecționat făpturile cele mai rezistente, cele mai bine adaptate la mediul înconjurător. Și această evoluție uriașă, întinsă pe o perioadă de timp neînchipuit de lungă a dus pînă la urmă la apariția celei mai desăvîrșite ființe — omul.

— Oare — și-au pus întrebarea savanții — reproducînd în laborator aceleași condiții, omul nu va fi în stare să creeze viața?

Rața minune

Cercetători francezi au realizat anul acesta o experiență care a făcut să curgă multă cerneală. Experiența s-a făcut pe niște rațe foarte tinere, cărora li s-a administrat o serie de injecții. Cînd rațele au mai crescut, s-a văzut că ele nu mai seamănă cu rudeniile lor. Aveau caractere atît de deosebite, încît se putea afirma fără nici o îndoială că se crease o nouă rasă. Dar așa ceva nu era încă excepțional. Faptul extraordinar era că rațele de rasă „Pekin", devenite acum prin efectul unor injecții, de o rasă rară, denumită „Albă-ca-Zăpada", aveau urmași de aceeași rasă nouă, Albă-ca-Zăpada!

Așadar, prin efectul unor injecții, se putea modifica moștenirea ereditară! În viitor, o anumită injecție ar putea, eventual, transforma un negru în alb, sau viceversa! Cumplită lovitură pentru rasiștii de la Little Rock! Și asta nu-i o glumă, vă rog să mă credeți! Nu de mult, parlamentul ultra-rasist al Uniunii Sud-Africane a cerut, în mod serios, lămuriri oamenilor de știință, întrebîndu-i dacă nu există cumva „primejdia" ca injecțiile folosite pentru rațe să transforme negrii în albi!...

Moștenirea ereditară

Dar ce fel de injecții extraordinare au putut determina aceste modificări? E vorba de un extras din globulele roșii și din spermatozoizii unor rățoi de cu totul altă rasă. Acest extras conținea o substanță pe care vechii alchimiști nu s-ar fi dat în lături s-o numească „magică": e vorba de D.N.A. — denumire prescurtată. În limbajul complicat al chimiștilor, numele complet al D.N.A. este „acidul desoxiribonucleic".

Orice substanță vie conține, pe lîngă alte substanțe, acizi nucleici. Iar după profesorul Boivin, un cunoscut savant francez, acest D.N.A., care nu e altceva decît o moleculă uriașă a unei substanțe organice, este cel care face ca bacteria să fie bacterie, planta să aibă caracterele sale binecunoscute, iar omul să fie om. Pentru că alcătuirea moleculelor uriașe de D.N.A. poate varia. Și o legătură chimică între doi atomi de carbon, de pildă, sau de carbon și de azot, ar putea să însemne — după unii oameni de știință — diferența de la pisică la leopard sau de la gîscă la rață.

Cele mai mici vietăți

Firește, problemele nu sînt încă lămurite. Nu se știe de fapt prin ce mecanism injectarea unei substanțe poate schimba caracterele ereditare, moștenite. Dar cercetările continuă cu înfrigurare. Virusurile, acești microbi extrem de mici și foarte periculoși, nu sînt altceva decît niște molecule gigantice ale unor substanțe chimice — și totuși ele sînt vii. Oamenii de știință au izbutit anul trecut să descompună moleculele care formează virusurile în acizi și proteine, două substanțe perfect cunoscute și „moarte"... apoi, ei au combinat la loc acești acizi și proteine... și au obținut iar o substanță vie!

Lucrurile sînt foarte complicate, mult mai complicate decît ar putea să rezulte din această prezentare destul de superficială. Un fapt reiese însă limpede: că cercetările întreprinse de chimiștii și biologii din întreaga lume ar avea consecințe importante. Gîndiți-vă, de pildă, că microbii și virusurile ar putea fi astfel influențați de substanțele D.N.A., încît să nu mai provoace boli! Gîndiți-vă că s-ar putea crea prin aceleași injecții foarte simple, rase noi de animale, mai bune, mai productive, mai economice! Și poate că, într-o bună zi, un cercetător dintr-un laborator de chimie, de biologie sau de medicină va anunța victorios: „astăzi am izbutit să creez, în eprubetă, o ființă vie!". N-o s-o vedeți, va fi ultramicroscopică, dar... va reprezenta o victorie extraordinară a științei!

Să nu ne mire prea mult. Omul înarmat cu cunoștințele științei moderne, pare să nu cunoască cuvîntul „imposibil".

Petre LEONTIN

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

CE E LUMEA... ŞI CE SÎNT FEMEILE!

Zău, pe cuvîntul meu — îţi spun foarte cinstit (se consuma, monologînd cu patos, amica mea), de ce or fi unele femei aşa de lipsite de caracter, uşa de.. — nici nu mai ştiu cum să le numesc, cum să le calific! — de ce s-or fi ţinînd frate, numai de bîrfeli.

Zău, pe cuvîntul meu — îţi vorbesc foarte sincer — pe mine în viaţa mea nu m-a interesat ce face cutare, cine pe cine iubeşte, cine cu cine se întîlneşte, ce spune, ce vorbeşte, nu mă interesează nici cît cîştigă X, nici cît cheltuieşte Y, nici cum se îmbracă madam Georgescu, nici ce găteşte madam Ionescu, eu dragă, îmi văd de ale mele, nu mă bag, nu mă amestec în viaţa nimănui, pe cuvîntul meu! Ce-mi pasă mie ce face X sau Y? Astea sînt probleme care merită să le discuţi? Astea sînt preocupări pentru o femeie, care, de, — se pretinde oricît, cu oarecare cultură şi cu oarecare educaţie — nu? — ca să zic aşa! Alte subiecte mai interesante de conversaţie nu găsesc două femei inteligente — cînd se întîlnesc — decît să o ponegrească, să o bîrfească pe a treia, care nu-i de faţă? Păi ce încredere mai poţi să ai că nu vorbesc şi despre tine la fel, îndată ce ai ieşit pe uşă! Păi, nu?

S-o fi auzit pe Elvira, ce a putut s-o foarfece pe Nina! M-am îngrozit, pe cuvîntul meu! Că la un moment dat — asta era alaltăieri, joi da, joi şi-a serbat Elvira ziua de naştere: auzi tupeu, că a împlinit treizeci şi cinci de ani — îşi mai face dragă o femeie rabat la vîrstă, dar nici aşa... Ce mai, Elvira trebuie să fie femeie la cincizeci, pe puţin! Şi barem dacă s-ar ţine bine, da e scofîlcită ca o prună uscată! Mă rog, la urma urmei treaba ei — n-are decît — dacă-i convine să spună că are şi douăzeci, asta nu mă interesează pe mine! Dar despre ce vorbeam? O, da, vroiam să-ţi spun că la un moment dat am rămas singure în odaie numai noi trei, Elvira, Valentina şi cu mine.., Atunci s-a deschis discuţia despre Nina... Eu m-am abţinut — am fost foarte prudentă, n-am vrut să mă exprim în nici un fel, nici pentru, nici contra! Că ştii cum se întîmplă: arunci o vorbă şi-ţi auzi pormă o sută.. Ei, da, s-o fi văzut pe Valentina, zău făcea s-o vezi: purta o rochie bej cu maron — zău, pe cuvîntul meu — parcă era o baclavaua... Şi s-a îngrăşat... O ştii cum era? Ei bine, acum e triplă! Dar noroc să ai; altceva nici nu-ţi trebuie în viaţă! Închipuieşte-ţi că se mărită cu un doctor, un bărbat tînăr, şi-am auzit — de o rară frumusete! Stai şi te întrebi ce o fi găsit la ea? Că slavă domnului, urîtă e cît zece... Şi să vorbim ce-i adevărat: nici uşă de biserică n-a fost... Asta bineînţeles, o priveşte strict şi personal.. Pe mine nu mă interesează viaţa nimănui — dar numai eu îi cunosc doi logodnici „oficiali"... Şi parcă de capul lui Costel, vărumeu, nu s-a ţinut scai? Ei, ce să mai discutăm! Are noroc că nu-mi place mie să vorbesc... În schimb Elvira, — şi de, se pretinde prietenă la toartă cu Valentina — şi cu Nina, la fel, dealtminteri — ei, s-o auzi pe ea ce spune şi despre una şi despre ailaltă... Zău, pe cuvîntul meu, ce sînt în stare să bîrfească femeile astea... Desgustător, des-gus-tă-tor! Păi cînd am plecat de la Elvira, am plecat odată cu Valentina. Am mers împreună pînă la tramvai, tot drumul, îţi jur — tu ştii că n-am obiceiul să exagerez — n-a făcut decît să bîrfească trataţia: că vinul era d'ăla de opt lei litru, că... Dar la drept, vorbind... pe cuvîntul meu — ne-a servit o tortă... Dacă şi aia era tortă, atunci eu sînt episcop! Un fel de lipie, dragă! Auzi? Lipie! Umplută la mijloc cu o cremă de cafea! Dar asta n-ar avea nici o importanţă, că la urma urmei, fiecare face ce poate...

Păi îmi povestea Valentina că într-o zi — îţi reproduc ce mi-a spus despre Elvira şi bărbat-său numai ca să-ţi dai şi tu seama, altfel pe mine dragă — îţi dau cuvîntul meu, toate chestiunile astea nu mă interesează, mă lasă complet rece! — numai ca să-ţi dai şi tu seama ce e lumea şi ce sînt femeile...

Sidonia DRĂGUŞANU

MODA

1) Din stofă de culoare deschisă, o haină cu croiala dreaptă. Coborînd linia taliei, este strînsă uşor de cordonul trasat prin butoniere. Guler şi pălărie din blană.
2) Un model sport din ţesătura „tweed", încheiat la două rînduri de nasturi. Mînecile sînt croite gen raglan în unghiu, formînd astfel o platcă. Gulerul, reverele, mînecile, precum şi clapele buzunarelor sînt tivite cu piele.
3) Acest palton drept cu gîtul montant (fără guler) are un plastron mare în faţă, marcat cu două rînduri de tighele. Aceleaşi tighele se repetă şi pe manşetele interesant rezolvate.
4) Palton din stofă, cu originală garnitură de tricot la gît şi mîneci. Cordonul trasat în talie, strînge haina drept.

1) Jacheta scurtă în formă de sac, purtată peste o rochie dreaptă cu un uşor drapaj pe umăr şi la fustă.
2) Palton din stofă „tweed", croiala largă sus şi strîmtată foarte puţin în jos. Gulerul mare cade pe umeri. Rochia simplă cu pense şi fără cordon.
3) Rochie de stofă croită sac cu două pliuri necălcate prinse în patru nasturi. Mîneca trei sferturi.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Găluşte cu varză

Se fierbe o varză mică de aproximativ 1/2 kg. în apă cu sare, se scurge şi se trece prin maşina de tocat. Se adaugă 2 linguri de brînză rasă, 1 lingură de griş, 2 ouă, sare şi piper. Se amestecă bine.

Într-o cratiţă se pune la fiert apă cu puţină sare şi cînd dă în clocot, se ia cu o linguriţă din compoziţie şi se dă drumul găluştelor în apă. Se lasă să fiarbă la foc mic timp de 20 de minute. Se scot din apă, se aşează pe farfurie, se stropesc cu o lingură-două de unt topit şi se presară pesmet puţin rumenit. Se servesc cu sos de roşii.

Frigănele de cartofi

Se curăţă 3—400 gr. de cartofi cruzi şi se rad pe răzătoarea cu găuri mari. Se adaugă 1 ou, o lingură de făină, un vîrf de cuţit de bicarbonat, sare şi un praf de piper. Se ia din compoziţie cu lingura şi se rumenesc chiftelele pe o parte şi pe alta, în untură sau în ulei. Se servesc cu salată verde sau cu salată de varză.

Budincă de zarzavat în aluat

Se face un aluat din 300 gr. făină, 125 gr. untură, un ou, 1/2 ceaşcă cu apă şi un vîrf de cuţit de sare. Se lasă o jumătate de oră la rece.

Se fierb în apă cu sare 4—5 cartofi, 2 morcovi, 1 pătrunjel şi o mînă de fasole verde. Se toacă tot zarzavatul destul de mărunt şi se amestecă cu 1/2 ceaşcă de smîntînă, 2 ouă şi o lingură de unt. Se potriveşte de sare.

Se întinde din aluat o foaie potrivit de groasă şi se îmbracă o formă rezistentă la foc. Se pune zarzavatul, se adună deasupra marginile aluatului şi se dă la cuptor. Cînd budinca este frumos rumenită, se răstoarnă.

Cremă la ceşti

Se fierbe 1 litru de lapte cu jumătate baton de vanilie (sau un pachetel de zahăr vanilat) şi 150 gr. de zahăr.

Se bat într-un castron 3 ouă întregi, peste care se toarnă cu încetul laptele fiert cu zahăr. Se strecoară. Se aşează 6 cesti (de cafea cu lapte) într-o tavă destul de încăpătoare, ca să circule apa printre ele. Se umplu cestile cu o lingură, cît mai pline, deoarece crema scade la fiert. Se toarnă apoi apă clocotită în tavă, cu grijă ca să nu intre apa şi în cesti Se dă la cuptor. Focul trebuie să fie potrivit, astfel încît apa, desi foarte fierbinte, să nu fiarbă în clocote mari. Crema, în cesti de mărime obisnuită, se ţine la cuptor cam 40 de minute. Cînd cestile sînt mai mici, se ţin ceva mai puţin. Se încearcă dacă este gata, scotind o cească din apă si aplecînd-o puţin într-o parte. Crema trebuie să se ţină fără să fie prea întărită. Se scot din cuptor cu tava si se lasă să se răcească, ţinîndu-le încă 10 minute în apă. Se scot din apă, se sterg cestile cu un servet si se dau la rece. Crema se serveşte în cesti, după ce este bine răcorită.

Se poate face crema la fel, cu parfum de cafea sau de zahăr ars, adăugînd de la început în lapte 2 linguri de esentă de cafea sau puţin zahăr caramelizat.

MENIUL SĂPTĂMINII

11—17 NOIEMBRIE

1) Supă de spanac. Varză cu tăieţei. Omletă cu dulceaţă.
2) Sufleu de conopidă. Ardei umpluţi. Compot de piere.
3) Şalău rasol. Găluşte de varză cu sos de roşii. Mere coapte în aluat.
4) Ciorbă rusească. Pilaf cu ciuperci. Struguri.
5) Frigănele de cartofi cu salată verde. Limbă cu sos de smîntînă. Dovleac copt.
6) Budincă de zarzavat, în aluat. Chiftele marinate. Griş cu lapte.
7) Supă de pasăre cu găluşte. Rasol de pasăre cu muştei de usturoi. Cremă la cesti.

Reţete pentru prepararea sitarilor

In deobşte mă feresc să dau reţete savante.

De data aceasta mă supun îndemnului maestrului Păstorel, îndemn presărat cu duh şi spirit, aşa cum presărăm noi gospodinele, în mîncare, sare şi piper.

Mă voi ocupa în primul rînd de „Salmis", care cere, pentru a fi bine preparat, oarecare îndeminare culinară, răbdare şi... timp.

„Salmis" (prescurtarea cuvîntului Salmigondis, a cărui origine nu se cunoaşte) este o mîncare franţuzească, sau mai exact este numele unui sos cu care se asezonează vînatul şi resturile de friptură.

Sînt numeroase variante pentru prepararea acestui fel şi variate ingredientele ce se adaugă în compoziţia lui: trufe sau ciuperci, şampanie sau vin de Bordeaux şi Madera, şuncă sau slănină, precum şi condimente ca: cimbru, dafin, capere, piper şi altele.

Voi da formula cea mai simplă, spre a nu descuraja pe gospodinele ce vor s-o încerce:

Se frig la frigare doi sitari grăsuţi, înveliţi în felii de slănină — nu cumva să fie trecuţi din fript. Se taie fiecare în cinci bucăţi: aripile, picioarele şi pieptul. Se scoate pielea, se îndepărtează carcasa, iar intestinele se pun bine la o parte.

Bucăţile de sitar se aşează într-o cratiţă, se stropesc cu puţin vin bun şi se păstrează la cald (dar nu direct pe maşină).

Se rumeneşte uşor în unt o ceapă mică, tocată, se adaugă un fir de cimbru, o frunză mică de dafin şi una de pătrunjel, sare şi piper. Se stinge cu un păhărel de vin bun şi se adaugă o ceaşcă de zeamă de carne, concentrată. Se lasă sosul să fiarbă la foc mic trei sferturi de oră, pînă ce scade pe jumătate. Din cînd în cînd se îndepărtează cu o lingură grăsimea ce se ridică la suprafaţă.

Carcasele, împreună cu pielea, se pisează mărunt într-o piuliţă de piatră. Se pun în sos şi se lasă să dea cîteva clocote. Se trece apoi totul prin sită, în cratiţă, peste bucăţile de sitar. Se adaugă cîteva felii de ciuperci înăbuşite în unt şi se înfierbîntă cu totul, fără să fiarbă.

Intestinele se toacă mărunt, împreună cu slănina în care au fost înveliţi sitarii. Cu această tocătură se ung cîteva feliuţe de pîine rumenite în unt şi se dau o clipă la cuptor, pînă se înfierbîntă.

Se aşează bucăţile de sitar pe farfuria de servit la masă, deasupra se toarnă sosul cu ciupercile, iar împrejur se pun feliile de pîine.

Se serveşte foarte fierbinte.

SITARI LA FRIGARE

După ce au fost ţinuţi la rece, timpul necesar spre fezandare, sitarii se curăţă de pene în ultimul moment înainte de a fi puşi la frigare. Se frig întregi, cu capul şi labele şi nici intestinele nu se scot.

Se smulg penele, se pîrlesc sitarii la flacără, repede, ca să nu înceapă a se topi grăsimea şi se şterg cu o cîrpă uscată. Se scot ochii, se face o tăietură la gît prin care se scoate guşa şi una mai jos, prin care se scoate pipota. Se îndoaie capul înspre picioare şi se înveleşte cu felii foarte subţiri de slănină. Se leagă cu aţă. Se pun pe frigare, se ung cu unt şi se frig la foc viu. Nu trebuie serviţi prea uscaţi. Cînd sînt gata, se scot aţele şi se servesc pe felii de pîine prăjită în unt.

In încheiere, nu-mi rămîne decît să doresc gospodinelor să le pice din tolba vînătorilor cît mai mulţi sitari, spre a avea ocazia să încerce aceste reţete.

Sanda MARIN

Cunoaşteţi întrebuinţările oţetului?

...Amestecat cu sare (două linguri la un pahar cu oţet) curăţă minunat chiuvetele, cada de baie, faianţa, etc. Nu uitaţi să clătiţi apoi şi să ştergeţi cu o cîrpă uscată.

...Ţinut o zi în oţet şi limpezit cu apă, buretele des întrebuinţat îşi recapătă elasticitatea. Periile murdare muiate în apa amoniacală şi clătite în apă cu oţet devin suple şi strălucitoare.

...Înainte de a lustrui mobila cu ceară, e bine s-o curăţaţi uşor cu oţet. Luciul va dura mai mult.

...O muscă v-a pătat geamul? Puţin oţet îl curăţă şi-l face să strălucească.

...Obiectele de oţel se lustruiesc mai uşor dacă sînt curăţate întîi cu oţet.

...Cuţitele pătate de rugină sau de umezeală se curăţă bine dacă sînt frecate cu o cîrpă muiată în oţet cald. Se limpezesc apoi cu apă şi se usucă cu rumeguş de lemn.

...Vreţi să menţineţi muşamaua şi linoleumul în stare bună un timp cît mai îndelungat? Frecaţi-le des cu ulei şi oţet, amestecate în părţi egale.

Murături în borcane

GOGOŞARI. *Dacă în locuinţa dvs. spaţiul nu permite să ţineţi borcane mari cu gogoşari, muraţi gogoşarii în borcane mici, în felul următor: Îi curăţaţi de codiţe şi seminţe, îi spălaţi şi îi tăiaţi ca tăieţeii lăţi. Fierbeţi oţet cu sare, foi de dafin şi îndulciţi-l cu zahăr sau cu miere, atît cît să-l tăiaţi din acreală. Apoi daţi drumul în oţet gogoşarilor tăiaţi şi lăsaţi să fiarbă în clocote 2-3 minute. Puneţi-i în borcane mici curate, lăsaţi un gol ca de două degete, presăraţi peste ei o linguriţă plină cu boabe de muştar şi turnaţi oţetul strecurat peste ei. Deasupra turnaţi un strat de untdelemn. Legaţi gura borcanelor cu celofan dublu, udat cu apă, ca să adere bine şi puneţi borcanele la păstrat. Gogoşarii astfel preparaţi sînt foarte gustoşi şi se păstrează bine.*

VARZĂ PENTRU FOI. *Dacă nu aveţi loc pentru butoiul cu varză căpăţini, muraţi varza în borcane de sticlă sau pămînt. Varza spălată o desfaceţi foaie cu foaie. Alegeţi pe cele mai frumoase foi pentru sarmale, le scoateţi vinele groase şi le puneţi de o parte. Tocaţi mărunt părţile verzi ce nu sînt bune pentru foi şi le frecaţi cu sare. Apoi aşezaţi în borcane rînduri de foi de varză şi printre ele varza tocată, felii de hrean, de morcovi şi de gutui. Puneţi deasupra un teasc şi lăsaţi pînă a doua zi, cînd varza se îndeasă şi mai scade. Atunci completaţi borcanul pînă sus. Umpleţi apoi cu o saramură slabă şi după 2-3 zile gustaţi zeama, dacă e destul de sărată, pentru a-i mai adăuga sare. Puneţi deasupra verzei un teasc, legaţi gura borcanului cu o pînză şi scoateţi din cînd în cînd floarea ce se formează. După ce varza s-a acrit o păstraţi la rece.*

Colţul COSMETICIANEI

O preţioasă aliată a frumuseţii: apa

In funcţie de felul în care e folosită — caldă sau rece — apa exercită o acţiune extrem de binefăcătoare asupra pielei, dar poate deveni dăunătoare atunci cînd e prost întrebuinţată. De aceea, e bine de ştiut că apa rece prieşte tenului normal şi uscat, deoarece biciuieşte pielea, pune sîngele în mişcare — şi deci ţesuturile se hrănesc mai bine — înviorează nervii pielei şi tonifică muşchii feţei. In schimb, apa caldă convine de minune tenului gras, deoarece ajută la îndepărtarea straturilor de celule moarte şi dizolvă surplusul de grăsime al pielei. Nu este bine să se facă abuz de apă caldă, pentru a nu se moleşi pielea. După spălatul cu apă caldă, faţa trebuie clătită cu apă rece şi apoi bine ştearsă cu un prosop moale.

Apa pe care o folosim în mod curent în oraş este o apă „dură", adică o apă bogată în săruri calcare şi care este uneori greu de suportat, în special de tenurile uscate, sensibile, cărora le poate provoca iritaţii şi mîncărime. De aceea, apa se „moaie" prin adăugare de borax (la 1 litru de apă care clocoteşte se adaugă o linguriţă de borax). Boraxul se poate înlocui cu bicarbonat de sodiu, iar dacă ambele produse vă lipsesc, lăsaţi apa să clocotească timp mai îndelungat, deoarece sărurile se precipită prin însuşi procesul de fierbere, apoi o lăsaţi să se răcească înainte de a o folosi.

Cînd vreţi să arătaţi proaspătă, ştergeţi urmele oboselii aplicînd de cîteva ori (pe faţa bine demachiată) comprese muiate în apă

caldă şi bine stoarse. Apoi spălaţi obrazul cu multă apă rece, ştergeţi-l bine şi aplicaţi o cremă hrănitoare.

Dar în lupta dusă pentru dobîndirea unei perfecte curăţenii, atît a tenului cît şi a întregului corp, apa singură nu e suficientă şi ea trebuie să fie completată de bunul ei prieten, săpunul, despre care voi vorbi într-un articol viitor.

Sanda NOREANU

Curierul Laurei

Am primit următoarele răspunsuri pentru Ana:

D. M. MIHAIL, „Am convingerea fermă că sentimentele materne vor triumfa şi că fetiţa d-tale va putea rosti şi de aci înainte — fără nici o reţinere şi din tot sufletul — cuvîntul „mamă".

FLORICA IACOBOVICI — Bucureşti, str. Alexandru Donici 2: Ana este în primul rînd mamă şi nu îi este îngăduit să uite acest lucru. Nădăjduiesc că îşi va putea găsi liniştea şi fericirea în opţiunea pe care o va face, rămînînd alături de copilul ei.

RODICA BARBAŢIU — Arad, Bd. Republicii 60: „Pentru că sînt educatoare, pentru că iubesc copiii şi doresc fierbinte să-mi îndeplinesc sfînta menire de a fi mamă, îţi spun: caută să-ţi clădeşti o căsnicie nouă cu un om în sensul adevărat al cuvîntului: un om care să-ţi respecte sentimentele de mamă, să-ţi accepte copilul şi să-l iubească".

KURTEJAN ARITINA, Bucureşti, str. Grigore Manolescu 30: Dacă Ana îşi iubeşte într-adevăr copilul, cum poate iubi în acelaşi timp un om care este potrivnic copilului ei? Şi cum poate avea încredere într-un asemenea om? E de presupus că nu are încredere şi în acest caz, de ce îi e atît de greu să se despartă de el?...

POPA IOAN, Cluj, Calea Turzii 14: „Judecata tribunalului te-a ales pe d-ta demnă să creşti copilul. Ai vrea, astăzi, să dovedeşti celor care ţi-au încredinţat fetiţa că s-au înşelat dînd-o sub protecţia d-tale?"

SORA CECILIA — Bucureşti: Este destul de trist că Ana mai stă la îndoială. Ana să muncească şi să-şi crească copilul! Astăzi avem destule posibilităţi pentru a ne creşte copiii, dîndu-i la creşele şi căminele care stau la dispoziţia tuturor mamelor din cîmpul muncii.

MARINA, Suceava: Un bărbat bun, adevărat, sincer şi dezinteresat în dragostea lui pentru o femeie, iubeşte şi tot ceea ce este în strînsă legătură cu ea: munca ei, familia ei şi mai ales copiii ei — neţinînd seama că ei au rezultat dintr-o fostă căsătorie a ei.

O femeie şi în special o mamă, trebuie să fie stăpînă pe ea şi pe primul plan să fie raţiunea, mai ales atunci cînd este responsabilă de educaţia copilului.

JANA CRĂCIUNOIU, Bucureşti, str. Pictor Iscovescu, 6: Gîndeşte-te că sînt familii care se hotărăsc să crească copii străini, dîndu-şi seama că oricare dintre noi avem datoria de a ne sacrifica pentru creşterea altor generaţii, aşa cum alţii s-au sacrificat pentru noi.

GIOVANI CRIMELA, Bucureşti: Ana, nu uita că eşti mamă şi ca orice mamă trebuie să-ţi iubeşti copilul pînă la sacrificiu, să-l aperi, să-i fii scut şi pavăză!

CORNELIA VASILESCU, Brăila, str. Concordiei 31: Dacă Dinu te-ar iubi, o parte din dragostea lui pentru d-ta ar da-o fetiţei! Păstrează-ţi copilul, cu riscul de a-l pierde pe Dinu.

E. GUIAGIU, Turda: Oare Dinu nu îşi dă seama cît e de grea, cît e de mare jertfa pe care i-o cere Anei?

CISMARU CONST., Rîmnicul Vîlcea, str. Cpt. G. Stoianovici nr. 13: Chiar dacă în cele din urmă Dinu ar accepta-o pe Ana cu copil cu tot, neiubindu-l pe acesta, e de presupus că îl va persecuta. Ana să nu-şi facă nefericită fetiţa. Mai bine să se despartă de Dinu.

TOMESCU VASILE, Rîmnicu Vîlcea, str. Mihai Bravu 3: Răspunsul nu poate fi decît unul singur: Ana să fie o femeie cinstită şi o mamă adevărată. ...Să fie o mamă adevărată ducînd pînă la capăt marea ei misiune de a creşte şi educa fiinţa căreia i-a dat viaţă.

★

Pentru numărul viitor aşteptăm scrisoarea Anei, în care să ne comunice hotărîrea luată în urma sfaturilor primite din partea tuturor acelora care s-au aplecat cu atîta interes, cu atîta emoţionantă participare, asupra problemei care o frămîntă.

Laura

Justă repartizare a cadrelor.
Desen de Neli COBAN

Medicul vă sfătuieşte

A. N. din Călăraşi, ne întreabă dacă folosirea aproape permanentă a bicarbonatului de sodiu (mai ales după masă) poate să-i producă vreun neajuns?

In general, utilizarea exagerată a bicarbonatului de sodiu nu este recomandată. Intr-adevăr, această substanţă alcalină, ajunsă în stomac, neutralizează sucul gastric care este acid. In cazuri de hiperaciditate, această acţiune este necesară. In schimb, în cazul cînd aciditatea sucului este normală, luarea de bicarbonat dăunează digestiei. Alimentele nu mai sînt bine digerate, datorită tocmai lipsei acidului clorhidric şi se pot ivi turburări. De aceea, trebuie să consultaţi medicul care vă va spune dacă în cazul dvs. este sau nu indicat să folosiţi substanţele alcaline.

Constanţa R. din Bucureşti, se plînge de lipsa poftei de mîncare şi ne solicită un tratament.

Tratamentul este destul de variat. El depinde de cauza care v-a provocat lipsa poftei de mîncare. De aceea diagnosticul trebuie pus neapărat de un medic.

In tot cazul, se folosesc, — pe lîngă tratamentul care tinde să înlăture cauza principală — şi o serie de medicamente care se găsesc la farmacii, ca: tonic amar, ceai tonic aperitiv, fercuper sau vin tonic. Se recomandă şi tratamentul cu vitamine: Viplex, Polivitamine, Vitamina C, vitamina A. Se pot face injecţii cu stricnină (sub supraveghere medicală).

Dr. L. P.

CAPCANA

Povestire pentru cei mici

DE PAŞCAL RĂDULESCU

Sălăștencele

Sînt exact 500 de ani de cînd se spune că s-ar fi petrecut uimitoarea întîmplare, care a făcut celebritatea unui sat pînă atunci uitat de dumnezeu și de oameni și care purta, din vremuri îndepărtate, numele de Sălișteа. La 1458 deci, rege al Ungariei era tînărul Matei Corvin, iar conte de Sibiu, sub jurisdicția căruia se găseau sălășteni, George Dotzi. Multele și pustiitoarele războaie medievale lăsaseră și Sălișteа ca și atîtea alte sate, fără bărbați și contele Dotzi nu avea cu ce să-și muncească întinsele pămînturi, cui să încredințeze numeroasele sale turme. A făcut atunci, în numele sălăștencelor, o întîmpinare către coroană, în care acestea cereau colonizarea în satul lor a unui număr de bărbați corespunzător cu al femeilor. Și cum sălăștencele erau urîte foc, Dotzi a ales de prin țara Ardealului trei fete, una mai frumoasă decît alta și le-a trimis cu jalba la curtea tînărului Matei. Acelea care la reședința de vară a regelui se dădeau drept sălășteнce, erau o romîncă de prin Făgăraș, Vuța lui Voicu, fata unui pădurar secui, Ana Gergely și o săsoaică din preajma Sibiului, blondă și plină, pe nume Maria Schramm. Regele le-a primit pe cele trei frumoase și le-a îndeplinit cererea, trimițînd în Sălișteа 300 de prizonieri cehi, bărbați voinici și frumoși. O dată cu solia aceasta vie către sălășteнce a pornit însă către contele de Sibiu și o solie scrisă, semnată de însuși Mattias Rex, care aflase că sălășteнcele nu erau de fapt sălășteнce. Se spunea în mesajul regal și latinesc că dacă la prima vînătoare pe care regele o va face în munții Făgărașului, nu va găsi în Sălișteа femei cel puțin tot atît de frumoase cu cele trei mandatare, contelui Dotzi îi va sta capul acolo unde îi stau picioarele. Matei n-a trecut niciodată prin Sălișteа. Dar de frica vînătorii ce avea să vină, George Dotzi a strămutat pe alte meleaguri toate femeile urîte din Sălișteа și a adus aci toate marile frumuseți ale Ardealului, pe care le-a mărităt cu prizonierii cehi. Și de atunci e Sălișteа vestită pentru femeile sale.

★

Nu știu cît anume poate fi socotit fapt istoric din legenda povestită aci pe scurt, a sălășteнcelor. Nu știu nici măcar dacă legenda s-a născut și mai ales s-a păstrat cu atîta încăpățînare ca o contrapondere populară a agitațiilor și încercărilor de dezbinare naționalistă din Ardeal, ca un suprem argument al maselor că unirea și frăția dintre diversele naționalități (și nu sînt sălășteнii urmașii romîncelor, secuilor, săsoaicelor și cehilor ?) nu poate duce decît la împlinirea perfecțiunii umane, în speță, de data aceasta la frumusețea oamenilor. Este destul de probabil că așa stau lucrurile cu semnificația legendei născută acum 500 de ani, deși autorul sau autorii ei ne-au transmis-o fără comentarii. Independent însă de aceasta, faptul rămîne fapt : sălășteнcele au fost și au rămas vestite pentru frumusețea lor.

Duminică

Astăzi, călătorului care trece prin Sălișteа, aspectul general al comunei pare să-i materializeze datele legendei. Căci Sălișteа este punctul nodal în care s-au adunat toate caracteristicile celor trei neamuri, care populează de veacuri Ardealul, costumele lor, stilul arhitectonic, numele lor. Casele în stil săsesc, adunate în străzi înguste, lasă impresia mai mult a unui burg, decît a unui sat cu 3300 de locuitori ; numele — Martin, Ollah, Ceama, Matei, Sandu sau Bros, sînt tot atîtea mărturii că de mult de tot se vorbeau aci trei, dacă nu patru limbi diferite, — în timp ce costumul e romînesc și chiar așa se și numește „costumul romînesc din Sălișteа". Numai pahiolul, vălul alb care acoperă capul femeilor în zile de sărbătoare, trebuie să fi fost adoptat după un vechi costum german, după cum cuvintele maghiare sau săsești care și-au topit ființa lor filologică în romînească atît de curat rostită în Sălișteа, amintesc fără îndoială în aceeași măsură ca de Vuța lui Voicu și de Ana Gergely și de Maria Schramm.

La toate acestea, la înfrățirea aceasta firească și unitară a neamurilor, tradițiilor și obiceiurilor de aci, m-a făcut să mă gîndesc duminica aceea de toamnă petrecută în Sălișteа. In decorul caselor săsești, între numele de atît de variate proveniențe, costumele romînești care, asemeni unei simfonii în alb și negru, se adunau în fața căminului cultural, marcau o nouă viață satului străvechi.

Era o duminică asemeni atîtor altora, în care lumina de miere a toamnei dădea lucrurilor și oamenilor o nouă culoare, — ca de stampă veche. La cămin era sărbare. Serbarea de fiecare duminică pe care o dădeau de astădată elevele clasei a VIII-a a școlii medii, toate în costume naționale. Privindu-le pe ele, privind spectatorii adunați în sala încăpătoare, ascultînd-o pe Viorica Martin, fata unui țăran dintr-un sat apropiat comunei, vorbind despre marele ei vis de a deveni actriță, am înțeles semnificația simplității costumului sălăștean. Căci sînt atît de frumoase fetele și femeile acestea, încît frumusețea lor nu mai are nevoie de nici un fel de podoabe. După cum visurile lor, mici sau mari, visuri care uneori rămîn în Sălișteа, altеori trec de hotarele ei, nu mai pot fi oprite azi de nimeni.

Nunta din Sălișteа

Am văzut o nuntă în Sălișteа. Nu era o nuntă adevărată, cu mireasă și nănași, cu daruri și strigături, ci doar un covor la gherghefuț căruia lucra în atelierul cooperativei de artă populară „Textila", Elena Cătană. Și dacă Lenuța e frumoasă foc, — cam așa trebuia să fi arătat acum 500 de ani Vuța lui Voicu, — „Nunta din Sălișteа", covor inspirat după motivele steagurilor de nuntă sălășteне, e una din noile realizări ale colectivului cooperativei.

Dealtfel însăși cooperativa aceasta face și ea parte din ceea ce în Sălișteа poate fi trecut în noțiunea sferei de „nou", spre deosebire de casele vechi, de obiceiurile vechi și atît de colorate, de legendele vechi. Lucrează aici 52 de femei și fete la 32 de războaie. Lucrează covoare romînești, mult cerute în străinătate. Și dacă s-a îndoit cineva că sălășteнcele sînt cunoscute și peste hotare, acela poate avea acum dovada cea mai palpabilă — peste cîteva zile vor părăsi țara 32 de covoare, purtînd toate țesut în fire un singur cuvînt : „Sălișteа".

Nouă în Sălișteа este și secția de artă populară a întreprinderii „Decorativa", de unde zi de zi pornesc spre toate colțurile de țară vestitele cordoane sălășteне, chimirele ștanțate și bundițele de nuntă, nouă e și munca liberă a fetelor și femeilor, a tuturor acelor Ana Pop și Neamțu Elena, Maria Sandu și Lebu Ioana, care dintr-un oarecare sat pierdut în cîmpia Sibiului, vestit odinioară pentru frumusețile sale, fac gloria artei populare romînești peste hotare.

Nici azi sălășteнcele nu sînt sălășteнce

Credeam că o am în față pe Ana Gergely, fata pădurarului secui. Inaltă, subțirică, albă la față, cu părul negru împletit în coade. Dar nu, era numai Măriuța Matei, țesătoare de covoare la cooperativă. I-am spus că e o adevărată „sălășteancă", și mi-a răspuns rîzînd : „Dar nu sînt din Sălișteа".

Mi-a părut rău și i-am spus Puiei Ceama că și ea, ca și Viorica Martin, se trage probabil din blonda Maria Schramm. „Părinții mei sînt din Munții Apuseni", a fost răspunsul, însoțit de gropițele din obrajii rumeni. Și nici Ecaterina Ranga nu era din Sălișteа, nici Eugenia Luca, nici Elena Nicoară...

Mă apucase durerea de cap. „De prin lume adunate..." gîndeam. Ca acum cincisute de ani, așteptînd probabil de atunci trecerea prin Sălișteа a vînătorii aceluia care semnase „Mattias Rex", scrisoarea latinească către contele Dotzi. Și ca și cum Sălișteа asta, cu casele ei în stil săsesc, cu costumele ei romînești, cu rîul care curge molcom prin mijlocul ei, ar fi locul de întîlnire a frumuseților țării. Căci oricum ar fi, sălășteнce sau nu, în Sălișteа au fost și sînt femei frumoase.

Mariana PÎRVULESCU

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

CITE CEVA DESPRE A.G.I.

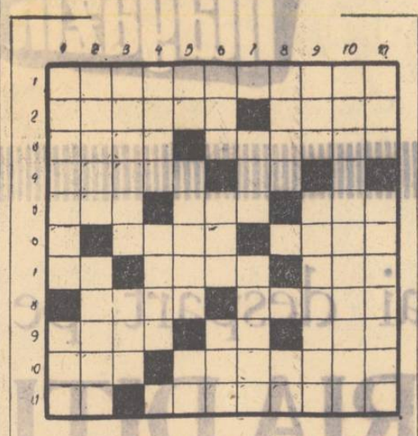

ORIZONTAL : 1) Observatorul din București participă în cadrul Anului Geofizic Internațional la operațiile mondiale pentru cunoașterea precisă a acestei coordonate în vederea determinării timpului; 2) Observatoare, concentrați-vă atenția ! — Fluid discutat și discutabil; 3) Corăbii, vase — Instrumente cu ajutorul cărora se cercetează obiectele aflate la o mare depărtare, în special corpurile cerești ; 4) In atenția astronomilor și a poeților — Sînt ; 5) In A.G.I. se vor face numeroase radiosondaje în acest fluid gazos — Supus (fig.) — Innegrit sub acțiunea razelor solare ; 6) Șiret — Rămîne după trecerea cuiva ; 7) Pronume — A alege — Lipsit de grai ; 8) Imensă întindere de apă ; în A.G.I. se studiază mișcarea ei alternativă și zilnică produsă de atracția lunară și solară — Bătrînul astru care de milioane de ani încălzește planeta noastră, centrul observațiilor în A.G.I. ; 9) A garanta — Tăcere ! — Argilă din care romanii făceau culori roșii ; 10) Judecător în infernul din mitologia greco-romană — Munții noștri în care se află numeroase stațiuni meteorologice, foarte active în A.G.I. 11) Literă cirilică — Piatră sau masă minerală care cade pe pămînt din spațiul ceresc.

VERTICAL : 1) Un prim pas al satelitului artificial — Zeița pămîntului ; 2) Ținuturi, regiuni — Timpul de la ora 12 din zi precum și locul pe care-l ocupă pe cer soarele la această oră ; 3) Localitate în Franța —... de meridian, porțiune din circonferința meridianului, măsurată întîia dată de Eratostene; 4) Greer — Rudă ; 5) Speteză — A țîșni cu violență — Intrebare ; 6) Parcelă, parte (Ban.) — Monedă veche — Comună rurală ; 7) In drum, în cale (Olten.) — Corpuri cerești, stele ; 8) Des, greu în raport cu volumul ocupat — Fluviu în Italia — 9) Fire de lînă — Cal de curse ; 10) Nemărginiți ; 11) Diviziuni de timp — Lansarea lor a deschis calea călătoriilor interplanetare. (sing.).

D. BARTOLOMEU

Pe înțelesul tuturor

ORIZONTAL : 1) Individ cu șase picioare ! — In cîntece, rimă obligatorie la „nu". 2) Creatorul expresiei „Avansați înainte !" — Pentru. 3) Cu coarnele întinse în lături. — O gheată nu ca toate ghetele. 4) Fecior în Banat. — Iarba bărbii ursului ! 5) Să-l vadă toată lumea ! — Nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase ! (pl.) 6) După 3,14 ! — Ofițeri marini. 7) Indispui ca să zic așa... — 20 metri-n lungime și 4 lățime... 8) Degetul podoabelor — Animal cu coada la modă. 9) Desface firul în patru. 10) Trata la mai... — Erbiu. — 11) La orice piesă. — Un soi de ață (trece prin urechile acului !).

VERTICAL : 1) Proaspeți. — O mamă de altă dată. 2) Tot pe drum, pe drum, pe drum și pe acasă nicidecum. — Se caută în carul cu fîn. 3) Fixată. — Pod istoric. 4) Popas înaintea puțului. — Ascunse, nevăzute. 5) Atanase pe scurt. — A creat „Valea albă" și a recreeat în romînește versurile lui Ovidiu. 6) Oameni-mașini. — Specie de grîu. 7) Un arcaș veșnic tînăr. — Pînză gata să devină cîrpă. 8) Negru pe alb — Gust... 9) E cîntată în amurg (pl.) ...10)... ăștia cîntă în timpul producției. — Pronume. 11) La mai mare ! — Ca lumina zilei.

Gh. UȚU

NOAPTE BUNA

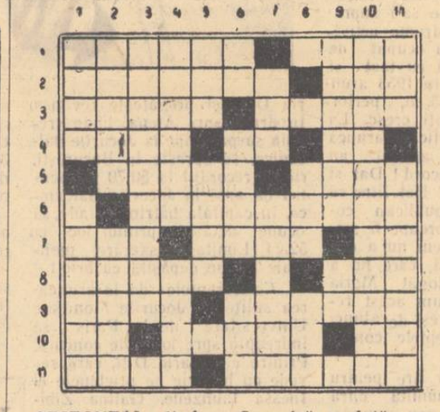

ORIZONTAL : 1) Avertisment discret că e vremea de mers la culcare — Primesc în fiecare seară vizita lui Moș Ene 2) Intrat în lumea viselor — Măsură chineză 3) Masă servită pe la miezul nopții — Noapte bună !... 4) Care nu are urechi (zool.). Vene ! — In flanc ! 5) A trece în anticamera somnului — Somn ! 6) Inrăutățită 7) Taifas — Te trezește din somn la oră fixă — Ionescu Horia 8) A decola pe aripile somnului — Intre trecut și viitor 9) A fi foarte somnoros — Pregătit să doarmă 10) Oală — „Părea că printre... s-a fost deschis o poartă / Prin care trece albă regina nopții moartă" (Eminescu — Melancolie) — Pronume 11) Momeala... somnului ! — Somnalin pe note pentru copii în leagăn.

VERTICAL : 1) Are camere de dormit — Se culcă o dată cu găinile ! 2) „Somnoroase păsărele / Pe la cuiburi se... / Se ascund în rămurele / Noapte bună !" (Eminescu) — Un bici rămas de pomină 3) Substanță care provoacă somnul 4) Țesătură înflorată de in — Coadă de somn ! 5) Acum — Plante somnifere 6) Pronume — Filme fantastice la cinema Morfeu ! — Își crește puii cu doică 7) Piesă de artilerie cu determinări de somn profund — Te îmbie la somn 8) Doarme toată iarna — „Să-mi fie somnul... / Și codrul aproape" (Eminescu — Mai am un singur dor) 9) Care nu permit să pătrundă sau să iasă un fluid — Trage firul după el 10) Adormite artificial 11) Protectorul somnorosilor — Suferă de o insuficientă calcifiere a țesutului osos.

Al. MATEESCU

UN MECI DE VOLEI

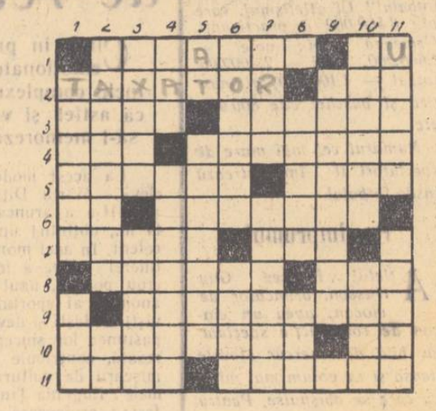

ORIZONTAL :

1. Nu e arbitru, dar stă între cele două echipe — Au ajuns la același număr de puncte cu adversarii. 2. Cele ale terenului de volei au 9, respectiv 18 metri — A para, la fileu, loviturile de atac ale echipei adverse. 3. Trăgător — „Cei mai buni". 4. Lovituri scurte și eficace. — Lovitură de atac — Salut ! 5. O suprafață... puțin mai mare decît jumătatea de teren destinată unei echipe. — Scena deschisă a meciurilor. — 15 puncte ! (nu e vorba de „Drumeții veseli"). 6. Floarea ratelor ! — Convenții — Soare. 7. Contribuie la eficacitatea trasului — Prima parte a campionatului (pl.) 8. Mingi trecute coechipierilor — Motiv de încurcătură. 9. Mister — Electrodul pozitiv. 10 Necesari — Joacă.. meciuri amicale ! 11. Durata aproximativă a unui meci de volei — Element important al jocului de volei, alături de tehnică (pl.) 12. Partea corpului cea mai mult utilizată la volei — Așezate în ordinea punctajului (vorbind de echipe).

VERTICAL :

1. Sistemul de ocupare și de acoperire a suprafeței terenului — Cîte șase în fiecare echipă. 2. Serviciul executat dintr-o parte — A polei. 3. Partea ofensivă a jocului — Conduce echipa pe teren. 4. Intors ! — Dormi ! 5. A brăzda — In echipă — Săritură. 6 O jucătoare introdusă în echipă — Animal nordic. 7. O minge trimisă dincolo de fileu — In fruntea clasamentului ! 8. George Barbu — Echipă bine pregătită. 9. Selecționat — Subsemnatul — Lipsește de pe foaia de arbitraj. 10. Pronume — A pregăti o minge pentru trăgător. 11. Mod de a trage corect, fără riscul de a trimite mingea în aut — Care e scorul ? 12. Minge cu „efect" — Campioni.

I. CARAIMAN

ȘAH

Cînd pornești prea devreme contraatacul

Principiul întăririi propriei poziții înainte de a porni ofensiva și, mai ales, contraofensiva, nu e desigur nou, îl cunosc și jucătorii cu o experiență mai mică. In practică, unii șahiști neglijează însă acest principiu și, așa cum se va vedea din partida de mai jos, atacul prematur aduce rezultate nefavorabile.

APĂRAREA SICILIANĂ

ALB. **Gh. Gavrilă II.**
NEGRU. **Herman Ludovic.**

Semifinala Camp. R.P.R. Sibiu, octombrie 1957.

1. e4, c5 2. Cf3, d6 3. d4, c:d4 4. C:d4, Cf6 5. Cc3, a6 ; 6. Ng5, Cbd7, 7. Nc4, h6. Negrul, după cum se vede, are o poziție închisă și caută acum să se elibereze. 8. N:f6, C:f6 9. 0-0, e6 10. f4. După ce a dezvoltat armonios figurile, albul și-a pus regele la adăpost prin rocadă și acum, prin ultima mutare, a pornit la atac pe aripa regelui. 10. ...b5 11. Nb3, b4? Iată dar că negrul a pornit un contraatac prematur pe flancul damei, lăcomindu-se la un pion (e4), fără să-și pună regele la adăpost, fără să-și dezvolte figurile. Albul va exploata cu pricepere această greșală. 12. Ca4, C:e4 13. f5 ! d5 (la 13... e5 ar fi urmat 14. Nd5) 14 f:e6, N:e6 15. C:e6, f:e6 16. Dh5+, Rd7, 17. N:d5 ! e:d5 18. D:d5+, Nd6 19. D:e4, Tf8 20. Db7+Dc7 21. Cb6+și negrul se recunoaște învins.

Dvs. ce-ați muta ?

UN MAT NEAȘTEPTAT

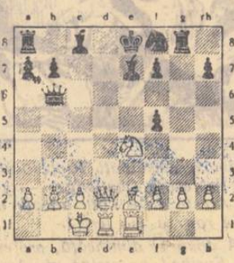

In poziția de mai sus albul are o figură mai puțin, dar poziția sa de atac și situația expusă a regelui negru, constituie o compensație mai mult decît suficientă. Cu atît mai mult cu cît el are la dispoziție o combinație de mare spectaculozitate : două sacrificii consecutive și apoi un mat neașteptat. Ați găsit combinația ?

(Soluția în numărul viitor).

Max Euwe elogiază pe șahiștii romîni

Fostul campion mondial, olandezul Max Euwe este conducătorul unei apreciate rubrici „Partida lunii", publicată cu regularitate în revista de șah olandeză „Tifdschrift van de Koninklijke Naderlandse Schaakbond". In ultima sa rubrică, din luna octombrie, Euwe se ocupă de progresul pe care mișcarea șahistă l-a făcut în ultimii ani în țările din răsăritul și centrul Europei. Referindu-se la țara noastră, Euwe remarcă succesul șahiștilor romîni la Olimpiada de la Moscova și are cuvinte de laudă în special pentru Ciocîltea și Bălănel. Despre jocul lui Bălănel fostul campion mondial apreciază că e combativ, plin de prospețime tinerească. El demonstrează aceasta analizînd pe larg „Partida lunii", partida pe care Bălănel a cîștigat-o la cehoslovacul Alster, în acest an, la turneul internațional de la Ploești.

Filatelie

Noi emisiuni romînești

SAPTAMINA viitoare va apare o emisiune consacrată celor doi sateliți artificiali lansați de U.R.S.S. Vor fi 2 valori (25 bani și 3,75 lei), pentru poșta aeriană, însoțite de o vignetă intercalată între ele, în coală.

Va apare și o marcă poștală consacrată aniversării a 80 de ani de la nașterea în țara noastră a poetului maghiar Ady Endre.

In luna decembrie vor apare trei emisiuni : una în amintirea răscoalei de la Bobîlna (1 valoare), alta pentru a sărbători 10 ani de la proclamarea Republicii Populare Romîne și în sfîrșit mult așteptata serie Fauna din Deltă, cu 8 valori (dintre care trei de poștă aeriană) cu o coliță și cu două plicuri „prima zi".

Abecedar filatelic

CAP DE BOUR (fals denumit „cap de bou" sau „cap de zimbru") — nume sub care sînt cunoscute primele mărci poștale romînești, emise în 1858 în Moldova și al căror desen înfățișează capul de bour, stema principatului. Romînia este primul stat din sud-estul Europei care a emis mărci poștale.

Cele două emisiuni apărute în Principatul Moldovei în 1858 prezintă 2 tipuri : a) clișeu rotund, 4 valori (27 — 54 — 81 și 108 parale) ; b) clișeu dreptunghiular, 3 valori (5 — 40 — 80 parale)

Capul de bour, alături de stema Munteniei (vultur) îl găsim și pe primele mărci ale Principatelor Unite (1862), tipărite în 3 valori (repetate și în 1864). De asemenea capul de bour e reprodus și pe mărcile mai recente ale unor emisiuni comemorative.

Catalogul filatelic internațional Yvent (1957) evaluează marca de 27 parale, din prima emisiune, neuzată, la 1.250.000 franci francezi ; iar pe cea de 5+5 parale (tête-bêche) din a doua emisiune, la 2.250.000 fr. francezi.

CARTE MAXIMĂ — carte poștală ilustrată, pe fața căreia se aplică o marcă și o ștampilă specială. Desenul de pe ilustrată trebuie să fie identic sau cît mai asemănător cu cel al mărcii. Marca trebuie să aibă putere de francare și să fie lipită

astfel încît să acopere cît mai puțin ilustrația și să formeze un ansamblu cît mai armonios. Adesea se folosește, în ziua punerii în circulație a mărcii respective, și o ștampilă cu un desen asemănător.

Emisiuni filatelice peste hotare

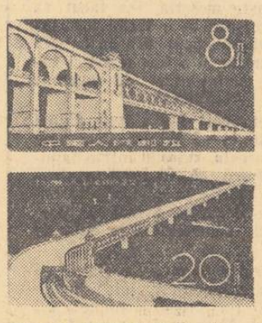

IN R.P. CHINEZĂ a fost pusă în circulație o emisiune din seria marile construcții ale socialismului. Cele două mărci (8 fen roșu și 20 fen. oliv), reprezintă două aspecte ale uriașului pod construit recent peste fluviul Iangtse.

IOSEFINI vă prezintă SCAMATORII DE FAMILIE

Dispariția unei monede într-un pahar cu apă

Se cere unei persoane o piesă de metal de 25 sau de 50 de bani. Moneda e însemnată printr-o zgîrietură, apoi este acoperită cu o batistă, de asemenea împrumutată din public, care se așează peste un pahar plin cu apă.

Se lasă să cadă moneda în pahar. Cînd se ridică batista, moneda a dispărut.

SECRETUL

Pentru a executa această experiență, trebuie să vă procurați un disc din sticlă transparentă cu diametrul și grosimea monedei cu care lucrați (25 sau 50 de bani).

Imprumutați apoi de la spectatori o monedă pe care o marcați cu un semn. Rugați pe cineva să vă împrumute o batistă. Luați paharul și încredințați-l unui spectator rugîndu-l să-l țină puțin ridicat. Depuneți pe masă batista ce v-a fost încredințată. Luați discul de sticlă pe care l-ați ascuns în spatele unui obiect oarecare și țineți-l prin palmare în mîna dreaptă.

Cereți moneda care s-a marcat.

Apucați-o cu mîna stîngă, treceți-o apoi în mîna dreaptă și ținînd-o între degetul mare și arătător, arătați-o publicului.

Reveniți la batistă, pe care o luați cu mîna stîngă și, în timp ce vă apropiați de persoana care ține paharul aruncați batista peste monedă, adică pe mîna dreaptă în care e palmat discul de sticlă.

In acest moment substituiți moneda reală prin discul de sticlă, pe care-l încredințați persoanei cu care faceți experiența.

Persoana crede că ține între degete moneda, dar în realitate ține discul de sticlă.

La comanda „unu, doi, trei", rugați persoana să dea drumul atît batistei cît și monedei.

Luați bagheta, „un, doi, trei". Ridicați batista, luați paharul în mîini și arătați că moneda a dispărut. Ea a fost dizolvată instantaneu. Iluzia este completă. Discul este absolut invizibil.

Piesa de metal substituită se află palmată în mîna dreaptă, care ține bagheta și batista.

Ca și în atîtea alte cazuri, bagheta este un auxiliar prețios. Ea te obligă să ții închisă mîna în care este ascunsă moneda.

E foarte ușor după aceea, să regăsești moneda fie în buzunarul propriu, fie în acela al unui spectator.

Proverb ascuns :

Se dau următoarele cuvinte : **Melasă — Depozita — Inmulțire — Călătorie — Reușită — Elucidat — Păsărilă — Enumerare — Inteligentă — Introduci — Maculator — Salinitate — Cultură.**

Luînd din fiecare cîte o silabă veți obține un proverb romînesc.

Magazin-Concursul de dezlegări
Bon de participare Nr. 5

SPORT magazin

VARIETAŢI

Pasiune...

Medicul care a însoţit echipa de fotbal a Argentinei la meciul cu Bolivia, a fost arestat.

In momentul în care lua avionul la înapoiere, poliţiştii au descoperit în bagajele lui un fragment dintr-un tablou furat de la biserica San Lorenzo de la La Paz, evaluat la o sumă foarte ridicată.

Asta să fi fost marea lui pasiune pentru fotbal?

Intre atletism şi fotbal

Circa 10 la sută din populaţia Uniunii Sovietice face sport activ, căci statisticile întocmite arată că numărul sportivilor sovietici se cifrează la 19.000.000.

Sportul cel mai preferat nu e — cum aţi fi tentaţi să credeţi în primul moment — fotbalul! Ci atletismul, care are 3.500.000 de practicanţi. Urmează apoi: volei — 2.600.000, schi — 2.500.000, fotbal — 1.100.000, gimnastică şi baschet cîte 800.000, etc.

Numărul cel mai mare de spectatori îl înregistrează însă, fotbalul.

Pe împrumut

Atletul francez Guy Husson, aruncător de ciocan, avea un ciocan de construcţie specială cu bilă din mercur (foarte densă şi cu volum mai mic) cu care se obişnuise. Pentru că regulamentul nu-i permitea însă să folosească unealta sa personală, ce s-a gîndit? A vîndut ciocanul federaţiei franceze şi aceasta... îl împrumută la fiecare concurs.

Simplu!

La ce duce... televiziunea

In ţările calde, fotbaliştii au adoptat chiloţi scurţi — am spune, foarte scurţi — ca fiind mai potriviţi pentru joc. In Italia, de pildă, de mulţi ani acest fapt n-a ienat pe nimeni... pînă cînd şi-a făcut apariţia televiziunea. Aceasta a cerut recent federaţiei italiene de fotbal să oblige jucătorii ca măcar la meciurile televizate să poarte chiloţi mai lungi. După televiziune s-ar părea că echipamentul fotbaliştilor italieni frizează indecenţa.

Şi-acum ce va fi: vor fi lungiţi chiloţii sau meciurile nu vor mai fi televizate?

Invingătorul cascadei Niagara

Un german în vîrstă de 20 de ani, Klaus Kirchhoff, a străbătut înnot faimoasa cascadă Niagara.

In limba germană, Kirchhoff înseamnă... cimitir. Şi totuşi tînărul înnotător a învins Niagara.

Achiziţii din Congo

Echipa de fotbal Leopoldville din Congo Belgian a întreprins în vară un turneu în Belgia. Fie că jocurile au plăcut sau nu, cert este că acest turneu a avut un efect practic pentru belgieni. Cei mai buni jucători din Leopoldville, reperaţi în timpul turneului, activează în prezent la cluburi belgiene: Bonga Bonga la „Standard" din Liége şi Mokuna la „La Gantoise". Se mai anunţă şi alte achiziţii din Congo.

O mai despart pe MARIA DIŢI 3,10m. de recordul mondial la suliţă!

Cînd, în primăvara anului 1953, elevele şcolii medii se îndreptau oarecum emoţionate spre modestul stadion din Cimpulung Muscel pentru a-şi trece normele complexului GMA, statisticienii atletismului din lumea întreagă nu bănuiau că astfel şi va face intrarea, în complicatele lor tabele, un nume pe care va trebui să-l memoreze şi să-l treacă din ce în ce mai sus pe listele lor.

La acest modest concurs, eleva Maria Diţi din clasa a VIII-a a aruncat grenada la 44 m., obţinînd un rezultat excelent. In acel moment, în viaţa tinerei eleve a intervenit un crou pozitiv, unul din iubitorii anonimi ai sportului, acei activişti modeşti şi devotaţi care, cu pasiunea lor sinceră şi dezinteresată, contribuie la ridicarea mişcării de cultură fizică. Numele: Eugenia Ţinţăreanu. Profesia: profesoară de educaţie fizică. Acestei profesoare îi revine meritul de a fi descoperit în Maria Diţi atributele capabile să o poarte pe culmile măestriei sportive, îndrumînd o stăruitor să se consacre aruncării discului şi suliţei. Şi, într-adevăr, la finala pe ţară a campionatelor şcolare din 1954, Maria Diţi s-a suit pentru prima dată în viaţa ei pe podiumul învingătorilor, fiind a doua clasată la aruncarea discului, cu o performanţă de 28 m.

In acelaşi an este invitată să ia parte la o tabără de vară a tinerilor atleţi, dar mama ei e de părere că mai bine să rămînă acasă.. să cosească iarba. Stăruinţele tuturor au fost zadarnice. Hotărîrea fusese luată!

...Profesorul Emil Drăgan de la şcoala sportivă din Cimpulung, care începuse să-i supraveghieze şi să-i îndrume activitatea atletică, s-a ocupat de antrenamentele ei cu tact şi rodnicie. După ce în 1953 aruncase suliţa la 25,15 m, performanţele Mariei Diţi cresc. La un concurs de verificare aruncă 33,34 m. iar în acelaşi an 35,96 m. Primul record! Dar şi prima dezamăgire! Dat fiind că la campionatul republican şcolar aruncase cu aproape 6 metri mai puţin, nimeni nu a crezut în acest record, care nu a fost niciodată omologat. Maria Diţi regretă şi acum acest record neomologat, deşi de atunci a urcat mereu treptele consacrării.

...Lumea atletică are pentru fiecare probă o anumită cifră exprimată în metri sau secunde, care o dată trecută, laurii consacrării încununează fruntea atletului ce a realizat-o. Pentru aruncătoarele de suliţă această cifră este rotundă: 50 m.

La meciul triunghiular Cehoslovacia-Italia-R.P.R., disputat anul acesta, în iunie, pe stadionul Republicii, Maria Diţi a înfipt suliţa, din prima aruncare, la 49,99 m.! De trei ori au măsurat arbitrii, dar ruleta de oţel arăta invariabil aceeaşi ciudată cifră.

Limita celor 50 de metri a depăşit-o Maria Diţi la Intîlnirile Sportive Internaţionale Prieteneşti de la Moscova, în 2 august 1957, aruncînd 50,06 m. Acolo a fost întrecută numai de campioana olimpică Iaunzene. Deşi performanţa ei de la Moscova era excepţională, fiind una din puţinele suliţaşe ale lumii care a izbutit să se intercaleze în clasament printre vestitele aruncătoare sovietice, totuşi Maria Diţi îşi pregăteşte revanşa. In drum spre Atena, unde trebuia să participe la Jocurile Balcanice, se opreşte la Bucureşti, ridică recordul la 50,70 m. pentru ca apoi la Jocurile Balcanice, în capitala bătrînei Elade, să ocupe detaşat primul loc cu 52.14. Limita consacrării mondiale fusese depăşită cu brio!

...Concurentele de la aruncarea suliţei la Jocurile Mondiale Universitare de la Paris se îndreaptă spre locul de concurs. Printre ele Maria Diţi, care revede cu bucurie pe prietenele ei Inessa Iaunzene, Galina Zibina, pe renumita suliţaşă germană Almut Brommel, pe Ursula Figwer. Concurenţa e tare. Totuşi, dacă e vorba de luat o veritabilă revanşă, numai aici şi acum poate fi luată.

Prima aruncare a Mariei Diţi nu este nici măcar măsurată, deoarece în avîntul luat atleta noastră trecuse pragul de aruncare. La aruncarea doua se reţine (de teamă să nu piardă calificarea pentru finală, care-i va da dreptul la încă 3 aruncări) şi aruncă doar cîţiva centimetri peste 50 m. Suficient pentru a lua conducerea în probă. Pentru scurtă vreme însă, căci Almut Brommel i-o preia din încercarea treia. Maria Diţi nu şi-a spus ultimul cuvînt şi din a patra încercare aruncă suliţa la 52,38 m., stabilind un nou record naţional. Campioana olimpică Inessa Iaunzene se apropie din penultima încercare de Diţi, aruncînd numai la 19 cm. de ea. Cea de a 6-a aruncare şi ultima. Maria Diţi îşi repetă performanţa şi aruncă 52,38 m. ajungînd astfel la 3,10 metri de recordul mondial deţinut de atleta sovietică Koneaeva (55,48 m.).

„...Ce ai de gînd să faci de acum încolo?" am întrebat-o recent pe Maria Diţi.

— In primul rînd să mă înscriu la Facultatea de Geografie, APOI SĂ BAT RECORDUL MONDIAL!...

G. FLORIAN

Duminică pe stadionul „23 August" din Capitală

O generaţie de juniori joacă „meciul de adio"

Vă sînt cunoscuţi şi dragi, celor ce frecventaţi terenurile de fotbal, MATEIANU RENYE, RAAB, MOTROC, MUREŞAN, BARBULESCU, tinerii fotbalişti ai echipei reprezentative de juniori. Vă sînt cunoscuţi şi dragi pentru că de ei — şi de colegii lor de formaţie —, de măiestria lor fotbalistică, sînt legate aproape toate succesele repurtate de echipa noastră de juniori în ultimii ani. Ii cunoaşteţi şi apreciaţi şi spectatorii din diferite alte ţări, unde de foarte multe ori numele lor au fost scrise cu litere groase, pe paginile celor mai felurite ziare.

Vă-i amintim astăzi pentru că această generaţie de juniori îşi ia, mîine după amiază, rămas bun de la dvs. Toţi cîţi i-am amintit au mîine „meciul de adio" din rîndurile juniorilor, de unde păşesc spre alte culmi.

Pe stadionul „23 August" din Capitală, echipa de juniori a R.P.R. susţine un joc interţări cu echipa corespunzătoare a Ungariei, a cărei valoare continentală e notorie. Va fi o partidă viu disputată şi pentru că aşa pretinde tradiţia întîlnirii, şi pentru că echipele combatante sînt demne una de alta, dar şi pentru că juniorii noştri, care au cîştigat galoane strălucite în partidele cu Austria, Iugoslavia, Franţa, Belgia, Cehoslovacia, Polonia, etc. sînt hotăriţi să cinstească cum se cuvine momentul de răscruce al carierei lor fotbalistice.

In urmă cu ani, cînd au intrat în echipa naţională, erau nişte necunoscuţi, ca şi cei ce aşteaptă nerăbdători să-şi facă acum intrarea, după ce locurile se vor libera. Portarul Aristide Ghiţă, de pildă, e debutant în echipa naţională — visînd cu ochii larg deschişi la viitor. Dar Mureşan, Raab, Matei anu, etc. vor avea fiecare cu jocul de mîine măcar cîte o duzină de meciuri în echipa naţională de juniori. Or, asta obligă!

Mîine vom asista într-adevăr la un „meci de adio", care însă nu ne va întrista, nu ne face melancolici, nu ne va stăpîni regrete. Vom asista şi vom aplauda lupta ce se va da pe stadion, ca şi măestria ce o vor dovedi jucătorii. Dar, în acelaşi timp, ne vom strădui să-i facem să înţeleagă pe cei-ce-ce încetează de-a mai fi juniori că aşteptăm să-i vedem strălucind şi mai mult de acum încolo, pe ei, schimbul de mîine, cu care fotbalul nostru să urce mai departe spre piscul consacrării.

Este meciul lor de adio ca juniori. Da. Dar, în acelaşi timp, e începutul unui drum pe care-i aşteaptă gloria fotbalistică. Le cerem să ştie să se facă demni de ea.

B. BERCEANU

Prezentăm echipa R.P.R.

ARISTIDE GHIŢĂ, strungar, debutant în echipa naţională.
M. BARBULESCU, student la Agronomie, 7 ori internaţional junior.
I. MOTROC, student I.C.F., 7 ori int. jun.
F. MUREŞAN, student Ştiinţe juridice, 13 ori int. jun.
PETRU EMIL, student Ştiinţe juridice, 5 ori int. jun.
N. PETCA, funcţionar, 4 ori int. jun.
Z. IVANSUC, turnător, 4 ori int. jun.
N. RAAB, funcţionar, 12 ori int. jun.
V. MATEIANU, student I.C.F., 11 ori int. jun.
G. RACKSI, lăcătuş, 3 ori int. jun.
G. RENYE, ajustor, 3 ori int. jun.

Palmaresul întîlnirii

1940 la Budapesta: Ungaria-Romînia 1—0
1947 la Bucureşti: Romînia-Ungaria 1—5
1948 la Budapesta: Ungaria-Romînia 4—1
1948 la Bucureşti: Romînia-Ungaria 5—0
1954 la Budapesta: Ungaria-Romînia 0—1

„Halmstads Bollklubs"

Spectatorii bucureşteni vor vedea mîine, pe stadionul 23 August, o echipă suedeză de fotbal, HALMSTADS BOLLKLUBS, chemată să servească drept partener de pregătire echipei noastre naţionale, pentru jocul cu R.P.F. Iugoslavia.

Halmstads Bollklubs, care joacă pentru prima oară în ţara noastră, este echipa unui oraş cu 40.000 de locuitori. Formaţia ei de bază este următoarea: **Runne Ludwigsson — Nils Hakansson, Agne Persson — Gunar Johansson, Ake Halmstwenn, Boris Karlsson — Rune Berg, Lars Olaf Johansson, Osten Stahl, Olle Ericsson, Silve Bengston.**

Cel mai bun jucător al formaţiei este extremul stînga Silve Bengston, care a jucat în echipa naţională a Suediei în postul de extrem dreapta şi centru înaintaş. Frumoase state de serviciu au şi L. O. Johansson, Hakansson şi Gunar Johannson.

Dintre rezultatele obţinute de Halmstads Bollklubs în actualul sezon merită relevate victoriile dobîndite asupra echipelor GAIS (2-0), SIF (2-0) şi Malmöe (1-0).

UN BOXER pe cale să orbească ACUZĂ...

In cursul acestei luni urmează să vină în faţa instanţelor judecătoreşti franceze un proces neobişnuit. Un fost boxer profesionist, Théo Nollet, cunoaşte astăzi o mare dramă: e pe cale să orbească.

Istoricul acestei teribile drame, care are vinovaţi precişi, l-a relatat recent publicaţia franceză „Miroir Sprint" care, sub semnătura directorului ei, Maurice Vidal, a scris printre altele:

„In luna mai, un proces urma să vină în faţa tribunalului. El trebuia să opună pe boxerul martinichez Théo Nollet Federaţiei franceze de box. Procesul a fost aminat pentru o dată ulterioară. In alte circumstanţe, această procedură ar părea normală. Dar, în acest caz, ea se aseamănă mai curînd unei încercări de înăbuşire. Despre ce este vorba în fapt?

In 1947, Théo Nollet debarca în Franţa pentru ca, oficial, să satisfacă serviciul militar. Dar în secret el spera să devină o vedetă a boxului. Nollet a încercat să-şi realizeze acest obiectiv la managerul Jean Bretonnel. Théo era un boxer de clasă şi Bretonnel proclamă: „Va fi un mare campion, dacă va vrea".

Insă, de pe atunci Nollet resimţea simptomele unor turburări vizuale. Bretonnel, care îşi cunoaşte meseria, l-a făcut să se prezinte la o vizită medicală. Diagnosticul n-a fost prea asigurător şi a fost rezumat într-un cuvînt plin de ameninţări: „Atenţiune".

Bretonnel l-a sfătuit atunci pe Nollet să renunţe la box. Dar acesta, născut într-o familie săracă, cu 15 copii, a străbătut mările ca să iasă din mizerie. Şi cu tot avizul lui Bretonnel s-a reîntors la sala de box.

Intr-o zi, cineva l-a sfătuit să se adreseze unui „mic" manager şi i-a strecurat numele lui Traxel. Nollet s-a dus la adresa indicată şi Traxel nu i-a făcut nici o dificultate pentru a-l lansa din nou pe ring.

Au urmat meciuri după meciuri. Nollet a cîştigat adesea. Dar nu şi bani, căci managerul lui „întîrzia" mereu să-i facă socoteala.

Nollet constată că vederea îi scade treptat şi obţine să fie examinat de doctorul Favory, medicul oficial al Federaţiei franceze de box. Favory îl declară „apt de a boxa". Din acel moment, Nollet va fi exploatat mai crunt.

Vederea continuă să-i slăbească şi Nollet e neliniştit. Atunci, managerul îl face să ia, înainte de meci, pilule. După ce le ia, Theo se simte ca nebun, are poftă să lovească sălbatec. In două rînduri este descalificat pentru că a încercat să lovească un adversar la pămînt.

Acum, înfrîngerile succed victoriilor. La 28 decembrie 1954, Nollet întîlneşte, în meci-vedetă, la Roma, pe Sergiu Milan. El nu se simte bine, dar Traxel îl presează să boxeze, căci „afacerea este încheiată". Cu cîteva buline treaba o să meargă mai bine. Dar de astă dată nu mai e nimic de făcut. Corecţia ce o suferă este severă. Este ultimul meci al martinichezului Théo Nollet. Are 24 de ani. E terminat, uzat.

In 1955, Nollet găseşte de lucru în construcţii. Dar vederea îi scade şi mai mult. Este examinat la spitalul Saint-Antoine. Trebuie să fie operat de urgenţă sau pierde complet vederea. A doua zi este internat la spital. E operat în două rînduri şi rămîne o lună cu ochii bandajaţi. Cînd părăseşte spitalul află că Federaţia franceză de box a apreciat că nu poate să primească asigurarea.

Vede ceva mai bine, dar din serviciu în serviciu patronii îi observă infirmitatea şi de fiecare dată redevine şomer.

Astăzi, aproape orb, Nollet cere să i se facă dreptate. Pentru prima oară, fără îndoială, un boxer acuză Federaţia, pe managerul lui, pe doctorul care l-a declarat „apt să boxeze", întreg boxul profesionist.

Procesul trebuie să vină spre judecată în luna noiembrie. Se va încerca să se înăbuşe această teribilă dramă? Nu putem s-o credem. Căci cazul lui Théo Nollet nu este, din păcate, o excepţie".

★

Marea dramă a martinichezului Théo Nollet nu e, cum subliniază „Miroir Sprint" o excepţie în boxul profesionist. In Franţa, de pildă, mai este cunoscut cazul fostului mare campion francez Milou Pladner, care a terminat prin a orbi. Prietenii şi admiratorii lui au trebuit atunci, după o carieră glorioasă, să umble cu talerul pentru a i se da un prim ajutor pecuniar. Şi nici cazul lui Pladner nu este singurul în boxul profesionist.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7 60 10, interior 1400.

PRONOSPORT

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A INTIMPLAT PINA ACUM

Pentru a cuceri mina şi inima frumoasei Gladys, aceasta pretinde lui Edward Malone, reporter la Daily Gazette „un act de eroism". Malone pleacă împreună cu profesorul Summerlee şi exploratorul John Roxton să verifice afirmaţiile profesorului Challenger în legătură cu existenţa în America de Sud a unui platou pe care ar supravieţui animale preistorice.

Azi, am ajuns în sfîrşit, la celebrul platou! Nu ştiu încă dacă este sau nu locuit de animale preistorice, dar în tot cazul el se aseamănă cu desenele din albumul lui Maple White.

Platoul, din nefericire, nu poate fi escaladat. Acest podiş imens, ale cărei limite ochiul nu le cuprind, nu are pereţii drepţi, verticali, ci oblici. Marginile de sus îţi sînt ieşite în afară, spînzurînd deasupra noastră. Nici o ascensiune nu este posibilă pe aceşti pereţi ai platoului, înalţi de peste 300 de metri!...

— Iată-în faţa noastră platoul pe care vi l-am descris, zise Challenger. Pînă acum am învins toate piedicile care ne-au stat în cale. Acum avem de rezolvat problema cea mai importantă. Cum ajungem sus, pe platou...

Am pornit-o spre apus, în căutarea unui punct de acces. Inegalitatea solului stîncos ne îngreuia mult înaintarea. La un moment dat am descoperit urmele unei vechi tabere, cutii de conserve, rămăşiţele unor ziare americane, sticle goale.

— Aici trebuie să fi poposit Maple White! zise Challenger.

Am mai găsit unele indicii, dar nici un loc pe unde să fie posibilă escaladarea pereţilor platoului. La un moment dat, cercetam nişte urme, cînd o stîncă uriaşă căzu chiar lîngă noi. Un metru mai la dreapta şi-am fi pierit striviţi. Gomez indianul, care alergase îngrozit să vadă ce s-a întîmplat, ne-a spus că a văzut blocul căzînd de sus de pe platou. O întîmplare sau..? Am înconjurat întreg platoul, fără să găsim măcar de a ne urca deasupra i. Intr-o bună zi, ne-am regăsit din nou în acelaşi punct de unde plecasem cu o săptămînă înainte.

In seara aceea, după ce ne-am instalat cortul, am făcut un foc şi am pregătit o friptură dintr-un mic animal sălbatic, asemănător cu porcul. La un moment dat, din întuneric se repezi asupra noastră ceva care şi agita coada, ca un aeroplan. Am văzut două aripi de piele, un gît ca de şarpe, un cioc mare în care se vedeau dinţi ascuţiţi. Animalul înhaţă friptura şi dispăru.

Rămaserăm uimiţi. Profesorul Summerlee rupse tăcerea.

— Profesore Challenger — zise el emoţionat, — îţi datoresc scuze. Acesta a fost într-adevăr un pterodactil. Am greşit faţă de d-ta. Te rog să mă ierţi!

...A doua zi dimineaţă, profesorul Challenger ne trezi radios.

— Evrika! ne strigă el. Am găsit soluţia pentru a escalada platoul! Uitaţi-vă la stînca aceasta, ascuţită ca o piramidă, care se înalţă lîngă platou. Trebuie să ajungem în vîrful ei.

Eram dezamăgiţi. După ce aveam să ajungem în vîrful stîncii, cum puteam trece oare pe platou? Ne despărţea o prăpastie adîncă!

Am început escaladarea. Cu frînghii, cu piroane, ca nişte adevăraţi alpinişti, am ajuns în vîrful stîncii, la 300 metri înălţime.

— Ei, iată-ne sus, — zise Challenger. Acum sîntem la nivelul platoului. Ne desparte de el doar această prăpastie lată de zece metri.

Problema părea insolubilă.

— Curios cum a crescut acest ulm aici! remarcă Summerlee. Un compatriot!...

— Şi un aliat! adăugă Challenger. Iată soluţia! Il vom tăia şi, atunci cînd se va prăbuşi, coroana sa va cădea pe marginea platoului.

— Drace! Un pod! Bună idee!

Impreună cu Roxton tăiat cu securea copacul şi alcătuirăm puntea. Profesorul Challenger se pregătea să treacă, cînd Roxton îl opri.

— Trebuie să fim precauţi. Nu se ştie ce pericole ne aşteaptă dincolo. Luaţi arma dvs. şi revolverul lui Gomez.

Incălecînd pe trunchi, Challenger trecu pe partea cealaltă, în salturi scurte. Fu urmat de Summerlee, apoi trecui eu, silindu-mă să nu privesc în jos, spre prăpastia ameţitoare. Ultimul trecu Roxton, mergînd calm, în picioare, peste trunchi.

Abia părăsisem marginea prăpastiei şi păşisem vreo 50 de m. în interiorul platoului, cînd în spatele nostru răsună un zgomot înfiorător de cădere. Ne-am repezit cu toţii înapoi.

Puntea dispăruse! Arborele căzuse în prăpastie!

(Va urma)

Tiparul Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

100 de întrebări despre patria noastră

In curînd

UN INTERESANT CONCURS CU PREMII

organizat de revista MAGAZIN

Amănunte complete în numărul viitor

PROLETARI DIN TOATE TARILE, UNITI-VA!

magazin

ANUL I — Nr. 6 ★ Simbătă 16 noiembrie 1957 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

PE SIRET DE VALE

După ce am umblat printre ogoare, de-a lungul drumului de țară, după ce am străbătut lunca desfrunzită și văduvită de cîntecul păsărilor, după ce am trecut peste nisipurile rămase din timpul revărsărilor, am întîlnit Siretul. Apele lui plutesc leneșe la vale, printre malurile albicioase, acoperite de tufe de arini și de plopi argintii, fără vuiet, fără clipocit. Dacă n-ar fi mișcarea vizibilă a undelor, ai putea crede că totul se petrece într-o lume moartă, fără sunet, în care și vîntul încremenește, reducînd la tăcere mîldărele de frunze veștede și crengile uscate ale copacilor.

Dar Siretul trăiește. El își lunecă apele sale cafenii spre vale, măcinînd amintiri ale întîlnirilor sale trecute, pregătindu-se pentru întîlnirile viitoare.

El trece pe la Roșcani, unde apele iuți ale Sucevei se varsă în albia sa. Malurile sale trec pe lîngă casele din Joldești, unde, în Joia Mare a anului 1457, Ștefan cel Mare l-a învins pe Petru Aron, în lupta pentru domnia Moldovei.

Nodul de cale ferată al Dolhascăi îl acoperă cu zgomotele tampoanelor, cu șuierul țignalelor și cu pufăitul locomotivelor, clipocitul lin. Siretul face aici un cot, aruncîndu-și ochii înapoi spre codrii înalți, spre vagoanele de cherestea, trece pe lîngă tîrgul Pașcanilor și se îndreaptă spre Călieni, cunoscut de sute de ani ca loc de popas al plutelor ce trec spre Galați.

În Pașcani m-a întîmpinat aceeași gară micuță și afumată, ca o cutiuță aruncată între zecile de linii negre și lucioase de oțel, adăpostite de timpla dealului pe care urci spre vechiul tîrg. Aici l-am întîlnit pe Ion Olaru, care din 1902 face „slujbă" la ateliere. De fapt, acum e pensionar, dar, înalt și drept ca un brad, nu s-a dat bătut și lucrează la Întreprinderea de panificație.

El mi-a povestit, evocînd evenimentele sîngerosului an 1907, cum s-a întins răscoala, pornită pe moșia lui Sturza, pînă la Pașcani.

— Era unu, Ion Zăgan din Ruginoasa — își deapănă amintirile Ion Olaru. El a intrat în cancelaria moșierului de a rupt condicile în care erau trecuți țăranii cu muncile. Pe urmă l-au adus aici, la Pașcani, împreună cu alții, tot țărani răsculați din Ruginoasa. Încuiați în vagoane. Ca vitele.

Și fragmente din „Zorii robilor" îmi răsar în minte. Vagonul cu răsculații arestați. Muncitorii din ateliere care vin și deschid poarta vagonului. Țărani din Lunca, sosiți și ei să ajute la fuga răsculaților... Ciocnirea cu armata...

Moș Olaru își trece palma peste fața aspră și zbîrcită... Da, asta a fost în 907... apoi au fost grevele din 1918—20. Fugeam în pădure la Bădilița, la Vladnici, stăteam ascunși cu săptămînile...

Eva MOLHO

● *(Continuare în pag. 5-a)*

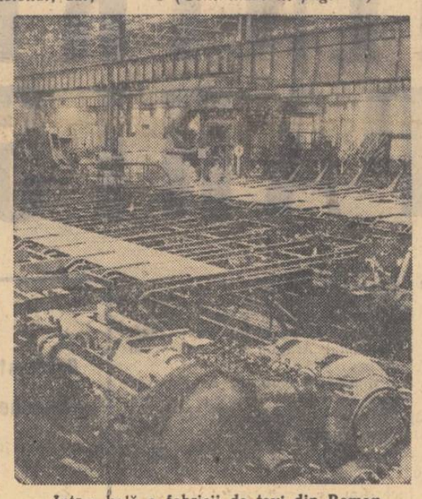

Într-o hală a fabricii de țevi din Roman.

ÎNTÎLNIRI LA PARIS

Libertatea este un „viciu" de care francezii n-au izbutit să se lecuiască nici pînă astăzi (cu toate eforturile depuse de hitleriști în timpul războiului și de Speidel în timpul păcii).

● *Acolo unde iau de obicei masa de prînz sînt anunțat că mîine nu se va servi dejunul: personalul din industria gazului metan intră în grevă.*

● *Stopul nu prinde la Paris. In Place de l'Opera sau pe Champs-Elysees, se traversează strada și cînd e liber și cînd e interzis. Ți-ai pierdut răbdarea? Te vîri între mașini, ocolești un Cadillac, aștepți să treacă două-trei scutere, atingi din mers bara unui camion, te strecori printre cinci Renault-uri și, cînd ai ajuns la mijloc, te poți opri să faci o fotografie. Dacă nu, mergi mai departe. Nimeni și nimic nu te va împiedica să circuli prin infern. Nici un polițist și nici un inspector de circulație, nici un preot și nici un agent al societății de asigurare. S-au resemnat cu toții.*

● *La clasicul Moulin Rouge (care nu mai este un variété ci o instituție națională, înfățișată străinilor precum Pantheonul) fiecare vine îmbrăcat după cum poftește, fără a depăși, evident, o anume măsură. In fața mea, un englez cu haine gris închis. In spate, o americană cu vulpe argintie și rochie cocktail, în dreapta un german în smoching, în stînga o franțuzoaică: pantaloni.*

● *Spre deosebire de alte orașe ale lumii, unde sărutul pe stradă e privit acru și sancționat prin decret-lege, — la Paris...*

Jurnalul nemulțumiților

La o tarabă cu ziare, de lîngă Place de la Republique, se vinde (în centru, nu?) o gazetă nouă, ieșită chiar astăzi de sub tipar: „Jurnalul nemulțumiților". Patru pagini, tipărite cu literă mare, apariție lunară, numărul 1, este în același timp o ediție specială, scoasă cu prilejul „Toamnei 1957". Va mai apare și numărul 2 al acestei gazete, despre care nu se poate spune nimic decît că e supărată pe toată lumea? Cumpăr un exemplar și aflu de la bătrînul vînzător de ziare că sînt cel dintîi care și-a aruncat privirea peste foaie.

Deșiac ziarul și aștept. Mai vine un pensionar (al doilea cititor!) și cumpără un exemplar. Mai vine o femeie, un frizer de peste drum, un vînzător de portocale și banane cu cărucior, urmaș parcă al lui Crainquebille, un student cu barbă, unul fără barbă. Se uită la capul gazetei,

Al. MIRODAN

● *(Continuare în pag. 2-a)*

BUNĂ ZIUA STIMAȚI SPECTATORI!

Ceea ce nu se vede în fața televizorului

...Pe micul ecran al aparatului — fragment fascinant din mirajul televiziunii — fotogenica și sonora apariție a crainicei confirmă prin amabilitatea undelor, o clasică regulă de politețe.

— Bună ziua, stimați spectatori!...

Apoi, în ambianța confortabilă a camerei, în prezența... (ah! bineînțeles, în prezența nelipsiților vecini, unchi, nepoți, strănepoți etc...) cutia „miraculoasă" își deapănă firul imaginilor. Numai „ochi și urechi", așa cum se spune dintr-o explicabilă economie senzitivă, spectatorii urmăresc cu atenție programul centrului experimental de televiziune.

Stați o clipă. Acum, Mircea Crișan vă delectează cu al său „Talmeș balmeș" sau inimosul Țăndărică — în deplin acord cu clima — cu al său „Galoș fermecat". Toate sînt atît de simple în aparență!

Dar ce-ar fi să părăsim pentru cîteva clipe aparatul de televiziune și, pe calea undelor, să urmărim... unde anume și cum lucrează creatorii acestor emisiuni. Deci, să vizităm împreună centrul experimental de televiziune și să aflăm cîte ceva din... culisele confraților noștri telereporteri. Volumul nostru este întrucîtva incomod, deoarece am putea risca, prin imprudență, să fim televizați chiar la fața locului și în felul acesta să fim dați de... gol (adică de televizor?!). Dar ce-o fi, să fie. Așa dar să ne luăm inima în dinți și condeiul în mînă și să vedem... ceea ce nu putem vedea în fața aparatului de televiziune.

Ce se poate vedea în fond la studioul televiziunii? O forfotă accelerată, un „du-te-vino" febril și în ultimă instanță un... studio veritabil, cu estrade, decoruri, regizori și camere de luat vederi. Aici au loc repetițiile. totul se pregătește minuțios, centimă cu centimă.

D. TABACU

Fotografia: Mihai POPESCU

● *(Continuare în pag. 6-a)*

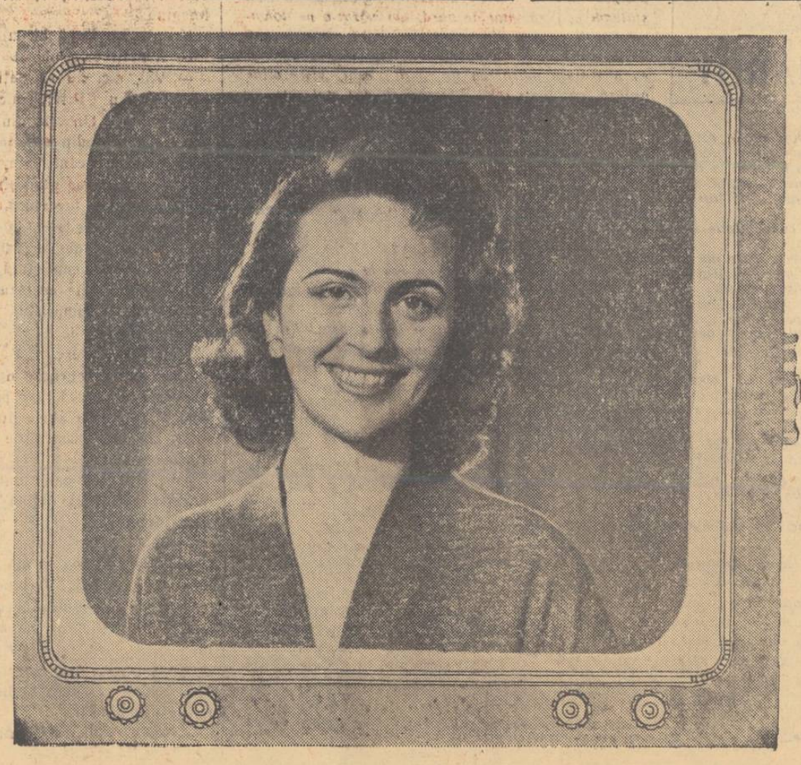

In ajunul meciului de la Belgrad

Prin telefon de la trimisul nostru special

Ca un ziarist să ia un interviu unui alt ziarist nu prea se obișnuiește. Dar dacă acest ziarist este redactorul-șef al revistei iugoslave „Football" și dacă faptul se întîmplă în ajunul meciului de fotbal Iugoslavia-Romînia, din cadrul preliminariilor campionatului mondial, lucrul nu mai este de mirare.

Pe tovarășul Palyitch l-am găsit la o cafea, la „Clubul Presei", unde de altfel ne dăduserăm întîlnire. De cum am intrat, cu o mină foarte serioasă, el mi-a spus:

— Întrecerile de fotbal dintre echipele Romîniei și Iugoslaviei au o veche tradiție.

Și, fără a-mi lăsa răgaz să-i pun întrebarea tradițională de început, a continuat: „Și cunosc de mult pe fotbaliștii voștri și, dacă nu te obosește, am să încerc să fac, din memorie, un scurt istoric al întîlnirilor noastre.

Am aprobat imediat — mulțumind în gînd destinului care mi-a scos în cale un intervievat căruia nu trebuie să-i scot răspunsurile cu cleștele.

— Între cele două războaie mondiale — mi-a spus el — în fotbal forțele celor două țări erau aproximativ egale. În 1930, la campionatul mondial de la Montevideo, au participat ambele noastre echipe reprezentative. Iugoslavia a ocupat locul al treilea, după o senzațională victorie de 2—0 asupra Braziliei.

— Dar romînii? — întreb eu.

— Romînii n-au ajuns în semifinală, dar au reușit rezultate foarte bune, în schimb în 1934, în aceeași competiție, grupa noastră a fost formată din Romînia, Iugoslavia și Elveția. Elvețienii au fost întrecuți atît de romîni, cît și de iugoslavi. În meciul decisiv însă, noi am fost eliminați de către echipa voastră.

— Să nu se întîmple și acum așa — îndrăznesc eu, la care el mi-a răspuns ceva în sîrbește, care în traducere este ceva similar cu „puștchea pe limbă", după care a continuat:

— Echipele de club romînești Ripensia, Venus, Juventus, Rapid, se bucurau de apreciere a

Gh. IOSUB

● *(Continuare în pag. 8-a)*

„Un zîmbet pentru cititorii „MAGAZINULUI", am solicitat unei tinere turcoaice, întîlnită pe o stradă din Istanbul. Deși n-a înțeles despre ce este vorba, ea a zîmbit grațios în fața obiectivului aparatului de fotografiat, care a imprimat acest moment pe filmul de celuloid, alături de alte numeroase imagini dintre care pe unele le puteți urmări în pagina a 3-a a revistei noastre în cadrul unui foto-reportaj: CONSTANȚA — ATENA — ISTANBUL, în croazieră pe motonava „Transilvania".

Fotografia: AL. CORNESCU

BUCUREȘTII IN 1970

De aproape jumătate de mileniu a apărut printre celelalte așezări ale lumii un nou nume: București. Există pe cele cinci continente orașe mai vechi, orașe mai mari, orașe mai frumoase; niciunul însă nu ne poate fi mai drag, mai apropiat decît Bucureștiul nostru. Aici, pe malul bătrînei Dîmbovițe, generații după generații au trudit și au luptat, aici s-au bucurat de viață și au suferit mulți dintre bunicii și străbunicii noștri.

Timp de aproape cinci sute de ani, Bucureștiul și bucureștenii au trecut prin urgia impilărilor străine și a exploatării ciocoești, dar au cunoscut și mîndria de a vedea oștile lui Vladimirescu; au plîns sub pîrjolul incendiilor și sub loviturile nemiloase ale ciumei, dar au avut și bucuria de a-l auzi pe Bălcescu citind proclamația de la 1848.

Mii și mii de fire invizibile leagă pe cetățenii patriei noastre de Capitala lor dragă. O văd pe zi ce trece tot mai frumoasă, tot mai înfloritoare și pe drept cuvînt se mîndresc cu ea.

Macheta viitorului Teatru Național din Calea Victoriei

★

Cum va arăta Bucureștiul în viitor? Dacă vreți să știți, dragi cititori, întovărășiți-ne în plimbarea pe care o vom face împreună pe străzile Capitalei noastre, într-una din zilele anului 1970. Plimbarea nu e întru totul imaginară. **Planul de sistematizare al Bucureștiului, RECENT APROBAT DE SFATUL POPULAR AL CAPITALEI, ne poate da o imagine de ansamblu asupra viitorului orașului nostru drag.** Și dacă un amănunt sau altul nu va corespunde pînă la urmă realității (cîte lucruri nu pot interveni în aproape 15 ani!), sîntem siguri că cititorii noștri ne vor ierta.

Spre noile locuri de agrement

De unde să începem plimbarea? Să presupunem că e o zi frumoasă de vară și că vrem să vizităm locurile de agrement din împrejurimile Bucureștiului. Să luăm deci troleibuzul din piața Bălcescu, în fața noii clădiri

Paul MARIAN
Ion FICIU

● *(Continuare în pag. 6-a)*

În acest număr:

PRIMA LOTERIE CINSTITĂ DIN AUSTRALIA
O schiță — în exclusivitate pentru „MAGAZIN"
de **FRANK HARDY**
În pag. 2-a

●

SNOAVE TEATRALE
de Vl. MAXIMILIAN
artist al poporului
În pag. 4-a

Cinstirea memoriei tovarășului GRIGORE PREOTEASA

Mitingul solemn de la uzinele „Grigore Preoteasa"

Cultură a Studenților din București. De asemenea, prin această hotărîre s-a aprobat propunerea țăranilor colectiviști din gospodăria agricolă colectivă „Progresul" comuna Ghighera, raionul Gura Jiului, regiunea Craiova, ca această gospodărie colectivă să poarte numele „Grigore Preoteasa".

„Vom ști să răsplătim această prețuire, călăuză și exemplu fiindu-ne viața, activitatea, modestia tovarășului Grigore Preoteasa"... — a spus cu adîncă emoție ing. Alexandru Mărculescu, cu prilejul adunării ce a avut loc la fosta uzină „Electromagnetica", astăzi uzina „Grigore Preoteasa". Iar lăcătușul Dumitru Bordeianu, în cuvinte simple, calde, a spus, printre altele: **„Produsele noastre să fie tot mai cunoscute și apreciate peste hotare. Uzina „Grigore Preoteasa" trebuie să ducă departe faima industriei noastre electrotehnice".**

„Numele pe care-l poartă întreprinderea noastră — a spus în încheierea adunării directorul uzinei — **ne obligă. Sîntem datori să asigurăm o dezvoltare rapidă atît în ce privește volumul producției cît și calitatea ei. Vom face din fabrica noastră un focar al tehnicii noi, care să asigure o creștere rapidă a productivității muncii..."**

In încheierea acestei adunări, participanții au adresat o telegramă către Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne prin care, în cuvinte calde, izvorîte din inimile lor, își exprimă recunoștința pentru cinstea ce li s-a acordat, angajîndu-se să facă din acest lăcaș de cultură un factor puternic de educație patriotică și cetățenească, de organizare a unei bogate activități cultural-artistice a tineretului studios...

...Comuna Ghighera, din raionul Gura Jiului, și-a aninat la poarta sediului gospodăriei agricole colective acum cîteva zile o placă pe care este scris numele scump al neuitatului tovarăș Grigore Preoteasa.

In toamna aceasta, colectiviștii au strîns rod bogat, pe mesele lor e belșug. Dar în zilele acestea în case s-au așternut năframe cernite. Vestea morții, în urma unui accident tragic, a tovarășului Grigore Preoteasa, a umplut de durere inimile colectiviștilor. Ei știu că în rîndurile partidului, al cărui ostaș devotat pînă la ultima suflare a fost, Grigore Preoteasa a luptat și pentru viața lor nouă de astăzi. De aceea, țăranii colectiviști din comuna Ghighera îi vor cinsti pururi memoria, se vor strădui prin munca lor spornică să păstreze pururi în inimile lor amintirea lui Grigore Preoteasa, a aceluia al cărui nume îl poartă gospodăria lor colectivă...

In multe locuri din patria noastră oamenii muncii s-au legat, în adunările de doliu care au avut loc în aceste zile, să cinstească memoria tovarășului Grigore Preoteasa, să întărească și mai mult unitatea în jurul partidului și guvernului, să lupte pentru marea cauză a construirii socialismului și apărării păcii.

Neștearsă va rămîne în amintirea poporului nostru figura luminoasă a lui Grigore Preoteasa, fiu credincios al partidului, luptător devotat pentru socialism, pentru fericirea oamenilor muncii.

La Casa de Cultură a Studenților din București

In urma unui accident tragic, în ziua de 4 noiembrie a încetat din viață tovarășul Grigore Preoteasa, membru supleant al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.M.R., fiu credincios al clasei muncitoare și al poporului nostru, militant devotat al partidului. Prin moartea tovarășului Grigore Preoteasa, clasa muncitoare, intelectualitatea progresistă din țara noastră, poporul romîn, au pierdut un fiu vrednic, iar Partidul Muncitoresc Romîn și statul democrat-popular, un conducător de seamă. Acum cîteva zile, la 13 noiembrie, oamenii muncii din Capitala țării noastre, cu profundă durere, l-au condus pe ultimul său drum pe tovarășul Grigore Preoteasa. In sunetele unui marș funebru, cortegiul funerar a trecut pe străzile Capitalei îndreptîndu-se spre cimitirul Ghencea, unde cu prilejul înmormîntării a avut loc un miting de doliu consacrat amintirii tovarășului Grigore Preoteasa.

In aceeași zi — pentru cinstirea memoriei lui Grigore Preoteasa, membru supleant al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.M.R. — Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne au adoptat hotărîrea prin care se atribuie numele lui Grigore Preoteasa întreprinderii „Electromagnetica" din orașul București, școlii elementare de 7 ani nr. 168 din București, la care a învățat Grigore Preoteasa și Casei de

La școala care va purta numele „Grigore Preoteasa"

Tovarășul ANTONIN ZAPOTOCKY a încetat din viață

Praga a îmbrăcat zăbranic de doliu... Incepînd de miercuri, la Hradciany, acolo unde este palatul prezidențial, steagul președintelui a fost coborît. La intrare, pe catarge roșii flutură în bernă flamurile negre. O profundă tristețe domnește pretutindeni, pe meleagurile țării frățești. La 13 noiembrie, ora 5 a.m. a încetat din viață la Praga, după o scurtă dar grea suferință, tovarășul Antonin Zapotocky, membru al Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia și președintele Republicii Cehoslovace.

Tovarășul Zapotocky în mijlocul pionierilor din Praga

Eminent conducător al poporului cehoslovac, unul din întemeietorii de frunte ai gloriosului Partid Comunist din Cehoslovacia, tovarășul Antonin Zapotocky și-a închinat întreaga sa viață luptei plină de abnegație pentru cauza poporului muncitor, pentru triumful leninismului. Timp de mai mult de o jumătate de secol el a fost în primele rînduri ale luptătorilor pentru măreața cauză a socialismului. Incă de la vîrsta de 16 ani, Antonin Zapotocky a pornit pe drumul luptei revoluționare, înfruntînd negura închisorilor, consacrîndu-și întreaga lui forță și energie creatoare cauzei Partidului Comunist, pe care l-a slujit pînă la ultima suflare.

După eliberarea Cehoslovaciei de sub jugul fascismului și al capitalismului, Antonin Zapotocky în înaltele funcții pe care le-a deținut în calitate de prim ministru și după încetarea din viață a tovarășului Gottwald, în calitate de președinte al Republicii, el a fost printre organizatorii de frunte ai construcției socialiste în Republica Cehoslovacă. Publicist strălucit și scriitor de valoare, Antonin Zapotocky a sintetizat experiența clasei muncitoare cehoslovace în domeniul construcției socialismului, într-o serie de articole care constituie un însemnat aport la tezaurul învățăturii marxist-leniniste. Cărțile sale: „Se ridică noi luptători", „Anul furtuni „Zorile roșii deasupra orașului Kladno", „Zori de zi" dintre care unele cunoscute și în țara noastră, **s-au bucurat de larga apreciere a cititorilor.**

In tot cursul zilei de 14 noiembrie în sute de întreprinderi mari și mici ale capitalei cehoslovace au avut loc adunări și mitinguri de doliu, în cadrul cărora muncitorii din Praga și-au exprimat sentimentele de adîncă durere și regret pentru încetarea din viață a neuitatului fiu al poporului cehoslovac, Antonin Zapotocky. Cu profundă emoție au evocat în adunarea de doliu muncitorii întreprinderii „C.K.D.-Stalingrad", viața și activitatea neobosită în slujba poporului a tovarășului Antonin Zapotocky. Ei și-au amintit cum în urmă cu 12 ani, Antonin Zapotocky, deși încă bolnav și slăbit în urma suferințelor îndurate în lagărele hitleriste, trecînd peste indicațiile stăruitoare ale medicilor, s-a prezentat în cartierul Vysciany din Praga și alături de echipele de cetățeni veniți la muncă voluntară a lucrat cu pildă toare însuflețire la refacerea acestei mari întreprinderi.

In ziua de 14 noiembrie au continuat să sosească la sediul Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia telegrame și scrisori prin care oamenii muncii cehoslovaci își exprimă profunda durere în legătură cu încetarea din viață a președintelui.

Intreaga viață a tovarășului Antonin Zapotocky reflectă o întreagă epocă de luptă pentru victoria socialismului, iar memoria sa va trăi deapururi în amintirea oamenilor muncii de pretutindeni.

Poporul romîn, profund îndurerat, împărtășește greaua pierdere suferită de poporul frate cehoslovac și va cinsti veșnic figura luminoasă a tovarășului Antonin Zapotocky.

Toate ziarele cehoslovace din 14 noiembrie au apărut în chenar de doliu, publicînd la loc de frunte materiale consacrate memoriei defunctului președinte. Ziarele publică telegramele de condoleanțe adresate Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia de Consiliul Central al Sindicatelor, de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Cehoslovac, de Comitetul Central al Uniunii de prietenie cehoslovaco - sovietică, de Academia de științe a R. Cehoslovace, de Partidul socialist din Cehoslovacia și de alte organizații.

ÎNTÎLNIRI LA PARIS

(Urmare din pag. I-a)

zîmbesc satisfăcuți (e un titlu de spirit) și cumpără jurnalul.

Oare francezii sînt nemulțumiți?

30 minute cu Louis Aragon

La Aragon se ajunge mai greu decît la spațiul locativ al orașului București. Secretara lui de la „Lettres françaises" (deci și la Paris redactorii șefi au secretare) ne răspunde de-o săptămînă invariabil:

— Domnul Aragon e plecat la țară.

— Domnul Aragon e la editură.

— Domnul Aragon n-a venit încă.

— Domnul Aragon a plecat acum 5 minute.

Azi dimineață e marți, Aragon era așteptat la redacție pentru ședința săptămînală de comitet... (și la Paris sînt ședințe deci).

— Incercați, poate-l prindeți pentru două minute.

Incercăm.

Il prindem.

Voim să-i aducem un salut din țară și un cuvînt pentru 60 ani.

Biroul lui e simplu și elegant. Masă de nuc, două fotolii grele, covor moale. Un „Picasso", binecunoscutul porumbel al păcii în ulei... originalul.

Fereastra dă spre balcon.

— Poftiți să vedeți. Sînt sticle, bidoane, zîmbește poetul...

— Sticle, bidoane? Pentru ce?

— Le-am folosit cînd au atacat fasciștii sediul, în octombrie trecut. S-ar putea să le mai folosim.

Păcat că n-avem aparat de fotografiat. Aragon, cu o sticlă-n mînă în balconul redacției, e, ori și cum, o imagine.

Ne așezăm lîngă birou.

— Arătați cam obosit.

— Vai, nici nu vă dați seama cît am de lucru. Priviți aici, scrisorile acestea toate. Un vraf din Franța numai... Un vraf din străinătate. Mi se cer articole, conferințe, declarații. Dar nimeni nu se gîndește că trebuie să mai scriu și literatură.

Secretara întredeschide ușa.

— Vă caută de la Institutul Politehnic pentru o conferință.

— Vedeți, e de necrezut. Nu, (către secretară) imposibil, n-am nici un minut liber.

Secretara dispare.

Intre altele, îngrijesc o colecție de traduceri din limba rusă pentru „Gallimard" și pentru alte edituri Am revăzut cu mîna mea peste treizeci de romane sovietice

Tovarășul cu care am venit aici încearcă totuși să obțină făgăduiala unui interviu.

— Poate mîine.

— Mîine, vă rog să mă credeți, îmi este cu neputință. Trebuie să citesc un studiu de estetică pentru „L'Europe" pe care l-am înapoiat autorului pentru cîteva modificări (și la Paris se dau articolele la refăcut) O să vină mîine voi avea o discuție mai lungă cu autorul.

— Poate, totuși, o jumătate de oră.

Contraste pariziene...

— Prea puțin pentru un interviu. Intr-o jumătate de ceas nu poți gîndi serios... Și nu vreau să spun prostii...

— Poate la dejun, astăzi.

— Dar eu nici nu dejunez astăzi. Nu vedeți? E ora unu, vom intra în ședință, isprăvim tîrziu, masa e pierdută (și la Paris așadar — se pierde masa de prînz).

— Poate în mașină.

— O dar e cu neputință. Și în mașină lucrez Ieri, cînd am venit de la țară am corectat, pe genunchi, în automobil, o traducere din Seifulina.

Secretara intră în birou.

— Domnul Adam la telefon.

— O, dar e chinuitor. Sînt dezolat, însă nu pot vorbi astăzi cu dînsul, roagă-l, te rog, să mă ierte și să revină, dacă e bun, știu eu, luni dimineață.

Secretara iese.

— Poate totuși...

— Dragul meu, de ce nu vrei să mă înțelegi, uite sînt zdrobit, apa a ajuns pînă la ochi, nu mai văd nici oamenii cu care vorbesc... Vezi, azi e ziua Elsei. Și n-am vreme să-i trimit flori...

Incă odată, bonjour București

Pe rue de Rivoli, unde se înșiruie celebrele „Arcades", m-am oprit în fața unui magazin cu obiecte de artă. Doamna de lîngă mine exclamă destul de tare, ca să audă și să înțeleagă persoana care o însoțește:

— Ce bluză superbă!

Mă uit și eu la bluza superbă.

E o ie (made în Gorj).

...La cinema, un film american cu Garry Cooper, Maurice Chevalier și noua vedetă, fragedă Audrey Hepburn, pe care o revăd cu plăcere după buna interpretare a rolului Natașei din „Război și Pace".

Un foarte ușuratec miliardar american (Garry Cooper) face cunoștință, în imprejurări ciudate, la Paris, cu o tînără franțuzoaică (Audrey Hepburn) fiica unui detectiv particular (Maurice Chevalier) Miliardarul, care schimbă femeile precum Franța guvernele, tîrăște după el, pretutindeni, o orchestră de țigani pentru alungarea plictisului La hotel Ritz, unde trage el îndeobște, se aude, venind din apartamentul simpaticului american, o melodie romantică.

— Ce frumos, suspină cineva în spatele meu.

E Rapsodia Romînă.

In pauză, așteptînd jurnalul de actualități Pathe, se consumă „Eschimoși" (un fel de înghețată pe băț, învelită în ciocolată) și se audiază, ca în ori și ce sală de cinema din lume, melodii la ordinea zilei.

Cîntecul care se transmite acuma, atrage atenția necunoscutului meu vecin

— Very interesting. Un nou Calypso?

Nu, e Ciocîrlia.

Al. MIRODAN

In exclusivitate pentru revista MAGAZIN

PRIMA LOTERIE CINSTITĂ DIN AUSTRALIA

Așa cum a povestit-o Billy Borker, la hanul „Vaporul" din Sydney

Culeasă

de FRANK HARDY

— Ți-am spus-o pe aia cu prima loterie cinstită din Australia?

— Nu, nu cred că mi-ai spus-o. Ia mai dă pe gît o halbă și dă-i drumul.

— Care va să zică, așa. Era pe timpul crizei. Imi mergea rău de tot. Să fi fost Robinson Crusoe și n-aș fi dus-o mai prost. Ei, ce timpuri! Dumnealor zic că șomerul n-are de lucru fiindcă nu-i trebuie. Pe urmă îi trag un război și s-a zis cu somerii. Ințelegi dumneata cum vine socoteala?

— Ințeleg, ințeleg, dar parcă începuseși o poveste. Așa mi-ai tras chiulul și cu ailaltă, cu pensionarul acela care nu știu ce dracu a făcut.

— A ciomăgit trei „curcani" cînd cu greva tunzătorilor de oi. Dar stai să fi-o spun pe cea cu loteria. Să nu joci niciodată la loterie că e nărav prost, află de la mine. Cînd te apucă nu te mai lasă. Eu am învîrtit multe la viața mea și știu ce vorbesc.

— O fi, dar sînt și loterii cinstite, nu poți spune ba. Cel puțin asta e părerea mea.

— Eu respect părerea fiecăruia. Dar părerile astea sînt o socoteală cu șurub: după cum umblă la ele, unii ajung la Parlament și alții înfundă pușcăria.

— Mai bine zi-mi-o pe aia cu loteria... O știi sau ai uitat-o?

— Cea mai cinstită loterie din Australia? Cum s-o uit cînd am făcut-o chiar eu.

— Cum așa?

— Păi era, care va să zică, pe timpul crizei. Aveam pe atuncea un vecin care ținea în curte niște orătănii. Eu mă uitam toată ziulica la ele cum ciugulesc și cotcodăcesc și se-ngrășau, și-mi spuneam în sinea mea: „Bietul om, lumea crapă de foame și ele mănîncă de zvîntă. Asta nu-i drept. Păsările astea ar trebui puse la loterie. I-am spus și Clarei: Păsările astea ar trebui puse la loterie...

— Care Clara, Billy?

— Clara, nevastă-mea. Fată tare de treabă, săraca, și la locul ei. Iar de cînd m-a lăsat e și mai la locul ei, acolo pe unde o fi. Atunci cînd cu păsările a fost și ea de părere că sînt bune de loterie. Zis și făcut. Cum s-a lăsat noaptea am sărit gardul

și am șterpelit din coteț două găini mari, negre. Mă rog, erau de rasă. Nu-ți poți închipui ce galagie poate face o găină care simte că va fi trasă la loterie. Gata-gata să-l trezească pe bietul vecinu-meu din somn. Le-am dus în casă, le-am vîrît într-un sac și le-am pitit sub pat...

— Și ce-are a face găinăria asta cu o loterie cinstită?

— Stai că ajung și-acolo. Bună bere, între noi fie vorba. Așa. A doua zi, sîmbătă, mă înființez la pub); păsările-n sac, cu ciocul scos printr-o gaură și sacul pe umăr. Trei penny biletul. Trei penny erau bani buni pe vremea aceea. Cît ai bate din palme am și vîndut un teanc. Pe urmă l-am rugat pe patron să tragă...*

— Bine, dar ce fel de loterie cinstită de vreme ce...

— Tata n-ar fi răbdat să-i taie vorba orice terchea-berchea.

— Iacă, tac. Să mai vie o halbă!

— El, și cum îți spuneam unul Smith a cîștigat orătăniile. Unul mărunțel, cu părul sur și, la brîu, cu un cuțit mare cu prăsele de os. I-am dat păsările cu sac cu tot. Dreptul lui, cîștigase lozul ăl mare. Cea mai cinstită loterie...

— Și cu vecinul ce-ai făcut? Că doar i-ai furat păsările. Asta nu-i tocmai treabă cinstită...

— Ajung eu și acolo. Adevărul e că mă cam mustra cugetul din pricina găinilor ăstora. Și fără să știu nici eu de ce, m-am luat după Smith ăla și l-am petrecut pînă acasă. Pe urmă s-a întunecat. Și cum stăteam așa răzimat de gard, am văzut-o pe doamna Smith că ține din casă și bagă orătăniile sub un șopron, chiar lîngă poartă. Apoi m-am întors și eu acasă, la masă, ca tot omul: ceai, niște pîine prăjită, pătlăgele roșii... Și așa cu cea mai cin...

— Stai frate și vecinu-tău?

— A, vrei să știi urmarea? Păi să vezi. De necăjit ce eram că-i făcusem bucata, n-am putut închide ochii toată noaptea. Spre ziuă m-am sculat binișor, m-am dus pînă la Smith, am intrat în ogradă, am luat găinile de sub șopron și m-am întors cu ele acasă.

— Și le-ai înapoiat stăpînului?

— De bunăseamă Și așa cu cea mai...

— Bine, dar cetățeanul ăla, Smith, a cîștigat la loterie. A dat omul trei penny pe-un bilet...

— Intocmai M-am gîndit și eu la asta. Așa că după ce i-am înapoiat vecinului păsările, m-am întors la Smith acasă și l-am vîrît pe sub ușă hîrtia de trei penny pe care mi-o dăduse. A fost sau ba cea mai cinstită loterie din cîte s-au pomenit vreodată în Australia?

— A fost Și recunosc că e bună.

— Aș, n-am nici un merit De fapt o știu de la tata Și asta mi-aduce aminte de una și mai grozavă Ți-am spus-o pe aceea cu cea mai păcătoasă loterie din Australia?

— Nu dar mi-o spui mîine că acuma sînt grăbit.

— Mîine nu pot Am o loterie cu niște găini la un pub din Redferm

În romînește de **Anda BOLDUR**

Ilustrația: Beca RIND

*) *Pub* = berărie la care se consumă știma în picioare la bar.

Cunoscutul scriitor progresist australian Frank Hardy este actualmente oaspete al țării noastre.

„MAGAZIN" LANSEAZĂ UN

Cîntec de PETRECERE

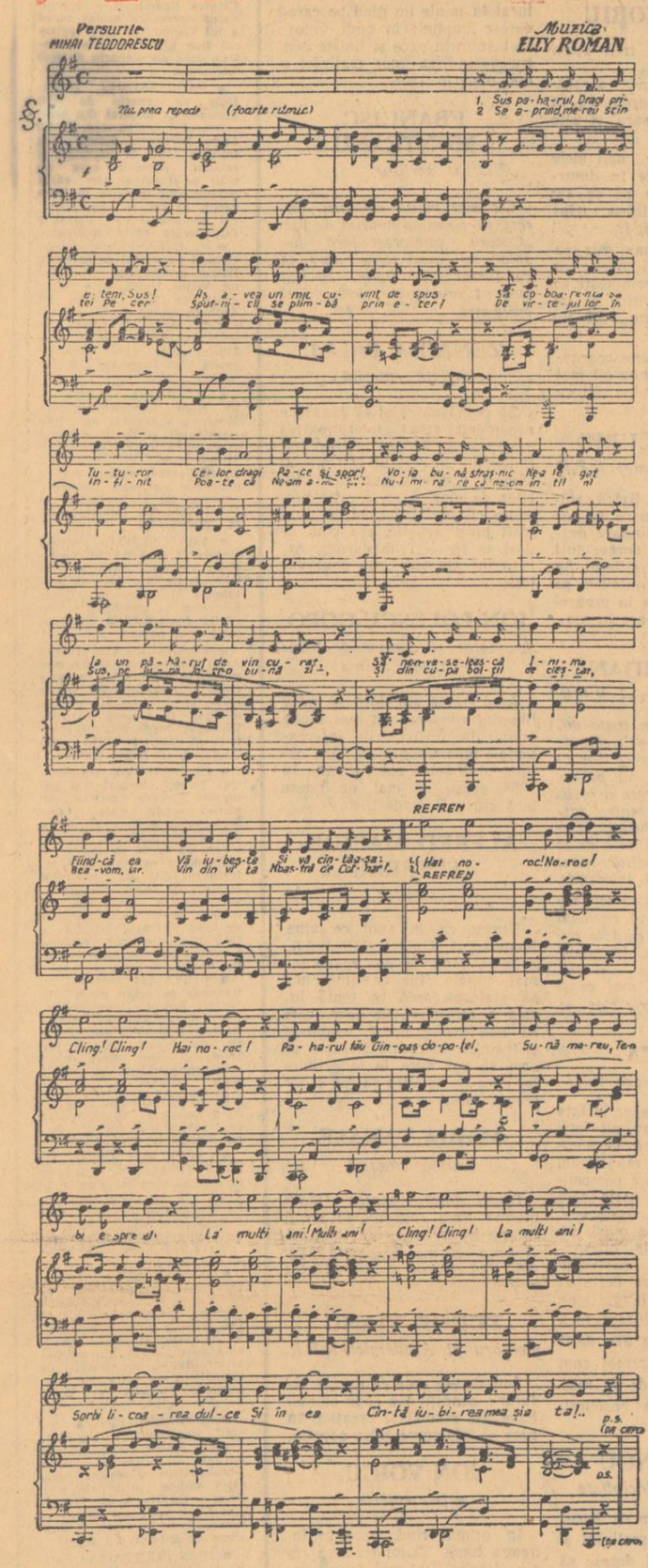

— I —

Sus paharul,
Dragi prieteni,
Sus!
Ași avea
Un mic cuvînt
De spus:
Să coboare-n casa
Tuturor
Celor dragi —
Pace și spor!
Voia bună
Strașnic
Ne-a legat
La un păhărut
De vin
Curat,
Să ne-nveselească
Inima —
Fiindcă ea
Vă iubește
Și vă cîntă-așa:

Refren

Hai noroc!
Noroc!
Cling! Cling!
Hai noroc!
Paharul tău —
Gingaș clopoțel,
Sună mereu —
Te-mbie

Spre el:
La mulți ani!
Mulți ani!
Cling! Cling!
La mulți ani!
Sorbi
Licoarea dulce
Și în ea
Cîntă
Iubirea mea
Și-a ta!...

— II —

Se aprind,
Mereu, scîntei
Pe cer:
Spuneți
Se plimbă
Prin eter!
De virtejul lor
În infinit,
Poate că
Ne-o fi vrăjit
Nu-i mirare
Că
Ne-om întîlni
Sus, pe lună,
Într-o bună
Zi —
Și, din cupa boltit
De cleștar,
Bea-vom iar,
Vin din vița
Noastră de Cotnar!...

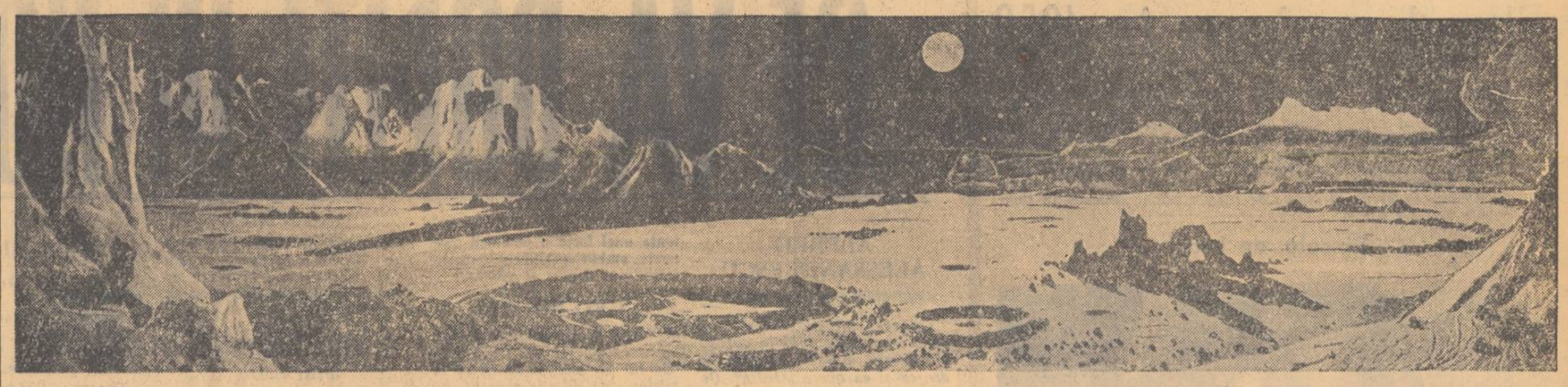

Vedere panoramică a Lunii

PĂMÎNT-LUNA și RETUR

(Urmare din pag. I-a)

Și încă o posibilitate. Poate, foarte curînd, unora dintre sateliții artificiali de care am pomenit li se va imprima o orbită turtită. Astfel vor putea ajunge pînă în preajma Lunii, sau chiar s-o ocolească. În acest fel sateliții prevăzuți cu diferite instrumente de înregistrare, de fotografiere și de transmisie a imaginilor prin televiziune, ne vor arăta Luna „la doi pași". Vom vedea astfel și fața Lunii etern ascunsă privirilor noastre, din cauză că Luna ne arată mereu aceeași față. Peisajul lunar ne va apare în toată splendoarea lui dezolantă și sălbatică, înainte chiar ca primii astronauți să pună piciorul pe Lună.

— Și cînd, în sfîrșit, acești fericiți pionieri vor ajunge în Lună, ce vor putea vedea?

— În această lume a morții, unde soarele strălucește pe cer printre stele, arătîndu-și minunata sa coroană, lumina și întunericul stau în plin contrast alături unul de altul, din lipsa aerului, care să difuzeze lumina. Temperatura urcă ziua pînă la +100° pentru a scădea noaptea la —150°. Munți colțuroși, pînă la 9.000 m. înălțime, se vor detașa orbitor de luminoși pe cerul de smoală, împînzit de stele, în plină zi. Piscuri mari, cratere meteoritice, pînă la 200 km. diametru, ne vor încînta privirea. Pe stratul gros de pulberi, de circa 50 cm. grosime, care acoperă Luna, vom păși totuși destul de ușor: greutatea noastră apare de 6 ori mai mică pe Lună și orice mic efort ne va ridica în înălțimi. Luna este și lumea tăcerii, lipsa aerului face imposibilă propagarea sunetului. Astronauții vor comunica între ei cu aparate speciale prin radio, îmbrăcați în costume asemănătoare cu cele ale scafandrilor.

I-am mulțumit tovarășului prof. univ. Călin Popovici pentru răspunsurile sale și, coborînd din nou pe Pămînt, am mai pus o ultimă întrebare.

— Ce urări faceți cititorilor noștri de Anul Nou?

— Aș dori ca cititorii revistei „Magazin" să trăiască mulți ani în pace și sănătate și să vadă cu ochii lor primele rachete ducînd călătorii pe Lună, pe Marte și chiar ca unii din ei să participe la aceste zboruri. Doresc ca în anul care vine, stînd comod la aparatul de televiziune, să vedem desfășurîndu-se aevea în fața ochilor noștri uimiți, aspectul Lunii retransmis prin televiziune de pe un satelit artificial!

Înainte de a pleca am urat interlocutorului meu un an nou, fericit și un loc asigurat pe prima navă cosmică. În schimbul acestei urări i-am cerut doar asigurarea priorității interviului la reîntoarcerea pe Pămînt.

Al. POPESCU

„PEPIN CEL SCURT"

Studenții Institutului de Bele Arte de pe strada Visconti din Paris au hotărît să participe și ei la lupta pentru cucerirea spațiilor interstelare și să lanseze în consecință propriul lor satelit artificial botezat „Pepin le Bref" — „Pepin cel scurt".

— Mai rău decît cei de la Cap Canaveral nu putem păți, și-au zis ei și s-au întrunit în piața Saint-Germain-des-Près spre a-și efectua „epocala" lor experiență, în mijlocul unei mulțimi bine dispuse.

Din capul locului s-au ciocnit de greutăți. Proprietarul restaurantului din apropiere a refuzat să le împrumute o masă ce urma să servească drept platformă de lansare. (Dar oare n-au avut și americanii, greutățile lor de început?).

Cînd ceasul a bătut ora H, un chibrit s-a apropiat (și el plin de emoție) de meșa introdusă într-o petardă. O flăcără mare apoi un nor de fum și... „Pepin cel scurt" a făcut un salt de 30 de centimetri, înainte de a exploda cu racheta purtătoare cu tot... Ca și colegul său american, „Pepin" s-a dovedit a fi un pui de lună născut... prematur.

Tinerii „savanți" de la Bele Arte au delegat un „purtător de cuvînt" să comenteze faptele.

— Noi considerăm, a spus acesta, că e vorba de un eșec doar pe jumătate, cealaltă jumătate fiind succes (așa cum o sticlă golită pe jumătate e, în același timp și plină pe jumătate). În tot cazul a continuat „purtătorul de cuvînt" pe americani i-am întrecut. Racheta noastră purtătoare a măsurat doar 1 m. lungime și „Pepin cel scurt" s-a ridicat la 30 cm. — o înălțime ce reprezintă aproape o treime din lungimea rachetei. Pe cînd racheta „Vanguard" avea o lungime de 20 m și „grape-fruitul" nu s-a ridicat decît la 2 m., a zecea parte din lungimea rachetei.

Comparați și dumneavoastră...

SFÎRȘITUL CIUDAT AL UNUI PROCES

În fața tribunalului din orașul vest-german Hannover a compărut ca inculpat într-un proces de ultragiu ziarul „Spiegel" din Hamburg. El a fost dat în judecată de către cancelarul Adenauer pentru că într-o știre publicată în 1952. arăta că acesta s-ar fi aflat în slujba serviciului secret francez. Ziarul informa că, în anii de după război, Adenauer, pe atunci președinte al conducerii zonale a Uniunii creștin-democrate din Köln, l-ar fi îndemnat pe secretarul general al Uniunii creștin-democrate din acea vreme, Blankenhorn, să pună la dispoziția agentului principal al serviciului secret francez o serie de documente.

După apariția acestei informații publicația a fost confiscată din ordinul lui Adenauer și dată în judecată pentru calomnie.

Au trecut cîțiva ani pînă cînd s-a ajuns la procesul din Hannover. Dar, după prima zi a dezbaterilor procesul a fost brusc întrerupt. Adenauer și-a retras plîngerea împotriva publicației „Spiegel" și tribunalul din Hannover a sistat demersul său împotriva ziarului inculpat fără a se fi ajuns la confirmarea sau infirmarea acuzației de spionaj adusă cancelarului de către ziarul „Spiegel".

REVELAȚII

Revista engleză „Reynolds News" vorbește într-un număr recent, de rezultatele anchetei făcute printre prizonierii de război americani din Coreea, reîntorși din captivitate. Despre anchetă se afirmă că a ținut peste doi ani și că rezultatele ei sînt consemnate în mai multe milioane de pagini. Medici psihiatri și specialiști au interogat în mod minuțios pe fiecare din mii de prizonieri care s-au reîntors.

Colonelul John Booth, din forțele aeriene ale S.U.A., a afirmat că 70 la sută din americanii făcuți prizonieri în Coreea și-au denigrat țara și au dat informații părții care i-a luat prizonieri. Autorii raportului sînt însă nevoiți să recunoască că cei ce i-au luat prizonieri nu au folosit tortura sau „munca de lămurire" pentru a-i obliga pe prizonieri să declare anumite lucruri privind situația din țara lor sau de pe front. Raportul mai precizează că „ei fraternizau într-o atît de mare măsură cu paznicii lor, aveau atîta încredere în ei... încît paza lor devenise o pură formalitate. Pentru prima oară în istoria războaielor duse de americani nici un prizonier nu a evadat".

O altă parte a raportului vorbește despre demoralizarea acestor prizonieri în comparație cu moralul înalt de care au dat dovadă soldații chinezi și nord-coreeni. Raportul spune despre aceștia: „credeau în ceea ce știau. Cunoștințele lor constituiau, de asemenea, credința lor".

Mai e nevoie oare de adăugat ceva la toate acestea?

Săpunul lui Göring

După cum afirmă revista „Munchener Illustrierte", a fost descoperit omul care l-a ajutat pe Göring să se sinucidă înainte de a fi executat ca urmare a sentinței Tribunalului Internațional de la Nürenberg. Este vorba de fostul general S.S. Erich von Bach-Zelewski. Cu ajutorul unui cod secret a transmis prin pereții închisorii un mesaj prin care oferea cianură mai multor acuzați, dar oferta lui n-a fost acceptată decît de Göring.

Fiolele de cianură de care dispunea generalul Bach-Zelewski erau ascunse în săpun. Cu cîteva zile înainte de executarea celor condamnați, generalul l-a întîlnit pe Göring și după ce l-a salutat cu „Heil-Hitler" i-a strîns mîna în semn de ultim salut, strecurîndu-i în același timp o bucată de săpun în care se afla fiola.

FONDURI?

Comisia administrativă a departamentului Oran (Algeria) a hotărît să construiască locuințe mai omenești pentru o parte a populației care trăiește în faimoasele „bidonvilles" (cartiere de cocioabe, construite din butoaie de tinichea). Firește pentru a-i convinge pe algerieni, acum în cel de-al 12-lea ceas, de binefacerile colonialismului.

Din ce fonduri? Din beneficiile a trei trageri ale loteriei algeriene, a unei trageri a loteriei naționale franceze, precum și din vînzarea unui timbru comun Franța-Algeria.

Aceasta, pentru că fondurile bugetare ale Franței sînt necesare pentru a finanța războiul din Algeria care, desigur, nu duce la construirea de case, ci la distrugerea lor...

Va fi 1958 anul destinderii internaționale?

(Urmare din pag. I-a)

de acest gen se găsesc. Iată de pildă, în Constituția cu care Carol fericise pe romîni era un paragraf care interzicea... lupta de clasă.

Anul 1957 a confirmat cu tărie, un lucru ce începuse să se facă simțit în ultimii 2—3 ani: eșuarea politicii „de pe poziții de forță". La aceasta a contribuit în cea mai mare măsură faptul că U.R.S.S. a dovedit întregii lumi nu numai că este egală, în ceea ce privește știința și tehnica, cu Statele Unite, dar că în unele domenii o și depășește. Și această confirmare a fost făcută direct, în văzul întregii lumi, orice cetățean avînd posibilitatea să vadă cu proprii săi ochi imaginea acestei superiorități: sateliții artificiali ai pămîntului, lansați de către Uniunea Sovietică.

Prestigiul Statelor Unite a scăzut vertiginos în acest an, fapt constatat de însăși Dulles la conferința N.A.T.O. unde a rămas surprins că planurile sale n-au fost integral acceptate, ci revizuite, (pe ici pe colo, prin părțile esențiale). De altfel Eugenie Anderson, fostă ambasadoare a S.U.A. a recunoscut că **„Prestigiul Statelor Unite în Europa occidentală a atins punctul cel mai scăzut de la cel de-al doilea război mondial.**

Cercurile agresive, însă, supărate pe istorie, refuză să țină cont de ea și încearcă în continuare să-și impună cu forța punctul lor de vedere, care, rezumat în felul lui de ziarul „Neue Zürcher Zeitung" este acela **„de a izgoni partidul comunist din Europa și în cele din urmă și din Moscova".** Vrabia mălai visează... Ce e curios, e faptul că există politicieni care n-au încetat timp de 40 de ani să viseze la restaurarea capitalismului în U.R.S.S. Este interesant în această privință de reamintit următorul fapt:

În 1919 a luat ființă în Statele Unite un concern pentru exploatarea teritoriului Uniunii Sovietice. Dăm mai jos extrase din actul de constituire al acestui concern al cărui scop era:

1. Să achiziționeze, să vîndă, să împartă și să exporte tot felul de produse alimentare și mărfuri...

2. Să producă tot felul de mărfuri...

3. Să exploreze, să prospecteze, să cerceteze să achiziționeze, să arendeze, să intre în posesie prin alte mijloace... să obțină dreptul de proprietate asupra bogățiilor din subsol, a minelor de cărbuni etc...

Secretar și trezorier al acestui concern: John Foster Dulles, Washington, districtul Columbia. Același J. F. Dulles, președintele monopolului internațional al nichelului. Același J. F. Dulles actual secretar al Departamentului de stat al S.U.A. După cum se vede cei 38 de ani care au trecut de atunci n-au fost suficienți pentru a spulbera visurile lui J. F. Dulles.

În ultimul timp, sub presiunea opiniei publice, numeroși politicieni se declară în favoarea tratativelor cu U.R.S.S. Chiar și primul ministru britanic. Numai că el înțelege aceste tratative în felul său. Criticat în Camera Comunelor pentru că refuză să pună capăt cursei înarmărilor, Macmillan a răspuns: **„ne înarmăm pentru a discuta cu sovieticii".** Răspuns complet nerealist deoarece cu U.R.S.S. nu se poate discuta „de pe poziții de forță". Asemenea tratative, menite să impună Uniunii Sovietice un anumit punct de vedere, sînt sortite eșecului. Astăzi lagărul socialist, în frunte cu U.R.S.S., reprezintă o asemenea forță materială și morală și se bucură de un asemenea prestigiu în întreaga lume, încît nu i se pot impune hotărîri cu forța. Acest lucru a fost confirmat și la consfătuirile reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești întrunite la Moscova, eveniment de o mare însemnătate internațională. Tratative, da. Dar de la egal la egal și cu recunoașterea situației de fapt. Înainte de a proceda la tratative puterile occidentale trebuie să se împace cu ideea existenței țărilor socialiste. Aici stă cheia reușitei tratativelor.

Să ne închipuim pentru un moment că sîntem la sfîrșitul anului 1958 și că propunerile minimale de dezarmare propuse de U.R.S.S. au fost acceptate. Iată ce aș scrie atunci în cronica de sfîrșit de an:

În cursul anului 1958 s-a renunțat la folosirea armelor atomice. Experiențe cu aceste arme nu s-au mai făcut. În R.F.G., R.D.G., Polonia și Cehoslovacia nu există nici un fel de armament atomic. Forțele armate au fost reduse în toate țările lumii. Între N.A.T.O. și țările participante la tratatul de la Varșovia s-a încheiat un pact de neagresiune. Nici un stat străin nu s-a mai amestecat în treburile interne ale Orientului Mijlociu. Propaganda războinică a încetat complet și schimburile comerciale, culturale, sportive s-au intensificat. Popoarele respiră de două ori ușurate: teama de război s-a atenuat, povara apăsătoare a cheltuielilor militare a fost redusă. Pentru anul 1959 se prevăd noi măsuri de dezarmare și de destindere a situației internaționale...

Vis? Nu. Posibilitate. Și există azi o forță uriașă pentru a transforma această posibilitate în realitate. Această forță, infinit mai puternică ca energia atomică, este energia maselor de sute de milioane de oameni care au împiedicat timp de 12 ani războiul și care acum luptă pentru cucerirea păcii.

Gh. IOSUB

Cum vede dl. Adenauer reglementarea problemei germane

Desen de Cik DAMADIAN

DE PRETUTINDENI

CU OCAZIA unor săpături arheologice a fost găsită o pudrieră plină, avînd o vechime de cel puțin 2500 de ani. Pudra, foarte delicată era de culoare roză și puternic parfumată. Cercetările au arătat că compoziția pudrei este apropiată celei de astăzi.

●

LA UZINA de construcții metalice din Chotebor (R. Cehoslovacă) s-a realizat un agregat autogen pentru tăierea metalelor sub apă. Agregatul va fi folosit la construcția de poduri și instalații portuare.

●

56 DE MANUSCRISE, dintre care o parte inedite, ale lui Alexandre Dumas, au fost descoperite în castelul Klyzvart din Cehoslovacia.

●

O FEMEIE din Los Angelos, Beverly Avery, afirmă că deține recordul mondial al divorțurilor. Recent, un tribunal a pronunțat sentința în cel de-al 16-lea divorț al ei.

●

O BATALIE aeriană de un gen deosebit s-a desfășurat deasupra Alpilor italieni. Un vultur imens a fost atacat de un stol de corbi. Acesta i-a distrus însă unul cîte unul prin puternicele lovituri de cioc în cap iar la sfîrșitul luptei pămîntul s-a acoperit de cadavrele mutilate ale corbilor.

●

TERENURILE diamentifere din Iakuția sînt, în momentul de față, cele mai importante din lume. Ele sînt mult mai bogate decît faimoasele depozite din Congo-belgian care furnizează trei cincimi din producția lumii capitaliste.

●

IN ANII de după război, la Leningrad s-au cheltuit peste un miliard de ruble pentru restaurarea vechilor monumente de arhitectură. Numai anul acesta s-au cheltuit 120 milioane.

●

IN ARMENIA au fost descoperite monumente care datează din epoca regatului Urartu, primul stat întemeiat pe teritoriul actual al U.R.S.S. și dispărut de veacuri.

●

O EXPEDIȚIE științifică cercetează în prezent teritoriile pustii din răsăritul Australiei, în căutarea tribului nomad Pintubi. Se presupune că membrii acestui trib sînt dintre ultimii oameni primitivi ai erei moderne. Acești nomazi trăiesc într-o regiune de deșert, hrănindu-se mai ales cu vegetale.

●

INTR-O carieră de argilă din R.F.G. au fost descoperite părți ale unui schelet omenesc a cărui vechime este apreciată la 200.000 de ani. Potrivit părerilor oamenilor de știință, scheletul datează din perioada cea mai veche a epocii de piatră.

●

CEL MAI PRECIS ceasornic din lume a fost construit de Academia de Științe a U.R.S.S. El nu variază în decurs de un an cu mai mult de a zecea parte dintr-o milionime de secundă.

●

CEA MAI MARE căldură în aer a fost înregistrată în mod oficial în 1922 în localitatea Azizia din Libia, cînd temperatura a fost de +58°.

●

IN UCRAINA funcționează în prezent peste 9000 de centrale electrice sătești. În satele Rusiei țariste existau numai aproximativ 70 de centrale care deserveau conacurilor moșierilor.

●

DL. SMITH a telegrafiat unui hotel din Texas să i se rețină o cameră. El a cerut și permisiunea să locuiască împreună cu cîinele său. Răspunsul care i-a fost dat suna astfel: „Nu am văzut încă un cîine adormind în pat cu țigara în gură, nici arzînd draperiile de la ferestre, nici luînd unele lucruri în valiza sa. El va fi deci binevenit". Știa patronul hotelului ce știa despre moravurile locuitorilor din Texas.

●

SOLDATUL Fred Nash din artileria britanică vrea să ceară (cui, nu știm încă) o concesiune pe planeta Marte. El crede că va ajunge acolo peste vreo zece ani și intenționează să deschidă o mică prăvălie. Ce vreți, s-o fi săturat omul de perspectiva de a fi trimis să lupte în Cipru sau în Kenya!

●

UN GRUP de medici din Moscova a editat un „Atlas al creierului". Lucrarea a necesitat zece ani de muncă.

●

PROFESORUL UNCHIDA din Kiu Siu a declarat că a descoperit specia de pești roșii capabilă să emită sunete care seamănă perfect cu cele ale unei vrăbii.

●

O FEMEIE din Milano, Enza Meroni, a stabilit recent un record sui-generis. Ea a născut un copil cu o greutate record de 6,300 kgr. Atît mama cît și copilul sînt sănătoși.

●

COLHOZNICA ucraineană Evdoxia Zukha deține recordul mondial al... cîntecelor. Ea cunoaște peste 1000 de cîntece populare, pe care le-a dictat unui vecin, specialist în folclor ucrainian.

●

PENTRU a nu desmînți ceea ce se spune despre englezi, că sînt politicoși, autoritățile polițienești britanice au sfătuit pe subalternii lor, printr-un articol publicat în ziarul poliției engleze, următoarele: „Dacă o femeie refuză să vă indice vîrsta, nu trebuie să pretindeți că ați fost jigniți în exercițiul funcțiunii. Problema vîrstei, în cazul femeilor, trebuie pusă cu discreție".

●

DOUĂ regimente scoțiene urmau să fuzioneze. Uniforma unuia era cu fustanele, uniforma celuilalt cu pantaloni. Neputînd să decidă dacă viitorul regiment unificat trebuie să poarte fustanele sau pantaloni, cei doi colonei, comandanți ai regimentelor au demisionat.

●

IN URMA cercetărilor făcute asupra 1000 de rîuri s-a constatat că resursele hidroenergetice ale R. P. Chineze se cifrează la aproximativ 540.000.000 Kw.

●

ZACAMINTUL de titan descoperit în Ucraina pe malul stîng al Niprului este cel mai mare din Europa și unul din cele mai mari din lume.

●

INSTITUTUL de studii științifice pentru prevenirea alcoolismului în S.U.A., a dat publicității un raport statistic, care arată că șapte milioane de americani adulți sînt băutori înveterați, consumînd zilnic mari cantități de alcool. După aprecierile Institutului, numărul lor crește anual cu alți 250.000

●

IN MUNȚII JURA din Elveția un cercetător a găsit un incisiv superior, care a aparținut unui om din Neanderthal. Această descoperire prezintă un interes deosebit, deoarece în întreaga lume nu se găsesc decît 12 piese de acest fel. Dinții inferiori sînt mult mai frecvenți.

Filmul romînesc în 1958

Anul care se încheie marchează în cinematografia romînească o creştere masivă a producţiei de filme artistice. În 1957, aproape la fiecare două luni, studioul de filme artistice „Bucureşti" ne-a oferit cîte o premieră.

În afară de aceste premiere, în tot timpul anului s-a lucrat intens pe platouri şi în diferite locuri pitoreşti din ţară, la realizarea filmelor care vor fi prezentate pe ecrane în 1958. Informăm pe scurt cititorii asupra filmelor ce ne vor fi oferite de către studioul „Bucureşti" chiar în primele luni ale anului

Dincolo de brazi

Scenariul şi regia: MIRCEA DRĂGAN şi MIHAI IACOB. Imaginea: ANDREI FEHER. Muzica: EDGAR COSMA. Decoruri: ŞTEFAN MARŢIAN. În distribuţie vor apărea actorii: COLEA RĂUŢU, FLAVIA BUREF, C. LIPOVAN, GH. DEMETRU.

Filmul „Dincolo de brazi" zugrăveşte un episod din evenimentele premergătoare zilei de 23 August 1944, cînd armata romînă şi-a întoarce armele împotriva adevăraţilor ei duşmani, ocupanţii hitlerişti.

Moartea tînărului cu termen redus

(CÎND SE RIDICĂ CEAŢA)

Scenariul: IULIAN MIHU, MANOLE MARCUS, MIRCEA DRAGAN. Regia: IULIAN MIHU, MANOLE MARCUS. Imaginea: ALEXANDRU INTORSUREANU, GH. FISCHER. Muzica: ZENO VANCEA. Decoruri: N. TEODORU şi F. DIMITRIU. În distribuţie: NICOLAE ENACHE, ILIE DUŢU, EMIL BOTTA, ANGELA CHIUARU.

Inspirat de trei nuvele ale scriitorului Alexandru Sahia, filmul „Cînd se ridică ceaţa" este o condamnare viguroasă a războiului, cu urmările lui nefaste, cu tot cortegiul de drame morale şi suferinţe pe care le provoacă.

Ciulinii Bărăganului

Scenariul: LOUIS DAQUIN, A. Y. TUDAL, AL. STRUŢEANU, după romanul cu acelaşi nume de Panait Istrati. Regia: LOUIS DAQUIN. Imaginea: ANDRÉ DUMAITRE şi AUREL BOIAN. Muzica: Radu PALLADI. Decoruri: ARH. LIVIU POPA. În distribuţie: NICOLAE TOMAZOGLU, CORINA CONSTANTINESCU, FLORIN PIERSIC, MIHAIL BERECHET, MARCEL ANGHELESCU, CONSTANTIN TĂPÎRDEA, RUXANDRA IONESCU, IULIAN NECŞULESCU.

Atît romanul cît şi scenariul zugrăvesc povestea unui copil de ţărani, băieţandrul Matache, care în peregrinările lui descoperă viaţa aşa cum era ea în anii ortînduirii burghezo-moşiereşti.

Bijuterii de familie

Scenariul: MALVINA URSIANU-ANGHEL şi MARIUS TEODORESCU. Regia: MARIUS TEODORESCU. Imaginea: ALEXANDRU ROŞIANU. Decoruri: AL. BRĂTĂŞEANU, arh. C. SIMIONESCU. În distribuţie: TANŢI COCEA, ELIZA PETRĂCHESCU, SABINA DUMITRIU, COLEA RĂUŢU, EMIL BOTTA.

Acţiunea filmului reprezintă o adaptare după nuvela cu acelaşi nume a scriitorului Petru Dumitriu. Filmul relevă lipsa de scrupule şi imoralitatea boierimii şi a uneltelor ei, arendaşii de moşie, care asupreau ţărănimea, aducînd-o la sapă de lemn. Văzută prin prisma unui talentat scriitor contemporan, răscoala din anul 1907 capătă în film o largă desfăşurare.

★

În afară de filmele pe care vi le prezentăm mai sus din producţia artistică de lung metraj, nenumărate alte proiecte în curs de realizare vor face bucuria cinefililor.

CE VĂ DORIŢI ÎN NOUL AN?

ALFRED ALESSANDRESCU

maestru emerit al artei

Cu prilejul festivităţilor care vor avea loc în 1958 în cinstea lui George Enescu, aş vrea să dirijez şi eu opera „Oedip". De asemenea, îmi doresc să voiajez, pentru a-mi reîmprospăta cunoştinţele şi a lua contact cu arta muzicală din cît mai multe ţări, aşa cum am avut prilejul în ultimii ani. În deosebi, aş dori să văd la vară Salzburg-ul şi Bayreuth-ul, pentru a mă reîntoarce cu sufletul îmbogăţit de creaţiile marilor interpreţi contemporani.

MIHAIL ANDRICU

maestru emerit al artei

Doresc să se ridice din ce în ce mai mult nivelul calitativ al concertelor noastre simfonice, iar şcoala de compoziţie romînească să nu lipsească din nici un program de concert.

Mie, personal, anul 1958 vreau să-mi aducă mai multe cunoştinţe în domeniul muzicii universale contemporane, respectiv ca, într-un climat de pace şi înţelegere, să fie posibil, — pe scară cît mai largă — un schimb de păreri şi experienţe între muzicienii din toată lumea.

TUDOR ARGHEZI

membru al Academiei R.P.R.

Dragoste şi pace.

DR. ANA ASLAN

director al Institutului de Geriatrie

Să fiu sănătoasă, ca să mă pot bucura de roadele muncii mele, să „întineresc" cît mai mulţi oameni.

Îmi doresc multe instrumente de studiu, respectiv de fiziologie, multe şi tot mai perfecţionate, pentru ca activitatea noastră să devină din ce în ce mai profundă şi mai eficientă.

ŞTEFANIA BANU

muncitoare fruntaşă la „Filatura Romînească de Bumbac"

Anul nou cu sănătate şi dragoste. Am 25 de ani. În anul ce vine vreau să-mi întemeiez un cămin, vreau să mă mărit. Acum stau la căminul fabricii dar în anul ce vine vreau să primesc o casă, să-mi cumpăr mobilă. Şi... — dar asta e o dorinţă a fetelor din brigada noastră — ca în toţi anii viitori să rămînem pe mai departe brigadă fruntaşă.

EUGEN BARBU

scriitor

Să scriu o carte bună.

MIHAI BENIUC

academician, prim secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

Aş dori în primul rînd ca tot ce s-a schiţat în documentele Consfătuirii de la Moscova a partidelor comuniste şi muncitoreşti să devină realitate. Aceste documente mărturisesc existenţa unei forţe a omenirii care poate stabili echilibrul necesar triumfului deplin al păcii.

GEO BOGZA

membru al Academiei R.P.R.

Să fiu cît mai puţin sunat la telefon de diferite redacţii. Să apară cît mai puţine cărţi proaste.

MARCEL BRESLAŞU

poet

Din punct de vedere literar, îmi doresc pentru 1958 să pot publica o serie de lucrări ajunse la maturitate. Firesc, nu este vorba de maturitatea mea — ea a sosit de mult! — ci a lucrărilor păstrate vreme îndelungată pe şantier. Chiar în preajma noului an, sper să văd în librării „Dialectica poeziei" care a şi fost anunţată.

În 1958 sper să pot publica în întregime lucrări cunoscute în fragmente publicului cititor: **„Mic tratat de zoologie"** şi **„Trei fabule de spus în faţa cortinei"**. Sper de asemenea să pot tipări, la împlinirea a 20 de ani de la prima ediţie, **„Cîntarea cîntărilor"**, prima mea carte. Aştept de asemenea în primele luni ale anului apariţia volumului de versuri alese în limba germană.

O dorinţă intimă ar fi ceva mai puţină hîrtuială în multe treburi pentru ca să pot termina lucrările care le-am hotărît pentru tipar şi, dacă vîrsta îmi va permite, să pot înălţa schelăria altor lucrări.

LUCIA STURDZA BULANDRA

artist al poporului

Sănătate, cel mai larg sprijin financiar din partea sfatului popular şi cît mai multe realizări artistice ale Teatrului Municipal, pe cele două scene pe care mă străduiesc să le conduc. Altceva personal nu am să-mi mai doresc, în afară de bunăvoinţa tuturor faţă de activitatea mea.

ION DACIAN

artist emerit

Dorinţele mele pentru anul care vine? Noi succese pentru genul de teatru pe care-l îndrăgesc, pentru operetă. Doresc să am reuşită deplină în noua operetă romînească „Vis de fericire", de C. Cîrjan, George Mihalache şi George Klein, în care, pentru prima oară în cariera mea, voi juca două roluri. Mai doresc să realizez un succes cu reprezentarea operetei „Văduva veselă" de Lehar, în care voi fi şi interpret şi regizor. Doresc să izbutesc în noul examen pe care-l voi da în martie în faţa publicului din R. D. Germană. În sfîrşit, o ultimă dorinţă (cam multe, nu?): aşi vrea să reîntîlnesc publicul spectator sovietic, ale cărui atenţie şi ospitalitate sînt deadreptul cuceritoare.

ARTA FLORESCU

artistă emerită

Să cînt cît mai mult şi cît mai bine. Să placă tuturor şi, pînă la urmă... să-mi placă şi mie.

MONI GHELERTER

maestru emerit al artei

În 1958 doresc să fiu naşul regizoral al unui nou şi valoros autor, care să fi scris cea mai bună piesă a literaturii noastre dramatice actuale şi în care să se releve noi şi talentaţi actori. Iar dacă nu voi avea eu acest noroc, mă voi resemna să pun în scenă piesa pe care o promite încă din 1956 Al. Mirodan şi în care va fi premiat, desigur, tot Radu Beligan.

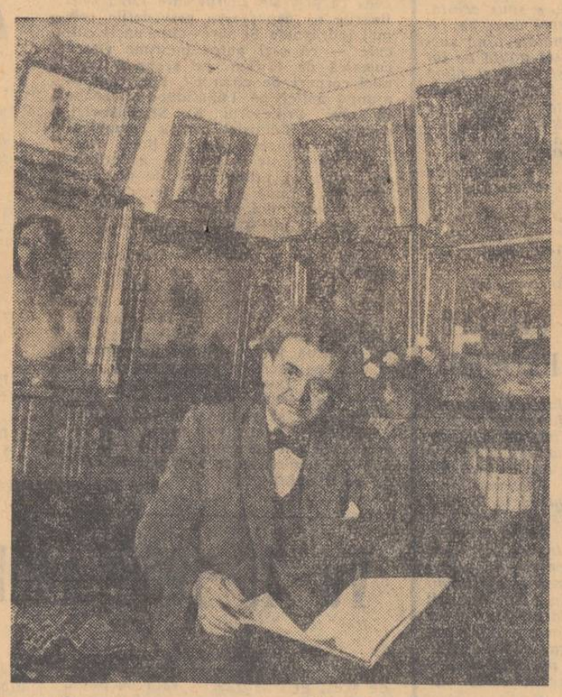

Un colecţionar de artă

Pe dealul Spirii, cartierul făcut celebru de „O noapte furtunoasă" a lui Caragiale, la prea cunoscuta răscruce a lui Niţă Stere, o modestă stradă, cu case mai modeste încă, primeşte de ani de zile vizitatori de seamă.

Se opresc azi în faţa porţii cu numărul 6 al străzii Dr. Clinciu, artişti ai poporului, care au dus gloria muzicii şi a plasticii romîneşti în cele mai îndepărtate, puncte ale lumii, aşa cum s-au oprit şi se mai opresc încă vizitatori de peste hotare, ce ne dau prilejul să cunoaştem măiestria artistică a altor popoare. Se opresc azi cei mai de seamă artişti, aşa cum s-au oprit ieri marele nostru George Enescu, Pablo Casals, Daniel Şafran, sau alte celebrităţi mondiale. Îi primesc, în uşa celor două cămăruţe care adăpostesc una dintre cele mai valoroase discoteci din ţară şi una din cele mai interesante colecţii de artă plastică din Bucureşti, un viguros bărbat, între două vîrste şi o femeie ospitalieră. Sînt ospătarul Apostol, slujbaş într-un bufet din Cotroceni, şi soţia lui.

De aproape 40 de ani, viaţa lor s-a împărţit între munca modestă şi bucuria de a-şi mai înseninа ceasurile de odihnă privind un tablou frumos sau ascultînd interpretarea înregistrată pe discuri a unui mare compozitor şi a unor mari interpreţi.

Judecînd după faptul că din cele peste 6.200 de discuri pe care le avea la un anumit moment, Apostol nu mai are astăzi decît „cîteva mii", aşa cum ne spunea într-o seară, şi că o bună parte din ele le-a cedat altor pasionaţi de muzică, precum şi după mărturia pe care ne-a făcut-o că din tablourile sale nu a cedat şi nu ar ceda sub niciun motiv nici unul, ar trebui să credem că el este mai îndrăgostit de plastică decît de muzică. Ar fi o părere greşită.

În realitate, Apostol îşi iubeşte cu aceeaşi fervoare discurile, tablourile ca şi fotografiile marilor interpreţi care i-au arătat preţuirea lor.

UN CIOBANAŞ DE GRIGORESCU şi O SIMFONIE DE BEETHOVEN, — **cu aceste două piese şi-a întemeiat — prin 1920 — Apostol, colecţia de artă plastică şi discoteca. Nu ştia atunci că va deveni un colecţionar, dar simţea că viaţa n-are nici un rost, dacă la capătul unor ceasuri de muncă nu te poţi ridica la marile înălţimi ale armoniilor de sunet, de formă, de culoare, aşa cum ştiu să le surprindă în natură şi în viaţă numai marii artişti. Cutreierînd prin expoziţii şi ateliere, fiind nelipsit de la concerte şi repetiţii, stînd de vorbă cu creatorii şi interpreţii care îi aflaseră pasiunea şi îi preţuiau gustul, a ajuns să-şi formeze şi competenţă. Nu s-a mulţumit numai să aibă toate simfoniile lui Beethoven; a simţit nevoia să le şi poată urmări, în interpretările diverse ale celor mai mari dirijori ai timpului.**

Aşa s-a întîmplat că, la un anumit moment, simfonia a 5-a de Beethoven a avut-o în şapte interpretări, iar interesul său s-a lărgit, în plastică, de la lirismul lui Grigorescu, prin viziunea dramatică a lui Luchian, către rafinamentul subtil al lui Pallady.

Muncind, şi lipsindu-se de toate celelalte omeneşti satisfacţii materiale pe întindere de patruzeci de ani, Apostol a ajuns să adune, bucată cu bucată, excepţionale lucrări semnate de Andreescu, Grigorescu, Luchian, Petraşcu, Pallady, Tonitza — pentru a nu numi decît pe cei mai de seamă dintre pictorii noştri — şi miile de discuri în care poţi urmări evoluţia muzicii de la preclasici, prin marile creaţii ale lui Bach, Mozart, Haydn, Beethoven sau Brahms, pînă la Debussy, Ravel şi Enescu, interpretate de mari dirijori şi executate de cei mai de seamă solişti şi de cele mai valoroase orchestre ale lumii.

Interesul lui Apostol pentru artă n-a rămas neobservat. Dacă oficialitatea s-a mulţumit să considere acest interes o nebunie a unui „chelner", artiştii au ştiut să vadă în el vigoarea cu care gustul pentru frumos al poporului ştie să înfrîngă toate piedicile pentru a se ridica spre seninul marilor creaţii. L-au înţeles şi l-au preţuit mai ales Enescu şi Pallady, care l-au trecut adesea pragul. Fotoliul pe care — din colţul de lîngă fereastră — marele George Enescu, venea în casa modestului ospătar, să asculte discuri pe care nici el nu le avea, este păstrat cu sfinţenie. Iar dintre fotografiile pe care mari interpreţi ca Walter Gieseking, Piatigorski, Rubinstein, Krysler, Pablo Casals, Tito Schipa, Claudio Arrau, l-au semnat ca Yehudi Menuhim „Cele mai bune amintiri" (1340) sau „Cea mai bună prietenie" (1946), singura care are dreptul să privească pe noii prieteni ai lui Apostol este cea pe care, încă din 1925, George Enescu îi exprima încurajanta sa preţuire.

Mai recent, cunoscutul colecţionar Zambaccian, în „Însemnările unui amator de artă" îi consacră lui Apostol o pagină din care se vădeşte un aspect al interesantei figuri de care ne ocupăm:

„Pe vremuri — între o supă şi o friptură — abordam cu Apostol o discuţie asupra unei expoziţii sau a unui concert. El înfrunta cu părerile sale pe melomani:

— Pardon! Gogu (e vorba de marele nostru dirijor George Georgescu) interpretează cam sacadat pasajul acela din Beethoven faţă de înregistrările pe care le am cu Furtwängler sau Toscanini".

Sau: „În alte timpuri, dacă ospătarul Apostol ar fi fost patron de patiserie, ar fi făcut la fel ca Ragueneau, personajul din Cyrano de Bergerac al lui Edmond Rostand: ar fi dat o tartă oricui l-ar fi recitat o odă...".

Încurajat de măgulitoare prietenii, Apostol îşi continuă drumul, trăind din plin bucuria ce o resimte orice amator de artă în tovărăşia armoniilor şi a culorilor.

El este bucuros că minunatele lucrări de artă adunate de el într-o viaţă, pot fi astăzi — prin expoziţiile retrospective care se organizează — puse la îndemîna maselor largi, că frumosul pe care l-a îndrăgit poate fi astăzi împărtăşit tuturora.

Margareta MICU şi Marius LIGI

TRIO GRIGORIU

Pentru că sîntem trei, avem trei dorinţi:

Anghel: „În amurg" a răsărit anul acesta... Doresc ca în anul ce vine să răsară şi alte melodii frumoase.

George: Roadele noii mele munci de compoziţie în domeniul muzicii uşoare să se reflecte şi în activitatea trioului, printr-un... şlagăr.

Cezar: Fiind cel mai mic, eu doresc un lucru mai mare: ca producţia de filme romîneşti să cuprindă în anul viitor şi un film muzical, în care... să jucăm şi noi.

Iar pe trei voci bine acordate, dorim să ne întîlnim cît mai des şi în cît mai multe săli cu iubitorii muzicii uşoare.

HORIA HULUBEI

membru al Academiei R.P.R.

La Institutul de fizică atomică condiţiile de lucru să capete în 1958 în continuare dezvoltarea pe care o doresc toţi oamenii noştri de ştiinţă. Să am putere ca să contribui pe măsura dorinţei mele la progresul cercetărilor nucleare în scopuri paşnice.

IORGU IORDAN

membru al Academiei R.P.R.

Progres calitativ în toate domeniile. Ca iubitor de literatură, aş dori ca în cărţile ce vor apare de-acum încolo, să găsesc o mai adîncă înţelegere a realităţii; să dispară pentru totdeauna şablonul, schema, reţeta. Mai puţină grabă de a da la tipar, mai multă meditare asupra lumii, mai multă sobrietate.

Ca lingvist, doresc ca toţi oamenii care ţin în mînă condeiul (mă refer în primul rînd la publicaţiile literare care, din punct de vedere gramatical şi stilistic stau deseori mai prost decît ziarele) să scrie clar şi corect.

N. LINCA

maestru emerit al sportului

În 1958 doresc să apar în faţa publicului bucureştean cît mai bine pregătit şi să cuceresc titlul de campion republican, mai ales că la această competiţie nu am mai luat parte cam de multă vreme. De asemenea, doresc şi cred că voi reuşi, să cîştig toate întîlnirile internaţionale la care voi participa. Şi mai am încă o dorinţă: să-mi cresc băiatul cît mai bine şi să-l fac sportiv. De fapt, încă de pe acum, deşi nu are decît patru ani, dacă îl întrebi cum îl cheamă îţi răspunde cu mîndrie: Niculae Linca boxeurul, ce, nu mă cunoşti?

ŞTEFAN LUNGU

Erou al Muncii Socialiste

Anul nou îl primim cu bucurie, cu speranţe, cu realizări şi succese. Anul nou îl doresc să vină cu pace, linişte şi sănătate.

V. MAXIMILIAN

artist al poporului

Cea mai scumpă dorinţă a mea este să redevin sănătos. De asemenea vreau pentru 1958 o şi mai deplină înflorire a teatrului romînesc pe drumul pe care a pornit în zilele Republicii. Mă doare că deocamdată nu pot să-i fiu de folos.

ŞT. MILCU

membru al Academiei R.P.R.

Doresc să fiu sănătos, să am putere de muncă suficientă ca să pot rezolva cu bine ocupaţiile de la Academie, din învăţămînt şi din conducerea Institutului de Endocrinologie. Doresc să obţin cît mai multe rezultate în munca mea ştiinţifică.

NICOLAE MILITARU

muncitor fruntaş la întreprinderea „Nicolae Bălcescu" din Capitală

Nu este un lucru de mirare că întîlnirea cu noul an am sărbătorit-o împreună cu colectivul fabricii la 21 decembrie. Încă de la această dată mi s-a conturat în minte un gînd pe care-l doresc împlinit în anul viitor: să lucrăm în pace şi linişte pentru dobîndirea unor realizări şi mai mari în 1958.

FRANCISC MUNTEANU

scriitor

Cît mai multe călătorii. Doresc să termin scenariul de film „Cocorii călătoresc fără busolă", pe care-l scriu împreună cu Victor Iliu. Doresc ca fiul meu să promoveze clasa... fără corigenţă.

ZENAIDA PALLI

artistă emerită

Să propăşească şi să avanseze necontenit arta interpretativă romînească. Să dau prilejul (cu concursul întregului colectiv al Operei, firesc!) publicului iubitor de muzică să asculte premiere cît mai bune, la cel mai înalt nivel artistic, aşa cum aş dori să fie „Trubadurul", operă în care voi cînta anul viitor.

ION POPESCU-GOPO

desenator şi creator de filme de desen animat

Anul trecut am dorit să aduc filmului romînesc cît mai multe premii la festivalurile internaţionale cinematografice. Am obţinut pînă acum cinci premii. În 1958 vreau să mai dobîndesc încă cinci. E modest, nu?

ALFRED MARGUL SPERBER

scriitor

Doresc ca în anul ce vine, ideile păcii şi ale socialismului, scumpe nouă, să dea roade tot mai bogate. Fie ca anul nou să statornicească în toată lumea o atmosferă de pace, care să ne inspire opere frumoase şi trainice. În ce mă priveşte, aş dori să pot duce la îndeplinire tot ceea ce aş vrea să fac şi tot ceea ce simt.

MARIA TANASE

artistă emerită

Ce-mi doresc pentru 1958? Multe! Prea multe ca să poată încape în opt pagini de gazetă. Dorinţa cea mai apropiată? Să mă ţină glasul şi să vă cînt mereu.

TUDOR VIANU

membru al Academiei R.P.R.

Îmi doresc ceea ce doresc tuturor: condiţii din ce în ce mai bune ale muncii şi creaţiei, în pace şi înţelegere între oameni.

ION VOICU

artist emerit

În primul rînd, pace în întreaga lume. Să-mi trăiască copiii şi soţia. Îmi mai doresc deplină reuşită la concertele ce le voi da împreună cu Filarmonica dirijată de maestrul George Georgescu în turneele prin Grecia, Finlanda, Suedia şi Marea Britanie. În sfîrşit, doresc ca fiul meu Mădălin Ion Voicu să poată cînta împreună cu mine, şi tot sub bagheta maestrului George Georgescu, dublul concert de Bach.

I. WIESENMAYER

maestru al sportului

Pe linie profesională doresc să-mi adîncesc cunoştinţele mele medicale, teoretice şi practice. Ca sportiv, doresc în primul rînd ca în anul 1958 să se înregistreze un puternic asalt din partea tinerilor la toate disciplinele şi în deosebi la atletism. Personal, doresc să dobor recordul republican la 200 m. plat, şi să mă calific în finala probei de 400 m. plat la campionatele europene de la Stockholm. Vreau acum să vă fac o destăinuire mai intimă: doresc ca în anul viitor să devin tată, şi bineînţeles doresc să am un băiat deoarece în viitor vreau să-l fac un bun vitezist sau săritor în lungime. Soţia mea spune că această ultimă **dorinţă se va realiza mai sigur**, dar de calificarea mea în finala probei de 400 m. plat se cam îndoieşte. Eu, fără falsă modestie, cred că le pot realiza pe amîndouă.

Pentru tratarea dinţilor dvs.

Cooperativa DENTARA

dispune de cabinete dentare, aparate Roentgen pentru radiografii, laboratoare şi personal de specialitate, care vă stau la dispoziţie

Adresaţi-vă cu încredere unităţilor noastre din BUCUREŞTI

● Str. Smirdan 15 — Bd. Tudor Vladimirescu I — Str. Tomis 2 — Calea Griviţei 273 — Calea Văcăreşti 45 — Pasajul Eforiei 11 ● Şos. Armatei Sovietice 7 — Şos. Mihai Bravu 145 — Bucureştii Noi Bloc nr. 4 — Şos. Ciurel 4.

Consultaţii 8-21

Ecouri cinematografice

● LA ÎNCEPUTUL anului 1958 vor intra în producţie mai multe filme romîneşti pentru copii, cu teme patriotice. Printre ele semnalăm filmul lui Ion Popescu Gopo, care se va intitula Rapsodia Română şi constituie ilustrarea, prin intermediul desenului animat, a celebrei opere muzicale a marelui nostru Enescu. Un alt film este Cetatea Neamţului — ecranizarea operei cu acelaş nume a lui Cosbuc, pe care regizorul Bob Călinescu îl va realiza după un scenariu de Bob Călinescu.

● PAUL ANGHEL pregăteşte un scenariu de film documentar inspirat din binecunoscutul roman ion al lui Liviu Rebreanu. Filmul va înfăţişa satul de baştină al eroului, oamenii care au trăit pe-atunci şi ale căror destine sînt descrise în filele cărţii, pe cei ce l-au cunoscut pe Ion şi pe părintele său literar, Liviu Rebreanu.

● PE ECRANELE londoneze rulează Cocoşatul de la Notre Dame, ecranizarea romanului lui Victor Hugo, care întruneşte pe afiş numele lui Anthony Quinn (pe care l-am văzut, recent, în Ulise) în rolul lui Quasimodo şi Gina Lollobrigida, care întruchipează pe frumoasa Esmeralda.

● STUDIOUL CENTRAL de filme documentare din Moscova a realizat un film emoţionant şi poetic despre viaţa nouă a unei ţări vechi. Filmul poartă titlul în Egipt şi înfăţişează viaţa şi munca poporului egiptean. Scenariul aparţine lui I. Bocikarlov şi M. Troianovski iar regia lui M. Troianovski

● YMA SUMAC, vestita cîntăreaţă se află în distribuţia ultimului film al lui William Dieterle, care se intitulează Iubirile lui Omar Khayyam şi constituie biografia romanţată a cunoscutului poet persan.

● ROMANUL lui Tolstoi Anna Karenina va fi din nou ecranizat. De data aceasta cineaştii mexicani sînt aceia care şi-au asumat greaua misiune. În fruntea distribuţiei apar Jorge Mistral (partenerul Mariei Felix din Camelia) şi Zully Moreno

● LA MOSCOVA s-a deschis primul cinematograf panoramic, care poartă un nume sugestiv: Pace. Cinematograful se bucură de o arhitectură modernă, are un ecran lat de 30 de metri şi înalt de 12 m. Sala e înzestrată cu 1.300 de locuri şi dispune de sunet stereofonic. Premiera a avut loc de curînd, cu filmul documentar de lung metraj Nesfîrşita e ţara mea — o nouă realizare a cunoscutului regizor sovietic Roman Karmen.

● CINEAŞTII austrieci au transpus pe ecran piesa lui Bertolt Brecht, Domnul Puntila şi valetul său Matti. Regizorul filmului este Alberto Cavalcanti iar actorii principali sînt Kurt Bois, Heinz Engelmann şi Maria Emo.

● REGIZORUL francez Jean Dellanoy intenţionează să transpună pe ecran romanul Coliba lui Mos Toma.

● „ZECE ZILE CARE AU ZGUDUIT LUMEA", cartea cu renume mondial a lui John Reed, stă la baza scenariului noului film pe care-l realizează studioul „Lenfilm". Noul film va avea două serii şi va purta titlul „În zilele lui Octombrie".

● DE CURÎND a apărut pe ecrane un nou film, al cărui erou principal e Gérard Philipe. Filmul se intitulează Pot Bouille şi este o coproducţie franco-italiană, realizată de regizorul Julien Duvivier, după Zola. Alături de simpaticul actor francez apar Danielle Darrieux şi Dany Carrel.

● FRANKENSTEIN a înviaţi într-adevăr, regizorul Terence Fisher a realizat de curînd un film cu titlul Frankenstein a evadat, ale cărui vedete principale sînt Peter Cushing şi Hazel Court, şi desigur, monstrul binecunoscut, eroul atîtor filme de groază din trecut.

● JEAN COCTEAU va semna regia filmului Maşina de scris — adaptarea pentru ecran a celebrei piese cu acelaş nume. În rolurile principale vor apărea Jean Marais şi Annie Girardot (o nouă revelaţie a cinematografului francez).

● CINEAŞTII bulgari au realizat un nou film istoric, intitulat Haiducii. Acţiunea filmului se desfăşoară în veacul al XVIII-lea, pe vremea cînd Bulgaria se afla sub jugul otoman şi singurii apărători ai poporului asuprit erau haiducii. Regia filmului aparţine lui Piotr Vasiliev, imaginea lui Dimo Kolarov, iar rolurile principale sînt deţinute de A. Karamitev şi Ginka Stanceva.

● JEAN PIERRE AUMONT, interpretul atîtor filme din perioada dintre cele două războaie, nu a renunţat nici în prezent la activitatea sa de actor. El apare acum alături de soţia sa, actriţa Marisa Pavan, în filmul englez Appel secret.

● NU DEMULT a avut loc la Londra Festivalul Filmului iugoslav care s-a bucurat de un mare succes. Au fost prezentate filmele: Micul om, Popa Cira şi Popa Spira, etc.

● UN NOU film maghiar: Dani — povestea emoţionantă a unui copil părăsit. Filmul a fost realizat de regizorul Szemes Mihaly, împreună cu operatorul Hegy Barnabas. În distribuţie apar nume de frunte ale ecranului maghiar: Tolnay Klari, Kallai Ferenc, Pager Antal, Bara Margit.

● LA STUDIOUL cinematografic din Odesa se lucrează în prezent la filmul Agentul Iskrei, după un scenariu de Al. Abramov şi M. Pismannik. Scenariul a fost ales dintre cele mai bune scenarii de film inspirate de evenimentele Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Filmul, a cărei regie e semnată de E. Taşkov şi V. Kocetov, este închinat uneia dintre eroicele pagini ale mişcării revoluţionare din Rusia şi anume luptei ziarului leninist „Iskra" pentru cucerirea Puterii Sovietice. În rolul principal apare P. Scerbakov.

● ZIARUL maghiar „Nepszabadsag" publică un scurt interview cu actriţa franceză Nicole Courcel, care după trei luni de şedere în Ungaria a părăsit de curînd Budapesta, înapoindu-se la Paris. După cum se ştie, apreciata actriţă franceză a deţinut unul din rolurile principale din filmul Frumoasa şi ţiganul, pe care regizorul Jean Dréville şi operatorul Albert Viguier l-au realizat în R. P. Ungară după o operă clasică a literaturii maghiare.

SPORT magazin

SPORTIVI CARE S-AU IMPUS ATENȚIEI LUMII INTREGI IN ANII REPUBLICII

10 fruntași ai sportului romînesc

In anii Republicii, peste un milion de oameni, tineri și vîrstnici, bărbați și femei, au făcut cunoștință cu sportul, bucurîndu-se din plin de binefacerile culturii fizice.

Mulțumită condițiilor minunate pe care Republica noastră Populară le oferă dezvoltării culturii fizice, sportivi talentați s-au ridicat din această masă, și, dovedindu-și măestria sportivă în cele mai de seamă întreceri pe plan mondial, au ridicat prestigiul sportului romînesc. Dintr-una din țările care figurau la periferia clasamentului în marile competiții internaționale, țara noastră contează astăzi în rîndurile fruntașe, într-o serie întreagă de discipline sportive.

Dintre sportivii care ne-au prezentat cu cinste patria am ales cîte unul din fiecare an al Republicii, și anume pe cel mai reprezentativ pentru respectiva perioadă.

Alegerea este desigur subiectivă și poate s-ar putea alcătui un alt „clasament" cu alți 10 sportivi. Faptul în sine e îmbucurător.

De aceea cei care nu figurează pe această listă să nu se supere... Lista rămîne deschisă, și anul 1958 va îngădui oricui să figureze în ea.

Înainte de a-i prezenta e bine să se țină seama că ne-am ghidat după principiul ca fiecare sportiv să figureze o singură dată, chiar dacă performanțe ulterioare i-ar da dreptul să apară din nou.

1948: Marin Niculescu

Trofeul pentru cel mai bun sportiv al anului 1948 a fost, pe bună dreptate, decernat ciclistului MARIN NICULESCU, care după ce a cucerit în anul respectiv campionatele republicane de ciclism la toate probele, a avut o comportare cu totul remarcabilă și în marile competiții internaționale, cum ar fi de pildă cursa Praga-Varșovia unde a fost unul din principalii protagoniști. Cea mai de seamă victorie a fost cucerirea în acelas an a Cursei internaționale de fond de la Budapesta, cînd a întrecut pe cei mai buni maeștri ai pedalei din Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, Ungaria, Iugoslavia, etc., cu un confortabil avans de cîteva minute.

1949: Dumitru Paraschivescu

Pentru prima dată în analele atletismului mondial I.A.A.F. (Federația internațională de Atletism) a consemnat în registrele sale, în dreptul unui record mondial, numele unui sportiv din Rominia.

Această performanță a fost obținută de mărșăluitorul DUMITRU PARASCHIVESCU. Străbătînd distanța de 15 km marș în 1h 08'28" Paraschivescu a realizat cel mai bun timp din lume obținut pînă atunci, depășind cu peste 35 sec. vechiul record mondial. O performanță în adevăr remarcabilă.

1950: Angelica Rozeanu

La Budapesta, în luna februarie a anului 1950 ANGELICA ROZEANU a cucerit primii lauri dintr-un șir de cununi pe care nici o jucătoare de tenis de masă din lume nu l-a dobîndit pînă la ea.

Aceea care este astăzi maestra emerită a sportului, a cucerit atunci primele sale 2 titluri mondiale: la simplu și pe echipe. Ea a cucerit apoi, 6 ani la rînd, titlul de campioană a lumii la simplu, precum și alte 11 titluri mondiale la echipe, dublu femei și dublu mixt.

1951: Mihail Bîră

Din primul an al cincinalului sportivii Republicii Populare Romîne au pornit un vitejesc asalt spre culmile măestriei sportive. Ca firească urmare a acestui asalt, peste 500 de recorduri naționale au fost îmbunătățite.

În același an, în falnicul decor carpatic de la Poiana Stalin, înfrumusețat de harnica mînă a omului, schiorul MIHAIL BIRĂ devine campion al Jocurilor Mondiale Universitare la proba de slalom special.

1952: Iosif Sîrbu

Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice, tricolorul nostru s-a înălțat pe cel mai înalt catarg, în cinstea victoriei olimpice a unui sportiv romîn.

Aceasta s-a întîmplat în 1952, la Jocurile Olimpice de la Helsinki, cînd trăgătorul IOSIF SÎRBU, participînd la proba de armă liberă, calibru redus, poziția culcat, realizează o performanță de 400 puncte din 400 posibile, bătînd astfel recordul olimpic și egalînd pe cel mondial.

1953: Dumitru Ciubotaru

Bogat în mari evenimente sportive, printre care prima ediție a Întîlnirilor Internaționale Sportive Prietenești organizate chiar în capitala noastră, bogat în isprăvi deosebite, realizate de sportivii noștri, anul 1953 ne prezintă și o performanță puțin obișnuită, apropiată chiar de senzațional.

În finala pentru titlul de campion la categoria grea la Întîlnirile Sportive Internaționale Prietenești s-au întîlnit campionul Europei de box, Algerdas Șotikas cu DUMITRU CIUBOTARU. Acesta din urmă a obținut o senzațională victorie prin knock-out în mai puțin de 30 secunde.

1954: Mircea Dobrescu

Anul 1954 prilejuește talentatului pugilist MIRCEA DOBRESCU, descoperit cu prilejul Cupei U.T.M. din 1948, prima mare victorie internațională: medalia de aur la Jocurile Mondiale Universitare de la Budapesta, care a dat startul celorlalte distincții sportive ce le-a obținut ulterior: medalia de argint la Jocurile Olimpice de la Melbourne, 2 medalii de argint la campionatele europene și 2 medalii de aur la Întîlnirile Sportive Internaționale Prietenești. Mircea Dobrescu este și azi unul din sportivii noștri fruntași.

1955: Iosif Petchowschi

Cea mai înaltă distincție sportivă: titlul de maestru emerit al sportului, a fost conferită în anul 1955 fotbalistului IOSIF PETSCHOWSCHI. În afara unei bogate și rodnice activități internaționale, jucătorul arădan a cîștigat cu echipele în care a jucat (U.T.A. și C.C.A.) de 5 ori campionatul de fotbal și de 3 ori Cupa R.P.R. Iosif Petschowschi se poate mîndri și cu faptul că a avut cele mai multe selecționări în echipa națională, după 23 August 1944.

1956: Leon Rotman

Lacul Ballarat din apropierea Melbourneului, unde s-au desfășurat întrecerile de sporturi nautice din cadrul celei de a XVI-a ediții a Jocurilor Olimpice, a fost martorul unor deosebite isprăvi ale canotorilor romîni.

Dintre ei, s-a remarcat mai cu se
care
de ca
în ist
un s
tră
olimp

1957: Iolanda Ba

La
nul F
maest
BALA
du-și
oară
durilo
Asem
foarte
mului
actual
cordm
atleta
a săr
lupte
oară,
Rom
săritu

VARIETĂȚI

Palmarese

Dinamo Moscova și Spartak Moscova, cele mai bune echipe de fotbal ale Uniunii Sovietice, campioane pe anul 1957 și — respectiv — 1956, și-au stabilit și o excelentă reputație internațională, oglindită de bilanțul întîlnirilor susținute cu adversari din străinătate.

Dinamo Moscova, actualmente într-un lung turneu în America de Sud, din 56 de partide internaționale a cîștigat 35, a terminat de 14 ori la egalitate și a pierdut numai de 7 ori. Golaveraj stabilit este, de asemenea, impresionant: 162:57.

Și Spartak Moscova are un palmares strălucit: a cîștigat de 42 ori, a terminat de 4 ori la egalitate și n-a fost învins decît de 4 ori în 50 de partide disputate. Golaveraj: 158:44.

Aceste palmarese sînt cu atît mai elocvente cu cît cele două formații sovietice au jucat în cariera lor cu cele mai bune echipe de fotbal din lumea întreagă.

Boxul și... bomboanele

Se pare că boxul francez nu-și mai poate hrăni profesioniștii. Astfel, doi manageri bine cunoscuți, Pierre Gandon și André Detalencourt, pentru a-și „echilibra" bugetul, vînd și... bomboane.

Ce să mai surprindă faptul că boxerii profesioniști o duc atît de greu, dacă și managerii lor — care-și alcătuiesc mari formații — au de rezolvat problema cosniței zilnice!

Concurența televiziunii

Federația austriacă de fotbal a făcut cunoscut televiziunii austriace că nu va mai autoriza retransmiterea de meciuri decît atunci cînd acestea se vor juca... cu casa închisă.

E vorba aici — ca în multe alte țări — de „concurența" ce o face televiziunea, care duce la scăderea încasărilor la partidele de fotbal; ceea ce a determinat reacția celor interesați: cluburile și federația.

Iacob-corbul...

Echipa de fotbal din Dillenburg (Germania) avea ca mascotă... un corb. Acum nu-l mai are, pentru că a intervenit federația germană. De ce?

Iacob — așa-l chema pe corb — a furat fluierul unui arbitru, l-a fixat pe bara transversală a porții și și-a terminat zborul „ciupind" capul unui adversar al echipei S. S. V. Dillenburg.

„Gurile rele" pretind că nenorocirea lui „Iacob" — și ei care și-a pierdut a" — se datorește că corbul a fost îrinele decizii ale ar-

Dilemă

oscuta sportivă enează Ann Haydon este ora actuală una le mai bune jucătoais de masă din lume elași timp, ocupă lon lume și 5 în Eutista jucătoarelor de cimp.
aici îi provine însă ura în fața căreia se um. Federația engleenis de cimp a invio opteze pentru una ste discipline sportive, e să activeze de acum
nn Haydon, pe bună , e în mare dilemă.

VASILE ZAVODA

Succes

In Italia, la Bologna, se desfășo
ediție) a întîlnirii C.C.A. — Bor
mană), din cadrul „Cupei campion
Cititorii noștri își amintesc, desi
ale acestei întîlniri fiecare dintre
torie, la aceeași diferență de golur
Dortmund cu 4-2, iar C.C.A. a inv
egalitate de victorii și de goluri
au ajuns la întîlnirea de la Bol
Cine va cîștiga mîine?
Răspunsul e din cele mai dificil
tiga, dacă va repeta comportarea
la București. Să nu uităm însă c
formație capabilă să încline balan
La un meci al cărui rezultat se
adresăm urarea noastră — urarea o
tregi: Succes C.C.A.!

Știința și VIAȚA

AM VIZITAT LUNAVIL

Reportaj prin televideofon de la trimisul nostru special

Astăzi am putut vizita, pentru prima oară, laboratoarele și uzinele din Lunavil. Cititorii noștri cunosc, din transmisiile televiziunii lunare, aspectul general al orașului științific de pe satelitul nostru natural, oraș a cărui construcție a început în 1995. Cu toate acestea, oricît de fidele ar părea imaginile transmise de televiziunea noastră de azi, în culori și în relief, ele nu pot totuși să redea realitatea. Ușor ca un fulg, străbăteam străzile, tăiate cu o regularitate geometrică ale Lunavilului, minunîndu-mă fără încetare.

După ce am coborît din rachetoplan îmbrăcat în costumul clasic al astronauților — cu glugă impermeabilă și perfect etanșă din materie plastică, cu rezervele de oxigen și aparatele de transmisie radiofonică încorporate înăuntrul acestui costum greoi — **ne-am urcat pe o bandă transportoare, asemănătoare cu trotuarele rulante care au fost introduse de cîțiva ani pe Calea Victoriei, în București.** În cîteva minute, am fost adus în acest fel la porțile orașului. Nu este o figură de stil. Lunavil are într-adevăr porți, porți grele, care se deschid cu multă precauție, ca acelea ale orașelor Evului Mediu. Deschiderea lor prudentă are un rost bine determinat: în acest fel se evită pierderea aerului, care aici, pe lună, este mai prețios decît însuși aurul!

Lunavil este în întregime adăpostit sub un imens clopot de materie plastică transparentă. Cititorii noștri își amintesc, din relatările făcute în ziarul nostru cu un an în urmă, despre dificultățile ce au trebuit să fie învinse pentru a se putea realiza transportul acestei cupole uriașe prin spațiu. Pînă la urmă, s-a adoptat transportarea sa în „felii" mici, care încăpeau în rachetele teleghidate de tip T, și montarea lor pe lună. Altfel nici nu era cu putință. Gîndiți-vă că diametrul acestei cupole atinge 2 km!...

Sub acest clopot uriaș, se găsește un adevărat oraș, Lunavil. Aici am putut să-mi lepăd hainele de protecție și să respir aer proaspăt, ca acela de pe planeta noastră. E cu totul altceva — acum, fără povara acestor haine, poți într-adevăr să te bucuri de faptul că ești de 6 ori mai ușor ca pe pămînt, să privești cu alți ochi peisajul ciudat și plin de vrajă al solului lunar. Oxigenul preparat de uzinele din Lunavil este primenit în mod regulat — sub acest clopot aerul e veșnic proaspăt. Am stat de vorbă cu conducătorul acestui oraș științific, profesorul Alexandru Nadar.

— Cum ați rezolvat problema diferențelor mari de temperatură de la zi la noapte? — l-am întrebat.

— Era o problemă foarte dificilă. Materia plastică din care e alcătuită cupola protectoare a orașului nostru filtrează razele infraroșii și scade astfel mult intensitatea calorică a razelor soarelui în cursul zilei. Aceasta nu este îndeajuns și de aceea noi am pus la punct și niște ecrane speciale, care intră în funcție automat îndată ce temperatura depășește nivelul de confort.

— Dar pentru perioada nopții, în timpul căreia temperatura pe sol coboară la 150 grade sub 0?

— Aci a fost mai simplu. Cu tehnica actuală nu e greu să se obțină, înăuntrul spațiului închis al acestei cupole, temperatura și lumina necesară. Nu uitați că am luat cu noi de pe pămînt un reactor atomic. El ne dă toată energia necesară: electricitate, căldură, lumină. De altfel, lumina este necesară pentru plantele noastre — pentru alimentație.

— Ați ajuns tocmai la problema despre care voiam să vă întreb: Cum vă asigurați hrana?

— Știți desigur că transportul pămînt-lună costă deocamdată foarte mult. Am încercat de aceia să ne asigurăm singuri alimentele. Am adus de pe pămînt îngrășăminte, semințe de plante. Poftim pe această bandă transportoare — ea ne va conduce spre seră.

Trecem pe lîngă locuințe individuale plăcut aranjate. La ora aceasta, familiile primilor locuitori ai lunii sînt la lucru: oamenii de știință se găsesc pe solul lunar, în afara orașului, făcînd prospecțiuni biologice, fizice, geografice... Vreau să spun: selenologice și selenografice. Peste 3 ore (timpul maxim admis de igieniști pentru purtarea costumului de protecție) ei se vor întoarce în acest oraș atît de plăcut, ale cărui străzi singuratice le străbat acum.

Iată-mă la capătul benzii. Cu o săritură ușoară trec pe trotuarul fix. A vrut să fie o săritură ușoară, dar am uitat că aici, pe lună, sînt de șase ori mai ușor ca pe pămînt. M-am înălțat la cîțiva metri înălțime și apoi am coborît lin pe sol. Profesorul Nadar zîmbea de încurcătura mea.

— Iată sera! îmi arătă el o grădină.

La început, n-am izbutit să recunosc aceste plante. Un copac înalt de vreo 10 m., cu tulpina verde, dreaptă, avînd o muchie tăioasă fără nici o frunză, nici un fam. Mai departe, un tufiș uriaș, aproape rotund, de vreo 2 m. diametru.

— Ce sînt aceste plante?

— Un „firicel" de ceapă și o varză, mă lămuri profesorul.

Nu știam ce să spun.

— E clar, continuă el. Datorită atracției slabe, plantele cresc mult mai înalte. Iată, acest glob mare cît un balon captiv este un pepene, după cum îți poți da seama din aspectul său exterior. Dintr-un singur pepene de acest fel se hrănesc toți cei 900 de locuitori ai Lunavilului.

Era delicios. O știu, pentru că am fost invitat în aceiași zi la masă. Cu acest prilej, am stat de vorbă cu locuitorii orașului lunar, care mi-au descris mersul cercetărilor lor. Se pare că luna constituie un prețios rezervor de materii prime. Aici există fier, fier în stare pură, neoxidat — pentru că nu există atmosferă. Depozite importante de aluminiu și de numeroase substanțe minerale utile se găsesc la suprafața solului lunar.

Dar, despre asta, ca și despre pregătirile pentru întîmpinarea Anului nou 2000, ce va avea loc peste 2 zile, în următorul meu reportaj.

D. N. PETRE

Doi astronauți în Lunavil (fotografie transmisă din lună prin televideofon)

Lansarea celui de-al treilea soare

Cititorii noștri își amintesc, desigur, că acum trei ani — în 1997 — deasupra Moscovei a strălucit ziua și noaptea, un al doilea soare, artificial, pe care oamenii de știință l-au făcut să rămînă suspendat în aer, la zeci de kilometri altitudine.

Iată că acum savanții sovietici au pregătit un al treilea soare artificial, mult mai mare. Acest soare nu va mai fi fix. El va fi constituit dintr-o masă de gaze, în sînul cărora se produc reacții ce emană o temperatură de cîteva mii de grade. Orbita sa îl va aduce în mod constant deasupra regiunilor nordice ale pămîntului. Treptat, sub acțiunea radiațiilor calorice emise de el, clima acestor regiuni se va încălzi și va permite extinderea culturilor agricole pînă la cele mai nordice zone.

Data lansării? Nu e încă cunoscută, dar n-ar fi exclus ca ea să coincidă cu anul nou 2000 (peste 2 zile!)

Curent electric fără cheltuială

Cercetătorii sovietici au pus la punct o instalație experimentală, cu ajutorul căreia se poate obține curent electric... din pămînt. Despre ce este vorba?

Se știe că temperatura pămîntului crește pe măsură ce săpăm mai adînc: cu un grad la fiecare 33 de metri. La adîncimea de 20 de km., la care a ajuns sonda specială construită de tehnicienii sovietici, temperatura este de 600 de grade. Această căldură și diferența de temperatură între suprafața solului și straturile sale profunde, dă naștere unui curent electric. Sursa, după cum se vede, este practic inepuizabilă.

Inginerul care conduce lucrările a declarat că în cursul anului viitor se va pune în funcție o stație subterană producătoare de electricitate, ce va alimenta toată regiunea învecinată.

Noi modele de Televideofoane

La expoziția internațională de televiziune de la Moscova, deschisă la 15 decembrie 1999, au fost prezentate o serie de aparate, asupra cărora atragem atenția cititorilor noștri.

Astfel, modelul T. I. 21 (fabricație sovietică), are dimensiuni foarte reduse, (20x10x5 cm.). El îmbină calitățile binecunoscute ale televizoarelor moderne: proiectarea imaginei pe un ecran în mărime naturală, în relief și în culoare, cu alte inovații interesante. Astfel, prin manevrarea unei pîrghii, veți putea transforma aparatul într-un telefon cu televiziune. Veți putea discuta cu prietenii dvs. prin intermediul centralei, și-i veți putea vedea în același timp. În acest fel, un singur aparat va îndeplini două funcții și nu veți mai avea nevoie de televideofonul obișnuit. Dar cu aceasta, inovațiile nu s-au terminat. T. I. 21 mai posedă și un dispozitiv pentru reproducerea discurilor vizuale. Puneți un disc pe dispozitivul său fotoelectric — și aveți asigurată o oră de muzică și imagini.

Modelul german D. T. 12 reprezintă un model mai simplu (televiziune pe ecran 1/4 din mărimea naturală) dar este transportabil. Sursa de energie e constituită de o mică baterie atomică. La epuizarea ei, aparatul e trimis înapoi fabricii și contra unei taxe de uzaj, cumpărătorul primește un alt aparat nou.

MOTOCICLETE ZBURĂTOARE

Iată, în ilustrația noastră, un nou model de motociclete zburătoare, construit de fabricile noastre din București și lansat pe piață acum cîteva zile. După cum se vede, întregul corp este aparat de acțiunea curenților de aer cu ajutorul unei platoșe transparente. Comunicația se face prin aparate de radio minuscule. Antenele tridimensionale permit propagarea undelor în toate direcțiile. Manevrarea aparatelor se face cu ajutorul unor butoane simple, a căror mînuire poate fi învățată într-o jumătate de oră. Există modele pentru o persoană și modele pentru trei persoane.

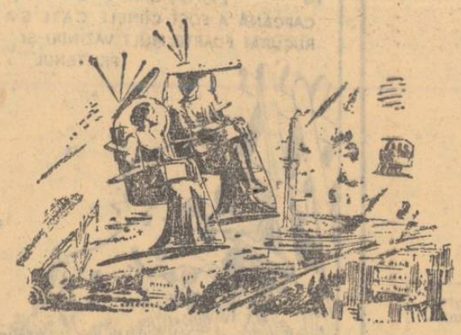

Pentru Anul Nou

Într-un interviu acordat de curînd revistei noastre, un savant sovietic a arătat că necesitățile culturilor vegetale intensive cer ca nici anul acesta să nu avem o iarnă adevărată. Serviciile de control meteorologic au reglat temperatura aerului, pentru perioada între 1 decembrie 1999 — 31 martie 2000, la aproximativ 15—20 de grade Celsius.

Cu toate acestea, serviciul meteorologic București ne roagă să anunțăm că, ținînd seama de faptul că anul nou 2000 reprezintă o cifră deosebită: sfîrșit de secol și de mileniu, se vor lua măsuri pentru ca în anumite puncte — Predeal, Sinaia și București (numai orașul) — să se obțină temperaturi scăzute, conform tradiției. Vom vedea deci din nou zăpada, iar copiii noștri vor învăța să se dea cu sănioara!

Călătorii de agrement

Cu prilejul Anului Nou 2.000, TRANSCOS (Societatea de transporturi cosmice) anunță că între 28 decembrie 1999—5 ianuarie 2000 se organizează călătorii de agrement pe gara cosmică interplanetară (satelitul artificial nr. 1521), la altitudinea de 1850 de km.

Plecările au loc în fiecare dimineață la ora 9, de pe cosmodromul Băneasa.

Pentru informații și înscrieri, adresați-vă la Agenția „Transcos".

Hrana și dormitul sînt asigurate pe gara cosmică.

Precizare

Dintr-o eroare a secretariatului nostru de redacție, pentru care rugăm pe cititori să ne scuze, rubrica „ȘTIINȚA ȘI VIAȚA" planificată pentru anul 2000, a apărut în acest număr în locul rubricii obișnuite. Facem cuvenita rectificare.

LINIA MODEI IN 1958

Vă prezentăm în desenele noastre linia modei pentru anul 1958. Deşi pare simplă ea este totuşi foarte variată şi bogată.

Rochiile de dimineaţă au o linie aproape dreaptă, cu spatele uşor bluzat. Decolteurile sînt pe git şi mînecile trei sferturi.

Taioarele sînt, după cum vedeţi, foarte variate ca formă, lungime, şi lărgime. Hainele sînt suple şi cu gulere mici pe git sau şal mare şi bogat.

Hainele de seară sînt foarte ample în lărgime, iar rochiile de seară sînt strimte, sau largi, scurte sau lungi şi foarte vaporoase.

Culorile la modă sînt: culoarea muştarului, albastrul florilor de munte, verde, culoarea bradului, cenuşiu albăstrui şi, seara, foarte mult roşu, verde deschis şi cărămiziu precum şi clasicul negru.

Taftaua, dantela, lameul şi broderia în perle şi paiete au de asemenea un rol principal.

Perlele, strasurile, fundele şi florile naturale sînt şi ele ajutătoarele coafurilor şi completează frumuseţea feminină.

1. Corsaj din catifea neagră pus pe o fustă largă din taftа albă.
2. Rochie din dantelă sau mătase brocată.

Rochie dreaptă din mătase grea. Corsajul e brodat cu paiete şi mărgele.

Desene de Tanţi PFENNINGS

CURIERUL LAUREI

CONSTANŢA: Ai douăzeci şi patru de ani şi eşti căsătorită. Ţi-ai iubit soţul şi el te-a iubit, dar din diferite motive, pe care le treci sub tăcere, aţi ajuns astăzi, după patru ani de căsnicie, la o totală indiferenţă reciprocă. Ai căutat să accepţi această situaţie aşa cum e, ai căutat să te resemnezi — spui — fără să-mi lămureşti de ce socoteşti că trebuie să continui, la vîrsta dumitale, să rămîi legată de un bărbat la care nu mai ţii şi care îţi răspunde exact cu acelaşi sentiment. Dacă aţi fi avut copii împreună, aş fi găsit o raţiune justă a resemnării dumitale.

Dar nu pentru a mi te plînge de stadiul în care a ajuns căsătoria dumitale mi-ai scris, ci pentru că a intervenit ceva nou... Te-ai îndrăgostit de un alt bărbat, pe care nu-l cunoşti decît din vedere. Adaugi chiar că, deşi împrejurările l-au ajutat în cîteva rînduri, el nu s-a grăbit deloc să le folosească pentru a face cunoştinţă cu dumneata. După luni de zile, în care ai continuat să-l iubeşti de la distanţă şi în tăcere, te-ai decis să-i mărturiseşti într-o scrisoare dragostea pe care i-o porţi. El n-a răspuns în nici un fel. Au mai trecut nu ştiu cîte luni de atunci. Sentimentele dumitale s-au schimbat într-o adevărată obsesie.

N-ai reuşit să-l cunoşti pe bărbatul visurilor dumitale, iar el păstrează aceeaşi indiferenţă. Nu ţi-a răspuns nici pînă în ziua de azi la scrisoare. Iar dumneata te întrebi de ce tace...

Iartă-mă, dar am să-ţi spun părerea mea fără menajamente — considerînd că aş greşi procedînd altminteri. Este limpede că nu-l interesezi pe acel bărbat. Tăcerea lui tocmai acest lucru îl spune, ca şi toată comportarea lui. Nu era cu nimic obligat să-ţi răspundă în scris — aşa cum ai fi dorit — într-un fel sau altul. Repet, tăcerea lui e foarte elocventă. Scoate-ţi deci din minte această poveste pe care ţi-ai născocit-o singură. Pune-ţi cu mai multă seriozitate problema căsniciei dumitale.

Nu cumva n-aţi reuşit să-l cunoşti destul de bine nici pe bărbatul cu care te-ai măritat? Nu cumva suferi de un presbitism sentimental, sau poate e vorba de miopie? Nu cumva eşti una dintre acele femei livresc-romantioase, care se îndrăgostesc de un necunoscut, în vreme ce cel mai necunoscut om le rămîne propriul lor soţ pe care nu ştiu să-l preţuiască?

Nu te acuz de nimic. Am pus doar cîteva simple întrebări, la care te invit să reflectezi... Oricum însă, povestea dumitale de amor este copilăroasă şi — crede-mă — neserioasă. Spune-ţi cu severitate acest adevăr, repetăţi-l mereu, poate îţi va ajuta.

ADINA THEODOR: Îţi iubeşti logodnicul, dar nu-ţi place purtarea lui în societate. Îi reproşezi că e prost crescut, necuviincios chiar. Ajungeţi deseori să vă certaţi din aceste pricini, el manifestînd un faţiş dispreţ pentru regulile de politeţă elementară şi te acuză pe dumneata de superficialitate pentru că le aduci în discuţie, pentru că faci caz de ele.

Fără îndoială, dumneata ai dreptate. Exemplele pe care mi le-ai adus în scrisoare, sînt concludente. Unde nu ai dreptate este însă în felul cum procedezi. Pentru a remedia asemenea manifestări, sublimez: reprobabile — de felul celor ale logodnicului dumitale, se cere răbdare, tact, dar şi blîndeţe — mai ales cînd ai de-a face cu un încăpăţînat şi un orgolios. Şi se mai cere ca prin exemplele de bună purtare pe care i le dai continuu să-i serveşti lecţiile cele mai folositoare. Cînd şi cu asemenea procedee nu se ajunge la nici un rezultat — e necesară o atitudine fermă. Purtarea lui urîtă trebuie sancţionată. Şi aceasta nu o poţi face singură: ai nevoie de ajutorul prietenilor voştri comuni, care împreună cu dumneata trebuie să-l facă să înţeleagă că un om care, prin comportarea lui, jigneşte pe ceilalţi, este ameninţat să rămînă singur. Fii atentă: dacă acum, cînd îţi este logodnic, are asemenea manifestări, ce se va întîmpla mai tîrziu?

MIMI C.: Ai douăzeci şi unu de ani, te-ai măritat cu un bărbat cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît dumneata şi care e tatăl unui băiat de unsprezece ani din prima lui căsătorie.

De la începutul acestei căsnicii ai locuit împreună cu soacra şi cu copilul soţului. Te plîngi că eşti foarte nefericită. Bărbatul dumitale te face geloasă, îţi dă motive să fii — dar este în acelaşi timp, fără motiv, gelos, îţi confiscă libertatea, te suspectează şi îţi interzice să ocupi o slujbă. În plus, nu pierde nici un prilej să-ţi spună cuvinte grele, insultătoare — să sublinieze mai ales diferenţa de pregătire intelectuală care este între dumneata şi el; el medic — dumneata, aşa cum te califică — o analfabetă, pentru simplul fapt că nu ai o diplomă universitară.

La toate acestea se mai adaugă şi altele; neînţelegerile grave cu soacra şi cu copilul. Sentimentul de singurătate, de izolare, pe care îl ai în căminul pe care ţi l-ai creiat. Fără îndoială, nu aş prea multe motive să fi mulţumită de alegerea pe care ai făcut-o. Ai procedat şi dumneata cu uşurinţă, ca atîtea alte fete prea grăbite să se mărite, oricum, în orice condiţii.

Îţi dai seama, cred, că alta era situaţia dumitale, dacă în loc să fi fost atît de pripită să te măriţi, ai fi învăţat o meserie. Dovadă că ştii că ai greşit pînă acum este faptul că ceea ce te-a determinat să-mi scrii este întrebarea pe care ţi-o pui: dacă să-ţi cauţi sau nu o slujbă. Eu cred că este necesar să o faci. După cum cred că tot atît de necesar este să cauţi să-ţi dezvolţi şi pregătirea dumitale intelectuală, învăţînd, studiind, citind, indiferent dacă vei rămîne alături de soţul pe care îl ai sau nu. Purtarea lui faţă de dumneata este de condamnat — dacă relatarea faptelor este exactă. Mă întreb însă: nu cumva ai şi unele vini pe care nu ţi le mărturiseşti? Cum de n-ai izbutit de pildă să-ţi apropii copilul bărbatului dumitale? Gîndeşte-te: n-ai nimic să-ţi imputi?

LAURA

PAGINA FEMEII

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

30 decembrie — 5 ianuarie

1. Budincă de cartofi; ghiveci în ulei (conserve); biscuiţi cu marmeladă.
2. Marinată de crap; ruladă de spanac; compot asortat.
3. Ciorbă de potroace; friptură de pasăre la cuptor; tort cu cremă de cacao.
4. Salată de ţelină cu maioneză; creier pane cu cartofi; papanaşi fierţi.
5. Rizotto cu sos de roşii; chiftele de varză; turtă dulce.
6. Sarmale cu brînză în foi de viţă; mîncare de carne cu cartofi; spumă de mere.
7. Fasole verde (conserve) cu crochete de griş; anghemahi de pui; rulouri cu frişcă

Ruladă de spanac

Se alege 1 kgr. de spanac, se spală şi se fierbe în apă puţin sărată. Se scurge şi se toacă fin pe un fund de lemn, sau se dă prin maşină. Se încinge într-o cratiţă o lingură de unt, se pune spanacul şi se presară o jumătate lingură de făină. Se amestecă şi se toarnă o ceaşcă de apă în care a fiert spanacul. Se ţine pe maşină, amestecînd mereu, pînă ce spanacul a fiert şi piureul este destul de legat. Se dă la o parte, şi după ce s-a mai răcorit, se adaugă pe rînd patru gălbenuşuri, 1 lingură de făină, şi la urmă cele patru albuşuri bătute spumă. Se potriveşte de sare. Se toarnă compoziţia într-o tavă bine unsă cu unt şi presărată cu făină. Se dă la cuptor la foc bun.

Separat se amestecă într-o cratiţă pe foc două linguri de unt cu două linguri de făină, se sting cu o ceaşcă de lapte. Cînd sosul a fiert şi este destul de gros se adaugă un ou, 200 g. de caşcaval tăiat în bucăţele mici şi sare.

Cînd blatul de spanac este copt, fără să fie uscat, se răstoarnă pe un şervet umed, iar deasupra se întinde repede sosul de făină cu caşcaval, într-un strat cît mai egal. Se rulează şi se aşază în tavă. Deasupra se pun cîteva linguri de smîntînă, amestecate cu puţină făină şi un praf de sare. Se dă la cuptor. Se serveşte îndată ce s-a înfierbîntat.

Sarmale cu brînză, în foi de viţă

Se pregătesc foile de viţă, iar dacă sînt conservate în sare, se pun din ajun în apă, ca să se desăreze. Se înăbuşe două cepe tăiate mărunt, cu o lingură de untură. Se amestecă cu 400 g. brînză de vacă, 1 ou şi 3 linguri rase de griş şi verdeaţă tocată. Se potriveşte de sare. Se fac sarmale şi se aşază la rînd într-o formă rezistentă la foc. Se pune o lingură de untură, se toarnă apă şi se dau la cuptor. Cînd frunza este aproape fiartă, se adaugă puţin borş. Cu un sfert de oră înainte de a le servi, se pun 2—3 linguri de smîntînă şi se mai ţin la cuptor. Trebuie să fie potrivit de scăzute. Se servesc în formă.

VĂZUTE ŞI AUZITE

O femeie distinsă...

— Are dreptate, hotărît are dreptate, comentam eu pentru mine, în timp ce o ascultam (cu conştiinţa împăcată că nu comit o indiscreţie, ci dimpotrivă, marchez o politicoasă atenţie, solicitată chiar) pe distinsa doamnă care nu ostenise încă să-l mustre, cu cuvinte alese, cum se vedea, pe ospătarul tinerel cu mustăcioară firavă, blondă.

— Cum e posibil? — se mira cu indignare demnă, doamna, ridicînd tonul, ceea ce făcea să sporească numărul auditorilor presăraţi pe la mesele de prinprejur, — cum e posibil, nu înţelegea dînsa, ca într-un local din centrul capitalei — ce pretenţii mai putem avea atunci de la unul de la periferie? — cum e posibilă atîta neglijenţă, atîta lipsă de respect faţă de consumator, faţă de client — a precizat doamna. Pentru că — argumenta dînsa — să-l obligi să mănînce pe o asemenea faţă de masă... nu înseamnă oare lipsă de respect? E ruşinos, tovarăşe, să vă prezentaţi astfel! Ruşinos!

Ospătarul încerca, nu foarte timid, să se scuze:

— Nu putem schimba chiar din oră în oră, feţele de masă... Nu sîntem noi de vină că unii clienţi...

— Ştiu ce vrei să spui — l-a întrerupt doamna — cu un semiton mai sus, mulţumită căruia a ciştigat atenţia şi a altor comeseni, nu chiar din vecinătatea cea mai apropiată. Ştiu ce vrei să spui: că sînt oameni necivilizaţi, lipsiţi de educaţie, de bun simţ — ca şi cei care au mîncat pe această faţă de masă... De acord! Totuşi nu e un motiv să mă obligi pe mine şi pe soţul meu (domnul cel mititel de pe scaun era aşa dar soţul) să mîncăm pe o faţă de masă murdară, pătată... Să fim puşi în această situaţie... E posibil?

— Aveţi dreptate — a recunoscut ospătarul... dar... N-a mai continuat. A dispărut într-o clipă şi într-alta s-a întors, purtînd cu eleganţă pe braţ, ca un pardesiu, o faţă de masă albă, imaculată cred, în ziua aceea pentru prima oară scoasă în lume.

Doamna mai avea şi cîteva cuvinţele bine simţite de spus: — E regretabil că sînteţi atît de lipsiţi de iniţiative şi de simţul răspunderii...

— Ni le dau şi nouă cu socoteală—a răspuns cuviincios ospătarul... Dar dacă vin clienţi...

Poate pentru că era grăbit, poate pentru că nu avea exerciţiul discuţiilor în contradictoriu, poate pentru că vroia să schimbe subiectul, a prezentat doamnei, lista de bucate.

Doamna a cerut referinţe — cu acelaş glas sonor căruia megafonul nu-i mai putea aduse nici un servici — despre cotlete, vrăbioare şi antricoate. S-a consultat şi cu domnul (ceea ce m-a făcut să cred că există între dînşii şi o oarecare armonie) şi, după un schimb de păreri, au ales, s-au fixat, au făcut comanda.

— Ce zgomot e în restaurantul ista — a remarcat doamna... Oameni necivilizaţi, vorbesc într-un local ca şi cînd ar fi pe cîmp....

(Comentariul acesta — judicios de altfel — nu cred să fi scăpat nici celor de la mesele care nu se bucurau de o vecinătate imediată ca a mea).

— Ce dezgustători sînt unii oameni cînd mănîncă — observa cu voce tare distinsa doamnă.

— Să ştii — s-a adresat ea deodată şi agresiv soţului, să ştii, să n-avem discuţii cu Stăneşti, refuz să fac revelionul. Să nu mi-i vrei pe git ca anul trecut!

(N-am să vă reproduc, în continuare, argumentele doamnei, care justificau resentimentele faţă de Stăneşti. Pot însă să vă asigur că am aflat — şi nu numai eu — toţi de la mesele din apropiere şi de mai departe — o mulţime de amănunte destul de penibile în legătură cu persoanele mai sus citate. Am mai aflat, tot prin bunăvoinţa distinsei doamne, că prietena ei Dorina are toate temeiurile să se îndoiască de fidelitatea lui Ionel. Am mai aflat — distinsa doamnă ţinea să ne informeze pe cît mai mult — că s-a certat cu o verişoară, o văduvă, care şi-a vîndut de curînd o casă în Piteşti).

— Ia te uită, Niculae — (în sfîrşit, era timpul să cunoaştem numele soţului, nu?) a exclamat deodată doamna examinîndu-şi picioarele... ia te uită, în ce hal mi-am stropit pantofii cu noroi. Nicu a constatat că Zizi avea dreptate. Dar cu acelaşi prilej, Zizi a mai constatat ceva în plus: anume că dunga ciorapilor nu e chiar la locul ei cel mai exact. O mică neglijenţă, care s-a reparat imediat — nici măcar sub masă — ci spectaculos — să nu se poată plînge nimeni. A urmat apoi toaleta pantofilor negri de antilopă — şi nu mă îndoiesc, proaspăt revopsiţi, care se port cu îngrijire, minuţios şterşi cu tivul feţei de masă.

Isprăvită această operaţie, care a dat bune rezultate, doamna, în aşteptarea colletului, şi-a deschis poşeta, a scos pe masă o oglindă, un pieptene şi o perie de corp. A sprijinit oglinjoara de un pahar şi, cu îndeminare, şi-a pieptănat şi şi-a periat, bucliţă cu bucliţă, frumosul ei păr şaten. La timp a sosit ospătarul — tocmai cînd doamna mai avea o ultimă corectură de adus unei şuviţe neastîmpărate de pe tîmpla dreaptă.

Perechea a început să mănînce.

Transportul de salată roşie din vasul în care a fost adus — în farfuria doamnei — se făcea cu oarecare pierdere de material, în beneficiul feţei de masă, care şi-a avut astfel porţia ei, servită regulat în rate mici, dar sigure.

Domnul umplea paharele cu bere generos, încît şi ele să poată face parte din prisos răbdătoarei feţe de masă.

Doamna vorbea mîncînd şi mînca vorbind — şi vorbea şi mîncînd şi gesticulînd — tot timpul cu un glas din ce în ce mai vibrant, explicabil prin tonusul vital ridicat datorită unei alimentaţii substanţiale.

Ospătarul a adus şi cafelele negre comandate. I-am urmărit privirea blazată, cu care a numărat rapid şi expert petele proaspete, albe, roşu, galbene de pe faţa de masă. Urmele pantofilor de antilopă cred că i-au rămas surpriză pînă la urmă.

Doamna şi-a sorbit nu fără zgomot cafeaua şi cu distincţia cuvenită a întors apoi ceaşca — un vechi obicei probabil — şi a pus-o ca pe o ventuză, pe faţa de masă, în farfurioară, cu stropi de cafea, nu era locul cel mai nimerit.

După un timp, doamna a ridicat ceaşca şi şi-a ghicit singură, apelînd din cînd în cînd şi la Nicu, cu ochelarii lui cu tot.

— Vezi aici un struţ? Ei cum naiba nu-l vezi? (Îndată Nicu recunoaşte că îl vede).

— Aici, lîngă coada ceştii, e un tren... Te pomeneşti că plecăm totuşi de revelion la Predeal. Vezi papagalul ista? Domnul a identificat fără şovăire şi papagalul.

În sfîrşit, după ce toate tainele din zaţul cafelei au fost descifrate, doamna a scos din nou oglinda, peria, pieptenele şi în plus pudriera şi roşul de buze. Degetuţul mic i-a dat ajutor batonului de ruj, după care şi-a lăsat duios, în cîteva locuri, amprenta pe faţa de masă — decorativ — între petele negre şi de alte culori.

Domnul a achitat marfiat nota. Doamna a mai avut de făcut ospătarului, înainte de a părăsi, plină de distincţie restaurantul, unele recomandări suplimentare — cu privire la un comportament mai civilizat al personalului dintr-un local faţă de consumatori... Într-un local civilizat, între oameni civilizaţi, etc., etc., etc.

Sidonia DRĂGUŞANU

Colţul COSMETICIANEI

Mici trucuri, mici secrete

N-ar fi exclus ca titlul acestui articol să vă inducă în eroare. S-ar putea întîmpla adică, să credeţi că e vorba de şcamatorii de salon, de trucuri şi de secrete în realizarea lor. Dar nu! Nici eu n-am încălcat domeniul maestrului Iosefini, apucîndu-mă de scamatorii, nici maestrul Iosefini nu s-a apucat — deocamdată — să facă cosmetică. Dar... există trucuri şi... trucuri...

Să vorbim despre ale noastre, ale femeilor.

Dorim totdeauna să fim frumoase, dorim mereu să arătăm bine, dar parcă niciodată atît de mult ca în seara de revelion. Să încercăm să realizăm împreună, prin mici trucuri, prin mici secrete preţioase şi necostisitoare, această legitimă dorinţă a tuturor femeilor. Aşa dar:

Faceţi un duş călduţ sau spălaţi întregul corp cu apă călduţă. Stergeţi-vă şi fricţionaţi-vă energic cu un prosop aspru, apoi masaţi corpul, mîinile şi picioarele cu următorul amestec: apă de lavandă 50 gr. ulei de parafină 5 gr., ulei de ricin 5

gr. esenţă de bergamot sau rosmarin 3 gr. Oboseala musculară dispare, vă veţi simţi înviorate.

Căimaţi oboseala feţei şi învioraţi tenul, aplicînd comprese calde şi reci (alternativ) cu ceai de muşeţel (este contra-indicat celor cu tenul hipersensibil sau cu perozită, adică vinişoare roşii — violacee aparente pe faţă).

Ondulaţiile părului au tendinţa să se desfacă? Ţineţi părul timp de cîteva minute în dreptul unei surse de vapori (o oală cu apă care fierbe) Marcaţi apoi ondulaţiile, prindeţi-le cu cîteva agrafe şi strîngeţi părul într-un fileu. În maximum 2 ore, ondulaţiile îşi revin.

Masca de albuş de ou bătut spumă şi aplicată pe faţă, întinde pielea şi atenuează mult — pentru o seară — ridurile. Nu abuzaţi însă de acest procedeu.

Dacă pielea e grasă şi pudra, în loc să se întindă uniform, face pete, ştergeţi faţa înainte de fardare cu un amestec compus din alcool-eter în părţi egale. (Amestecul e foarte inflamabil şi trebuie ţinut departe de orice sursă de căldură). Pielea se va degresa imediat.

Nici o femeie nu poate arăta bine cu un ten palid, anemic, în special în lumina puternică a becurilor electrice. Ştiţi să mascaţi acest inconvenient dînd tenului un uşor reflex roz, capabil să dea iluzia unei epiderme bine hrănite? Folosiţi un ruj de faţă gras, adică cremă, nu compact. Puneţi pe fiecare parte a obrazului cîte un punct de ruj. Ceva mai puţin pe frunte, bărbie şi git. Lăsîndu-l ceva mai accentuat pe pomeţi, întindeţi şi uniformizaţi rujul pentru a da pielii coloraţia roz ce lipseşte tenului palid. Pudraţi abundent, cu o pudră de culoare deschisă. După cîteva minute, scoateţi surplusul de pudră cu o periuţă moale şi pudraţi cu o pudră mai închisă.

La mulţi ani!

Sanda NOREANU

CAPCANA

Povestire pentru cei mici

DE PASCAL RĂDULESCU

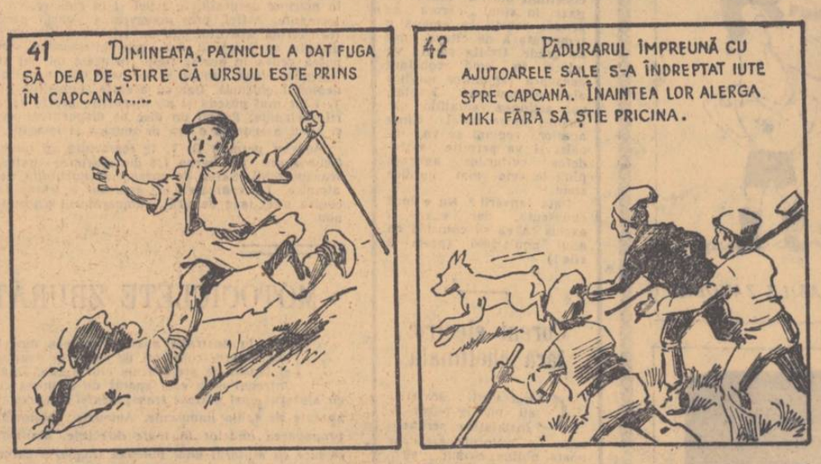

Medicul vă sfătuieşte

L. C. din Slatina ne întreabă cum poţi înlătura coşurile de pe faţă.

E bine să respectaţi regulile de igienă, adică alimentele să nu conţină multă sare, să suprimaţi acriturile, condimentele, carnea conservată, mezelurile şi să supravegheaţi ca scaunul să fie regulat. Dacă pielea este grasă, să spălaţi faţa cu apă fierbinte şi săpun alcalin cel puţin de 2 ori pe zi.

Se mai poate întrebuinţa şi tratamentul cu şedinţe de raze ultraviolete. După ce se coji pielea, se va aplica o cremă cu următorul conţinut: precipitat de mercur 0,25 gr., sulf precipitat 0,15 gr., lanolină 30 gr., apă de calciu 60 gr. Se va lua vitamina A zilnic cîte 6 drageie.

MARIA E., din A. rad, atinsă de surditate, ne cere sfatul:

Afecţiunea de care suferiţi reclamă avizul unui specialist. În asemenea cazuri, prin corespondenţă nu putem rezolva mare lucru. „MAGAZINUL" epuizîndu-se foarte repede, nu vă putem procura Nr. 2. Singurul sfat, de data aceasta nemedical, este să vă abonaţi.

DORINA M., Focşani ne scrie: Cu 6 ani în urmă, la un control al sîngelui mi s-au găsit reacţiile serologice pentru sifilis pozitive. De atunci am urmat numeroase tratamente fără să obţin negativarea analizelor. Cer să mi se arate ce tratament trebuie să urmez.

Reacţiile serologice pentru sifilis (reacţia Wasserman şi altele sînt de un mare ajutor pentru punerea diagnosticului). Intensitatea reacţiei (plusurile) nu arată însă gravitatea bolii, cum greşit se mai crede. Negativarea reacţiilor se obţine destul de uşor cînd tratamentul este făcut de la început şi corect şi din ce în ce mai greu, pe măsură ce infecţia este mai veche. La unii bolnavi în ciuda unui tratament îndelungat reacţiile rămîn pozitive. În cea mai mare parte este vorba de persoane care nu s-au tratat din timp sau care suferă de sifilis congenital (moştenit). În alte cazuri tratamentul a fost făcut neregulat şi insuficient. În asemenea cazuri este necesar controlul lichidului cefalo-rahidian. Dacă este normal, tratamentul trebuie reluat cu regularitate. Se recomandă mai ales asocierea penicilinei cu arsen şi bismut sau numai cu bismut, în serii separate, sub controlul şi indicaţiile medicului de specialitate.

Dr. N. P.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

PE GUSTUL FIECARUIA!

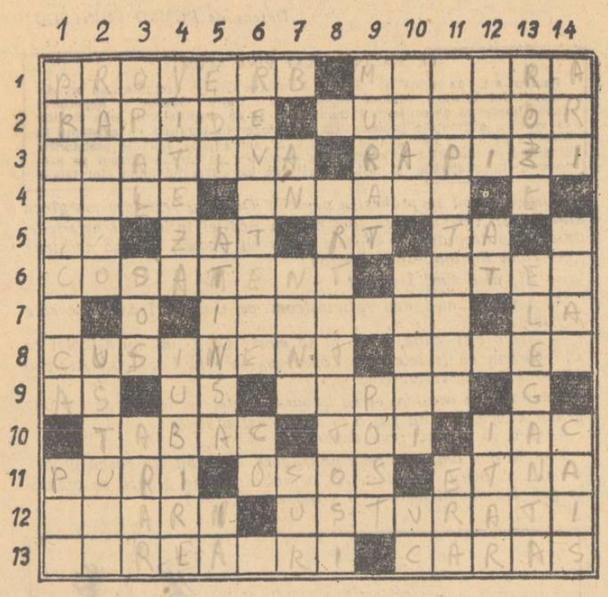

ORIZONTAL: 1. Vorba dulce, mult aduce — Te ustură. 2. Iute — Sare. 3. N-are gust de nimic — Iuți. 4. Amar — Iute. 5. In spic — Amăreala din fundul cestii de cafea — Două din carte — Sărată la... coadă! 6. Sare și piper — Sare... în înălțime! 7. Plouată... artificial — Notă muzicală. 8. A usturat-o morala — Iute. 9. Campion — In sus — Acre (fig.) 10. Amar, dulce pentru fumători — Măsură pentru o băutură spirtoasă — Animal din Tibet. 11. Curați — Două oase — Face uneori zile amare sicilienilor. 12. Medie motocicliștă. — De la usturoi... 13. De apă dulce sau sărată — Pește care trăiește în apă dulce.

VERTICAL: 1. Dulce — Sălcii (sing.) 2. Ar gusta din toate, ba le-ar și înghiți — Ca usturoiul. 3. Piatră prețioasă — Se prepară cu gust picant. — Din cînd în cînd. 4. Iuțeală — Prilej pentru vorbe dulci și... lună de miere (pl.) 5. Nume masculin — Lovită — Poftim înapoi! 6. Se prepară cu usturoi — Cobalt. 7. Interval de timp — Nume feminin — Cărunt. 8. Știu să spună vorbe dulci 9. Pus la sare — Cînd nu se mănîncă de dulce. 10. Cuprins, împrejurime (Ban.) — Situații (fig.) Miez de nucă 11. Fără gust, în materie de culori! — Epocă. 12. Se-ncurcă lesne — Animal iute... de picior — Pantalon. 13. Din petalele lor se face dulceață de trandafiri! — Imbrăcată cu gust. 14. Acri autohtoni — Era amar pe vremuri — Pom cu fructe foarte dulci.

Mihai CHIRICUȚĂ

Fragmente dintr-o cronică sportivă

...cei treiași ai echipei au fost la înălțime. Poate că, în ceea ce privește driblingul, Pop a făcut abuz. I-aș recomanda mai multă sobrietate.

...In ultimul sfert de oră, echipa oaspe ar fi putut egala, ținînd seama că șuturile înaintașilor au zguduit bara de cinci ori!

...Situația se poate schimba în retur, dacă se vor elimina lipsurile de care mai suferă echipa.

★

Prin ligamente veți obține numele a cinci localități din R.P.R.

Poșta - rebus

BELEI NICOLAE — Vatra Dornei. TACHE V. MARIA — Galați. ANA LUNGU — Pucioasa. DIACONESCU DOINA — Arad. MARIA ILEANA — Sibiu: Dezlegările însoțite de 7 cupoane diferite se trimit toate la sfîrșitul concursului, adică după apariția numărului 8.

ENESCU SILVIA — Craiova: Toate problemele publicate intră în cadrul concursului. Pentru a putea participa la distribuirea premiilor — după cum s-a anunțat — e necesară dezlegarea a cel puțin opt probleme.

GONIȘKI MONICA: 1) Vedeți răspunsul de mai sus. 2) „Vertical la fel", înseamnă că și pe vertical sînt aceleași cuvinte ca și pe orizontal!

BURUIANA NICOLAE: 1) Vă rugăm să recitiți cu atenție regulamentul concursului. 2) Pentru moment vă sfătuim să vă limitați la dezlegarea problemelor apărute în revistă.

VOICILA GHEORGHE: 1) Detașați cuponul din revistă. 2) E preferabil ca dezlegările să fie scrise pe foi de matematică.

IOAN GHEORGHE — Gurgiu. O greșală de o literă nu duce la anularea dezlegării.

ZAHARIA MIRCEA: Nu e litera „A".

FĂRĂ DICȚIONAR

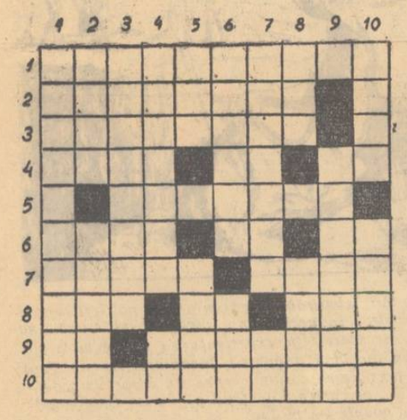

Orizontal: 1. De maximă importanță! 2 Reparat prin... îndreptare. 3. Incepe cu mama și se termină singură! 4 Pentru lemnar mumă, pentru șofer ciumă! — Nu s-a întors! — Nepoliticos dacă stă cu căciula... pe a! 5. Introdusă în... trusă! 6. Sicrie de arhivă — Pune punctul pe amîndoi — Ceva din rest. 7. Patria lui Ulise — Marș hipic. 8. Intrebare cu mîna-n buzunar — Comparativ — Remorca acului. 9. Incepe cu chef! — Unul căruia i se pot înneca într-adevăr corăbiile! 10. Sufragerie cu garderobă.

Vertical: 1. Se poartă cu tolbă și pușcă! 2. Este precedat de „a lua" — A întîmpina pe cineva spre a-i face o surpriză!! 3. Invățat cu răul! 4. Unul care strînge șurubul— Cînd la trap, cînd la galop, cînd în careu! 5. Intr-un cuvînt desigur! — Cetate cu multe lămîi! 6. Priza porcului (pl.) — Acum a apărut și un moldoveanl 7. A supraviețuit timpului — Suprafață rebusistă! 8. Au o predilecție pentru încurcături! — Pasăre scadentă! 9. Fruct nemuzical din vechea Eladă! 10. Instrument de tortură al secolului nostru! — Pneu dezolant!

Mircea BORNEMISA

Ghicitori încrucișate

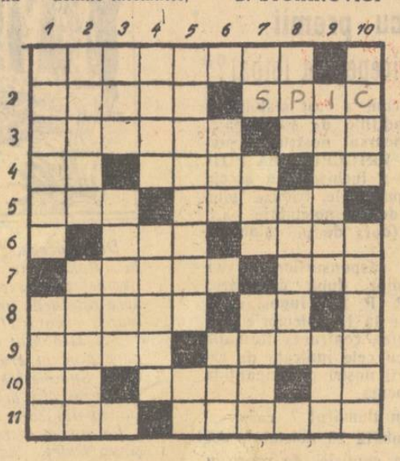

ORIZONTAL: 1. Din pămînt mă nasc, în apă mor, la aer mă vestejesc și la foc mă întăresc. 2. Cucuiata, vai de ea, stă într-un vîrf de nuia — Intr-un vîrf de pai, șade oastea unui crai. 3. Ce e în toate isprăvit și-apoi e nepotrivit? (pl) — Chemare de la depărtare! 4. Jumătate de gram! Loc de pus omul bun! — Cine a făcut măi frate... „Ghicitori încrucișate". 5. Tata gros, fără os — Cățălușă șargă, mult finat aleargă. 6. Literă cirilică — Am un copilaș: dacă-l las jos, tace; dacă-l iau în brațe, plînge. 7. Am o rață tîrgoveață, singură coada-și negoață (pl.) — Localități balneare (pl.) 8. Cînd eu mîna bag în spuză, pe boanca apuc de buză (pl.) — Notă muzicală. 9. Afluent al Trotușului — Pronume demonstrativ. 10. Cît îl vezi de mititel, bagă groaza-n lemne, el — Patru frați, îngemănați, prinși la joc, într-un cojoc — 10 m.p. 11. Citeodată, mai înalt decît prăjina — Lemne înlemnite, troace întrocite, păhăruț cu coadă.

VERTICAL: 1. Am o cameră cu patru uși: pe una intri, pe trei ieși și cînd te crezi afară ești tot înăuntru — Porție. 2. Aliaj de cupru și zinc — Am o juncuță zbîrnăcuță, la mijloc, pară de foc. 3. Lungă, hărgălungă, tinde brîncile, cuprinde luncile — Am o rochiță: o spăl în foc și-o usuc în apă. 4. Localitate în Iran — Buruienuță gălbiniță, rar bărbat care te cruță. 5. Hîrlibuță — cîrlibuță, cu gura de hărpăriță — Galben unguresc. 6. Planetă mică — Localitate în Germania. 7. Dese! — Oraș în Norvegia — Șade dracu mort pe drum, ca să muște un rumîn. 8. Dumbră, sumbră, fără umbră — Limba dracului în pielea șarpelui. 9. Iubita lui Făt Frumos — Băiat de grajd (od.) 10. Iți vorbește și turcește, și orice limbă nimerește — Ciucite, bojite, la un capăt fum, la celalt un nebun (sing.).

Cuvinte mai rare: ACH — ANAR — INO.

B. STOIANOVICI

NU ȘI NU!

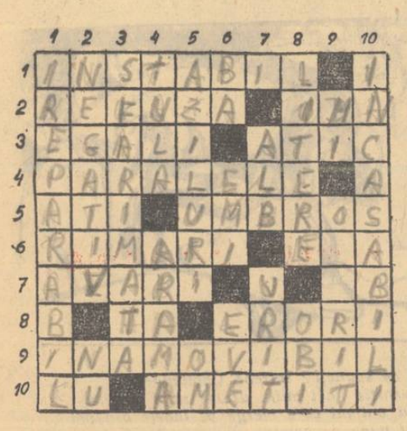

ORIZONTAL: 1. Nu stă la un loc 2. A zice „nu" — Cîntec de slavă. 3. Nu se deosebesc — Privitor la vechii atenieni. 4. Nu se întîlnesc niciodată. 5. Auxiliar al perfectului compus — Nu e însorit. 6. Potrivirea dintre „nu" și „cu" (pl.) — Literă grecească. 7. Nu dau nimic. — Inversul lui 6 vertical. 8. Posesiv — Nu e bine! (pl.) 9. Nu poate fi mutat. 10. Nume chinezesc, ce rimează cu „nu" — Nu-și pot ține echilibrul.

VERTICAL: 1. Nu mai poate fi dres. 2. Răspuns prin „nu" — Vorbuliță cu pricina! 3. Nu mai e întreagă. 4. Oraș în U.R.S.S. — Are simbolul „Cu". 5. Adăposturi (fig.) — Ființă superioară. 6. Nu — Prefix pentru „jumătate" — Operă de Massenet și sculptură de Guilbert. 7. Nu e colorat — Nu-i frumos! 8. „N", „U" — Fluviu siberian. 9. „Nu voi sicriu bogat, nu... trebuie flamuri" (M. Eminescu — „Mai am un singur dor") — Nu-i de loc bine dispus. 10. Nu se sparg.

I. CARAIMAN

Monoverb cu încastru

(XXXOXX)

Ș. DRUȚU

NELL COBAR

— Poftim! V-am spus eu că partenerul ăsta nou este neîndemînatec!...

GH. CHIRIAC

— De ce cînți tu în locul radioului?
— Fiindcă mie nu mi s-a ars nici o lampă!...

V. TIMOC

— E o lună de cînd a jurat că nu mai bea.
— Tocmai! Azi a sărbătorit evenimentul!...

AL. CLENCIU

DACĂ WILHELM TELL AR FI FOST CONTEMPORAN CU NOI
— Nu-ți fie teamă, fiule! Săgeata e... teleghidată!...

RIK AUERBACH

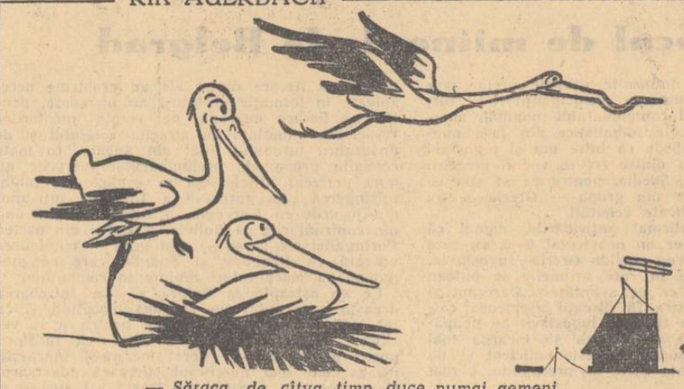

— Săraca, de cîtva timp duce numai gemeni...

GH. MARINESCU

TATA: — E insuportabil cu țipetele astea. Nu poți să-l faci să tacă?
MAMA: — Ba da, am să-i cînt puțin...
TATA: — O, atunci lasă-l să țipe!...

FRED GHENĂDESCU

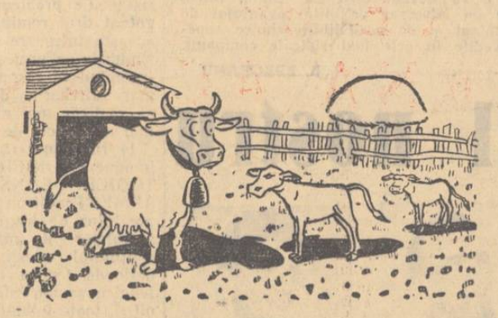

VIȚELUL: Dragă mamă, nu te supăra, am invitat un prieten la masă...

L. DARIAN

— Cum doriți să vă tund?
— Ceva mai lung.

Filatelie

EMISIUNI NOI PESTE HOTARE

ALGERIA — O serie de 3 mărci, în beneficiul operelor sociale. Sînt reproduse trei tablouri celebre de pictori francezi, aflate în muzeul din Alger: „Călăreț" de Delacroix, „Peisaj" de Fromentin, „Dansatoare" de Chasserian.

ARGENTINA — 2 mărci consacrate centenarului căilor ferate argentiniene; 2 mărci de poștă aeriană, în cinstea Congresului internațional de turism.

BELGIA — 3 valori noi de mărci uzuale, cu prilejul majorării tarifului poștal; 2 mărci în cinstea expediției belgiene în Antarctica.

BULGARIA — 5 mărci în cinstea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (Lenin vorbind; Crucișătorul „Aurora"; Porumbel în zbor peste continente; Muncitor înarmat; Construcție industrială).

CHINA — O marcă în cinstea celui de-al IV-lea Congres mondial al sindicatelor.

EGIPT — O marcă în amintirea a 75 de ani de la revolta de sub conducerea lui Aured Arabi împotriva stăpînirii engleze și franceze; 2 mărci comemorînd 25 ani de la moartea poeților egipteni Ahmed Savki și Ibrahim Kafez.

FRANȚA — O marcă pentru bimileniul orașului Lyon; 6 mărci noi din seria „Turism" (Guadelupa, Dordogne, Castelul Valançay, Catedrala din Rouen, Saint-Remy, Evian); o marcă Palatul Elysée; 3 mărci în cinstea Anului geofizic internațional; 6 mărci uzuale noi ca urmare a majorării tarifului poștal.

IUGOSLAVIA — 2 mărci cu ocazia săptămînii copilului (pionieri); o marcă în cinstea aniversării a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

UNGARIA — o marcă în cinstea celui de-al IV-lea Congres mondial al sindicatelor.

PERU — 4 mărci cu prilejul Expoziției franceze din Lima.

U.R.S.S. — o marcă în cinstea Centenarului uzinei metalurgice „Viborghezul Roșu"; a treia marcă din seria consacrată Anului geofizic internațional; o marcă în cinstea criticului de artă V. V. Stasov.

ABECEDAR FILATELIC

CATALOG FILATELIC — lista completă și la zi a mărcilor dintr-o țară, un grup de țări, un continent sau din lumea întreagă, aranjate în ordine cronologică sau (și) tematică, cu descrierea sumară a fiecărei mărci și cu cota respectivă; lista completă a mărcilor cu o anumită tematică.

Cele mai cunoscute cataloage filatelice universale sînt:

— Yvert et Tellier (apare de 62 ani, în Franța), în 3 volume.
— Lipsia (R.D.G.).
— Michel (R.F.G.).
— Scott (Statele Unite).
— Zumstein (apare de 41 ani în Elveția).
— Stanley Gibbons Postage Stamp Catalogue (apare de 60 ani, la Londra).
— Sassone (apare de 17 ani în Italia).

Cel mai nou catalog românesc este ediția a IV-a (1957) a „Catalogului de timbre emise de Republica Populară Română" începînd din 1948. Cuprinde: emisiunile de mărci (poșta și poșta aeriană), plicurile „Prima zi a emisiunii", plicurile și cărțile maxime cu obliterări speciale.

Este în curs de pregătire catalogul general al mărcilor emise în țara noastră (1858—1958) care va apare anul viitor cu prilejul Centenarului primelor mărci poștale românești

ȘAH

O partidă a campionului mondial

Prima competiție oficială la care a luat parte Smîslov în noua sa calitate de campion mondial, a fost campionatul european de șah pe echipe, desfășurat în vară, la Viena. Campionul lumii a dovedit o formă bună și a adus o contribuție importantă la victoria echipei sovietice. Iată una din partidele jucate de Smîslov la Viena, în compania maestrului cehoslovac Filip.

ALB: *Smîslov* NEGRU: *Filip*

1. d4, Cf6 *2.* c4, c5 *3.* d5, e6 *4.* Cc3, e:d5 *5.* c:d5, d6 *6.* e4, g6 *7.* Cf3, Ng7 *8.* Ne2, 0-0 *9.* 0-0, Ng4 *10.* h3, N:f3 *11.* N:f3a6 *Pareaza Cb5 și pregătește un atac pe flancul damei 12.* Nf4! *Smîslov evită în mod subtil atacul Dacă Filip joacă acum b5 urmează e5! cu avantaj pentru alb. 12...* Ce8? *O mutare pasivă. Mai bine ar fi fost* Dc7 *13.* a4, Cd7 *14.* Ne2, De7 *15.* Tc1, Tb8 *16.* b3, Cef6 *17.* Dc2, Tfe8 *18* Nh2, h6 *19.* Rh1. Ch7 *20.* f4! *După ce a anihilat amenințările adversarului, Smîslov trece acum la atac. 20...* f5 *21.* Nf3! *Pentru a schimba puternicul nebun negru din g7, element de bază în dispozitivul defensiv al lui Filip, Smîslov oferă pionul din* c4, *21...* N:c3 *22.* D:c3, f:e4 *23.* Ng4! *Poanta sacrificiului 23...* Chf6 *24.* Ne6, Rh7 *25.* h4, Tg8 *26.* g4! *Campionul lumii nu se mulțumește cu cîștigarea calității, el preferă să continue atacul: 26...* h5 *27.* g5, Cg4 *28.* f5, Tgf8 *29.* f:g6, R:g6 *30.* N:g4, h:g4 *31.* h5! R: h5 *32.* Dg7, g3 *33.* Ng3, Rg4 *34.* Tg1, Th8 *35.* Nh2, Rh4 *36.* Tcf1, Tbg8 *37.* Tf4, Rh5 *38.* Df7, Tg6 *39.* Df5! și negrul se recunoaște învins.

O carte românească de șah elogiată în Franța și Italia

Lucrarea maestrului sportului Paul Farago, „Idei noi în șahul artistic", apărută în primăvară, s-a bucurat de o frumoasă primire nu numai la noi în țară, unde volumul a fost epuizat în scurt timp, dar și peste hotare. Recenziile la această carte, apărute în cunoscutele reviste „L'Echiquier de France" și „L'Italia Scacchistica", elogiază măestria compozitorului romîn, studiile pe care le publică în volumul său. Este interesant de remarcat că, recomandînd această carte, redacțiile celor două reviste subliniază că lectura unor texte șahiste în limba română este inteligibilă pentru șahiștii francezi și italieni.

★

De curînd a apărut în Berlinul occidental sub titlul „Problemkunst im 20 Jahrhundert", o culegere cu cele mai bune probleme de șah compuse în acest secol în toată lumea. Intre compozițiile reproduse sînt și 9 lucrări aparținînd unor problemiști romîni.

GLUMA ȘAHISTĂ

Albul joacă și dă mat în... ½ mutare!

Soluția combinației din numărul trecut: 1. Cf6+!, D: f6 2. Dd8+!! N: d8 3. Nb5 mat!

ABONAȚI-VĂ

la revista ilustrată de sport

STADION

în care găsiți interesante foto-reportaje de pe toate terenurile de sport

Participați la originalul concurs

„Cine știe sport cîștigă"

Citiți cu regularitate revista

STADION

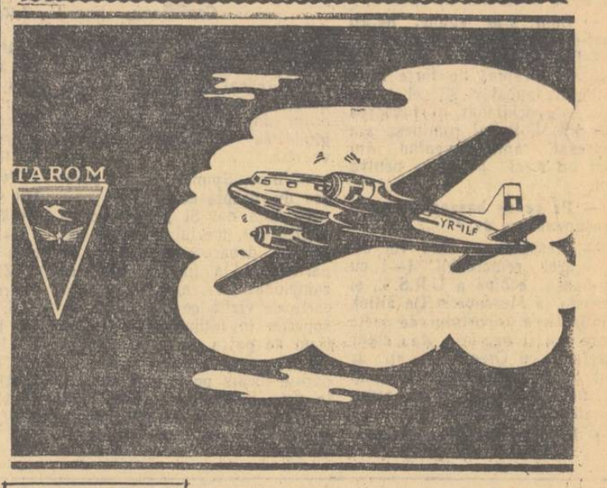

Prin avioanele TAROM legături cu lumea întreagă

TAROM

Transporturile Aeriene Române

MAGAZIN pagina 7-a

Magazin-Concursul de dezlegări
Bon de participare Nr. 6

SPORT magazin

Evenimentul anului pentru fotbaliștii noștri

Jocul de mîine de la Belgrad

Cînd au fost întocmite grupele preliminare pentru desemnarea participanților la turneul final al campionatului mondial, amatorilor de spectacole fotbalistice din țara noastră le-a fost limpede că între noi și iugoslavi se va decide unul dintre cei ce vor fi prezenți la actul final din Suedia, pentru că se știa că al treilea partener din grupă — Grecia — nu poate emite justificate veleități.

Faptele au confirmat anticipările, numai că în mersul lucrurilor un neașteptat 0—0, cu care s-a încheiat la Atena partida Grecia—Iugoslavia, a prilejuit calcule în care aritmetic se puteau face demonstrații ce ne avantajau. Oarecum și astăzi mai pot intra în discuții asemenea calcule, pentru că în timp ce iugoslavii au neapărată nevoie de o victorie ca să meargă mai departe, echipei noastre îi este suficient și un rezultat de egalitate care, se presupune, e mai ușor realizabil.

Se cade să amintim că am auzit repetîndu-se de foarte multe ori, mai ales după recenta partidă R.P.R.—Grecia jucată la București: „Dacă echipa noastră ar fi cîștigat meciul de la 29 septembrie cu R.P.F. Iugoslavia întîlnirea de la Belgrad nu ne-ar mai fi dat nici un fel de bătaie de cap, căci aici am fi făcut deplasarea, având în buzunar vizele pentru Stockholm". Afirmația corespunde unui mare adevăr. Însă pentru că lucrurile au evoluat altfel, să le privim și să le discutăm așa cum se prezintă ele astăzi.

De jocul de la Belgrad se tem și — paradoxal — au încredere în el ambele echipe. Se tem pentru că fiecare dintre ele au probleme nerezolvate în formație și totuși au încredere, pentru că fiecare mizează pe voința jucătorilor respectivi, stimulată de atracția voiajului și de anvergura turneului final din Suedia. În toate celelalte grupe ale preliminariilor lucrurile nu s-au petrecut altfel. Așa se explică, de pildă, înfrîngerea „pe parcurs" a Ungariei într-unul din jocurile cu Norvegia, a Argentinei într-una din confruntările cu Bolivia, a Italiei din partea Portugaliei etc.; sau — mai mult — eliminarea operată cu Uruguay și Spania, care se pregăteau să joace roluri majore în competiție.

Ce ne așteaptă la Belgrad? La întrebarea aceasta am căutat un răspuns discutînd și cu jucătorii formației noastre, ca pentru a le verifica „pulsul". E bine să știți că jucătorii noștri nu se tem de acest joc, nu-și supraestimează, dar nici nu-și subestimează adversarul și se socotesc capabili să treacă cu succes și peste acest hop; bineînțeles, fără să excludă posibilitatea unui eșec. Adică ei se consideră în fața unui joc dintre cele mai grele, deschis oricărui rezultat.

Părerea noastră? Nu diferă de cea a jucătorilor, numai că legăm viitorul rezultat de comportarea liniei de atac — care ne îngrijorează — și mai ales de puterea de luptă, ambiția și voința ce o va dovedi întreaga echipă, într-o dispută cu un adversar de elită, avantajat de mediul ambiant și de posibilități tehnice superioare, dovedite în cele mai ridicate companii.

B. BERCEANU

De la trimisul nostru

(Urmare din pag. I-a)

publicului iugoslav și erau adversari redutabili pentru echipele iugoslave. În concluzie, ceea ce a caracterizat fotbalul celor două țări a fost egalitatea de forțe. Asta se poate vedea și din următoarea statistică: între cele două războaie mondiale, Iugoslavia și Romînia au jucat 21 de meciuri. Zece am cîștigat noi și nouă voi. În ce privește golurile, am marcat 40 și am primit 36.

— Dar după cel de-al doilea război mondial, care este raportul de forțe între cele două echipe?

— De ce mă întrerupi? Ajungeam și singur la perioada aceasta, care are două părți distincte: prima, zece ani și ultima, doi ani. În prima parte, fotbalul românesc n-a mai cunoscut faima de altădată cînd jucau un Pavlovici, Dobai, Bindea, Schwartz, Albu, Kotormani, Baratchi și alții. În schimb, fotbalul iugoslav a cunoscut o ascensiune rapidă. La toate cele trei Olimpiade (Londra, Helsinki, Melbourne), naționala iugoslaviei s-a clasat pe locul al doilea. În plus, de două ori am învins fosta campioană a lumii, Italia: odată cu 4—0 și a doua oară cu 6—1. Am învins cu 1—0 naționala engleză. Ne-am calificat în turneul final al campionatului mondial din Elveția. Într-un cuvînt, am intrat în elita fotbalului european.

— Cum s-ar spune, ne-ați luat-o înainte, am adăugat eu.

—Da. Numai că în ultimii doi ani acest raport de forțe între fotbalul iugoslav și cel românesc s-a schimbat în favoarea voastră. Fotbalul românesc s-a redresat rapid, devenind din nou un rival periculos pentru noi.

— Pe ce se bazează această presupunere a dv.?

— Presupunere, cînd voi ați scos acel remarcabil 1—1 cu faimoasa echipă a U.R.S.S., și aceasta la Moscova? De altfel, confirmarea raportului de forțe între voi și noi ne-o dau chiar meciurile cu Grecia. Voi ați avut două victorii nete, în timp ce noi, la Atena, n-am putut scoate decît un meci nul.

— În plus, echipa noastră a învins anul trecut echipa iugoslaviei, la Belgrad, cu 1—0...

— Credeai că am să ocolesc acest lucru, care ne stîrnește și acum îngrijorare? Nu am de gînd să diminuez succesele voastre.

— Bine. Spuneți atunci părerea dv. despre echipe.

— Asta da. Și pentru voi și pentru noi, meciul acesta e important, deoarece renumele de participant la turneul final al campionatului mondial este o carte de vizită ce indică un loc superior în fotbal cel puțin pe timp de patru ani. Noi sperăm că vom cîștiga acest meci, deoarece jucăm pe terenul nostru, în fața publicului nostru, care ne va încuraja. În plus, avem avantajul unei tehnici superioare. Sincer vorbind, totuși nu sîntem siguri de victorie, căci și voi aveți o serie de atuuri: mai mult elan, o condiție fizică superioară, foarte multă dîrzenie și aceste lucruri ne fac să fim îngrijorați.

După ce i-am mulțumit pentru cele declarate, el a mai adăugat:

— Salută călduros din partea mea pe cititorii revistei „MAGAZIN" și transmite-le că, indiferent cine va cîștiga duminică, un lucru e cert: ACEASTĂ ÎNTÎLNIRE DE FOTBAL VA ÎNTĂRI ȘI MAI MULT LEGĂTURILE PRIETENEȘTI TRADIȚIONALE DINTRE POPOARELE IUGOSLAV ȘI ROMÎN.

Gh. IOSUB

Toma, Zavoda II, Neacșu, (rîndul I). *Călinoiu, Panait, Bone,* (rîndul II). *Petschowschi, Alexandrescu, Zavoda I,* (rîndul III). *Cacoveanu, Ene Al., Tătaru* (rîndul IV).

IOSIF SÎRBU:

Prezentele rînduri vreau să fie mai mult decît un articol de ziar

Este știut că pe plan internațional trăgătorii noștri și-au cîștigat un frumos prestigiu care a culminat prin cele două medalii cucerite anul trecut la Olimpiada de la Melbourne, la care s-au adăugat victoriile internaționale din acest an.

E adevărat că renumele cîștigat se datorește nivelului ridicat al performanțelor realizate numai la unele probe (armă liberă calibru redus și pistol viteză). În ultima vreme însă am început să înregistrăm progrese și la celelalte probe, ceea ce poate da tirului nostru o altă perspectivă.

Anul viitor, la campionatele mondiale ce vor avea loc la Moscova, în luna august, trăgătorii noștri vor fi din nou chemați să apere prestigiul tirului nostru. Gîndindu-mă la aceasta, mi-am amintit de întrebarea ce mi-a fost adresată de un ziarist: **„Ce probleme are de rezolvat tirul românesc?"** De la această întrebare au generat rîndurile ce urmează și în care încercînd să răspund, în linii mari întrebării, de fapt vreau să realizez mai mult decît numai un articol de ziar.

1) În primul rînd cred că se impune O UNIFICARE A METODICEI DE INSTRUIRE PE ARME. Probleme ca: tehnica pozițiilor de tragere, numărul ședințelor de antrenament și conținutul acestor ședințe pe perioade, tactica în concursuri, tehnica armamentului și a muniției, toate trebuie așternute pe hîrtie de oameni pricepuți (indiferent că sînt antrenori sau trăgători) și centralizate la forul de specialitate. Atenta studiere și selecționarea celor mai bune păreri se vor dovedi mai mult decît binevenite, mai ales că în felul acesta se vor putea înlătura multe păreri dăunătoare, unele chiar ale unor pseudotehnicieni.

2) Pe planul imediat următor, cred că se impune OMOGENIZAREA ECHIPELOR. Practica mi-a arătat că în cadrul aceleiași echipe, pe arme, există o prea mare diferență între cel mai bun și cel mai slab trăgător (singură echipa de pistol viteză este mai omogenă la nivel ridicat). Cred, de aceea, că trăgătorii care intră în vederile selecționării pentru completarea echipelor reprezentative să fie repartizați pe lîngă „vîrfuri", deoarece această vecinătate le-ar asigura un climat bun pentru o creștere accentuată.

3) În continuare, cred că se cuvine MAI MULTĂ PREOCUPARE PENTRU PROBELE SLAB DEZVOLTATE. Noi dispunem de trăgători talentați la toate probele. Dar ei nu pot crește la nivelul internațional pentru că, socot eu, e vorba fie de material de slabă calitate, fie de lipsa de competiții, fie de ambele laolaltă. Așa se prezintă situația, bunăoară, la pistol calibru mare, la cerb, la armă militară, talere și skeet.

4) În sfîrșit, ca să nu extind prea mult discuția, cred că e absolut necesară MAI MULTĂ LEGĂTURĂ SUFLEȚEASCĂ ÎNTRE COECHIPIERI. Am remarcat la diferite întîlniri internaționale o anumită animozitate creată de anumiți trăgători (și trăgătoare), care se dovedește dăunătoare intereselor echipei. Acești trăgători (și trăgătoare) urmăresc mai mult o victorie unul asupra celuilalt și numai după aceasta o victorie asupra concurenților străini. Se ajunge în felul acesta la scăderea vădită a randamentului. De pildă, unii trăgători socotesc drept o mare victorie locul întîi între romîni, chiar dacă ocupă locul 10 în clasamentul general. Elocvent îmi apare cazul lotului de fete la ultimele trei întîlniri internaționale.

★

Răspunsurile de mai sus la întrebarea care, repet, mi-a fost sugerată într-o discuție cu un ziarist, sînt opinia mea personală. Ele sînt pe alocuri generalizate, dar ating esențialul și deschid o discuție care poate genera eventual o dezbatere. Dacă nu în coloanele „MAGAZINULUI", măcar în forul de specialitate, unde, într-o recentă ședință ele au început să fie discutate. Iată de ce am spus că prezentele rînduri vreau să fie mai mult decît un simplu articol de ziar.

Iosif SÎRBU
maestru emerit al sportului

Varietăți

Atenție C. C. A.!

Pregătirile echipei naționale a R. F. Germane, campioana mondială, interesează de aproape și pe... C.C.A. De ce? Pentru că în lotul echipei germane figurează trei dintre jucătorii Borussiei Dortmund, viitorul adversar al lui C.C.A. în „Cupa campionilor europeni": portarul Kwiatkowski și înaintașii Peters și Kelbassa.

Recent echipele A și B ale R. F. Germane au susținut un meci de verificare, în care cea de-a doua formație a învins cu 3—2. Toate cele trei goluri ale învingătorilor au fost înscrise de centrul atacant Kelbassa, care împreună cu ceilalți doi colegi de club s-au numărat printre cei mai buni jucători din acest meci.

Superstiția și... potcoava

Un ziar din Noua Zeelandă a întreprins o anchetă în lumea sportivilor, cărora li s-a cerut să răspundă la întrebarea: „Influențează superstiția rezultatul unei întîlniri sportive?" Un fost boxer a răspuns următoarele: — Spre deosebire de cei ce se cred prea deștepți, sînt convins că amuletele poartă noroc. Singura dată cînd am cîștigat o competiție aveam... o potcoavă în mănușa dreaptă."

Un record și realizatorii lui

Cronologia recordului mondial la alergarea de 5000 m. plat arată că pe respectivul tablou de onoare s-au succedat pînă acum 15 nume, dar nu și tot atîția atleți. Șapte dintre deținătorii recordului și-au înscris numele cîte o dată în palmaresul competiției, însă ceilalți trei s-au dovedit a fi mai vrednici: finlandezul Nurmi și ungurul Iharos figurează de cîte două ori, iar Vladimir Kuț — fenomenalul alergător sovietic — de patru ori.

Vladimir Kuț a promis că va îmbunătăți actualul record (13'35"), căruia se va strădui să-i mai smulgă 5 secunde. Și cum Kuț obișnuiește să-și țină promisiunile, întrebarea care circulă e: de cîte ori va mai fi înscris numele lui pe acest tabel de onoare?

Reuniune de box fără spectatori

La Milano s-a desfășurat recent o reuniune de box fără spectatori, prima de acest gen din Europa. Gala, în care principala întîlnire a opus pe italianul Duilio Loi, campionul Europei la categoria „ușoară", francezului Dupré a fost totuși urmărită de foarte numeroși spectatori, fiind transmisă la posturile de televiziune și s-a bucurat de un deosebit succes.

Va duce televiziunea la desființarea galelor de box cu spectatori? Iată ce se întreabă toți cei ce roiesc în jurul boxului profesionist, trăind pe spinarea boxerilor

Sclav al sportului

Renumitul jucător brazilian de fotbal, Walter, angajat la o echipă din Valencia, a fost asaltat de numeroși ziariști în momentul debarcării în Spania. Unul dintre ei l-a întrebat: „Vei face din fiul d-tale Sergio (n. n. astăzi în vîrstă de un an) tot un fotbalist?" „Dacă-mi va fi posibil, nu — a răspuns fostul jucător al echipei Vasco de Gama — pentru că în Brazilia viața unui fotbalist este foarte aspră. El e un adevărat sclav al sportului. Și am impresia că așa se va întîmpla cu mine în Spania".

Dintr-un palmares

Spicuim din palmaresul întîlnirii de fotbal Romînia—Iugoslavia:

- *IN CELE 25 jocuri, disputate pînă acum, între anii 1922—1957, fiecare echipă a realizat cîte 11 victorii, în timp ce trei partide s-au terminat la egalitate.*
- *SCORUL cel mai mare l-a realizat Romînia: 5—0, în 1933, la București.*
- *ÎNTRE anii 1937—1957, în jocurile disputate la Belgrad, Iugoslavia a cîștigat odată, Romînia de două ori, iar o partidă s-a terminat la egalitate.*

YVES MONTAND și sportul

Poate că unii dintre dvs. ați fost în sala Floreasca din Capitală într-una din acele seri, cînd glasul și arta interpretativă a marelui cîntăreț francez Yves Montand au stîrnit ropote de aplauze. Spre deosebire de alți interpreți, Yves a impresionat atunci și prin excepționala lui vigoare, demonstrată cu prisosință în mișcările dificile de dans și acrobațiile ce însoțeau multe din cîntecele interpretate.

Yves Montand nu face un secret din faptul că excelentele lui calități fizice le datorește practicării sportului. Într-un interviu acordat nu de mult i-a fost pusă și întrebarea: **„Ce faceți ca să vă mențineți forma sportivă?"** „În primul rînd mă antrenez regulat — a răspuns el. Înainte de a ieși pe scenă, timp de o oră fac exerciții de gimnastică la paralele. Dacă n-aș proceda astfel mușchii mei și-ar pierde elasticitatea. Fiecare concert pe care-l dau reprezintă pentru mine o adevărată competiție sportivă. După fiecare dans care însoțește cîntecele mele, mă simt la fel de obosit ca un atlet care a alergat 5.000 m. plat. Firește, asta nu înseamnă că aș putea fi un concurent egal pentru un asemenea atlet dacă ne-am întrece pe pistă. Regret numai că nu am timpul necesar să fac mai mult sport. Pe vremuri, înotul era sportul meu favorit. Acum, mai fur, din cînd în cînd, din puținul meu timp liber, ca să asist la vreo competiție".

Concursul nostru cu premii

„Vă pricepeți la fotbal?"

Așa cum a fost stabilit în condițiile de participare, concursul nostru cu premii „VĂ PRICEPEȚI LA FOTBAL?" s-a închis, fiind acceptate răspunsurile trimise pînă la data de 7 noiembrie a.c. inclusiv (data de pe ștampila poștei).

Trierea răspunsurilor se va face imediat după disputarea jocului R. P. F. Iugoslavia—R.P.R., de la 17 noiembrie, cînd se va putea confrunta formația folosită cu cele indicate de către cititorii noștri participanți la acest concurs.

Citiți în numărul 7, care va apare simbătă 23 noiembrie, comunicarea comisiei de triere, în legătură cu acest concurs.

magazin

revistă săptămînală

editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația
Piața Scînteii
tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

ROMANUL NOSTRU

Lumea dispărută

Adaptare după CONAN DOYLE

Desene de ROMEO VOINESCU

CE S-A ÎNTÎMPLAT PÎNĂ ACUM

Pentru a-și da mîna și inima, frumoasa Gladys pretinde „un act de eroism" lui Edward Malone, reporter la „Daily Gazette". Reporterul pleacă împreună cu profesorul Summerlee și cu exploratorul John Roxton să verifice afirmațiile profesorului Challenger în legătură cu existența în America de Sud a unui platou pe care ar supraviețui animale preistorice. El ajung pe platoul greu accesibil, dar puntea pe care au trecut se prăbușește în prăpastie și astfel legăturile lor cu restul lumii sînt tăiate.

Din ce cauză se prăbușise puntea? Oare nu rezistase marginea stîncii? În timp ce discutam asupra acestei întîmplări nefericite, de dincolo de prăpastie se auzi vocea lui Gomez, călăuza noastră:

— John Roxton! John Roxton!

— Ei, aici sînt, Gomez!

Aproape că nu-l mai recunoșteam pe Gomez. Trăsăturile sale exprimau ura

— Acolo ești, cîine, acolo ai să mori! Cinci ani am așteptat ca să-l răzbun pe fratele meu Lopez, pe care tu l-ai ucis! Acolo o să vă putrezească oasele!

Spunîndu-ne acestea, el ne întoarse spatele și începu să coboare grăbit stînca. Ducînd pușca la ochi, Roxton spuse:

— N-o să ajungă prea departe!

Dar nu avu timp să apese pe trăgaci. Probabil din cauza grabei, Gomez își pierdu echilibrul și cu un răcnet de groază se prăbuși în gol. Dușmanul nostru își primise pedeapsa!

— Domnilor, vă sînt dator o explicație — zise Roxton, cu o voce gravă. Deabia acum îmi dau seama că am fost un nerod. Gomez era fratele și asociatul unui traficant de sclavi, pe care eu l-am împușcat acum 5 ani în cursul unei lupte pe malul rîului Potomayo.

— Ce ne facem acum, — întrebă Summerlee morocănos, — fără nici o posibilitate de întoarcere, fără muniții, fără hrană?

Ca un răspuns la această lamentare, de partea cealaltă a prăpastiei apăru uriașul Zambo, un negru care deținea în expediția noastră al doilea grad după Gomez.

— Să nu ne pierdem curajul, domnilor! zise Challenger, îl avem pe Zambo, căruia o să-i cerem să ne aducă tot ce ne trebuie și cu ajutorul frînghiilor o să le trecem peste prăpastie.

Cu agilitatea obișnuită a negrilor, Zambo ne aruncă un capăt al unei frînghii, care nu era destul de rezistentă pentru a susține pe vreunul din noi, însă era bună pentru a trece peste prăpastie bagajele.

După mai multe căutări, izbutirăm să găsim un loc potrivit pentru instalarea taberei noastre. În acest timp, credinciosul Zambo ne aduse sus toate cele necesare. Cu experiența sa de vechi explorator, Roxton alese un loc bine adăpostit, înconjurat de un gard natural de arbori, în apropierea căruia curgea un izvor limpede

Aici, în această tabără pe care am denumit-o „Fortul Challenger", ne-am petrecut prima noapte pe platou.

A doua zi dimineață am terminat de aranjat fortul... l-am baricadat...

După aceea, Challenger propuse să începem explorarea ținutului. Roxton ne recomandă să nu folosim armele decît la mare nevoie, pentru ca să nu ne trădăm prezența. Și astfel pornirăm spre ținuturile unde nu călcase încă nici un picior de om. Începea marea aventură!

Am străbătut mai întîi o pădure deasă. Întîlnirăm arbori noi, care precum era de așteptat, dădură prilej unor discuții aprinse între Summerlee și Challenger. Erau conifere și cicadee, trestii uriașe și alți arbori, despre care cei doi savanți susțineau că în lumea din care veneam ar fi dispărut de mult.

La un moment dat, pădurea se rări și întîlnirăm o mlaștină și un riuleț.

Roxton strigă:

— Priviți... niște urme! Urmele unei păsări uriașe!

În fața noastră, în noroi, zărirăm urmele unei labe enorme cu trei degete.

— Dar de acestea, ce spuneți? întrebă Challenger.

Alături se zăreau urmele unei mîini uriașe cu 5 degete.

— Sînt urmele unui animal care merge pe labele dinapoi care n-au decît 3 degete și pune pe pămînt, din cînd în cînd, una din labele dinainte, prevăzută cu 5 degete. Animalul acesta nu e o pasăre, Roxton, ci o reptilă, un dinosaur! Un dinosaur viu!

— Pregătiți armele! zise Roxton. Animalele astea ne-ar putea ataca dintr-un moment într-altul.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

100 de întrebări despre patria noastră

— Citiți în pagina 7-a amănunte complete asupra noului nostru concurs cu premii —

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL I — Nr. 7 ★ Sîmbătă 23 noiembrie 1957 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

NORII SUBPĂMÎNTENI

Proștea Mare, o gară măruntă ghemuită lîngă linii. Personalul oprește doar un minut. Mă dau jos. Un impiegat, un acar și cîțiva țărani cu banii mototol în mînă pentru bilete, iată toată „afluența" de pe peron. O iau pe drumul din spatele gării și merg pînă la primul pod de piatră, după care apare un alt drum spre stînga, ce urcă în pantă. Mașini, camioane, motocicletele zoresc spre Sibiu în goană nebună, scăpate de opreliștea stopurilor din oraș și înghițind panglicele de drum.

Dealurile pe care urc îmi par străine, cu coloritul lor galben-negricios. În carnea lor lutoasă, apele au săpat șanțuri ce merg adesea pe sub copaci lăsîndu-i cu o parte din rădăcini suspendate. Pe cuprinsul dealurilor, porumbiștile uscate își lovesc săbiile, fluturîndu-și spicele înegrite de fum, întocmai ca pe niște căciuli negre.

Din fund, de după dealuri, se înalță niște trombe uriașe de fum, urcînd spre înaltul cerului. Înșiși norii albi par a fi pătați de negreața ce se degajă de la fabricile de negru de fum. Soarele pare a fi mai puțin strălucitor și vremea pare a fi închisă, de ploaie.

Merg spre exploatarea de gaz metan aflată pe dealurile Copșei Mici, trecînd printre aleele de sălcii și pe sub coroanele de nuci.

Cu cît înaintezi pe deal, cu atît viața rămîne în urmă, căci din Proștea Mare rămîn cîteva pete roșii lăsate parcă de pensula unui pictor, iar din Mediaș, doar cîteva turnuri ce străpung zarea cețoasă. Cu fiecare pas te afunzi într-o sihăstrie deasă, într-un peisaj cu tonuri întunecoase. De la depărtare te întîmpină un zumzet de țevi. Ai crede că este un cîrd de copii alergînd cu cercuri de metal, cum fac în joaca lor. Cînd observi țevăria de pe dealuri ai impresia că înlăuntrul lor tropăie gazul, alergînd de-a lungul ei.

De la o anumită altitudine porumbul nu mai înaintează. Intru în domeniul țevilor și instalațiilor. Chiar în margine dau de o căsuță ca de pitici. Un fir de telefon se strecoară pe sub pălăria acoperișului. Și într-adevăr, unul copil i-ai putea spune că ești în împărăția piticilor, căci casele-ciupercă împînzesc locul. Împrejurul căsuței îngrijitorului văd cilindri de oțel, în picioare, cu o aparatură nu prea complicată. De aici vine cîntecul metalic ce curge în vale ca o apă. În fiecare loc de acest fel este o sondă. Pe aici gazul este

Const. SÎRBU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Infrîngerea bătrîneții

de prof. dr. ANA ASLAN

Studii asupra prelungirii vieții s-au făcut în țara noastră, începînd cu 50 de ani în urmă, de către savantul Gh. Marinescu, care s-a ocupat atît de mecanismul producerii îmbătrînirii, cît și de modificările care se produc în cursul vieții în celula nervoasă.

Acad. C. I. Parhon studiază problema îmbătrînirii din punct de vedere biologic de mai bine de 40 de ani. El consideră că, pentru a ne da seama de procesul de îmbătrînire ce se petrece în organism, trebuie să studiem din toate punctele de vedere — clinic, fiziologic, biochimic, — organismul, în tot cursul vieții, studiu pe care domnia sa, îl denumește biologia vîrstelor. Pe baza cercetărilor experimentale ce le-a făcut pe animale, el consideră că glandele cu secreție internă au un mare rol în producerea îmbătrînirii și susține că bătrînețea este o stare patologică care poate să fie tratată.

Cu sprijinul partidului și al guvernului Republicii Populare Romîne, problema bătrîneții este studiată din anul 1949 de Academia Republicii Populare Romîne.

Mă voi ocupa de lucrările efectuate în Institutul de Geriatrie, unde am lucrat cu un colectiv restrîns începînd din anul 1949. În acest an exista, printre alte cămine de bătrîni, căminul I.C. Frimu, în apropiere de piața 1 Mai, destul de izolat și cu bune condiții de dezvoltare. Lucrările întreprinse au arătat însă necesitatea înființării unui Institut cu laboratoare proprii și acest cămin a fost transformat în 1951 într-un institut de geriatrie cu 4 secții: o secție spital, cu 70 de paturi, unde sînt internați oameni de la 45 de ani în sus, pentru profilaxia și tratamentul fenomenelor de îmbătrînire, tratamente pe timp scurt; o secție cămin cu 110 paturi, unde bătrînii stau atît cît doresc ei (cei mai mulți stau toată viața lor, fiind internați în această secție), o secție de laboratoare, unde se fac analizele curente și cercetările științifice și o secție ambulatoriu.

Din anul 1951, cei 110 bătrîni spitalizați în secția cămin au fost supuși unor tratamente cu extracte de țesuturi, splină, placentă, extracte de glande endocrine, epifiză, tiroidă, suprarenală, băi cu bicarbonat de sodiu, după metoda Olgăi Lepeșinskaia și vitamine (vit. B. complex, vitamina E). Un grup de 25 bătrîni au fost supuși unui tratament cu novocaină (procaină-vitamina H_3).

În anul 1949 am experimentat o metodă nouă în tratamentul reumatismului, injecții intra-arteriale sau intravenoase cu novocaină. Prima experiență pe care am făcut-o a fost într-un caz de reumatism al genunchiului complet imobilizat de 3 săptămîni. Instantaneu, în urma injecției intraarteriale, s-a produs mobilizarea genunchiului. Am controlat împreună cu dr. Al Vrăbiescu această primă experiență pe 50 de cazuri. Printre acestea erau mulți bătrîni.

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Grațioase interprete ale dansului popular romînesc

Iată un grup de tinere și talentate dansatoare din ansamblul artistic al C.C.S. În curînd o echipă de dansuri populare a acestui ansamblu, însoțită de un taraf de lăutari, va întreprinde un turneu în străinătate.

Fotografia: Mihai POPESCU

DE VORBĂ CU...

artista emerită VIRGINICA ROMANOVSKI despre trecut, prezent și viitor

Apoi am început să joc la Teatrul Național din Cluj...

— De obicei despre succese se vorbește mult. Aș vrea să vă întreb despre... eșecurile pe care le-ați avut în cariera dumneavoastră artistică?

— Firește, că au fost și din acestea. Tinerii slujitori ai artei, care astăzi își croiesc mai repede drum, ar fi bine să afle cu cîtă trudă se răzbea înainte în teatru. Îmi amintesc, cu mulți ani în urmă, am venit de la Cluj la București, plină de visuri și speranțe și m-am prezentat la un concurs organizat la grădina „Colos". Speram să reușesc dar... am căzut la examen. Nu m-am resemnat și timp de 10 ani de zile m-am mulțumit să joc la cinematograf, însă în... pauze, în revistele muzicale. De abia în jurul

D. TABAȚU

● *(Continuare în pag. 4-a)*

În acest număr:

KRUPP al V-lea

●

Vă povestim filmul *GERVAISE*

●

STUDENȚI ȘI ACTORI

●

25 de întrebări puse căpitanului echipei iugoslave de fotbal

Întrebările unui interviu de teatru răscolesc adesea cele mai acerbe memorii și aduc vertiginos la suprafață amintiri vechi sau citeodată consemnează surprinzătoare proiecte.

Desigur, din acest motiv atunci cînd mi-am deschis bloc-notesul, artista emerită Virginica Romanovski, proeminent și entuziast profil al teatrului nostru de operetă, a așteptat resemnată să-i pun prima întrebare.

În timp ce colegul meu, reporterul fotograf Mihai Popescu își pregătea obiectivul aparatului, ea era atît de... mișcată (bineînțeles sufletește) încît s-ar fi putut întîmpla să se... strice filmul. Dar bine că nu s-a întîmplat așa și (ați ghicit: în jurul clasicelor cești de cafea) am intrat în temă.

— Aș vrea să-mi vorbiți — atemporal dacă se poate — despre debutul dumneavoastră în teatru.

— Intrebarea este politicoasă — mi-a răspuns Virginica Romanovski — și în ciuda oricăror indiscreții cronologice vreau să-ți spun că mi-am făcut debutul la 9 ani, la un festival dat la Sinaia, unde am executat un dans. Debutul oficial a venit mai tîrziu, la Cluj, pe vremea cînd, fiind studentă la conservator, am jucat într-un rol travestită (nu te mira...) în ziarist, într-o revistă muzicală. Deși am împlinit 25 de ani de teatru, amintirile acestea le păstrez cu venerație,

O NOUĂ CONSTRUCȚIE INDUSTRIALĂ LA HUNEDOARA

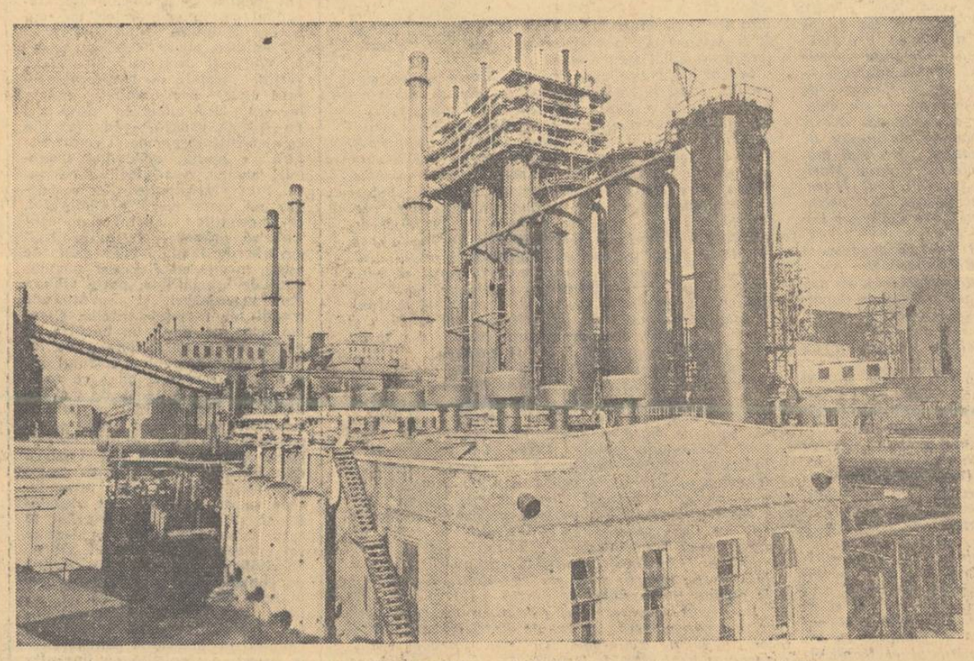

Lucrătorii Intreprinderii de Construcții Siderurgice din Hunedoara dau acum bătălia pentru punerea în funcțiune a unei noi instalații chimice în cadrul uzinei cocso-chimice. Este vorba de instalația de desulfurare. Curînd deci, din gazul de cocs se va extrage încă un produs: sulful.

În clișeu se văd scruberele și regeneratoarele secției de desulfurare a uzinei cocso-chimice din Hunedoara.

Fotografia: Nicu VASILE

PATRIA LUI MAGELLAN

sub valul teroarei și al cruntei mizerii

Cîteva date despre Portugalia

Patria lui Magellan este unul din statele mici ale lumii. Ceva peste 90.000 de km² are Portugalia și o populație de aproximativ nouă milioane de locuitori. Suprafața posesiunilor portugheze se ridică însă la 2.082.000 km². Prin aceasta urmașa Lusitaniei de altă dată este în momentul de față cea de a treia putere colonială a lumii. Portugalia deține următoarele colonii: în Africa: Angola, Mozambic, Guineea portugheză, insulele Caput Verde, Sao-Tomi și Principe; în Asia: Goa, Din, Daman și Timor; în Oceanul Atlantic drapelul portughez mai filfîie și deasupra insulelor Azore.

Astăzi, ca și pe la începutul secolului al XVI-lea s-ar putea spune că soarele nu apune niciodată în imperiul colonial portughez.

Aceasta nu împiedică însă ca viața oamenilor să fie întunecată, tristă, chinuită și apăsătoare. Iar soarele care nu apune niciodată nu face decît să lumineze mizeria, să pună și mai mult în lumină crunta viață pe care trebuie s-o îndure portughezii. Și mai mult decît portughezii, sclavii din colonii.

Situată în extremitatea de sud-vest a Europei, Portugalia era o țară mică. Țară de pescari, cavaleri rătăcitori și pirați, ea a început să-și extindă teritoriul prin cucerirea unei puternice fortărețe a piraților — Seuta, situată pe coasta de nord a Africii. Mai apoi portughezii au cucerit insulele Porto-Santu, Madeira și o serie de insule din arhipelagul Azore. În 1848, navigatorul Diego Can a descoperit gura fluviu-

Eugen PHOEBUS

● *(Continuare în pag. 3-a)*

RACOVIȚĂ INTIM

La capătul străzii Mico din Cluj, un delușor străjuit de coroana bogată a arborilor ne duce spre o clădire înaltă, pitorească, avînd exteriorul ornat cu cărămizi roșii. Este clădirea Institutului de Speologie, — primul institut de acest fel din lume, înființat de vestitul biolog Emil Racoviță.

Parcă ieri ar fi stat la biroul acesta galben, din lemn masiv, bătrînul om de știință, aplecat asupra fișelor de lucru. Chipul său, încadrat de un barbișon alb potrivit modei timpului, zîmbește mereu.

Aci, în această cameră de lucru străjuită pînă la tavan de cărți de specialitate — vreo 6000 la număr — își petrecea Emil Racoviță cele mai multe ceasuri ale zilei. Cînd obosea, își îngăduia un scurt răgaz și se așeza pe unul din cele două fotolii de piele brună, aflate și astăzi la locul lor în această cameră.

Răsfoim prin manuscrisele lăsate de savant aci, în camera sa de lucru. Pagini intime ne vorbesc de succesele dobîndite încă din tinerețe, pe tărîm științific. La 30 de ani, Racoviță ajunge printre naturaliștii de seamă ai epocii.

Firește că celebritatea i-a fost adusă, în primul rînd, de observațiile și cercetările făcute în timpul expediției efectuate acum 60 de ani pe nava „S. Y. Belgica", pentru explorarea Polului Sud. Expediția — făcută într-o epocă cînd nu exista radio și telegrafie

Prof. dr. Alexandru CULCER și Mircea SCRIPCĂ

● *(Continuare în pag. 2-a)*

NORII SUBPĂMÎNTENI

(Urmare în pag. 1-a)

scos deasupra adîncurilor din care iese și este îndrumat din nou în pămînt, prin conducte. El vine cu presiuni mari, depășind cu mult suta de atmosfere și fiind imblînzit ca o fiară Pentru aceasta nu trebuie multe aparate, iar gradul de furie e măsurat prin simple manometre

Privesc acest adevărat dresaj și ochii alunecă peste tăbliţele cu inscripția tenebroasă: „Pericol de moarte!" Mă mir Nimic din ceea ce văd nu pare atît de periculos. Aceste capete de erupție sînt impreimuite de gărdulețe de lemn, iar lîngă ele îngrijitorii au semănat flori de toată mina, ba chiar și zarzavaturi Cum poate apare moartea dintre aceste flori, mă întrebam. Și totuși poate, căci mi-au demonstrat-o mai tîrziu cei doi însoțitori, Alexandru Cremene, înlocuitorul șefului șantierului și mecanicul Mihai Petrescu.

Calc cu grijă printre țevi și sonde, deși nu par nicidecum șubrede. Însoțitorii mei, foarte degajați, îmi arată șantierul. Facem un popas la punctul „22",—unde întîlnim o sondă modernă, mult mai mică decît cele moștenite de la trecutele exploatări. Dar pînă la „22" trecem pe lîngă multe alte surate, purtînd fiecare ca nume, un număr Călcăm peste o iarbă rară și trecem printre tufișuri gălbejite. Terenul acesta arid nu lasă nici măcar să se bănuie că dedesubt, de la 600 metri în jos, există nori subpămînteni de gaze care plutesc pe sub straturile de nisip, că zac atîtea comori ai căror stăpîni unici sîntem Nici un „Sonametan" și nici un Malaxa nu mai stăpînesc acești nori gazoși ce se înghesuie să urce fără scară, pe țeava care-i mină afară. Și punctul Copșa Mică nu este decît unul dintr-atîtea puncte existente în țară

— Nu i se urăște tovarășului Dan, șeful șantierului, în singurătatea asta? îl întreb pe mecanicul Petrescu.

— N-are cum. Toată ziua îl distrează țevile pe care le vizitează. La început, soția

— Ce-i cu soția?

— De! Nu era obișnuită Bărbatul pleca în vizită, ba la „20", ba la „22" și ea rămînea singură acasă Curînd însă, s-a deprins și se simte bine în colonia noastră de căsuțe.

Un moment! Maistrul Petrescu ajungînd la „22", a intrat în curticică, a îngenunchiat la picioarele capului de erupție și ne-a făcut semn să ne dăm deoparte. Învîrtind un robinet, am văzut ieșind dintr-o țeavă gaze în presiune. Pe iarba din față, gazele săpaseră o dîră A fost o refulare! Cu alte cuvinte, s-a făcut eliminarea corpurilor străine din gazele extrase. N-a ieșit nici un firicel de pămînt, ci numai gaz simplu. Faima purității lui s-a dus departe, de mult timp. Dacă s-ar fi nimerit să stai înaintea șuvoiului de gaze scăpate din separator, te-ar fi culcat la pămînt. Acum vedem cum poate apare moartea dintre niște flori nevinovate. Nu mai vorbesc de degajările de la capul sondei, cînd gazul este lăsat să erupă în aer. Cele 150—160 de atmosfere scăpate în larg, sînt în stare de multe... Cunoscînd puterea gazului, păsești mai sfios pe lîngă țarcurile de pe dealuri și calculezi în minute cîți metri cubi de gaz ies în acele momente pentru a purta motoare și a încălzi case. Un sumar calcul îmi stă la îndemînă:

In anul 1955, de exemplu, reveneau pe cap de locuitor 249 m.c. gaz metan față de 19 m.c. în 1938 În 1955 s-a livrat cu 203,7 la sută mai multe gaze decît în 1948.

Desigur că e o mare diferență care vorbește de progresul tehnic realizat prin sprijinul ce ni l-au acordat specialiștii sovietici, în anii puterii populare.

Am auzit un termen oarecum neexplicabil, „exploatarea rațională" a gazului metan. Cum se poate face o asemenea „exploatare", mi-am zis. Dar tovarășul Cremene, un vechi lucrător în acest domeniu mi-a arătat că totul depinde de utilajul modern folosit, de investițiile făcute.

Iată, la cîțiva pași, ca un exemplu, un calorifer în aer liber. Ori cu el, ori fără el, temperatura de pe dealuri nu s-ar schimba, însă cu el se va schimba starea gazelor venite cu mare presiune din pămînt și care dînd de o temperatură mai rece, la ieșire, vor forma blocuri de gheață, împiedicînd extracția. Caloriferul înlătură gheața și totul decurge în ordine Trebuie, de asemenea, separatoare moderne, conducte corespunzătoare

In timpurile burgheziei, din cauza lipsei condițiilor tehnice, unele sonde se degradau prin erupții libere, așa cum s a petrecut chiar cu sonda nr. 5 de aici, care a erupt timp de 10 ani încheiați.

Acum îmi explic mai bine grija statului față de buna utilare a sondelor și interesul oamenilor acestora izolați de oameni, față de producția lor gazul metan, bogăție care ne situează țara pe a treia treaptă a ierarhiei mondiale

Înainte de a pleca, fac o nouă cunoștință Mi se recomandă una din noile conducte de transport pentru București. Conducta coboară în fundul văii, în sunetul gălăgios al gazului care va cînta mereu, pînă la București, pentru a și fine de urît. Am impresia, privind-o, că duce spre Capitală mesajul muncitorilor de aici, cu inițiala celor peste o sută de atmosfere!

Const. SÎRBU

RACOVIȚA INTIM

(Urmare din pag. 1-a)

fără fir—a decurs în condițiuni deosebit de grele, fiind soldată cu doi morți dintre membrii echipajului. Furtunile de zăpadă, întunericul polar, infinitul deșert al cîmpiilor de gheață, au pus la grea încercare pe tînărul naturalist — primul explorator român ajuns la latitudinea sudică 71°35'. Racoviță nu se dă bătut și, învingînd greutățile, biruind temuta boală a scorbutului, notează, notează mereu, observații prețioase asupra faunei din Antarctica.

Explorator înnăscut, Emil Racoviță nu s-a mărginit numai la cercetarea Antarcticei Singur sau împreună cu alți colaboratori științifici — ca Pruvot și R. Jeannel — cutreeră insulele Baleare, unde explorează peștera Dragonului din insula Majorca, poposește în peșterile din lanțul Pirineilor, străbate cu o energie neobosită domeniul subteran — mai mult de 1.400 de peșteri — al diverselor regiuni din Franța meridională, Algeria, Italia, Corsica, Austria, Slovacia Iugoslavia, recoltînd — între altele — peste 150.000 exemplare micologice. Racoviță petrecea cîte o dată zile întregi pe fundul peșterilor, de unde ieșea cu ochii înroșiți. Faima lui a crescut într-atît, încît după moartea lui Lacaze Duthiers — care i-a fost un profesor și un călăuzitor prețios în tainele științelor naturii, Emil Racoviță, alături de funcția de șef de lucrări la Laboratorul de anatomie comparată de la Sorbona, preia împreună cu G. Pruvot și conducerea vestitei reviste „Archives de Zoologie experimentale generale". Racoviță este cunoscut pretutindeni, ajunge președinte de onoare al Societății de Speologie din Paris și membru corespondent al Societății de Zoologie din Londra, este ales doctor honoris causa al Universității din Lyon. Lucrările sale științifice — peste 100 — sînt urmărite cu viu interes de specialiști; curînd apar și lucrări despre activitatea lui vastă, vreo 30 la număr.

Ne întoarcem la colecția de documente, privim cu emoție fotografiile de ordin intim ale savantului. Iată-l pe Emil Racoviță fotografiat alături de Amundsen celebrul explorator norvegian, secundul vasului „S. Y. Belgica" cu care a efectuat expediția la Polul Sud. Iată-l alături de cei mai intimi colaboratori ai săi din Franța, P. A. Chappuis și R. Jeannel, pe care i-a adus în țară, la Institutul de Speologie Iată-l alături de prietenii săi, vestitul matematician Dimitrie Pompei și nu mai puțin cunoscutul microbiolog Constantin Levaditi. Nu lipsesc nici tablourile de familie; buna sa soție Helene Racoviță, care a încetat din viață de curînd,în luna septembrie 1957, cei trei fii ai săi: Rene, Ioan și Andrei — ajuns cu toții posesori de titluri universitare, dintre care fiul cel mijlociu — inginerul chimist Ion Racoviță — s-a stîns din viață în anul 1938.

O fotografie descoperită într-un raft prăfuit ne atrage în mod deosebit atenția. Ea înfățișează un imobil parizian cu trei etaje Adresa de pe verso: Bdul Raspail 92, arondismentul 6. Aci, la primul etaj, s-a mutat — în anul 1907 tînărul naturalist Emil Racoviță, proaspăt căsătorit cu Helene Boucart, lucrătoare la o casă de mode din Paris. Tînăra soție avea o fire blîndă. Dornică de noi cunoștințe, ea își însușește multe din tainele profesiunii și din știința soțului ei. Mai mult chiar: ea îl însoțește și îl ajută pe Emil Racoviță în explorările făcute în peșterile din lanțul Pirineilor, din Algeria și Spania.

Cel mai mare dintre copiii lui Racoviță se naște la Paris. Este Rene Racoviță. Specializat la Institutul de Electrotehnică (secția electro-metalurgică) din Grenoble, azi îl găsim ca priceput inginer șef la fabrica „Armătura" din Cîmpu. Fiul său, Gheorghe Racoviță, păsește pe urmele bunicului, urmînd cursurile facultății de biologie de la universitatea „Victor Babeș". Un alt fiu al savantului — Andrei Racoviță — s-a dedicat studiului agronomiei, specializîndu-se la Sorbona și ajungînd azi șef al secției de fitopatologie de la Institutul de cercetări agricole — Băneasa, aparținînd de Ministerul Agriculturii și Silviculturii.

Emil Racoviță își iubea mult familia, copiii împreună cu fiii săi, el a înființat un laborator ad-hoc la casa părintească din Sorănești (Moldova), efectuînd felurite cercetări științifice. Rod al acestor lucrări familiare este broșura „Fauna și flora regiunii Vaslui".

Mult ținea Racoviță și la prietenii lui.

Mai apropiați de Racoviță erau cunoscuții oameni de știință Dimitrie Pompei, Constantin Levaditi, pe care-i cunoscuse la Paris și care — asemenea lui Racoviță — s-au întors în țară spre a preda cursuri universitare. Pompei, celebrul matematician, era un om înalt, palid, de o inteligență scînteietoare. Levaditi, microbiolog cunoscut — distins cu medalia de aur „Erlich" pentru cercetările sale efectuate în domeniul sifilisului — era un om de statură potrivită, cu chipul încadrat de niște sprîncene mari, negre. Deși de specialități diferite, cei trei oameni de știință români găseau destule probleme comune de discutat, se străduiau să contribuie cît mai mult la propășirea culturii și științei românești Deseori, luau masa împreună, delectîndu-se cu bucatele cînd moldovenești, cînd franțuzești, gătite de însăși Helene Racoviță, soția savantului.

Curînd Racoviță, s-a mutat în casa sa familiară, pe care n-a mai părăsit-o pînă la moartea sa, la 19 noiembrie 1947. În această vilă pitorească, acoperită cu țiglă, locuiesc astăzi parte din urmașii familiei savantului. Strada, potrivit unei hotărîri a sfatului popular orășenesc Cluj, a căpătat numele lui Emil Racoviță. Pe această frumoasă arteră a orașului, străjuită de arbori falnici, locuiesc și muncesc pe ogorul științei academicieni ca Raluca Ripan, Emil Petrovici, Grigore Benetato și alții. Tot aici trăiește cel mai tînăr urmaș al lui Racoviță, nepotul său, Gh. Racoviță, student al facultății de biologie. Avînd fericirea să stea în locuința savantului, să respire atmosfera în care a trăit și a crescut Racoviță, să studieze pe unele din cărțile aprofundate de el, studentul biolog Gh Racoviță este unul din cei mulți care duc mai departe făclia științelor naturii, științelor dezvoltate și aureolate de marele Emil Racoviță...

Prof. dr. Alexandru CULCER și M.rcea SCRIPCĂ

Savantul Emil Racoviță în mijlocul familiei sale. De la stînga la dreapta: Inginerul chimist Ioan Racoviță, fiul savantului, (decedat în 1938); savantul Emil Racoviță; inginerul agronom Andrei Racoviță, alt fiu al savantului; Héléne Racoviță, soția lui.

Un oraș antic acoperit de apele mării

Oamenii de știință sovietici fac de multă vreme cercetări în raionul Suhumi, acolo unde, potrivit datelor istoriei, acum 2.000 de ani exista un mare centru comercial — Dioskuria.

Descoperirile importante făcute cu prilejul săpăturilor dau temeiul să se presupună că o mare parte din teritoriul Dioskuriei este acum acoperit de mare.

Lucrările subacvatice au permis să se găsească ruinile unui mare turn de cetate și ale unei încăperi de formă dreptunghiulară, alăturată turnului.

In prezent, oamenii de știință caută să stabilească cu precizie hotarele vechiului oraș și să lămurească cauzele pieirii lui.

Năravuri și moravuri

E treaba lor...

Nu, n-am de gînd să ridic din nou probleme vestimentare sau de pieptănătură. De ce-aș face-o? In definitiv, dacă unui tînăr i se pare mai frumos să poarte niște pantaloni înguști ca — mă iertați — indispensabilii, îl privește. El e liber să-i poarte, iar noi sîntem liberi să-l socotim caraghios. Același lucru se potrivește și celor care se piaptănă cu breton, întocmai ca strămoșii noștri romani, lăsîndu-și tot odată barbă, întocmai ca strămoșii noștri daci. Cunosc chiar un tînăr, altminteri intelectual subțire, care este atît de ocupat să-și aranjeze frizura așa ca să semene cu Caius Iulius Caesar și barba așa ca să semene cu Burebista, încît nu mai are timp să se spele pe mîini...

Insfîrșit, e treaba lor. Am făgăduit că nu despre asta ne vom indeletnici în articolul de față, ci de cu totul altceva. Atunci — vă veți interesa pe drept cuvînt — ce-i cu barba și cu bretonul din alineatul anterior? Iată ce-i: m-am întrebat de mai multe ori ce stă la baza acestei mode cudate. E mai frumos? E mai comod? E mai igienic? Ține de răcoare vara și de cald iarna? Firește la toate aceste întrebări n am putut răspunde decît negativ. Pînă ce, într-o zi am exclamat întocmai lui Arhimede ieșind din baie, cînd și-a dat seama că a descoperit principiul care avea să-i poarte numele pînă în zilele noastre: „Evrika!".

Am cunoscut de curînd doi tineri cît se poate de normali. Amîndoi, talentați. Și tocmai de aceea nu se prea sufereau reciproc. Într-o zi, unul dintre ei găsește într-o revistă fotografia unui mare actor, pentru care avea o deosebită stimă. Ce să vezi? Actorul, altminteri om ca toți oamenii, era pieptănat ca pe vremea romanilor. Și-i stătea bine. A doua zi tînărul nostru apăru pieptănat la fel. Numai că lui îi stătea prost. Pe rival începu să-l roadă invidia: cum adică, el să treacă neobservat în timp ce celălalt să atragă luarea aminte prin „originala" sa pieptănătură? Și, în ziua următoare apăru și el coafat la fel. Numai că lui îi venea de-a dreptul oribil. După o bucată de vreme, primul constată că unul din scriitorii săi preferați poartă o frumoasă barbă. Curînd apăru și el cu o barbă asemănătoare numai că mai ciufulită, mai roșcovană și mai antipatică. Aceeași ambiție îl cuprinse și pe cel de-al doilea tînăr, care-și lăsă o îngrozitoare barbă de o culoare greu de definit. Erau amîndoi la fel și amîndoi păreau convinși că poartă în ei ceva din personalitatea unor mari actori și a unor mari scriitori, că în cadrul conclavului de cafenea aduc cu ei superioritatea fizică a unor figuri celebre, că barba dacică și bretonul roman le conferă inseși prerogativele nemuririi artistice. Din păcate, cu toată simpatia ce le-o port, nimic din toate astea nu corespunde realității. Nici barba, nici bretonul n-au putut face să le crească talentul nici măcar cu un centimetru. Nici talentul, nici cultura. Au putut cel mult să determine o fetișcană de pe bulevard să dea ochii peste cap și să suspine:

— Vai, dragă! Să știi că e poet. Nu l-ai văzut ce barbă avea?!

E un succes cam ieftin, care nu adaugă nimic personalității reale. Pe vremuri, numeroși pretinși poeți, actori rătați, intelectuali reformați, obișnuiau să poarte plete Unui asemenea pretins poet, Cincinat Pavelescu i-a adresat o epigramă, pe care o citez după memorie:

Nu știu de ce se-ngîmfă el
Cu părul-i arhiabundent:
Alecsandri era mai chel
Și parc'avea mai mult talent..."

Pornind de la același raționament, ne-am putea întreba și noi întrucît rezistă valoarea intelectuală sau talentul care se bazează în primul rînd pe breton și barbă, față de atîția oameni care se pieptănau și se piaptănă normal, nu poartă nici barbă zbîrlită, dar aduc, în schimb, mari foloase colectivității noastre? Iar răspunsul demonstrat de experiența de fiecare zi, mă îndeamnă să-i consider pe cei ce-și acoperă goliciunea spirituală cu podoabe imitate după fotografiile din reviste, drept niște... Dar, mai bine să mă abțin de la orice comparație.

De altfel, așa cum am scris la începutul acestui articol, n-am avut deloc intenția să scriu despre vesmintele sau pieptănătura unora Fiindcă, în definitiv, e treaba lor...

Al. CORNESCU

POȘTA Redacției

MIRCEA CAPATA, str. T. Vladimirescu 5. Făgăraș: Caricatura pe care ne-ați trimis-o este amuzantă. Din păcate, ne-a parvenit prea tîrziu pentru a o mai putea publica. Sperăm că ne veți mai trimite caricaturi care vor vedea lumina tiparului.

IOAN VIORICA, Banca de stat, filiala Huși: **Vom studia posibilitatea de a publica în cuprinsul revistei unele cîntece cerute de cititori Vă mulțumim pentru sugestie.**

T. CUTLIC, str. Sirenelor 3, București: **Materialul dvs pare interesant, deși cel ce scrie aceste rînduri își mărturisește incompetența în materie de filatelie. Il vom pune însă la dispoziția rubricii de filatelie, spre a fi folosit.**

I. ST. BOGZA, str. Simion Bărnuțiu 11, Orașul Stalin, ne trimite mai multe epigrame dintre care cel puțin jumătate cu subiecte bachice. Iată una:

..Lampa mea e cu mult haz:
Eu beau vin și ea beau gaz,
Iar urmarea e ciudată:
Tot lampa e... alumată".

OZI BERLAD, str. Const. Nottara 4, București: **De obicei aniversările sau comemorările se fac la date „rotunde". Iată de ce articolul „102 ani de la crearea școlii românești de medicină" nu va putea fi publicat. Cît priveșce cel de-al doilea material vom reproduce aci cîteva fragmente care ni se par mai interesante:**

ȘTIAȚI CA...

...prima lucrare medicală în Rominia, scrisă de un medic cu diploma de „doctor medicinae", a apărut în anul 1821, fiind intitulată „Despre apele minerale de la Arpătac, Bodoc și Covasna". Ea a fost scrisă de medicul transilvănean Vasile Pop?

...primul medic din țara noastră care a folosit transfuzia de sînge a fost doctorul Carol Davilla?

...doctorul Victor Babeș, este socotit creatorul seroterapiei?

...doctorul Nicolae Kretzulescu, fondatorul școlii medicale românești, a fost primul medic român căruia i-a revenit cinstea de a fi membru de onoare al unei universități ruseștî? In 1885 el a fost ales membru de onoare al Universității din Petersburg.

N. OLTEANU, str. Spinii 12, Iași: **Pe rînd și în funcție de actualitatea lor articolele solicitate de dvs. vor apare și, unele, au și apărut. Vă mulțumim pentru sugestii.**

N. PIRVU, str. Witing 3, București: **Revista se adresează tuturor, deci și tinerilor. Credem că cerințele dvs. sînt în general cuprinse în revistă și vor fi cuprinse din ce în ce în mai mare măsură. In ce privește jocurile, dacă am da după fiecare număr dezlegarea, cum ar mai rămîne cu concursul?**

Cineva care semnează **LOTTY din Bacău ne scrie că s-a căsătorit cu un bărbat pe care nu-l iubește, dar care o iubește și este foarte atent cu ea. Au un copil. Ea se întreabă dacă să se despartă spre a urma un alt bărbat, pe care crede că-l iubește. E greu de dat un sfat în această problemă. Totuși, tovarășa Lotty ar trebui să cîntărească între răspunderea față de copil și sentimentele deja verificate ale soțului său, pe de o parte și pe de altă parte, o fericire ipotetică. Firește, nimeni nu poate cere unei femei foarte tinere ca dînsa să-și sacrifice viața și fericirea, dar i se poate cere să judece cu mai multă maturitate decît a făcut atunci cînd a acceptat să se căsătorească, conform dorinței părinților, cu un bărbat pe care nu-l iubea.**

GEO—CRIN ZINCA și CONSTANTIN ROMANESCU, Roman: **Știrea publicată de noi este exactă.**

D. COLCERIU, str. Dezrobirii 9, Tg. Mureș: **Vă vom răspunde pe rînd la întrebări: Modul cum se va face premierea la concursul Rebus-Magazin s-a publicat la început și rămîne așa. Poate la concursul viitor introducînd unele modificări, vom ține seama și de sugestiile dvs. Rubrica de curiozități am introdus-o, deși nu-i spune astfel. Fotografii ale artiștilor celebri apar din cînd în cînd în revistă și uneori împreună cu date biografice. La ultima întrebare vă răspund de asemenea afirmativ.**

FRANCISC VARGA, str. Republicii 10, Salonta: **Reportajul dvs. nu este scris în condiții care i-ar putea face publicabil deși reportaje ne astfel de teme ne interesează foarte mult. In schimb, fotografia este frumoasă și o vom publica.**

A opta minune...

Încă în timpul vieții sale, dictatorul Spaniei, Franco, se gîndește la onoruri postume. Pentru aceasta și-a construit un mausoleu gigantic în munții Guadarama. O adevărată armată de muncitori a lucrat timp de 15 ani la construcția acestui mausoleu, săpînd în pereții stîncoși ai munților, o sală lungă de 267 m. și înaltă de 50 m. In care Caudillo urmează să-și doarmă somnul de veci într-un impresionant sarcofag.

Franco denumește luxosul său mormînt cea de a opta minune a lumii. Fals! Minune ar fi fost dacă măcar o parte din aceste sume s-ar fi cheltuit în folosul cetățenilor.

ÎNFRÎNGEREA BĂTRÎNEȚII

(Urmare din pag. 1-a)

Am observat că, în urma tratamentului, nu numai că fenomenele reumatice se ameliorează, dar că bătrînii devin mai vioi, apți de muncă, pielea începe să se descrefească și memoria să revie. Toate aceste fapte ne-au făcut să îndrăznim să tratăm cronic cu această substanță un grup de 25 bătrîni și să controlăm rezultatele obținute. Erau bătrîni între 60 și 92 ani cu mari tulburări ale sistemului nervos, tulburări de auz, arterioscleroză, hipertensiune, reumatisme. Cu toate acestea, timp de doi ani nu s-a înregistrat nici un deces. Pe baza rezultatelor obținute în ceea ce privește procesul de îmbătrînire, numărul bolnavilor în tratament a ajuns azi la 6.097, dintre care 1200 în tratament profilactic, oameni în vîrstă între 45—60 ani și 4.897 în tratament curativ de la 60 ani la 110 ani. Bineînțeles că cei mai mulți sînt tratați ambulatoriu, fie în Institut, fie în alte centre științifice din țară. Substanța a fost dată spre experimentare și în diferite centre științifice din străinătate. Este vorba de novocaina (procaina) care se găsește în toate țările. Pe baza experiențelor pe care le-am făcut am ajuns să preparăm cu E. Polovrăgeanu o soluție mai acidă decît cea care se găsește în comerț; această soluție dă un efect constant și n-am avut de semnalat nici un accident.

Astfel a fost tratată Elena Horodețchi începînd din anul 1951. Avea 62 de ani. Era deprimată, suferea de insomnii. Nu dormea decît 2—3 ore pe noapte. Avea tulburări de memorie foarte accentuate, arterele erau ingroșate, prezenta hipertensiune arterială, păr alb la tîmple. Un accident, o hemiplegie cu stare de inconștiență, i se face novocaină. După trei luni de tratament nu mai prezintă nici un semn în legătură cu paralizia ce o avusese. Memoria i-a revenit treptat, somnul era de 6—8 ore noaptea, părul de la tîmple s-a recolorat, vederea a revenit într-o mică măsură, forța musculară a crescut simțitor, dispoziția generală s-a ameliorat astfel încît și-a reluat serviciul. În aceeași stare ameliorată în raport cu fenomenele avute și cu îmbătrînirea este și azi, la vîrsta de 68 ani.

Cel mai în vîrstă din Institut este Parsch Margosian care are azi 110 ani. A venit la noi în vîrstă de 106 ani cu o slăbire generală. Deși era longeviv, nu părăsea odaia, avea multe pete pigmentare de bătrînețe pe obraz și mîini (indicii ale îmbătrînirii), părul de pe cap, barba și părul de pe mîini erau complet albe, arterele îngroșate, mușchii atrofiați. Treptat, s-a ameliorat și starea lui. Iar azi, la 110 ani, urcă de mai multe ori pe zi scările institutului, poate să discute în 7 limbi orientale, își amintește date vechi și reține fapte noi. Forța musculară a crescut mușchii s-au dezvoltat, petele pigmentare au dispărut complet de pe față și mîini, părul s-a repigmentat în parte, atît pe cap cît și pe brațe. Ne spune că dacă n-ar avea tulburări de vedere în legătură cu o veche cataractă operată, ar putea munci. Este primul care coboară dimineața la ora 5 în grădină și-și face plimbarea, iar mai tîrziu îl găsim pe străzile învecinate Institutului. Ar fi greu, văzînd fotografiile acestui caz înainte și după tratament, să nu spui cuvîntul „întinerire".

Acad. C. I. Parhon și colaboratorii săi caută să pătrundă mecanismul intim al îmbătrînirii. Cred că realizările obținute în una din probleme, anume în terapeutică, ne vor duce indirect la cunoașterea problemei de căpetenie, anume patogenia bătrîneții. Acest lucru s-a mai întîmplat și în alte domenii în medicină. O altă problemă este studiul multilateral al îmbătrînirii, studiu experimental care se face în Institutul de Endocrinologie și în Institutul de Geriatrie în același timp.

Prof. dr. Ana ASLAN

Cronica GASTRONOMULUI

Bucătăria spectaculară

Epocile decadente se reflectă în literatură și artă prin încălcare de hotare și confuzie a genurilor. O statuie policromă, o pictură în relief, o strofă în care poetul renunță la valoarea cuvintelor pentru a ne transmite sentimentul său prin muzica versului, exclusiv, o simfonie în care compozitorul nu urmărește decît să ne evoce peisaje campestre în disprețul rostului primordial al muzicii, nu fac decît să dea cercetătorului de mîine posibilitatea de a reclădi respectiva epocă, tot așa cum un singur dinte de mamut i-a fost de ajuns lui Cuvier pentru a reconstitui întreg dobitocul. Bucătăria, care e și ea o artă, nu scapă de aceste pricaznice înrîuriri și bucătarul, care e și el un artist, cade în păcatul poeților, pictorilor și celorlalți confrați, atunci cînd pune pe al doilea plan rapiditatea, pentru că e unicamente preocupat ca, în primul loc, să concureze sculptura și arhitectura în prezentarea operei sale comestibile. Nu poți decît surîde rosfoind vechile tratate de bucătărie, în fața unor așa numite „plats montes". Ba unele îți stîrnesc și un soi de groază, cînd vezi din ce elemente disparate și contradictorii se înalță, în dauna economiei umane, o arhitectură culinară. Prezentarea mîncărilor e desigur un mare merit al autorului, cu o condiție: gustul (lato sensu) să primeze. Nu avem decît cuvinte de laudă cînd dăm, de pildă, în cîte un dicționar sau manual de specialitate, peste vreuna din ingenioasele și savuroasele creații ale marelui Antoine Careme, care pe lîngă un bucătar de geniu era și un desenator de talent. Cînd morcovul și cartofui sînt rău gătiți, cui ce-i pasă că morcovul e cam ars ca să fie mai aidoma cu turnul Eiffel pe care îl reproduce și cartofui crud, ca să păstreze mai bine profilul lui Scipione Africanul? Cu toții vrem să mîncăm morcovi și cartofi, nu monumente. Și dacă s-ar întîmpla, ceea ce nu s-a întîmplat niciodată, să se găsească un bucătar al cărui talent plastic să-l egaleze pe cel culinar, care e omul, cît de cît civilizat, care să nu fie cuprins de consternare, la gîndul că miniatura statuiei equestre a lui Coleoni, modelată în zahăr ars, în loc să fie înfățișată posterității cioplită în marmură sau turnată în bronz, e ciopîrțită cu lingurița de cîțiva căpcăuni ignari, pentru a se prăpăstui în jalnica beznă a tubului digestiv?

PĂSTOREL

TELEVIZOR Micul

Pentru 44 de leșinuri

Nu știu, zău, de ce am ales tocmai cifra asta. Dacă vreun om bănuitor și sever — presupunînd că între cititorii micului televizor există vreun asemenea om — m-ar întreba: de ce tocmai 44? La ce anume vrei să faci aluzie? Care anume e semnificația acestei cifre? Ce vrei să insinuezi cu acest 44? — Ei bine, n-aș putea decît să mă bîlbîi, incapabil de a schița vreo explicație rațională. Nu știu nici eu de ce mi-a venit 44.

Fapt e că am fost cuprins de o poftă nebună: vreau să scriu un articol bun pentru 44 de leșinuri. Adică, citindu-l, să leșine 44 de persoane. Și nu orice fel de persoane, ci numai femei: și nu orice femei, ci doar cucoane; și nu orice cucoane, ci doar englezoaice; și nu orice fel de englezoaice, ci doar de familie bună: 44 de doamne engleze respectabile și neapărat înscrise în vreo ligă onorabilă.

Nu m-am hotărît încă dacă să le fac să leșine pe rînd sau toate 44 dintr-odată. Scena ar fi măreață: brancardieri cu tărgile alergînd prin saloane de colo pînă colo, lachei scofîlciți și demni spunînd respectuos „doamna e servită", în timp ce răstoarnă cîte o găleată de apă peste persoana leșinată, medici atenți care vîră săruri pe sub nasul delicat și apărat de voalete groase de culoare mov — în sfîrșit, tot ce se poate închipui la un leșin en-gros de ladies, sau, cum se spune, un leșin cu ridicata

Această poftă, nedemnă de un gentleman, mi-a venit aflînd de următoarea știre, transmisă în 12 noiembrie de radio Londra: „Principesa Ileana a Rominiei (?) ține o serie de conferințe în Marea Britanie" (din știri mai vechi am aflat că le ține deobicei în fața unor cluburi feminine) „...și subiectul ales de ea este „Comunismul în Rominia"... Luni seara... a afirmat că în momentul de față în Rominia trebuie cerută o autorizație pentru exercitarea oricărei meserii, inclusiv cea de dactilografă. Unele imagini au fost evocate de principesa Ileana în mod atît de viu, încît o persoană din asistență a leșinat".

A leșinat.

Puteți paria fără grijă 1 contra 1000 că leșinata nu era dactilografă și n-avea nevoie de autorizație. Dar cum să nu-ți pierzi cunoștința la auzul știrii îngrozitoare că pentru exercitarea unei meserii ai nevoie de autorizație! In Rominia de pe vremuri, Ileana n-a pomenit asemenea grozăvii: principesa, ca să fie principesă, n-a avut nevoie de nici o autorizație. Chiar și pentru meseria — gata doamnelor! puteți începe leșinurile... — de cocotă, stimata prințesă demascatoare a comunismului n-a avut nevoie de nici o condicuță. Aceste condicuțe, laolaltă, cu concesionarea portiunilor de bulevard, erau vîndute prostituatelor ceva mai modeste, la licitație, de către prefectul Gabriel Marinescu, banii fiindu-i vărsați lui Carol al II-lea, fratele principesei, unanim recunoscut de specialiști drept cel mai mare proxenet din sud-estul Europei.

S-ar putea pune întrebarea de ce dezgropăm aceste amănunte înmiresmate. Nu cunosc, din păcate, textul conferințelor ținute de principesă și nici „ororile" descrise de ea, dar dacă puritanele doamne simt nevoia picantă de a se îngrozi și leșina, putem să le servim și noi, cu rîdicata dîndu-le în cîteva rînduri material de leșinat ca pentru un ciclu de 44 de conferințe

Ca să apărăm onoarea principesei, trebuie stabilit de la început că ea nu e fiica lui Ferdinand: faptul că acesta a murit de alcoolism (etilism) cronic ar putea lăsa bănuiala că și ea e o degenerată. Or, de fapt, Maria a zămislit-o cel mai probabil (există cîteva sute sau mii de probabilități: cîteva corpuri de armată) cu Barbu Știrbeu. Din fragedă tinerețe, participînd cu surorile ei în castelul de pe tărmul Mării Negre la orgiile maică-si, principesa n-a avut nevoie de nici o autorizație, de vreme ce-o avea pe cea a iubitoarei mame, care acorda prețuirea cea mai profundă tuturor marinarilor de pe glob sosiți în portul Constanța. Crescută în spiritul libertății, nici înainte de a împlini vîrsta de 16 ani, cînd și-a luat ca amanți șoferul ei personal și aghiotantul prințului Carol principesa n-a avut nevoie de vreo autorizație Pînă și limbajul ei era foarte liber: se pare că nici augustul ei frate Nicolae care întrecea în înjurături pe toți birjarii din București cu care se bătuse, nu izbutea să întreacă limbajul viu și colorat al surioarei sale. Auzind că „unele imagini au fost evocate de principesa Ileana în mod atît de viu, încît o persoană din asistență a leșinat", m-a bătut gîndul că principesa o fi folosit vreuna din subtilitățile lexicale deprinse de la vînjoșii ei grăjdari favoriți de pe domeniul său de 2.247 hectare de la Poeni—Iași... dar am alungat iute acest gînd ireverențios.

In caz că vreun club englez dintre acelea care ascultă conferințele principesei ar dori-o, noi i-am putea trimite o listă — desigur incompletă, căci o evidență exactă n-a putut fi ținută din cauza abundenței de material — a multor episoade nocturne și diurne din viața principesei care acum, la bătrînețe, a ajuns să țină conferințe despre omenie: maică-sa, Maria, spre consolarea doamnelor britanice, măcar era spioană engleză, dar Ileana s-a tăvălit de preferință cu hitleriști dintre aceia care aveau să organizeze bombardarea Coventru-ului: o înaltă personalitate hitleristă, un spion german și multi alții; abia după Anschluss, s-a întors în țară, păstrînd strînse legături cu Killinger, cu spioana Edith von Kohler, cu Speidel și cu zeci de membri ai misiunii germane și oaspeți care, la castelele de la Bran și Săvîrșin, îi aduceau un omagiu care... dar lasă! să nu leșine mai mult de 44 de cucoane...

Cînd țară după țară începea să se coloreze de sînge aleluia să îi dădea înainte: mașina ei cu nr. 6 B transporta fotografii încă umede ale orgiilor Hohenzollern—Habsburg—Saxa—Coburg organizate pe scară de masă și fotografiate cu lux de amănunte de agentul german Tester. La prima vedere, nu era o activitate ideologică, dar, ca și activitatea de azi a principesei, e vorba la urma urmei tot de o — pot să mai leșine cîteva doamne — porcărie Aceeași atitudine față de poporul romîn și ieri și azi, iar între fotografiile înfățișînd-o cu ofițeri hitleriști între hălci de șuncă și cîrnați, și cele de azi calomniind în fața leșinatelor cucoane, un popor de care nu aparține, — nu văd decît o deosebire de amănunt, dar nu și de esență.

La nevoie, deoarece hîrtia de țipar nu rabdă orice, am putea trimite amănunte direct organizatoarelor ciclului de conferințe, cu material documentar garantat pentru 88 de leșinuri. Poate că vreo cîteva doamne vor leșina... de plăcere; dar majoritatea — așa cum le cunoaștem noi, neîndoindu-ne nici o clipă de onorabilitatea și puritanismul lor — vor leșina din alte pricini, de loc de plăcere, și — de astădată — pentru motive reale.

Sergiu FARCAȘAN